Prolog

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roşie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scăldat în nuanțe de trandafiriu şi violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. împestrițaseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga şi la dreapta sa - un câine al iadului şi un şarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice 1-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obişnuise cu ele. Acum erau pentru el ca nişte vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Şi totuşi... aşa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului şi a asfințitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui şi vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fre-mătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. Garguie care să vorbească şi profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a

Prolog

Coada cometei brăzda cerul dimineţii, o dâră roşie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scăldat în nuanţe de trandafiriu şi violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. împestriţaseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga şi la dreapta sa - un câine al iadului şi un şarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortăreţe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice 1-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obişnuise cu ele. Acum erau pentru el ca nişte vechi prieteni. Priveau toţi trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Şi totuşi... aşa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului şi a asfinţitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui şi vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fre-mătând dedesubt, simţind sub degete asprimea pietrei negre. Garguie care să vorbească şi profeţii pe cer. Sunt un om bătrân care a

dat în mintea copiilor. Oare înţelepciunea dobândită în decursul unei vieţi întregi îl părăsise împreună cu sănătatea şi puterile? Era un maester, care a învăţat şi a trudit în marea Citadelă

a Vechiului Oraş. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiţii, ca aceea a unui rândaş neştiutor?

Şi totuşi... şi totuşi... cometa continua să ardă chiar şi în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenuşiu, se ridica din craterele fierbinţi ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele

castelului, iar cu o dimineaţă înainte, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, veşti mult aşteptate, dar nu mai puţin înfricoşătoare, veşti despre sfârşitul verii. Toate, semne.

Prea multe, ca să nu le dea crezare. Ce înseamnă toate acestea? îi venea să strige.

- Maester Cressen, avem oaspeţi. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditaţiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi ştiut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prinţesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum prinţesa, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de şarpele înaripat.

- Ajută-mă să mă aşez în scaun şi pofteşte-i înăuntru. Luându-1 de braţ, Pylos îl conduse în cameră. In

tinereţe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare şi picioarele îi erau şubrede şi nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse şi îşi zdrobise şoldul şi nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela 1-a trimis pe Pylos din Oraşul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă..., ca să-1 ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen ştia adevărul. Pylos venise să-1 înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, şi asta mai curând decât şi-ar fi dorit...

II lăsă pe mai tânărul bărbat să-1 aşeze în spatele cărţilor şi hârtiilor sale.

- Du-te şi cheam-o. Nu e frumos să laşi o domnişoară să aştepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schiţat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească.

Carnea îi era zbârcită şi pătată, pielea subţire ca un pergament, încât îşi putea vedea labirintul de vene şi forma oaselor de dedesubt. Şi cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure şi îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoţea, sfioasă ca întotdeauna. In spatele ei, săltând şi târşâindu-şi picioarele, în acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecţionat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârnate tălăngi de vite şi care cu fiece pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

- Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

- Suntem Chip Peticit şi cu mine, Maester. Ochii albaştri, inocenţi, îl priviră clipind.

Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent şi pătrat al nobilului ei tată şi nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformităţi proprii, o moştenire de când luase varsat-de-vant, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji şi mult în jos, pe gât, carnea îi era înţepenită şi moartă, pielea crăpată şi cojită, cu pete negre şi cenuşii, şi tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

- Sigur că puteţi, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani şi era cel mai trist copil pe care Maester Cressen îl cunoscuse vreodată. Tristeţea ei este ruşinea mea, se gândi bătrânul, un alt semn al eşecului.

- Maester Pylos, fii amabil şi coboară pasărea din stâncărie, pentru Lady Shireen.

- Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicos care, deşi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de şaizeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică

în pustietatea umedă înconjurată de furtuni şi sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un Maester

trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici slujise, şi slujise bine. Cu toate acestea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului şi nu se simţise aici cu adevărat

acasă. In ultima vreme, când se deştepta din visele sale agitate, în care i se înfăţişa, tulburător, femeia roşie, i se întâmpla adesea să nu ştie unde se află.

Bufonul îşi întoarse capul peticit şi bălţat pentru a-1 privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către stâncărie. Mişcarea făcu talăngile să sune.

- In mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Chiar şi pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte şi toată memoria. Era moale şi foarte gras, se smucea şi tremura în fiece clipă şi era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiţă urâtă, un bufon trist şi cu Maester - trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

- Aşază-te lângă mine, copila mea. Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

- Am visat urât, îi răspunse Shireen. Nişte dra-goni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coşmaruri de când îşi putea aminti Maester Cressen.

- Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândeţe. Dragonii nu pot prinde viaţă. Sunt ciopliţi în piatră, copila mea. In vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ţinut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această

citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii dădeau acestor turnuri forme

de dragoni pentru ca fortăreaţa lor să pară mai înfricoşătoare, aşa cum îşi împodobeau zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Ii luă mânuţa trandafirie în mâna lui firavă şi pătată, şi i-o strânse uşor. Aşa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

- Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalia şi Matrice vorbeau la fântână, iar Dalia zicea că a auzit-o pe femeia roşie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viaţă?

Femeia roşie, gândi acru Maester Cressen. Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească şi visele fiicei? Va avea o discuţie aspră cu Dalia, o va atenţiona să nu mai răspândească asemenea poveşti.

- Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viaţa. Aşteaptă să

vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

- Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

- Aşa este, domnişoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanţul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învăţătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. In floarea tinereţii, îl purtase cu uşurinţă, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alţi corbi, şi mai deştepţi, crescuţi pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul şi a declarat în sfârşit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni şi şaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

- Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii şi nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

- Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă şi recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că

o vară lungă însemna că va urma o iarnă şi mai lungă, dar Maester considera că nu avea nici un sens să sperie copila cu astfel de poveşti.

Chip Peticit îşi scutură talăngile.

- In mare este întotdeauna vară, incantă el. Sirenele poartă volbură în păr şi ţes mănuşi din alge argintii. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Shireen chicoti.

- Mi-ar plăcea şi mie o pereche de mănuşi din alge argintii.

- In mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

- Va ninge cu adevărat? întrebă copila.

- Da, răspunse Cressen. Dar mă rog sa nu ningă vreme de câţiva ani, şi nici atunci pentru mult timp. A, iată-1 pe Pylos cu pasărea.

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până şi Cressen trebuia să recunoască faptul că

pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua şi mai mare decât orice şoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

- Uite, strigă Cressen.

Corbul îşi desfăcu aripile, sări în aer şi fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

- Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunţă Pylos. Cressen încuviinţă.

- Aceasta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea îşi mişcă uşor capul alb în sus şi în jos, încli-nându-se parcă în faţa ei. Lady, croncăni el, Lady.

Copila rămase cu gura căscată.

- Vorbeşte?

- Câteva cuvinte. Cum ţi-am spus, sunt deştepte păsările astea.

- Pasăre deşteaptă, om deştept, bufon deştept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deştept, deştept. începu să cânte. Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.

îşi zgâlţâia capul cu fiecare cuvânt, iar talăngile prinse de coarne răsunau. Corbul alb ţipă şi începu să se agite, încercând să se caţere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre stâncărie. Shireen se făcu parcă mai mică.

- Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-1 să se oprească.

Şi cum să fac asta? se întrebă bătrânul. Pe vremuri, l-aş fi redus la tăcere pe veci, dar acum...

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Stef-fon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsise la Volantis, dincolo de marea îngustă. Regele - bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun - îl trimisese să caute mireasă pentru Prinţul Rhaegar, care nu avea nici o soră de măritat. Am găsit un bufon minunat, îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. E doar un băieţandru, dar e ager ca o maimuţă şi isteţ cât o duzină de curteni. Face jonglerii, şarade şi scamatorii, şi ştie să cânte frumuşel în patru limbi, l-am cumpărat libertatea şi sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el şi probabil, cu timpul, va reuşi chiar să-l înveţe pe Stannis să râdă.

Amintirea acelei scrisori îl întrista pe Cressen. Nimeni nu îl învăţase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puţin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neaşteptate, şuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că îşi merită numele. Galera cu două

catarge a stăpânului, Mândria Vânturilor, s-a sfărâmat în faţa castelului său. De pe parapete, cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcaţiunea tatălui lor se izbeşte de stânci şi e înghiţită de ape. O sută de vâslaşi şi mateloţi s-au

scufundat împreună cu Lord Steffon Baratheon şi soţia sa şi, zile în şir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalţi, să ajute la identificarea morţilor. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită şi presărată cu nisip ud. Cressen 1-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy 1-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruţa funerară, băiatul a scuipat apă şi s-a ridicat.

Până în ziua morţii, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea înţepenită.

Nimeni nu şi-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă 1-a învăţat să respire sub apă în schimbul sămânţei sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteţ, deştept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul şi mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea dovadă de isteţime. Cu toate acestea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privinţa

identităţii sale. In Oraşul Liber Volantis era obiceiul ca feţele sclavilor şi ale servitorilor să

fie tatuate. De la gât şi până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestriţe, roşii şi verzi.

- Naufragiatul e nebun şi suferind şi nu e de folos nimănui - lui însuşi, cel mai puţin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii, din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu laptele macului. Un somn fără dureri şi cu asta, gata. Ţi-ar mulţumi, dacă ar avea înţelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat şi, în cele din urmă, a avut câştig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-şi dădea seama nici acum, după atâţia ani.

- Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze, cânta bufonul întruna, legănându-şi capul şi făcând tălăngile să zornăie şi să răsune. Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a ţipat Stăpâne, stăpâne, stăpâne.

- Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prinţesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine îşi poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu îl vom mai auzi.

Poate cânta frumuşel în patru limbi, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe uşă.

- Maester, să-mi fie cu iertare.

- Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de aşteptat ca Pylos să facă aşa ceva.

- Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să ştii îndată.

- Davos... Aseară, zici. Unde este?

- Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lord Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-1 aibă alături, să-i dea sfaturi.

- Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. îşi desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. îmi cer iertare, domnişoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi braţul. Sunt prea multe scări în castel şi mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agaseze pe mine.

Shireen şi Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se satură de pasul târşâit al bătrânului şi ţâşni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat şi tălăngile zornăind nebuneşte.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, îşi aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiau şi huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el,

aveau de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare şi interioare, cu străjerii, garguiele şi cu porţile lor negre de fier, şi de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii cu oase şubrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stanis nu avea de gând să vină la el, aşa că Maester se supuse la acest supliciu. Il avea pe Pylos drept ajutor şi îi era recunoscător pentru asta.

Târşâindu-şi picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin faţa unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o privelişte impunătoare asupra curţii interioare, a zidului exterior şi a satului de pescari de dincolo. In curte, arcaşii trăgeau la ţintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul". Săgeţile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oştirea care îşi aşezase tabăra afară. Aerul dimineţii era înceţoşat de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau aşezaţi pentru a mânca de dimineaţă sub stindardele stăpânilor.

Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înţesat de corăbii. Nici o navă

care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece.

Furia Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslaşi, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele şi luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din faţa Tobei Furtunii îi cunoşteau pe maesteri după înfăţişare şi îi lăsară să

treacă.

- Aşteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.

- E mult de urcat, Maester. Cressen zâmbi.

- Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le ştiu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se oprise să-şi tragă sufletul şi să-şi ostoiască durerea din şold, când auzi scrâşnetul cizmelor pe piatră şi se po-meni faţă în faţă

cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunt, cu obârşia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare şi de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă şi peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui şi părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălţată din abundenţă cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănuşă de piele.

- Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?

- In întunericul dimineţii. Momentul meu preferat. Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie

pe timp de noapte măcar pe jumătate la fel de bine ca Davos Mână Scurtă. înainte ca Lordul Stannis să-1 ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut şi mai perfid contrabandist din toate cele Şapte Regate. -Şi?

Bărbatul clătină din cap.

- Este aşa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-1 iubesc.

Nu, gândi Cressen, şi nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puţin... da, doar puţin ţicnit, şi totuşi, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.

- Ai vorbit cu toţi?

- Cu toţi? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc aceşti oameni de viţă. Pentru ei, voi fi mereu Regele Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele de la ultima articulaţie, toate în afară de degetul mare. Mâneam împreună cu Gulian Swann şi cu bătrânul Penrose, iar cei din clanul Tarth au căzut de acord să ne întâlnim la miezul nopţii, într-un crâng. Ceilalţi - ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly Bryce cel Portocaliu, la Garda Curcubeului.

- Garda Curcubeului?

- Renly şi-a făcut propria Gardă Regală, explică fostul contrabandist, dar cei şapte membri ai ei nu sunt îmbrăcaţi în alb. Fiecare are veşmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Bara-theon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veşminte noi. Chiar şi pe când era copil, Renly iubise culorile vii şi materialele bogate, şi mai iubise şi jocurile. „Priveşte-mă!", obişnuia să

strige în timp ce alerga râzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Priveşte-mă, sunt un dragon", sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor", sau „Priveşte-mă, sunt zeul ploii!"

Băieţelul îndrăzneţ, cu părul negru şi ochi surâzători, era acum bărbat, avea douăzeci şi unu de ani şi continua să-şi joace jocurile. Priveşte-ma, sunt un rege, gândi Cressen cu tristeţe. Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, ştii oare ce faci? Şi daca ai şti, ţi-ar păsa? Mai există cineva care ţine la el, în afara de mine?

- Şi ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.

- Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alţii au vorbit fără

ocolişuri, unii mi-au adus scuze, alţii promisiuni, iar unii doar au minţit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.

- Nu i-ai putut aduce nici o speranţă?

- Doar false speranţe, iar eu nu fac aşa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen îşi aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cucerind marea oştire a Lorzilor Tyrell şi a lui Redwyne. Până şi marea se ridicase împotriva lor, vegheată zi şi noapte de galerele lui Redwyne, cu stindardele burgunde ale Arborelui fâlfâind în vânt. La Capătul Furtunii,

caii fuseseră de mult mâncaţi, câinii şi pisicile dispăruseră, iar garnizoana ajunsese să mănânce rădăcini şi şobolani. Atunci a venit o noapte în care era lună nouă şi nori negri ascundeau stelele. La adăpostul

întunericului, Davos, contrabandistul, a forţat blocada lui Redwyne şi stâncile Golfului Naufragiilor deopotrivă. Mica lui corabie avea carena neagră, pânzele negre, vâsle negre şi o cală ticsită cu ceapă şi peşte sarat. Destul de puţin, dar a ţinut în viaţă garnizoana suficient ca Eddard Stark să ajungă la Capătul Fur-tunii şi să pună capăt asediului.

Lordul Stannis 1-a răsplătit pe Davos cu pământuri alese la Capul Mâniei, cu o mică

fortăreaţă şi cu onorurile de cavaler..., dar a decretat, de asemenea, ca va pierde câte o falangă de la fiecare deget al mâinii stângi pentru fiecare an, ca să plătească pentru toţi anii de tâlhărie. Davos fusese de acord, cu condiţia ca Stannis însuşi să ţină cuţitul. Nu accepta nici un fel de pedeapsă din mâini mai puţin nobile. Stăpânul a folosit un satâr de măcelar, cel mai bun, ca să taie curat şi cu precizie. După această întâmplare, Davos a ales numele de Seaworth, Comoara Mării, pentru noua sa reşedinţă, şi ca blazon a adoptat o corabie neagră

pe un fundal gri deschis - cu o ceapă desenată pe pânze. Fostului tâlhar îl plăcea să spună că

Lordul Stannis i-a făcut un hatâr că i-a lăsat de curăţat şi tăiat cu patru unghii mai puţin.

Nu, gândi Cressen, un om ca acela nu ar da false speranţe, nici nu ar îndulci adevărul.

- Ser Davos, adevărul poate avea un gust amar, chiar şi pentru un om puternic ca Lordul Stannis. Se gândea mereu la întoarcerea la Debarcaderul Regelui, în deplinătatea puterilor sale, ca să zdrobească duşmanii şi să-şi revendice ceea ce îi aparţinea de drept. Insă

acum...

- Dacă îşi duce oastea firavă la Debarcaderul Regelui, o va conduce la moarte. Nu are destule oştiri.

Atâta lucru i-am spus şi eu, dar ştii cât de mândru e. Davos îşi ridică mâna înmănuşată.

îmi vor creşte degetele înapoi înainte ca omul acela să se plece în faţa raţiunii. Bătrânul oftă.

- Ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să mă alătur glasului tău.

încet, îşi reluă urcuşul.

Locul de refugiu al Lordului Stannis era o cameră mare, circulară, cu pereţi zidiţi din piatră neagră şi patru ferestre înguste care dădeau către cele patru puncte cardinale. In mijlocul încăperii se afla o masă imensă, de la care i se trăgea şi numele, o bucată mare de lemn sculptat, făcută la porunca lui Aegon Tar-garyen, în perioada anterioară Cuceririi.

Masa Pictată măsura mai bine de cincisprezece metri în lungime şi, probabil, jumătate pe atât în lăţime în punctul cel mai larg, însă avea mai puţin de un metru şi jumătate în partea cea mai îngustă. Tâmplarii lui Aegon îi dăduseră forma tărâmului Westeros, tăind cu fierăstrăul fiecare golf şi fiecare peninsulă, până ce nu a mai avut nici o margine dreaptă. Pe suprafaţa mesei, înnegrită de aproape trei sute de ani de lăcuire, erau pictate cele Şapte Regate, aşa cum fuseseră ele pe vremea lui Aegon, râuri şi munţi, castele şi oraşe, lacuri şi păduri.

In cameră se afla un singur scaun, poziţionat cu grijă exact în locul pe care Piatra Dragonului îl ocupase pe coasta Westeros, şi ridicat astfel încât să ofere o imagine de ansamblu asupra tăbliei. In scaun şedea un bărbat îmbrăcat cu un surtuc de piele strâns legat pe lângă trup şi pantaloni din lână aspră, maro. Când Maester Cressen intră, bărbatul îşi ridică privirea.

- Ştiam că tu vei veni, bătrâne, fie că te chem sau nu. Nu era nici urmă de căldură în glasul lui; arareori era.

Stannis Baratheon, Lord al Pietrei Dragonului şi, prin graţia zeilor, moştenitor al Tronului de Fier al celor Şapte Regate ale Westerosului, avea umerii largi ţi braţele

musculoase, o faţă întinsă şi un trup încordat care aminteau de pielea de animal uscată la soare, dură ca oţelul. Aspru era cuvântul pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre Stannis, şi aspru era. Deşi nu împlinise încă treizeci şi cinci de ani, pe cap îi mai rămăsese doar o dâră de păr negru, în spatele urechilor, ca umbra unei coroane. Fratele său, răposatul Rege Robert, îşi lăsase barbă în ultimii ani de viaţă. Maester Cressen nu îi văzuse barba niciodată, dar se spunea că avea un aspect sălbatic, era deasă şi fioroasă. In replică parcă, Stannis îşi purta barba scurtă şi deasă. Se întindea ca o umbră neagră-albăs-truie de-a lungul pometţilor ososi şi a maxilarului pătrat. Ochii lui erau ca nişte răni deschise sub sprâncenele stufoase, de un albastru întunecat ca marea în noapte. Gura lui l-ar fi adus la disperare până

şi pe cel mai vesel dintre bufoni; era o gură făcută să se încrunte, să se strâmbe şi să

formuleze comenzi tăioase, cu buzele subţiri şi palide şi muşchii încordaţi, o gură care uitase să zâmbească şi nu ştiuse niciodată să râdă. Uneori, în noapte, când lumea devenea foarte

tăcută şi liniştită, Maester Cressen avea impresia că îl aude pe Lordul Stannis scrâşnind din dinţi, în cealaltă aripă a castelului.

- Pe vremuri m-ai fi trezit, spuse bătrânul.

- Pe vremuri erai tânăr. Acum eşti bătrân şi bolnav şi ai nevoie de somn. Stannis nu învăţase să-şi îndulcească vorbele, să disimuleze sau să flateze, el spunea ceea ce gândea şi cei cărora nu le plăcea felul lui de a fi puteau să se ducă naibii.

- Ştiam că vei afla ce avea de spus Davos, destul de curând. Tu afli întotdeauna, nu-i aşa?

- N-aş fi de nici un folos dacă nu aş afla, răspunse Cressen. L-am întâlnit pe Davos pe scări.

- Şi ţi-a spus totul, presupun. Ar fi trebuit să-i tai limba odată cu degetele.

- Atunci ţi-ar fi fost un prost mesager.

- Mi-a fost oricum un prost mesager. Lorzii Furtunii nu vor să se ridice alături de mine. Se pare că nu mă plac, iar justeţea cauzei mele nu înseamnă nimic pentru ei. Cei laşi vor sta în spatele zidurilor şi vor aştepta să vadă cum bate vântul şi cine e pe cale să câştige.

Cei curajoşi s-au declarat deja de partea lui Renly. De partea lui Renlyl Scuipă numele, de parcă ar fi avut otravă pe limbă.

- Fratele tău a fost Lordul Capătului Furtunii mai bine de treisprezece ani. Aceşti lorzi au jurat să fie stegarii lui.

- Ai lui, izbucni Stannis, când, de drept, ar trebui să fie stegarii mei. Nu am cerut niciodată Piatra Dragonului. Nu am vrut-o. Am preluat-o fiindcă duşmanii lui Robert erau aici, iar el mi-a ordonat să-i scot afară. I-am construit flota şi i-am făcut treaba, supus cum trebuie să fie un frate mai mic faţă de cel mare, aşa cum ar fi trebuit să fie Renly faţă de mine. Şi care au fost mulţumirile lui Robert? Mă numeşte Lord al Pietrei Dragonului şi îi dă

lui Renly Capătul Furtunii şi proprietăţile acestuia. Capătul Furtunii a apar-tinut Casei Baratheon timp de trei sute de ani, de drept ar fi trebuit să-mi revină mie când Robert a preluat Tronul de Fier.tinut

Era o amărăciune veche, resimţită profund, acum mai mult ca oricând. Aici era miezul slăbiciunii stăpânului, căci Piatra Dragonului, deşi era veche şi puternică, avea influenţă

doar asupra câtorva lorzi neînsemnaţi, ale căror teritorii, insule stâncoase, erau prea slab populate ca să adune oamenii de care avea nevoie Stannis. Chiar şi cu mercenarii pe care îi adusese peste marea îngustă, din Oraşele Libere Myr şi Lys, oştirea aşezată dincolo de ziduri era mult prea mică pentru a doborî puterea Casei Lannister.

- Robert ţi-a făcut o nedreptate, răspunse prudent Maester Cressen, deşi a avut motive întemeiate. Piatra

Dragonului fusese de multă vreme reşedinţa Casei Targaryen.

Avea nevoie de tăria unui bărbat pentru a domni acolo, iar Renly era doar un copil.

- El e şi acum un copil, afirmă Stannis, iar furia din glasul său răsună în sala goală, un copil care se gândeşte să-mi smulgă coroana de pe frunte. Ce a făcut Renly vreodată ca să câştige un tron? Stă în consiliu şi face glume cu Degeţel, iar la turniruri îşi pune superba armură şi se lasă doborât de pe cal de unul mai bun ca el. Asta îl caracterizează

pe fratele meu Renly, care crede că ar trebui să fie rege. Te întreb, de ce m-au pedepsit zeii cu fraţi?

- Nu pot răspunde în locul zeilor.

- Foarte rar dai răspunsuri în ultimul timp, pa-re-mi-se. Cine îi e Maester lui Renly?

Poate că ar trebui să trimit după el. Poate că mi-ar plăcea mai mult sfatul lui. Ce crezi că a spus acest Maester când fratele meu a decis să-mi fure coroana? Ce sfaturi i-a oferit colegul tău acestui trădător de-un sânge cu mine?

- M-aş mira dacă Lordul Renly ar cere vreun sfat, înălţimea Ta. Cel mai mic din cei trei fii ai Lordului Steffon devenise un om curajos, dar nechibzuit, care acţiona mai degrabă

sub impuls decât calculat. Prin asta, şi prin multe altele, se asemăna cu fratele său Robert şi era complet diferit de Stannis.

- înălţimea Ta, repetă Stannis cu amărăciune. Iţi râzi de mine cu purtări regeşti, dar al cui rege sunt eu? Piatra Dragonului şi câteva stânci în marea îngustă, iată regatul meu.

Coborî treptele scaunului pentru a sta în faţa mesei, lăsându-şi umbra să cadă peste gura Izvorului Apei Negre şi a pădurii pictate, unde se afla acum Debarcaderul Regelui. Rămase acolo, cu gândul la tărâmul pe care voia să-l revendice, atât de aproape, să-l atingi cu mâna,

şi totuşi atât de departe. Diseară am să cinez cu lorzii mei stegari, atâţia câţi sunt: Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, toată neînsemnata lor adunare. Slabă recoltă, dacă e să spunem adevărul, dar ei sunt ceea ce mi-au lăsat fraţii mei.

Acel pirat din Lys, Salldhor Saan, va veni cu ultimele socoteli pentru ceea ce-i datorez, iar Morosh din Myr mi va agasa cu discuţii despre maree şi vijelii de toamnă, în timp ce Lordul Sunglass va mormăi pios despre voinţa celor Şapte. Celtigar va dori să ştie care Lorzi ai Furtunii ni se vor alătura. Velaryon va ameninţa că-şi duce oştenii acasă dacă nu atacăm îndată. Ce le pot spune? Ce trebuie să fac acum?

- Adevăraţii tăi duşmani sunt Lannisterii, stăpâne, răspunse Maester Cressen. Dacă

tu şi fratele tău aţi face front comun împotriva lor...

- Nu voi trata cu Renly, spuse Stannis pe un ton Care nu lăsa loc de discuţii. Nu, atâta timp cât îşi spune rege.

- Atunci nu cu Renly, cedă Maester. Stăpânul lui era mândru şi neînduplecat când lua o decizie, nimic nu o putea schimba. Şi alţii ar putea să servească nevoilor tale. Fiul lui Eddard Stark a fost proclamat Rege în Nord, cu toată puterea de la Winterfell şi Riverrun în spate.

- Un băiat necopt, spuse Stannis, şi încă un fals rege. Iar eu să accept un regat fărâmiţat?

- Cu siguranţă o jumătate de regat e mai bună decât nimic, spuse Cressen, şi, dacă îl ajuţi pe băiat să răzbune uciderea tatălui său...

- De ce ar trebui să-1 răzbun eu pe Eddard Stark? Nu a însemnat nimic pentru mine.

O, Robert 1-a iubit, poţi fi sigur. L-a iubit ca pe un frate, oare cât de des am auzit asta? Eu eram fratele lui, nu Ned Stark, dar nu ţi-ai fi dat seama niciodată, judecând după felul în care mă trata. I-am păstrat Capătul Furtunii, privind cum oameni de treabă mor de foame în timp ce Mace Tyrell şi Paxter Redwyne se ospătau dincolo de zidurile mele. Mi-a mulţumit Robert? Nu. I-a mulţumit lui Stark, pentru că a ridicat asediul când ajunsesem la şobolani şi ridichi. Am

alcătuit o armată, la porunca lui Robert, am preluat Piatra Dragonului în numele lui. Oare mi-a luat mâna şi mi-a spus: Bravo, frăţioare, ce m-aş fi făcut fără tine? Nu, m-a învinuit că l-am lăsat pe Willem Darry să-1 răpească pe Viserys şi pe copil, de parcă i-aş fi putut opri. Am stat în consiliul său timp de cincisprezece ani, ajutându-1 pe Jon Arrya să-i conducă regatul, în timp ce Robert a băut şi s-a destrăbălat, dar când a murit Jon, oare fratele meu m-a numit Mâna lui? Nu, a alergat la scumpul lui prieten Ned Stark şi i-a oferit lui această onoare. Şi puţin bine le-a făcut amândurora.

- Ce-a fost, a fost, stăpâne, spuse cu blândeţe Maester Cressen. Multe nedreptăţi ţi s-au făcut, dar trecutul e ţărână. Viitorul mai poate fi cucerit, dacă te uneşti cu cei din neamul Stark. Mai sunt şi alţii pe care i-ai putea chema. Ce părere ai despre Lady Arryn?

Dacă regina i-a ucis soţul, cu siguranţă va dori să i se facă dreptate. Are un fiu, moştenitorul lui Jon Arryn. Dacă i-ai da-o pe Shireen în căsătorie...

- Băiatul e slab şi bolnăvicios, obiectă Lordul Stannis. Până şi tatăl său şi-a dat seama de asta când mi-a cerut să-1 primesc la Piatra Dragonului. Poate i s-ar fi potrivit o slujbă de paj, dar acea blestemată femeie Lannister 1-a otrăvit pe Lordul Arryn înainte ca acest lucru să se poată realiza, iar acum Lysa îl ascunde în Eyrie. Nu se va despărţi niciodată de băiat, ţi-o jur.

- Atunci trebuie să o trimiţi pe Shireen la Eyrie, il imploră Maester. Piatra Dragonului este un cămin mohorât pentru un copil. Lasă-1 pe bufon să meargă cu ea, ca să aibă în preajmă o figură cunoscută. - Cunoscută şi hidoasă. Stannis încruntă o sprânceană, gânditor.

Totuşi... poate că merită încercat...

- E nevoie ca stăpânul de drept al celor Şapte Regate să cerşească ajutor de la văduve şi uzurpatori? întrebă tăios un glas de femeie.

Maester Cressen se întoarse şi îşi plecă creştetul.

- Doamna mea, spuse el, mâhnit că nu a auzit-o intrând.

Lordul Stannis se încruntă.

- Eu nu cerşesc. De la nimeni. Fă bine şi ţine minte, femeie.

- Mă bucur să aud asta, stăpâne.

Lady Selyse era la fel de înaltă ca soţul ei, cu trupul slab şi faţa uscăţivă, cu urechi proeminente, un nas ascuţit şi o uşoară umbră de mustăcioară deasupra buzei. Şi-o smulgea zilnic şi o blestema cu regularitate, dar reapărea mereu, cu obstinaţie. Avea ochii spălăciţi, gura uscată şi vocea stridentă. Vorbi acum cu glasul ei spart:

- Lady Arryn îţi datorează supunere, la fel şi cei din neamul Stark, fratele tău Renly şi toţi ceilalţi. Tu eşti adevăratul lor rege. Nu s-ar cuveni să te rogi şi să te târguieşti cu ei pentru ceea ce este al tău de drept, prin harul Zeului.

Zeu, spusese, nu zei. Femeia roşie o cucerise, trup şi suflet, îndepărtând-o de la zeii celor Şapte Regate, vechi şi noi, pentru a-1 slăvi pe cel pe care ei îl numesc Stăpânul Luminii.

- Zeul tău poate să-şi păstreze harul, spuse Lord Stannis, care nu împărtăşea noua credinţă înflăcărată a soţiei sale. De săbii am eu nevoie, nu de binecuvântări. Ai pe undeva ascunsă vreo armată despre care nu mi-ai spus? Nu era pic de afecţiune în tonul lui. Stannis nu se simţise niciodată în largul lui în compania femeilor, nici chiar a propriei sale soţii.

Când fusese plecat la Debarcaderul Regelui, să ia parte la consiliul lui Robert, o lăsase pe Selyse la Piatra Dragonului, cu fiica lor. Scrisorile lui fuseseră puţine la număr, vizitele şi mai puţine; îşi făcea datoria în patul conjugal o dată sau de două ori pe an, dar fără plăcere, iar fiii la care sperase cândva nu veniseră niciodată.

- Fraţii, unchii şi verii mei au oştiri, îi spuse Selyse. Casa Florent va veni sub stindardul tău.

- Casa Florent poate să scoată la luptă două mii de săbii, în cel mai bun caz. Se spunea că Stannis cunoştea forţa

fiecărei case din cele Şapte Regate. Iar tu ai cu mult mai multă încredere în fraţii şi în unchii tăi decât mine, doamna mea. Pământurile Casei Florent sunt mult prea aproape de Highgarden ca unchiul tău să rişte să stârnească mânia lui Mace Tyrell.

- Mai există o cale. Lady Selyse veni mai aproape. Priveşte pe fereastră, domnul meu. E un semn

pe care o îl aşteptai, înscris pe cer. Roşu e semnul, roşu ca flacăra, roşu ca inima arzătoare a adevăratului zeu. Este stindardul lui - şi al tău! Vezi cum se desfăşoară pe cer, ca răsuflarea fierbinte a unui dragon, iar tu eşti Stăpânul Pietrei Dragonului. înseamnă că

vremea ta a sosit. Nimic nu e mai sigur decât asta. Eşti hărăzit să pleci de pe această stâncă

pustie, aşa cum, cândva, a plecat pe mare Aegon Cuceritorul, să măturі totul în calea ta, aşa cum a făcut el. Trebuie doar să rosteşti un cuvânt şi să îmbrăţişezi puterea Stăpânului Luminii.

- Câte săbii va pune Stăpânul Luminii în mâna mea? întrebă Stannis din nou.

- Câte ai nevoie, promise soţia lui. Săbiile de la Capătul Furtunii şi de la Highgarden, pentru început, şi toţi lorzii lui stegari.

- Davos ţi-ar spune altceva, zise Stannis. Acele săbii i-au jurat credinţă lui Renly. Il iubesc pe fermecătorul meu frăţior, aşa cum l-au iubit cândva pe Robert... şi cum nu m-au iubit niciodată pe mine.

- Da, răspunse ea, dar dacă Renly ar muri... Stannis o privi pe doamna lui printre gene până

ce Cressen nu mai putu să tacă:

- E de neconceput, înălţimea Ta, oricâte nebunii a comis Renly...

- Nebunii? Eu le numesc acte de trădare. Stannis îi întoarse spatele soţiei sale.

Fratele meu este tânăr şi puternic şi are în jurul lui o imensă armată şi pe acei cavaleri ai curcubeului.

- Melisandre s-a uitat în flăcări şi 1-a văzut mort.

Cressen era oripilat.

- Fratricid... Stăpâne, este un lucru rău, de neconceput... te rog, ascultă-mă.

Lady Selyse îl măsură cu privirea.

- Şi ce-i vei spune, Maester? Cum poate să câştige jumătate de regat dacă merge la cei din neamul Stark în genunchi şi i-o vinde pe fiica noastră lui Lysa Arryn?

- Ţi-am auzit sfatul, Cressen, spuse Lordul Stannis. Acum vreau să-l aud pe al ei.

Poţi pleca.

Maester Cressen făcu o plecăciune, coborându-şi un genunchi înţepenit. Simţea în spate privirea Doamnei Selyse, în timp ce străbătea camera, târşâ-indu-şi încet picioarele. In momentul când ajunse în josul scărilor, tot ce mai putea face era să se ţină pe picioare.

- Ajută-mă, îi ceru lui Pylos.

Când ajunse înapoi la loc sigur, în camera lui, Cressen îi spuse tânărului că poate să

plece şi ieşi, şchiopătând, pe balcon, să stea cu garguiele lui şi să privească îndelung marea.

Una dintre navele de război ale lui Salladgor Saan brăzda marea în preajma castelului, cu carena în dungi viu colorate sfârtecând apa verde-cenuşie, în timp ce vâslele se ridicau şi coborau. O urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de promontoriu. De-ar putea să

dispară atât de uşor şi temerile mele! Trăise atât de mult doar pentru asta?

Când un maester îşi punea colanul la gât lăsa la o parte speranţa de a avea copii, dar Cressen se simţise adesea ca un tată. Robert, Stannis, Renly... trei fii crescuse după ce marea furioasă îl revendicase pe Lordul Steffon. Făcuse o treabă atât de proastă încât trebuia să-1 vadă pe unul ucigându-1 pe celălalt? Nu putea îngădui asta, nu va îngădui asta.

Femeia era de vină. Nu Lady Selyse, cealaltă femeie. Femeia roşie, cum o numise slujitoarea, de teamă să-i rostească numele.

- Eu am să-i rostesc numele, îi spuse Cressen câinelui negru de piatră. Melisandre, Ea.

Melisandre din Asshai, vrăjitoarea, stăpâna magiei şi preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Forului şi al Umbrei. Melisandre, a cărei nebunie nu trenuia lăsată să se răspândească dincolo de Piatra Dragonului.

Apartamentele lui păreau întunecate şi mohorâte, după strălucirea dimineţii. Cu mâini tremurătoare, bătrânul îşi aprinse lumânarea şi o duse în camera de lucru aflată sub scara ce ducea la stâncărie, unde uleiurile, poţiunile şi leacurile lui se odihneau ordonate pe rafturi.

Pe raftul de jos, în spatele unui rând de alifii aşezate în vase de lut găsi o fiolă de sticlă

indigo, cam cât degetul său mic. Sticluţa zornăi când o scutură. Cressen suflă stratul de praf şi o duse pe masă. Lovind-o de scaun, scoase dopul şi vărsă conţinutul. O mulţime de cristale, nu mai mari decât nişte seminţe, se împrăştiară pe pergamentul pe care îl citea.

Străluceau ca nestematele la lumina lumânării, atât de roşii, încât se pomeni gândindu-se că

până atunci nu le văzuse niciodată cu adevărat culoarea.

îşi simţea lanţul de la gât atârnând greu. Atinse uşor unul dintre cristale cu vârful degetului mic. Un lucru atât de mic sa deţină puterea vieţii şi a morţii! Era făcut dintr-o anumită plantă care creştea doar pe insulele Mării de Jad, peste mări şi ţări. Frunzele trebuiau uscate şi înmuiate într-o soluţie de apă cu lămâie şi zahăr şi cu anumite mirodenii rare din Insulele Verii. După aceea puteau fi scoase, dar poţiunea trebuia îngroşată cu cenuşă

şi lăsată să se cristalizeze. Procesul era lent şi dificil, ingredientele scumpe şi greu de procurat. Totuşi, alchimiştii din Lys cunoşteau modul de preparare, iar Bărbaţii Fără Chip din Bra-avos şi maesterii acestui ordin îl cunoşteau şi ei, deşi

despre asta nu se vorbea dincolo de zidurile Citadelei. Toată lumea ştia că un maester îşi făurea colanul de argint când învăţa arta tămăduirii - dar lumea prefera să uite că bărbaţii care ştiau cum să vindece ştiau şi cum să ucidă.

Cressen nu îşi mai amintea ce nume dăduseră Ashaii frunzei sau otrăvitorii din Lys cristalului. In Citadelă, se numea pur şi simplu strangulator. Dizolvat în vin, făcea ca muşchii gâtului să se strângă mai puternic ca orice pumn, închizând căile respiratorii. Se spunea că faţa victimei devenea stacojie, ca mica sămânţă de cristal care îi provocase moartea, dar la fel se întâmpla şi când cineva se îneca cu o bucăţică de mâncare.

Şi chiar în noaptea aceasta, Lordul Stannis îşi va ospăta lorzii stegari, soţia... şi pe femeia roşie, Meli-sandre din Asshai.

Trebuie să mă odihnesc, îşi spuse Maester Cressen, trebuie să fiu în toată puterea în seara asta. Mâinile nu nu trebuie să-mi tremure, nici curajul să mi se moleşească. Este un lucru îngrozitor, şi totuşi trebuie făcut. Dacă exista zei, cu siguranţă mă vor ierta. Dormise atât de prost în ultimul timp. Un pui de somn l-ar revigora pentru greaua încercare ce va urma. Ostenit, se îndrepta clătinându-se către pat. Cu toate acestea, când închise ochii, continuă să vadă lumina cometei, roşie si înfricoşătoare şi foarte vie, în mijlocul întunericului din visele sale. Poate că este cometa mea, gândi ca prin vis, chiar înainte să-1

cuprindă somnul. Un semn al sângelui, prevestind crima... da...

Când se trezi, era întuneric beznă, dormitorul lui era negru şi îl dureau toate încheieturile. Cressen îşi ridică trupul cu greu, iar capul îi bubuia. Apucându-şi bastonul, se ridică, clătinându-se, în picioare. Atât de târziu, se gândi. Nu m-au chemat. Era întotdeauna chemat la ospeţe, aşezat la loc de cinste, lângă Lordul Stannis. Chipul stăpânului îi juca în faţa ochilor, dar nu bărbatul de acum, ci flăcăul de odinioară, stând înfrigurat în umbră, în timp ce fratele lui era

scăldat în razele soarelui. Orice ar fi făcut, Robert i-o lua înainte.

Bietul băiat... Trebuie să se grăbească, pentru binele lui.

Maester găsi cristalele acolo unde le lăsase şi le adună de pe pergament. Cressen nu avea inele scobite, aşa cum se spunea că preferau otrăvitorii din Lys, dar înăuntrul mânecilor largi ale hainei sale erau cusute o mulţime de buzunare, mari şi mici. Ascunse seminţele strangulatoare într-unui dintre buzunare, dădu uşa la o parte şi strigă:

- Pylos? Unde eşti? Neauzind nici un răspuns, strigă din nou, mai tare: Pylos! Am nevoie de ajutor.

Tot nimic. Era ciudat. Tânărul maester avea camera imediat după colţ, în josul scării, de unde putea să audă uşor. In cele din urmă, Cressen fu nevoit să strige servitorii.

- Grăbiţi-vă, le spuse. Am dormit prea mult. Probabil că la ora asta petrec, beau... ar fi trebuit să mă trezească. Ce s-a întâmplat cu Maester Pylos?

Trebui să traverseze din nou galeria lungă. Vântul nopţii şuiera prin ferestrele mari, încărcat de mirosul înţepător al mării. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului pâlpâiau torţe, şi în tabăra îndepărtată vedea sute de focuri arzând, de parcă o puzderie de stele ar fi căzut pe pământ. Sus, cometa ardea roşie şi malefică. Sunt prea bătrân şi prea înţelept ca să

mă tem de asemenea lucruri, îşi spuse Maester.

Uşile Sălii Mari erau aşezate în gura unui dragon de piatră. Le ceru servitorilor să-1

lase la intrare. Era mai bine să intre singur, nu trebuia să pară slab. Sprijinindu-se cu putere în baston, Cressen urcă şchiopătând ultimele câteva trepte şi se opri dincolo de dinţii porţii.

Doi străjeri deschiseră uşile roşii, grele, eliberând dintr-odată o explozie de zgomot şi lumină. Cressen coborî în pântecele dragonului.

Peste zornăitul cuţitelor şi al farfuriilor şi peste murmurul surd al conversaţiei, îl auzi pe Chip Peticit cântând:

„...dansează, stăpâne, dansează, stăpâne", acompaniat de tălăngile sunătoare. Acelaşi cântec ingrozitor pe care îl cântase de dimineaţă. Umbrele *vin* ca sa ramana, stapâne, sa ramâna, sa ramâna.

La mesele de jos se înghesuiau cavaleri, arcaşi şi capitani de arme, rupând bucăţi mari de pâine neagră pentru a le înmuia în tocana de peşte. Aici nu se auzeau râsetele puternice sau strigătele zgomotoase fire pătau onoarea altor ospeţe. Lordul Stannis nu îngăduia aşa ceva.

Cressen îşi croi drum către platforma ridicată, unde lorzii stăteau împreună cu regele.

Fu nevoit să-l Ocolească pe Chip Peticit dansând în sunetul tălăngilor. Bufonul nici nu-1

auzi şi nici nu-1 văzu apro-piindu-se. Sărind de pe un picior pe altul, se prăvăli peste Cressen, doborându-i toiagul din mână. Se prăbuşiră amândoi, într-o harababură de mâini şi de picioare, în timp ce în jurul lor se stârniră hohote de râs. Fără îndoială, era o privelişte comică.

Chip Peticit se lăbărţa pe jumătate deasupra lui, cu faţa mică şi pestriţă de bufon lipită

de faţa lui Cressen. îşi pierduse micul coif cu coarne şi tălăngi.

- Sub mare, cazi în sus, zise el. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh. Chicotind, bufonul se rostogoli, sări în picioare şi începu să danseze.

încercând să salveze situaţia, Maester schiţă un zâmbet şi se strădui să se ridice, dar şoldul îl durea atât de tare încât, pentru o clipă, se temu că şi 1-a rupt din nou. Simţi cum mâini puternice îl apucă de sub braţe şi îl ridică în picioare.

- Mulţumesc, Ser, murmură el, întorcându-se să vadă cine era cavalerul care îi venise în ajutor.

- Maester, spuse Lady Melisandre cu glasul ei grav, cu iz de muzică din Marea de Jad. Ar trebui să fii mai atent. Ca întotdeauna, era îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare: o rochie lungă, largă, din mătase uşoară, strălucitoare ca focul, cu mâneci lungi şi tăieturi adânci în corsaj, care lăsau

să se întrezărească materialul de un roşu mai închis, sângeriu, de dedesubt. La gât purta un colier roşu-auriu, mai strâns decât al oricărui maester, împodobit cu un singur rubin mare.

Părul ei nu avea nici culoarea portocalei, nici a zmeurei, pe care o avea de obicei părul oamenilor roşcaţi, ci aceea a aramei arse strălucind în lumina torţelor. Până şi ochii ei erau roşii, dar avea pielea netedă şi albă, nepătată, ca spuma laptelui. Era suplă, mlădioasă, mai înaltă decât cei mai mulţi cavaleri, cu sâni rotunzi şi talia îngustă şi cu faţa în formă de inimă. Când se opreau asupra ei, ochii bărbaţilor nu se îndepărtau cu uşurinţă. Nici măcar ochii unui maester. Mulţi spuneau că e frumoasă. Nu era frumoasă. Era roşie şi năprasnică şi roşie.

- Eu... îţi mulţumesc, doamna mea.

- Un om de vârsta ta trebuie să se uite pe unde umblă, spuse Melisandre curtenitoare. Noaptea e întunecată şi plină de spaime.

Cunoştea fraza, o rugăciune a religiei ei. Nu contează, am o credinţă a mea.

Doar copiii se tem de întuneric, îi răspunse. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îl auzi pe Chip Peticit reluându-şi cântecul:

Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stapâne, să danseze...

- Iată o şaradă, spuse Melisandre. Un nebun isteţ ţi un înţelept nebun. Aplecându-se, luă coiful lui Chip Peticit de pe jos şi îl aşează pe capul lui Cressen. Tălângile sunară încet, în timp ce mica găleată îi coborî peste urechi. O coroană pe măsura lanţului tau, Lord Maester, anunţă ea. De jur-împrejurul lor toată lumea râdea.

Cressen strânse din buze şi se strădui să-şi stăpânească mânia. Il credea slab şi neajutorat, dar va afla că nu e aşa înainte de sfârşitul nopţii. Poate că era bătrân, dar încă era un Maester al Citadelei.

- Nu am nevoie de nici o coroană în afară de adevăr, îi spuse, scoţându-şi coiful de bufon de pe cap.

- Există adevăruri în această lume care nu sunt învăţate în Oraşul Vechi. Melisandre se răsuci pe călcâie, într-o vâltoare de mătase roşie, şi se îndreptă către masa mare, unde stăteau Regele Stannis şi regina lui. Cressen îi dădu înapoi lui Chip Peticit mica găleată de tinichea cu coarne, şi o urmă.

Maester Pylos şedea la locul lui. Bătrânul nu putu decât să se oprească şi să se uite lung la el.

- Maester Pylos, zise în cele din urmă. Tu... tu nu m-ai trezit.

- înălţimea Sa mi-a poruncit să te las să te odihneşti. Pylos avu cel puţin decenţa să

roşească. Mi-a spus că nu e nevoie de tine aici.

Cressen privi în tăcere peste mulţimea de cavaleri, căpitani şi lorzi. Lordul Celtigar, bătrân şi ursuz, purta o mantie împodobită cu crabi roşii, pe un fond de culoarea granitului.

Frumosul Lord Velaryon alesese o mătase verde ca marea, cu calul de mare alb-auriu la gât, în ton cu pletele sale lungi, blonde. Lordul Bar Emmon, acel băieţandru bucălat de paisprezece ani, era înveşmântat în catifea purpurie, garnisită cu blană albă de focă. Ser Axell Florent avea acelaşi aer lipsit de eleganţă chiar şi în veşminte din ţesătură roşcată şi blană de vulpe, piosul Lord Sun-glass purta pietrele lunii la gât, la încheietura mâinii şi pe deget, iar căpitanul din Lys, Salladhor Saan, era tot numai o strălucire de satin roşu-aprins, aur şi giuvaiere. Numai Ser Davos, care era îmbrăcat simplu, într-o tunică maro şi o mantie verde de lână, îi întâlni privirea, cu milă în ochi.

- Eşti prea bolnav şi prea năuc ca să-mi fii de folos, bătrâne. Semăna cu glasul Lordului Stannis, dar nu putea să fie, nu putea. Pylos mă va sfătui de-acum încolo. Deja lucrează cu corbii, de când nu te mai poţi urca la stâncărie. Nu am de gând să te văd murind în slujba mea.

Maester Cressen clipi. Stannis, stăpânul meu, băiatul meu trist şi posomorât, fiu pe care nu l-am avut niciodată, nu trebuie să faci asta, nu ştii cât de mult am ţinut la tine, cum am trăit pentru tine, cum te-am iubit, fără să ţin seama de nimic? Da, te-am iubit, mai mult chiar decât pe Robert sau pe Renly, căci tu ai fost cel neiubit, cel care avea cel mai mult nevoie de mine. Cu toate acestea, nu spuse decât:

- Cum porunceşti, stăpâne, dar... dar mi-e foame. Nu am şi eu un loc la masa ta?

Lângă tine, locul meu e lângă tine...

Ser Davos se ridică de pe bancă.

- Aş fi onorat dacă Maester ar sta aici, lângă mine, înălţimea Ta.

- Cum doreşti. Lordul Stannis se întoarse, pentru a-i spune ceva lui Melisandre, care se aşezase în dreapta lui, la locul de mare cinste. Lady Selyse se afla la stânga sa, cu un licăr de zâmbet strălucitor şi delicat ca giuvaiere ei.

Prea departe, gândi Cressen posomorât, privind către locul unde era aşezat Ser Davos.

Intre contrabandist şi masa de onoare se aflau jumătate dintre lorzii stegari. Trebuie să fiu mai aproape de ea dacă vreau să-i pun strangulatorul în cupă, dar cum?

Chip Peticit ţopăia prin preajmă, în timp ce Maester îşi croi încet drumul către masa lui Davos Seaworth.

- Aici mâncăm peşte, zise voios bufonul, fluturând un cod întreg, ca pe un sceptru. In mare, peştii ne mănâncă pe noi. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Ser Davos se dădu la o parte să-i facă loc pe bancă.

- Ar trebui să fim cu toţii îmbrăcaţi în haine de bufon în seara asta, spuse el posac, în timp ce Cressen se aşează, căci ceea ce suntem pe cale să facem este o nebunie. Femeia roşie a văzut victorie în flăcările ei, aşa că Stannis are de gând să se impună cu orice preţ. Cât de curând s-ar putea să vedem cu toţii ce a văzut Chip Peticit - mă tem că fundul mării.

Cressen îşi vârî mâinile în mâneci, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească. Degetele sale găsiră coco-loaşele tari făcute în lână de cristale.

- Lord Stannis.

Stannis întoarse capul dinspre femeia roşie, dar cea care răspunse fu lady Selyse.

- Rege Stannis. Uiţi de tine, Maester.

- E bătrân, are mintea rătăcită, îi zise ursuz regele. Ce este, Cressen? Spune ce ai de spus.

- întrucât ai de gând să pleci pe mare, este vital să faci cauză comună cu Lordul Stark şi Lordul Arrya.

- Nu fac cauză comună cu nimeni, zise Stannis Baratheon.

- Nu mai mult decât face lumina cauză comună cu întunericul. Lady Selyse îi luă

mâna.

Stannis clătină din cap.

- Cei din clanul Stark caută să-mi fure jumătate din regat, întocmai cum cei din clanul Lannister mi-au furat tronul, iar fratele meu iubit, săbiile, avutul şi cetăţile care îmi aparţin de drept. Sunt cu toţii nişte uzurpatori şi sunt cu toţii duşmanii mei.

L-am pierdut, gândi Cressen disperat. Numai de s-ar putea apropia cumva de Melisandre fără să fie văzut... Avea nevoie să ajungă doar o clipă la cupa ei.

- Eşti moştenitorul de drept al fratelui tău Robert, adevăratul Stăpân al celor Şapte Regate şi Rege peste

Andali, Rhoynar şi peste Cei Dintâi Oameni, spuse el cu disperare, dar chiar şi aşa, nu poţi spera să învingi fără aliaţi.

- Are un aliat, spuse Lady Selyse. R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării şi al Umbrei.

- Zeii sunt aliaţi nesiguri, în cel mai bun caz, insistă bătrânul, iar acela nu are nici o putere aici.

- Crezi că nu? Când Melisandre îşi întoarse capul, rubinul de la gâtul ei captă lumina şi, pentru o clipă, străluci parcă la fel de puternic precum cometa. Dacă ai de gând să

vorbeşti asemenea prostii, Maester, ar trebui să-ţi porţi din nou coroana.

- Da, fu de acord Lady Selyse. Coiful lui Chip Peticit. Ţi se potriveşte de minune, bătrâne. Puneţi-1 din nou, îţi poruncesc.

- In mare, nimeni nu poartă pălării, spuse Chip Peticit. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Ochii Lordului Stannis erau umbriţi sub fruntea grea, gura îi era încleştată, în timp ce maxilarul îi tremura încet. întotdeauna scrâşnea din dinţi când era furios.

- Bufonule, mârâi în cele din urmă, doamna mea porunceşte. Dă-i lui Cressen coiful tău.

Nu, gândi bătrânul maester, acesta nu eşti tu, nu este felul tău de a fi, tu ai fost mereu drept, mereu aspru, dar niciodată crud, niciodată nu ai înţeles batjocura, după cum nu ai înţeles râsul

Chip Peticit se apropie dansând, cu tălăngile sunând, ding-dang-dong, ding-dong, ding-dang-dong. Maester rămase tăcut, în timp ce bufonul îi aşează coiful cu coarne pe frunte.

Cressen îşi plecă creştetul sub greutatea lui. Talăngile sunară.

- Poate că ar trebui să-şi cânte sfaturile de-acum încolo, spuse Lady Selyse.

- Mergi prea departe, femeie, zise Lordul Stannis. E un om bătrân şi m-a slujit bine. I Şi te voi sluji până la sfârşit, scumpul meu stăpân, bietul meu fiu singuratic, gândi Cressen, găsind din-tr-odată calea: Cupa lui Ser Davos se afla în faţa lui, încă pe jumătate plină cu vin roşu, sec. Găsi o bucată de cristal dur în mâneca sa, o strânse cu putere între degetul mare şi arătător, în timp ce se întinse după cupă. Cu mişcări line, agile, nu am voie să bâjbâi acum, se rugă, şi zeii fură îndurători. Intr-o clipită, degetele îi erau goale. Mâinile nu îi fuseseră atât de sigure de ani de zile şi nici pe jumătate atât de agile. Davos a văzut, dar nimeni altcineva, era sigur. Cu cupa în mână, se ridică în picioare.

- Poate că am fost un prost. Lady Melisandre, vrei să bei o cupă de vin împreună cu mine? O cupă în onoarea zeului tău, al Stăpânului Luminii. O cupă în cinstea puterii sale!

Femeia roşie îl privi cu atenţie.

- Dacă doreşti...

Simţea privirea tuturor aţintită asupra lor. Davos îl înhaţă în timp ce părăsea banca, apucându-1 de mânecă cu degetele pe care Lord Stannis i le scurtase.

- Ce faci? şopti el.

- Ceva ce trebuie făcut, răspunse Maester Cressen, pentru binele acestui ţinut şi pentru sufletul

stapânului meu. Se eliberă de mâna lui Davos, vărsand în grabă o picătură de vin. Ea îl întâmpină lângă masa de onoare, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor. Dar Cressen o vedea numai pe ea. Mătase roşie, ochi roşii, rubinul roşu de la gât, buze rosii, curbate într-un zâmbet vag, în timp ce-şi aşeza

mana deasupra mâinii lui, în jurul cupei. Pielea ei era

fierbinte, febrilă.

- Nu e prea târziu să verşi vinul, Maester.

- Nu, şopti el cu glas răguşit. Nu.

- Cum doreşti. Melisandre din Asshai luă cupa din mâinile lui şi bău pe îndelete.

Când îi oferi cupa

înapoi, mai era doar o jumătate de înghiţitură de vin.

- Iar acum tu.

Mâinile lui Cressen tremurau, dar se îmbărbăta. Un maester al Citadelei nu trebuia să

se teamă. Simţea acreala vinului pe limbă. Lăsă cupa goală să-i cadă din mâini, spărgându-se pe podea..

- El are cu adevărat putere aici, stăpâne. Iar focul purifică. La gâtul ei, rubinul arunca sclipiri roşietice.

Cressen încercă să răspundă, însă cuvintele i se opriră în gâtlej. Tuşea lui deveni un şuierat îngrozitor, în timp ce se chinuia să respire. Degete de fier i se strânseră în jurul gâtului. Când se prăbuşi în genunchi, încă îşi scutura capul, negându-i puterea, negându-i vraja, negându-i zeul. Iar

tălăngile îi căzură între coarne, cântând nebun, nebun, nebun, în timp ce femeia roşie îl privea cu milă, cu flăcările lumânării dansând în ochii ei roşii, roşii.

ARYA

La Winterfell o numiseră Arya Chip de Cal, iar ei i se păruse că nu putea fi nimic mai rău, dar asta se întâmpla înainte ca băiatul orfan Lommy Mâini Verzi să îi spună Cap Bubos.

Simţea, într-adevăr, umflături pe cap când îl atingea. Când Yoren o târâse pe acea alee, crezuse că avea de gând să o omoare, dar bătrânul ursuz doar o ţinuse st râns în braţe, tăind firele încâlcite cu pumnalul. îşi amintea acum mirosul răspândit de smocurile de păr castaniu, murdar, târât pe pietrele de pavaj către templul septim unde murise tatăl său.

- Duc bărbaţi şi băieţi din oraş, mârâi Yoren în timp ce lama de oţel îi sfârteca părul.

Acum stai locului, băiete. Când Yoren termină, scalpul îi era doar smocuri şi mirişte.

Mai târziu i-a spus că, din acel moment şi până la Winterfell, ea va fi Arry, băiatul orfan.

- Poarta n-ar trebui să fie o problemă, dar drumul e altceva. Vei avea de mers drum lung într-o companie neplăcută. Am luat treizeci de data asta, bărbaţi şi băieţi, toţi pentru Zid, şi să nu crezi că sunt ca bastardul ăla de frate-tău. O scutură. Lord Eddard mi-a dat să

aleg din temniţă, şi să nu ai impresia că am găsit acolo vreun domnişor. Ăştia, jumătate din ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice peşte, pentru o favoare şi poate câţiva arginţi. Cealaltă

jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Aşa că ţine-ţi gura şi ai grijă să te speli în pădure, singură. Partea cea mai grea va fi urinatul, aşa că să nu bei mai mult decât ai nevoie.

Să părăsească Debarcaderul Regelui a fost uşor, întocmai cum îi spusese. Străjerii Lannister de la poartă opreau pe

toată lumea, dar Yoren 1-a strigat pe unul dintre ei pe nume şi acesta a făcut semn căruţelor să treacă. Nimeni nu i-a aruncat Aryei nici o privire. Căutau o fată de neam, fiică a Mâinii Regelui, nu un băiat costeliv, cu părul ciopârţit. Arya nu a privit nici o clipă înapoi. îşi dorea ca Marea Năvalnică să se ridice şi să înghită tot oraşul, Fundătura Puricilor şi Fortăreaţa Roşie şi Marele Templu Septim şi tot şi pe toată lumea deopotrivă, mai ales pe Prinţul Joffrey, împreună cu mama lui. Dar ştia că nu se va întâmpla asta şi, oricum, Şansa se afla încă în oraş şi atunci ar fi şi ea înghiţită de ape. Când îşi aminti acest lucru, Arya hotărî să-şi îndrepte mai bine dorinţa către Winterfell.

Totuşi, Yoren se înşelase în privinţa urinatului. Nu era deloc partea cea mai dificilă.

Lommy Mâini Verzi şi Plăcintă Fierbinte erau partea cea mai dificilă.

Yoren îi culesese de pe străzi cu promisiunea de a le pune burţile la cale şi de a-i încălţa. Pe ceilalţi îi găsise în lanţuri.

- Garda are nevoie de oameni de nădejde, le spusese îndată ce au pornit la drum, dar va trebui să se descurce cu adunături ca voi.

Yoren luase bărbaţi din temniţe, hoţi şi braconieri şi violatori şi alţii asemenea. Cei mai răi erau cei trei pe care îi găsise în celulele negre, care trebuie că-1 înspăimântaseră până şi pe el, căci îi ţinea în spatele căruţei, cu mâinile şi cu picioarele în lanţuri, şi jurase că vor rămâne încătuşaţi tot drumul până la Zid. Unul dintre ei nu avea nas, doar o gaură pe faţă, unde îi fusese tăiat, iar un altul, o brută grasă şi spână, cu dinţii ascuţiţi şi cu răni purulente pe obraji, avea ochi neomeneşti.

Au luat cinci căruţe de la Debarcaderul Regelui, încărcate cu provizii pentru Zid: blănuri şi suluri de stofă, bucăţi de fontă, o colivie cu vulturi, cărţi, hârtie şi cerneală, un balot de frunze acrişoare, vase cu ulei şi cufere cu leacuri şi mirodenii. Grupuri de cai de tracţiune trăgeau căruţele, iar

Yoren adusese doi cai de curse şi o şase măgari pentru băieţi.

Arya ar fi preferat un cal adevărat, dar era mai bine să călărească pe măgar decât să meargă

în căruţă.

Bărbaţii nu i-au dat nici o atenţie, dar cu băieţii nu a fost la fel de norocoasă. Era cu doi ani mai mică decât cel mai tânăr dintre orfani, fără a mai pune la socoteală că era mai scundă şi mai slabă, iar Lommy şi Plăcintă Fierbinte îi luară tăcerea drept spaimă, prostie sau surditate.

- Uită-te la sabia aia pe care o are Cap Bubos, zise Lommy într-o dimineaţă, în timp ce înaintau greoi prin livezi şi câmpuri de grâne. Fusese, probabil, ucenic la vreun vopsitor, înainte să-1 prindă furând, şi era mânjit cu verde pe braţe, până la coate. Când râdea, răgea ca un măgar. De unde o fi făcut rost de sabie un şobolan de canal ca ăsta?

Arya îşi muşca buzele posomorâtă. Vedea spatele mantiei negre, decolorate, în fruntea căruţelor, dar era hotărâtă să nu se apuce să strige după ajutor.

- O fi vreun mic scutier, interveni Plăcintă Fierbinte. Mama lui fusese brutăreasa înainte de a muri şi îşi împingea căruciorul pe străzi toată ziua, strigând: „Plăcinte fierbinţi!

Plăcinte fierbinţi!" Băiatul vreunui cavaleraş semeţ al unui lord, asta e.

- Nu e nici un cavaler, uită-te la el. Pun rămăşag că aia nici măcar nu e o sabie adevărată. E doar o sabie de tinichea.

Arya îi ura fiindcă îi luau în derâdere sabia pe care ea o numea Acul.

- E oţel din fierăria castelului, nătărăule, izbucni ea, întorcându-se în şa pentru a le arunca o privire mânioasă, şi ai face mai bine să-ţi ţii gura.

Orfanii începură să strige:

- De unde ai o sabie ca asta, Chip Bubos? vru să ştie Plăcintă Fierbinte.

- Cap Bubos, îl corectă Lommy. Pesemne că a furat-o.

- Ba nu, strigă ea. Jon Snow mi-a dat Acul său. Poate că îi lăsase să îi spună Cap Bubos, dar nu avea de gând să-i lase să-1 numească pe Jon hoţ.

- Dacă a furat-o, am putea să i-o luăm, spuse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu e a lui.

Mi-ar prinde bine o sabie ca asta.

Lommy îl incită:

- Haide, ia-i-o, te provoc.

Plăcintă Fierbinte reacţiona îndemnându-şi măgarul şi apropiindu-se.

- Hei, Chip Bubos, dă-mi sabia aia. Părul lui avea culoarea fânului, iar faţa rotofeie îi era arsă de soare şi se cojea. Nu ştii s-o foloseşti.

Ba da, ştiu, ar fi putut spune Arya. Am ucis un băiat, un băiat gras, ca tine. L-am înjunghiat în burtă şi a murit, şi te voi ucide şi pe tine dacă nu mă laşi în pace. Numai că nu îndrăznea. Yoren nu ştia despre băiatul de la grajduri, dar ea se temea de ceea ce ar putea face dacă ar afla. Arya era foarte sigură că unii dintre bărbaţi erau ucigaşi, cei trei în lanţuri, cu siguranţă, dar regina nu pe ei îi căuta, aşa că nu era acelaşi lucru.

- Uită-te la el, răgi Lommy Mâini Verzi. Pun pariu că acum o să înceapă să plângă. Iţi vine să plângi, Cap Bubos?

Plânsese în somn în noaptea precedentă, visân-du-şi tatăl. In dimineaţa următoare, se trezise cu ochii roşii şi uscaţi şi nu ar mai fi putut să verse nici o lacrimă, nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta.

- O să-şi ude pantalonii, sugeră Plăcintă Fierbinte.

- Lasă-1 în pace, zise băiatul cu părul negru, lăţos, care trecu pe lângă el. Lommy îi poreclise Taurul, din cauza coifului său cu coarne pe care îl lustruia mereu, dar pe care nu-1

purta niciodată. Lommy nu îndrăznea să-şi bată joc de Taur. Pe lângă că era mai mare, era bine dezvoltat pentru vârsta lui, cu pieptul larg şi mâinile vânjoase.

- Ai face mai bine să-i dai sabia, Arry, zise Lommy. Plăcintă Fierbinte o vrea neapărat. A omorât un băiat în bătaie. Va face acelaşi lucru şi cu tine, sunt sigur.

- L-am doborât la pământ şi l-am lovit la testicule şi am continuat să-l lovesc până

ce a murit, se făli Plăcintă Fierbinte. L-am bătut măr. Testiculele îi erau zdrobite şi pline de sânge şi puţa i s-a înnegrit. Mai bine mi-ai da sabia.

Arya îşi scoase sabia de la brâu.

- Pe asta poţi s-o păstrezi, îi spuse, vrând să evite o bătaie.

- Acesta e doar un băţ oarecare. Se apropie şi încercă să ajungă la plăselele sabiei pe care Arya o numea Ac.

Arya făcu sabia de lemn să şuiere când lovi fundul măgarului. Animalul se răsuci şi sări pe picioarele din spate, azvârlindu-l pe Plăcintă Fierbinte la pământ. Arya îşi săltă

măgarul şi, când Plăcintă Fierbinte încercă să se ridice, îl lovi în burtă, făcându-l să cadă

înapoi. Apoi îl pocni peste faţă, iar nasul lui trosni ca o creangă când se rupe. Din nări îi ţâşni sânge. Când Plăcintă Fierbinte începu să se văicărească, Arya se răsuci către Lommy Mâini Verzi, care stătea pe măgarul său, cu gura căscată.

- Vrei şi tu să ai parte de sabie? strigă ea, dar el nu voia. îşi ridică în dreptul feţei mâinile verzi, vopsite, şi îi strigă să-1 lase în pace.

Taurul răcni:

- Tu, înapoi!

Arya se răsuci. Plăcintă Fierbinte era în genunchi, cu pumnul strângându-i-se în jurul unei pietre mari, colţuroase. Arya îl lăsă să o arunce, ferindu-şi capul când piatra trecu pe lângă ea. Apoi se azvârli asupra lui. El ridică o mână, iar Arya i-o lovi, pe urmă îi pocni obrazul şi genunchiul. Plăcintă Fierbinte se repezi la ea, iar Arya sări într-o parte şi îl plesni cu băţul peste ceafă. El căzu şi se ridică şi porni clăti-nându-se către ea, cu faţa roşie mânjită

de noroi şi sânge. Arya alunecă în poziţia unui dansator în apă şi aşteptă. Când Plăcintă

Fierbinte ajunse destul de aproape, îl lovi chiar între picioare atât de tare încât, dacă sabia ei de lemn ar fi fost ascuţită, i-ar fi ieşit printre fese.

Când Yoren o trase deoparte, Plăcintă Fierbinte era deja întins la pământ, cu pantalonii maro duhnind, urlând în timp ce Arya îl lovea iar şi iar şi iar.

- Ajunge! răcni Yoren, fratele în straie negre, desfăcându-i sabia de lemn dintre degete, vrei să-1 omori pe nătărău? Când Lommy şi alţi câţiva începură să ţipe, bătrânul strigă şi la ei: Tăceţi dacă nu vreţi să vă închid eu gura! Vă leg pe toţi, netrebnicilor, în spatele căruţelor şi vă târăsc până la Zid.

Iar asta e valabil şi pentru tine, Aryy. Vino cu mine, băiete. Acum!

Se uitau cu toţii la ea, chiar şi cei trei legaţi cu lanţuri şi cătuşe din spatele căruţei.

Grăsanul îşi lovi dinţii ascuţiţi şi şuieră, dar Arya îl ignoră.

Bătrânul o târî departe de drum, într-un desiş de copaci, înjurând şi mârâind tot drumul.

- Dacă aş fi avut un strop de minte, te-aş fi lăsat la Debarcaderul Regelui. Mă auzi, băiete? întotdeauna mârâia cuvântul acela, rostindu-1 apăsat, ca să fie sigur că ea îl aude.

Desfă-ţi pantalonii şi trageţi-i în jos. Haide, nu e nimeni să te vadă. Fă ce ţi-am spus.

Bosumflată, Arya îi dădu ascultare.

- Acolo, cu faţa la stejar. Da, aşa. îşi încolăci braţele în jurul trunchiului şi îşi lipi faţa de lemnul aspru. Acum ţipă! Ţipă tare.

N-am să ţip, gândi Arya cu încăpăţânare, dar când Yoren îi atinse lemnul de fundul gol, strigătul îi ţâşni din gâtlej.

- Cred că te doare, spuse el. Ia vezi acum. Băţul se apropie şuierând, Arya ţipă, ţinându-se strâns de copac să nu cadă. Şi încă una. Se agăţă cu putere, muşcându-şi buza,

crispându-se, când auzi că se apropie. Lovitura o făcu să sară şi să urle. N-am să plâng, se gândi. N-am să fac asta. Aparţin familiei Stark din Winterfell, blazonul nostru este lupul străvechi, lupii nu plâng. Vedea cum un firicel de sânge i se prelinge pe piciorul stâng.

Spatele şi fundul o ardeau de durere.

- Oare acum mă poţi asculta? întrebă Yoren. Data viitoare când mai ridici băţul ăla la unul dintre fraţii tăi, vei căpăta de două ori mai mult decât loveşti, mă auzi? Acum îmbracă-te.

Nu sunt fraţii mei, gândi Arya în timp ce se apleca să-şi tragă pantalonii, dar ştia că nu era cazul să spună asta. îşi încheie cureaua şi şireturile cu mâinile tremurând.

Yoren o privea.

- Te doare?

Calmă ca apa liniştită, îşi spuse, aşa cum o învăţase Syrio Forel.

- Puţin.

- Pe băiatul acela îl doare mai tare. Nu el ţi-a ucis tatăl, fata mea, nici hoţomanul de Lommy. Nu o să-l aduci înapoi dacă îi loveşti pe ei.

- Ştiu, mormăi Arya ursuză.

- E ceva ce tu nu ştii. Nu trebuia să se întâmple aşa. Eram pregătit de plecare, cu căruţele cumpărate şi încărcate, când un bărbat vine la mine cu un băiat, o pungă de monede şi un mesaj, nu contează de la cine. Lordul Eddard va îmbrăca veşmintele negre, îmi zice, aşteaptă, că merge cu tine. De ce crezi că eram acolo? Numai că planurile ne-au fost date peste cap.

- Joffrey, gâfâi Arya. Cineva trebuie să-l omoare pe el.

- Cineva o va face, dar nu voi fi eu acela, şi nici tu. Yoren îi azvârli înapoi sabia de lemn. Când ajungem la căruţe, ia nişte frunze acrişoare, îi spuse în timp ce se întorceau la drum. Să le mesteci, îţi va face bine la usturime.

I-a făcut, într-adevăr, bine, deşi gustul era oribil şi îi făcea saliva să aibă culoarea sângelui. Chiar şi aşa, merse pe jos

toată ziua, a doua zi şi în ziua următoare, fiind prea sensibilă ca să stea pe măgar. Starea lui Plăcintă Fierbinte era şi mai gravă. Yoren fu nevoit să mute nişte butoaie, ca băiatul să poată sta culcat în spatele căruţei, pe nişte saci de orz, iar acesta scâncea ori de câte ori roţile loveau o piatră. Lommy Mâini Verzi nici măcar nu era rănit, dar se ţinea cât putea de departe de Arya.

- De fiecare dată când te uiţi la el, tresare, îi spuse Taurul când Arya trecu pe lângă măgarul lui. Ea nu răspunse. I se părea mai sigur să nu stea de vorbă cu nimeni.

In noaptea aceea a zăcut pe pătura ei subţire, pe pământul tare, privind îndelung cometa roşie. Era splendidă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. „Sabia Roşie", cum o numise Taurul. Susţinea că seamănă cu o sabie, cu lama încă roşie ca para focului, scoasă din forjă.

Când Arya scrută cerul nopţii, observă şi ea sabia, numai că nu era o sabie nouă, era Gheaţă, spada tatălui ei, toată din oţel Valyrian, iar culoarea roşie era sângele Lordului Eddard, rămas pe sabie după ce Ser Ilyn, Dreptatea Regelui, îi tăiase capul. Yoren nu o lăsase să privească momentul, dar avea impresia că acea cometă trebuia să arate aşa cum arătase Gheaţă după aceea.

Când, în cele din urmă, adormi, se visă acasă. Drumul regelui şerpuia pe lângă Winterfell, spre Zid, iar Yoren îi promisese că o va lăsa acolo, fără ca nimeni să ştie cine e.

Ii era dor să-şi revadă mama, şi pe Robb, pe Bran şi pe Rickon..., dar cel mai mult se gândea la Jon Snow. îşi dorea să se întâmple cumva ca ei să meargă la Zid înainte de a ajunge la Winterfell, ca Jon să-i poată ciufuli părul şi să-i zică „surioară". I-ar spune: „Mi-a fost dor de tine", iar el ar spune acelaşi lucru, în exact aceeaşi clipă, cum se întâmpla întotdeauna. I-ar fi plăcut să fie aşa. I-ar fi plăcut mai mult ca orice.

SANSA

Dimineaţa zilei onomastice a Regelui Joffrey se ivi strălucitoare şi vântoasă, cu lunga coadă a imensei comete desluşindu-se printre norii care goneau în înaltul cerului. Sansa o privea de la fereastra turnului său când Ser Arys Oakheart veni pentru a o însoţi la terenurile pentru turniruri.

- Ce crezi că înseamnă? îl întrebă.

- Glorie pentru logodnicul tău, îi răspunse Ser Arys fără ezitare. Vezi cum străluceşte pe cer astăzi, de onomastica înălţimii Sale, de parcă zeii înşişi au ridicat o flamură în onoarea sa. Oamenii din popor au numit-o Cometa Regelui Joffrey.

Fără îndoială, asta îi spuseseră lui Joffrey. Sansa nu era atât de convinsă.

- Un servitor a numit-o Coada Dragonului.

- Regele Joffrey şade pe locul unde a stat odinioară Aegon Dragonul, în castelul ridicat de fiul său, explică Ser Arys. El e urmaşul dragonului - iar roşul aprins este culoarea Casei Lannister, alt semn. Cometa este trimisă pentru a vesti urcarea lui Joffrey pe tron, nu am nici o îndoială. E semn că va triumfa asupra duşmanilor săi.

Sd fie adevărat? se întrebă Sansa. Pot fi zeii atât de cruzi? Mama ei era acum unul dintre duşmanii lui Joffrey, iar fratele ei, Robb, un altul. Tatăl ei murise la porunca regelui.

Trebuia oare ca Robb şi mama să moară şi ei? Cometa era roşie, dar Joffrey era un Baratheon tot atât de mult cât era un Lannister, iar blazonul lor era un cerb negru pe un camp auriu. N-ar fi trebuit ca zeii să-i trimită lui Joff o cometă aurie?

Sansa închise obloanele şi se îndepărtă în grabă de fereastră.

- Eşti foarte încântătoare astăzi, doamna mea, spuse Ser Arys.

- Iţi mulţumesc, Ser. Ştiind că Joffrey dorea ca ea să participe la turnirul în onoarea lui, Sansa acordase o atenţie deosebită chipului şi veşmintelor ei. Purta o rochie din mătase de un purpuriu palid şi o plasă de păr de culoarea

ametistului, pe care o primise în dar de la Joffrey. Rochia avea mâneci lungi, ca să-i ascundă vânătăile de pe braţe. Şi acestea erau tot daruri de la Joffrey. Când a aflat că Robb a fost proclamat Rege în Nord, s-a mâniat teribil şi 1-a trimis pe Ser Boros să o bată.

- Mergem?

Ser Arys îi oferi braţul, iar ea se lăsă condusă afară din cameră. Dacă era nevoie ca unul dintre străjerii regelui să fie mereu pe urmele ei, prefera ca acesta să fie Arys. Ser Boros era iute la mânie, Ser Meryn era rece, iar ochii stranii, ficşi, ai lui Ser Mandon o stânjeneau, în vreme ce Ser Preston o trata ca pe un copil nătâng. Arys Oakheart era curtenitor şi îi vorbea cu amabilitate. O dată, chiar s-a opus când Joffrey i-a poruncit să o lovească. Până la urmă a lovit-o, dar nu tare, aşa cum ar fi făcut Ser Meryn sau Ser Boros, şi, cel puţin, el protestase. Ceilalţi se supuneau fără să crâcnească..., toţi, cu excepţia Câinelui, dar Joffrey nu i-a cerut niciodată acestuia să o pedepsească. Ii folosea pe ceilalţi cinci pentru asta.

Ser Arys avea părul castaniu deschis şi un chip care nu era neplăcut la vedere. Astăzi era de-a dreptul arătos, cu mantia din mătase albă prinsă pe umăr cu o frunză aurie.

- Cine crezi că va câştiga onorurile zilei? întrebă Sansa în timp ce coborau scările, braţ la braţ.

- Eu, răspunse Ser Arys zâmbind. Deşi mă tem că victoria nu va avea nici o savoare. Va fi o competiţie slabă. Nu se vor înscrie mai mult de patruzeci, cu tot cu scutierii şi luptătorii de ocazie. Să dobori nişte băieţandri de pe cal nu e o onoare prea mare.

Ultimul turnir fusese altfel, reflectă Sansa. Regele Robert îl organizase în cinstea tatălui ei. Domni de viţă nobilă şi campioni vestiţi sosiseră de pe tot cuprinsul regatului să-şi întreacă puterile şi întreg oraşul venise să privească. îşi aminti măreţia acelui turnir, mulţimea de pavilioane de-a lungul râului, cu scutul unui cavaler atârnat în faţa fiecărei uşi, şirurile lungi de flamuri de mătase fluturând în vânt, razele soarelui pe oţelul strălucitor şi pintenii auriţi. Zilele

răsunaseră de sunetele trompetelor şi de tropotele copitelor, iar nopţile

fuseseră pline de sărbătoare şi cânt. Acelea fuseseră zilele cele mai frumoase ale vieţii sale, dar acum îi păreau o amintire din alte vremuri. Robert Baratheon murise, la fel şi tatăl ei, decapitat de un trădător pe scările Marelui Sept al lui Baelor. Nu era de mirare că erau nevoiţi să ţină turnirul lui Joff în spatele zidurilor groase de piatră ale Fortăreţei Roşii.

- Crezi că regina va participa? Sansa se simţea întotdeauna mai în siguranţă când era de faţă Cersei, să-şi ţină fiul în frâu.

- Mă tem că nu, doamnă. Se întruneşte consiliul, avem o problemă urgentă. Ser Arys coborî glasul: Lord Tywin s-a ascuns la Harrenhal, în loc şă-şi aducă oştirea în oraş, aşa cum a poruncit regina. înălţimea Sa e furioasă. Tăcu, în timp ce un şir de străjeri trecu pe lângă ei, cu mantii roşii şi coifuri cu lei în vârf. Lui Ser Arys îi plăcea să bârfească, dar numai când era sigur că nu trage nimeni cu urechea.

Tâmplarii ridicaseră o galerie şi nişte arene în curtea castelului. Aspectul era, într-adevăr, modest, iar puţina lume adunată să privească abia dacă umplea jumătate din locuri.

Majoritatea spectatorilor erau străjeri în mantiile aurii ale Gărzii Oraşului sau în cele roşii ale Casei Lannister. Domni şi doamne erau doar într-un număr neînsemnat, cei câţiva care rămăseseră la curte. Lordul Gyles, cu chipul său pământiu, tuşea într-o batistă de mătase roz.

Lady Tanda era flancată de fiicele ei, Lloyds cea placidă şi posomorâtă şi Falyse limbă-

ascuţită. Jalabhar Xho, cu pielea de abanos, era un exilat care nu avea alt refugiu, Lady Ermesande, o fetiţă aşezată în poala bonei sale. Umbla vorba că se va căsători în curând cu unul dintre verii reginei, astfel că familia Lannister ar putea revendica pământurile ei.

Regele stătea la umbră sub un baldachin roşu, cu un picior aruncat nonşalant peste braţul de lemn sculptat al

scaunului. Prinţesa Myrcella şi Prinţul Tommen stăteau îndărătul lui. In spatele lojei regale, Sandor Clegane stătea de pază cu mâinile odih-nindu-i-se pe centura sabiei. Mantia albă a Gărzii Regale ce îi înveşmânta umerii largi era legată cu o broşa cu nestemate, iar haina albă ca zăpada avea un aspect oarecum nefiresc lângă tunica sa aspră şi vesta de piele cu ţinte.

- Lady Sansa, anunţă scurt Câinele când o văzu. Avea glasul aspru, ca lama unui fierăstrău tăind lemnul. Urmele de arsuri de pe faţă şi gât făceau ca gura să i se strâmbe întro parte când vorbea.

Prinţesa Myrcella îşi plecă fruntea într-un salut sfios când auzi numele Sansei, dar micul şi dolofanul Prinţ Tommen sări în picioare entuziasmat:

- Sansa, ai auzit? Voi participa astăzi la turnir. Mama a spus că am voie. Tommen împlinise opt ani. Ii amintea de propriul ei frăţior, Bran. Erau de aceeaşi vârstă. Bran era la Winterfell, rănit, dar la adăpost.

Sansa ar fi dat orice să fie cu el.

- Mă tem pentru viaţa inamicilor tăi, îi spuse lui Tommen pe un ton grav.

- Aceştia vor fi de paie, zise Joff ridicându-se.

Regele era înveşmântat într-o armură strălucitoare, cu un leu răgind gravat pe piept, ce aştepta parcă războiul ca să-i devoreze într-o clipă. Astăzi împlinea treisprezece ani şi era înalt pentru vârsta lui. Avea ochii verzi şi părul auriu al Lannisterilor.

- înălţimea Ta, spuse ea, făcând o adâncă plecăciune. Ser Arys se înclină.

- Să-mi fie cu iertare, înălţimea Ta. Trebuie să mă pregătesc pentru turnir.

Joffrey îi făcu un semn scurt cu mâna, lăsându-1 să plece, în timp ce o studia pe Sansa din cap până-n picioare.

- Sunt mulţumit că porţi pietrele de la mine. Aşadar, regele hotărâse să facă astăzi pe galantul.

Sansa era uşurată.

- Iţi mulţumesc pentru ele... şi pentru cuvintele frumoase. Iţi urez o aniversare plină

de noroc, înălţimea Ta.

- Şezi, îi porunci Joff, indicându-i un loc liber lângă el. Ai auzit? Regele Cerşetor e mort.

- Cine? Pentru o clipă, Sansa se temu că se referise la Robb.

- Viserys. Ultimul fiu al Regelui Nebun Aerys. Umbla prin Oraşele Libere dinainte de-a mă fi născut eu, spunându-şi rege. Ei bine, mama spune că Dothra-ki l-au încoronat în sfârşit. Cu aur topit. Râse. E amuzant, nu ţi se pare? Blazonul lor era dragonul.

E aproape la fel de bine ca şi când fratele tău trădător ar fi fost ucis de un lup. Poate că

am să-1 dau la lupi după ce-1 prind. Ţi-am spus că am de gând să-1 provoc la o luptă corp la corp?

- Mi-ar plăcea să văd asta, înălţimea Ta. Mai mult decât îţi dai seama. Sansa îşi păstră

tonul rece şi politicos, dar chiar şi aşa, ochii lui Joff se îngustară, încercând să-şi dea seama dacă îşi bătea joc de el. Vei intra în arenă astăzi? întrebă ea repede.

Regele se încruntă.

- Mama spune că nu s-ar cuveni, de vreme ce turnirul este în cinstea mea. Altfel, aş fi fost campion. Nu-i aşa, Câine?

Gura Câinelui se schimonosi.

- împotriva ăstora? De ce nu?

El fusese campionul la turnirul tatălui său, îşi aminti Sansa.

- Azi vei lua parte la turnir, domnul meu? îl întrebă. Glasul lui Clegane era plin de dispreţ:

- N-ar merita osteneala să mă înarmez. Acesta este un turnir pentru ţânţari.

Regele râse.

- Câinele meu are un lătrat fioros. Poate că ar trebui să-i poruncesc să se lupte cu campionul zilei. Până la moarte. Lui

Joffrey îi plăcea să-i pună pe oameni să se lupte până la moarte.

- Ai fi mai sărac cu un cavaler. Câinele nu făcuse niciodată jurământul de cavaler.

Fratele lui era cavaler şi îl ura.

Se auzi sunet de trompete. Regele se lăsă comod pe spate şi luă mâna Sansei. Cândva, gestul i-ar fi făcut inima să bată cu putere, dar asta se întâmpla înainte ca el să răspundă la rugăminţile ei de îndurare prin a-i prezenta capul tatălui său. Acum atingerea lui o umplea de scârbă, dar ştia să nu arate asta. Se strădui să stea nemişcată.

- Ser Meryn Trant din Garda Regală, anunţă un vestitor.

Ser Meryn intră prin partea de vest a terenului, purtând o platoşă albă, strălucitoare, placată cu aur şi călărind un armăsar de cavalerie alb ca spuma laptelui, cu o coamă lungă, cenuşie. Mantia îi fâlfâia în urmă ca o întindere de zăpadă. Ducea o lance de patru metri.

- Ser Hobber din Casa Redwyne din Arbor, cântă vestitorul.

Ser Hobber intră la trap dinspre răsărit, călărind un armăsar împodobit cu purpuriu şi albastru. Lancea sa era decorată cu aceleaşi culori, iar scutul era împodobit cu ciorchinele de struguri, blazonul Casei. Gemenii Redwyne erau oaspeţii nedoriţi ai reginei, întocmai ca Sansa. Se întrebă a cui fusese ideea ca ei să participe la turnirul lui Joffrey. Nu a lor, bănuia.

La un semn al maestrului de ceremonii, concurenţii îşi lăsară în jos lăncile şi dădură

pinteni cailor. Străjerii care priveau, lorzii şi doamnele din galerie începură să strige.

Cavalerii se întâlniră în mijlocul arenei, într-o puternică ciocnire de lemn şi oţel. Lancea dungată şi cea albă se izbiră în aer, zdrobindu-se una după alta. în ciocnire, Hobber Redwyne se clătină, dar reuşi cumva să se ţină în şa. Conducându-şi caii la celălalt capăt al arenei, cavalerii îşi azvârliră lăncile zdrobite şi primiră altele în loc de la scutieri.

Ser Horas Redwyne, geamănul lui Ser Hobber, îşi încuraja fratele cu strigăte.

Dar la cea de-a doua întâlnire, Ser Meryn balansa vârful lăncii şi îl lovi pe Ser Hobber în piept, dobo-rându-1 din şa într-un răsunător impact cu pământul. Ser Horas înjură şi alergă să-şi ajute fratele lovit să părăsească terenul.

- Prost călăreţ, declară Regele Joffrey.

- Ser Balon Swann de Stonehelm din Garda Roşie, se auzi strigătul unui vestitor. Aripi largi, imaculate, împodobeau coiful lui Ser Balon, iar pe scutul său se încăierau lebede albe. Morros din Casa Slynt, moştenitor al Lordului Janos din Harrenhal.

- Uite la prostănacul ăla cocoţat, urlă Joff destul de tare ca să audă jumătate de arenă. Morros, un simplu scutier şi, în plus, unul proaspăt numit, se descurca greu cu lancea şi scutul. Lancea era arma cavalerilor, ştia Sansa, a celor din clanul Slynt. Lord Janos nu fusese mai mult decât comandantul Gărzii Oraşului înainte ca Joffrey să-l ridice în rang, aducân-du-1 la Harrenhal şi în consiliu.

Sper să cadă şi sa se facă de râs, gândi ea cu ostilitate. Sper ca Ser Balon să-l omoare.

Când Joffrey vestise moartea tatălui său, Janos Slynt fusese cel care apucase capul retezat al

Lordului Eddard de păr şi îl ridicase, ca să fie privit de rege şi de mulţime, în timp ce Sansa plângea şi ţipa.

Morros purta o mantie în carouri negre şi aurii peste o armură neagră încrustată cu arabescuri de aur. Pe scutul său se afla suliţa însângerată pe care tatăl său o alesese drept blazon al nou înfiinţatei lor Case. Dar el nu părea că ştie ce are de făcut cu scutul, în timp ce-şi strunea calul, iar vârful lăncii lui Ser Balon izbi pătratul blazonului. Morros îşi aruncă

lancea, se luptă să-şi păstreze echilibrul şi pierdu. îşi prinse un picior în scăriţă şi căzu, iar armăsarul scăpat de sub control îl târî la marginea arenei, cu capul săltân-du-i pe pământ.

Joff urlă cuvinte de ocară. Sansa era îngrozită, întrebându-se dacă zeii auziseră rugăciunea ei răzbunătoare. Insă când îl desfăcură pe Morros Slynt de calul său, îl găsiră sângerând, dar în viaţă.

- Tommen, ţi-am ales inamicul nepotrivit, îi spuse regele fratelui său. Cavalerul de paie luptă mai bine decât acela.

Apoi veni rândul lui Ser Horas Redwyne. Se descurcă mai bine decât fratele său geamăn, învingând un cavaler mai în vârstă al cărui cal era gătit cu grifoni de argint pe un fundal în dungi albastre şi albe. Aşa superb cum arăta, bătrânul avu o prestaţie proastă.

Joffrey îşi încreţi buza:

- E un spectacol slab.

- Te-am prevenit, spuse Câinele. Ţânţari. Regele începea să se plictisească. Asta o neliniştea

pe Sansa. îşi plecă ochii şi hotărî să tacă, orice ar fi. Când starea de spirit a lui Joffrey Baratheon se întuneca, orice cuvânt spus la nimereală putea stârni unul dintre accesele lui de furie.

- Lordul Brune, mercenar în serviciul Lordului Baelish, strigă vestitorul. Ser Dontos cel Roşu, din Casa Hollard.

Călăreţul, un bărbat mic de statură, cu o platoşă dinţată, se ivi la momentul potrivit la capătul dinspre vest al terenului, însă concurentul lui nu se zărea. In cele din urmă, un armăsar murg îşi făcu apariţia la trap într-o vâltoare de mătase roşie şi albă, dar Ser Dontos nu era pe cal. Cavalerul venio clipă mai târziu, înjurând şi clătinându-se pe picioare, îmbrăcat cu o platoşă şi având pe cap un coif cu pene, şi nimic altceva. Picioarele îi erau slăbănoage şi albe, iar bărbăţia îi atârna obscen în timp ce fugea după cal. Publicul se prăpădea de râs şi striga ocări. Prinzându-şi calul de căpăstru, Ser Dontos încercă să

încalece, dar animalul nu stătea locului şi cavalerul era atât de beat, încât picioarele sale goale nu reuşeau nicicum să nimerească scăriţa.

Mulţimea vuia deja de hohote... Toată lumea râdea, în afară de rege. Joffrey avea în ochi o privire pe care Sansa şi-o amintea bine, aceeaşi privire pe care o avusese la Marele Sept al lui Baelor, în ziua când anunţase moartea Regelui Eddard Stark. In cele din urmă, Ser Dontos cel Roşu se dădu bătut, se aşează în noroi şi îşi scoase coiful cu pene.

- Am pierdut, strigă el. Aduceţi-mi nişte vin. Regele se ridică în picioare:

- Un butoi din pivniţă! Vreau să-1 văd înecat în el.

Sansa se pomeni suspinând:

- Nu, nu poţi face asta. Joffrey întoarse capul:

- Ce-ai spus?

Sansei nu îi venea să creadă că a vorbit. Era nebună? Să-i spună „nu" în faţa unei jumătăţi dintre oamenii de la curte. Nu avusese de gând să zică nimic, doar că... Ser Dontos era beat şi prost şi nepriceput, dar nu a vrut să facă nici un rău.

- Ai spus că nu pot? Ai spus?

- Te rog, zise Sansa. Voiam doar să spun că... ar aduce ghinion, înălţimea Ta..., să...

să-l omori de ziua ta onomastică.

- Minţi, spuse Joffrey. Ar trebui să te înec împreună cu el, dacă îţi pasă de el atât de mult.

- Nu-mi pasă de el, înălţimea Ta. Cuvintele îi ţâş-

e-a valma, cu disperare. Ineacă-1 sau porunceşte să i se taie capul, numai... omoară-1

mâine, dacă pofteşti, dar, te rog... nu astăzi, nu de ziua ta. N-aş putea suporta să ai ghinion...

ghinion îngrozitor, chiar pentru regi, toţi cântăreţii spun aşa...

Joffrey o privi ameninţător. Ştia că minte. Sansa îşi dădea seama. O va face să sufere pentru asta.

- Fata grăieşte adevărat, spuse Câinele. Ce seamănă un om de ziua lui, culege de-a lungul anului. Glasul său era inexpresiv, de parcă nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă regele îl crede sau nu. Putea fi adevărat? Sansa nu ştia. Era doar ceva ce spusese, disperată să evite pedeapsa.

Nemulţumit, Joffrey se foi în scaun şi pocni din degete către Ser Dontos.

- Luaţi-1. Il voi ucide mâine, prostul.

- Aşa este, zise Sansa. E un prost. Tu eşti deştept să-ţi dai seama. I se potriveşte mai bine să fie bufon decât cavaler, nu-i aşa? Ar trebui să-1 îmbraci în haine pestriţe şi să-1 faci clovnul tău. Nu merită să aibă parte de o moarte rapidă.

Regele o privi cu atenţie o clipă.

- Poate că nu eşti aşa de proastă cum spune mama. Ridică glasul. Ai auzit-o pe doamna mea, Dontos? De astăzi înainte eşti noul meu bufon. Poţi să dormi cu Băiatul Lunii şi să te îmbraci cu haine pestriţe.

Ser Dontos, trezit din beţie de atingerea morţii, se târî în genunchi.

- Iţi mulţumesc, înălţimea Ta. Şi ţie, doamna mea. Mulţumesc.

Fu luat de doi dintre străjerii Lannister, iar maestrul de ceremonii se apropie de lojă.

- înălţimea Ta, spuse el, să chem un nou concurent pentru Brune sau să continui cu următoarea probă?

- Nici una, nici alta. Sunt ţânţari, nu cavaleri. Aş porunci să fie cu toţii ucişi dacă n-ar fi ziua mea. Turnirul s-a încheiat. Să nu-1 mai văd aici pe nici unul.

Maestrul de ceremonii se înclină, dar Prinţul Tommen nu era la fel de obedient.

- Eu trebuia să lupt împotriva omului de paie.

- Nu astăzi.

- Dar vreau să călăresc.

- Nu-mi pasă ce vrei.

- Mama a spus că pot să călăresc.

- Aşa a spus, încuviinţă Prinţesa Myrcella.

- Mama a spus, îi îngână regele batjocoritor. Nu fiţi copilăroşi.

- Suntem copii, declară cu trufie Myrcella. E normal să fim copilăroşi.

Cainele rase:

- Aici te-a prins. Joffrey era înfrânt.

- Prea bine. Nici măcar fratele meu n-ar putea să concureze mai prost decât ăştia.

Maestre, adu paiaţa. Tommen vrea să fie ţânţar.

Tommen scoase un ţipăt de bucurie şi alergă să se pregătească, muncindu-şi din greu picioruşele dolofane.

- Succes, îi strigă Sansa.

Aşezară păpuşa de paie la celălalt capăt al arenei, în timp ce poneiul prinţului era înşeuat. Oponentul lui Tommy era un războinic din piele de mărimea unui copil, umplut cu paie şi urcat pe un pivot, cu un scut într-o mână şi o ghioagă în cealaltă. Cineva prinsese o pereche de coarne pe capul cavalerului. Regele Robert, tatăl lui Joffrey, purtase coarne la coif, îşi aminti Sansa..., dar la fel şi Lordul Renly, fratele lui Robert, care devenise trădător şi se încoronase rege.

Doi scutieri îl înveşmântară pe prinţ în armura sa împodobită, argintie cu roşu. Un penaj înalt, roşu, ţâşnea din vârful coifului, iar leul Lannisterilor şi cerbul încoronat al Baratheonilor se zbenguiau împreună pe scutul lui. Scutierii îl ajutară să încalece, iar Ser Aron Santagur, căpitanul Fortăreţei Roşii, se apropie şi îi înmâna o spadă de argint, cu lama tocită în formă de frunză, făcută pe potriva mâinii unui copil de opt ani.

Tommen ridică sabia.

- Casterly Rock, strigă el cu o voce subţire de copil, în timp ce dădu pinteni poneiului şi porni către ţinta de paie, prin noroiul bătătorit. Lady Tanda şi Lordul Gyles începură să

strige ovaţii răguşite, iar Sansa îşi uni glasul cu al lor. Regele medita în tăcere.

Tommen îşi duse calul într-un trap vioi, îşi flutură sabia cu putere şi lovi platoşa cavalerului, o lovitură puternică, în timp ce trecu pe lângă acesta. Paiaţa se răsuci, iar buzduganul zbură, lovindu-1 pe Tommen cu putere în ceafă. Tommen se prăbuşi din şa, iar

armura sa nouă, lovind pământul, răsună ca un sac plin cu oale vechi. Sabia îi zbură din mână, poneiul traversă

curtea în galop şi din mulţime se stârni o furtună de râsete batjocoritoare. Regele Joffrey râse mai mult şi mai tare decât toţi.

- O, strigă Prinţesa Myrcella. Sări din lojă şi alergă la frăţiorul ei.

Sansa se pomeni apucată de un ciudat curaj bezmetic:

- Ar trebui să te duci cu ea, îi spuse regelui. Fratele tău ar putea fi rănit.

Joffrey dădu din umeri:

- Şi ce dacă?

- Ar trebui să-1 ajuţi şi să-i spui cât de bine a călărit. Sansa parcă nu se putea opri.

- A fost doborât de pe cal şi a căzut în noroi, sublinie regele. Asta nu înseamnă să

călăreşti bine.

- Priviţi, îi întrerupse Câinele. Băiatul are curaj. Va încerca din nou.

Prinţul Tommen era ajutat să încalece din nou. De-ar fi fost Tommen cel mai mare, în locul lui Joffrey, gândi Sansa. Nu m-ar deranja să mă mărit cu Tommen.

Sunetul dinspre poartă îi luă prin surprindere. Se auzea zăngănit de lanţuri în timp ce bariera-ghilotină era trasă în sus şi porţile mari se deschiseră, cu balamalele de fier scârţâind.

- Cine le-a spus să deschidă poarta? întrebă Joff pe un ton poruncitor.

Cu problemele din oraş, porţile Fortăreţei Roşii erau închise de zile în şir.

Un rând de călăreţi se ivi pe sub poartă, în clinchet de oţel şi uruit de copite. Clegane păşi aproape de rege, cu o mână pe teaca sabiei lungi. Vizitatorii erau istoviţi şi însetaţi, dar stindardul pe care îl purtau era leul familiei Lannister, auriu pe un câmp roşu aprins. Câţiva purtau mantiile şi armurile ofiţerilor din clanul Lannister, dar mai mulţi erau soldaţi de ocazie şi mercenari, înveşmântaţi în zdrenţe şi înarmaţi cu săbii ascuţite... Şi mai erau şi alţii,

sălbatici monstru-oşi, descinşi dintr-una dintre poveştile Bătrânei Nan, cele înfricoşătoare care îi plăcuseră lui Bran. Erau înveşmântaţi în blănuri ponosite şi haine din piele fiartă, aveau părul lung şi bărbi fioroase. Unii dintre ei purtau bandaje pătate de sânge peste frunte sau înfăşurate pe braţe, iar alţii aveau ochi, urechi şi degete lipsă.

In mijlocul lor, călare pe un cal roşu, mare, într-o ciudată şa înaltă care îl legăna înainte şi înapoi, se afla fratele pitic al reginei, Tyrion Lannister, cel pe care îl numeau Pezevenghiul. îşi lăsase barba să crească pentru a-şi acoperi faţa scobită, până ce aceasta devenise o încâlceală de păr galben şi negru, aspru ca sârma. Pe spate îi flutura o mantie din blană neagră cu dungi albe. Ţinea căpăstrul cu mâna stângă, iar mâna dreaptă îi era înfăşurată într-o eşarfă de mătase albă, dar în rest arăta la fel de grotesc cum şi-1 amintea Sansa de când vizitase Winterfell. Cu fruntea-i bombată şi ochii inegali, era şi acum cel mai urât om pe care avusese ocazia să-l privească.

Cu toate acestea, Tommen dădu pinteni poneiului şi traversă curtea într-un galop năvalnic, ţipând de bucurie. Unul dintre sălbatici, un bărbat uriaş, cu mersul târşâit, atât de păros încât faţa i se pierdea cu totul în spatele bărbii, îl săltă pe băiat din şa, cu tot cu armură, şi îl aşează pe pământ, lângă unchiul său. Râsul întretăiat al lui Tommen răsună

lovindu-se de ziduri, când Tyrion îl lovi peste spate, iar Sansa fu surprinsă să vadă că cei doi erau de aceeaşi înălţime. Myrcella veni alergând în urma fratelui său, iar piticul o ridică de talie şi o învârti în cerc, ţipând.

Când o lăsă jos, omuleţul o sărută uşor pe frunte şi traversă curtea, cu mersu-i legănat, către Joffrey. Doi dintre oamenii lui îl urmară îndeaproape, un mercenar brunet cu ochii negri, care se mişca asemenea unei pisici la pândă, şi un tânăr pricăjit, cu o orbită goală

acolo unde ar fi trebuit să fie un ochi. Tommen şi Myrcella se ţineau după ei.

Piticul puse un genunchi în pământ în faţa regelui:

- înălţimea Ta.

- Tu, spuse Joffrey.

- Eu, îl aprobă Pezevenghiul, deşi s-ar cuveni o primire mai curtenitoare pentru un unchi şi un om

mai în vârstă.

- Ziceau că ai murit, spuse Câinele. Omuleţul îi aruncă voinicului o privire. Avea un ochi verde şi unul negru şi amândoi erau reci. Vorbeam cu regele, nu cu jigodia asta.

- Eu mă bucur că nu eşti mort, spuse Prinţesa Myrcella.

- Avem acelaşi punct de vedere, dulce copilă. Tyrion se întoarse către Sansa: Doamna mea, îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. într-adevăr, zeii sunt cruzi.

Sansa nu putea să se gândească la nici un cuvânt pe care să i-1 spună. Cum să-i pară

lui rău pentru pierderile ei? îşi bătea joc de ea? Nu zeii fuseseră cruzi, ci Joffrey.

- îmi pare rău şi pentru pierderea ta, Joffrey, zise piticul.

- Ce pierdere?

- Nobilul tău tată. Un bărbat voinic, fioros, cu barbă neagră, ţi-1 vei aminti dacă

încerci. A fost rege înaintea ta.

- O, el. Da, a fost foarte trist, 1-a ucis un mistreţ.

- Aşa se spune, înălţimea Ta?

Joffrey se încruntă. Sansa simţea că ar trebui să spună ceva. Ce obişnuia să-i spună

Septa Mordane?

- Regret că mama mea te-a luat prizonier, domnul meu.

- O grămadă de oameni regretă asta, răspunse Tyrion, şi în curând s-ar putea ca unii să regrete mult mai mult..., dar îţi mulţumesc pentru sentiment. Joffrey, unde aş putea s-o găsesc pe mama ta?

- E cu consiliul meu, răspunse regele. Fratele tău Jaime pierde întruna bătălii. Ii aruncă Sansei o privire mânioasă de parcă ar fi fost vina ei. A fost învins de clanul Stark şi am pierdut Riverrun, iar acum prostul de frate-său îşi zice rege.

Piticul zâmbi strâmb.

- Tot felul de oameni se numesc regi în zilele noastre.

Joff nu ştia cum să interpreteze asta, deşi avea un aer bănuitor şi indispus.

- Da. Ei bine, mă bucur să văd că nu eşti mort, unchiule. Mi-ai adus un dar de ziua numelui?

- Da. înţelepciunea mea.

- Aş prefera capul lui Robb Stark, zise Joff arun-cându-i Sansei o privire vicleană.

Tommen, Myrcella, veniţi.

Sandor Clegane rămase puţin în urmă:

- In locul tău mi-aş păzi limba aia, micuţule, îl atenţiona, înainte de a porni după

stăpânul său.

Sansa rămase cu piticul şi monştrii lui. încercă să se gândească la ce ar putea să spună.

- Te-ai rănit la braţ, reuşi în cele din urmă să îngaime.

- Unul dintre oamenii nordului m-a lovit cu un buzdugan în timpul unei lupte la Furca Verde. Am scăpat de el căzând de pe cal. Rânjetul lui se transformă în ceva mai blând şi Tyrion studie chipul Sansei. Mâhnirea pentru moartea nobilului tău tată te face atât de tristă?

- Tatăl meu a fost un trădător, spuse îndată Sansa. Iar fratele meu şi mama mea sunt şi ei trădători. îşi făcuse repede acest reflex. Ii sunt credincioasă iubitului meu Joffrey.

- Fără îndoială. La fel de credincioasă ca o căprioară înconjurată de lupi.

- Lei, şopti ea pe negândite. Privi de jur-împrejur agitată, dar nu era nimeni destul de aproape ca să audă.

Lannister îi luă mâna şi o strânse.

- Sunt doar un leu mic şi jur că nu te voi devora. Cu o plecăciune, spuse: Dar acum trebuie să mă scuzi. Am treburi urgente cu regina şi cu consiliul.

Sansa îl privi cum se îndepărtează, cu trupul legă-nându-se dintr-o parte într-alta la fiecare pas, ca un animal grotesc. Vorbeşte mai blând decât Joffrey, gândi ea, dar şi regina mi-a

vorbit cu blândeţe. E tot un Lannister, fratele ei şi unchiul lui Joff, şi nu îmi e prieten.

Cândva îl iubise pe Prinţul Joffrey din toată inima, o admirase pe regină, mama lui, şi avusese încredere în ea. Răsplătiseră acea dragoste şi încredere cu capul tatălui ei. Sansa nu va mai face niciodată aceeaşi greşeală.

TYRION

In veşmintele albe, răcoroase, ale Gărzii Regale, Ser Mandon Moore arăta ca un cadavru înfăşurat în giulgiu.

- înălţimea Sa a dat poruncă: pe durata adunării, consiliul nu poate fi deranjat.

- Va fi doar un deranj mic, ser. Tyrion scoase pergamentul din mânecă. Aduc o scrisoare de la tatăl meu, Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui. Iată sigiliul.

- înălţimea Sa nu vrea să fie deranjată, repetă încet Ser Mandon, ca şi cum Tyrion ar fi fost un neghiob care nu 1-a auzit de prima dată.

Jaime îi spusese cândva că Moore era cel mai periculos dintre membrii Gărzii Regale -

cu excepţia sa, bineînţeles - din cauză că faţa sa nu oferea nici un indiciu despre ce avea de gând să facă în momentul următor. Lui Tyrion i-ar fi prins bine un indiciu. Brom şi Timett ar

fi putut să-l ucidă pe cavaler dacă se ajungea la săbii, dar nu ar fi fost semn bun dacă el ar fi început prin a-1 măcelări pe unul dintre protectorii lui Joffrey. Cu toate acestea, dacă l-ar lăsa pe omul acela să-i întoarcă spatele, unde i-ar fi autoritatea? Se strădui să zâmbească:

- Ser, nu mi-ai cunoscut tovarăşii. Acesta este Timett, fiul lui Timett, o mână

roşie a Oamenilor Arşi. Iar acesta este Bronn. Poate îţi aminteşti de Ser Vardis Egen, care a fost căpitanul gărzii casei Lordului Arryn?

- Il cunosc. Ochii lui Ser Mandon erau de un cenuşiu deschis, neobişnuit de goi şi lipsiţi de viaţă.

- Il cunoşteai, îl corectă Bronn, cu un zâmbet firav. Ser Mandon nu catadicsi să dea semne că a auzit

această remarcă.

- Fie cum o fi, spuse Tyrion pripit. Trebuie cu adevărat să-mi văd sora şi să-i prezint scrisoarea. Vrei să fii amabil şi să ne deschizi uşa?

Cavalerul alb nu răspunse. Tyrion se afla pe punctul de a încerca să pătrundă cu forţa, când Ser Mandon se dădu brusc la o parte.

- Tu poţi intra. Ei nu.

O victorie mica, gândi el, dar dulce. Trecuse primul test. Tyrion Lannister pătrunse pe uşă, simţin-du-se aproape înalt. Cinci membri ai micului consiliu regal îşi curmară brusc conversaţia.

- Tu, spuse Cersei, sora lui, pe un ton care exprima în egală măsură stupoarea şi dezgustul.

- Văd de unde şi-a învăţat Joffrey amabilităţile. Tyrion se opri pentru a admira perechea de sfincşi valyrieni care străjuiau uşa, arborând un aer de nepăsătoare îndrăzneală.

Cersei mirosea slăbiciunea aşa cum miroase un câine teama.

- Ce cauţi aici? încântătorii ochi verzi ai surorii sale îl studiară fără nici o urmă de afecţiune.

- Aduc o scrisoare de la nobilul nostru tată. Se îndreptă cu nonşalanţă spre masă şi aşează între ei un sul de pergament bine strâns.

Eunucul Varys luă pergamentul şi îl răsuci în delicatele sale mâini pudrate.

- Ce amabil din partea Lordului Tywin. Şi ceara lui de sigiliu are o nuanţă aurie atât de încântătoare. Varys inspecta sigiliul îndeaproape. Are toate semnele că ar fi autentic.

- Bineînţeles că este autentic.

Cersei i-1 smulse din mâini. Rupse ceara şi desfăşură pergamentul. Tyrion o privi în timp ce citea. Sora lui se aşezase pe scaunul regelui - îşi dădea seama că Joffrey nu se

obosea prea des să participe la întrunirile consiliului, nu mai mult decât o făcuse Robert - aşa că Tyrion luă scaunul rezervat Mâinii Drepte. Aşa i se părea potrivit.

- Este absurd, spuse în cele din urmă regina. Nobilul meu tată 1-a trimis pe fratele meu să stea pe locul lui la consiliu. Ne roagă să-l acceptăm pe Tyrion ca Mână a Regelui, până ce va veni vremea să ni se poată alătura el în persoană.

Marele Maester Pycelle îşi scutură barba albă, curgătoare, şi dădu din cap plictisit.

- Se pare că urmează o primire.

- într-adevăr. Guşat, chel, Janos Slynt arăta mai degrabă ca un broscoi, un broscoi fercheş, care se umfla în pene. Avem straşnică nevoie de tine, domnul meu. Rebeliune peste tot, acest semn macabru pe cer, răzmeriţe pe străzile oraşului...

- Şi a cui e vina, Lord Janos? izbucni Cersei. Mantiile tale aurii sunt însărcinate cu păstrarea ordinii. Cât despre tine, Tyrion, ne-ai putea fi mai de folos pe câmpul de luptă.

Acesta râse.

- Nu, am terminat cu câmpurile de luptă, mulţumesc. Stau mai bine pe un scaun decât pe un cal, şi mai repede aş ţine în mână un pocal de vin decât un topor de luptă. Ce atâta caz despre tunetul tobelor, despre soarele sclipind pe armuri şi grandioşii cai de război fornăind şi păşind ţanţoş? Ei bine, tobele îmi dădeau dureri de cap, soarele sclipind pe armura mea mă cocea ca pe o gâscă de ziua recoltei şi acei cai magnifici îşi făceau treburile peste tot. Nu că mă plâng. In comparaţie cu ospitalitatea de care m-am bucurat în Valea Arryn, tobele, bălegarul şi muşcăturile de insecte sunt lucrurile mele preferate.

Degeţel râse.

- Bine zis, Lannister. Un om pe placul meu.

Tyrion îi zâmbi, amintindu-şi de un anumit pumnal cu teaca din os de dragon şi o lamă

valyriana de oţel. Trebuie să avem o discuţie despre asta, curând. Se întrebă dacă Lordul Petyr ar găsi şi acel subiect la

fel de amuzant.

- Vă rog, le spuse, lăsaţi-mă să fiu de folos, cu orice lucru mărunt pot să fac.

Cersei reciti scrisoarea.

- Câţi oameni ai adus cu tine?

- Câteva sute. Oamenii mei, îndeosebi. Tata s-a ferit să ia parte la toate astea. In definitiv, el duce un război.

- La ce vor folosi cele câteva sute de oameni ai tăi dacă Renly invadează oraşul sau dacă Stannis vine pe mare de la Piatra Dragonului? Eu cer o armată şi tata îmi trimite un pitic. Regele numeşte Mâna, cu acordul consiliului. Joffrey 1-a numit pe nobilul nostru tată.

- Şi nobilul nostru tată m-a numit pe mine.

- Nu poate face asta. Nu fără acordul lui Joff.

- Lordul Tywin se află la Harrenhal cu oastea lui, dacă ai binevoi să te împaci cu el, zise Tyrion politicos. Domnii mei, îmi permiteţi vă rog să schimb o vorbă cu sora mea, între patru ochi?

Varys se ridică încet în picioare, zâmbind în acel fel mieros al său.

- Cât trebuie să fi tânjit după sunetul glasului dulce al surorii tale. Domnii mei, vă

rog, să le dăm câteva momente împreună. Problemele regatului nostru vor mai aştepta.

Janos Slynt se ridică şovăitor, iar Marele Maester Pycelle, plictisit, se ridicară şi el.

Degeţel fu ultimul.

- Să-i spun intendentului meu să pregătească încăperile în Citadela lui Maegor?

- Mulţumirile mele, Lord Petyr, dar voi sta în vechea reşedinţă a Lordului Stark, în Turnul Mâinii Regelui.

Degeţel râse iar.

- Eşti mai curajos decât mine, Lannister. Tu într-adevăr cunoşti soarta ultimelor două Mâini ale Regelui?

- Două? Dacă ai de gând să mă sperii, de ce nu spui patru?

- Patru? Degeţel ridică o sprânceană. Ultimele două Mâini ale Regelui au avut parte de vreun sfârşit groaznic în Turn? Mă tem că eram prea tânăr ca să mă intereseze.

- Ultima Mână a lui Aerys Targaryen a fost ucisă în Jaful de la Debarcaderul Regelui, deşi mă îndoiesc că ar fi avut timp să se stabilească în Turn. A fost Mână doar două

săptămâni. Cel dinaintea lui a fost ars de viu. Iar înaintea lor au fost alţi doi care au murit fără ţară şi fără avere în exil şi s-au socotit norocoşi. Cred că nobilul meu tată a fost ultima Mână care a plecat de la Debarcaderul Regelui cu numele, averea şi toate membrele intacte.

- Fascinant, zise Degeţel. Şi cu atât mai multe motive pentru care aş prefera să dorm jos, în carceră.

Poate că ţi se va împlini dorinţa, gândi Tyrion, dar spuse:

- Curajul şi nebunia sunt înrudite, cel puţin aşa am auzit. Orice blestem ar plana asupra Turnului Mâinii Regelui, mă rog să fiu destul de mic ca să trec neobservat.

Janos Slynt râse, Degeţel zâmbi şi Marele Maester Pycelle îi urmă pe amândoi afară, cu plecăciuni adânci.

- Sper că tata nu te-a trimis până aici ca să ne chinuieşti cu lecţii de istorie, spuse sora lui când rămaseră singuri.

- Cât am mai tânjit după sunetul glasului tău dulce, oftă Tyrion.

- Cât am mai tânjit după clipa când limba acelui eunuc va fi scoasă cu un cleşte încins, răspunse Cersei. Tata şi-a pierdut minţile? Sau ai falsificat tu această scrisoare? O

reciti, cu plictiseală crescândă. De ce m-ar chinui cu prezenţa ta? Voiam să vină el. Strivi scrisoarea Lordului Tywin între degete. Sunt regentul lui Joffrey şi i-am trimis o poruncă

regală!

- Iar el te-a ignorat, sublinie Tyrion. Are o armată destul de mare, poate face asta. Şi nici măcar nu e primul, nu-i aşa?

Gura lui Cersei se încleşta. Tyrion vedea cum culoarea îi năvăleşte în obraji.

- Dacă voi declara această scrisoare un fals şi le voi spune să te azvârle în temniţă, nimeni nu va ignora acest lucru, ţi-o jur.

Tyrion umbla acum pe o pojghiţă de gheaţă, ştia asta. Un pas greşit şi va cădea.

- Nimeni, fu el de acord politicos, cu atât mai puţin tatăl nostru. Cel cu armata. Dar de ce ai vrea să mă arunci în temniţă, dragă surioară, când am venit atâta cale ca să te ajut?

- Nu am cerut ajutorul tău. Am cerut prezenţa tatălui nostru.

- Da, spuse el cu glas scăzut, dar pe Jaime îl vrei tu de fapt.

Sora lui îşi imagina că e subtilă, însă crescuseră împreună. Tyrion îi putea citi chipul ca pe una dintre cărţile lui preferate, iar ceea ce citea acum era mânie şi teamă şi disperare.

- Jaime...

- ... este fratele meu, nu mai puţin decât este al tău, o întrerupse Tyrion. Oferă-mi sprijinul şi îţi promit că Jaime va fi eliberat şi se va întoarce la noi nevătămat.

- Cum? întrebă Cersei. Băiatul Stark şi mama lui nu sunt genul care să uite că l-am decapitat pe Lordul Eddard.

- Adevărat, fu de acord Tyrion, dar încă le ai pe fiicele lui, nu-i aşa? Am văzut-o pe fata cea mare în grădină, cu Joffrey.

- Sansa, zise regina. Am declarat că o am şi pe puradeaua mai mică, dar e o minciună. L-am trimis pe Meryn Trant să pună mâna pe ea când a murit Robert, dar nesuferitul ei maestru de dans s-a amestecat şi fata a fugit. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Probabil a murit. O grămadă de oameni au murit în ziua aceea.

Tyrion sperase la ambele fete Stark, dar presupunea că una va fi de ajuns.

- Povesteşte-mi despre prietenii tăi din consiliu. Sora lui aruncă o privire către uşă.

- Ce anume?

- Se pare că tata are o antipatie pentru ei. Când am plecat, se întreba cum ar arăta capetele lor pe perete, lângă cel al Lordului Stark. Se aplecă peste masă. Eşti sigură de loialitatea lor? Ai încredere în ei?

- Nu am încredere în nimeni, se repezi Cersei. Am nevoie de ei. Tata crede că ne trag pe sfoară?

- Bănuieşte, mai degrabă.

- De ce? Ce ştie? Tyrion dădu din umeri.

- Ştie că scurta domnie a fiului tău a fost o lungă paradă de nebunii şi dezastre. Asta sugerează că cineva îl sfătuieşte foarte prost.

Cersei îl privi iscoditoare.

- Joff nu a dus lipsă de sfaturi bune. Mereu a fost încăpăţânat. Acum, că e rege, crede că trebuie să facă aşa cum îi place, nu aşa cum i se cere.

- Coroanele sucesc minţile din capetele de sub ele, fu de acord Tyrion. Treaba asta cu Eddard Stark... e mâna lui Joffrey?

Regina se strâmbă.

- A fost sfătuit să-l cruţe pe Stark, să-i îngăduie să îmbrace veşmintele negre. Omul nu ne-ar mai fi stat în cale niciodată şi poate am fi făcut pace cu fiul ăla al lui, dar Joff şi-a asumat responsabilitatea de a oferi gloatei un spectacol mai bun. Ce era să fac? A cerut capul Lordului Eddard în faţa a jumătate din oraş. Iar Janos Slynt şi Ser Ilyn au luat-o înainte cu voioşie şi l-au decapitat, fără un cuvânt de la mine! îşi încleşta mâna, strângând-o pumn. Marele Septon pretinde că am profanat Septul lui Baelor cu sânge, după ce l-am minţit în privinţa intenţiilor noastre.

- S-ar părea că are dreptate, zise Tyrion. Aşadar, acest Lord Slynt a fost şi el părtaş, nu-i aşa? Spune-mi, a cui a fost strălucita idee să i se încredinţeze Har-renhalul şi să fie numit în consiliu?

- Degeţel a făcut aranjamentele. Aveam nevoie de mantiile aurii ale lui Slynt.

Eddard Stark complota cu Renly şi i-a scris Lordului Stannis, oferindu-i tronul. Am fi putut pierde totul. Chiar şi aşa, am fost pe-aproape. Dacă Sansa nu ar fi venit la mine să-mi spună

despre planurile tatălui ei...

Tyrion era surprins:

- Adevărat? Propria lui fiică? Sansa păruse întotdeauna un copil atât de dulce, tandru şi prevenitor.

- Fata era îndrăgostită până peste cap. Ar fi făcut orice pentru Joffrey, până când i-a tăiat capul tatălui său şi a numit gestul său îndurare. Cu asta s-a terminat.

- înălţimea Sa are un fel unic de a câştiga inimile supuşilor săi, zise Tyrion cu un zâmbet strâmb. A fost tot dorinţa lui Joffrey să-1 dea afară pe Ser Bar-ristan Selmy din Garda Regală?

Cersei oftă.

- Joff voia un ţap ispăşitor pentru moartea lui Robert. Varys i 1-a sugerat pe Ser Barristan. De ce nu? I-a dat lui Jaime comanda Gărzii Regale şi un scaun în micul consiliu şi i-a permis lui Joff să arunce un os câinelui său. Ţine foarte mult la Sandor Clegane. Eram pregătiţi să-i oferim lui Selmy nişte pământ şi un turn, mai mult decât merita nepriceputul bătrân nebun.

- Am auzit că nepriceputul bătrân nebun a ucis două dintre mantiile aurii ale lui Slynt când au încercat să-1 înhaţe la Poarta Noroiului.

Sora lui părea foarte nemulţumită.

- Janos ar fi trebuit să trimită mai mulţi oameni. Nu e atât de competent pe cât ar fi de dorit.

- Ser Barristan a fost comandantul Gărzii Regale a lui Robert Baratheon, sublinie Tyrion. El şi Jaime sunt singurii supravieţuitori dintre cei şapte oameni ai lui Aerys Targaryen. Poporul vorbeşte despre el la fel cum vorbeşte despre Serwyn de la Scutul Oglindă şi despre Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon. Ce-ţi închipui că ar crede dacă l-ar vedea

pe Barristan cel Viteaz călărind alături de Robb Stark sau de Stannis Baratheon?

Cersei privi într-o parte.

- Nu m-am gândit la asta.

- Tata s-a gândit, răspunse Tyrion. De-asta m-a trimis. Să pun capăt acestor nebunii şi să-i bag min-ţile-n cap fiului tău.

- Joff nu va fi mai docil faţă de tine decât faţă de mine.

- S-ar putea să fie.

- De ce ar face-o?

- Ştie că tu nu i-ai face niciodată vreun rău. Ochii lui Cersei se îngustară.

- Dacă crezi că-ţi voi permite vreodată să-i faci rău fiului meu, delirezi.

Tyrion oftă. Cersei nu pricepuse, aşa cum se întâmpla atât de des.

- N-am să-i fac nici un rău, aşa cum n-ai să-i faci nici tu, o asigură el, dar atâta timp cât băiatul se simte ameninţat, va fi mai dispus să asculte. Ii luă mâna. Eu sunt fratele tău, ştii doar. Ai nevoie de mine, fie că vrei să recunoşti sau nu. Fiul tău are nevoie de mine, dacă

e să aibă vreo speranţă să păstreze acel scaun urât de fier.

Sora lui păru şocată că o atinge.

- Ai fost mereu viclean.

- In felul meu. Rânji.

- S-ar putea să merite încercat..., dar să nu faci vreo greşeală, Tyrion. Dacă te accept, vei fi cu numele Mâna Regelui, dar de fapt vei fi Mâna mea. îmi vei împărtăşi toate planurile şi intenţiile tale înainte de a trece la fapte şi nu vei face nimic fără acordul meu. înţelegi?

-O, da.

- Eşti de acord?

- Desigur, minţi el. Sunt al tău, surioară. Cât timp am nevoie sa fiu. Aşadar, acum, că suntem de aceeaşi parte, n-ar trebui să mai avem secrete. Spui că Joffrey a pus să fie

omorât Lordul Eddard, că Varys 1-a dat afară pe Ser Barristan şi că Degeţel ne-a pricopsit cu Lordul Slynt. Cine 1-a ucis pe Jon Arryn?

Cersei îşi smulse mâna.

- De unde să ştiu eu?

- Văduva îndurerată de la Eyrie pare să aibă impresia că am fost eu. Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee.

- Sunt sigură că nu ştiu. Nebunul de Eddard Stark m-a acuzat de acelaşi lucru. A sugerat că Lordul Arryn bănuia sau... ei bine, credea...

- Că te culcai cu dragul nostru Jaime? Cersei îi trase o palmă.

- Credeai că sunt la fel de orb ca tata? Tyrion îşi frecă obrazul. Cu cine te culci nu e treaba mea, deşi nu mi se pare chiar corect să-ţi desfaci picioarele pentru un frate şi pentru celălalt nu.

Cersei îi mai trase o palmă.

- Ai milă, Cersei, doar glumesc cu tine. Adevărul e că aş prefera o târfă drăguţă. N-am înţeles niciodată ce a văzut Jaime la tine, în afară de oglindirea propriei sale imagini.

Cersei îi trase încă o palmă. Obrajii lui Tyrion erau roşii şi ardeau, dar el zâmbea.

- Dacă continui, s-ar putea să mă înfurii. Mâna lui Cersei se opri.

- Şi de ce mi-ar păsa?

- Am câţiva prieteni noi, îi mărturisi Tyrion. N-o să-ţi placă defel. Cum l-ai ucis pe Robert?

A făcut-o singur. Noi doar l-am ajutat. Când Lancel a văzut că Robert merge după

mistreţ, i-a dat un vin tare. Vinul lui preferat, roşu şi sec, dar întărit, de trei ori mai tare decât era el obişnuit. Puturosului i-a plăcut. Ar fi putut să se oprească să-1 dea pe gât în orice clipă, dacă ar fi vrut, dar nu, a golit o ploscă şi i-a spus lui Lancel să-i aducă încă una. Restul a făcut mistreţul. Ar fi trebuit să fii la ospăţ, Tyrion. N-am mai mâncat niciodată un mistreţ

mai delicios. L-au gătit cu ciuperci şi mere şi a avut gustul victoriei.

- într-adevăr, surioară, ai fost născută să fii văduvă. Lui Tyrion chiar îi plăcuse de Robert Baratheon, aşa mare fanfaron prostănac cum fusese, fără îndoială, în parte pentru că

sora lui era atât de dezgustată de el. Acum, dacă ai terminat să mă pălmuieşti, am să mă

retrag. îşi răsuci picioarele şi se dădu jos de pe scaun cu greu.

Cersei se încruntă.

- Nu ţi-am dat permisiunea să pleci. Vreau să ştiu cum ai de gând să-1 eliberezi pe Jaime.

- Iţi voi spune când voi şti. Planurile sunt ca fructele, au nevoie de un anumit timp de coacere. In clipa de faţă, am de gând să merg pe străzi şi să iau pulsul oraşului. Tyrion îşi aşează mâna pe capul sfinxului de lângă uşă. O ultimă rugăminte, te rog frumos să ai grijă ca Sansa Stark să nu păţească nimic. N-ar fi bine să pierdem ambele fiice.

In faţa sălii de consiliu, Tyrion îl salută, înclinân-du-şi capul, pe Ser Mendon şi îşi croi drum de-a lungul culoarului boltit. Bronn îl însoţea. Nu era nici urmă de Timett, fiul lui Timett.

- Unde e Mâna noastră Roşie? întrebă Tyrion.

- A simţit un impuls de a explora. Nu era genul care să-şi piardă vremea pe culoare.

- Sper că nu va ucide nici o persoană importantă. Oamenii clanului aduşi de Tyrion din fortăreţele

lor din Munţii Lunii erau loiali în felul lor sălbatic, dar erau mândri şi certăreţi deopotrivă, predispuşi să răspundă insultelor, reale sau imaginare, cu sabia.

- încearcă să-l găseşti. Şi cât timp te ocupi de asta, ai grijă ca toţi ceilalţi să fie adăpostiţi şi hrăniţi. Ii vreau în cazarma din spatele Turnului Mâinii Regelui, dar nu-1 lăsa pe îngrijitor să pună Ciorile de Piatră lângă Fraţii Lunii şi spune-i că Oamenii Arşi trebuie să

aibă o sală numai a lor.

- Tu unde vei fi?

- Mă întorc la Nicovala Spartă. Bronn zâmbi cu insolenţă.

- Ai nevoie de o escortă? Se spune că drumurile sunt periculoase.

- Il voi chema pe căpitanul gărzii de la Casa surorii mele şi îi voi aminti că nu sunt mai puţin Lannister decât ea. Trebuie să-şi reamintească faptul că jurământul său este faţă de Casterly Rock, nu faţă de Cersei sau Joffrey.

O oră mai târziu, Tyrion plecă de la Fortăreaţa Roşie, însoţit de o duzină de străjeri Lannister în mantii purpurii şi coifuri cu lei. In timp ce trecură pe sub poarta-ghilotină, observă capetele ridicate pe ziduri. Negre de putreziciune şi smoală învechită, deveniseră de mult de nerecunoscut.

- Căpitane Vylarr, strigă el. Vreau ca astea să fie date jos mâine. Dă-le surorilor tăcute să le cureţe.

Va fi infernal să le potrivească cu trupurile lor, dar acest lucru trebuia făcut. Chiar şi în toiul războiului, trebuiau respectate anumite reguli de bună-cuviinţă.

Vylarr deveni şovăitor.

- înălţimea Sa ne-a spus că doreşte să rămână pe ziduri capetele trădătorilor, până ce umple acele ultime trei ţepe de acolo, de la capăt.

- Lasă-mă să ghicesc. Una este pentru Robb Stark, celelalte pentru Lordul Stannis şi Lordul Renly. Aşa să fie?

- Da, stăpâne.

- Nepotul meu împlineşte astăzi treisprezece ani, Vylarr. încearcă să-ţi aminteşti asta. Mâine vreau să fie date capetele jos, altfel una dintre acele ţepe goale ar putea să aibă

un alt chiriaş. Pricepi ce vreau să spun, căpitane?

- Mă voi ocupa personal să fie date jos, stăpâne.

- Bine.

Tyrion dădu pinteni calului şi se îndepărtă, lăsând mantiile roşii să-1 urmeze cum puteau.

Ii spusese lui Cersei că avea de gând să ia pulsul oraşului. Nu era întru totul o minciună. Lui Tyrion Lannister nu-i plăceau prea multe dintre cele văzute. Străzile de la Debarcaderul Regelui fuseseră mereu aglomerate, gălăgioase şi zgomotoase, dar acum duhneau a pericol într-un fel pe care nu şi-l amintea din ultimele vizite. Un cadavru gol se lăbărţa în canalul de scurgere de lângă Strada Războiaelor de Ţesut, sfâşiat de o haită de câini sălbăticiţi, dar nimănui nu părea să-i pese. Paznicii erau la tot pasul, deplasân-du-se câte doi pe alei, în mantiile lor aurii şi cămăşile din zale negre, cu ciomege de fier mereu la îndemână. Pieţele erau pline de oameni zdrenţăroşi care-şi vindeau bunurile din casă pe nimic... şi frapant de lipsite de gospodari care să vândă mâncare. Puţinele produse pe care le văzu erau de trei ori mai scumpe decât fuseseră cu un an în urmă. Un vânzător ambulant oferea spre vânzare şobolani prăjiţi pe o ţepuşă. „Şobolani proaspeţi!" striga în gura mare,

„Şobolani proaspeţi". Fără îndoială, şobolanii proaspeţi erau de preferat şobolanilor vechi, putreziţi. înfricoşător era faptul că şobolanii arătau mai apetisant decât majoritatea produselor pe care le vindeau măcelarii. Pe Strada Făinii, Tyrion văzu paznici tot la a doua uşă de prăvălie. In vremuri de sărăcie, până şi brutarii găseau că mercenarii erau mai ieftini decât pâinea, cugetă el.

- Nu se aduce nici un fel de mâncare, nu-i aşa? îl întrebă pe Vylarr.

- Destul de puţină, recunoscu căpitanul. Cu războiul din ţările riverane şi cu Lord Renly care ridică rebeli în Highgarden, drumurile sunt închise la miazăzi şi la apus.

- Şi ce a făcut buna mea soră ca să rezolve situaţia?

- Ia măsuri pentru restabilirea liniştii în regat, îl asigură Vylarr. Lordul Slynt a triplat Garda Oraşului şi regina a pus o mie de meşteri să lucreze la structura noastră de apărare.

Pietrarii întăresc zidurile, tâmplarii construiesc catapulte cu miile, meşterii fac săgeţi, fierarii săbii, iar Breasla Alchimiştilor a promis zece mii de ulcele cu foc sălbatic.

Tyrion se foi stânjenit în şa. Era mulţumit că Cersei nu stătuse cu mâinile în sân, dar pulberea de foc era un lucru perfid şi zece mii de ulcele erau destule ca să transforme tot Debarcaderul Regelui în cenuşă. Nu era nici un secret că Regele Robert îşi lăsase regatul împovărat de datorii şi că alchimiştii erau adesea luaţi drept altruişti.

- Lordul Degeţel găseşte mereu o soluţie. A impus taxă pentru intrarea în oraş.

- Da, asta ar merge, spuse Tyrion, gândind: Isteţ. Isteţ şi crud.

Zeci de mii fugiseră de luptă pentru presupusa siguranţă de la Debarcaderul Regelui. Ii văzuse pe drumul regelui, grupuri de mame cu copii şi taţi neliniştiţi care se holbau la caii şi căruţele lui cu ochi lacomi. Odată ajunşi în oraş, fără îndoială vor fi plătit cu tot ce aveau pentru a aşeza acele ziduri înalte, liniştitoare, între ei şi război, deşi, dacă ar fi ştiut despre pulberea de foc, s-ar putea să se fi gândit mai bine.

Hanul aşezat sub semnul nicovalei sparte se înălţa în preajma acelor ziduri, aproape de Poarta Zeilor, pe unde intraseră dimineaţă. Când pătrunseră în curte, un băiat alergă să-1

ajute pe Tyrion să coboare de pe cal.

- Du-ţi oamenii înapoi la castel, îi spuse lui Vylarr. îmi voi petrece noaptea aici.

Căpitanul îl privi cu neîncredere:

- Vei fi în siguranţă, stăpâne?

- Ei bine, căpitane, cât despre asta, când am părăsit hanul, azi-dimineaţă, era plin de Urechi Negre. Nu poţi fi în siguranţă când Chelia, fiica lui Cheyk, e prin preajmă. Tyrion porni spre uşă cu pas legănat, lăsându-1 pe Vylarr să dezlege înţelesul vorbelor sale.

O rafală de voioşie îl întâmpină când intră în sala de mese a hanului. Recunoscu chicotitul gutural al lui Chelia şi muzica mai domoală a râsului lui Shae. Fata şedea lângă

foc, sorbind din vin la o masă rotundă, cu trei oameni ai Urechilor Negre care fuseseră lăsaţi

să o păzească şi un bărbat rotofei care stătea cu spatele la el. Hangiul, presupuse, până ce Shae îl strigă pe Tyrion şi intrusul se ridică:

- Bunul meu stăpân, sunt atât de bucuros să te văd, izbucni el cu un zâmbet moale de eunuc pe faţa pudrată.

Tyrion se împletici.

- Lord Varys. Nu mă aşteptam să te văd aici. Lua-l-ar Ceilalţi, cum i-o fi găsit atât de repede?

- Iartă-mă dacă deranjez, zise Varys. M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă.

- Tânăra doamnă, repetă Shae, savurându-i cuvintele. Ai dreptate pe jumătate, domnul meu. Sunt tanara.

Optsprezece ani, gândi Tyrion. Optsprezece şi e o târfă, dar iute şi isteaţă, ageră ca o pisică în aşternut, cu ochi mari şi negri şi părul negru frumos şi dulce, moale, cu gura mică, înfometată... şi este a mea! Fii blestemat, eunucule.

- Mă tem că eu sunt intrusul, Lord Varys, zise el cu amabilitate forţată. Când am intrat, eraţi în toiul distracţiei.

- Stăpânul Varys o complimenta pe Chelia pentru urechile sale şi îi spunea că

trebuie că a ucis mulţi bărbaţi ca să aibă un colier atât de frumos, explică

Shae. Il scotea din sărite să o audă spunându-i lui Varys Stăpâne, pe tonul acela; aşa îi spunea lui în jocurile de alcov. Iar Chelia i-a zis că doar laşii îi ucid pe cei înfrânţi.

- E mai curajos să laşi omul în viaţă, cu şansa de a-şi spăla ruşinea câştigându-şi înapoi urechea, explică Chelia, o femeie mică, negricioasă, pe al cărei colier înspăimântător erau atârnate nu mai puţin de patruzeci şi şase de urechi uscate, încreţite. Tyrion le numărase cândva. Doar aşa poţi dovedi că nu te temi de duşmanii tăi.

Shae scoase un strigăt.

- Şi pe urmă, stăpânul zice că dacă ar fi o Ureche Neagră nu ar mai putea dormi, din cauza viselor despre cei cu o

singură ureche.

- O problemă cu care nu voi fi niciodată nevoit să mă confrunt, spuse Tyrion. Sunt îngrozit de duşmanii mei, aşa că îi ucid.

Varys chicoti.

- Bei cu noi nişte vin, domnul meu?

- Voi bea nişte vin.

Tyrion se aşează lângă Shae. înţelegea ce se petrecea aici, chiar dacă Chelia şi fata nu înţelegeau. Varys îi transmisese un mesaj. Când a spus M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă, ceea ce a vrut să zică era: Ai încercat s-o ascunzi, dar am ştiut unde se află şi cine e şi iată-mă. Se întreba cine-1 trădase. Hangiul, acel băiat de la grajduri, străjerul de la poartă... sau un om de-al lui?

- îmi place să mă întorc întotdeauna în oraş prin Poarta Zeilor, îi spuse Varys lui Shae, în timp ce turna vinul în cupe. Sculpturile de la Casa Porţii sunt desăvârşite, mă fac să

lăcrimez de fiecare dată când le văd. Ochii... atât de expresivi, nu crezi? Parcă te urmăresc, în timp ce treci pe sub poartă.

- N-am observat niciodată, stăpâne, răspunse Shae. Mă voi uita din nou mâine, dacă

îţi face plăcere.

Nu te deranja, dulceaţă, gândi Tyrion, învârtind vinul în cupă. Nu-i pasă nici un pic de sculpturi. Ochii pe care îi laudă sunt ai lui. Vrea să spună că ne urmărea, că ştia că suntem aici din clipa în care am trecut de poartă.

- Fii cu băgare de seamă, copilă, o rugă Varys. Debarcaderul Regelui nu e un loc sigur în zilele astea. Cunosc bine aceste străzi şi totuşi aproape m-am temut să vin astăzi aici, singur şi neînarmat. Pretutindeni sunt oameni nelegiuiţi la aceste ore târzii, o, da.

Bărbaţi cu săbii reci şi inimi şi mai reci.

Acolo unde eu pot să vin singur şi neînarmat, alţii pot să vină cu săbiile în mâini, voia să zică. Shae râse.

- Dacă încearcă să mă supere, vor avea mai puţin cu o ureche când Chelia îi va pune pe fugă.

Varys râse zgomotos, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, dar ochii nu îi râdeau când îi întoarse către Tyrion.

- Tânăra ta doamnă e foarte agreabilă, dacă aş fi în locul tău, aş avea mare grijă de ea.

- Asta am de gând. Oricine încearcă să-i facă vreun rău, ei bine, sunt prea mic ca să

fiu Ureche Neagră şi nu am nici un fel de pretenţii că sunt curajos.

Vezi? Vorbesc aceeaşi limbă cu tine, eunucule. Atin-ge-te de ea şi îţi voi lua capul.

- Eu am să vă las. Varys se ridică. Ştiu cât trebuie să fii de obosit. Am vrut doar să-ţi urez bun venit, stăpâne, şi să-ţi spun cât sunt de încântat de sosirea ta. Avem nevoie stringentă de tine în consiliu. Ai văzut cometa?

- Sunt scund, nu orb, răspunse Tyrion. Afară, pe Drumul Regelui, părea că acoperă

jumătate din cer, întrecând în strălucire luna nouă.

- Pe străzi, oamenii o numesc Mesagerul Roşu, spuse Varys. Se zice că vine ca un vestitor înaintea unui rege, pentru a ne preveni că ne aşteaptă foc şi sânge. Eunucul îşi frecă

mâinile pudrate. Pot să te las cu o mică ghicitoare, Lord Tyrion? Nu aşteptă răspunsul. Intr-o cameră stăteau trei oameni mari, un rege, un preot şi un om bogat, cu aurul lui. între ei se afla un mercenar, un omuleţ de condiţie obişnuită şi fără o minte prea strălucită. Fiecare dintre cei mari îl rugă să-i ucidă pe ceilalţi doi. Fă-o, spuse regele, căci eu sunt conducătorul tău de drept. Fă-o, spuse preotul, căci eu vă poruncesc în numele zeilor. Fâ-o, spuse bogatul, şi tot aurul va fi al tău. Aşa că, spune-mi, cine trăieşte şi cine moare? Cu o plecăciune adâncă, eunucul ieşi alergând cu picioare moi, încălţate în papuci.

Când dispăru, Chelia scoase un fornăit, iar Shae îşi încreţi faţa drăgălaşă.

- Bogatul trăieşte, nu-i aşa? Tyrion sorbi din vin, gânditor.

- Probabil. Sau nu. Asta depinde de mercenar, se pare. Lăsă cupa jos. Haideţi, să

mergem sus.

Fu nevoită să-1 aştepte în capul scărilor, căci picioarele ei erau zvelte şi suple, în timp ce ale lui erau scurte, pipernicite şi suferinde. Dar ea zâmbea când o ajunse din urmă.

- Ţi-a fost dor de mine? îl tachina, luându-1 de mână.

- Cu disperare, recunoscu Tyrion. Shae era doar puţin mai înaltă de un metru cincizeci, şi cu toate acestea trebuia să-şi ridice privirea către ea, dar în cazul ei, găsea că nu-1 deranjează. Era dulce de privit de jos în sus.

- Iţi va fi tot timpul dor de mine în Fortăreaţa ta Roşie, spuse Shae în timp ce-1

conducea în camera ei. Singur-singurel, în patul tău rece din Turnul Mâinii Regelui.

- Prea adevărat. Tyrion ar fi ţinut-o bucuros cu el, dar tatăl său îi interzisese. N-o vei duce pe târfă la curte, poruncise Lord Tywin. Să o aducă în oraş era maxima sfidare pe care şi-o permisese. Toată autoritatea lui se trăgea de la tatăl său, fata trebuia să înţeleagă asta.

Nu vei fi departe, îi promise. Vei avea o casă, cu paznici şi servitori, iar eu te voi vizita cât de des voi putea.

Shae trânti uşa. Prin ochiurile de geam înceţoşate putea distinge Marele Sept al lui Baelor înălţându-se deasupra Dealului din Visenya, dar Tyrion era distras de o altă

privelişte. Aplecându-se, Shae îşi apucă rochia de tiv, o trase peste cap şi o azvârli deoparte.

Nu purta niciodată lenjerie de corp.

- Nu vei putea niciodată să te odihneşti, spuse ea aşezându-se în faţa lui, trandafirie, goală şi încântătoare, cu o mână pe şold. Te vei gândi la mine de fiecare dată când vei merge la culcare. Pe urmă te vei înfierbânta şi nu vei avea

pe nimeni lângă tine şi nu vei fi niciodată în stare să dormi până când nu... Zâmbi, acel zâmbet maliţios care îi plăcea atât de mult lui Tyrion. De aceea i se spune Turnul Mâinii, stăpâne?

- Taci şi sărută-mă, îi porunci.

Simţea gustul vinului pe buzele ei, sânii mici şi tari striviţi de trupul său, în timp ce degetele ei se plimbau către cureaua pantalonilor lui.

- Leul meu, şopti ea când întrerupse sărutul pentru a se dezbrăca. Dulcele meu stăpân, uriaşul meu din clanul Lannister. Tyrion o împinse pe pat. Când o pătrunse, ea ţipă destul de tare ca să-l trezească din mormânt pe Baelor cel Binecuvântat, iar unghiile ei lăsară urme adânci pe spatele lui. Niciodată nu avusese parte de o durere care să-i placă măcar pe jumătate atât de mult.

Prostule, îşi spuse după aceea, în timp ce zăceau în mijlocul saltelei, tolăniţi între aşternuturile şifonate. Vei învăţa vreodată, piticule? E o târfă, bleste-matule, îţi iubeşte banii, nu bărbăţia. Iţi aduci aminte de Tysha? Dar când degetele lui alunecară uşor peste un sfârc,

acesta se întări la atingere, iar el putu observa urma lăsată pe sâni, unde o muşcase cu pasiune.

- Aşadar, ce ai să faci stăpâne acum, că eşti Mâna Regelui? îl întrebă Shae în timp ce el ţinea în palmă acea carne dulce, caldă.

- Ceva la care Cersei nu se aşteaptă, murmură Tyrion încet lângă gâtul ei mlădios.

Voi face... dreptate.

BRAN

Bran prefera piatra dură a banchetei de lângă fereastră, nu confortul păturilor şi al patului său de puf. In pat, zidurile se strângeau în jurul lui şi tavanul atârna greu deasupra; în pat, camera îi era celulă, iar Winterfell otravă. Insă dincolo de fereastră, lumea largă

continua să îl cheme.

Nu putea să umble, nici să se caţere, nici să vâneze sau să se lupte cu sabia de lemn, ca pe vremuri, dar încă putea *privi.* Ii plăcea să se uite cum ferestrele începeau să lumineze peste Winterfell, în timp ce lumânările şi focurile din cămine erau aprinse în spatele ochiurilor de geam în formă de diamant ale turnului şi ale castelului şi îi plăcea să audă cum lupii străvechi urlă la stele.

In ultimul timp, visa adesea lupii. *îmi vorbesc mie, frate către frate,* îşi zise când lupii începură să urle. Aproape îi putea înţelege... nu tocmai, nu cu adevărat, dar *aproape,* de parcă ar fi cântat într-o limbă pe care o cunoscuse cândva şi o uitase. Cei din clanul

Walder s-ar putea speria de ei, dar cei din clanul Stark aveau sânge de lup. Aşa îi spusese Bătrâna Nan. „Deşi e mai puternic la unii decât la alţii", îl prevenise.

Vara urletele erau prelungi şi triste, pline de suferinţă şi alean. Urletele Câinelui Lăţos erau mai sălbatice. Glasurile lor se risipeau ca un ecou prin curţi şi încăperi până ce castelul întreg răsuna, de parcă o haită mare bântuia cetatea Winterfell, şi nu doar doi... Doi, acolo unde cândva fuseseră şase. *Oare le e dor şi lor de fraţi şi surori?* se întrebă Bran. *Oare îl cheamă pe Vânt Cenuşiu şi pe Năluca, pe Nymeria şi pe Umbra Doamnei? Vor să vină*

acasă şi să fie împreună o haită?

–

Cine poate cunoaşte mintea unui lup? i-a zis *Ser* Rodrick Cassel când Bran 1-a întrebat de ce urlau. Mama lui Bran îl numise castelan la Winterfell în absenţa ei şi îndatoririle îi lăsau puţin timp pentru întrebări inutile.

–

Urlă după libertate, a spus Farlen, care era administratorul adăpostului şi nu iubea mai mult lupii decât îi iubeau câinii lui de vânătoare. Nu le place să fie treziţi şi cine-i poate învinui? Locul sălbăticiunilor e în sălbăticie, nu într-un castel.

–

Vor să vâneze, a fost de acord Gage, bucătarul, în timp ce amesteca bucăţelele de seu într-un cazan mare cu tocană. Lupul, se ştie, are un miros mai bun decât orice om. Pasămite au simţit mirosul prăzii.

Maester Luwin nu era de aceeaşi părere.

- Lupii urlă adesea la lună. Aceştia urlă la cometă. Vezi cât e de strălucitoare?

Probabil au impresia că este luna.

Când Bran i-a repetat asta lui Osha, aceasta a râs zgomotos.

- Lupii tăi au mai multă minte decât Maester al tău, a spus îngrijitoarea. Cunosc adevăruri pe care bătrânul le-a uitat. Felul în care a rostit asta 1-a făcut să se înfioreze, iar când a întrebat ce semnificaţie avea cometa, ea a răspuns: Sânge şi foc, băiete, nimic plăcut.

Bran 1-a întrebat pe Septonul Chayle despre cometă când alegeau nişte suluri salvate din incendiul de la bibliotecă.

- Este sabia care ucide anotimpul, i-a răspuns el, şi, curând după sosirea corbului alb din Oraşul Vechi, vestind toamna, se dovedi că avea mare dreptate.

Cu toate acestea, Bătrâna Nan era de altă părere, iar ea trăise mai mult decât oricare dintre ei.

- Dragoni, a spus ea, ridicând capul şi adulmecând. Era pe jumătate oarbă şi nu putea vedea cometa, dar susţinea

că o putea *mirosi.* Sunt dragoni, băiete, a insistat ea.

Nan nu 1-a numit *prinţ,* nu îl numea aşa niciodată. Hodor a spus doar „Hodor". Asta era tot ce spunea mereu.

Şi totuşi, lupii urlau. Străjerii de pe ziduri murmurau blesteme, câinii de vânătoare din ţarcuri lătrau furioşi, caii loveau în grajdurile lor, cei din clanul Walder tremurau lângă foc şi până şi Maester Luwin se plângea de nopţile de nesomn. Numai lui Bran nu îi păsa. *Ser* Rodrick îngrădise lupii în pădurea zeilor după ce Câinele Lăţos 1-a muşcat pe micul Walder, dar pietrele de la Winterfell jucau feste ciudate cu sunetele şi uneori se auzeau de parcă s-ar fi aflat în curte, chiar sub fereastra lui Bran. Alteori ar fi putut jura că se aflau sus, pe zidurile împrejmuitoare, dând târcoale ca nişte santinele. îşi dorea să-i poată vedea.

Putea vedea cometa atârnată peste Sala Străjerilor şi peste Turnul Clopotului şi, mai departe, Prima Fortăreaţă, scundă şi rotundă, cu garguiele sale, siluete negre în asfinţitul vineţiu. Cândva, Bran cunoscuse fiecare piatră a acestor clădiri, pe dinăuntru şi pe dinafară, se căţărase pe toate, cocoţându-se pe ziduri la fel de uşor cum alţi băieţi alergau pe scări.

Acoperişurile lor fuseseră locurile lui secrete, iar ciorile de pe turnul sfărâmat prietenii lui speciali.

Şi apoi căzuse.

Bran nu-şi amintea căzătura, dar se spunea că a căzut, aşa că presupunea că era adevărat. Fusese cât pe-aci să moară. Când vedea garguiele mâncate de vreme pe vârful Primei Fortăreţe, acolo unde se întâmplase, simţea cum i se strânge stomacul. Şi acum nu

mai putea să se caţere, nici să umble, să fugă sau să se lupte cu sabia, iar visul de a deveni cavaler îi lăsase un gust amar.

In ziua când Bran a căzut şi multă vreme după aceea, când a zăcut rănit în pat, Vara a urlat. Aşa îi spusese Robb înainte de a pleca la război. Vara îl jelise, iar Câinele Lăţos şi Vânt Cenuşiu i se alăturaseră în suferinţă. Iar în noaptea în

care corbul blestemat a adus vorbă despre moartea tatălui său, lupii au ştiut şi asta. Bran se afla în micul turn al lui Maester împreună cu Rickon, vorbind despre copiii din pădure, când Vara şi Câinele Lăţos l-au asurzit pe Luwin cu urletele lor.

Acum pe cine jelesc? Vreun vrăşmaş 1-a ucis pe Regele Nordului - fratele său, Robb?

Căzuse fratele sau bastard, Jon Snow, de pe Zid? Murise mama lui, sau vreuna dintre surori?

Sau era altceva, aşa cum pareau să creadă Maester şi Septonul şi Bătrâna Nan?

Dacă aş fi un lup adevărat, aş înţelege cântecul, gândi cu părere de rău. In visele sale cu lupi putea să se caţere pe coamele munţilor, să taie de-a curmezişul munţi de gheaţă mai înalţi decât orice turn şi să stea în vârf, sub luna plină, cu lumea întreagă la picioare, ca odinioară.

- Oooo, strigă de încercare. îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi ridică creştetul spre cometă: *Ooooooo-ooooooooooo, ahooooooooooooooo,* hăuli Bran. Suna prostesc, subţire, înfundat şi tremurat, urletul unui băieţel, nu al unui lup. Cu toate acestea, Vara răspunse, acoperind cu glasul lui vocea firavă a lui Bran, iar Câinele Lăţos îi ţinu isonul. Bran chiui din nou. Urlară împreună, ultimii rămaşi din haita lor.

Sunetul aduse un străjer la uşa sa, pe *Cap de Paie,* cu negul lui pe nas. Se uită

înăuntru, îl văzu pe Bran urlând la fereastră şi spuse:

- Ce-i asta, prinţul meu?

Bran se simţea ciudat când i se spunea prinţ, deşi *era* moştenitorul lui Robb, iar Robb era acum Rege al Nordului. întoarse capul şi urlă către străjer:

- *Ooooooo. Oo-oo-oooooooooooo.* Cap de Paie se strâmbă.

- Opreşte-te chiar acum!

Străjerul se retrase. Când reveni, cu el era Maes-ter Luwin, înveşmântat în gri, cu lanţul strâns în jurul gâtului.

- Bran, fiarele acelea fac destulă gălăgie şi fără ajutorul tău. Traversă camera şi puse o mână pe fruntea băiatului. E târziu, ar trebui să dormi buştean.

–

Vorbesc cu lupii. Bran îi dădu mâna la o parte.

–

Să-1 pun pe Cap de Paie să te ducă în pat?

–

Pot să mă duc singur în pat. Mikken prinsese un rând de bare de fier în zid, ca Bran să se poată deplasa singur prin cameră, trăgându-se cu mâinile. Mergea încet şi greu, iar umerii îl dureau, dar ura să fie dus în braţe. Oricum, nu trebuie să dorm dacă nu vreau.

–

Toţi oamenii trebuie să doarmă, Bran. Chiar şi prinţii.

- Când dorm, mă transform în lup. Bran îşi întoarse faţa şi privi afară, în noapte. Lupii visează?

- Toate fiinţele visează cred, dar nu ca oamenii.

–

Morţii visează? întrebă Bran, gândindu-se la tatăl său. In criptele întunecate de sub Winterfell, un pietrar cizela în granit chipul tatălui său.

–

Unii spun că da, alţii că nu, răspunse Maester. Morţii nu spun nimic despre asta.

–

Copacii visează?

–

Copacii? Nu...

- Ba da, spuse Bran cu o neaşteptată siguranţă. Visează vise de copaci. Uneori visez copaci. Un copac al inimii, asemenea celui din pădurea zeilor. Mă cheamă. Prefer visele lupilor. Miros lucrurile şi uneori simt gust de sânge.

Maester Luwin trase de lanţul său, acolo unde i se freca de gât.

–

Dacă ai petrece mai mult timp cu ceilalţi copii...

–

Ii urăsc pe ceilalţi copii, spuse Bran, referindu-se la Walder. Iţi poruncesc să-i trimiţi de aici.

Luwin deveni sever:

–

Freyii sunt străjerii mamei tale, trimişi aici să fie găzduiţi la porunca ei expresă. Nu eşti tu cel care să-i alunge şi nici nu e frumos. Dacă i-am da afară, unde s-ar duce?

–

Acasă. E vina lor că nu mă laşi să-1 am pe Vara.

–

Băiatul Frey nu a cerut el să fie atacat, spuse Maester, aşa cum n-am cerut nici eu.

–

Dar acela a fost Câinele Lăţos. Imensul lup negru al lui Rickon era atât de sălbatic, încât uneori îl speria până şi pe Bran. Vara nu a muşcat niciodată pe nimeni.

–

Vara i-a smuls beregata unui om chiar în această cameră, sau ai uitat? Adevărul e că

acei căţeluşi dulci pe care tu şi fraţii tăi i-aţi găsit în zăpadă au devenit animale fioroase.

Băieţii Frey sunt înţelepţi că se ţin departe de ei.

–

Ar trebui să-i punem pe Walderi în pădurea zeilor. S-ar putea juca de-a stăpânul la răscruce cât ar vrea, iar Vara ar putea să doarmă din nou cu mine. Dacă eu sunt prinţul, nu îmi dai ascultare? Am vrut să călăresc pe Dansator, dar Burtădebere nu m-a lăsat dincolo de poartă.

–

Şi pe bună dreptate. Pădurea lupilor e plină de primejdii, ai fi putut să înveţi asta din ultima ta călătorie. Vrei ca vreun proscris să te ia ostatic şi să te vândă familiei Lannister?

–

Vara m-ar salva, insistă Bran cu încăpăţânare. Prinţilor ar trebui să li se permită să

călătorească pe mare şi să vâneze mistreţi în pădurea lupilor şi să se lupte cu lăncile la turniruri.

–

Bran, copile, de ce te chinuieşti aşa? Intr-o zi s-ar putea să faci unele dintre lucrurile astea, dar acum eşti doar un băiat de opt ani.

–

Aş prefera să fiu un lup. Atunci aş putea să trăiesc în pădure şi să dorm cât vreau eu, şi le-aş putea găsi pe Arya şi pe Sansa. Aş *mirosi* locul unde se află şi m-aş duce să le salvez, iar când Robb ar pleca la luptă, m-aş lupta alături de el ca Vânt Cenuşiu. I-aş sfârteca gâtlejul Regicidului cu dinţii, l-aş sfâşia şi pe urmă războiul s-ar sfârşi şi toată lumea s-ar întoarce la Winterfell. Dacă aş fi lup.... Urlă iar: *Ooo-ooo-ooooooooooo.*

Luwin ridică glasul:

–

Un prinţ adevărat s-ar bucura

–

AAHOOOOOOO, urlă Bran mai tare. *AAHOOO-OOOOOOOO.*

Maester cedă.

- Cum vrei, copile. Cu mâhnire şi dezgust în privire, părăsi dormitorul.

Urlatul îşi pierdu savoarea când Bran rămase singur. Se linişti. *Eu într-adevăr i-am primit cu bucurie,* îşi spuse resemnat. *Am fost stăpânul în Winterfell, un lord adevărat, nu poate să spună că nu am fost.* Când

Walderii au sosit de la Gemeni, Rickon a fost cel care îi voia duşi. La patru ani strigase că îi voia pe mama, pe tata şi pe Robb, nu pe aceşti străini. Se bazase pe Bran să-i liniştească

şi să le ureze bun venit Freyilor. Le oferise carne şi mied şi un loc lângă foc şi chiar Maester Luwin spusese după aceea

că a făcut bine.

Numai că asta a fost înainte de joc.

Jocul s-a jucat cu un buştean, un toiag, un butoi cu apă şi multe strigături. Apa era cea mai importantă. I-au spus lui Bran Walder şi Walder. Puteau folosi o scândură sau chiar mai multe pietre, iar o creangă putea servi drept toiag. Nu *trebuia* să strigi. Dar fără apă nu era nici un joc. întrucât Maester Luwin şi *Ser* Rodrik nu aveau de gând să-i lase pe copii să o ia razna prin pădurea lupilor, s-au descurcat cu unul dintre heleşteiele tulburi din pădurea zeilor. Walder şi Walder nu mai văzuseră niciodată apă fierbinte ţâşnind din pământ, dar amândoi au presupus că aceasta va face ca jocul să fie şi mai grozav.

Pe amândoi îi chema Walder Frey. Walder cel mare spunea că erau mulţi Walderi la Gemeni, toţi botezaţi după bunicul băieţilor, Lord Walder Frey.

- La Winterfell avem *propriile* noastre nume, le spusese Rickon cu trufie când a auzit asta.

Jocul se juca astfel: îţi puneai buşteanul pe apă şi unul dintre jucători stătea la mijloc cu un băţ. El era stăpânul răscrucii şi când apărea un alt jucător, trebuia să spună: *Eu sunt stăpânul răscrucii, tu cine eşti?* Iar celălalt jucător trebuia să ţină un discurs despre cine este şi de ce trebuia să i se permită să treacă.

Stăpânul putea să-1 pună să rostească jurăminte şi să răspundă la întrebări. Nu trebuia să spună adevărul, dar jurămintele erau valabile, cu excepţia cazului în care spunea „Poate"; aşadar şmecheria era să spui „Poate" în aşa fel ca stăpânul răscrucii să nu observe. Apoi puteai să încerci să-1 dobori în apă şi să devii *tu* însuţi stăpân, dar numai dacă spuseseşi

„Poate". Altfel erai scos din joc. Stăpânul putea să doboare pe oricine în apă, ori de câte ori voia, şi el era singurul care avea voie să folosească băţul.

In practică, jocul se reducea în principal la împin-sături, lovituri şi căzături în apă, împreună cu o grămadă de discuţii

zgomotoase dacă cineva a spus sau nu „Poate". Walder cel Mic era stăpân al răscrucii mai tot timpul.

I se zicea Walder cel Mic, chiar dacă era înalt şi robust, cu faţa roşie şi o burtă mare şi rotundă. Walder cel Mare avea trăsăturile ascuţite şi faţa osoasă şi era cu o palmă mai scund.

–

E cu cincizeci şi două de zile mai mare ca mine, explicase Walder cel Mic, aşa că la început a fost mai mare, dar eu am crescut mai repede.

–

Suntem verişori, nu fraţi, a adăugat Walder cel Mare micuţul. Eu sunt Walder, fiul lui Jamos. Tatăl meu a fost fiul Lordului Walder cu a patra lui soţie. El e Walder, fiul lui Merrett. Bunica lui a fost cea de-a treia soţie a Lordului Walder, din casa Crakehall. E

înaintea mea în linia de succesiune, chiar dacă eu sunt mai mare.

–

–

Doar cu cincizeci şi două de zile, obiectă Walder cel Mic. Şi nici unul dinte noi nu va deţine vreodată Gemenii, prostule.

–

Eu da, declară Walder cel Mare. Nici nu suntem singurii din familia Walder. *Ser* Steron a fost bunicul lui, Walder cel Negru. El e al patrulea în linia succesiunii, şi mai sunt Walder cel Roşu, fiul lui *Ser* Emmon, şi Walder Bastardul, care nu e defel pe linia moştenirii. I se spune Walder Râuri, nu Walder Frey. In plus, există şi fete pe nume Walda.

–

Şi Tyr. Uiţi mereu de Tyr.

–

El e Waltyr, nu Walder, spuse degajat Walder cel Mare. Şi e după noi, aşa că nu contează. Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată.

Ser Rodrik decretase că vor împărţi vechiul dormitor al lui Jon Snow, de vreme ce Jon era în Rondul de Noapte şi nu se mai întorcea. Bran ura asta, îl făcea să se simtă de parcă

băieţii Frey încercau să fure locul lui Jon.

Privise cu jind cum Walderii se luptau cu Napul, băiatul bucătarului, şi cu fetele lui, Joseth, Bandy şi Shyra. Băieţii Walder decretaseră că Bran trebuie să fie judecătorul şi să

hotărască dacă cineva a spus sau nu „Poate", dar îndată ce au început jocul, l-au uitat cu totul.

Ţipetele şi stropeala cu apă i-au atras în curând şi pe alţii. Palia, fata de la adăpostul animalelor, Ca-lon, băiatul lui Cayn, Tom Too, al cărui tată, Tom Grăsanul, murise împreună cu tatăl lui Bran la Debarcaderul Regelui. In scurt timp, erau cu toţii uzi până la piele şi plini de noroi. Palia era maro din cap până-n picioare, cu muşchi în păr şi se sufoca de râs. Bran nu mai auzise atâtea râsete din noaptea când venise corbul blestemat. *Dacă aş*

avea picioare, i-aş arunca pe toţi în apă, gândise el cu amărăciune. *Ni-meni în afară de mine nu ar fi stăpân al răscrucii.*

In cele din urmă, Rickon a venit alergând din pădurea zeilor, cu Câinele Lăţos la călcâie. I-a privit pe Nap şi pe Walder cel Mic cum se luptă pentru băţ până ce Nap şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit, împroş-când apa, cu braţele fluturând. Rickon a strigat:

–

Eu! Acum eu! Vreau să mă joc! Walder cel Mic i-a făcut semn să se apropie, iar Câinele Lăţos a dat să-1 urmeze.

–

Nu, Lăţosule, i-a poruncit fratele său. Lupii nu se pot juca. Tu rămâi cu Bran. Şi aşa a făcut...

... până când Walder cel Mic 1-a plesnit pe Rickon cu băţul, direct peste stomac.

înainte ca Bran să clipească, lupul negru a zburat peste buştean, în apă s-a văzut sânge, băieţii Walder ţipau de

moarte, Rickon stătea în noroi şi râdea, iar Hodor s-a apropiat cu pas greoi, strigând:

- Hodor! Hodor! Hodor!

După această întâmplare, în mod ciudat, Rickon a hotărât că îi plac Walderii. Nu s-au mai jucat niciodată de-a stăpânul răscrucii, dar s-au jucat alte jocuri - Monştri şi fecioare, Şobolani şi pisici, Vino-în-castelul-meu, tot felul de jocuri. Cu Rickon de partea lor, băieţii Walder dădeau iama în bucătărie în căutare de prăjituri şi faguri de miere, alergau în jurul zidurilor, aruncau

oase căţeilor din ţarcuri şi se antrenau cu săbii de lemn, sub privirile vigilente ale lui *Ser* Rodrik. Rickon le-a arătat chiar şi cavourile adânci de sub pământ, unde pietrarul sculpta mormântul tatălui său.

- Nu ai dreptul! a ţipat Bran la fratele său, când a auzit. Acela era locul nostru, un loc al familiei *Stark!* Dar lui Rickon nu i-a păsat.

Uşa de la dormitorul său se deschise. Maester Luwin ducea un ulcior verde şi de data aceasta cu el veniră Osha şi Cap de Paie.

- Ţi-am făcut o licoare de dormit, Bran.

Osha îl ridică în braţele ei osoase. Era foarte înaltă pentru o femeie, şi neobişnuit de puternică. Il duse în pat fără efort.

- Asta o să-ţi asigure un somn fără vise, spuse Maester Luwin în timp ce scoase dopul sticlei. Un somn dulce, fără vise.

–

Chiar aşa? întrebă Bran, dornic să creadă.

–

Da. Bea.

Bran bău. Poţiunea era groasă şi prăfoasă, dar în ea era miere, aşa că alunecă uşor.

- Mâine dimineaţă te vei simţi mai bine. Luwin îi zâmbi lui Bran şi îl mângâie, luându-şi

rămas bun. Osha rămase în urmă:

- Din nou visul cu lupi? Bran încuviinţă.

- N-ar trebui să te zbaţi atâta, băiete. Văd că vorbeşti cu pomul inimii. Poate că zeii încearcă să-ţi răspundă.

- Zeii? murmură el, deja somnoros. Chipul lui Osha se înceţoşa şi se întunecă. *Somn dulce, fard vise,* gândi Bran.

Totuşi, când întunericul se închise peste el, se pomeni în pădurea zeilor, mişcându-se în linişte mai jos de santinelele verzi-gri şi stejarii cioturoşi, vechi de când lumea. *Merg,* gândi el exultând. O parte din el ştia că era doar un vis, dar chiar şi visul că mergea era mai bun decât adevărul camerei sale, pereţi şi tavan şi uşă.

Era întuneric printre copaci, dar cometa îi lumina calea, iar picioarele îi erau sigure.

înainta pe patru picioare sănătoase, puternice şi agile, şi simţea pământul de dedesubt, foşnetul dulce al frunzelor care cădeau, rădăcinile groase şi pietrele tari, straturile adânci de humă. Era un sentiment plăcut.

Mirosurile îl îmbătau, vii şi ameţitoare, miasma crudă, murdară, a heleşteielor fierbinţi, parfumul pământului putred, bogat, sub picior, veveriţele prin stejari. Mirosul de veveriţă îl făcu să-şi aducă aminte de gustul sângelui fierbinte şi de felul cum îi trosneau oasele între dinţi. Gura i se umplu de salivă. Mâncase doar cu o jumătate de zi în urmă, dar nu-i făcea nici o plăcere să mănânce carne moartă, fie şi de căprioară. Auzea veveriţele

chiţăind şi fremătând deasupra lui, adăpostite printre frunze, dar ştiau că nu era bine să

coboare în locul unde el şi fratele lui stăteau la pândă.

Simţea şi mirosul fratelui său, un miros cunoscut, puternic şi lumesc, mirosul negru ca blana sa. Fratele său sălta în jurul zidurilor, cuprins de furie. Se învârtea iar şi iar, zi după

noapte, noapte după zi, neobosit, căutând... o pradă, o ieşire, căutându-şi mama, tovarăşii, haita, căutând, căutând, fără să găsească vreodată.

Dincolo de copaci se ridicau zidurile, mormane de stânci omeneşti, moarte, stânci care se iveau pretutindeni

împrejurul acestui petic de pădure vie. Se înălţau, gri şi pestriţe, bălţate de muşchi, dar groase şi puternice şi mai sus decât ar fi putut să spere orice lup că poate sări.

Fierul rece şi lemnul crăpat astupau singurele goluri dintre pietrele stivuite care îi înconjurau. Fratele lui se oprea la fiecare deschizătură şi îşi dezvelea colţii cu furie, dar căile rămâneau închise.

Făcuse acelaşi lucru în prima noapte şi învăţase că nu era bine. Aici mârâiturile nu foloseau la nimic. Zidurile nu se deschideau dacă le înconjura. Oamenii nu se îndepărtau dacă ridica piciorul şi marca pomii. Lumea se îngustase în jurul lor, dar dincolo de pădurea îngrădită rămâneau cavernele mari, cenuşii, din stâncile oamenilor. Dincolo de piscurile înalte până la cer, ridicate de mâna omului, adevărata lume îl chema şi ştia că trebuia să

răspundă sau să moară.

ARYA

Călătoreau din zori şi până seara, străbăteau păduri şi livezi şi câmpuri îngrijite, sătucuri şi târguri înţesate de lume şi cetăţi masive. Când se lăsa întunericul, îşi aşezau tabăra şi mâncau la lumina Sabiei Roşii. Bărbaţii stăteau de pază cu rândul. Arya întrezărea flăcările sclipind printre copaci dinspre taberele celorlalţi drumeţi. Erau parcă tot mai multe tabere cu fiecare noapte şi tot mai mulţi călători cu fiecare zi.

Veneau în zori, în asfinţit, pe timp de noapte, bătrâni şi copii, oameni mari şi mici, fete cu picioarele goale şi femei cu copii la sân. Unii mânau căruţe, alţii se hurducăiau în spatele carelor cu boi. Cei mai mulţi călăreau cai de povară, catâri sau măgari, orice mijloc de transport care mergea, alerga sau se rostogolea. O femeie ducea o vacă de lapte cu o fetiţă în spate. Arya văzu un fierar împingând o tărăboanţă pe roţi care îi ducea uneltele, ciocanele, cleştii şi chiar şi o nicovală, iar puţin mai în urmă, alt om cu altă tărăboanţă, doar că acesta ducea doi bebeluşi într-o

pătură. Majoritatea veneau pe jos, cu lucrurile pe umeri, osteniţi, cu chipuri îngrijorate.

Mergeau spre sud, către oraş, către Debarcaderul Regelui, şi doar unul dintr-o sută se ostenea să le arunce o vorbă lui Yoren şi alor lui, care treceau către nord. Se întreba de ce nimeni nu mergea în aceeaşi direcţie cu ei.

Mulţi dintre drumeţi erau înarmaţi. Arya văzu pumnale şi stilete, seceri şi topoare şi, ici şi colo, câte o sabie. Unii îşi făcuseră ciomege din crengi de copac sau îşi ciopliseră

toiege noduroase. îşi mângâiau armele şi urmăreau cu privirea căruţele, dar, în cele din urmă, lăsau coloana să treacă pe lângă ei. Treizeci erau prea mulţi, indiferent ce aveau în căruţe.

Priveşte cu ochii tai, spunea Syrio, *asculta cu urechile tale.*

Intr-o zi, o nebun începu să strige la ei de pe marginea drumului.

- Proştilor! O să vă omoare, proştilor!

Era mică şi sfrijită, cu ochii adânciţi în orbite şi picioarele însângerate.

In dimineaţa următoare, un târgoveţ dichisit, călare pe o iapă sură, se opri lângă Yoren şi îl îmbie să-i vândă căruţele şi tot ce avea pe numai jumătate din cât valorau.

- E război, vor lua ce vor, ai face mai bine să-mi vinzi mie, amice.

Yoren se întoarse răsucindu-şi umerii gheboşi şi scuipă.

Arya observă în aceeaşi zi primul mormânt, o movilită lângă drum, ca pentru un copil.

Pe pământul moale fusese aşezat un cristal, iar Lommy vru să-1 ia, dar Taurul i-a spus că ar fi mai bine să lase morţii în pace. Câteva leghe mai departe, Praed le arătă alte morminte, multe dintre ele proaspăt săpate. Pe urmă, nu trecu nici o zi fără să întâlnească vreunul.

Intr-o noapte, Arya se trezi în întuneric, speriată fără vreun motiv anume. Deasupra, Sabia Roşie împărţea cerul cu alte o mie de stele. Noaptea i se părea nefiresc de tăcută,

deşi auzea sforăitul înfundat al lui Yoren, trosnetul focului, chiar şi agitaţia măgarilor. I se părea că lumea îşi ţinea respiraţia, iar liniştea o făcea să se înfioare. Adormi cu mâna strânsă pe Ac.

In dimineaţa următoare, când Praed nu se trezi, Arya îşi dădu seama că tuşea lui fusese cea care lipsise. Săpară atunci un mormânt al lor, îngropându-1 pe mercenar acolo unde adormise. Yoren îl dezbrăcă de obiectele de preţ înainte de a arunca pământul peste el.

Unul dintre bărbaţi ceru cizmele lui, altul pumnalul. Cămaşa de zale şi coiful îi fură

împachetate. Yoren îi dădu Taurului spada lui Praed.

- Oşteni ca ai tăi ar putea învăţa să o mânuiască, îi spuse.

Un băiat pe nume Tarber împrăştie o mână de ghinde peste trupul lui Praed, ca pe locul acela să crească un stejar.

In seara aceea se opriră într-un sat, la un han acoperit cu iederă. Yoren şi-a numărat monedele din taşcă şi a hotărât că le ajung pentru o masă caldă.

- Veţi dormi afară, ca întotdeauna, dar au acolo sală de baie, dacă vreunul dintre voi duce dorul unei băi fierbinţi şi a unei bucăţi de săpun.

Arya nu îndrăzni, deşi mirosea deja la fel de urât ca Yoren, era lipicioasă şi duhnea.

Unele dintre creaturile care îşi făceau veacul în hainele ei veniseră cu ea tocmai de la Fundătura Puricilor, i se părea nedrept să le înece. Tarber, Plăcintă Fierbinte şi Taurul se alăturară şirului de bărbaţi care se îndreptau spre baie. Alţii se aşezară la rând. Ceilalţi se îngrămădiră în sala de mese. Yoren îl trimise pe Lom-my cu canistre cu apă la cei trei în lanţuri, care rămăseseră legaţi în spatele căruţelor.

Spălaţi şi nespălaţi deopotrivă, mâncară plăcinte fierbinţi cu carne de porc şi mere coapte. Hangiul le dădu un rând de bere din partea casei.

- Am avut un frate care a murit cu ani în urmă. Harnic băiat, isteţ, dar într-o zi a fost văzut şterpelind nişte ardei gras de pe masa stăpânului. Ii plăcea gustul, atâta tot. A

gustat doar din ardei, dar *Ser* Malcolm era un om aspru. Aveţi ardei la Zid? Când Yoren scutură

din cap, omul oftă. Păcat, lui Lync îi plăceau.

Arya sorbi cu prudenţă din cana ei, printre îmbucăturile de plăcintă, fierbinte încă din cuptor. Uneori tata îi lăsa să bea o cană de bere, îşi amintea. Sansa se strâmba, spunând că

vinul era mult mai bun, dar ei îi plăcea destul de mult. Gândul la Sansa şi la tatăl ei o întrista.

Hanul era plin de oameni care se îndreptau către sud şi sala mare se umplu de râsete batjocoritoare când Yoren spuse că ei se îndreptau în direcţia opusă.

- Vă veţi întoarce cât de curând, se jură hangiul. Nu e chip să mergi spre miazănoapte.

Jumătate din câmpuri sunt arse şi oamenii care au mai rămas sunt adăpostiţi în cetăţile lor întărite. Un grup vine în zori şi altul apare pe înserat.

- Asta nu înseamnă nimic pentru noi, insistă Yoren cu înverşunare. Tully sau Lannister, nu are nici o importanţă. Rondul nu e de partea nimănui.

Lordul Tully e bunicul meu, se gândi Arya. Pentru *ea* conta, dar îşi muşcă buza şi tăcu, ascultând.

- Nu e vorba doar despre Lannisteri şi Tully, spuse hangiul. Sunt sălbatici de pe Muntele Lunii, încearcă să le spui *lor* că nu sunteţi de partea nimănui. Şi mai sunt şi cei din clanul Stark, urmaşii tânărului lord, fiul defunctei Mâini a Regelui...

Arya se ridică în picioare, străduindu-se să audă. Se referea la *Robb?*

- Am auzit că băiatul a pornit la luptă călare pe un lup, zise un om cu părul bălai, cu o cană în mână.

- Cleveteli, scuipă Yoren.

–

Omul de la care am auzit a văzut cu ochii lui. A jurat că era un lup mare cât un cal.

–

Asta nu înseamnă că e adevărat, Hod, zise hangiul. Tu juri mereu că vei plăti ce îmi eşti dator şi încă n-am văzut nici un sfanţ. Mulţumea hohoti, iar bărbatul cu părul galben roşi.

–

A fost un an prost pentru lupi, se vârî în vorbă un bărbat îmbrăcat cu o mantie verde, murdară de pe drum. La Ochiul Zeilor, haitele au devenit mai îndrăzneţe ca oricând. Oi, vaci, câini, nu are importanţă, omoară după bunul plac şi n-au teamă de oameni. Iţi rişti viaţa dacă mergi noaptea prin pădurile alea.

–

A, astea sunt poveşti, la fel de adevărate ca toate celelalte.

–

Am auzit acelaşi lucru de la verişoara mea, iar ea nu e genul care să spună minciuni, interveni o bătrână. Zice că e o haită mare, de sute de lupi, care omoară oameni. Sunt conduşi de o lupoaică din cel de-al şaptelea iad.

O *lupoaică.* Arya îşi dădu pe gât berea, între-bându-se. Oare Ochiul Zeilor era lângă

Trident? Şi-ar fi dorit să aibă o hartă. O părăsise pe Nymeria lângă Trident. Nu aşa voise, dar Jory spusese că nu aveau de ales, că dacă lupoaica ar fi venit înapoi cu ei, ar fi fost ucisă

pentru că 1-a muşcat pe Joffrey, chiar dacă acesta meritase. Fuseseră nevoiţi să strige şi să

ţipe şi să arunce pietre şi lupoaica nu încetase să-i urmărească până ce pietrele Aryei nu o loviseră. *Probabil că nici măcar nu m-ar recunoaşte,* gândi Arya. *Sau dacă m-ar recunoaşte, m-ar urî.*

Bărbatul în mantie verde spuse:

- Am auzit cum această căţea a iadului a intrat într-o zi în sat... O zi de târg, cu oameni pretutindeni, iar ea a intrat fără sfială şi a sfâşiat un prunc din braţele mamei sale.

Când povestea a ajuns la urechile Lordului

Mooton, el şi fiii lui au jurat că îi vor veni de hac. Au urmărit-o până la vizuină cu o haită de copoi şi abia au scăpat teferi. Nici unul dintre câini nu s-a mai întors, nici măcar unul.

–

E doar o poveste, izbucni Arya înainte de a se putea înfrâna. Lupii nu mănâncă

prunci.

–

Şi ce ştii tu despre asta, flăcăule? întrebă omul cu mantie verde.

înainte de a se putea gândi la un răspuns, Yoren o prinse de braţ.

–

Băiatul e ameţit de bere, asta e tot.

–

Ba nu, nu sunt. Nu mănâncă prunci...

–

Afară, *băiete,* şi vezi să rămâi acolo până ce înveţi să-ţi ţii gura când vorbesc oamenii mari. O împinse cu putere spre uşa care ducea în spatele grajdurilor. Du-te acum.

Vezi dacă grăjdarul a adăpat caii.

Arya ieşi, încremenită de furie.

–

Nu i-a adăpat, mormăi ea, lovind cu piciorul o piatră în timp ce se îndepărta, păşind cu aroganţă. Piatra se rostogoli şi se opri sub căruţe.

–

Băiete, strigă un glas. Scumpule!

Unul dintre bărbaţii în lanţuri i se adresa. Agale, Arya se apropie de căruţă, cu o mână

pe mânerul sabiei.

Prizonierul ridică o cană goală, cu lanţurile zăngănind.

- Omul ar mai bea o bere. Mi-e sete, cu brăţările astea grele. Era cel mai tânăr dintre cei trei, suplu, cu trăsăturile delicate, mereu zâmbitor. Avea părul roşu pe o parte şi alb

pe cealaltă, îmbâcsit tot şi murdar de pe drum. Omul ar mai face şi o baie, zise el, când văzu cum îl priveşte Arya. Băiatul şi-ar putea face un prieten.

–

Am prieteni, spuse Arya.

–

Nu văd nici unul, zise omul fără nas. Era scund şi gras, cu mâini enorme. Braţele, picioarele şi pieptul îi erau acoperite de păr negru, până şi spatele. Îi amintea de un desen pe care 1-a văzut cândva într-o carte, cu o maimuţă din Insulele Verii. Gaura de pe faţă îl făcea greu de privit mult timp.

Chelul deschise gura şi *sâsâi* ca o imensă şopârlă albă. Când Arya se crispa şi tresări, bărbatul deschise gura şi îşi mişcă limba, numai că era mai degrabă un ciot.

–

încetează, izbucni ea.

–

Nu-ţi poţi alege tovarăşii în celulele negre, zise bărbatul cel chipeş cu părul roşu şi alb. Ceva din felul lui de a vorbi îi amintea de Syrio, era la fel, şi totuşi diferit. Ăştia doi n-au pic de maniere. Trebuie să-ţi cer iertare. Te numeşti Arry, nu-i aşa?

–

Cap Bubos, zise omul fără nas. Cap Bubos, Cap Bubos, Băiatul cu Băţul. Bagă de seamă, Lorath, o să te lovească cu băţul.

–

Omul trebuie să se ruşineze de compania în care se află, Arry, zise chipeşul. Omul acesta are onoarea de a fi Jaquen H'ghar, cândva din Oraşul Liber, Lorath. Tovarăşii prost-crescuţi din captivitate ai acestui om se numesc Rorge - făcu un semn cu cana către bărbatul fără nas - şi Muşcătorul. Muşcătorul şuieră din nou spre ea, dezgolind o gură plină de dinţi galbeni, numai colţi. Omul trebuie să aibă un nume, nu-i aşa? Muşcătorul nu ştie să

vorbească şi nu ştie să scrie, dar dinţii lui sunt foarte ascuţiţi, aşa că omul îi spune Muşcătorul şi el zâmbeşte. Eşti fermecat?

Arya se îndepărtă de căruţă.

-Nu.

Nu-mi pot face rau, îşi spuse, *sunt legaţi în lanţuri.* Bărbatul îşi întoarse cana cu gura în jos.

- Omului îi vine să plângă.

Rorge, cel fără nas, aruncă spre ea cana, cu o înjurătură. Cătuşele îl făceau neîndemânatic, dar chiar şi aşa i-ar fi aruncat cana grea de cositor direct în cap, dacă Arya nu s-ar fi dat la o parte.

- Adu-ne nişte bere, mucosule. *Acum!*

–

Tacă-ţi gura! Arya încercă să îşi imagineze ce ar fi făcut Syrio. Scoase din teacă

sabia de lemn.

–

Apropie-te, spuse Rorge, şi am să-ţi vâr sabia aia în fund.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Arya îşi făcu curaj să se apropie de căruţă.

Fiecare pas era mai dificil decât precedentul. *Fioroasa ca o lupoaica, liniştită ca o apă*

stătătoare. Cuvintele îi răsunară în cap. Syrio nu s-ar fi temut. Era destul de aproape ca să

poată atinge roţile, când Muşcătorul sări în picioare să o înhaţe, cu lanţurile zdrăngănind şi zornăind. Cătuşele îi ţineau mâinile la o jumătate de metru de faţa ei. Sâsâi.

Arya îl lovi cu putere drept între ochii lui mici. Ţipând, Muşcătorul se rostogoli pe spate şi se propti cu toată greutatea în lanţuri. Zalele alunecară, se răsuciră şi se strânseră, iar Arya auzi trosnetul lemnului bătrân, uscat, în timp ce inelele mari de fier se lăsară pe scândurile căruţei. Mâini imense, palide, bâjbâind după ea în timp ce venele se umflară pe braţele Muşcătorului şi, în cele din urmă, omul

căzu pe spate. Din rănile purulente de pe obrajii începu să-i curgă sânge.

- Băiatul are mai mult curaj decât minte, remarcă bărbatul care îşi zicea Jaqen H'ghar.

Arya se îndepărtă de căruţă. Când simţi mâna pe umărul ei, se răsuci, scoţând din nou sabia, dar era doar Taurul.

- Ce faci?

îşi ridică mâinile, apărându-se.

- Yoren a spus că nimeni nu are voie să se apropie de cei trei.

- Nu mă sperie, zise Arya.

- Atunci eşti prost. Mă sperie pe *mine.* Mâna Taurului căzu pe mânerul sabiei, iar Rorge începu să râdă. Hai să plecăm de aici.

Arya bătu din picior, dar îl lăsă pe Taur să o conducă spre intrarea hanului. Râsul lui Rorge şi sâsâitul lui Biter îi urmări.

- Vrei să te lupţi? îl întrebă pe Taur. Simţea nevoia să lovească în ceva.

El îi aruncă speriat o privire. Şuviţe de păr negru, des, umed încă de la baie, îi cădeau peste ochii albaştri, adânci.

–

Te-aş răni.

–

Ba nu.

–

Nu ştii cât sunt de puternic.

–

Tu nu ştii cât sunt de iute.

–

O cauţi cu lumânarea, Any. Trase din teacă spada familiei Praed. E oţel ieftin, dar e sabie adevărată.

Arya scoase din teacă Acul.

- Ăsta e oţel bun, aşa că este mai adevărată decât a ta.

Taurul clătină din cap.

–

Promiţi că n-ai să plângi dacă te tai?

–

Promit dacă promiţi şi tu. Se dădu la o parte, cu pasul ei de dansator pe apă, dar Taurul nu se mişcă. Se uita la ceva din spatele ei.

–

Ce este?

–

Mantii aurii. Faţa i se crispa.

Nu putea fi adevărat, gândi Arya, dar când aruncă o privire în spate, îi zări venind călare pe drumul regelui, şase bărbaţi înveşmântaţi în mantiile aurii ale Gărzii Oraşului.

Unul dintre ei era ofiţer; purta o platoşă neagră, împodobită cu cercuri aurii. Se opriră în faţa hanului. *Priveşte cu ochii tăi,* părea că şopteşte glasul lui Syrio. Ochii ei vedeau piele albă sub şei; caii fuseseră supuşi la un drum lung şi greu. Cu calmul unei ape liniştite, îl luă

pe Taur de braţ şi îl trase în spatele unui gard viu înalt, înflorit.

- Ce-i? întrebă Taurul. Ce faci? Hai să mergem.

- Tăcut ca o umbră, şopti ea trăgându-1 jos, la pământ.

Câţiva dintre ceilalţi oameni ai lui Yoren stăteau în faţa sălii de baie, aşteptându-şi rândul.

–

Hei, voi, strigă unul dintre bărbaţii în mantii aurii. Sunteţi ultimii care aţi rămas să

îmbrăcaţi veşmintele negre?

–

S-ar putea, veni răspunsul prudent.

–

Mai bine am veni cu voi, băieţi, zise bătrânul Reysen. Am auzit că e frig acolo, la Zid.

Ofiţerul cu mantia aurie descăleca.

- Am un mandat pentru un băiat anume... Yoren ieşi în faţa hanului, mângâindu-şi barba

neagră, încâlcită.

- Cine-1 vrea pe băiatul ăsta?

Ceilalţi bărbaţi în mantii aurii descălecară, aşe-zându-se lângă cai.

- De ce ne ascundem? şopti Taurul.

–

Pe mine mă vor, îi răspunse Arya şoptit. Urechile îi miroseau a săpun. Taci din gură.

–

Regina îl vrea, bătrâne, nu că ar fi treaba ta, zise ofiţerul, scoţând un sul de la brâu.

Uite, sigiliul înălţimii Sale şi mandatul.

In spatele gardului viu, Taurul clătină din cap neîncrezător.

–

De ce te-ar vrea pe tine regina, Arry? Arya îl lovi peste umăr.

–

Taci!

Yoren pipăi panglica mandatului, cu pata de ceară aurie.

- Frumos. Scuipă. Problema e că băiatul e acum în Rondul de Noapte. Ce a făcut în oraş nu are nici o importanţă.

- Pe regină nu o interesează părerile tale, bătrâne, şi nici pe mine, zise ofiţerul. Băiatul va fi al meu.

Arya se gândi să fugă, dar ştia că nu ar putea ajunge departe călare pe măgarul ei, când mantiile aurii aveau cai. Şi era atât de sătulă de fugă! Fugise când a venit după ea *Ser* Meryn şi iarăşi când i-au ucis tatăl. Dacă ar fi fost un adevărat dansator pe apă, ar fi ieşit cu sabia şi i-ar fi ucis pe toţi şi n-ar mai fugi niciodată de nimeni.

- N-o să fie nimeni al tău, zise Yoren cu îndărătnicie. Există legi pentru asemenea lucruri.

Bărbatul în mantie aurie trase din teacă o sabie scurtă.

- Uite care e legea ta. Yoren privi tăişul sabiei.

- Asta nu e nici o lege, e doar o sabie. Se face că am şi eu una.

Ofiţerul zâmbi.

–

Bătrân nebun, am cinci oameni cu mine. Yoren scuipă.

–

Iar eu am treizeci.

Omul în mantie aurie începu să râdă.

- Ăia? zise un ţopârlan vânjos cu nasul spart. Cine-i primul?

Tarber smulse o furcă dintr-o căpiţă de fân.

–

Eu.

–

Ba nu, eu, strigă Cutjack, pietrarul dolofan, sco-ţându-şi ciocanul din şorţul de piele pe care îl purta întotdeauna.

–

Eu, ieşi ca din pământ Kurz, cu cuţitul de jupuit în mână.

–

Eu şi cu el. Koss îşi întinse arcul.

–

Toţi, zise Reysen, înhăţând toiagul mare din lemn dur pe care îl purta.

Dobber ieşi gol din sala de baie, cu hainele grămadă, văzu ce se petrece şi aruncă

totul, în afară de pumnal.

–

Ne luptăm? întrebă el.

–

Aşa cred, zise Plăcintă Fierbinte târându-se în patru labe după un bolovan pe care să-1 arunce. Lui Arya nu-i venea să-şi creadă ochilor. Il *ura* pe Plăcintă Fierbinte! El de ce şi-ar risca viaţa pentru ea?

Bărbatul cu nasul spart avea încă impresia că era amuzant.

–

Hei, fetiţelor, lăsaţi jos pietrele şi beţele până când nu primiţi bătaie. Nu ştiţi nici unul de ce parte se ţine sabia.

–

Eu ştiu!

Arya nu putea să-i lase să moară pentru ea, ca Syrio. Nu voia. Ieşind prin gardul viu, cu sabia în mână, alunecă în poziţia unui dansator pe apă. Nas Spart hohoti. Ofiţerul o privi de sus până jos.

–

Lasă sabia deoparte, fetiţo, nimeni nu vrea să-ţi facă nici un rău.

–

Nu sunt fetiţă, strigă ea cu furie. Ce era cu ei? Veniseră atâta drum după ea şi se afla în faţa lor, iar ei doar îi zâmbeau? Sunt cel pe care îl căutaţi.

- *El* este cel pe care îl căutăm. Ofiţerul întinse sabia către Taur, care se apropiase să

stea lângă ea, cu oţelul ieftin al clanului Praed în mână.

Dar fu o greşeală să-şi dezlipească ochii de la Yoren, chiar şi pentru o secundă. Intr-o clipită, sabia fratelui în negru apăsa pe mărul din gâtul ofiţerului.

- Dar nu e cel pe care o să-1 ai, doar dacă nu vrei să văd dacă ţi s-a copt mărul. Mai am încă zece-cinci-sprezece fraţi în hanul de colo, dacă tot nu te-ai convins. Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa sabia aia, mi-aş pune fundul pe calul ăla gras şi m-aş întoarce iute în oraş.

Scuipă şi apăsă mai tare cu vârful sabiei. Acum!

Degetele ofiţerului se desfăcură. Sabia căzu în praf.

–

Pe asta o vom păstra, zise Yoren. E nevoie întotdeauna de arme bune la Zid.

–

Cum spui tu. Deocamdată. Soldaţi! Mantiile aurii băgară săbiile în teci şi încălecară.

Ai face mai bine să zburzi la Zidul ăla al tău cât mai repede, bătrâne. Data viitoare când am să te prind, cred că am să-ţi iau capul, împreună cu al nenorocitului ăluia de băiat.

–

Au încercat alţii mai buni ca tine. Yoren plesni crupa calului pe care îl călărea ofiţerul cu latul sabiei şi-1 trimise în josul drumului. Oamenii săi îl urmară.

Când se îndepărtară, Plăcintă Fierbinte începu să strige, dar Yoren arăta mai furios ca oricând.

- Prostule! Crezi că a terminat cu noi? Data viitoare nu va mai veni ţanţoş şi nu-mi va mai înmâna nici un mesaj cu sigiliu. Scoate-i pe ceilalţi din baie, trebuie să ne mişcăm.

Dacă mergem toată noaptea, poate reuşim să rămânem în faţa lor măcar o vreme. Ridică

sabia scurtă pe care ofiţerul o aruncase.

–

Cine vrea asta?

–

Eu! strigă Plăcintă Fierbinte.

- Să n-o foloseşti împotriva lui Arry. Ii dădu băiatului sabia, întinzându-i mânerul, şi se apropie de Arya, dar i se adresă Taurului. Regina te vrea cu orice preţ, băiete.

Arya nu înţelegea.

- De ce l-ar vrea pe *el?* Taurul se strâmbă la ea.

–

De ce te-ar vrea pe *tine?* Nu eşti altceva decât un şobolan de canal!

–

Ei bine, şi tu nu eşti altceva decât un băiat orfan. Sau poate doar se *prefăcea* că e un băiat orfan. Care e numele tău adevărat?

–

Gendry, răspunse el, de parcă nu ar fi fost sigur.

–

Nu văd de ce v-ar vrea cineva pe vreunul, spuse Yoren, dar oricum, nu vă poate avea. Luaţi doi gonaci. La prima mantie aurie pe care o zăriţi, îndrep-taţi-vă iute spre Zid, ca şi cum pe urmele voastre ar fi un dragon. Noi, ceilalţi, nu facem pentru ei nici cât un scuipat.

–

Cu excepţia ta, sublinie Arya. Omul ăla a spus că o să-ţi taie şi ţie capul.

–

Ei bine, cât despre asta, zise Yoren, dacă poate să mi-1 ia de pe umeri, n-are decât să

încerce.

–

JON

- Sam? îl strigă Jon cu glas domol.

Aerul mirosea a hârtie, a praf şi a vechi. In faţa lui, rafturi înalte de lemn se ridicau în lumina confuză, ticsite de cărţi legate în piele şi stive de suluri vechi. O palidă lumină

gălbuie se filtra printre maldăre dinspre vreo lampă ascunsă. Jon stinse lumânarea pe care o ducea în mână, preferând să nu rişte prezenţa unei flăcări deschise în mijlocul atâtor hârtii vechi şi uscate. Se orienta după lumină, pornind pe culoarele înguste de sub tavanele boltite din lemn. înveşmântat în negru din cap până-n picioare, era doar o umbră printre umbre, cu părul negru, faţa prelungă şi ochii cenuşii. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi negre din moleschin, dreapta fiindcă era rănită, stânga fiindcă se simţea caraghios cu o singură

mănuşă.

Samwell Tarly stătea cocoşat deasupra unei mese, într-o nişă săpată într-un perete de piatră. Lumina

venea dinspre lampa atârnată deasupra capului său. La auzul paşilor lui Jon, ridică

privirea.

–

Ai stat aici toată noaptea?

–

Chiar ? Sam părea uimit.

–

N-ai luat micul dejun cu noi şi patul tău a rămas neatins. Rast sugerase că poate Sam dezertase, dar Jon n-a crezut

nici o clipă. Dezertarea cerea şi ea un anumit fel de curaj, iar Sam nu prea avea aşa ceva.

–

E dimineaţă? Aici n-ai cum să-ţi dai seama.

–

Sam, eşti un nebun adorabil, zise Jon. O să-ţi fie dor de patul acela când vom dormi pe pământul rece şi tare, îţi garantez.

Sam căscă.

- Maester Aemon m-a trimis să caut hărţi pentru Lordul Comandant. Nu m-am gândit niciodată... Jon, *cărţile,* ai văzut vreodată cum arată? Sunt *cu miile!*

Se holbă la el.

–

Biblioteca din Winterfell are peste o sută. Ai găsit hărţile?

–

O, da. Mâna lui Sam se roti deasupra mesei, cu degetele durdulii, ca nişte cârnăciori, arătând maldărul de cărţi şi suluri din faţa lui. O duzină, cel puţin. Desfăşură un sul de pergament. Vopseaua s-a decolorat, dar poţi vedea unde cartograful a însemnat locurile unde sunt satele sălbaticilor şi mai e încă o carte... Unde-o fi acum? Tocmai o citeam. Dădu la o parte câteva suluri, pentru a scoate la iveală un volum legat în piele putredă. *Asta,* spuse el cu veneraţie, este relatarea unei călătorii de la Turnul Umbrei până, hăt, la Promontoriul Părăsit, de pe Ţărmul îngheţat, scrisă de un cercetaş pe nume Redwyn. Nu e datată, dar face referire la Dorren Stark ca Rege al Nordului, aşadar trebuie să fie dinaintea Cuceririi. Jon, s-au luptat cu *uriaşi!* Redwyn a făcut negoţ chiar şi cu copiii pădurii, e scris totul aici. Cu gingăşie, întoarse paginile cu un deget. A desenat şi hărţi, vezi...

- Ai putea să scrii şi tu o relatare despre misiunea ta de cercetaş, Sam.

Avusese intenţia să sune încurajator, dar spusese ce nu trebuia. Ultimul lucru de care avea nevoie Sam era să i se reamintească de ceea ce îi aştepta a doua zi. începu să

învârtească sulurile fără rost.

–

Mai sunt şi alte hărţi. Dacă aş avea timp să caut... Totul e o harababură. Dar aş putea să pun totul în ordine, ştiu că aş putea, însă aş avea nevoie de timp..., ei bine, de *aniy* la drept vorbind.

–

Mormont voia hărţile alea ceva mai devreme. Jon scoase un sul dintr-o cutie şi suflă

stratul gros de praf de pe el. Un colţ i se sfarmă între degete când îl desfăcu. Uite, ăsta se fărâmiţează, zise el încrun-tându-se deasupra manuscrisului decolorat.

–

Ai grijă cum îl atingi. Sam înconjură masa şi îi luă sulul din mână, ţinându-1 ca pe un animal rănit. Cărţile importante erau de obicei copiate când aveau nevoie de ele. Unele dintre cele mai vechi fuseseră copiate probabil de vreo cinci sute de ori.

–

Ei, nu te obosi să o copiezi pe asta. Douăzeci şi trei de butoaie de cod marinat, optsprezece cutii cu ulei de peşte, un butoi cu sare...

- Un inventar, zise Sam, sau poate o listă de vânzări.

–

Pe cine interesează cât cod marinat au mâncat acum şase sute de ani? se întrebă Jon.

–

Pe mine. Sam aşează cu grijă sulul în cutia din care îl scosese Jon. Poţi afla, într-adevăr, atât de multe clin asemenea cărţi! Iţi pot spune câţi oameni erau în Rondul de Noapte pe vremea aceea, cum trăiau, ce mâncau...

–

Mâncau mâncare, zise Jon, şi trăiau cum trăim şi noi.

–

Ai fi surprins. Beciul ăsta e o adevărată comoară,

–

Dacă spui tu. Jon se îndoia. O comoară însemna aur, argint şi giuvaiere, nu praf, păianjeni şi piele putrezită.

–

Spun, ripostă băiatul gras. Era mai mare decât Jon, după lege era bărbat, dar era greu să te gândeşti la el altfel decât la un băieţandru. Am găsit desene ale chipurilor din copaci şi o carte despre limba copiilor pădurii, lucrări pe care nici măcar Citadela nu le are,

suluri din vechea Valyria, relatări despre vremuri, calcule legate de anotimpuri, scrise de maesteri morţi de o mie de ani...

–

Cărţile vor fi tot aici când ne vom întoarce.

–

Dacă ne vom întoarce...

–

Bătrânul Urs aduce două sute de bărbaţi experimentaţi, trei sferturi dintre ei cercetaşi. Qhorin Halfhand va mai aduce încă o sută de fraţi din Turnul Umbrei. Vei fi în siguranţă, la fel ca în castelul nobilului tău tată de la Horn Hill.

Samwell Tarly schiţă un zâmbet trist.

- N-am fost niciodată prea în siguranţă nici în castelul tatălui meu.

Zeii fac glume crude, gândi Jon. Pyp şi Toad, numai potriviţi să facă parte dintr-un mare grup de cercetaşi, au rămas la Castelul Negru, iar Samwell Tarly, auto-declarat laş, înfiorător de gras, timid, descurcându-se la călărit aproape la fel de prost ca şi cu sabia, era nevoit să înfrunte pădurea bântuită. Bătrânul Urs ducea două colivii cu corbi, ca să poată

trimite vorbă acasă de pe drum. Maester Aemon era orb şi mult prea firav ca să călătorească

împreună cu ei, aşa că intendentul lui fusese nevoit să meargă în locul său.

- Avem nevoie de tine pentru corbi, Sam, şi cineva trebuie să mă ajute să-1 ţin în frâu pe Grenn.

Lui Sam începu să-i tremure bărbia.

–

Ai putea avea tu grijă de corbi, sau Grenn, sau *oricine,* zise el cu o uşoară urmă de disperare în glas. Ţi-aş putea arăta. Tu ştii şi să scrii, ai putea să-i trimiţi Lordului Mormont mesaje la fel de bine ca mine.

–

Eu sunt intendentul Bătrânului Urs. Va trebui să-1 însoţesc pe el, să am grijă de calul lui, să-i pregătesc cortul. Nu voi avea timp să am grijă şi de păsări. Sam, ai rostit jurământul. Acum eşti un frate al Rondului de Noapte.

–

Unui frate din Rondul de Noapte n-ar trebui să-i fie atât de teamă.

–

Tuturor ne este teamă. Am fi nebuni dacă nu ne-ar fi. Prea mulţi soldaţi pieriseră în ultimii doi ani, până şi Benjen Stark, unchiul lui Jon. Au găsit doi dintre oamenii unchiului său în pădure, ucişi, dar trupurile lor se ridicaseră în răcoarea nopţii. Degetele arse ale lui Jon se crispară când îşi aminti. Vedea şi acum acea creatură în vis, Othor, mort, cu ochii albaştri, arzători, şi mâinile negre şi reci, dar acesta era ultimul lucru pe care trebuia să i-1

amintească lui Sam. Nu e nici o ruşine să simţi teamă, mi-a spus tata, ceea ce contează este cum reuşim s-o înfruntăm. Vino, o să te ajut să aduni hărţile.

Sam încuviinţă cu un aer nefericit. Rafturile erau atat de apropiate încât, la plecare, fură nevoiţi să meargă unul în spatele celuilalt. Galeria se deschidea către unul dintre tunelurile pe care fraţii le numeau potecile viermilor, culoare subterane şerpuitoare care legau pivniţele de turnurile castelului negru pe sub pământ. Vara, potecile viermilor erau arareori folosite de altcineva în afară de şobolani şi alte animale dăunătoare, dar iarna era altceva. Când nămeţii se

ridicau înalţi şi vânturile îngheţate veneau vuind dinspre miazănoapte, tunelurile erau tot ceea ce ţinea Castelul Negru în picioare.

Curând, gândi Jon, în timp ce urcau. Il văzuse pe vestitorul care venise la Maester Aemon să aducă vorbă despre sfârşitul verii, marele corb al Citadelei, alb şi liniştit ca Năluca. Avusese parte cândva de o iarnă, când era foarte tânăr, dar toată lumea era de acord că fusese o iarnă scurtă şi blândă. Aceasta va fi altfel. Simţea în oase.

Când ajunseră la suprafaţă, Sam răsufla ca foalele unui fierar din cauza treptelor abrupte. Ieşiră în bătaia unui vânt puternic care făcu mantia lui Jon să se răsucească şi să

fâlfâie. Nălucă dormea în spatele peretelui de chirpici al hambarului, dar se trezi la apariţia lui Jon, ridicându-şi, ţeapănă în sus, coada albă, stufoasă, când alergă spre ei.

Sam se uită chiorâş la Zid. Se înălţa ameninţător deasupra lor, o stâncă de gheaţă de peste două sute de metri. Culoarea gheţii se schimba cu fiecare modificare a luminii. Acum avea albastrul intens al râurilor îngheţate, acum albul murdar al zăpezii învechite, iar când prin faţa soarelui trecea un nor, se întuneca în cenuşiul palid al pietrei cavernoase. Zidul se întindea la răsărit şi la apus cât vedeai cu ochii, atât de mare încât eclipsa donjoanele

acoperite cu lemn şi turnurile de piatră ale castelului, făcându-le să pară minuscule. Era capătul lumii.

Iar noi mergem dincolo de el.

Cerul dimineţii era brăzdat de nori gri, delicaţi, dar palida linie roşie era acolo, în spatele lor. Fraţii în negru numiseră cometa rătăcitoare Torţa lui Mor-mont, spunând (doar pe jumătate în glumă) că zeii trebuie că au trimis-o ca să lumineze calea bătrânului prin pădurile bântuite.

- Cometa este atât de strălucitoare încât acum o poţi vedea şi ziua, spuse Sam, umbrindu-şi ochii cu o mână de cărţi.

- Lasă cometele, Bătrânul Urs vrea hărţile. Nălucă mergea la galop în faţa lor.

Terenurile

păreau părăsite în dimineaţa aceasta, cu atâţia cercetaşi plecaţi la bordelul din Oraşul Cârtiţei, săpând după comori îngropate sau îmbătându-se criţă. *Grenn* plecase cu ei, Pyp, Halder şi Toad se oferiseră să-i cumpere prima sa femeie pentru a sărbători întâia lui misiune de cercetaş. Ar fi vrut să-i însoţească şi Jon şi Sam, dar Sam era aproape la fel de speriat de târfe ca de pădurea bântuită, iar Jon nu dorise să ia parte la aşa ceva.

- Faceţi ce vreţi, îi spuse lui Toad. Eu am făcut un jurământ.

Când trecură pe lângă templul septim, auzi glasuri înălţându-se într-un cântec. *Unii vor târfe în ajunul unei bătălii, alţii vor zei.* Jon se întrebă cine se simţea mai bine pe urmă.

Templul nu-1 tenta mai mult decât bordelul, zeii lui îşi aveau templele în locurile sălbatice unde copacii inimii îşi întindeau ramurile albe ca nişte oase. *Cei Şapte nu au nici o putere dincolo de Zid,* gândi el, *dar zeii mei vor aştepta.*

In faţa depozitului de arme, *Ser* Endrew Tarth lucra cu câţiva noi recruţi. Veniseră

noaptea trecută cu Conwy, una dintre ciorile călătoare care cutreiera cele Şapte Regate, adunând oameni pentru Zid. Această nouă recoltă se compunea dintr-un bărbat cu barba albă, sprijinit de un toiag, doi băieţi cu părul bălai, care păreau fraţi, un tânăr fercheş în satin soios, un bărbat zdrenţăros cu picioarele strâmbe şi un ţicnit zâmbitor care probabil se visase luptător. *Ser* Endrew îi dovedea că se înşelase. Era un căpitan de arme mai blând decât fusese *Ser* Alliser Thorne, dar lecţiile lui încă făceau vânătăi. Sam se crispa la fiecare lovitură, dar Jon Snow privi cu atenţie jocul săbiilor.

- Ce părere ai despre ei, Snow?

Donai Noye stătea în uşa depozitului său de arme, cu pieptul gol pe sub şorţul de piele, cu ciotul mâinii stângi descoperit. Cu burta lui mare şi pieptul bombat, cu nasul

turtit şi maxilarul acoperit de păr negru, aspru, Noye nu era o apariţie încântătoare dar, oricum, era o prezenţă binevenită. Armurierul se dovedise un prieten de nădejde.

–

Miros a vară, răspunse Jon, în timp ce *Ser* Endrew se năpusti asupra inamicului şi îl culcă la pământ. Unde i-a găsit Conwy?

–

In temniţa unui lord, lângă Gulltown, răspunse fierarul. Un bandit, un bărbier, un cerşetor, doi orfani şi fiul unei târfe. Cu unii ca ei apărăm pământurile oamenilor.

–

Se vor descurca. Jon îi aruncă lui Sam un zâmbet pe furiş. Noi ne-am descurcat.

Noye îl trase mai aproape.

–

Ai auzit veştile despre fratele tău?

–

Aseară.

Conwy şi oamenii lui aduseseră cu ei vestea la miazănoapte, şi în sala de mese aproape că nu se vorbea despre altceva. Jon nu era încă sigur ce părere avea despre asta.

Robb, rege? Fratele cu care se jucase, cu care se bătuse, cu care împărţise prima cană cu vin? *Dar nu şi laptele mamei, nu. Aşadar, acum Robb va bea vinul verii din cupe aurite, în timp ce eu îngenunchez lângă un izvor să sorb zăpada topită din căuşul mâinilor.*

- Robb va fi un rege bun, zise cu loialitate.

–

Oare? Fierarul îl privi direct. Sper că e aşa, băiete, dar cândva aş fi spus acelaşi lucru despre Robert.

–

Se spune că i-ai făurit ciocanul de război, îşi aminti Jon.

–

Da, am fost omul lui, omul Baratheonilor, fierar şi armurier la Capătul Furtunii până

ce mi-am pierdut braţul. Sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte de Lordul Steffon înainte să-1 înghită marea şi i-am cunoscut pe cei trei fii ai săi de când s-au născut. Unii oameni sunt ca săbiile, făcuţi pentru luptă. Pune-i în cui şi vor rugini.

- Şi fraţii lui? întrebă Jon. Armurierul stătu o clipă pe gânduri.

- Robert era din oţel curat, Stannis din fier curat, negru, dur şi puternic, dar fragil, aşa cum devine fierul. Se va frânge înainte de a apuca să se îndoaie. Iar Renly, el e din aramă, un metal strălucitor şi sclipitor, frumos la înfăţişare, dar care până la urmă nu valorează prea mult.

Şi din ce metal e Robb? Jon nu întrebă. Noye era omul Baratheonilor, probabil că îl considera pe Joffrey regele de drept şi pe Robb un trădător. In frăţia Rondului de Noapte exista un pact nerostit să nu te vâri niciodată prea adânc în asemenea discuţii. Oamenii veneau la Zid de pe tot cuprinsul celor Şapte Regate, vechile simpatii şi loialităţi nu erau uşor de uitat, indiferent câte jurăminte făcea omul, iar Jon însuşi avea un motiv întemeiat să

ştie asta. Până şi Sam... Casa tatălui său făcuse jurământ faţă de High-garden, al cărui Lord Tyrell îl sprijinea pe Regele

Renly. Era mai bine să nu vorbească despre asemenea lucruri. Rondul de Noapte nu era de partea nimănui.

–

Lord Mormont ne aşteaptă, spuse Jon.

–

N-am să te reţin când te aşteaptă Bătrânul Urs. Noye îl bătu pe umăr şi zâmbi. Zeii fie cu tine mâine, Snow. Să-1 aduceţi înapoi pe unchiul ăla al tău, auzi?

- O să-1 aducem, îi promise Jon. Comandantul Mormont se stabilise în Turnul Regelui după ce incendiul îl mistuise pe al lui. Jon îl lăsă pe Nălucă cu străjerii, lângă

uşă.

–

Alte scări, zise Sam deprimat când începură să urce. Urăsc scările.

–

Ei, iată un lucru cu care nu vom avea de-a face în pădure.

Când intrată în solariu, corbul îi ochi imediat. *Snow!* strigă pasărea. Mormont îşi întrerupse conversaţia.

- Ţi-a luat destul de mult cu hărţile alea. Dădu la o parte resturile de la micul dejun ca să facă loc pe masă. Pune-le aici. O să mă uit la ele mai târziu.

Thoren Smallwood, un cercetaş musculos cu o bărbie moale şi o gură şi mai moale, ascunsă sub o barbă firavă, le aruncă lui Jon şi lui Sam câte o privire rece. Fusese unul dintre acoliţii lui Alliser Thorne şi nu-i iubea pe nici unul.

- Locul Lordului Comandant este la Castelul Negru, să stăpânească şi să comande, îi spuse lui Mormont, ignorându-i pe noii veniţi. Aşa mi se pare mie.

Corbul fâlfâi din aripile sale mari, negre. *Mie, mie, mie.*

–

Dacă vei fi vreodată Lord Comandant, poţi să luci cum pofteşti, îi răspunse Mormont, dar *mie* mi se pare că nu am murit încă şi nici că te-au pus fraţii în locul meu.

–

Sunt Prim Cercetaş acum, că Ben Stark s-a pierdut şi *Ser* Jaremy a fost ucis, zise Smallwood cu încăpăţânare. Comanda ar trebui să-mi aparţină.

Mormont nu voia să audă de aşa ceva.

- Eu l-am trimis pe Ben Stark, şi pe *Ser* Waymar înaintea lui. Nu am de gând să te trimit şi pe tine după ei şi să stau să mă întreb cât timp trebuie să aştept până să te dau pierdut. Ridică un deget. Iar Stark rămâne Prim Cercetaş până când vom şti cu siguranţă că

e mort. Dacă va veni ziua aceea, eu voi fi cel care îi va numi succesorul, nu tu. Acum nu-mi mai irosi timpul. Plecăm când se crapă de ziuă, sau ai uitat?

Smallwood se ridică în picioare.

–

Cum porunceşte stăpânul meu. In drum spre ieşire, se încruntă la Jon de parcă ar fi fost vina lui.

–

Prim Cercetaş? Ochii Bătrânului Urs sclipiră privindu-1 pe Sam. Mai degrabă te-aş

numi *pe tine* Prim Cercetaş. Are insolenţa să-mi spună în faţă că sunt prea bătrân să merg cu el. Iţi par bătrân, băiete? Părul care se retrăsese de pe ţeasta pătată a lui Mormont i se

regrupase sub bărbie, într-o barbă albă, rară, care îi acoperea o mare parte din piept. O lovi cu putere. Par *firav?*

Sam deschise gura şi scoase un mic chiţăit. Bătrânul Urs îl înspăimânta.

–

Nu, stăpâne, interveni repede Jon. Arăţi puternic ca o... o...

–

Nu încerca să mă amăgeşti, Snow, ştii că nu merge cu mine. Lasă-mă să mă uit la hărţile alea. Mor-mont scotoci pripit printre ele, acordându-i fiecăreia doar câte o privire scurtă şi un mormăit. Asta e tot ce ai putut găsi?

–

Eu... s-s-stăpâne, se bâlbâi Sam, erau... erau mai multe, d-d-dar... dezordinea...

–

Astea sunt vechi, se plânse Mormont, iar corbul său îl imită, strigând ascuţit: *Vechi, vechi.*

–

Satele pot să apară şi să dispară, dar dealurile şi râurile vor rămâne în acelaşi loc, arătă Jon.

- Destul de adevărat. Ţi-ai ales corbii, Tarly?

–

M-M-Maester Aemon v-vrea să-i i-ia diseară, după m-m-masă.

–

O să îi iau pe cei mai buni. Deştepte păsări, şi puternice.

Puternice, zise pasărea lui, umflându-se în pene. *Puternice, puternice.*

- Dacă se întâmplă cumva să fim cu toţii măcelăriţi acolo, vreau ca succesorul meu să

ştie unde şi de ce am murit.

Discuţia despre măcel îl reduse pe Samwell Tarly la tăcere. Mormont se aplecă

înainte:

- Tarly, când aveam pe jumătate vârsta ta, mama mi-a spus că, dacă stau cu gura căscată, s-ar putea ca o nevăstuică să creadă că e vizuina ei şi să-mi alunece pe gât. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, atenţie la nevăstuici. Făcu un semn brusc cu mâna: Pleacă, n-am timp de prostii. Fără îndoială, Maester are pen-tru tine o treabă pe care o poţi face.

Sam înghiţi în sec, se retrase şi o luă la picior atât de repede, încât aproape că se împiedică în goană.

–

Băiatul ăla e atât de prost pe cum pare? întrebă Lordul Comandant când Sam ieşi.

Prost, se plânse corbul. Mormont nu aşteptă răspunsul lui Jon. Nobilul său tată e bine văzut în consiliile lui Renly, iar mie mi-a trecut prin cap să-1 trimit pe el... Nu, mai bine nu.

Renly nu e genul care să ia aminte la un grăsan care tremură. O să-1 trimit pe *Ser* Arnell. E

mult mai serios, iar mama lui a fost una dintre merele verzi Fossoway.

–

Dacă îmi permiţi, stăpâne, ce vrei de la Regele Renly?

–

Acelaşi lucru pe care îl vreau de la toţi, tinere. Oameni, cai, săbii, armuri, grâne, brânză, vin, lână, cuie... Rondul de Noapte nu are orgolii, primim ceea ce ni se oferă. Bătu cu degetele în scândurile aspre ale mesei. Dacă vânturile ar fi blânde, *Ser* Alliser ar trebui să ajungă la Debarcaderul Regelui când se schimbă luna, dar dacă băiatul acesta,

Joffrey, îi va acorda vreo atenţie, asta nu ştiu. Casa Lannister n-a fost niciodată prietena Gărzii.

–

Thorne poate să le arate mâna creaturii.

Era ceva palid, înfricoşător, cu degete negre, care se răsucea şi se agita în vasul ei de parcă ar fi fost încă în viaţă.

- Am putea să mai găsim o mână să i-o trimitem lui Renly?

–

Dywen zice că dincolo de Zid poţi găsi orice.

–

Da, aşa zice Dywen. Şi ultima dată când a mers să cerceteze, zice că a văzut un urs înalt de cinci metri. Mormont râse zgomotos. Se spune că sora mea şi-a luat un urs ca iubit.

O să cred *asta* când o să cred că există un urs de cinci metri. Deşi, într-o lume unde morţii se ridică şi umblă.... Ah, chiar şi aşa, omul trebuie să creadă ce vede cu ochii lui. Am văzut morţii umblând. N-am văzut nici un urs uriaş. Îi aruncă lui Jon o privire lungă, iscoditoare.

Dar vorbeam de mâini! A ta cum mai e?

–

Mai bine. Jon îşi scoase mănuşa din moleschin şi i-o arătă. Mâna îi era acoperită de cicatrici până la jumătatea antebraţului, iar carnea rozalie, pătată, era încă strânsă şi moale la pipăit, dar se vindeca. Mă doare, totuşi. Maester Aemon spune că e bine. Mi-a dat o alifie să o iau cu mine pe drum.

–

Poţi să ţii Ghearalungă, în ciuda durerii?

–

Destul de bine. Jon îşi îndoi degetele, deschizând şi închizând pumnul, aşa cum îi arătase Maester Aemon. Trebuie să fac exerciţii cu degetele în fiecare zi, ca să le păstrez agere.

–

O fi el orb, dar Aemon ştie ce spune. Mă rog la zei să ni-l mai lase încă douăzeci de ani. Ştii că ar fi putut fi rege?

Jon fu luat prin surprindere.

–

Mi-a spus că tatăl lui a fost rege, dar nu... Am crezut că probabil e un fiu mai mic.

–

Aşa a şi fost. Tatăl tatălui său a fost Daeron Targaryen, Cel De-al Doilea pe Numele Său, care a transformat ţinutul Dorne în regat. O parte a înţelegerii a fost să se însoare cu o prinţesă din Dorne. I-a dăruit patru fii. Tatăl lui Aemon, Maekar, a fost cel mai mic dintre ei, iar Aemon a fost cel de-al treilea fiu al lui. Ia aminte, toate acestea au fost cu mult înainte ca eu să mă nasc, aşa bătrân cum vrea să mă facă Smallwood.

–

Maester Aemon a fost numit Cavaler al Dragonului.

–

Aşa este. Unii spun că Prinţul Aemon a fost adevăratul tată al Regelui Daeron, nu Aegon cel Netrebnic. Fie cum o fi fost, lui Aemon al nostru i-a lipsit talentul de soţ al Cavalerului Dragon. Ii plăcea să spună că avea o sabie înceată, dar mintea iute. Nu e de mirare că bunicul său 1-a expediat la Citadelă. Avea nouă sau zece ani, cred, şi era tot al nouălea sau al zecelea pe linia succesiunii.

Maester Aemon număra mai mult de o sută de zile de naştere, ştia Jon. Firav, stafidit, pipernicit şi orb, era greu să ţi-l imaginezi pe când era un băieţel, nu mai mare decât Arya.

Mormont continuă:

–

Aemon îşi vedea de cărţile lui când cel mai în vârstă dintre unchii lui, următorul pretins moştenitor, a fost ucis într-un accident la un turnir. A lăsat doi fii, dar ei l-au urmat în mormânt la scurt timp, în timpul Marii Maladii a

Primăverii. Regele Daeron s-a prăpădit şi el, şi astfel, coroana a trecut la Aerys, cel de-al doilea fiu al lui Daeron.

–

Regele Nebun.

Jon era năucit. Aerys fusese rege înaintea lui Robert, deci asta nu se întâmplase cu atât de multă

vreme în urmă.

- Nu, a fost Aerys întâiul. Cel pe care Robert 1-a detronat a fost al doilea pe numele său.

- Cu cât timp în urmă a fost asta?

- Acum aproximativ optzeci de ani, spuse Bătrânul Urs, şi nu, *încă* nu eram născut, deşi Aemon făurise deja o jumătate de duzină de inele din lanţul său de Maester pe atunci.

Aerys s-a căsătorit cu sora sa, aşa cum li se cerea Targaryenilor, şi a domnit zece sau doisprezece ani. Aemon şi-a făcut jurămintele şi a părăsit Citadela ca să slujească la curtea unui lord oarecare... până ce nobilul său unchi a murit. Tronul de Fier a trecut la ultimul dintre cei patru fii ai Regelui Daeron. Acela a fost Maekar, tatăl lui Aemon. Noul rege şi-a chemat toţi fiii la curte şi a vrut să-1 primească pe Aemon în consiliile sale, dar Aemon a refuzat, spunând că ar uzurpa locul care i se cuvenea de drept Marelui Maester. In schimb, a slujit la cetatea fratelui său mai mare, alt Daeron. Ei bine, a murit şi acela, lăsând în urma lui doar o fată cu mintea slabă. Vreun sifilis pe care 1-a luat de la vreo târfă, presupun.

Următorul frate a fost Aerion.

–

Aerion cel Monstruos? Jon cunoştea acel nume. „Prinţul Care Se Credea Dragon"

era una dintre cele mai înfiorătoare poveşti ale Bătrânei Nan. Lui Bran, frăţiorul său, îi plăcea.

–

Tocmai acela, deşi el şi-a spus Aerion Flacără Strălucitoare. Intr-o seară, a băut o cană întreagă cu foc sălbatic după ce le-a spus prietenilor că asta îl va transforma

în dragon, dar zeii au fost blânzi şi l-au transformat într-un cadavru. La nici un an după aceea, Regele Maekar a murit în luptă împotriva unui lord răzvrătit.

Jon nu era întru totul străin de istoria regatului, maesterul lui se îngrijise de asta.

- S-a întâmplat în anul Marelui Consiliu, zise el. Lorzii au trecut peste băiatul mic al Prinţului Aerion şi peste fiica Prinţului Daeron şi i-au dat coroana lui Aegon.

- Da şi nu. La început i-au oferit-o discret lui Aegon şi tot discret el a refuzat. Zeii voiau ca el să slujească, nu să conducă, le-a spus. Făcuse un jurământ şi nu voia să îl încalce, deşi însuşi înaltul Septon se oferise să-i dea dezlegarea. Ei bine, nici un om zdravăn la cap nu voia sângele lui Aerion pe tron, iar fiica lui Daeron, pe lângă faptul că era fată, era slabă de minte, aşa că n-au avut de ales decât să se îndrepte către fratele mai mic al lui Aemon, Aegon, Cel de-al Cincilea pe Numele Său. I s-a spus Aegon cel Nesigur, născut al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu. Aemon ştia, şi pe bună dreptate, că dacă ar fi rămas la curte, cei cărora nu le convenea domnia fratelui său vor căuta să-1 folosească, aşa că a venit la Zid. Şi aici a rămas, în timp ce fratele său şi fiul fratelui său şi fiul acestuia au domnit fiecare şi au murit la rândul lor, până ce Jaime Lannister a pus capăt liniei Regilor Dragoni.

Rege, croncăni corbul. Pasărea fâlfâi în aerul solariului pentru a poposi pe umărul lui Mormont. *Rege,* zise din nou, păşind de colo-colo.

–

Ii place cuvântul, zise Jon zâmbind.

–

Un cuvânt uşor de rostit. Un cuvânt uşor să-ţi placă.

Rege, repetă pasărea.

–

Cred că vrea să spună că tu ar trebui să ai o coroană, stăpâne.

–

Regatul are deja trei regi, şi sunt prea mulţi pentru gustul meu. Mormont mângâie corbul sub cioc cu degetele, dar în tot acest timp ochii nu i se dezlipiră de la Jon Snow.

Il făcea să se simtă ciudat.

–

Stăpâne, de ce mi-ai spus toate astea despre Maester Aemon?

–

Trebuie să am un motiv? Mormont se foi în scaun, încruntându-se. Fratele tău, Robb, a fost încoronat Rege al Nordului. Tu şi Aemon aveţi acest lucru în comun. Un rege ca frate.

- Şi încă un lucru, zise Jon. Un jurământ. Bătrânul Urs pufni, iar corbul îşi luă zborul, fâl-fâind în cerc prin încăpere.

–

Dă-mi un om pentru fiecare jurământ pe care l-am văzut încălcat şi Zidul nu va duce niciodată lipsă de apărători.

–

Am ştiut dintotdeauna că Robb va fi Lord de Winterfell.

Mormont fluieră şi pasărea veni înapoi la el, aşe-zându-i-se pe braţ.

- Un lord e ceva, un rege altceva. Ii dădu corbului o mână de grâu din buzunar. Il vor înveşmânta pe fratele tău Robb în mătăsuri, satin şi catifea într-o sută de culori felurite, în timp ce tu vei trăi şi vei muri in cămaşă neagră de zale. Se va căsători cu o prinţesă

frumoasă şi va avea fii cu ea. Tu nu vei avea nici soţie, nici nu vei ţine un copil din sângele tău în braţe. Robb va domni, tu vei sluji. Oamenii îţi vor spune Corb. Lui îi vor spune *înălţimea Ta.* Cântăreţii vor slăvi fiecare lucru neînsemnat pe care îl va face, în timp ce faptele tale cele mai măreţe vor rămâne necântate. Spune-mi că nimic din toate acestea nu te tulbură, Jon, şi te voi numi mincinos şi voi şti că am dreptate.

Jon se ridică, încordat ca un arc.

–

Şi dacă m-ar tulbura, ce aş putea să fac, aşa bastard cum sunt?

–

Ce *vei* face? întrebă Mormont. Bastard cum eşti?

–

Mă voi frământa, răspunse Jon, şi îmi voi ţine jurămintele.

–

CATELYN

Coroana fiului său era proaspăt scoasă din forjă şi lui Catelyn Stark i se părea că

greutatea ei apăsa greu pe capul lui Robb.

Vechea coroană a Regilor Iernii fusese pierdută cu trei secole în urmă, după ce îi fusese înmânată lui Aegon Cuceritorul, când Torrhen Stark a fost îngenuncheat. Ce a făcut Aegon cu ea nu ştia nimeni. Fierarul Lordului Hoster îşi făcuse bine treaba şi coroana lui Robb semăna foarte mult cu felul în care se zicea că arătase cealaltă, în poveştile spuse despre regii Stark de odinioară: un cerc deschis din bronz bătut, încrustat cu runele Primilor Oameni, acoperite de nouă spice negre de fier montate în formă de spade. Aur, argint şi nestemate nu avea de nici unele, bronzul şi fierul erau metalele iernii, întunecate şi puternice, înfruntând frigul.

In timp ce aşteptau în Sala Mare de la Riverrun să le fie adus prizonierul, îl văzu pe Robb împingând coroana pe spate, lăsând-o să se odihnească pe smocul

lui de păr castaniu. Câteva momente mai târziu o trase înapoi în faţă, mai apoi o răsuci pe un sfert, de parcă aşa ar fi putut să îi stea mai uşor pe frunte. *E lucru greu suporţi coroană,* gândi Catelyn privindu-1, *mai ales pentru un băiat de cincisprezece ani.*

Când străjile aduseră prizonierul înăuntru, Robb îşi ceru sabia. Olyvar Frey i-o întinse cu mânerul înainte, iar fiul ei o trase din teacă şi şi-o puse goală pe genunchi, o ameninţare deschisă, în văzul tuturor.

–

înălţimea Ta, iată omul pe care l-ai cerut, anunţă *Ser* Robin Ryger, căpitan al gărzii Casei Tully.

–

îngenunchează înaintea regelui, Lannister! strigă Theon Greyjoy. *Ser* Robin îl împinse pe prizonier în genunchi.

Nu arată ca un leu, cugetă Catelyn. Acest *Ser* Cleos Frey era unul dintre fiii Doamnei Genna, care era sora Lordului Tywin Lannister, dar nu avea nimic din frumuseţea nemaiîntâlnită a Lannisterilor, cu părul blond şi ochii verzi. In schimb, moştenise părul şaten, sârmos, bărbia moale şi faţa suptă a tatălui său, *Ser* Emmon Frey, al doilea fiu al bătrânului Lord Walder. Ochii săi erau palizi şi apoşi şi parcă nu se putea opri din clipit, dar probabil de vină era doar lumina. Temniţele de sub Riverrun erau întunecoase şi pline de umezeală, şi în aceste zile erau şi aglomerate.

- Ridică-te, *Ser* Cleos.

Vocea fiului ei nu era la fel de rece cum ar fi fost cea a tatălui său, dar nu suna nici ca aceea a unui băiat de cincisprezece ani. Războiul îl făcuse bărbat înainte de vreme. Lumina arunca palide sclipiri pe lama săbiei de pe genunchii săi.

Totuşi, nu sabia era cea care îl făcu pe *Ser* Cleos Frey să se teamă, ci fiara. Vânt Cenuşiu îl numise fiul ei. Un lup străvechi, mare ca orice copoi, uscăţiv, cu blana fumurie şi ochii asemenea aurului topit. Când animalul făcu un pas uşor înainte şi îl adulmecă pe cavalerul prizonier, fiecare om din sală simţi mirosul spaimei. *Ser* Cleos fusese prins în timpul bătăliei din Pădurea Şoaptelor, unde Vânt Cenuşiu sfâşiase beregata unei jumătăţi de duzini de oameni.

Cavalerul se ridică şi, sărind cu atâta vioiciune, unii dintre privitori începură să râdă

zgomotos.

- Mulţumesc, stăpâne.

–

înălţimea Ta, răcni Lordul Umber, Marelejon, mereu cel mai guraliv dintre stegarii lui Robb şi, în acelaşi timp, cel

mai devotat şi mai feroce, sau cel puţin aşa susţine el.

Fusese primul care îl proclamase pe fiul ei Rege al Nordului, şi nu ar fi tolerat nici o impietate la adresa onoarei nou-numitului suveran.

–

înălţimea Ta, se corectă repede *Ser* Cleos. Scuzele mele.

Nu e un om îndrăzneţ, gândi Catelyn. De fapt, e mai mult un Frey decât un Lannister.

Vărul lui, Regicidul, ar fi fost cu totul altceva. Nu ar fi reuşit niciodată să scoată acel titlu printre dinţii perfecţi ai lui Jaime Lannister.

- Te-am scos din celulă ca să duci mesajul meu verişoarei tale, Cersei Lannister, la Debarcaderul

Regelui. Vei călători sub un steag de pace, escortat de treizeci dintre cei mai buni oameni ai mei. *Ser* Cleos era vizibil uşurat.

–

Atunci voi fi deosebit de onorat să duc reginei mesajul înălţimii Voastre.

–

Să fie înţeles, zise Robb. Nu-ţi dau libertatea. Bunicul tău, Lordul Walder, mi-a promis sprijinul său şi pe cel al Casei Frey. Mulţi dintre verii şi unchii tăi au mers cu noi la Pădurea Şoaptelor, dar tu ai ales să lupţi sub stindardul leului. Asta face din tine un Lannister, nu un Frey. Vreau jurământul tău, pe onoarea ta de cavaler, că, după ce transmiţi mesajul meu, te vei întoarce cu răspunsul reginei şi îţi vei relua captivitatea.

Ser Cleos răspunse pe nerăsuflate:

–

Jur.

–

Toţi oamenii din această sală te-au auzit, îl avertiză fratele lui Catelyn, *Ser* Edmure Tully, care vorbea, în numele Riverrunului şi al lorzilor Tridentului, în locul tatălui lor aflat

pe moarte. Dacă nu te întorci, întreg regatul va şti că ai jurat strâmb.

–

Voi face aşa cum am jurat, răspunse *Ser* Cleos încordat. Care este acest mesaj?

–

O ofertă de pace. Robb se ridică în picioare, cu sabia în mână. Vânt Cenuşiu trecu lângă el. In sală se făcu linişte. Spune-i Reginei Regente că dacă îmi îndeplineşte condiţiile, voi vârî această sabie în teacă şi voi pune capăt războiului dintre noi.

In fundul sălii, Catelyn privea silueta înaltă şi sfrijită a Lordului Richard Karstark făcându-şi loc printr-un şir de străjeri şi ieşind pe uşă. Nimeni altcineva nu se mişca. Robb nu acordă nici o atenţie acestei întreruperi.

- Olyvar, hârtia! porunci el. Cavalerul îi luă sabia şi îi înmâna un sul de pergament.

Robb îl desfăşură.

- In primul rând, Regina trebuie să-mi elibereze surorile şi să le asigure transportul pe mare, de la Debarcaderul Regelui până la Portul Alb. Trebuie să se înţeleagă că mariajul Sansei cu Joffrey Baratheon a luat sfârşit. Când voi primi de veste de la castelanul meu că

surorile mele s-au întors nevătămate la Win-terfell, îi voi elibera pe verii reginei, cavalerul Willem Lannister şi fratele tău, Teon Frey, şi le voi da o escortă până la Casterly Rock sau oriunde doreşte să-i trimit.

Catelyn Stark îşi dorea să poată citi gândurile care se ascundeau în spatele fiecărui chip, dincolo de fiecare frunte brăzdată şi de fiecare pereche de buze strânse.

- In al doilea rând, osemintele nobilului meu tată ne vor fi returnate, ca să se poată

odihni alături de fratele şi sora lui în criptele de sub Winterfell, aşa cum şi-ar fi dorit.

Rămăşiţele pământeşti ale oamenilor din garda casei sale, care au murit la datorie la Debarcaderul Regelui,

trebuie, de asemenea, returnate.

Oamenii rămaşi în viaţă au plecat spre miazăzi, iar osemintele reci se vor întoarce.

Ned avea dreptate, gândi Catelyn. *Locul lui era la Winterfell, mi-a spus asta, dar am vrut sa-l ascult? Nu. Du-te, i-am spus,*

trebuie să fii Mâna Regelui Robert, pentru binele Casei, de dragul copiilor noştri... al meu, nu de altceva...

- In al treilea rând, spada tatălui meu, Gheaţă, îmi va fi trimisă aici, la Riverrun.

Il privi pe *Ser* Edmure Tully, fratele ei, în timp ce stătea cu degetele mari agăţate de centura sabiei, cu chipul neclintit ca o stâncă.

- In al patrulea rând, regina îi va porunci tatălui ei, Lordul Tywin, să-i elibereze pe acei cavaleri şi stegari ai mei pe care i-a luat prizonieri în bătălia de la Furca Verde a Tridentului. După ce face asta, voi elibera propriii mei prizonieri luaţi la Pădurea Şoaptelor şi la Bătălia Taberelor, cu excepţia lui Jaime Lannister, care va rămâne ostaticul meu pentru buna purtare a tatălui său.

Catelyn studie zâmbetul de cunoscător al lui The-on Greyjoy, întrebându-se ce însemna. Tânărul acela are un mod de a privi de parcă ar şti vreo glumă secretă la care numai el avea acces. Lui Catelyn nu îi plăcuse asta niciodată.

- In sfârşit, Regele Joffrey şi Regina Regentă trebuie să renunţe la toate pretenţiile de dominaţie asupra Nordului. De-acum înainte nu mai facem parte din ţara lor, ci suntem un regat liber şi independent, ca în vechime. Teritoriul nostru va cuprinde toate pământurile clanului Stark de la Nord de Gât şi, în plus, ţinuturile străbătute de Râul Trident şi de afluenţii săi, mărginite la apus de Dintele de Aur şi la răsărit de Munţii Lunii.

- REGELE NORDULUI, bubui Marelejon Umber, izbind aerul cu pumnul său cât un jambon, în timp ce striga *Stark! Stark! Regele Nordului!.*

Robb înfăşură pergamentul la loc.

- Maester Vyman a desenat o hartă. Vei primi o copie pentru regină. Lord Tywin trebuie să se retragă dincolo de aceste graniţe şi să oprească jafurile, incendierile şi devastările. Regina Regentă şi fiul ei nu vor cere taxe, dări şi servicii de la poporul meu şi îmi vor dezlega lorzii şi cavalerii de toate jurămintele de credinţă, legămintele,

promisiunile, datoriile şi obligaţiile faţă de Tronul de Fier şi de Casele Baratheon şi Lannister. In plus, Lannisterii vor trimite zece ostatici de familie nobilă, asupra cărora vom cădea de comun acord, ca garanţie a păcii. Aceştia vor fi trataţi ca oaspeţi de onoare, conform rangului lor. Atâta timp cât termenii acestui pact vor fi respectaţi cu bună-credinţă, voi elibera câte doi ostatici în fiecare an şi îi voi reda familiilor lor, nevătămaţi. Robb azvârli sulul de pergament la picioarele cavalerului său. Acestea sunt condiţiile. Dacă le îndeplineşte, îi voi oferi pacea. Dacă nu - fluieră şi Vânt Cenuşiu înainta, mârâind - va avea parte de încă o Pădure a Şoaptelor.

- *Stark!* răcni din nou Marelejon, şi acum i se alăturară şi alte glasuri, strigând: *Stark, Regele Nordului!*

Lupul îşi dădu capul pe spate şi începu să urle. Chipul lui *Ser* Cleos căpătase culoarea laptelui prins.

- Regina va auzi mesajul tău, Lord... înălţimea Ta.

–

Bine, zise Robb. *Ser* Robin, vezi să primească o masă bună şi haine curate. Va pleca la primele raze de lumină.

–

Cum porunceşti, înălţimea Ta, răspunse *Ser* Robin Ryger.

–

Atunci, am încheiat.

Cavalerii şi lorzii stegari adunaţi îşi plecară genunchii în timp ce Robb se întoarse să

plece, cu Vânt Cenuşiu în spatele lui. Olyvar Frey se năpusti înainte să deschidă uşa.

Catelyn îi urmă, cu fratele ei alături.

- Te-ai descurcat bine, îi spuse fiului său, în galeria care ducea în spatele sălii, deşi treaba aceea cu lupul pare o farsă mai potrivită pentru un băieţandru decât pentru un rege.

Robb îl scarpină pe Vânt Cenuşiu după ureche.

–

Ai văzut ce faţă a făcut, mamă? o întrebă el zâmbind.

–

Eu am văzut cum a ieşit Lordul Karstark.

–

Şi eu la fel. Robb îşi scoase coroana cu ambele mâini şi i-o dădu lui Olyvar. Du asta înapoi în dormitorul meu.

AA

–

îndată, înălţimea Ta. Cavalerul se îndepărtă grăbit.

–

Pun rămăşag că au mai fost şi alţii care au simţit ca Lordul Karstark, afirmă

Edmure, fratele ei. Cum putem vorbi despre pace când Lannisterii se întind ca o molimă

peste domeniile tatălui meu, furându-i recoltele şi măcelărindu-i oamenii? Eu am mai spus, trebuie să intrăm în Harrenhal.

- Nu avem puterea, zise Robb fără tragere de inimă. Edmure insistă:

–

Devenim mai puternici dacă stăm aici? Oastea noastră se diminuează pe zi ce trece.

–

Şi cine e de vină? se repezi Catelyn la fratele său.

La insistenţele lui Edmure, Robb le dăduse lorzilor riverani permisiunea să plece, după încoronarea sa, să-şi apere fiecare propriile pământuri. *Ser* Marq Piper şi Lord Karyl Vance plecaseră primii. Le urmase Lordul Jonos Bracken, jurând să-şi redobândească

rămăşiţele castelului său ars şi să-şi îngroape morţii, iar acum Lordul Jason Mallister îşi anunţase intenţia de a se

întoarce pe scaunul său de la Seagard, care scăpase neatins în urma bătăliei.

–

Nu le poţi cere lorzilor mei să stea cu mâinile în sân în timp ce câmpurile lor sunt jefuite şi oamenii sunt trecuţi prin sabie, zise *Ser* Edmure, dar Lordul Karstark e un om al nordului. Ar fi rău dacă ne-ar părăsi.

–

Voi vorbi cu el, zise Robb. A pierdut doi fii la Pădurea Şoaptelor. Cine-1 poate învinui dacă nu vrea să facă pace cu ucigaşii lor, cu ucigaşii tatălui meu?

–

Mai multă vărsare de sânge nu-i va aduce înapoi pe tatăl tău sau pe fiii Lordului Rickard, zise Catelyn. Trebuia făcută o ofertă, deşi un om mai înţelept ar fi putut să

îndulcească puţin condiţiile.

- Dacă erau puţin mai dulci, aş fi vomat. Barba îi crescuse mai roşie decât părul său cas-

taniu-roşcat. Robb părea să aibă impresia că îi dădea un aer fioros, regal, mai matur.

Dar, cu sau fără barbă, rămânea un copil de cincisprezece ani, care voia răzbunare la fel de mult ca Rickard Karstark. Nu se lăsase uşor convins să facă nici măcar această ofertă, aşa proastă cum era.

–

Cersei Lannister nu va fi *niciodată* de acord să-ţi dea surorile pentru doi veri. îşi va vrea fratele, după cum ştii foarte bine. Ii mai spusese asta şi înainte, dar Catelyn descoperise că regii nu ascultă nici pe jumătate la fel de atent ca fiii.

–

Nu-1 pot elibera pe Regicid, nici măcar dacă aş vrea. Lorzii mei nu ar accepta asta niciodată.

–

Lorzii tăi te-au făcut regele lor.

–

Şi mă pot schimba la fel de uşor.

–

Dacă preţul pe care trebuie să-1 plătim pentru a le avea pe Arya şi Sansa tefere înapoi este coroana ta, ar trebui să-1 plătim bucuroşi. Jumătate dintre lorzii tăi ar dori să-1

ucidă pe Lannister în celulă. Dacă va muri cât timp e prizonier, oamenii vor spune...

–

... că a meritat-o din plin, completă Robb.

–

Şi surorile tale? întrebă tăios Catelyn. îşi vor merita şi ele moartea? Iţi jur, dacă

fratelui ei i se întâmplă ceva rău, Cersei ne-o va plăti, cu sânge pentru sânge...

–

Lannister nu va muri, răspunse Robb. Nimeni nici măcar nu vorbeşte cu el fără

permisiunea mea. Are mâncare, apă, paie curate, mai mult confort decât i se cuvine. Dar nu-1 voi elibera nici măcar pentru Arya şi Sansa.

Fiul ei o privea *de sus în jos,* îşi dădu seama Catelyn. *Oare războiul îl făcuse să*

crească atât de repede, se întrebă ea, *sau coroana pe care i-o aşezaseră pe cap?*

- Te temi să-1 ai din nou pe Lannister pe câmpul de luptă, ăsta e adevărul?

Vânt Cenuşiu mârâi, ca şi cum ar fi simţit pericolul pentru Robb, iar Edmure Tully aşează o mână frăţească pe umărul lui Catelyn.

- Cat, nu. Băiatul are dreptul să facă asta.

–

Nu-mi spune *băiat,* zise Robb, întorcându-se către unchiul său, revărsându-şi dintr-o dată furia pe bietul Edmure, care nu voise decât să-1 susţină. Sunt aproape bărbat în toată

firea şi sunt rege - regele *tău, Ser.* Şi nu mă tem de Jaime Lannister. L-am învins o dată. Il voi învinge din nou, dacă

trebuie, numai că... îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi îşi scutură capul. Aş fi putut să-1 dau pe Regicid în schimbul tatălui meu, dar...

–

...dar nu în schimbul fetelor? Vocea ei era distantă. Fetele nu sunt destul de importante, nu-i aşa?

Robb nu răspunse, dar în ochii lui se citea durerea. Ochi albaştri, ochii familiei Tully, ochii pe care ea i-i dăruise. Il rănise, dar semăna prea mult cu tatăl său ca să recunoască.

Asta a fost nedemn de mine, îşi spuse. *Zei, aveţi milă, ce se va alege de mine? El face tot ce poate, se străduieşte din răsputeri, ştiu asta, văd asta, şi totuşi... L-am pierdut pe Ned al meu, stânca pe care a fost clădită întreaga mea viaţă, n-aş putea suporta să-mi pierd şi fiicele...*

- Voi face tot ce-mi stă în putere pentru surorile mele, zise Robb. Dacă regina are cât de puţină minte,

încleştarea regilor

îmi va accepta condiţiile. Dacă nu, o voi face să regrete ziua în care m-a refuzat.

Evident, se săturase de acest subiect.

- Mamă, eşti sigură că nu vei fi de acord să mergi la Gemeni? Ai putea fi mai departe de lupte şi ai putea să le cunoşti pe fiicele Lordului Frey, să mă ajuţi să-mi aleg soţia când se va sfârşi războiul.

Vrea să plec, gândi Catelyn cu amărăciune. *Regii nu trebuie să aibă mame, se pare, iar eu îi spun lucruri pe care nu vrea să le audă.*

–

Robb, eşti destul de mare să hotărăşti pe care dintre fetele Lordului Walder o preferi, fără ajutorul mamei tale.

–

Atunci du-te cu Theon. El pleacă mâine. Ii va ajuta pe Mallisteri să escorteze grupul de prizonieri la Seagard şi pe urmă va lua o corabie către Insulele de Fier. Ai putea şi tu să

găseşti o corabie şi să te întorci la Winterfell într-o lună, dacă vânturile sunt blânde. Bran şi Rickon au nevoie de tine.

Iar tu nu ai, asta vrei să spui?

- Nobilul meu tată nu mai are multe zile. Atâta timp cât bunicul tău trăieşte, locul meu e alături de el.

- Aş putea să-ţi poruncesc să pleci. Ca rege, aş putea. Catelyn trecu peste asta.

–

Am să-ţi repet. Aş prefera să trimiţi pe altcineva la Pyke şi să-1 ţii pe Theon lângă

tine.

–

Cine e mai potrivit să trateze cu Balon Grey-joy decât fiul său?

–

Jason Mallister, sugeră Catelyn. Tytos Black-wood. Stevron Frey. Oricine..., dar nu Theon.

Fiul ei se aşează pe vine lângă Vânt Cenuşiu, ciufu-lindu-i blana şi evitându-i privirea, ca din întâmplare.

–

Theon a luptat pentru noi cu mult curaj. Ţi-am spus cum 1-a salvat pe Bran de sălbaticii aceia, în pădurea lupilor. Dacă Lannisterii nu vor să facă pace, voi avea nevoie de corăbiile Lordului Greyjoy.

–

Le vei avea mai curând dacă îi ţii fiul ostatic.

–

A fost ostatic jumătate din viaţă.

–

Din motive întemeiate, zise Catelyn. Greyjoy nu e omul în care să te încrezi. A purtat şi el o coroană, adu-ţi aminte, chiar dacă pentru un singur anotimp. S-ar putea să

aspire s-o poarte din nou.

Robb se ridică.

–

Nu-i voi purta pică pentru asta. Dacă eu sunt Regele Nordului, lasă-1 să fie Regele Insulelor de Fier, dacă asta e

dorinţa lui. Ii voi da bucuros o coroană, atâta timp cât ne ajută

să-i înfrângem pe Lannisteri.

–

Robb...

–

Il trimit pe Theon. O zi bună, mamă. Vânt Cenuşiu, haide. Robb se îndepărtă iute, cu lupul mergând în urma lui.

Catelyn nu-1 putu privi cum pleacă. Fiul, şi acum regele ei. Cât de ciudat i se părea.

Porunceşte, îi spunea ea la Moat Cailin. Şi el aşa făcea.

–

Mă duc să-1 vizitez pe tata, anunţă ea dintr-odată. Vino cu mine, Edmure.

–

Trebuie să schimb două vorbe cu arcaşii aceia noi. *Ser* Desmond îi pregăteşte. Il voi vizita mai târziu.

Dacă va mai fin în viaţă, gândi Catelyn, dar nu spuse nimic. Fratele ei prefera să

meargă la luptă decât în acea cameră de bolnav.

Drumul cel mai scurt către fortăreaţa centrală, unde tatăl ei zăcea pe patul de moarte, era prin pădurea zeilor, cu iarba şi cu florile ei sălbatice, cu crângurile dese de ulmi şi sequoia. O bogăţie de frunze ruginii atârna încă pe crengile copacilor, fără să le pese de vestea pe care corbul alb o adusese la Riverrun cu două săptămâni în urmă. A venit toamna, declarase Conclavul, dar zeilor nu li se păruse nimerit să anunţe încă vânturile şi pădurile.

Pentru asta, Catelyn era plină de recunoştinţă. Toamna era întotdeauna un anotimp înfricoşător, cu spectrul iernii în faţă. Nici cel mai înţelept om nu ştia dacă următoarea lui recoltă nu va fi ultima.

Hoster Tully, Lord de Riverrun, zăcea în pat în solariul lui, cu privirea către răsărit, locul unde râurile Piatră Răsucită şi Furca Roşie se întâlneau, la poalele castelului.

Când Catelyn intră, dormea, cu părul şi barba albe ca patul lui de puf, cu trupul său, cândva vânjos, împuţinat şi şubrezit de moartea care creştea înlăun-trul său.

Lângă pat, încă înveşmântat în zale şi în mantia sa murdărită de drum, stătea fratele tatălui ei, Peştele Negru. Cizmele îi erau pline de praf şi pătate cu noroi uscat.

- Robb ştie că te-ai întors, unchiule?

Ser Byrnden Tully era ochii şi urechile lui Robb, comandantul cercetaşilor şi al avangardei sale.

–

Nu, am venit aici direct din grajduri, când mi-au spus că regele a adunat curtea.

înălţimea Sa va dori să-mi audă veştile în particular prima dată, mă gândesc. Peştele Negru era un bărbat înalt, slab, cărunt, sigur în mişcări, cu faţa proaspăt bărbierită brăzdată de riduri şi arsă de vânt. Cum se simte? întrebă el, iar Catelyn ştiu că nu se referea la Robb.

–

Cam la fel. Maester îi dă vinul viselor şi lapte de mac pentru dureri, aşa că doarme în cea mai mare parte a timpului şi mănâncă prea puţin. Pare mai slab cu fiecare zi.

- Vorbeşte?

–

Da... Dar lucrurile pe care le spune sunt tot mai lipsite de noimă. Vorbeşte despre regretele sale, despre misiunile neterminate, despre oameni morţi de mult şi vremuri apuse.

Uneori nu ştie ce anotimp este sau cine sunt eu. Odată m-a strigat pe numele mamei.

–

încă îi duce dorul, răspunse *Ser* Brynden. Ai chipul ei, ai aceiaşi obraji, acelaşi maxilar...

–

Tu îţi aminteşti mai bine de ea decât mine. A trecut multă vreme. Catelyn se aşează

pe pat şi dădu la o parte un fir de păr alb, moale, care căzuse peste faţa tatălui ei.

–

De fiecare dată când plec, mă întreb dacă la întoarcere îl voi găsi viu sau mort. In ciuda neînţelegerilor, între tatăl ei şi fratele său fusese mereu o legătură pe care cândva Catelyn o renegase.

- Cel puţin te-ai împăcat cu el.

Rămaseră o vreme în tăcere, până Catelyn îşi ridică fruntea.

- Vorbeai de veşti pe care Robb trebuie să le audă? Lord Hoster gemu şi se rostogoli pe o parte, ca

şi cum ar fi auzit. Brynder se ridică în picioare.

- Vino afară. Ar fi mai bine să nu-1 trezim.

Ea îl urmă pe balconul de piatră care ieşea cu trei laturi din solariu, ca prova unei corăbii. Unchiul ei îşi ridică privirea, încruntându-se.

- Acum se poate vedea şi ziua. Oamenii mei îi spun Mesagerul Roşu, dar care este mesajul?

Catelyn îşi ridică ochii spre locul în care linia roşie a cometei lăsa o dâră pe cerul albastru, ca o zgârietură lungă pe faţa zeului.

–

Marelejon i-a spus lui Robb că vechii zei au desfăşurat un steag al răzbunării pentru Ned. Edmure crede că acesta e un semn al victoriei pentru River-run - el vede un peşte cu coada lungă, în culorile familiei Tully, roşu pe fond albastru. Oftă. Mi-aş dori să am mai multă credinţă. Roşul-aprins e culoarea Lannisterilor.

–

Nu e roşu aprins, zise *Ser* Brynden. Nici roşul familiei Tully, roşul noroios al râului.

Acolo e sânge, copilă, mânjit pe cer.

- Sângele nostru sau al lor?

- A existat vreodată un război în care numai o parte a vărsat sânge? Unchiul ei clătină

din cap. Pământurile de pe malurile râului sunt înecate în sânge şi foc de jur-împrejurul Ochiului zeilor. Războiul s-a

întins la miazăzi, către Apa Neagră, şi la miazănoapte, peste Trident, aproape până la Gemeni. Marq Piper şi Karyl Vance au câştigat câteva mici victorii, iar acest lord din sud, Beric Dondarrion, şi ai lui îi jefuiesc pe jefuitori, atacând trupele devastatoare ale Lordului Tywin şi făcându-se nevăzuţi în pădure. Se zice că *Ser* Burton Crakenhall se lăuda că-l va ucide pe Dondarrion, până ce şi-a condus oamenii în capcanele Lordului Beric şi n-a mai rămas nici unul în viaţă.

–

Unii dintre străjerii de la Debarcaderul Regelui sunt cu acest Lord Beric, îşi aminti Catelyn. Fie ca zeii să-i apere...

–

Dondarrion şi acest preot roşu care călătoreşte cu el sunt destul de deştepţi ca să se apere singuri, dacă poveştile sunt adevărate, spuse unchiul ei, dar lorzii stegari ai tatălui tău..., asta e altă poveste, mai tristă. Robb n-ar fi trebuit să-i lase să plece. S-au împrăştiat ca nişte potârnichi, fiecare încercând să-şi apere oamenii lui, şi asta e o prostie, Cat, o prostie.

Janos Bracken a fost rănit luptându-se printre ruinele castelului său, iar nepotul lui, Hendry, a fost ucis. Tytos Blackwood i-a măturat pe Lannisteri de pe pământurile lui, dar i-au luat toate vacile şi porcii şi fiecare bob de grâu şi nu i-au lăsat nimic de apărat, în afară de Castelul Raventree şi un pustiu pârjolit. Oamenii lui Darry au recapturat fortăreaţa lordului lor, dar au reuşit s-o păstreze mai puţin de două săptămâni, înainte ca Gregor Clegane să

descindă şi să treacă prin sabie toată garnizoana, cu tot cu lordul lor.

Catelyn era oripilată.

–

Darry era doar un copil.

–

Da, şi ultimul din familia sa. Băiatul ar fi adus o răscumpărare frumoasă, dar ce înseamnă aurul pentru un

câine bălos ca Gregor Clegane? Capul bestiei ăleia ar fi un dar de preţ pentru toţi oamenii din regat, îţi jur.

Catelyn cunoştea prea bine proasta reputaţie a lui *Ser* Gregor...

–

Nu-mi vorbi mie de capete. Unchiul Cersei ridicase capul lui Ned pe o ţeapă

deasupra zidurilor Fortăreţei Roşii şi îl lăsase acolo, pradă corbilor şi muştelor. Chiar şi acum, lui Catelyn îi venea greu să creadă că murise cu adevărat. In unele nopţi se trezea în întuneric, pe jumătate adormită, şi, pentru o clipă, se aştepta să-1 găsească acolo, lângă ea.

Clegane nu valorează mai mult decât laba pisicii Lordului Tywin. Căci Tywin Lannister -

Lord de Casterly Rock, Străjer al vestului, tată al Reginei Cersei, al lui Ser Jaime, Regicidul şi al lui Tyrion Pezevenghiul, şi bunic al lui Joffrey Baratheon, proaspăt încoronatul băiat rege - era adevăratul pericol, credea Catelyn.

–

Adevărat, recunoscu *Ser* Brynden. Iar Tywin Lannister nu e prostul nimănui. El stă

la adăpost în spatele zidurilor Harrenhalului, hrănindu-şi oastea din recoltele noastre şi pârjolind ceea ce nu fură. Gregor nu e singurul câine pe care 1-a dezlegat. *Ser* Amroy Lorch este şi el pe câmpul de luptă, la fel şi alţi câţiva mercenari din Qohor, care mai degrabă ar schilodi un om decât să-1 ucidă. Am văzut ce lasă în urma lor. Sate întregi pârjolite, femei siluite şi mutilate, copii măcelăriţi lăsaţi neîngropaţi, ca să atragă lupii şi câinii sălbatici...

Până şi unui mort i-ar veni rău.

- Când va auzi asta, Edmund se va înfuria.

–

Şi asta va fi exact ce doreşte Lordul Tywin. Până şi teroarea are un scop al ei, Cat.

Lannister vrea să ne provoace la luptă.

–

Robb ar putea să-i împlinească dorinţa, zise Catelyn cu nelinişte. E agitat ca un leu în cuşcă, iar Edmure, Marelejon şi ceilalţi vor face presiuni asupra lui.

Fiul ei câştigase două mari victorii, îl zdrobise pe Jaine Lannister la Pădurea Şoaptelor şi făcuse praf oastea lui rămasă fără căpetenie dincolo de zidurile de la Riverrun, în Bătălia Taberelor, dar după cum vorbeau unii dintre aceşti lorzi stegari despre el, s-ar fi putut să fie Aegon Cuceritorul reîncarnat.

Brynden, Peştele Negru, îşi arcui o sprânceană neagră, stufoasă.

- Sunt nişte proşti. Prima mea regulă de război, Cat, e să nu îi împlineşti niciodată

duşmanului tău dorinţa. Lord Tywin ar vrea să se lupte pe un câmp la alegerea sa. Vrea să

intrăm în Harrenhal.

Harrenhal. Orice copil de la Trident ştia poveştile despre Harrenhal, imensa fortăreaţă

pe care Regele Harren cel Negru o ridicase dincolo de apele Ochiului Zeilor, acum trei sute de ani, când Cele Şapte

Regate au fost într-adevăr şapte regate şi ţările riverane au fost conduse de oamenii de fier din insule, în mândria lui, Harren dorise să aibă cea mai mare cetate, cu cele mai înalte turnuri din tot ţinutul Wes-teros. Durase patruzeci de ani să o ridice, ca o umbră uriaşă pe malul lacului, în timp ce oştirile lui îi prădau vecinii pentru piatră, lemn, aur şi mână de lucru. Mii de prizonieri au murit în carierele sale, legaţi în lanţuri de săniile lui sau muncind

la cele cinci turnuri colosale. Oamenii îngheţau iarna şi se topeau de cald vara. Copacii inimii, care fuseseră acolo de trei mii de ani, au fost tăiaţi pentru bârne şi plute. Harren a dus la sărăcie ţările riverane şi Insulele de Fier deopotrivă, pentru a-şi împlini visul. Şi când, în sfârşit, Harrenhal a fost gata, exact în ziua în care Regele Harren s-a aşezat în

reşedinţa lui, Aegon Cuceritorul a acostat la Debarcaderul Regelui.

Catelyn îşi amintea că o auzise pe Bătrâna Nan spunând această poveste copiilor ei, la Winterfell. „Iar regele Harren a învăţat că zidurile groase şi turnurile înalte nu sunt de prea mare folos împotriva drago-nilor", se încheia mereu povestea, „căci dragonii *zboară".*

Harren şi tot neamul său au pierit în focurile care i-au înghiţit fortăreaţa misterioasă şi fiecare casă care a mai rămas de atunci în Harrenhal a avut ghinion. Poate că a fost o cetate puternică, însă a fost un loc întunecat şi blestemat.

- N-aş vrea ca Robb să ducă o luptă în umbra acelei fortăreţe, recunoscu Catelyn.

Totuşi, trebuie să *facem* ceva, unchiule.

- Şi curând, fu de acord unchiul ei. Nu ţi-am spus partea cea mai rea, copilă. Oamenii pe care i-am trimis la apus au adus înapoi vestea că la Casterly Rock se adună o nouă oaste.

O *altă oaste a Lannisterilor.* Gândul o îmbolnăvea. Robb trebuie să afle de îndată.

Cine va prelua comanda?

–

Ser Stafford Lannister, se spune. Se întoarse ca să privească afară, dincolo de râuri, cu mantia lui roşie cu albastru fluturând în bătaia vântului.

–

încă un nepot? Casa Lannisterilor de la Casterly Rock era a naibii de mare şi de fertilă.

–

Văr, o corectă *Ser* Brynden. Fratele ultimei neveste a Lordului Tywin, aşa că sunt de două ori înrudiţi. E bătrân şi puţin nătâng, dar are un fiu, pe *Ser* Daven, care e şi mai cumplit.

–

Atunci să sperăm că tatăl, şi nu fiul, va fi acela care va duce această armată pe câmpul de bătălie.

–

Totuşi, mai avem ceva vreme înainte de a fi nevoiţi să-i înfruntăm. Aceştia vor fi mercenari, călăreţi liberi şi ageamii din bordelurile din Lannisport. *Ser* Stafford trebuie să

se îngrijească să fie înarmaţi şi instruiţi înainte de a risca să meargă la luptă. Şi, fii cu băgare de seamă, Lord Tywin nu e Regicidul. Nu se va azvârli cu capul înainte. Va aştepta răbdător ca *Ser* Stafford să înainteze şi abia apoi va ataca din spatele zidurilor cetăţii Harrenhal.

–

Doar dacă..., zise Catelyn.

–

Da? o îmboldi *Ser* Brynden.

- Doar dacă nu *trebuie* să părăsească Harrenhal, zise ea, pentru a înfrunta o altă

ameninţare.

Unchiul ei o privi gânditor.

–

Lordul Renly.

–

Regele Renly. Dacă era să ceară ajutorul unui om, trebuia să-i recunoască titlul pe care el îl pretinsese.

–

Poate. Peştele Negru zâmbi, un zâmbet periculos. Totuşi, va dori ceva în schimb.

–

Va dori ceea ce vor mereu regii, zise ea. Omagii.

–

TYRION

Janos Slynt era fiul unui măcelar şi râdea ca unul care tranşa carnea.

–

Mai vrei nişte vin? îl întrebă Tyrion.

–

N-ar trebui să obiectez, spuse Lordul Janos, ridicând cupa. Avea forma unui butoiaş

şi o capacitate similară. N-ar trebui să obiectez deloc. E un vin roşu de calitate. De la Arbor!

–

Dornish. Tyrion făcu un semn şi slujitorul său turnă. Dar, în afară de servitori, el şi Lordul Janos erau singuri în Sala Mică, la lumina plăpândă, înconjurată de întuneric, a lumânării. Nici cele mai alese vinuri de la Dornish nu sunt atât de bogate.

–

Bogat, zise omul vânjos, cu chip de broască, luând o duşcă zdravănă. Janos Slynt nu era omul care să bea băutura cu sorbituri mici. Tyrion remarcă asta îndată. Da, bogat, tocmai ăsta era cuvântul pe care îl căutam. Ai darul cuvintelor, Lord Tyrion, dacă pot zice aşa. Şi ne-ai spus o poveste hazlie. Hazlie, da.

–

–

Mă bucur că aşa consideri... Dar nu sunt lord, ca tine. Poţi să-mi spui simplu *Tyrion,* Lord Janos.

–

Cum doreşti. Mai luă o înghiţitură, vărsând vin pe pieptul jiletcii sale de satin. Purta o capă scurtă din fir de aur, prinsă cu o suliţă în miniatură, cu vârful vopsit roşu-închis. Şi era beat de-a binelea.

Tyrion îşi acoperi gura şi râgâi politicos. Spre deosebire de Lordul Janos, băuse cumpătat, dar era sătul. Primul lucru pe care îl făcuse după ce s-a stabilit în Turnul Mâinii Regelui a fost să se intereseze cine era cea mai bună bucătăreasă din oraş şi să o ia în slujba sa. In seara aceasta mâncaseră o supă de coadă de viţel, verdeţuri amestecate cu nuci, struguri, fe-nicul roşu şi brânză sfărâmată, plăcintă fierbinte de crab, dovleac condimentat şi prepeliţe înecate în unt. Fiecare fel venise cu propriul vin. Lord Janos a recunoscut că nu a mâncat niciodată nici măcar pe jumătate atât de bine.

–

Fără îndoială, asta se va schimba când te vei stabili la Harrenhal, spuse Tyrion.

–

Cu siguranţă. Poate că ar trebui să-i cer bucătăresei tale să intre în slujba mea, ce zici?

–

S-au dus războaie pentru mai puţin, răspunse Tyrion, şi râseră amândoi cu poftă. Eşti un om curajos că ţi-ai ales ca reşedinţă Harrenhalul. E un loc atât de mohorât, de *mare...* şi scump de întreţinut. Iar unii spun că e blestemat.

–

Ar trebui să mă tem de un morman de pietre? Pufni. Un om curajos, zici. Trebuie să

fii curajos ca să te ridici. Aşa cum am făcut eu. La Harrenhal, da!

Şi de ce nu? Tu ştii. Eşti şi tu un bărbat îndrăzneţ, am impresia. Scund, se vede, dar *îndrăzneţ.*

–

Eşti prea amabil. Mai vrei vin?

–

Nu. Nu, sincer, eu... O, blestemaţi fie zeii, *da.* De ce nu? Un bărbat îndrăzneţ bea până când se satură!

–

într-adevăr. Tyrion umplu cupa Lordului Slynt până sus. Am aruncat o privire peste numele celor pe care i-ai propus ca să-ţi ia locul de Comandant al Gărzii Oraşului.

–

Oameni buni. Oameni minunaţi. Oricare dintre cei şase ar fi potrivit, dar eu l-aş

alege pe Allar Deem. Mâna mea dreaptă. Straşnic bărbat. Loial. Alege-1 şi n-o să-ţi pară

rău. Dacă e pe placul regelui.

–

Cu siguranţă. Tyrion luă o mică înghiţitură din vinul său. Mă gândeam la *Ser* Jacelyn Bywater. A fost căpitan la Poarta Noroiului timp de trei ani şi a slujit cu bravură în timpul

Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Regele Robert 1-a făcut cavaler la Pyke. Şi, totuşi, numele lui nu apare pe lista ta.

Lordul Janos Slynt bău cu nesaţ din vin şi îl plimbă o clipă prin gură, înainte de a-1

înghiţi.

- Bywater. Ei bine, curajos bărbat, fără doar şi poate..., numai că... e *rigid* omul ăsta.

Un câine ciudat. Oamenii nu-1 plac. Şi mai e şi infirm, şi-a pierdut mâna la Pyke, aşa a ajuns cavaler. O afacere proastă, dacă mă întrebi pe mine, o mână pentru un titlu de *ser.*

Râse. *Ser* Jacelyn se gândeşte prea mult la el şi la onoarea lui, şi eu văd asta. Ai face mai bine să-1 laşi acolo unde e, Lord... Tyrion. Allan Deem e omul potrivit pentru tine.

- Deem nu e prea îndrăgit de oamenii de rând, mi se spune.

- E temut. E mai bine aşa.

–

Ce am auzit despre el? Ceva probleme într-un bordel?

–

Asta? N-a fost vina lui, domnul meu... Tyrion. Nu, n-a avut de gând s-o omoare pe femeie, şi-a făcut-o cu mâna ei. A avertizat-o să stea deoparte şi să-1 lase să-şi facă datoria.

–

Totuşi... mame şi copii, ar fi putut să se aştepte ca ea să încerce să-şi salveze copilul.

Tyrion zâmbi. Gustă din brânza asta, merge de minune cu vinul. Spune-mi, de ce l-ai ales pe Deem pentru sarcina aceea nenorocită?

–

Un comandant bun îşi cunoaşte oamenii, Tyrion. Unii sunt buni pentru o treabă, alţii pentru alta. Să le faci felul unui bebeluş şi mamei sale e o treabă pentru un anumit soi de om. Nu oricine ar face-o. Chiar dacă era doar o târfă oarecare şi ăla era pruncul pe care 1-a fătat.

–

Bănuiesc că aşa e, spuse Tyrion, auzind doar cuvintele *o târfă oarecare* şi gândindu-se la Shae şi la Tysha, de demult, şi la toate celelalte femei care îi luaseră monedele şi sămânţa de-a lungul anilor.

Slynt continuă fără să bage de seamă.

- Un om dur pentru o sarcină dură, aşa e Deem. Face aşa cum i se spune şi nu suflă o vorbă pe urmă. Tăie o bucată de brânză. Ăsta e bun. Ascuţit. Dă-mi un cuţit ascuţit şi o brânză bună, înţepătoare, şi sunt un om fericit.

Tyrion ridică din umeri.

- Bucură-te de ea cât mai poţi. Cu pământurile riverane în flăcări şi Renly rege la Highgarden, va fi în curând greu să ajungi la o brânză bună. Aşadar, cine te-a trimis după

bastardul târfei?

Lordul Janos îl privi pe Tyrion cu atenţie, apoi începu să râdă şi îi făcu un semn ameninţător cu o bucată de brânză.

–

Eşti şiret, Tyrion. Credeai că mă poţi păcăli, nu-i aşa? Nu ajunge nişte vin şi nişte brânză ca să-1 faci pe Janos Slynt să spună mai mult decât ar trebui. Sunt mândru. Nici o întrebare şi nici o vorbă după aceea, nu cu mine.

–

Şi nu cu Deem.

–

Exact la fel. Fă-1 Comandantul tău când voi pleca la Harrenhal şi nu vei regreta.

Tyrion rupse o bucăţică de brânză. Era într-adevăr iute şi, în combinaţie cu vinul, foarte fină.

- Oricine va fi cel numit de rege, nu-i va fi uşor să intre în armura *ta,* îmi dau seama.

Lordul Mormont se confruntă cu aceeaşi problemă.

Lordul Janos părea nedumerit.

–

Credeam că este o doamnă. Mormont. Aceea care se culcă cu urşii, ea este?

–

Eu vorbeam de fratele ei, Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte.

Când l-am vizitat la Zid, a pomenit cât e de preocupat de găsirea unui om potrivit care să-i ia locul. Rondul are puţini oameni buni în ziua de azi. Tyrion zâmbi. Ar dormi mai bine dacă ar avea un om ca tine, îmi închipui. Sau ca bravul Allar Deem. Lordul Janos hohoti.

–

Slabe şanse.

–

Aşa s-ar crede, zise Tyrion, dar viaţa ia întorsături ciudate. Gândeşte-te la Eddard Stark, domnul meu. Bănuiesc că nu şi-a imaginat vreodată că viaţa lui se va sfârşi pe treptele Templului lui Baelor.

–

Puţini şi-ar fi imaginat, fu de acord Lordul Janos, chicotind.

Tyrion chicoti şi el.

- Păcat că n-am fost acolo să văd. Se spune că până şi Varys a fost surprins.

Lordul Janos râse atât de tare încât gâtlejul i se cutremură.

–

Păianjenul, zise el. Ştie tot, aşa se spune. Ei bine, *asta* n-a ştiut.

–

Cum ar fi putut? zise Tyrion cu o urmă de răceală în glas. A încercat s-o convingă pe sora mea că Stark ar trebui cruţat, cu condiţia să-şi ia tălpăşiţa.

–

Da? Janos Slynt clipi nedumerit.

–

Sora mea, Cersei, repetă Tyrion ceva mai apăsat, în caz că nebunul ar avea vreun dubiu în privinţa persoanei la care se referea. Regina Regentă.

–

Da. Slynt luă o înghiţitură. Cât despre asta, ei bine..., regele a poruncit. Regele însuşi.

–

Regele are treisprezece ani, îi aminti Tyrion.

–

Totuşi, este regele. Fălcile lui Slynt începură să tremure când el se încruntă. Regele Celor Şapte Regate.

- Ei, al unuia sau două, cel puţin, spuse Tyrion cu un zâmbet amar. Aş putea să mă uit la suliţa ta?

–

Suliţa mea? Lord Janos clipi nedumerit. Tyrion arătă cu degetul.

–

Broşa cu care ţi-e prinsă capa.

Şovăitor, Lordul Janos îşi desfăcu podoaba şi i-o dădu.

–

Avem la Lannisport fierari care fac treabă mai bună. Emailul roşu sângeriu e o idee prea mult, dacă nu te superi. Spune-mi, domnul meu, ai vârât tu însuţi suliţa în spatele omului, sau doar ai dat ordinul?

–

Am dat ordinul şi l-aş mai da din nou. Lordul Stark era un trădător. Chelia de pe mijlocul capului lui Slynt era roşie ca sfecla şi capa lui ţesută din fir de aur îi alunecase de pe umeri, pe podea. Omul a încercat să mă cumpere.

- Fără să-i treacă prin cap că erai deja vândut. Slynt trânti cupa cu vin.

–

Eşti beat? Dacă îţi închipui că voi sta aici să mi se pună onoarea la îndoială...

–

Despre ce onoare e vorba? Recunosc, ai făcut un târg mai bun decât *Ser* Jacelyn. Un titlu de lord şi un castel pentru o suliţă înfiptă în spate şi nici măcar n-a trebuit s-o vâri tu. Îi aruncă lui Janos Slynt podoaba de aur înapoi. Aceasta îi săltă pe piept şi căzu zăngănind pe podea când omul se ridică.

–

Nu-mi place tonul tău, domnul meu... Pezevenghi. Sunt Lordul de Harrenhal şi membru al consiliului regal, cine eşti tu să mă iei aşa la rost?

Tyrion clătină din cap.

–

Cred că ştii destul de bine cine sunt. Câţi fii ai?

–

Ce înseamnă fiii mei pentru tine, *piticule?*

–

Pitic? Se înfurie. Ar fi trebuit să te opreşti la Pezevenghi. Sunt Tyrion din Casa Lannister şi într-o zi, dacă ai atâta minte cât o moluscă, vei cădea în genunchi şi vei mulţumi că am fost eu cel cu care a trebuit să ai de-a face şi nu cu nobilul meu tată. Acum: *câţi fii ai?*

Tyrion văzu spaima neaşteptată din ochii lui Janos Slynt.

–

T... trei, stăpâne. Şi o fiică. Te rog, stăpâne...

–

Nu trebuie să cerşeşti. Se ridică de pe scaun. Ai cuvântul meu, nu li se va face nici un rău. Băieţii mici vor fi crescuţi ca scutieri. Dacă slujesc bine şi cu loialitate, cu timpul vor putea deveni cavaleri. Să nu se zică niciodată despre casa Lannister că nu i-a răsplătit pe cei care o slujesc. Fiul tău cel mare va moşteni titlul de Lord Slynt şi acest blazon înfiorător al tău. Lovi cu piciorul mica suliţă de aur, trimiţând-o cu repeziciune în capătul celălalt al încăperii. Vom găsi pentru el nişte pământuri şi va putea să-şi construiască o reşedinţă a lui.

Nu va fi Harrenhal, dar va fi suficient. El va hotărî cu ce fată se va căsători.

Faţa lui Janos Slynt trecu de la roşu la alb.

–

C.ce... ce vrei să...? Fălcile îi tremurau ca nişte grămezi de seu.

–

Ce am de gând să fac cu *tine?* Tyrion îl lăsă pe prostănac să tremure o clipă, înainte de a răspunde. Corabia *Visul Verii* pleacă în zori, odată cu fluxul. Stăpânul ei îmi spune că

va poposi la Gultown, la

Cele Trei Surori, în insula Skagos şi la Easter-wick-by-the-Sea. Când îl vezi pe Lordul Comandant Mormont, transmite-i caldele mele salutări şi spune-i că nu am uitat nevoile Rondului de Noapte. Iţi doresc o viaţă lungă şi să slujeşti cu bine, domnul meu.

Când Janos Slynt îşi dădu seama că nu avea să fie executat pe loc, culoarea îi reveni în obraji. îşi împinse maxilarul înainte.

- Asta vom mai vedea, Pezevenghiule. *Piticule.* Poate că vei fi tu pe corabia aceea, ce părere ai? Poate că vei fi tu pe Zid. Scoase un râs nervos, ca un lătrat. Tu şi ameninţările tale, ei bine, vom vedea. Sunt prietenul regelui, ştii. Vom vedea ce va avea de spus Jof-frey despre asta. Şi Degeţel, şi regina, o, da. Janos Slynt are o grămadă de prieteni. Vom vedea cine pleacă pe mare, îţi promit. Chiar îţi promit.

Slynt se întoarse pe călcâie ca pe vremea când era străjer şi străbătu repede toată

lungimea Sălii Mici, cu cizmele răsunând pe podeaua de piatră. Zăngăni în susul scării, dădu uşa la o parte... şi ajunse faţă în faţă cu un bărbat înalt, cu obrajii scofâlciţi, cu platoşă

neagră şi mantie aurie. Avea legată de ciotul încheieturii de la mâna dreaptă o mână de fier.

-Janos, zise omul cu ochii adânciţi în orbite scânteind sub fruntea proeminentă şi sub smocul de păr grizonat. Şase mantii aurii intrară în linişte în Sala Mică, în spatele lui, iar Janos Slynt se dădu la o parte.

- Lord Slynt, strigă Tyrion. Cred că-1 cunoşti pe *Ser* Jacelyn Bywater, noul Comandant al Gărzii Oraşului.

- Ţi-am pregătit o lectică, îi spuse lui Slynt *Ser* Jacelyn. Docurile sunt întunecate şi îndepărtate şi drumurile nu sunt sigure noaptea. Soldaţi!

In timp ce mantiile aurii îl conduceau afară pe fostul lor comandant, Tyrion îl chemă

pe *Ser* Jacelyn la el şi îi înmâna un sul de pergament.

- E o călătorie lungă, iar Lordul Slynt va avea nevoie de companie. Vezi ca aceştia şase să-1 însoţească până la *Visul Verii.*

Bywater se uită peste lista de nume şi zâmbi.

–

Cum doreşti.

–

Este unul, zise Tyrion cu glas scăzut, Deem. Spune-i căpitanului că ăluia nu-i va duce nimeni dorul dacă se întâmplă să fie aruncat peste bord înainte de a ajunge la Paza Răsăritului.

–

Am auzit că acele ape de la miazănoapte sunt furtunoase. *Ser* Jacelyn se înclină şi plecă, mantia unduindu-se în urma lui. In drum, calcă pe capa din fir aurit a lui Slynt.

Tyrion rămase singur, sorbind ceea ce mai rămăsese din vinul bun, dulce, de Dornish.

Servitorii intrau şi ieşeau, luând farfuriile de pe masă. Le spuse să lase vinul. Când isprăviră, Varys intră cu pas uşor în încăpere, înveşmântat cu robe curgătoare în nunaţe de lavandă, care se potriveau cu mirosul lui.

–

O, adorabil, bunul meu lord.

–

Atunci, de ce am gustul ăsta amar în gură? îşi apăsă degetele pe tâmple. I-am spus să-1 arunce pe Allar Deem în mare. Sunt foarte ispitit să fac acelaşi lucru cu tine.

- S-ar putea să fii dezamăgit de rezultat, răspunse Varys. Furtunile vin şi pleacă, valurile se sparg deasupra capului, peştele mare mănâncă peştele mic, iar eu continui să

vâslesc. Pot să te deranjez gustând din vinul care îi plăcea atât de mult Lordului Slynt?

Tyrion făcu semn către carafă, încruntându-se. Varys umplu cupa.

–

A, dulce ca vara. Luă încă o înghiţitură. Aud strugurii cântând pe limba mea.

–

Mă întrebam ce e zgomotul ăla. Spune-le strugurilor să tacă, îmi crapă capul. Sora mea a fost. Asta a refuzat atât de loialul Lord Janos să spună. *Cersei* a trimis mantiile aurii la bordelul acela.

Varys chicoti nervos. Aşadar, el ştiuse în tot acest timp.

–

Ai omis partea aceea, zise Tyrion acuzator.

–

Dulcea ta soră, răspunse Varys atât de mâhnit încât părea că îi vor da lacrimile. E

greu să-i spui unui om aşa ceva. M-am temut de felul în care vei reacţio-na. Mă poţi ierta?

–

Nu, izbucni Tyrion. Fii blestemat! Fie blestemată! Nu se putea atinge de Cersei, ştia asta. Nu încă, nici măcar dacă ar fi vrut şi era departe de a fi sigur că voia. Totuşi, îl râcâia să stea aici şi să facă o parodie de justiţie, pedepsindu-i pe unii ca Janos Slynt şi Allan Deem, în timp ce sora lui îşi continua cursa sălbatică. Pe viitor, îmi vei spune ce ştii, Lord Varys. *Tot* ce ştii.

Eunucul zâmbi viclean.

–

Asta s-ar putea să dureze destul de mult timp, bunul meu stăpân. Ştiu cam multe.

–

Nu destul de multe ca să salvezi acel copil, s-ar părea.

–

Din păcate, nu. A mai fost un bastard, un băiat, mai mare. Am luat măsuri să-1 văd ferit de pericol... Dar mărturisesc că nu mi-am închipuit niciodată că bebeluşul ar fi în pericol. O

fiică nelegitimă, de nici un an, cu o târfă drept mamă. Ce pericol ar putea să

reprezinte?

–

Era a lui Robert, zise Tyrion cu amărăciune. Asta a fost îndeajuns pentru Cersei, s-ar părea.

–

Da, e nespus de trist. Trebuie să mă învinuiesc pentru biata copilă şi pentru mama ei, care era atât de tânără şi îl iubea pe rege.

–

Chiar aşa? Tyrion nu o văzuse niciodată pe fată la faţă, dar în mintea lui ea era Shae şi Tysha deopotrivă. Mă întreb dacă o târfă poate să iubească pe cineva cu adevărat. Nu, nu răspunde. Aş prefera să nu ştiu anumite lucruri.

O aranjase pe Shae într-un conac mare, din piatră şi lemn, care avea fântână, grajd şi grădină. Ii dăduse servitori să aibă grijă de nevoile ei, o pasăre albă din Insulele Verii să-i ţină companie, mătăsuri, argint şi pietre preţioase să o împodobească, străjeri să o apere. Şi totuşi părea nemulţumită. Voia să fie cu el mai mult timp, îi spusese, voia să-1 slujească şi să-1 ajute.

- Cel mai mult mă ajuţi aici, între aşternuturi, i-a zis el într-o noapte, după ce au făcut dragoste şi stătea întins lângă ea, cu capul culcat pe pieptul ei şi cu o dulce durere în mădular. Ea nu răspunsese decât cu ochii. Tyrion citise acolo că nu era ceea ce ea ar fi vrut să audă.

Oftând, Tyrion dădu să întindă din nou mâna după vin, pe urmă îşi aminti de Lordul Janos şi împinse carafa cât colo.

–

Se pare că sora mea chiar a spus adevărul despre moartea lui Stark. Trebuie să-i mulţumim nepotului meu pentru această nebunie.

–

Regele Joffrey a dat porunca, Janos Slynt şi *Ser* Ilyn Payne au dus-o la îndeplinire iute, fără ezitare...

–

... aproape ca şi cum ar fi aşteptat-o. Da, am mai discutat despre asta, fără nici un rost. O nebunie.

–

Cu Garda Oraşului în mână, stăpâne, ai posibilitatea de a avea grijă ca înălţimea Sa să nu mai facă şi alte... nebunii? Ca să fim siguri, mai trebuie să luăm în calcul şi casa reginei...

–

Mantiile roşii? Tyrion dădu din umeri. Vylarr e loial faţă de Casterly Rock. Ştie că

sunt aici trimis de tatăl meu. Lui Cersei îi va fi greu să-şi folosească oamenii împotriva mea... De altfel, sunt doar o sută. Iar eu am încă pe jumătate atâţia oameni ai mei. Şi şase mii de mantii aurii, dacă Bywater este omul care pretinde că este.

–

Vei descoperi că Ser Jacelyn e curajos, de onoare şi supus... Şi cât se poate de recunoscător.

–

Faţă de cine, mă întreb. Tyrion nu avea încredere în Varys, deşi nu îi contesta valoarea. Ştia o mulţime de lucruri, fără îndoială. De ce eşti atât de săritor, Lord Varys?

întrebă Tyrion, studiind mâinile

–

inoi ale bărbatului, chipul lui spân, pudrat, şi micul zâmbet slugarnic.

–

Eşti Mâna Regelui. Eu slujesc regatul, pe rege şi pe tine.

–

Aşa cum i-ai slujit pe Jon Arryn şi pe Eddard Stark?

–

L-am slujit pe Lordul Arryn şi pe Lordul Stark cât am putut mai bine. Am fost mâhnit şi îngrozit de moartea lor prematură.

–

Gândeşte-te cum mă simt. S-ar putea ca eu să fiu următorul.

–

O, cred că nu, răspunse Varys, învârtind vinul în cupă. Puterea e un lucru curios, stăpâne. Oare te-ai gândit la ghicitoarea pe care ţi-am spus-o în ziua aceea, la han?

–

Mi-a trecut prin minte o dată sau de două ori, recunoscu Tyrion. Regele, preotul şi bogatul - cine trăieşte şi cine moare? Pe cine va asculta spadasinul? E o ghicitoare fără

răspuns sau, mai degrabă, cu prea multe răspunsuri. Totul depinde de omul cu sabia.

–

Şi totuşi, el nu e nimeni, zise Varys. Nu are nici coroană, nici aur şi nu e ocrotit de zei, are doar o sabie ascuţită.

–

Sabia reprezintă puterea asupra vieţii şi a morţii.

–

Doar că... totuşi, dacă el e spadasinul care ne conduce cu adevărat, de ce ne prefacem că regele nostru deţine puterea? De ce ar trebui ca un om puternic, cu o sabie, să

asculte *vreodată* de un rege copil ca Joffrey sau de unul îmbibat de vin, ca tatăl său?

–

Pentru că aceşti regi copii şi nerozi beţivi pot chema alţi oameni puternici cu săbiile lor.

–

Atunci aceşti alţi spadasini deţin adevărata putere. Sau nu e aşa? De unde îşi au săbiile? *Ei* de ce se supun? Varys zâmbi. Cunoaşterea înseamnă putere, zic unii. Unii ne învaţă că toată puterea vine de la zei. Alţii susţin că provine de la lege. Totuşi, în ziua aceea, pe treptele Templului Septim al lui Baelor, cucernicul nostru înalt Septon şi legitima noastră Regină Regentă şi slujitorul tău mereu atoateştiutor au fost la fel de lipsiţi de putere ca cizmarul sau dogarul meu din gloată. Cine 1-a ucis cu adevărat pe Eddard Stark, ce crezi?

Joffrey care a dat porunca? *Ser* Lkyn Payne care a înfipt sabia? Sau... altcineva?

Tyrion clătină din cap.

- Vrei să răspund la ghicitoarea ta blestemată sau doar să mă faci să mă doară capul şi mai tare?

Varys zâmbi.

–

Uite, atunci. Puterea se află acolo unde oamenii *cred* că se află. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

–

Aşadar, puterea e o mascaradă?

–

O umbră pe perete, murmură Varys. Deşi umbrele pot ucide. Şi adesea un om foarte mic poate să proiecteze o umbră foarte mare.

Tyrion zâmbi.

- Lord Varys, încep să ţin ciudat de mult la tine. Aş putea să te omor, totuşi, dar cred că asta m-ar întrista.

- Voi lua asta drept un înalt semn de apreciere.

–

Ce eşti tu, Varys? Tyrion descoperi că voia cu adevărat să ştie. Un păianjen, se spune.

–

Spionii şi informatorii sunt rareori iubiţi, domnul meu. Sunt doar un slujitor devotat al regatului.

–

Şi un eunuc. Să nu uităm asta.

–

Arareori uit.

–

Mi s-a zis şi mie jumătate de om, deşi cred că zeii au fost mai blânzi cu mine. Sunt scund, picioarele îmi sunt răsucite şi femeile nu se uită după mine cu mare dorinţă... Şi totuşi, sunt încă bărbat. Shae nu e prima care să-mi cinstească patul şi într-o zi s-ar putea să-mi iau o soţie şi să am un fiu. Dacă zeii sunt buni, va arăta ca unchiul său şi va gândi ca

tatăl său. Nu ai nici o asemenea speranţă care să te susţină? Piticii sunt o glumă a zeilor, dar eunucii sunt făcuţi de oameni. Cine te-a tăiat, Varys? Când şi de ce? Cine *eşti* cu adevărat?

Pe chipul eunucului nu sclipi nici un zâmbet, dar ochii lui licăriră a ceva care nu era râs.

- Eşti amabil că întrebi, stăpâne, dar povestea mea e lungă şi tristă şi avem de discutat despre trădare. Scoase un pergament din mâneca robei. Comandantul Galerei Regelui, *Cerbul Alb,* complotează să ridice ancora pe furiş peste trei zile, să-şi pună sabia şi corabia la dispoziţia Lordului Stannis.

Tyrion oftă.

–

Presupun că trebuie să-i dăm o lecţie sângeroasă.

–

Ser Jacelyn ar putea să aranjeze să dispară, dar o judecată în faţa regelui nu ar face decât să asigure devotamentul celorlalţi căpitani pe mai departe.

Şi să-mi ţină nepotul-rege ocupat.

- Cum spui tu. Răpune-1 cu o doză din justiţia lui Joffrey.

Varys făcu un semn pe pergament.

–

Ser Horas şi *Ser* Hobber Redwyne au mituit paznicul să-i lase să iasă pe o poartă

dosnică, poimâine noaptea. S-au făcut aranjamente să plece cu galera Pentoshilor, *Călăreţul Lunii,* deghizaţi în vâslaşi.

–

Putem să-i ţinem la galerele alea câţiva ani, să vedem cum le place? Zâmbi. Nu, sora mea ar fi înnebunită de durere să piardă asemenea oaspeţi de preţ. Informează-1 pe *Ser* Jacelyn. Pune mâna pe omul pe care l-au mituit şi explică-i ce onoare e să slujeşti ca frate al Rondului de Noapte. Şi postează oameni în jurul *Alergătorului Lunii* în caz

că Redwynii găsesc un al doilea paznic care duce lipsă de barili.

–

Cum doreşti. Un alt semn pe pergament. Omul tău, Timett, 1-a ucis pe fiul unui negustor de vinuri în seara asta, la un cuib de pariuri de pe Strada Argintului. L-a ucis fiindcă a trişat la pietre.

–

A fost adevărat?

–

O, fără îndoială.

–

Atunci oamenii cinstiţi ai oraşului îi datorează recunoştinţă lui Timett. Voi avea grijă să primească mulţumirile regelui.

Eunucul chicoti nervos şi mai făcu un semn.

- De asemenea, avem o invazie neaşteptată de oameni sfinţi. Cometa a adus aici tot felul de preoţi ciudaţi şi de profeţi, s-ar părea. Cerşesc în cârciumi şi în prăvălii şi prevestesc pierzanie şi distrugere oricui se opreşte să-i asculte. Tyrion dădu din umeri.

- Suntem aproape de anul trei sute de la Debarcarea lui Aegon. Presupun că e de aşteptat. Lasă-i să vocifereze.

- Răspândesc teama, stăpâne.

- Credeam că asta e treaba ta. Varys îşi acoperi gura cu mâna.

- Eşti foarte crud să spui asta. O ultimă problemă. Lady Tanda a dat un mic dineu seara trecută. Am meniul şi lista invitaţilor, ca să le analizezi. Când s-a turnat vinul, Lord Gyles s-a ridicat să închine cupa în cinstea regelui, iar *Ser* Balon Swann a fost auzit spunând: *Vom avea nevoie de trei cupe pentru asta.* Mulţi au râs....

Tyrion ridică o mână.

–

Destul. *Ser* Balon a făcut o glumă. Nu mă interesează vorbele de pahar ale trădătorilor, *Ser* Varys.

–

Eşti pe atât de înţelept pe cât eşti de blând, stăpâne. Pergamentul dispăru în mâneca eunucului. Avem amândoi multe de făcut. Te las acum.

Când eunucul plecă, Tyrion rămase multă vreme privind lumânarea şi întrebându-se cum va primi sora lui vestea despre demiterea lui Janos Slynt. Nu cu plăcere, la drept vorbind, dar nu vedea ce ar putea spera să facă Cersei altceva decât să trimită un protest ameninţător Lordului Tywin de Harrenhal. Tyrion avea acum Rondul de Noapte, plus o sută

cincizeci de membri ai clanurilor şi o forţă sporită de mercenari recrutaţi de Bronn. Părea bine apărat.

Fără îndoială, Eddard Stark gândea la fel.

Fortăreaţa Roşie era întunecată şi liniştită când Tyrion părăsi Sala Mică. Bronn îl aştepta în sera sa.

- Slynt? întrebă el.

- Lordul Janos va pleca la Zid cu fluxul de dimineaţă. Varys vrea să mă facă să cred că l-am înlocuit pe unul dintre oamenii lui Joffrey cu unul de-al meu. Mai degrabă l-am înlocuit pe omul lui Degeţel cu omul lui Varys, dar, fie.

- Ar fi bine să ştii, Timett a ucis un om...

- Varys mi-a spus. Mercenarul nu părea surprins.

–

Nebunul şi-a imaginat că un chior ar fi mai uşor de înşelat. Timmer i-a ţintuit încheietura de masă cu un pumnal şi i-a smuls beregata cu mâinile goale, Ştie cum să-şi încleşteze degetele...

–

Scuteşte-mă de detaliile oribile, mi se întoarce stomacul pe dos, zise Tyrion. Cum merge cu recrutarea?

–

Destul de bine. Trei oameni noi în seara asta.

–

De unde ştii pe care să-i angajezi?

- Îi analizez. Îi chestionez, ca să aflu unde au luptat şi cât de bine mint. Bronn zâmbi.

Şi pe urmă le dau ocazia să mă ucidă, ei fiind în aceeaşi situaţie.

–

Ai ucis pe vreunul?

–

Pe nici unul pe care l-am fi putut folosi.

–

Şi dacă unul dintre ei te omoară?

- Va fi unul pe care ai vrea să-1 angajezi. Tyrion era puţin beat şi foarte obosit.

Spune-mi, Bronn, dacă ţi-aş spune să ucizi un bebeluş..., o copilă, încă la pieptul mamei, ai face-o? Fără nici o întrebare?

- Fără nici o întrebare? Nu. Mercenarul îşi frecă degetul mare de degetul arătător. Aş

întreba cât.

Şi de ce aş avea vreodată nevoie de al tău Allar Deem, Lord Slynt? gândi Tyrion. *Am o sută de oameni ai mei.* Îi venea să râdă, îi venea să plângă, dar mai presus de orice o dorea pe Shae.

AR YA

Drumul nu era nimic mai mult decât două şanţuri lăsate de roţi printre ierburi.

Partea bună era că, circulaţia fiind atât de redusă, nu va fi nimeni care să arate cu degetul în ce direcţie au apucat-o. Fluviul de oameni care inunda drumul regelui era acolo doar un firicel.

Partea rea era că drumul se unduia înainte şi înapoi, ca un şarpe, împletindu-se cu poteci şi mai mici şi părând uneori că dispare cu totul doar ca să reapară la jumătate de leghe mai departe, când îşi pierduseră cu totul speranţa. Arya ura acest drum. Relieful era destul de domol; dealuri line şi câmpuri terasate alternau cu fâneţe, păduri şi văi mici, năpădite de trestii, care aproape că încetineau cursul

pâraielor. Chiar şi aşa, poteca era atât de îngustă şi de cotită, încât ajunseseră să se strecoare.

Căruţele erau cele care îi încetineau, cu mersul lor greoi, cu osiile trosnind sub povara încărcăturilor. De zeci de ori pe zi erau nevoiţi să se oprească pentru

a elibera o roată prinsă într-un şanţ sau să-şi întărească forţele pentru a urca o pantă

mocirloasă. Intr-o zi, în mijlocul unui pâlc des de stejari, s-au întâlnit faţă în faţă cu trei oameni care duceau o grămadă de lemne de foc într-un car tras de un singur bou, fără ca nici unul dintre ei să poată trece. Nu era altceva de făcut decât să aştepte ca pădurarii să-şi dezlege boul, să-1 ducă printre copaci, să întoarcă invers carul, să înhame boul din nou şi să

o ia înapoi pe unde veniseră. Boul era mai încet decât căruţele, aşa că în ziua aceea nu au ajuns aproape nicăieri.

Arya se uita mereu peste umăr, întrebându-se când îi vor prinde pelerinele aurii.

Noaptea, se trezea la fiecare zgomot şi înhăţa mânerul Acului. Nu se opreau niciodată fără

să pună santinele, dar Arya nu avea încredere în ele. Mai ales în băieţii orfani. Probabil că

s-or fi descurcat pe aleile de la Debarcaderul Regelui, dar aici, în pustietate, erau pierduţi.

Când se furişa tăcută ca o umbră, putea trece pe lângă ei ca să se spele la lumina stelelor, în apele pădurii, unde nu o vedea nimeni. In noaptea în care Lommy Mâini Verzi era de pază, s-a căţărat într-un stejar şi a mers din copac în copac până când a ajuns chiar deasupra capului lui, iar el nu a văzut nimic. Ar fi putut să-i sară în cap, dar ştia că ar fi ţipat şi ar fi trezit toată tabăra, iar Yoren ar fi putut să ridice din nou bâtul la ea.

Lommy şi ceilalţi orfani îl tratau acum cu toţii pe Taur ca pe o persoană deosebită, pentru că regina îi voia capul, deşi el nu recunoştea nimic.

- Nu i-am făcut niciodată ceva reginei, spunea el furios. Mi-am făcut treaba, atâta tot.

Toata ziua numai cleşti şi foaie; i-am făcut toate poftele. Trebuia să fiu armurier şi, într-o zi, Maester Mott îmi zice că trebuie să mă înrolez în Rondul de Noapte, asta e tot ce ştiu.

Apoi Taurul se ducea să-şi lustruiască atent coiful. Era un coif frumos, rotunjit şi curbat, cu o vizieră îngustă şi două coarne mari de metal. Arya îl privea cum lustruieşte metalul cu pânză uleiată, făcându-1 să strălucească atât de tare încât în oţelul lui se oglindea focul. Cu toate astea, nu şi-1 punea niciodată pe cap.

–

Pun rămăşag că e bastardul acelui trădător, spuse Lommy într-o seară cu glas scăzut, ca Gendry să nu audă. Lordul Lup, cel pe care l-au tăiat pe treptele Templului lui Baelor.

–

Nu este, afirmă Arya.

Tatăl meu a avut un sigur bastard, şi acela este Jon. Se îndepărtă iute în pădure. Nu-

şi dorea nimic altceva decât să pună şaua pe cal şi să plece acasă. Era o iapă bună, un cal roib cu un smoc alb pe frunte. Iar Arya fusese mereu o bună călăreaţă. Ar fi putut să plece la galop şi să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul, dacă ar fi vrut. Doar că atunci n-ar mai fi avut pe nimeni care să meargă în recunoaştere în faţa ei, să vegheze în spate, sau să stea de pază când ar dormi, iar când mantiile aurii ar prinde-o, ar fi singură. Era mai în siguranţă

dacă rămânea cu Yoren şi cu ceilalţi.

- Nu suntem departe de Ochiul Zeilor, spuse fratele în negru într-o dimineaţă. Drumul Regelui nu e sigur până ce nu trecem de Trident. Aşa că vom ocoli lacul de-a lungul ţărmului vestic; acolo nu ne vor căuta. In următorul loc unde urmele se încrucişau, întoarse căruţele către apus.

Aici, câmpul făcea loc pădurii, satele şi cetăţile erau mai mici şi mai îndepărtate, dealurile mai înalte şi văile mai adânci. Era din ce în ce mai greu de ajuns la mâncare. In

oraş, Yoren încărcase căruţele cu peşte sărat, posmagi, untură, napi, saci cu fasole şi cu orz şi roţi de brânză galbenă, dar mâncaseră totul, până la ultima bucăţică. Obligaţi fiind să

trăiască din roadele pământului, Yoren ceru ajutorul lui Koss şi Kurz, care fuseseră prinşi ca braconieri. Ii trimitea în pădure înaintea coloanei şi seara se întorceau cu un cerb atârnat între ei pe un ţăruş sau cu câteva prepeliţe legate la brâu. Băieţii mai tineri erau trimişi să

culeagă mure de-a lungul drumului sau să sară peste garduri, pentru a umple cu mere câte un sac, dacă se întâmpla să dea peste o livadă.

Arya era o căţărătoare pricepută şi o culegătoare rapidă, şi îi plăcea să meargă singură.

Intr-o zi, întâlni un iepure, din pură întâmplare. Era maroniu şi gras, cu urechi lungi şi nările fremătând. Iepurii fug mai repede decât pisicile, dar nu se pot căţăra în copaci nici pe jumătate atât de bine. Il plesni cu băţul şi îl înşfacă de urechi, iar Yoren îl înăbuşi cu nişte ciuperci şi ceapă sălbatică. Arya primi un picior întreg, de vreme ce era iepurele prins de ea.

Il împărţi cu Gendry.

Ceilalţi primiră câte o lingură de tocană, chiar şi cei în cătuşe. Jaqen H'ghar îi mulţumi politicos pentru trataţie, iar Muşcătorul îşi linse unsoarea de pe degetele murdare cu o privire extatică, însă Rorge, cel fără nas, doar râse şi spuse:

- Avem acum un vânător. Cap Bubos. Cap Bubos, Ucigaşul de Iepuri.

In preajma cetăţii numite Mărăcinişul Alb, câţiva lucrători la câmp îi înconjurată

cerându-le bani în schimbul ştiuleţilor pe care îi luaseră. Yoren le privi secerile şi le azvârli câteva monede de aramă.

–

A fost o vreme când un bărbat în negru era ospătat de la Dorne la Winterfell, şi până

şi lorzii de seamă considerau că e o onoare să-1 găzduiască sub acoperişul lor, spuse el cu amărăciune. Acum nişte lacomi ca voi vor bani grei pentru o muşcătură din-tr-un măr viermănos. Scuipă.

–

E porumb dulce, mai mult decât merită o cioară bătrână ca tine, răspunse unul dintre ei cu asprime. Ieşi chiar acum de pe câmpul nostru şi ia-i cu tine şi pe netrebnicii şi cuţitarii ăştia, altfel vă voi trage pe toţi în ţeapă, în lanul de porumb, să speriaţi celelalte ciori.

Au fript porumbul dulce în pleavă în seara aceea, întorcând ştiuleţii cu beţe lungi, despicate, şi l-au mâncat fierbinte, direct de pe cocean. Lui Arya i se păru că are un gust minunat, dar Yoren era prea nervos ca să mănânce. Parcă avea un nor deasupra capului, negru şi zdrenţuit, ca mantia pe care o purta. Se plimba de colo-colo agitat, bombănind de unul singur.

In ziua următoare, Koss veni în goană să-1 anunţe despre existenţa unei tabere, ceva mai în faţă.

–

Treizeci sau patruzeci de oameni, cu zale şi coifuri, spuse el. Unii dintre ei sunt grav răniţi, iar unul cred că e pe moarte după cum geme. Cu toată larma pe care o făcea, am ajuns chiar lângă ei. Au suliţe şi scuturi, dar un singur cal, şi ăla şchiop. Am impresia că

sunt acolo de ceva vreme, după cum pute locul.

–

Ai văzut vreo flamură?

–

Pisica sălbatică tărcată cu şase picioare, galbenă cu negru, pe un fond de culoarea noroiului.

Yoren împături o frunză acrişoară, o vârî în gură şi o mestecă.

- Nu-mi dau seama, recunoscu el. Pot fi de o parte, pot fi de alta. Dacă sunt atât de grav răniţi, s-ar putea să ne ia caii, indiferent cine sunt. S-ar putea să ia mai mult de-atât.

Cred că o să-i ocolim.

Au ocolit leghe în şir şi le-a luat cel puţin două zile, dar bătrânul zicea că merită.

- Veţi sta destul la Zid. Tot restul vieţii, cel mai probabil. Mie mi se pare că nu e nici o grabă să ajungem acolo.

Când se îndreptară din nou către nord, Arya văzu din ce în ce mai mulţi oameni păzindu-şi câmpurile. Adesea stăteau în linişte la marginea drumului, aruncând priviri reci oricărui trecător. Prin alte părţi patrulau călare, trasându-şi liniile gardurilor cu topoare agăţate la şei. Intr-un singur loc zări un om cocoţat într-un pom uscat, cu un arc în mână şi o tolbă cu săgeţi atârnată de creanga de sub el. In momentul în

care îi observă, puse o săgeată în arc şi nu îşi dezlipi privirea de la ei până ce nu dispăru şi ultima căruţă. In tot acest timp, Yoren 1-a ocărat:

- El şi copacul lui, să vedem cât o să-i placă acolo când vor veni Ceilalţi să-1 ia.

Atunci va striga după Rondul de Noapte, asta va face.

O zi mai târziu, Dobber observă o sclipire roşie pe cerul nopţii.

- Sau drumul acesta a mers şi apoi s-a întors, sau soarele apune la miazănoapte.

Yoren se urcă pe o movilă să vadă mai bine.

- Foc, anunţă el. îşi linse un deget şi îl ridică în aer. Vântul ar trebui să-1 ducă în direcţia opusă. Totuşi, trebuie vegheat.

Şi într-adevăr au vegheat. Pe măsură ce lumea se întuneca, focul părea să devină tot mai strălucitor, până ce arăta de parcă nordul întreg era în flăcări. Din când în când, simţeau miros de fum, deşi vântul era liniştit şi flăcările nu se apropiau. In zori, focul era stins, dar nici unul dintre ei nu dormise prea bine în noaptea aceea.

Era amiază când ajunseră în locul în care fusese satul. Câmpurile erau pustiuri carbonizate, leghe întregi de jur-împrejur, casele, coji înnegrite. Scheletele animalelor arse şi măcelărite împânzeau pământul, sub păturii vii de ciori care se ridicau, croncănind cu furie când erau deranjate. Fumul

se răspândea încă din interiorul cetăţii. De departe, palisadele sale de lemn păreau solide, dar nu se dovediseră destul de puternice.

Călare pe iapa sa, în faţa căruţelor, Arya văzu trupuri carbonizate împlântate în ţăruşi ascuţiţi, pe metereze, cu mâinile trase în faţa ochilor de parcă ar fi vrut să alunge flăcările care îi mistuiseră. Yoren anunţă un popas când se aflau încă la o oarecare distanţă şi îi spuse lui Arya şi celorlalţi să aibă grijă de căruţe cât timp el, Murch şi Cutjack mergeau înainte pe jos. Când trecură printr-o poartă spartă, un stol de corbi se ridică dintre ziduri, iar corbii închişi în coliviile din căruţele lor începură să-i strige cu croncănituri şi ţipete ascuţite.

–

Ar trebui să intrăm după ei? îl întrebă Arya pe Gendry, când Yoren şi ceilalţi erau plecaţi de o bună bucată de vreme.

–

Yoren a spus să aşteptăm. Glasul lui Gendry suna înfundat. Când Arya se întoarse să

privească, observă că avea coiful pe cap, strălucind, cu coarnele curbate, imense.

Când, în cele din urmă, veniră înapoi, Yoren avea o fetiţă în braţe, iar Murch şi Cutjack duceau o femeie pe o targa făcută dintr-o cuvertură veche, sfâşiată. Fata nu avea mai mult de doi ani şi plângea tot timpul, un sunet scâncit, ca şi cum ar fi avut ceva în gât.

Fie că nu ştia încă să vorbească, fie că uitase. Braţul drept al femeii se termina la cot, cu un ciot plin de sânge, iar ochii ficşi păreau să nu vadă nimic. Vorbea, dar spunea un singur lucru. „Vă rog", striga iar şi iar. „Vă rog, vă rog." Lui Rorge i se părea amuzant. Râdea, pufnind prin gaura de pe faţă, acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, iar Muşcătorul începu să

râdă şi el, până ce Murch îi înjură şi le spuse să tacă.

Yoren îi puse să găsească un loc pentru femeie în spatele căruţei.

–

Şi mişcaţi-vă repede, zise el. Când vine noaptea, aici vor fi lupi, poate şi mai rău.

–

Mi-e frică, murmură Plăcintă Fierbinte când văzu femeia cu un singur braţ târâtă în căruţă.

- Şi mie, mărturisi Arya. O strânse de umăr:

- N-am omorât niciodată un băiat în bătaie, Arry. Doar am vândut plăcintele mamei, atâta tot.

Arya se îndepărtă de căruţă, atât cât îndrăznea, ca să nu fie nevoită să o audă pe fată

plângând sau să o asculte pe mama ei şoptind: „Vă rog." îşi aminti o poveste spusă cândva de Bătrâna Nan, despre un bărbat închis într-un castel întunecat, de nişte uriaşi răi. Era foarte curajos şi deştept şi îi păcălise pe uriaşi, şi scăpase..., dar îndată ce ajunse afară din castel, l-au luat Ceilalţi şi i-au băut sângele roşu, fierbinte. Acum ştia cum trebuie să se fi simţit.

Femeia cu un singur braţ muri pe înserat. Gen-dry şi Cutjack îi săpară un mormânt pe coama unui deal, sub o salcie plângătoare. Când vântul bătea, Arya avea impresia că aude lungile crengi şoptind: „Vă rog. Vă rog. Vă rog." I se ridică părul pe ceafă şi se îndepărtă, aproape fugind, de lângă mormânt.

- In seara asta nu facem nici un foc, le spuse Yoren. Cina consta într-o mână de ridichi găsite de Koss, o cană de fasole uscată şi apă dintr-un pârâu din apropiere. Apa avea un gust ciudat, iar Lommy le spuse că era gustul cadavrelor în putrefacţie aflate undeva, în susul râului. Plăcintă Fierbinte l-ar fi pocnit dacă nu i-ar fi despărţit Reysen.

Arya bău prea multă apă, doar ca să-şi umple stomacul cu ceva. Nu şi-ar fi imaginat că va putea dormi, dar cumva a reuşit. Când se trezi, era întuneric beznă şi vezica îi era pe cale să explodeze. Peste tot în jurul ei se îngrămădeau

oameni adormiţi, înveliţi cu pături şi mantii. Arya găsi Acul, se ridică, ascultă. Auzi paşii uşori ai santinelei, oameni răsucindu-se în somnul lor agitat, sforăiturile hârâitoare ale lui Rorge şi sâsâitul ciudat pe care îl scotea Muşcătorul în somn. Dinspre o altă căruţă venea scâr-ţâitul ritmic al oţelului pe piatră, din locul unde stătea Yoren, mestecând o frunză acrişoară şi ascuţindu-şi tăişul pumnalului.

Plăcintă Fierbinte era unul dintre băieţii de pază.

- Unde te duci? întrebă când o văzu pe Arya îndreptându-se către copaci.

Arya făcu un semn vag cu mâna către pădure.

–

Ba nu te duci, zise Plăcintă Fierbinte. Devenise mai îndrăzneţ acum, că avea sabia la brâu, chiar dacă era doar o sabie scurtă, iar el o mânuia ca pe un topor. Bătrânul a spus ca în seara asta toată lumea să stea pe-aproape.

–

Trebuie să mă uşurez, explică Arya.

–

Ei bine, foloseşte pomul de colo. Arătă cu degetul. Nu ştii ce e acolo, Arry. Mai înainte am auzit lupi.

Lui Yoren nu i-ar plăcea dacă s-ar certa cu el.

A

încercă să pară speriată.

–

Lupi? Vorbeşti serios?

–

Am auzit, o asigură el.

–

Nu cred că trebuie să mă duc, până la urmă. Se întoarse la pătura ei şi se prefăcu adormită până ce auzi paşii lui Plăcintă Fierbinte îndepărtându-se. Apoi se rostogoli pe o parte şi se furişă în pădure, prin cealaltă parte a taberei, tăcută ca o umbră. Erau şi aici santinele, dar Arya le ocoli cu uşurinţă. Doar ca să se asigure, se duse de două ori mai departe decât de obicei. Când fu convinsă că nu era nimeni prin apropiere, îşi dădu jos pantalonii şi se lăsă pe vine, să-şi facă treaba.

Tocmai urina, cu hainele în jurul gleznelor, când auzi foşnete pe sub copaci. ***Plăcintă***

Fierbinte, gândi în panică, ***m-a urmărit.*** Apoi văzu ochii licărind dinspre pădure, strălucind de oglindirea lunii. Stomacul i se strânse şi întinse mâna după sabie, fără să-i pese dacă se uda toată, numărând ochii: doi, patru, opt, doisprezece, o haită întreagă...

Unul dintre ei se apropie cu pas uşor dinspre copaci. O fixă cu privirea şi îşi dezgoli colţii, iar Arya nu se mai putu gândi decât la cât de proastă a fost şi cum va jubila Plăcintă

Fierbinte când îi vor găsi trupul pe jumătate devorat, în dimineaţa următoare. Dar lupul se întoarse şi o luă la goană înapoi în întuneric şi la fel de repede ochii dispărură. Tremurând, se şterse, îşi legă pantalonii şi se întoarse la tabără şi la Yoren, urmărind sunetul hârşâit ce venea din depărtare. Arya se caţără în căruţă, lângă el, cutremurată.

–

Lupi, şopti ea cu glas răguşit. In pădure.

–

Da. Trebuie să fie.

–

M-au speriat.

–

Chiar aşa? Scuipă. Eu am impresia că neamul tău ţinea la lupi.

–

Nymeria era un lup străvechi. Arya îşi strânse mâinile la piept. Asta e altceva.

Oricum, ea s-a dus. Jory şi cu mine am aruncat cu pietre în ea până când a fugit, altfel regina ar fi omorât-o. O întrista să vorbească despre asta. Pariez că, dacă ar fi fost în oraş, nu ar fi permis să i se taie capul lui tata.

–

Băieţii orfani nu au taţi, spuse Yoren, sau ai uitat? Saliva îi era roşie de la frunza acrişoară, aşa că arăta de parcă gura i-ar fi sângerat. Singurii lupi de care trebuie să ne temem sunt cei îmbrăcaţi în piele de om, precum cei care au distrus satul ăla.

–

Mi-aş dori să fiu acasă, spuse ea cu tristeţe, încerca din răsputeri să fie curajoasă, să

fie fioroasă ca o lupoaică, dar uneori se simţea doar ca o fetiţă.

Fratele în negru desfăcu o frunză acrişoară din balotul aflat în căruţă şi şi-o îndesă în gură.

–

Poate că ar fi trebuit să te las unde te-am găsit, băiete. Pe toţi. In oraş e mai sigur, mi se pare.

–

Nu-mi pasă. Vreau să mă duc acasă.

–

Aduc oameni la Zid de aproape treizeci de ani. Pe buzele lui Yoren străluci saliva, ca nişte bulbuci de sânge. In tot

acest timp, am pierdut doar trei. Un bătrân a murit de febră, un băiat din oraş a fost muşcat de şarpe când se uşura şi un nebun a încercat să mă omoare în somn şi s-a ales cu un zâmbet roşu pentru deranj. îşi trecu pumnalul în dreptul gâtului, arătându-i. Trei în treizeci de ani. Scuipă vechea frunză acrişoară. Acum o corabie ar fi fost un lucru mai înţelept. Nici o şansă să mai găsim oameni pe drum, dar... Un bărbat isteţ s-ar

fi dus cu corabia, dar eu... Treizeci de ani am mers pe acest drum al regelui. îşi vârî pumnalul în teacă. Du-te la culcare, băiete. Mă auzi?

Ea încercase. Totuşi, cum stătea sub pătura ei subţire, auzea lupii urlând... şi un alt sunet, mai slab, doar o şoaptă în vânt, care ar fi putut să fie un ţipăt.

DAVOS

Aerul dimineţii era negru de fumul zeilor arzând.

Ardeau cu toţii acum, Fecioară şi Mamă, Războinic şi Fierar, Baborniţa cu ochii ei sidefii şi Tatăl cu barba poleită cu aur, chiar şi Străinul, cioplit să pară mai mult animal decât om. Lemnul vechi, uscat, şi nenumăratele straturi de vopsea şi de lac ardeau cu o lumină

sălbatică, nesăţioasă. Căldura se ridica sclipind prin aerul rece. In spate, garguiele şi dragonii de piatră de pe zidurile castelului se vedeau ca prin ceaţă, de parcă Davos le-ar fi văzut printr-un văl de lacrimi. ***Sau ca şi cum bestiile ar fi tremurat, s-ar fi agitat...***

–

Un lucru rău, declară Allard, deşi cel puţin avusese bunul-simţ să vorbească cu glas scăzut. Dalie mormăi aprobator.

–

Linişte, spuse Davos. Nu uitaţi unde vă aflaţi. Fiii lui erau buni, dar tineri, iar Allard, în special, era pripit. ***Dacă aş fi rămas contrabandist, Allard ar fi sfârşit pe Zid, Stannis l-a***

cruţat de un asemenea final, încă un lucru pentru care-i sunt dator...

–

Sute de oameni veniseră la porţile castelului să vadă cum ardeau Cei Şapte. Aerul mirosea urât. Chiar şi soldaţilor le venea greu să nu se simtă stânjeniţi în faţa unui asemenea afront adus zeilor pe care mulţi dintre ei îi veneraseră toată viaţa.

Femeia roşie dădu ocol focului de trei ori, rugân-du-se o dată în limba Asshai, o dată în Valyriana cultă şi o dată în Limba Comună. Davos o înţelese doar pe ultima.

- R'hllor, vino în întunericul nostru, strigă ea. Stăpân al Luminii, îţi oferim aceşti zei falşi, aceşti şapte zei care sunt unul singur, duşmanul. Ia-1 şi re-varsă-ţi lumina asupra noastră, căci noaptea e întunecată şi plină de spaime.

Regina Selyse repetă vorbele. Lângă ea, Stannis privea impasibil, cu maxilarul tare ca o stâncă sub umbra neagră-albăstruie a bărbii sale compacte. îşi pusese straie mai bogate decât îi era obiceiul, ca pentru sept.

Septul de la Piatra Dragonului se aflase acolo unde Aegon Cuceritorul îngenunchease ca să se roage în noaptea dinaintea plecării. Asta nu-1 salvase de oamenii reginei. Răsturnaseră

altarele, dăduseră jos statuile şi spărseseră vitraliile cu ciocanele de război. Septo-nul Barre nu putuse decât să-i blesteme, dar ***Ser*** Hubard Rambton îşi dusese cei trei fii la sept, să-şi apere zeii. Rambtonii omorâseră patru oameni ai reginei înainte ca ceilalţi să-i distrugă. Pe urmă, Gun-cer Sunglass, cel mai blând şi mai pios dintre lorzi, i-a spus lui Stannis că nu mai poate să-i satisfacă

pretenţiile. Acum împărţea o celulă sufocantă cu septonul şi cu cei doi fii ai lui ***Ser***

Hubard care su-pravieţuiseră. Ceilalţi lorzi prinseseră repede lecţia.

Zeii nu însemnaseră niciodată prea mult pentru Davos contrabandistul, deşi, ca mulţi dintre ceilalţi, fusese văzut aducând ofrande Războinicului înainte de luptă, Fierarului atunci când lansa o corabie la apă şi Mamei, ori de câte ori

soţia sa rămânea însărcinată. I se făcu rău privindu-i cum ard, şi nu doar din cauza fumului.

Maester Cressen ar fi împiedicat asta. Bătrânul îl provocase pe Stăpânul Luminii şi fusese doborât de impietatea sa, sau cel puţin aşa spuneau clevetitorii. Davos ştia adevărul. Il văzuse pe maester strecurând ceva în cupa cu vin. ***Otravă. Ce altceva ar fi putut să fie? A***

băut o cupă a morţii ca să-l elibereze pe Stannis de Melisandre, dar cumva zeul ei a

apărat-o. Ar fi ucis-o bucuros pe femeia roşie pentru asta, deşi ce şansă ar fi avut el acolo unde Maesterul Citadelei dăduse greş? Era doar un contrabandist ridicat în rang, Davos de la Fundătura Puricilor, Regele Ceapă.

Zeii arzând răspândeau o lumină frumoasă, înveşmântaţi în straiele lor de flăcări în nuanţe schimbătoare, roşii, portocalii şi galbene. Septonul Barre îi spusese cândva lui Davos cum au fost ciopliţi din catargele corăbiilor care i-au adus din Valyria pe primii Targaryeni.

De-a lungul secolelor, au fost vopsiţi şi revopsiţi, poleiţi cu aur, cu argint şi împodobiţi cu nestemate.

- Frumuseţea lor îi va face să fie şi mai mult pe placul lui R'hllor, spusese Melisandre când i-a cerut lui Stannis să-i arunce pe jos şi să-i târască afară, la porţile castelului.

Fecioara zăcea de-a curmezişul Războinicului, cu braţele larg deschise, de parcă ar fi vrut să-1 îmbrăţişeze. Mama părea aproape prea cutremurată în timp ce flăcările se apropiau, atingându-i obrazul. In inimă îi fusese înfiptă o sabie lungă şi mâna-i de piele era cuprinsă

de flăcări. Tatăl era dedesubt, primul căzut. Davos privea mâna Străinului zvârcolindu-se şi în-colăcindu-se, în timp ce degetele i se înnegreau şi cădeau unul câte unul, micşorate de dogoarea mangalului. In apropiere, Lordul Celtigar fu cuprins de o tuse rebelă şi îşi acoperi faţa ridată cu o bucată de pânză brodată cu crabi roşii. Myrenii erau puşi pe glume, bucurându-se de căldura focului, dar tânărul Lord Bar

Emmon se făcuse cenuşiu la faţă, iar Lord Velaryon se uita mai mult la rege decât la flăcări.

Davos ar fi dat orice să ştie la ce se gândea acesta, dar un om ca Velaryon nu i s-ar fi confesat niciodată. Lordul Mareelor era din sângele vechii Valyrii, iar Casa lui oferise de trei ori soţii pentru prinţii Targa-ryeni. Davos Seaworth duhnea a peşte şi a ceapă. Se purta la fel şi cu ceilalţi lorzi. Nu putea avea încredere în nici unul dintre ei, şi nici ei nu l-ar include în vreunul dintre consiliile lor secrete. Îi dispreţuiau şi fiii, în egală măsură. ***Nepoţii***

mei vor lua parte la tur-niruri alături de ai lor şi, într-o zi, poate că sângele lor se va uni

cu al meu. Cu timpul, mica mea corabie neagră va zbura la fel de sus precum calul de

mare al lui Velaryon sau ca crabii roşii ai lui Celtigar.

Asta dacă ajungea Stannis pe tron. Dar dacă pierdea...

Tot ceea ce sunt îi datorez lui. Stannis îl ridicase la rangul de cavaler. Îi oferise un loc de cinste la masa lui şi o galeră de război cu care să călătorească pe mare în locul micii sale corăbii de contrabandist. Dale şi Allard erau şi ei căpitani de galere. Maric era cârmaci pe

Furia. Matthos slujea sub comanda tatălui său pe ***Betha Neagră,*** iar regele îl luase pe Devan ca scutier regal. Într-o bună zi va deveni cavaler, la fel şi cei doi flăcăi. Marya era stăpâna unei mici fortăreţe de la Capul Mâniei, şi avea servitori care îi spuneau ***stăpână,*** iar Davos putea vâna căprioare roşii în propriile sale păduri. Toate acestea le avea datorită lui Stannis Baratheon, cu preţul câtorva falange. ***A fost drept ceea ce mi-a făcut. Am nesocotit legile***

regelui toată viaţa. El mi-a câştigat loialitatea. Davos atinse mica pungă care-i atârna la gât de o curea de piele. Degetele erau norocul lui şi acum avea nevoie de noroc. ***Ca noi toţi, ca***

Lordul Stannis mai mult decât oricine.

Flăcări palide colorau cerul cenuşiu. Un fum negru se ridica, răsucindu-se şi unduindu-se. Când vântul îl împinse către ei, oamenii începură să clipească, să lăcrimeze şi să se frece

la ochi. Allard întoarse capul, tuşind şi blestemând. ***O fărâmă din cele ce vor veni,*** gândi Davos. Mulţi şi multe vor mai arde înainte ca acest război să ia sfârşit.

Melisandre era înveşmântată din cap până-n picioare în satin roşu şi catifea sângerie, cu ochii roşii ca rubinul imens strălucindu-i la gât, de parcă ar fi fost şi el în flăcări.

- In cărţile vechi ale Asshailor stă scris că va veni o zi, după o vară lungă, când stelele vor sângera şi răsuflarea rece a întunericului va cădea grea asupra lumii. In acest ceas de teroare, un războinic va scoate din foc o sabie arzând. Acea sabie va fi Aducătoarea Luminii, Sabia Roşie a Eroilor, iar cel care o va lua va fi Azor Ahai reîntors şi întunericul va pieri din faţa lui. Ridică glasul şi vorbele ei străbătură întreaga adunare. ***Azor Ahai, iubit de R'hllor!***

Războinic al Luminii, Fiu al Focului! Apropie-te, sabia ta te aşteaptă! Apropie-te şi

prinde-o în mână!

Stannis Baratheon înainta ca un soldat intrând în luptă. Scutierii se apropiară pentru a-1 însoţi. Davos privi cum fiul său, Devan, trage o mânuşă lungă, căptuşită, pe mâna dreaptă

a regelui. Băiatul purta o jiletcă de culoarea untului, cu o inimă dogoritoare cusută pe piept.

Bryen Farring era îmbrăcat asemănător şi tocmai lega o capă rigidă de piele în jurul gâtului înălţimii Sale. In spate, Davos auzi zornăitul uşor al unor clopoţei.

- Sub mare fumul se ridică în bulbuci, iar flăcările ard verzi, albastre şi negre, cânta pe undeva Chip Peticit. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Regele se năpusti în foc cu dinţii încleştaţi, ţinând mantia de piele în faţa lui, ca să-1

apere de flăcări. Se duse direct la Mamă, înhaţă sabia cu mâna înmănuşată şi o smulse, dintr-o singură zvâcnire, din lemnul arzând. Pe urmă începu să se retragă, cu sabia ridicată, cu flăcări verzi, de jad, răsucindu-se în jurul oţelului sângeriu. Străjerii alergară să scuture tăciunii care atârnau de veşmintele regelui.

- O ***sabie de foc!*** strigă Regina Selyse.

Ser Axell Florent şi ceilalţi oameni ai ei o urmară:

- O sabie de foc! Arde! Arde! O sabie de foc! Melisandre îşi ridică mâinile deasupra capului.

- Priviţi! Ni s-a promis un semn, iar acum semnul a fost văzut! Priviţi Aducătorul

Luminii! Azor Ahai a venit din nou! Să-i urăm bun venit Războinicului Luminii! Să-i

urăm bun venit Fiului Focului!

Un val de strigăte dădu răspunsul chiar când mănuşa lui Stannis începu să ardă mocnit.

înjurând, regele înfipse vârful sabiei în pământul umed şi stinse flăcările cu piciorul.

–

Stăpâne, revarsă lumina ta asupra noastră! strigă Melisandre.

–

Căci noaptea e întunecată şi plină de spaime, răspunseră Selyse şi oamenii reginei.

Ar trebui să rostesc şi eu cuvintele? se întrebă Davos. ***Ii datorez lui Stannis atât de***

mult? Acest zeu fioros este cu adevărat zeul lui? 'Degetele sale scurtate se crispară.

Stannis îşi scoase mănuşa şi o lăsă să cadă pe pământ. Zeii de pe rug abia mai puteau fi recunoscuţi. Capul Fierarului căzu, stârnind un nor de cenuşă şi tăciuni. Melisandre cânta în limba lui Asshai, cu glasul ridicându-se şi coborând, ca fluxul şi refluxul mării, înfiptă în pământ, Aducătoarea Luminii continua să strălucească îmbujorată,

dar flăcările care persistau în jurul sabiei se micşorau şi piereau.

Când cântecul luă sfârşit, din zei mai rămăsese doar cenuşa, iar răbdarea regelui era pe sfârşite. O luă pe regină de cot şi o conduse înapoi la Piatra Dragonului, lăsând Aducătoarea de Lumină acolo unde era. Femeia roşie mai zăbovi o clipă să privească, în timp ce Davos îngenunche alături de Bryen Farring şi înveli sabia arsă şi înnegrită în mantia de piele. ***Sabia***

Roşie a Eroilor arată în ultimul hal, gândi Davos.

Câţiva lorzi mai rămaseră să discute, cu glasuri scăzute, în cealaltă parte a focului.

Tăcură când au observat că Davos îi priveşte. ***Dacă Stannis ar cădea, m-ar doborî într-o***

clipă. Nici el nu era mulţumit de vreunul dintre oamenii reginei, acel grup de cavaleri ambiţioşi şi lorzi mărunţi care se încredinţaseră acestui Stăpân al Luminii, intrând astfel în graţiile şi sub ocrotirea Doamnei - ***ba nu, ale Reginei, ai uitat?*** - Selyse.

Când Melisandre şi scutierii se depărtară cu preţioasa sabie, focul începuse deja să se micşoreze. Davos şi fiii lui se alăturată mulţimii care îşi croia drum în jos, către ţărm şi către corăbiile care aşteptau.

–

Devan s-a descurcat bine, spuse Davos pe drum.

–

A dus mănuşa fără s-o scape, da, zise Dale. Allard încuviinţă.

- Semnul acela de pe jiletca lui Devan, inima dogoritoare, ce era? Blazonul Baratheonilor este cerbul încoronat.

- Un lord poate să aleagă mai mult de un blazon, spuse Davos.

Dale zâmbi.

- O corabie neagră ***şi*** o ceapă, tată? Allard lovi cu piciorul o piatră.

–

Ceilalţi ne iau ceapa... ***şi*** acea inimă aprinsă. A fost cu totul greşit să-i ardă pe Cei Şapte.

–

De când ai devenit atât de credincios? întrebă Davos. Ce ştie fiul unui contrabandist despre faptele zeilor?

–

Eu sunt fiul unui cavaler, tată. Dacă tu nu-ţi aminteşti, de ce ar face-o ei?

–

Fiul unui cavaler, dar nu un cavaler, zise Davos. Şi nici nu vei fi vreodată, dacă te amesteci în treburi care nu te privesc. Stannis este regele tău, nu e treaba noastră să ne îndoim în privinţa lui. Noi navigam cu aceste corăbii şi îi îndeplinim porunca. Asta e tot.

–

Cât despre asta, tată, răspunse Dale, îmi displac aceste butoaie pe apă pe care mi le-au dat în schimbul ***Maniei.*** Lemn de pin verde. Apa îl va strica la primul drum, oricât de scurt ar fi.

–

Şi eu am primit una la fel pentru ***Lady Marya,*** zise Allard. Oamenii reginei au pretins tot lemnul uscat.

- Voi vorbi cu regele despre asta, promise Davos. Era mai bine să vină de la el decât de la Allard.

Fiii lui erau luptători pricepuţi şi navigatori încă şi mai iscusiţi, dar nu ştiau cum să le vorbească lorzilor. ***S-au născut fără rang, întocmai ca mine, dar nu le place să li se***

reamintească asta. Când se uită la stindardul nostru, nu văd decât o corabie mare,

neagra, zburând în bătaia vântului. Ceapa o trec cu vederea.

Portul era mai înţesat de oameni decât îl văzuse vreodată Davos. Fiecare doc era plin de marinari care încărcau provizii şi în fiecare han soldaţii jucau zaruri, beau sau căutau târfe... O căutare zadarnică, fiindcă Stannis nu îngăduia nici

una pe această insulă. Ţărmul era mărginit de corăbii, galere de război, vase de pescuit, galioane robuste şi corăbii de negoţ burduhănoase. Cele mai bune locuri de ancorat fuseseră ocupate de vasele cele mari: vasul amiral al lui Stannis, ***Furia,*** se înălţa între ***Lordul Steffon*** şi ***Cerbul Mării,*** vasul cu chilă argintie al Lordului Velaryion, ***Mândria din Driftmark,*** şi cele trei surori ale sale, apoi

Cleştele Roşu, corabia împodobită a Lordului Celtigar, şi greoaia corabie ***Peştele Spadă,*** cu prora ei lungă de fier. Ancorată în larg, plutea imensa corabie ***Valy-riana*** a lui Salldhor Saan, printre chilele dungate ale altor două duzini de galere Lyseniene mai mici.

Un mic han ponosit se afla la capătul cheiului de piatră unde ***Betha Neagră, Mânia*** şi

Lady Marya îm-părţeau locul cu o jumătate de duzină de alte galere de o sută de vâslaşi sau mai puţin. Lui Davos îi era sete. Se despărţi de fiii săi şi îşi îndreptă paşii către han. In faţă

era aşezat un gargui înalt până la brâu, atât de ros de ploaie şi de sare încât trăsăturile sale erau şterse cu totul. Totuşi, era un vechi prieten al lui Davos. Bătu uşor cu palma capul de piatră în timp ce intra.

- Noroc, murmură el.

In partea opusă a gălăgioasei săli comune, Sallad-hor Saan mânca struguri dintr-un bol de lemn. Când îl observă pe Davos, îi făcu semn să se apropie.

- Cavalere, vino şi stai cu mine la masă. Mănâncă un strugure. Mănâncă doi. Sunt nemaipomenit de dulci.

Lysenianul era un om lipicios, zâmbitor, a cărui extravaganţă era proverbială pe ambele maluri ale mării înguste. Astăzi purta o sclipitoare haină de argint, cu mâneci largi

atât de lungi, încât capetele lor bălteau pe podea. Nasturii erau maimuţe sculptate din jad, iar deasupra buclelor sale rare, albe, era cocoţată o caschetă colorată într-un verde viu şi împodobită cu un evantai din pene de cocoş.

Davos îşi croi drum printre mese către un scaun, înainte de a deveni cavaler, adusese adesea marfă de la Selladhor Saan. Lysenianul era şi el un contrabandist, după cum era negustor, bancher, pirat notoriu şi pretins Prinţ al Mării înguste. ***Când un pirat se***

îmbogăţeşte destul, îl fac prinţ. Davos fusese cel care călătorise la Lys să-1 recruteze pe bătrânul şnapan pentru cauza lui Stannis.

–

N-ai văzut zeii arzând, domnul meu? întrebă el.

–

Preoţii roşii au un templu mare la Lys. Ard mereu una şi alta, invocându-şi zeul, R'hllor. Mă plictisesc cu focurile lor. E de sperat că în curând îl vor plictisi şi pe Regele Stannis. Părea total nepreocupat de faptul că l-ar putea auzi cineva, îşi mânca strugurii şi lăsa să i se prelingă sâmburii pe buză, dându-le un bobârnac cu degetul. ***Pasărea cu o mie***

de culori a venit ieri, bunule domn. Nu e un vas de război, nu, ci un vas de negoţ şi a trecut pe la Debarcaderul Regelui. Eşti sigur că nu vrei un strugure? Copiilor li se face foame în oraş, aşa se spune. Bălăngăni strugurele în faţa lui Davos şi zâmbi.

- De o bere am nevoie, şi de veşti.

- Oamenii din Westeros sunt mereu grăbiţi, se plânse Sallador Saan. La ce bun, te întreb? Cel care se grăbeşte în viaţă se grăbeşte către mormânt. Râgâi. Lordul de la Casterly Rock a trimis un pitic să aibă grijă de Debarcaderul Regelui. Poate că speră că faţa lui urâtă

va sperla atacatorii, ce zici? Sau că ne vom prăpădi de râs când Pezevenghiul se va zbengui pe creneluri, cine poate şti? Piticul 1-a alungat pe mitocanul care a condus mantiile aurii şi a pus în locul lui un cavaler cu o mână de fier. Culese o boabă de strugure şi o stoarse între degetul mare şi arătător până ce pielea se crăpă. Sucul îi curse printre degete.

Servitoarea se strecură pe lângă el, lovind mâinile care o pipăiau în trecere. Davos comandă o bere, se întoarse la Saan şi întrebă:

- Cât de bine e apărat oraşul? Celălalt dădu din umeri.

- Zidurile sunt înalte şi puternice, dar cine să le apere? Construiesc catapulte şi aruncătoare de flăcări, o, da, dar oamenii în mantii aurii sunt prea puţini şi prea necopţi, şi alţii nu există. O lovitură ageră, ca un şoim năpustindu-se asupra unui iepure, şi marele oraş

va fi al nostru. Dă-ne vânt să ne conducem corăbiile şi regele tău s-ar putea aşeza pe Tronul lui de Fier până mâine-seară. Am putea să-1 îmbrăcăm pe pitic în haine pestriţe şi să-i înţepăm obrăjorii cu vârfurile săbiilor ca să-1 facem să ne danseze şi poate că renumitul tău rege mi-ar da-o în dar pe frumoasa Regină Cersei să-mi încălzească patul pentru o noapte.

Am fost prea mult timp departe de soţiile mele, şi numai în slujba lui.

–

Piratule, zise Davos. Nu ai nici o soţie, doar concubine, şi ai fost bine plătit pentru fiecare zi şi pentru fiecare corabie.

–

Doar cu promisiuni, zise Salladhor Saan îndurerat. Bunule domn, aur râvnesc, nu vorbe pe hârtie. Sparse o boabă de strugure în gură.

–

Iţi vei primi aurul când vom prelua tezaurul de la Debarcaderul Regelui. Nici un om din Cele Şapte Regate nu e mai de cuvânt ca Stannis Baratheon. îşi va ţine promisiunea.

Chiar în timp ce vorbea, Davos gândea: ***Această lume e întoarsă pe dos fără speranţă,***

dacă un contrabandist de rând trebuie să garanteze pentru onoarea regilor.

- Aşa a spus şi a tot repetat. Şi aşa spun şi eu, la-să-ne să facem ceea ce ne-am propus.

Nici chiar aceşti struguri nu sunt mai copţi decât e oraşul acela, bătrâne prieten.

Servitoarea se întoarse cu berea. Davos îi dădu o monedă de aramă.

- Am putea lua Debarcaderul Regelui, aşa cum spui, zise el şi ridică halba, dar cât timp l-am păstra?

Se ştie că Tywin Lannister este la Harrenhal cu o oaste mare, iar Lordul Renly...

- A, da, fratele mai mic, zise Salladhor Saan. Partea asta nu e atât de bună, prietene.

Regele Renly se agită. Nu, aici el este ***Lordul*** Renly, scuzele mele. Atâţia regi, că îmi oboseşte limba să spun cuvântul ăsta. Fratele Renly a plecat de la Highgarden cu frumoasa şi

tânăra lui regină, cu lorzii săi înfloritori, cu cavalerii strălucitori şi cu o oştire măreaţă de pedeştri. Mărşăluieşte pe drumul trandafirilor, îndreptându-se către acelaşi mare oraş despre care vorbeam.

- îşi duce ***mireasa?*** Celălalt ridică din umeri.

- Nu mi-a spus de ce. Poate că nu e dispus să stea departe de adăpostul cald dintre coapsele ei nici măcar o singură noapte. Sau poate că e atât de sigur de victorie.

- Regele trebuie să afle.

- Am încercat să-i spun, bunul meu domn, deşi înălţimea Sa se încruntă ori de câte ori mă vede, iar eu tremur când trebuie să mă duc în faţa lui. Crezi că m-ar plăcea mai mult dacă

aş purta o haină de blană şi nu aş zâmbi niciodată? Ei bine, n-am să fac asta. Sunt un om cinstit, trebuie să mă suporte în mătase şi satin. Altfel, îmi duc corăbiile unde sunt mai îndrăgit. Sabia aceea nu a fost Aducătoarea de Lumină, prietene.

Schimbarea neaşteptată de subiect îl puse pe Davos într-o situaţie dificilă.

- O sabie smulsă din foc, da. Oamenii îmi povestesc fel şi fel de lucruri, datorită

zâmbetului meu plăcut. Cum poate să-i slujească lui Stannis o sabie arsă?

–

O sabie ***arzătoare,*** îl corectă Davos.

–

Arsă, zise Salladhor Saan, şi să te bucuri de asta, prietene. Ştii povestea fabricării Aducătoarei de Lumină? Am să ţi-o spun. A fost o vreme când întunericul apăsa greu asupra lumii. Ca să i se opună, eroul trebuia să aibă o sabie de erou, una cum nu a mai existat vreodată. Şi astfel, timp de treizeci de zile şi treizeci de nopţi, Azor Ahai a lucrat fără odihnă

în templu, făurind o sabie în focurile sacre. Căldură, ciocan, îndoitură, căldură, ciocan, îndoitură, o, da, până ce sabia a fost gata. Totuşi, când a vârât-o în apă ca să călească oţelul, sabia s-a sfărâmat în bucăţi. Fiind erou, nu era demn de el să dea din umeri şi să plece în căutarea unor struguri excelenţi ca aceştia, aşa că a luat-o de la capăt. A doua oară i-a luat cincizeci de zile şi cincizeci de nopţi, iar sabia aceasta părea mai bună decât prima. Azor Ashai a prins un leu, ca să călească oţelul împlântând sabia în inima roşie a animalului, dar din nou oţelul a crăpat şi s-a rupt în bucăţi. Mare i-a fost necazul şi mare i-a fost durerea atunci, căci ştia ce trebuia să facă. O sută de zile şi o sută de nopţi a trudit la cea de-a treia sabie şi, când a strălucit incandescentă în focurile sacre, şi-a chemat soţia. „Nissa Nissa", i-a spus, căci aşa o chema, „dezgoleşte-ţi pieptul şi află că te iubesc mai mult decât orice pe lume." A făcut acest lucru - de ce, nu ştiu -, iar Azor Ashai i-a înfipt sabia fumegândă în inimă. Se spune că strigătul ei de durere şi extaz a lăsat o cicatrice pe faţa lunii, dar sângele şi sufletul ei, puterea şi curajul, toate au pătruns în oţel. Aceasta e povestea făuririi sabiei Aducătoare de Lumină, Sabia Roşie a Eroilor. Acum înţelegi ce vreau să spun? Bucură-te că

aceea este doar o sabie arsă pe care înălţimea Sa a smuls-o din foc. Prea multă lumină poate să-ţi strice ochii,

prietene, iar focul arde. Sal-ladhor Saan termină ultimul strugure şi se şterse cu palma pe buze. Când crezi că ne va porunci regele să plecăm?

- Curând, cred, zise Davos, dacă vrea zeul.

- Zeul lui, prietene? Nu al nostru? Unde este zeul lui Davos Seaworth, cavalerul corabiei-ceapă?

Davos îşi sorbi berea ca să-şi acorde un răgaz. ***Hanul e plin de oameni, iar tu nu eşti***

Salladhor Saan, îşi reaminti. ***Ai grijă cum răspunzi.***

–

Regele Stannis este zeul meu. El m-a ridicat şi m-a binecuvântat cu încrederea lui.

–

O să-mi amintesc. Salladhor Saan se ridică în picioare. Scuzele mele. Strugurii ăştia mi-au făcut foame şi mă aşteaptă cina la ***Valyrianul*** meu. Miel tocat cu piper, friptură de pescăruş umplut cu ciuperci, fenicul şi ceapă. In curând vom mânca împreună la Debarcaderul Regelui, da? Ne vom ospăta în Fortăreaţa Roşie, în timp ce piticul va cânta o mel-die veselă. Când vorbeşti cu Regele Stannis, amin-teşte-i, dacă vrei, că îmi va datora încă treizeci de mii de dragoni la următoarea lună neagră. Ar fi trebuit să-mi dea mie zeii aceia. Erau prea frumoşi ca să fie arşi şi ar fi putut aduce un câştig pe cinste la Pentos sau Myr. Ei bine, dacă mi-o promite pe Regina Cersei pentru o noapte, am să-1 iert.

Il bătu pe Davos pe spate şi ieşi ţanţoş din han, de parcă ar fi fost al lui.

Ser Davos zăbovi lângă halba lui o bună bucată de vreme, adâncit în gânduri. Cu un an în urmă, când Regele Robert a organizat un turnir cu ocazia onomasticii Prinţului Joffrey, fusese cu Regele Stannis la Debarcaderul Regelui. îşi amintea de preotul roşu, Thoros din Myr, şi de sabia lucitoare pe care o avea în luptă. Omul se pregătise pentru un spectacol deosebit, cu veşmintele roşii fluturând în timp ce pe sabie îi jucau flăcări verzui, dar toată

lumea ştia că nu era vorba despre o magie adevărată, şi în cele din urmă focul s-a prelins şi Bronze Yohn Royce 1-a lovit în cap cu o măciucă obişnuită.

O ***adevărată sabie de foc, asta ar fi o minune de văzut Totuşi, cu un asemenea preţ...***

Când se gândea la Nissa Nissa, şi-o imagina pe Marya a lui, o femeie durdulie, jovială, cu sânii căzuţi şi zâmbet blând, cea mai bună femeie din lume. încercă să se imagineze trecând o sabie prin trupul ei şi se cutremură. ***Nu sunt făcut din plămada eroilor,*** hotărî el. Dacă

acesta era preţul unei săbii vrăjite, era mai mult decât avea de gând să plătească.

Davos îşi termină berea, împinse la o parte halba şi părăsi hanul. In drum, mângâie garguiul pe cap şi mormăi:

- Noroc. Avem cu toţii nevoie.

Se întunecase de-a binelea când Devan coborî la ***Betha Neagra,*** ducând de căpăstru un armăsar.

- Tată, anunţă el, înălţimea Sa îţi porunceşte să i te înfăţişezi în Camera Mesei Pictate.

Trebuie să iei calul şi să te duci îndată.

Era plăcut să-1 vadă pe Devan arătând atât de frumos în veşmintele de scutier, dar convocarea îl nelinişti. ***Ne va porunci să plecăm pe mare?*** se întrebă. Salladhor Saan nu era singurul căpitan care era de părere că Debarcaderul Regelui era numai bun de atacat, dar un contrabandist trebuia să înveţe ce e răbdarea. ***Nu avem nici o speranţă de victorie. I-am***

spus asta lui Maester Cressen, în ziua în care m-am întors la Piatra Dragonului, şi nimic

nu s-a schimbat. Suntem prea puţini, inamicii prea mulţi. Dacă ne vârâm vâslele în apă,

vom muri. Totuşi încalecă.

Când Davos ajunse la Toba de Piatră, doisprezece cavaleri de soi şi de mari lorzi stegari tocmai plecau. Lorzii Celtigar şi Velaryon îl salutară printr-o scurtă înclinare a capului şi se

îndepărtară, iar ceilalţi îl ignorară total, dar ***Ser*** Axell Florent se opri să

schimbe cu el o vorbă.

Unchiul reginei Selyse era un butoiaş de om, cu braţe groase şi picioare crăcănate.

Avea urechile proeminente ale unui Florent, chiar mai mari decât ale nepoatei sale. Părul aspru care îi răsărea din urechi nu îl împiedica să audă aproape tot ce se întâmpla în castel.

Timp de zece ani, ***Ser*** Axell slujise în calitate de castelan al Pietrei Dragonului, în timp ce Stannis a stat în consiliul lui Robert de la Debarcaderul Regelui, dar în ultimul timp se remarcase ca omul cel mai de seamă al reginei.

–

Ser Davos, îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna.

–

Şi mie, domnul meu.

–

Te-am observat şi azi-dimineaţă. Zeii falşi au ars cu o lumină veselă, nu-i aşa?

–

Flăcările au fost strălucitoare. Davos nu avea încredere în acest om, cu toată

amabilitatea lui. Casa Florent se declarase de partea lui Renly.

–

Lady Melisandre zice că uneori R'hllor le îngăduie slujitorilor lui credincioşi să

zărească în flăcări viitorul. In dimineaţa asta, în timp ce priveam focul, mi s-a părut că văd douăsprezece dansatoare frumoase, fecioare înveşmântate în mătase galbenă, învârtin-du-se şi răsucindu-se în faţa marelui rege. Cred că a fost o viziune adevărată. Un crâmpei din gloria care îl aşteaptă pe Stannis după ce vom prelua Debarcaderul Regelui şi tronul care îi aparţine de drept.

Lui Stannis nu îi plac asemenea dansuri, gândi Davos, dar nu îndrăzni să-1 jignească

pe unchiul reginei.

- Eu am văzut doar focul, zise el, dar ochii mi-au lăcrimat din cauza fumului. Trebuie să mă scuzi, ser, regele mă aşteaptă.

Se strecură pe lângă el, întrebându-se de ce se deranjase ***Ser*** Axell. ***Este omul reginei,***

iar eu sunt omul regelui.

Stannis stătea la Masa Pictată, alături de Maester Pylor, cu un maldăr de hârtii în faţa lor.

- Ser, zise regele când intră Davos, vino să te uiţi la scrisoarea asta.

Supus, alese o scrisoare la întâmplare.

- Pare destul de frumoasă, înălţimea Ta, dar mă tem că nu pot citi cuvintele.

Davos ştia să descifreze hărţi la fel de bine ca oricare altul, dar scrisorile şi celelalte scrieri erau mai presus de puterile lui. ***Dar Devan al meu a învăţat aceste litere, la fel şi***

tânărul Steffon, şi Stannis.

- Uitasem. O cută de iritare apăru între sprâncenele regelui. Pylos, citeşte-i.

Maester luă unul dintre pergamente şi îşi drese glasul.

- „Toţi oamenii mă cunosc drept adevăratul fiu al lui Steffon Baratheon, Lordul de la Capătul Furtunii după soţia sa, doamna Cassana din Casa Estermont. Declar, pe onoarea Casei mele, că preaiubitul meu frate Robert, ultimul nostru rege, nu a lăsat nici un urmaş

legitim, fiul său, Joffrey, fiul său Tommen şi fiica sa Myrcella fiind monstruozităţi născute din incestul dintre Cersei Lannister şi fratele ei Jaime, Regicidul. Prin dreptul conferit de naştere şi de sânge, în această zi revendic Tronul de Fier al Celor Şapte Regate ale Westerosului. Toţi oamenii cinstiţi să-şi declare loialitatea. Săvârşit în Lumina Domnului, sub semnul şi pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul Purtător al Numelui Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Şapte Regate."

Pergamentul foşni uşor când Pylos îl puse pe masă.

- Spune-i ***Ser*** Jaime Regicidul de-acum înainte, zise Stannis încruntându-se. Orice ar fi, omul acesta rămâne

cavaler. Nu ştiu dacă trebuie să-1 numim pe ***Robert preaiubitul*** meu frate. Nu m-a iubit mai mult decât a trebuit, şi nici eu pe el.

- O curtoazie nevinovată, zise Pylos.

- O minciună. Scoate-o afară. Stannis se întoarse către Davos: Maester îmi spune că

avem o sută şaptesprezece corbi la îndemână, am de gând să-i folosesc pe toţi. O sută

şaptesprezece corbi vor duce o sută şaptesprezece copii ale scrisorii mele în fiecare colţ al regatului, de la Arbor până la Zid. Poate că doar o sută vor reuşi să înfrunte furtuna, şoimii şi săgeţile. Dacă e aşa, o sută de maesteri vor citi cuvintele mele

■

tot atâtor lorzi, în tot atâtea solarii şi dormitoare... Şi pe urmă scrisorile vor sfârşi probabil în foc, iar buzele vor fi pecetluite. Aceşti mari lorzi îl iubesc pe Joffrey, pe Renly sau pe Robb Stark. Sunt regele lor de drept, dar mă vor renega dacă pot. Aşa că am nevoie de tine.

- Sunt la porunca ta, regele meu. Ca întotdeauna. Stannis clătină din cap aprobator.

- Vreau să pleci cu ***Betha Neagra*** la miazănoapte, la Gulltown, la Degete şi la Trei Surori, chiar şi la Portul Alb. Fiul tău, Dale, va pleca la miazăzi cu ***Mânia,*** dincolo de Capul Mâniei şi de Braţul Rupt, de-a lungul coastei Dorhe, până la Arbor. Fiecare dintre voi va duce un cufăr cu scrisori şi va preda câte una în fiecare port, cetate şi sat de pescari.

Prindeţi-le de uşile templelor şi ale hanurilor, ea toţi cei care ştiu să citească să le citească.

Davos zise:

–

Vor fi destul de puţini.

–

Ser Davos spune adevărul, înălţimea Ta, zise Maester Pylor. Ar fi mai bine să citim scrisorile cu voce tare.

–

Mai bine, dar mai periculos, răspunse Stannis. Aceste cuvinte nu vor fi primite cu îngăduinţă.

–

Dă-mi cavaleri să le citească, spuse Davos. Asta le va da mai multă greutate.

Stannis părea destul de mulţumit de această idee.

- Iţi pot da asemenea oameni, da, am o sută de cavaleri care ar prefera să citească

decât să se lupte. Arată-te acolo unde poţi şi furişează-te acolo unde trebuie. Foloseşte toate trucurile de tâlhar pe care le ştii, pânzele negre, golfurile ascunse, orice va fi nevoie. Dacă

duci lipsă de scrisori, capturează câţiva septoni şi pune-i să mai copieze. Am de gând să-1

folosesc şi pe cel de-al doilea fiu al tău. Va merge cu ***Lady Marya*** peste marea îngustă, către Bravos şi celelalte Oraşe Libere, să ducă celelalte scrisori celor care domnesc acolo. Lumea va afla despre spusele mele şi despre infamia lui Cersei.

Tu poţi să le spui, gândi Davos, ***dar te vor crede?*** Ii aruncă o privire circumspectă lui Maester Pylos. Regele îi prinse privirea.

- Maester, poate că ar trebui să te întorci la scrisul tău. Vom avea nevoie de mult mai multe scrisori, şi asta cât de curând.

- Cum ţi-e voia. Pylos făcu o plecăciune şi plecă. Regele aşteptă până ce dispăru, apoi spuse:

–

Ce anume n-ai vrut să spui în faţa Maesterului meu, Davos?

–

Stăpânul meu, Pylos e destul de agreabil, dar nu pot să văd lanţul de la gâtul lui fără

să plâng după Maester Cressen.

–

E vina lui că bătrânul a murit? Stannis aruncă o privire către foc. Nu am vrut ca Cressen să vină la acel ospăţ. Poate că m-a enervat, poate că mi-a dat sfaturi proaste, dar nu l-am vrut mort. Sperasem că ar putea să aibă parte de câţiva ani de linişte şi odihnă. Merita măcar atât, dar - îşi încleşta dinţii - a murit. Iar Pylos mă slujeşte cu competenţă.

–

Pylos e doar o mică parte. Scrisoarea... Cum au privit-o lorzii tăi, mă întreb?

Stannis pufni.

–

Celtigar a declarat-o admirabilă. Dacă i-aş arăta ce e în privata mea, ar declara şi asta admirabil. Ceilalţi au dat din cap în sus şi-n jos, ca un cârd de gâşte, toţi, cu excepţia lui Velaryon, care a spus că problema va fi rezolvată prin sabie, nu prin cuvinte sau pergamente. De parcă eu nu m-aş fi gândit la asta niciodată! Lua-i-ar Ceilalţi pe lorzii mei, vreau să aud părerea ta.

–

Vorbele tale au fost directe şi dure.

–

Şi adevărate.

–

Şi adevărate. Totuşi, nu ai nici o dovadă a acestui incest. Nu mai mult decât ai avut cu un an în urmă.

–

Există o oarecare dovadă la Capătul Furtunii. Bastardul lui Robert. Cel pe care 1-a făcut în noaptea nunţii mele, chiar în patul pe care-1 pregătiseră pentru mine şi mireasa mea.

Delena era din familia Florent şi era fecioară când a luat-o, aşa că Robert a recunoscut copilul. Edric Storm e numele lui. Se spune că e întruchiparea fratelui meu. Dacă oamenii l-ar vedea şi pe urmă s-ar uita din nou la Joffrey şi la Tommen, n-ar putea să nu-şi pună

întrebări, mă gândesc.

–

Totuşi, cum să-1 vadă oamenii, dacă este la Capătul Furtunii?

Stannis bătu darabana pe Masa Pictată.

- Asta e o problemă. Una dintre multele. îşi ridică privirea. Mai ai şi altceva de spus despre scrisoare? Ei bine, dă-i drumul. Nu te-am făcut cavaler ca să înveţi să rosteşti politeţuri goale. Pentru asta îi am pe lorzii mei. Spune ce ai de spus, Davos.

Davos îşi plecă fruntea.

–

Era o propoziţie la sfârşit. Cum zicea? ***Săvârşit în Lumina Domnului..***

–

Da. Fălcile regelui se încleştară.

–

Oamenilor tăi nu le vor plăcea acele cuvinte.

–

Cum nu ţi-au plăcut nici ţie? întrebă tăios Stannis.

–

Dacă ar fi să spui în schimb „Săvârşit în faţa zeilor şi a oamenilor" sau „prin graţia zeilor vechi şi noi...".

–

Faci pe evlaviosul cu mine, contrabandistule?

–

Asta urma să te întreb eu, stăpâne.

–

Acum? Mi se pare că nu-mi iubeşti noul zeu mai mult decât îmi iubeşti noul Maester.

–

Nu-1 cunosc pe acest Stăpân al Luminii, recunoscu Davos, dar cunosc zeii care au fost arşi în această dimineaţă. Fierarul mi-a ocrotit corăbiile, în timp ce Mama mi-a dat şapte fii puternici.

–

Soţia ta ţi-a dat şapte fii puternici. Te rogi la ea? Lemn am ars în dimineaţa asta.

–

Poate că aşa este, zise Davos, dar când eram flăcău la Fundătura Puricilor, cerşind o monedă de aramă, uneori septonii mă hrăneau.

–

Acum te hrănesc eu.

–

Mi-ai dat un loc de cinste la masa ta. Şi în schimb eu îţi dau adevărul. Oamenii tăi nu te vor iubi dacă le iei zeii pe care i-au venerat dintotdeauna şi le dai unul al cărui nume sună

ciudat pe buzele lor.

Stannis se ridică dintr-odată.

–

R'hllor. Ce e atât de greu? Nu mă vor iubi, spui? Dar m-au iubit vreodată? Cum pot să pierd ceva ce nu am avut niciodată? Se îndreptă către fereastra dinspre miazăzi să

privească afară, la marea scăldată în lumina lunii. Am încetat să cred în zei în ziua în care am văzut cum ***Mândria Vânturilor*** se sfărâmă în golf. Nişte zei atât de monstruoşi încât să-

mi înece mama şi tatăl nu vor avea niciodată parte de veneraţia mea, am jurat. La Debarcaderul Regelui, înaltul Septon mi-a îndrugat vorbe despre toată dreptatea şi toată

bunătatea care se revarsă de la Cei Şapte, dar tot ce am văzut din acestea a fost făcut de oameni.

–

Dacă nu crezi în zei...

–

... de ce să-mi bat capul cu acest zeu nou? izbucni Stannis. M-am întrebat şi eu. Ştiu puţine despre zei şi mă interesează încă şi mai puţin, dar preoteasa roşie are putere.

Da, dar ce fel de putere?

–

Cressen avea înţelepciune.

–

M-am încrezut în acea înţelepciune şi în vicleşugurile tale, şi ce folos mi-au adus, tâlharule? Lorzii furtunii te-au trimis la plimbare. M-am dus la ei ca un cerşetor şi au râs de mine. Ei bine, nimeni n-o să mai cerşească şi nimeni n-o să mai râdă. Tronul de Fier este al meu de drept, dar cum să-1 iau? Sunt patru regi în regat, iar trei dintre ei au mai mulţi oameni şi mai mult aur decât mine. Eu am corăbii... şi o am pe ***ea.*** Pe femeia roşie. Jumătate dintre cavalerii mei se tem până şi să-i rostească numele, ştiai? Şi dacă nu poate să facă

nimic altceva, o vrăjitoare care inspiră unor oameni maturi o asemenea teroare nu e de dispreţuit. Un bărbat înfricoşat este un bărbat înfrânt. Şi probabil că ***ea poate*** să facă mai mult. Am de gând să aflu.

–

Când eram flăcău, am găsit o femelă de uliu rănită. Am îngrijit-o până ce s-a însănătoşit. I-am dat numele ***Vânt Semeţ.*** Se cocoţa pe umărul meu şi ţo-păia dintr-o cameră

în alta după mine, îmi mânca din palmă, dar nu voia să zboare. Tot mereu o duceam la vânat, dar niciodată nu zbura mai sus de vârful copacilor. Robert a numit-o ***Aripă Moale.*** El avea un şoim pe nume ***Bubuit de Tunet,*** care nu rata nici o lovitură. Intr-o zi, unchiul nostru

Ser Harbert mi-a spus să încerc o altă pasăre. Mă făceam de râs cu ***Vânt Semeţ,*** zicea el pe bună dreptate. Stannis Baratheon a întors spatele ferestrei şi nălucilor care se mişcau pe marea sudului. Cei Şapte nu mi-au adus niciodată nici măcar o vrabie. E timpul să încerc alt şoim, Davos. Un şoim ***roşu.***

–

THEON

Nu puteau să ancoreze în siguranţă la Pyke, dar Theon Greyjoy dorea să se uite la castelul tatălui său de pe mare, să-1 vadă aşa cum îl văzuse ultima oară, cu zece ani în urmă, când galerele de război ale lui Robert Baratheon îl duseseră departe, să devină străjer al lui Eddard Stark. In ziua aceea a stat lângă parapet, ascultând loviturile vâslelor

şi bubuitul tobei, în timp ce privea cum Pyke se micşorează în zare. Acum voia să-1 vadă crescând, ridicându-se din mare în faţa lui.

Supunându-se dorinţelor lui, corabia ***Myrahan*** îşi urmă drumul dincolo de promontoriu, cu pânzele trosnind şi căpitanul înjurând vântul, echipajul şi nebuniile lorzilor de obârşie nobilă. Theon îşi trase gluga mantiei pe cap, să se ferească de stropii de ploaie, şi căută cu privirea locurile de acasă.

Ţărmul era numai pietre ascuţite şi stânci fioroase, iar castelul părea una cu ele, cu turnurile, zidurile şi podurile cioplite din aceeaşi piatră neagră-cenuşie, udat

de aceleaşi valuri sărate, festonat cu aceleaşi petice de licheni verzi şi împestriţat de murdăria aceloraşi păsări de mare. Peticul de pământ pe care cei din familia Greyjoy îşi ridicaseră fortăreaţa fusese cândva implântat ca o sabie în măruntaiele oceanului, dar valurile l-au lovit zi şi noapte până ce pământul s-a sfărâmat şi s-a spulberat, cu mii de ani în urmă. Tot ceea ce rămăsese erau trei insule golaşe şi sterpe şi o duzină de pietre care se ridicau din apă, asemenea coloanelor unui templu închinat vreunui zeu al mării, în timp ce valurile furioase se spărgeau, înspumate, în jurul lor.

Mohorât, întunecat şi ostil, Pyke se ridica deasupra acestor insule şi coloane, fiind aproape o parte din ele, cu zidurile sale de apărare risipite pe promontoriu, în jurul piciorului unui imens pod de piatră care făcea un salt de pe vârful stâncii până la cea mai mare insuliţă, dominată de trupul masiv al Marii Fortăreţe. Mai departe, se aflau Fortăreaţa Bucătăriei şi Fortăreaţa Sângeroasă, aflate fiecare pe propria sa insulă. De magaziile îndepărtate erau lipite turnuri şi acareturi, unite între ele prin culoare boltite, acolo unde stâlpii erau apropiaţi, sau de poduri unduitoare din lemn şi frânghii, acolo unde erau îndepărtaţi.

Turnul Mării se ridica din insula cea mai îndepărtată, în vârful sabiei frânte, cea mai veche parte a castelului rotund

şi înalt, cu coloana abruptă mâncată pe jumătate de nesfârşita bătaie a valurilor. Baza turnului era albită de secolele de apă sărată, nivelurile sale superioare erau verzi de lichenii care îl acopereau ca o pătură groasă, iar coroana zimţată era neagră de funinginea focului de veghe din fiecare noapte.

Deasupra Turnului Mării fâlfâia flamura tatălui său. ***Myrahan*** era prea departe ca Theon să poată vedea mai mult decât pânza propriu-zisă, dar ştia ce blazon purta: hidra aurie a Casei Greyjoy, cu braţele încolăcite şi acaparatoare, pe fond negru. Flamura fâlfâia pe un catarg de fier, tremurând şi răsucindu-se în bătaia vântului, ca o pasăre care se chinuie să-şi ia zborul. Iar aici, cel puţin, lupul străvechi al clanului Stark nu zbura deasupra şi nu-şi arunca umbra asupra hidrei familiei Greyjoy.

Theon nu văzuse niciodată o privelişte mai impresionantă. Pe cer, în spatele castelului, coada subţire a cometei era vizibilă prin stratul subţire de nori răzleţi. Tot drumul de la Riverrun la Seagard, Mallis-terii se certaseră pe tema cometei. ***Este cometa mea,*** îşi spuse Theon, vârând o mână sub mantia îmblănită, pentru a atinge punga din pânză uleiată

din buzunar, înăuntru se afla scrisoarea pe care i-o dăduse Robb Stark, o hârtie care valora cât o coroană.

–

Castelul arată aşa cum ţi-1 aminteşti, stăpâne? întrebă fata căpitanului, lipindu-se de braţul lui.

–

Pare mai mic, mărturisi Theon, deşi probabil de vină e doar distanţa.

Myraham era o corabie burduhănoasă de negoţ de la miazăzi, din Oraşul Vechi, care ducea vin şi pânză şi seminţe pentru a fi schimbate pe minereu de fier. Căpitanul ei era şi el un negustor burduhănos de la miazăzi, iar ţărmul stâncos de la poalele castelului îi făcea buza dolofană să tremure,

aşa că se ţinea departe, mai departe decât i-ar fi plăcut lui Theon.

Un căpitan hârşit într-ale mării i-ar fi dus în apropierea stâncilor şi sub podul înalt care acoperea distanţa dintre poartă şi Marea Fortăreaţă, dar acest dolofan din Oraşul Vechi nu avea nici priceperea, nici echipajul şi nici curajul pentru a se încumeta la aşa ceva. Aşa că

trecură pe lângă ţărm, la o distanţă sigură, iar Theon fu nevoit să se mulţumească să

privească din depărtare. Chiar şi aşa, ***Myraham*** trebuia să se lupte din răsputeri să se ţină la distanţă de acele stânci.

- Trebuie să fie vânturi puternice pe-aici, remarcă fata căpitanului.

Theon râse.

- Vânturi puternice, frig şi umezeală. Cu adevărat un loc îngrozitor de aspru..., dar nobilul meu tată mi-a spus odată că locurile aspre nasc oameni neînduplecaţi, iar oamenii neînduplecaţi conduc lumea...

Faţa căpitanului era verde ca marea când se apropie, făcând o reverenţă şi întrebându-1 pe Theon:

- Acum putem să ne îndreptăm spre port, stăpâne?

- Puteţi, răspunse Theon, cu un zâmbet palid ju-cându-i pe buze. Promisiunea aurului îl transformase pe căpitan într-un lingău neruşinat. Călătoria ar fi fost cu totul altfel dacă pe Theon l-ar fi aşteptat o corabie lungă la Seagard, aşa cum sperase. Căpitanii născuţi pe Insulele de Fier erau mândri şi îndărătnici şi nu se lăsau impresionaţi de sângele unui om.

Insulele erau prea mici pentru aşa ceva, iar o corabie era şi mai mică. Dacă fiecare căpitan era rege pe vasul lui, aşa cum se spunea adesea, nu era de mirare că insulelor li se spunea

„ţara celor zece mii de regi". Iar când ai văzut regi făcându-şi nevoile peste parapet sau înverzindu-se la o furtună, era greu să pleci genunchii şi să te prefaci că.sunt zei. „Zeul înecat îi face pe oameni", spusese cândva

bătrânul rege Urron Redhand, cu mii de ani în urmă, „dar oamenii sunt cei care fac coroanele."

De asemenea, o corabie lungă ar fi făcut traversarea în jumătate din timp. ***Myraham***

era o covată, la drept vorbind, şi nu i-ar plăcea să fie la bordul ei pe timp de furtună. Totuşi, Theon nu putea fi prea nemulţumit. Era aici, teafăr, iar călătoria îi oferise şi anumite distracţii. îşi trecu un braţ peste umerii fetei căpitanului.

- Cheamă-mă când ajungem la Lordsport, îi spuse tatălui ei. Vom fi jos, în cabina mea. Plecă de la pupa împreună cu fata, în timp ce tatăl ei îi privea înde-părtându-se, într-o tăcere posomorâtă.

Cabina era de fapt a căpitanului, dar îi fusese încredinţată lui Theon când au plecat de la Seagard. Fata căpitanului nu-i fusese încredinţată, dar venise în patul lui de bunăvoie. O

cupă cu vin, câteva şoapte şi atât i-a trebuit. Fata era puţin cam durdulie pentru gustul lui, cu pielea pătată ca făina de ovăz, dar sânii îi umpleau mâna frumuşel şi fusese fecioară când s-a culcat cu ea prima oară. Era surprinzător la vârsta ei, dar lui Theon i s-a părut distractiv.

Nu credea că tatăl fetei era de acord, şi asta era la fel de amuzant să-1 privească pe căpitan cum se chinuie să-şi înghită indignarea, în timp ce făcea pe curtenitorul în faţa înaltului lord, fără să uite nici o clipă de punga grasă ce-i fusese promisă.

In timp ce Theon se dezbrăca de mantia-i udă, fata zise:

–

Trebuie să fii atât de fericit să-ţi revezi locurile natale, stăpâne. Câţi ani ai fost plecat?

–

Zece, sau cam pe acolo, îi răspunse. Aveam zece ani când am fost dus la Winterfell, ca străjer al lui Eddard Stark. Străjer cu numele, ostatic în fapt. O jumătate din viaţă fusese ostatic, dar gata. Propria viaţă îi aparţinea din nou, şi nu mai avea de-a face cu nici un Stark.

O trase aproape şi o sărută pe ureche: Scoate-ţi mantia.

îşi plecă ochii, dintr-odată sfioasă, dar făcu aşa cum i-a cerut. Când haina grea, plină

de apă, îi căzu de pe umeri, ea se înclină uşor şi-i zâmbi cu nelinişte. Arăta chiar prostuţă

când zâmbea, dar Theon nu avusese niciodată pretenţia ca o femeie să fie deşteaptă.

–

Vino aici, îi spuse. Ea se apropie.

–

N-am văzut niciodată Insulele de Fier.

- Poţi să te socoteşti norocoasă. Theon o mângâie pe păr. Era moale şi negru, deşi vântul i-1 încâlcise. Insulele sunt locuri aspre şi stâncoase, lipsite de confort şi cu perspective sumbre. Aici moartea nu e niciodată departe, iar viaţa e aspră şi săracă. Oameni îşi petrec nopţile bând bere şi discutând a cui viaţă este mai rea, a pescarilor, care se luptă

cu marea, sau a ţăranilor, care se chinuie să smulgă o recoltă din bietul sol sărac. La drept vorbind, minerii o duc mai rău decât oricare dintre ei, spetindu-se jos, în întuneric, şi pentru ce? Fier, plumb, cositor, acestea sunt comorile noastre. Nu e de mirare că oamenii Insulelor de Fier de odinioară au trecut la jafuri. Prostuţa nu părea să asculte.

–

Aş putea merge pe ţărm cu tine, zise ea, dacă ţi-ar face plăcere.

–

Ai putea merge pe ţărm, fu de acord Theon, strângându-i sânul, dar mă tem că nu cu mine.

–

Aş lucra în castelul tău, stăpâne. Ştiu să curăţ peşte, să coc pâine şi să frec untul.

Tata spune că tocana mea de crab e cea mai bună din câte a gustat vreodată. Mi-ai putea găsi un loc în bucătăria ta şi ţi-aş putea face tocană de crab.

–

Şi mi-ai încălzi patul noaptea? Apucă şnururile corsajului şi începu să i le desfacă, cu degete îndemânatice şi exersate. Cândva, poate că te-aş fi dus acasă ca pe un trofeu şi te-aş fi făcut nevasta mea, fie că ai fi vrut, fie că nu. Oamenii Insulelor de Fier din vechime au făcut asemenea lucruri. Un bărbat îşi avea nevasta sa de piatră, adevărata lui mireasă, născută din fier, asemenea lui, dar îşi avea şi femeile de sare, femei capturate în timpul jafurilor.

Ochii fetei se lărgiră, şi nu din cauză că îi dezgolise sânii.

–

Eu aş fi nevasta ta de sare, stăpâne.

–

Mă tem că vremurile acelea au trecut. Degetele lui Theon înconjurară un sfârc tare, jucându-se cu el. Nu mai putem călători duşi de vânt, cu foc şi sabie, luând tot ceea ce poftim. Acum scrijelim pe pământ şi tragem linii pe mare, şi ne socotim norocoşi dacă

avem destul cod sărat şi destul terci ca să putem trece iarna. Ii luă sfârcul în gură şi îl muşcă

până ce fata începu să gâfâie.

- Poţi să intri din nou în mine, dacă-ţi face plăcere, îi şopti fata în ureche în timp ce el îi sugea mamelonul.

Când Theon îşi înălţă capul de la pieptul ei, pielea fetei era stacojie în locul unde fusese atinsă de gura lui.

- Mi-ar face plăcere să te învăţ ceva nou. Desfă-mi pantalonii şi dezmiardă-mă cu gura.

- Cu gura?

îşi trecu degetul mare peste buzele ei groase.

- Pentru asta au fost făcute aceste buze, dulceaţă. Dacă ai fi nevasta mea de sare, ai face cum îţi poruncesc.

La început fu sfioasă, dar învăţă repede pentru o fată atât de prostuţă, iar asta îi plăcea lui Theon. Gura îi era la fel de umedă şi de moale ca vaginul, iar în felul acesta nu era nevoit să-i asculte trăncăneala prostească. ***Cândva, aş fi păstrat-o cu adevărat ca soţie de***

sare, gândi el în timp ce-şi lăsa degetele să alunece prin părul ei încâlcit. ***Cândva. Când***

păstram încă Vechea Rânduială, trăiam de pe urma bardei în loc să trăim de pe urma

culesului, luând ceea ce voiam, fie că era vorba de bogăţii, femei sau glorie. In acele vremuri, oamenii insulelor de fier nu lucrau în mine, asta era o muncă pentru prizonierii din bătălii, la fel şi ocupaţia jalnică a cultivării pământului, a creşterii caprelor şi oilor.

Războiul era îndeletnicirea potrivită pentru un om de fier. Zeul înecat îi făurise pentru a prăda şi a silui, pentru a sfârteca regate şi a-şi scrie numele în foc, în sânge şi în cântec.

Aegon Dragonul a distrus Vechea Rânduială când a ars Black Harren, a dat regatul lui Harren pe mâna pescarilor bicisnici şi a făcut din Insulele de Fier doar un braţ mort al unui regat mai mare. Totuşi, vechile poveşti însângerate erau spuse şi acum în jurul focurilor şi al căminelor afumate de pe tot cuprinsul insulelor, chiar şi în spatele zidurilor înalte de piatră ale castelului Pyke. Tatăl lui Theon număra printre titlurile sale pe cel de Lordul cu Coasa, iar sloganul cu care se mândrea familia Greyjoy era ***Noi Nu Semănăm.***

Lordul Balon pusese la cale marea sa revoltă mai mult pentru a readuce Vechea Rânduială decât pentru vanitatea unei coroane. Robert Baratheon a sortit acelei speranţe un sfârşit însângerat, cu ajutorul prietenului său Eddard Stark, dar amândoi erau morţi acum. In locul lor domneau nişte băieţandri, iar regatul pe care îl făurise Aegon Cuceritorul era sfâşiat şi zdrobit. ***Acesta e anotimpul,*** gândi Theon în timp ce fata căpitanului îşi lăsa buzele să alunece în sus şi în jos, ***anotimpul, anul, ziua, iar eu sunt omul.*** Zâmbi şiret, întrebându-se ce părere ar avea tatăl lui dacă i-ar spune că el, ultimul născut, copil şi ostatic, el reuşise acolo unde Lordul Baratheon însuşi eşuase.

Ajunse dintr-odată la apogeu şi umplu gura fetei cu sămânţa lui. Speriată, încercă să

se dea înapoi, dar Theon o ţinu strâns de păr. Pe urmă, ea se ridică lângă el.

- Te-am mulţumit, stăpâne?

–

Suficient, îi răspunse.

–

A avut gust de sare, murmură ea.

–

Ca marea?

Ea clătină din cap.

–

Mi-a plăcut întotdeauna marea, stăpâne.

–

Şi mie, zise el, răsucindu-i aiurea sfârcul între degete.

Era adevărat. Marea însemna libertate pentru bărbaţii din Insulele de Fier. Uitase asta până ce ***Myraham*** a ridicat pânzele la Seagard. Sunetele îi stârniră vechi sentimente, scârţâitul lemnului şi al frânghiei, ordinele pe care le striga căpitanul, pocnetul pânzelor umflate de vânt, fiecare la fel de cunoscut ca bătăile propriei inimi, şi la fel de liniştitor.

Trebuie să-mi aduc aminte de asta, îşi jură Theon. ***Nu mai trebuie să mă îndepărtez de mare niciodată.***

- Ia-mă cu tine, stăpâne, îl imploră fata. Nu e nevoie să merg la castelul tău. Pot să

rămân într-un oraş oarecare şi să fiu nevasta ta de sare. Se întinse să-i mângâie obrazul.

Theon Greyjoy îi dădu mâna la o parte şi se ridică din pat.

- Locul meu e Pyke, iar al tău e pe această corabie.

–

Acum nu mai pot rămâne aici. Theon îşi legă pantalonii.

–

De ce nu?

- Tata, răspunse ea. După ce vei pleca, mă va pedepsi, stăpâne. Mă va face în fel şi chip şi mă va bate.

Theon îşi luă mantia din cui şi şi-o azvârli pe umeri.

- Aşa sunt taţii, recunoscu el, în timp ce îşi prindea faldurile cu o broşa de argint.

Spune-i că ar trebui să fie mulţumit. De câte ori m-am culcat cu tine, ai fi putut rămâne însărcinată. Nu oricine are onoarea de a creşte bastardul unui rege. Ea îl privea prosteşte, aşa că Theon o lăsă acolo.

Myraham se învârtea în jurul unui loc împădurit. Dincolo de falezele acoperite de pini, o duzină de nave de pescuit îşi aruncau plasele. Corabia mare rămase la o distanţă

considerabilă de ele, schimbând direcţia. Theon înainta spre prora, ca să vadă mai bine.

Prima dată zări castelul, adăpostul familiei Botley. Când era mic, fusese doar lemn şi nuiele, dar Robert Baratheon a ras acea construcţie din temelii. Lordul Sawane o reconstruise din piatră, iar acum o mică fortăreaţă pătrată încununa dealul. Steaguri verzi, decolorate, atârnau din turnurile turtite din colţuri, fiecare împodobit cu un banc de peşti argintii.

Dincolo de fragilele ziduri de apărare ale micului castel dominat de peşti se întindea satul Lordsport, cu portul lui înţesat de corăbii. Când văzuse ultima oară satul, era doar un pustiu fumegând, cu scheletele corăbiilor arse şi ale galerelor sfărâmate murdărind ţărmul stâncos ca oasele leviatanilor morţi, cu casele doar ziduri sparte şi cenuşă rece. După zece ani, mai rămăseseră puţine urme ale războiului. Oamenii construiseră alte bordeie din pietrele celor vechi şi tăiaseră iarbă proaspătă pentru acoperişuri. Un nou han se ridicase lângă debarcader, de două ori mai mare decât cel vechi, cu etajul inferior din piatră tăiată şi cu cele două etaje superioare din lemn. Totuşi, septul din apropiere nu fusese niciodată

reconstruit, doar o fundaţie cu şapte laturi rămăsese la locul ei. Se pare că furia lui Robert Baratheon otrăvise gustul oamenilor de fier pentru noi zei.

Theon era mai interesat de corăbii decât de zei. Printre catargele vaselor de pescuit zări o galeră comercială a

Tyroshilor, descărcând lângă o corabie din Ibben, cu carena acoperită cu smoală. Galere, cel puţin cincizeci sau şaizeci la număr, stăteau în larg sau zăceau ancorate la ţărmul bolovănos dinspre miazănoapte. Unele dintre pânze purtau însemne ale altor insule: luna sângerie a casei Wynch, cornul de război negru cu dungi aurii

al Lordului Goodbrother, secera de argint a lui Harlaw. Theon căută cu privirea corabia unchiului său, Euron, ***Tăcerea.*** Nu văzu nici urmă de acea corabie roşie şi înspăimântătoare, dar ***Marele Kraken,*** corabia tatălui său, era acolo, cu prora împodobită cu o armătură gri din fier, în forma monstrului adâncurilor ce purta acelaşi nume.

Oare Lordul Balon anticipase venirea lui şi chemase flamurile Greyjoy? Mâna îi alunecă din nou sub mantie, la punga din pânză uleiată. Nimeni nu ştia despre această

scrisoare, în afară de Robb Stark. Nu erau proşti să-şi încredinţeze secretele unei păsări.

Totuşi, nici Lordul Balon nu era prost. Ar fi putut foarte bine să ghicească de ce venea acasă fiul lui, după atâta amar de vreme, şi să acţioneze în consecinţă.

Gândul acesta nu-i plăcea. Războiul tatălui său era de mult terminat şi pierdut. Acesta era ceasul lui Theon - planul lui, gloria lui şi, cu timpul, coroana lui. ***Totuşi, dacă toate***

corăbiile lungi se adună...

Ar fi putut fi doar un gest de prudenţă, acum, că se gândea mai bine. O mişcare defensivă, ca războiul să nu se întindă dincolo de mare. Bătrânii erau prudenţi din fire. Tatăl lui era bătrân, la fel şi unchiul său Victarion, care fusese comandantul Flotei de Fier.

Unchiul Euron era altfel, fără doar şi poate, dar ***Liniştea*** lui nu părea să fie în port. ***Cu atât***

mai bine, îşi zise Theon. ***Astfel, voi putea să lovesc mai repede.***

In timp ce ***Myraham*** îşi urma drumul spre mal, Theon măsura puntea cu pasul, agitat, scrutând ţărmul cu privirea. Nu se aştepta să-1 găsească pe însuşi Lordul Balon la chei,

dar cu siguranţă tatăl său trimisese pe cineva să-1 întâmpine. Sylas Southmouth, administratorul, Lordul Botley, poate chiar Dagmer Cleftjaw. I-ar fi plăcut să privească din nou bătrânul chip hidos al lui Dagmer. Nu era ca şi cum n-ar fi fost înştiinţaţi de sosirea lui.

Robb trimisese corbi de la Riverrun şi, când nu găsiseră nici o galeră la Seagard, Jason Mallister îşi trimisese propriile păsări la Pyke, presupunând că ale lui Robb se rătăciseră.

Cu toate acestea, nu vedea nici un chip cunoscut, nici o gardă de onoare aşteptând să-

1 escorteze de la Lordsport la Pyke, doar oameni de rând umblând de colo-colo după

treburile lor mărunte. Hamalii rostogoleau butoaie cu vin de pe corabia celor din Tyroshi, pescarii anunţau prada zilei, copiii alergau şi se jucau. Un preot în straiele marine ale Zeului înecat ducea o pereche de cai de-a lungul ţărmului bolovănos, în timp ce, deasupra lui, o târfă deschise o fereastră a hanului, strigând la câţiva marinari din Ibben aflaţi în trecere.

Câţiva negustori din Lordsport se adunaseră să întâmpine nava. Strigau fel şi fel de întrebări, în timp ce ***Myraham*** ancora.

- Venim din Oraşul Vechi, le răspunse căpitanul, aducem mere şi portocale, struguri de la Arbor, pene din Insulele Verii. Am piper, piei împletite, un sul de dantelă din Myr, oglinzi pentru doamne, două harpe de lemn din Oraşul Vechi, suave cum n-aţi mai auzit.

Pasarela coborî cu un scârţâit şi o bubuitură. Şi v-am adus înapoi moştenitorul.

Oamenii din Lordsport se holbară la Theon cu ochi goi, bovini, iar el îşi dădu seama că nu ştiau cine e. Asta îl înfurie. Vârî un dragon de aur în palma căpitanului.

–

Spune-le oamenilor tăi să-mi aducă lucrurile. Fără să aştepte un răspuns, porni repede în josul pasarelei. Hangiu, răcni, am nevoie de un cal.

–

Cum spui, stăpâne, răspunse omul, fără să facă nici măcar o plecăciune. Uitase cât de îndrăzneţi puteau fi oamenii de fier. întâmplarea face să am unul care s-ar putea să fie ceea ce vrei. Şi unde zici că mergi, stăpâne?

–

La Pyke.

Prostul nu-1 cunoştea nici acum. Ar fi trebuit să-şi îmbrace jiletca cea bună, cu un kraken brodat pe piept.

–

Atunci tre' să pleci repede, ca să ajungi la Pyke înainte să se-ntunece, zise hangiul.

Băiatul meu va merge cu tine şi-ţi va arăta drumul.

–

Nu va fi nevoie de băiatul tău, anunţă o voce gravă, şi nici de calul tău. O să-mi conduc nepotul înapoi la casa tatălui său.

Cel care vorbise era preotul pe care îl văzuse adineauri ducând caii de-a lungul ţărmului. In timp ce bărbatul se apropie, oamenii de rând îşi plecau genunchii, iar Theon îl auzi pe hangiu şoptind.

- Damphair.

înalt şi slab, cu ochi negrii, sălbatici, şi un nas ca un cioc, preotul era înveşmântat în straie bălţate în verde, gri şi albastru, vârtejul de culori al Zeului înecat. Sub braţ, prins de o curea de piele, îi atârna un burduf de apă, iar prin părul său negru, lung până la brâu, şi prin barba netunsă erau împletite sfori din alge uscate.

Theon fu străfulgerat de o amintire. Intr-una dintre rarele sale depeşe, Lordul Balon scrisese despre fratele lui mai mic, care a fost prins de o furtună şi a devenit evlavios după

ce a fost adus de valuri teafăr la mal.

–

Unchiule Aaeron? întrebă el cu îndoială.

–

Nepoate Theon, răspunse preotul. Nobilul tău tată m-a rugat să te duc acasă. Vino.

–

Intr-o clipă, unchiule. Se întoarse către ***Myra-ham.*** Lucrurile mele, îi porunci căpitanului.

Un marinar îi dădu jos arcul înalt din lemn de tisă şi o tolbă cu săgeţi, dar fata căpitanului fu cea care îi aduse pachetul cu hainele lui bune.

- Stăpâne.

Avea ochii roşii. Când Theon luă pachetul, ea dădu parcă să-1 îmbrăţişeze acolo, în faţa propriului ei tată, a cucernicului lui unchi şi-a unei jumătăţi a populaţiei de pe insulă.

Theon se dădu abil la o parte.

–

Ai mulţumirile mele.

–

Te rog, zise ea. Eu chiar ţin la tine, stăpâne.

–

Trebuie să plec. Porni în grabă după unchiul său, care era deja binişor în josul digului. După zece ani, credeam că probabil nobilul meu tată şi mama mea ar putea să vină

personal, sau să-1 trimită pe Dagmer cu o gardă de onoare.

–

Nu e locul tău ca să pui sub semnul întrebării poruncile Lordului Secerător din Pyke. Preotul avea un comportament rece, cu totul diferit de cel al omului pe care şi-1

amintea Theon. Aeron Greyjoy fusese cel mai agreabil dintre unchii lui, nesăbuit şi vesel, iubitor de cântece, bere şi femei. Cât despre Dagmer, ***Falcă Despicată,*** a plecat la Vechiul Wyk, la porunca tatălui tău, să răscolească Toba şi Casele de Piatră.

–

In ce scop? De ce se adună corăbiile lungi?

–

De ce s-au adunat mereu corăbiile lungi? Unchiul său lăsase caii legaţi în faţa hanului de la malul apei. Când ajunseră lângă ei, se întoarse către Theon:

–

Spune-mi adevărul, nepoate. Te rogi acum la zeii-lupi?

Theon nu se ruga defel, dar nu era un lucru pe care să-1 mărturiseşti unui preot, chiar dacă era fratele tatălui tău.

- Ned Stark se ruga la un copac. Nu, nu mă interesează deloc zeii lui Stark.

- Bine, îngenunchează.

Pe jos era numai piatră şi noroi.

- Unchiule, eu...

- îngenunchează! Sau eşti prea mândru acum, un lord din ţările verzi, venit printre noi?

Theon îngenunche. Venirea lui aici avea un scop şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui Aeron ca să-1 împlinească. O coroană merita puţin noroi şi balegă de cal pe pantaloni, bănuia.

–

Pleacă-ţi capul. Ridicând burduful, unchiul său scoase dopul şi turnă un şuvoi de apă peste capul lui Theon. Apa îi udă tot părul şi i se prelinse peste frunte, în ochi. Şiroaie îi spălau obrajii, iar un firicel i se furişă sub mantie şi sub jiletcă, în jos pe spate, un pârâiaş

rece de-a lungul şirei spinării. Simţea pe buze gustul mării. Fie ca Theon, slujitorul tău, să

renască din mare, aşa cum te-ai născut tu, intona Aeron Greyjoy. Binecuvântează-1 cu sare, binecuvân-teză-1 cu piatră, binecuvântează-1 cu oţel. Nepoate, mai ştii cuvintele?

–

Ce e mort să nu moară niciodată, zise Theon, amintindu-şi.

–

Ce e mort să nu moară niciodată, repetă unchiul său, ci să se ridice din nou, mai tare şi mai puternic. Ridică-te.

Theon se ridică în picioare, clipind pentru a-şi alunga picăturile sărate din ochi. Fără

să scoată o vorbă, unchiul său astupă burduful, dezlegă calul şi încalecă. Theon făcu acelaşi lucru. Porniră la drum împreună, lăsând hanul şi portul în urma lor, sus, dincolo de castelul Lordului Botley, pe munţii stân-coşi. Preotul nu mai rosti nici un cuvânt.

–

Am fost departe de casă jumătate din viaţă, îndrăzni Theon să spună în cele din urmă. Voi găsi insulele schimbate?

–

Oamenii pescuiesc în mare, sapă în pământ şi mor. Femeile nasc copii cu sânge şi cu durere, iar noaptea urmează după zi. Vânturile, fluxul şi refluxul rămân. Insulele sunt aşa cum le-a făcut zeul nostru.

O, ***Zei, a devenit necruţător,*** gândi Theon.

–

Le voi găsi pe sora şi pe mama mea la Pyke?

–

Nu. Mama ta locuieşte la Harlaw, cu sora ei. Acolo vremea nu e atât de aspră, şi tuşea o sâcâia. Sora ta s-a îmbarcat pe ***Vântul Negru*** către Marele Wyk, cu mesaje de la nobilul tău tată. Se va întoarce cât de curând, poţi fi sigur.

Lui Theon nu trebuia să i se spună că ***Vântul Negru*** era corabia lungă a lui Asha. Nu-

şi văzuse sora de zece ani, dar atâta lucru ştia despre ea. Ciudat că o numise aşa, când Robb Stark avea un lup pe nume ***Vânt Cenuşiu.***

- Stark e cenuşiu şi Greyjoy e negru, şopti Theon zâmbind, dar se pare că suntem amândoi bătuţi de vânt.

Preotul nu avea nimic de comentat la asta.

–

Iar tu, unchiule? întrebă Theon. Nu erai preot pe vremea când am fost dus la Pyke.

îmi amintesc cum cântai vechile cântece de război, stând în picioare pe masă cu un corn de bere în mână.

–

Tânăr am fost, şi înfumurat, zise Aeron Greyjoy, dar marea mi-a spălat nebuniile şi vanităţile. Omul acela s-a înecat, nepoate. Plămânii i s-au umplut de apa mării, iar peştii i-au ciugulit ochii. Când mi-am revenit, am văzut limpede.

E la fel de nebun pe cât e de posac. Lui Theon îi plăcea mai mult ceea ce îşi amintea despre Aeron Greyjoy.

–

Unchiule, de ce şi-a chemat tata oştenii şi corăbiile?

–

Fără îndoială, îţi va spune asta la Pyke.

–

Aş prefera să-i aflu planurile acum.

–

De la mine nu le vei afla. Avem poruncă să nu vorbim despre asta cu nimeni.

–

Nici cu ***mine? Theon*** se aprinse de mânie. Condusese oameni în război, vânase alături de un rege, câştigase onoare în turniruri, călătorise cu Brynden, Peştele Negru şi Marelejon Umber, se luptase în Pădurea Şoaptelor, se culcase cu mai multe fete decât putea numi, şi totuşi, unchiul lui îl trata de parcă ar fi fost tot un copil de zece ani. Dacă tatăl meu face planuri de război, trebuie să le cunosc. Nu sunt un ***nimeni,*** sunt moştenitor în Pyke şi în Insulele de Fier.

- Cât despre asta, zise unchiul său, vom vedea. Cuvintele îl plesniră ca o palmă peste faţă.

–

Vom vedea? Fraţii mei sunt morţi amândoi, sunt singurul fiu în viaţă al nobilului meu tată.

–

Sora ta trăieşte.

Asha, gândi el stupefiat. Era cu trei ani mai mare decât Theon, şi totuşi...

- O femeie poate fi moştenitoare numai dacă nu există nici un urmaş bărbat pe linie directă, insistă el zgomotos. Nu voi accepta să îmi fie furate drepturile, te avertizez.

Unchiul său mârâi:

- A*vertizezi* un slujitor al Zeului înecat, băiete? Ai uitat mai mult decât ştii. Şi eşti un mare nătărău dacă îţi închipui că tatăl tău va da aceste insule sfinte pe mâna unui Stark.

Acum taci din gură. Drumul e destul de lung şi fără flecărelile tale.

Theon nu mai scoase nici o vorbă, deşi se abţinu cu greu. ***Deci aşa stau lucrurile,***

gândi el. Ca şi cum zece ani la Winterfell ar putea să te facă un Stark. Lordul Eddard îl crescuse împreună cu propriii lui copii, dar Theon nu fusese niciodată unul de-al lor. Toţi cei de la castel, de la Lady Stark până la cel de pe urmă băiat de la bucătărie, ştiau că era ţinut ostatic drept chezăşie pentru buna purtare a tatălui său şi îl tratau ca atare. Chiar şi bastardul Jon Snow avusese parte de mai multe onoruri decât el.

Lord Eddard încercase să joace din când în când rolul de tată, dar pentru Theon rămăsese mereu omul care a adus sânge şi pârjol la Pyke şi 1-a luat din casa lui. Când era copil, trăise cu spaima chipului aprig al lui Stark şi a imensei sale săbii întunecate. Soţia lui era chiar mai distantă şi mai bănuitoare.

Cât despre copiii lor, cei mici fuseseră doar nişte ţânci plângăcioşi în cea mai mare parte a timpului pe care şi-1 petrecuse la Winterfell. Numai Robb şi fratele său vitreg, Jon Snow, fuseseră destul de mari ca să fie demni de luat în seamă. Snow fusese destul de mare ca să merite atenţia lui. Bastardul era un băiat posomorât, iritabil şi era gelos pe obârşia nobilă ă lui Theon şi pe atenţia pe care i-o acorda Robb. Pentru Robb, Theon avea o oarecare afecţiune, ca pentru un frate mai mic..., dar cel mai bine ar fi să nu po-A

menească asta. In Pyke, vechile războaie se mai purtau, pesemne, şi acum. Asta nu trebuia să-1 surprindă. Insulele de Fier trăiau în trecut, prezentul era prea amar şi prea greu de suportat. In plus, tatăl şi unchii lui erau bătrâni şi aşa erau vechii lorzi, îşi duceau vrajbele prăfuite în mormânt, fără să uite nimic şi iertând şi mai puţin.

Fusese la fel cu Mallisterii, tovarăşii săi în drumul de la Riverrun la Seagard. Patrek Mallister nu era un om prea rău, împărtăşeau gustul pentru fetişcane, vin şi vânat. Dar când bătrânul Lord Jason a văzut că moştenitorului său îi place prea mult compania lui Theon, 1-a luat pe Patrek deoparte ca să-i aducă aminte că Seagard a fost construit pentru a apăra coasta împotriva corbilor din Insulele de Fier, cu Greyjoy din Pyke drept căpetenie. Turnul Vuietului fusese numit astfel datorită clopotului său imens de bronz, care, în vechime, era tras pentru a chema oamenii din oraş şi din sate la castel, atunci când la orizontul dinspre apus erau zărite corăbii lungi.

–

Nu contează că acest clopot a sunat doar o dată în trei sute de ani, îi spusese Patrek lui Theon în ziua următoare, împărtăşindu-i grijile tatălui său şi împărţind cu el o carafă cu vin din mere verzi.

–

Când fratele meu a luat cu asalt cetatea Seagard, zise Theon, Lordul Jason 1-a ucis pe Rodrik Greyjoy sub zidurile castelului şi i-a alungat oamenii de fier înapoi în golf. Dacă

tatăl tău bănuieşte că-i port vreo duşmănie pentru asta, e doar pentru că nu 1-a cunoscut pe Rodrik.

Au râs straşnic pe tema asta, în timp ce se îndreptau în goană către tânăra soţie focoasă a unui morar pe care o cunoştea Patrek. ***Aş vrea ca Patrek sa fie acum cu mine.***

Mallister sau nu, era un tovarăş de drum mai plăcut decât acest preot bătrân şi ursuz în care se transformase unchiul său Aeron.

Cărarea pe care mergeau şerpuia sus, tot mai sus, printre colinele golaşe şi stâncoase.

Curând marea nu se mai vedea, deşi aerul umed păstra încă mirosul ei înţepător. îşi continuară drumul într-un ritm constant, lent, trecând pe lângă stâna unui cioban şi pe lângă

o mină părăsită. Acest nou Aeron Greyjoy, evlavios, nu era prea vorbăreţ. Călătoriră într-o tăcere sumbră. In cele din urmă, Theon nu mai putu suporta:

–

Robb Stark este acum Lord de Winterfell, zise el. Aeron îşi continuă drumul.

–

Un lup seamănă cu altul.

–

Robb a trădat Tronul de Fier şi s-a încoronat Rege în Nord. Este război.

–

Corbii Maesterului zboară peste mare la fel cum zboară peste stânci. Vestea e veche şi răsuflată.

–

înseamnă un nou început, unchiule.

–

Fiecare dimineaţă e un nou început, care seamănă leit cu cel vechi.

–

In Riverrun ţi s-ar spune altceva. Se zice despre cometa roşie că este un vestitor al unei noi ere. Un mesager al zeilor.

–

Un semn este, într-adevăr, fu de acord preotul, dar de la zeul nostru, nu de la al lor.

Este o torţă aprinsă, cum duceau cei din vechime. Este flacăra Zeului înecat, adusă din mare, care anunţă fluxul. Este timpul să ne ridicăm pânzele şi să plecăm în lume, cu foc şi sabie, aşa cum a făcut el.

Theon zâmbi.

–

Sunt întru totul de acord.

–

Omul e de acord cu zeul, aşa cum picătura aparţine ploii.

Această picătură va fi rege într-o bună zi, bătrâne. Theon suportase destul posomoreala unchiului său. Dădu pinteni calului şi o luă la trap, zâmbind.

Soarele era la asfinţit când ajunseră la zidurile cetăţii Pyke - o semilună de pietre întunecate care se înălţa din pisc în pisc, cu poarta acoperită la mijloc şi cu trei turnuri drepte de fiecare parte. Theon desluşea încă urmele lăsate în piatră de catapultele lui Robert Baratheon. Un nou turn sudic fusese ridicat pe ruinele celui vechi, cu piatra de un cenuşiu mai palid, nesluţit încă de peticele de licheni. Asta se întâmplase când Robert încălcase înţelegerile, năvălind peste ruine şi cadavre, cu ciocanul de război în mână şi cu Ned Stark alături. Theon privise de la adăpostul Turnului Mării şi uneori, în vis, vedea şi acum torţele şi auzea tunetul surd al prăbuşirii.

Porţile erau deschise, cu bariera-ghilotină ruginită ridicată. Străjile de pe vârful meterezelor priveau cu ochi străini cum Theon Greyjoy venea, în sfârşit, acasă.

Dincolo se întindeau cincizeci de acri de promontoriu, înfruntând cerul şi marea. Aici se aflau grajdurile, ţarcurile şi alte câteva acareturi răzleţe. Oile şi porcii se îngrămădeau în ţarcurile lor, în timp ce câinii castelului alergau liberi. Către miazăzi se aflau dealurile şi podul mare de piatră ce ducea la Marea Fortăreaţă. In timp ce coborî din şa, Theon auzi valurile izbindu-se de stânci. Un grăjdar veni să-i ia calul. Vreo doi copii pricăjiţi şi câţiva sclavi se holbau la el cu ochi trişti, dar nu era nici urmă de tatăl său, nici de altcineva pe care să şi-1 amintească din copilărie. O ***întoarcere acasă tristă şi amară,*** gândi el.

Preotul nu descălecase.

–

Nu rămâi peste noapte, să stai la masa noastră, unchiule?

–

Să te aduc, aşa mi s-a spus. Te-am adus. Acum mă întorc la treburile zeului nostru.

Aeron Greyjoy îşi întoarse calul şi dispăru încet dincolo de ţepuşele pline de noroi ale barierei-ghilotină.

O baborniţă cocoşată, într-o rochie gri, lălâie, se apropie cu prudenţă de el.

–

Stăpâne, am fost trimisă să-ţi arăt camerele.

–

Din a cui poruncă?

–

A nobilului tău tată, stăpâne. Theon îşi scoase mănuşile.

–

Aşadar, ştii cine sunt. De ce nu e aici tatăl meu, să mă întâmpine?

–

Te aşteaptă în Turnul Mării, stăpâne. După ce te odihneşti.

Şi eu care îl credeam rece pe Ned Stark.

–

Şi cine eşti tu?

–

Helya, cea care are grijă de acest castel pentru nobilul tău tată.

–

Sylas era îngrijitor aici. I se spunea Gură Amară. Chiar şi acum, Theon îşi amintea duhoarea de vin din răsuflarea bătrânului.

–

A murit acum cinci ani, stăpâne.

–

Iar cu Maester Qualen ce s-a întâmplat, unde este?

–

Se odihneşte în mare. Wendamyr se ocupă acum de corbi.

Parcă aş fi străin aici, gândi Theon. ***Nimic nu s-a schimbat şi, cu toate acestea, totul***

s-a schimbat. Incli-nându-se ceremonios, femeia îl conduse de-a lungul promontoriului, către pod. Cel puţin acesta era aşa cum şi-1 amintea, cu pietrele bătrâne netezite de apă şi năpădite de licheni, cu marea înspumată sub picioare, ca un uriaş animal sălbatic, cu vântul sărat apucându-1 de haine.

Ori de câte ori îşi imaginase venirea lui acasă, se văzuse mereu întorcându-se în dormitorul tihnit din

Turnul Mării, unde obişnuia să doarmă pe când era copil. In schimb, bătrâna îl conduse în Fortăreaţa însângerată. Sălile de aici erau mai mari şi mai bine mobilate, chiar dacă erau la fel de reci şi de umede. Theon fu introdus într-un apartament cu camere răcoroase, cu tavane atât de înalte încât se pierdeau în întuneric. Ar fi fost mai impresionat dacă nu ar fi ştiut că acestea erau tocmai camerele care dăduseră numele Fortăreţei Sângeroase. Cu o mie de ani în urmă, fiii Regelui Râului fuseseră ucişi aici, ciopârţiţi în paturi, ca bucăţi din trupurile lor să poată fi trimise înapoi la tatăl lor, pe continent.

Dar cei din familia Greyjoy nu avuseseră parte de moarte la Pyke decât o singură dată, ucişi de fraţii lor. Iar fraţii lui Theon erau morţi amândoi. Nu teama de fantome îl făcea să

privească în jur cu dezgust. Draperiile erau înverzite de mucegai, saltelele aveau un miros închis şi greu, rogojinile erau vechi şi sfărâmicioase. Trecuseră ani şi ani de când aceste camere nu mai fuseseră deschise. Umezeala îţi pătrundea până în oase.

- Vreau un vas cu apă fierbinte şi un foc în acest cămin, îi spuse baborniţei. Vezi să

aprindă mangalurile şi în celelalte camere, ca să mai alunge frigul. Şi, pentru numele zeilor, adu îndată pe cineva să schimbe rogojinile astea.

- Da, stăpâne. Cum porunceşti. Femeia plecă. După o bucată de vreme, aduseră apa fierbinte pe

care o ceruse. Era doar dezmorţită, se răci repede şi pe deasupra mai era şi apă de mare, dar îi fu de folos să-şi spele

praful de pe faţă, păr şi mâini. In timp ce doi robi aprindeau mangalurile, Theon se dezbrăcă de hainele murdare de drum şi se îmbrăcă pentru a-şi întâlni tatăl. Alese cizme din piele fină, neagră, pantaloni din lână moale de miel, gri-argintie, o jiletcă din catifea neagră, având pe piept brodat un ***kraken,*** monstrul auriu din adâncuri al familiei Greyjoy. In jurul gâtului îşi legă un lanţ subţire de aur, iar la încheietură

o curea din piele albită. îşi agăţă un pumnal la un şold şi o sabie la celălalt, vârâte în teci cu dungi negre şi aurii. Scoţând pumnalul, îi încercă tăişul cu degetul mare, scoase o bucată de gresie din buzunarul curelei şi îl şterse de câteva ori. Era o mândrie să-şi păstreze armele ascuţite.

- Când mă întorc, aştept o cameră caldă şi rogojini curate, îi avertiză pe robi în timp ce îşi trăgea pe mâini o pereche de mănuşi negre, cu mătasea împodobită cu arabescuri delicate din fir de mătase.

Theon se întoarse la Marea Fortăreaţă prin culoarele din piatră, în care ecoul paşilor lui se îngemăna cu uruitul neîncetat al mării de dedesubt. Ca să ajungă în Turnul Mării, pe coloana lui coşcovită, trebuia să traverseze alte trei poduri, fiecare mai îngust decât cel anterior. Ultimul era din funie şi lemn, iar sarea udă şi vântul îl făceau să se legene sub picior, ca o fiinţă vie. Theon era cu inima în gât la jumătatea drumului. Jos, departe, valurile se ridicau, spărgân-du-se de stâncă, împroşcând stropi mari de apă. Copil fiind, trecea în fugă acest pod, chiar şi în toiul nopţii.

Băieţii cred că nu li se poate întâmpla nimic, îi şopti glasul îndoielii. ***Oamenii mari***

ştiu mai bine.

Uşa era din lemn cenuşiu, ghintuită cu fier, iar Theon o găsi zăvorâtă pe dinăuntru. O

lovi cu pumnul şi înjură când o aşchie îi agăţă mănuşa. Lemnul era umed şi putred, iar cuiele de fier erau ruginite.

După o clipă, uşa fu deschisă dinăuntru de un străjer care purta o platoşă neagră şi un coif cilindric.

–

Eşti fiul?

–

La o parte din calea mea, sau te învăţ eu cine sunt.

Omul se dădu în lături. Theon urcă treptele întortocheate până la solariu. îşi găsi tatăl aşezat lângă un mangal, sub o blană care îl acoperea din vârful picioarelor până la bărbie.

Auzind sunetul cizmelor pe podeaua de piatră, Lordul Insulelor de Fier îşi ridică privirea către ultimul său fiu în viaţă. Era mai scund decât şi-1 amintea Theon. Şi atât de pricăjit.

Balon Greyjoy fusese întotdeauna slab, dar acum arăta de parcă zeii îl puseseră într-un cazan şi îi fierseseră fiecare bucăţică de carne de pe oase, până ce nu mai rămăsese altceva din el decât păr şi piele. Era slab şi osos, cu un chip care ar fi putut fi cioplit din cremene. Şi ochii îi erau ca de cremene, negri şi tăioşi, dar anii şi vânturile sărate făcuseră ca părul lui să

ia culoarea cenuşie pătată de valuri înspumate pe care o avea marea în miezul iernii.

Dezlegat, părul îi atârna pe spate.

–

Nouă ani, nu-i aşa? zise în cele din urmă Lordul Balon.

–

Zece, răspunse Theon, scoţându-şi mănuşile.

–

Au luat un băiat, zise tatăl său. Ce eşti acum?

–

Un bărbat, răspunse Theon. Sângele şi moştenitorul tău.

Lordul Balon mormăi:

–

Vom vedea.

–

Vei vedea, îi promise Theon.

–

Zece ani, spui. Stark te-a avut tot atât timp cât mine. Iar acum vii ca trimis al lui.

–

Nu al lui, zise Theon, Lordul Eddard e mort, decapitat de regina Lannister.

–

Sunt morţi amândoi, Stark şi acel Robert care mi-a zdrobit zidurile cu pietre. Am jurat că voi trăi să-i văd pe amândoi în mormânt şi am trăit. Se strâmbă. Cu toate acestea, încă mă dor încheieturile din cauza frigului şi a umezelii, ca atunci când erau în viaţă.

Aşadar, la ce foloseşte?

–

Foloseşte. Theon se apropie. Aduc o scrisoare...

–

Ned Stark te-a îmbrăcat aşa? îl întrerupse tatăl său, aruncându-i o privire de sub blana de focă. A fost plăcerea lui să te înveşmânteze în aceste catifele şi mătăsuri şi să te facă dulcea lui fiică?

Theon simţi cum sângele i se ridică în obraji.

–

Nu sunt fiica nimănui. Dacă-ţi displace îmbrăcămintea mea, o voi schimba.

–

Aşa vei face. Aruncând blănurile la o parte, Lordul Balon se ridică în picioare. Nu era atât de înalt cum şi-1 amintea Theon. Fleacul ăla din jurul gâtului tău a fost cumpărat cu aur sau cu fier?

Theon atinse lanţul de aur. Uitase. ***A trecut atât de mult timp...*** După vechea Rânduială, femeile puteau să-şi pună podoabe cumpărate cu monede, dar un războinic purta doar acele giuvaiere pe care le lua de pe trupurile duşmanilor ucişi de mâna lui. ***Plata***

preţului de fier, i se spunea.

- Roşeşti ca o fecioară, Theon. Ţi-am pus o întrebare. Ai plătit preţul aurului sau al fierului?

- Al aurului, recunoscu Theon.

Tatăl său îşi vârî degetele sub colan şi îl smulse cu atâta putere, încât putea să-i frângă

lui Theon gâtul, dacă lanţul nu s-ar fi rupt primul.

–

Fiica mea are drept iubit un topor de război, zise Lordul Balon. Nu voi permite ca fiul meu să umble cu găteli, ca o târfă. Lordul Balon aruncă lanţul rupt în mangal, unde alunecă printre cărbuni. Este aşa cum m-am temut. Mâinile verzi au făcut din tine un om moale, iar cei din familia Stark te-au făcut omul lor.

–

Te înşeli. Ned Stark mi-a fost temnicer, dar inima mea e încă din sare şi fier.

Lordul Balon se întoarse cu spatele, să-şi încălzească mâinile osoase la focul din mangal.

–

Totuşi, flăcăiaşul Stark te trimite la mine ca pe un corb bine dresat care îşi ţine strâns micul mesaj.

–

Scrisoarea pe care o aduc nu e un mesaj mic, zise Theon, iar oferta pe care ţi-o face e una pe care ***eu*** i-am sugerat-o.

–

Regele-lup ia seama la sfatul tău, nu-i aşa? Ideea părea că-1 amuză pe Lordul Balon.

–

Mă ia în seamă pe mine, da, am vânat împreună cu el, m-am antrenat cu el, am împărţit carnea şi miedul, m-am luptat alături de el. I-am câştigat încre-derea. Mă priveşte ca pe un frate mai mare, el...

–

Nu. Tatăl său îşi înfipse degetele în faţa lui. Nu aici, nu în Pyke, nu la urechile mele, nu îl vei numi ***frate*** pe acest fiu al bărbatului care i-a trecut prin sabie pe adevăraţii tăi fraţi.

Sau i-ai uitat pe Rodrik şi Ma-ron, care au fost din acelaşi sânge cu tine?

–

Eu nu uit nimic. Ned Stark nu-i ucisese de fapt pe nici unul dintre fraţii săi. Rodrik fusese ucis de Lordul Jason Mallister la Seagard, Maron murise zdrobit când s-a prăbuşit vechiul turn de la miazăzi, iar Stark le-ar fi venit de hac la fel de repede, dacă s-ar fi întâmplat ca vâltoarea bătăliei să-i aducă unul lângă altul. îmi amintesc foarte bine de fraţii mei, insistă Theon. Mai cu seamă îşi amintea scatoalcele pe care i le trăgea Rodrik la beţie, farsele crude şi minciunile nesfârşite ale lui Maron. îmi amintesc şi de vremea când tatăl meu era rege. Scoase scrisoarea lui Robb şi i-o întinse. Uite. Citeşte... înălţimea Ta.

Lordul Balon rupse sigiliul şi desfăcu pergamentul. Ochii negri îi fugeau peste rânduri.

–

Aşa deci, băiatul îmi va da din nou coroana, zise el, iar tot ceea ce trebuie să fac eu este să-i distrug duşmanii. Buzele sale subţiri se răsuciră într-un zâmbet.

–

Acum Robb trebuie să fi ajuns la Dintele de Aur, spuse Theon, Odată căzut, va trece peste dealuri într-o zi. Oastea Lordului Tywin este la Harrenhal, iar drumul îi este tăiat dinspre apus. Regicidul este prizonier la Riverrun. Doar ***Ser*** Stafford Lannister şi recruţii nepricepuţi pe care i-a adunat mai rămân să i se opună lui Robb la apus. ***Ser*** Stafford se va aşeza între armata lui Robb şi Lannisport, ceea ce înseamnă că oraşul va fi lipsit de apărare când vom descinde noi dinspre mare. Dacă zeii sunt buni cu noi, chiar Casterly Rock ar putea cădea înainte ca Lannisterii să-şi dea măcar seama că am năvălit asupra lor. Lordul Balon mormăi:

–

Casterly Rock nu a căzut niciodată.

–

Până acum. Theon zâmbi. ***Şi cât de dulce va fi acea cădere.***

Tatăl său nu-i întoarse zâmbetul.

–

Aşadar, de-asta te trimite Robb Stark înapoi la mine, după atâta vreme. Ca să mă

faci să consimt la acest plan al său?

–

Este planul meu, nu al lui Robb, zise Theon cu mândrie. ***Al meu, aşa cum victoria***

va fi a mea şi, cu timpul, şi coroana. Voi conduce eu însumi atacul, dacă doreşti. Drept răsplată, îţi voi cere să-mi încredinţezi Casterly Rock ca reşedinţă proprie, odată ce o vom lua de la Lannisteri. Cu Casterly Rock, putea să fie stăpân peste Lannisport şi pământurile de aur ale apusului. Asta ar însemna o bogăţie şi o putere cum nu a mai cunoscut Casa Greyjoy niciodată.

–

Te răsplăteşti frumuşel pentru o idee şi câteva rânduri mâzgălite pe hârtie.

Flăcăiaşul nu zice nimic despre recompensă. Doar că tu vorbeşti în numele lui, iar eu trebuie să ascult, să-i dau navele şi oştirile, iar în schimb el îmi va da coroana. Ochii lui reci se ridicară pentru a întâlni ochii fiului său. îmi va ***da*** o coroană, repetă, cu glasul tot mai tăios.

–

O alegere nepotrivită a cuvintelor, ceea ce a vrut să spună este...

–

A vrut să spună ce a spus. Băiatul îmi va ***da*** mie o coroană. Şi ce este dat nu poate fi luat înapoi. Lordul Balon aruncă scrisoarea în mangal, deasupra colanului. Pergamentul se răsuci, se înnegri şi se aprinse.

Theon era îngrozit.

- Ai înnebunit?

Tatăl său îi întoarse un dos de palmă peste obraz.

- Ai grijă cum vorbeşti. Acum nu eşti în Win-terfell, iar eu nu sunt Robb Băiatul, ca să-mi vorbeşti aşa. Eu sunt Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, Rege al Sării şi al Fierului, Fiu al

Vântului Mării, şi nimeni nu-mi dă mie coroana. Eu plătesc preţul fierului, îmi voi

lua coroana, aşa cum a făcut Urron Mână Roşie acum cinci mii de ani.

Theon se trase în spate, departe de furia neaşteptată din tonul tatălui său.

- Ia-o atunci, scuipă el, cu obrajii încă tremurând. Numeşte-te Rege al Insulelor de Fier, nimănui n-o să-i pese... până când se vor termina războaiele şi când învingătorul îl va cerceta şi-1 va iscodi pe bătrânul nebun cocoţat pe ţărmul său, cu o coroană de fier pe cap.

Lordul Balon izbucni în râs.

- Ei bine, cel puţin nu eşti laş. Aşa cum nici eu nu sunt prost. Credeai că îmi adun corăbiile ca să le privesc cum se leagănă la mal? Am de gând să făuresc un regat prin foc şi sabie..., dar nu de la apus şi nu la porunca Regelui Robb Băiatul. Casterly Rock e prea puternic, iar Lordul Tywin prea viclean. Da, s-ar putea să luăm Casterly Rock, dar nu o vom păstra niciodată. Nu, eu la alt fruct jinduiesc..., şi nu unul atât de zemos şi dulce, poţi fi sigur, dar care aşteaptă acolo, copt şi lipsit de apărare.

Unde? ar fi putut să întrebe Theon, dar deja ştia.

DAENERYS

Dothraki numiseră cometa ***Shierak Qiya,*** Steaua însângerată. Bătrânii murmurau că e semn rău, dar Daenerys Targaryen o văzuse prima dată în noaptea în care 1-a ars pe ***Khal***

Drogo, în noaptea când drago-nii ei s-au trezit. ***Este într-adevăr mesagerul venirii mele,*** îşi spuse, în timp ce îşi ridica privirea către cerul nopţii, cu inima plină de uimire. ***Zeii au***

trimis-o ca să-mi arate calea.

Totuşi, când puse gândul în cuvinte, Doreah, slujnica ei, începu să tremure.

–

într-acolo se află pământurile roşii, ***Khaleesi.*** Un loc sumbru şi înfricoşător, spun călătorii.

–

Drumul indicat de cometă este drumul pe care trebuie să mergem, insistă Dany, deşi, de fapt, era singurul drum care îi era deschis.

Nu îndrăznea să se îndrepte către miazănoapte, spre vastul ocean de iarbă căruia i se spunea Marea Dothraki. Primul ***khalasar*** pe care l-ar întâlni i-ar înghiţi grupul obosit, omorând luptătorii şi făcându-i

sclavi pe ceilalţi. Meleagurile Oamenilor Miei de la sudul râului le erau, de asemenea, închise. Erau prea puţini ca să se apere chiar şi împotriva unui popor atât de paşnic, iar Lhazareenii nu prea aveau motive să-i iubească. Ar fi putut să pornească în josul râului, către porturile de la Meerseen, Yurkai şi Astapor, dar Rakharo o prevenise că în direcţia aceea plecase ***kha-lasarul*** lui Pono, ducând mii de prizonieri ca să-i vândă în pieţele de carne vie care supurau, ca nişte răni deschise, pe ţărmurile Golfului Sclavilor.

–

De ce m-aş teme de Pono? obiectă Dany. A fost ***ko-ul*** lui Drogo şi mi-a vorbit întotdeauna cu blândeţe.

–

Ko Pono ţi-a vorbit frumos, zise ***Ser*** Jorah Mormont. ***Khal*** Pono te va ucide. A fost primul care 1-a părăsit pe Drogo. Zece mii de războinici au plecat cu el. Tu ai o sută.

Nu, gândi Dany, ***am patru. Restul sunt femei, bătrâni bolnavi şi băieţi care nu şi-au***
împletit încă niciodată părul.

–

Am dragonii, sublinie ea.

–

Prăzi uşoare, zise ***Ser*** Jorah. Un singur atac al unui ***arkh*** le-ar veni de hac, deşi Pono mai degrabă i-ar înhăţa el însuşi. Ouăle tale de dragon au fost mai preţioase decât rubinele.

Un dragon viu e nepreţuit. In toată lumea, sunt doar trei. Oricine îi va vedea, îi va dori, regina mea.

–

Sunt ***ai mei,*** zise ea cu furie. Se născuseră din credinţa şi nevoia ei, primiseră viaţă

prin moartea soţului şi a fiului ei nenăscut, şi a lui ***maegi*** Mirri Maz Duur. Dany a intrat în flăcări când s-au născut şi au băut lapte de la pieptul ei. Nimeni nu mi-i va lua, atât cât voi trăi.

- Nu vei trăi mult dacă te vei întâlni cu ***Khal*** Pono. Nici cu ***Khal*** Jhaqo, nici cu oricare altul. Trebuie să mergi acolo unde nu sunt ei.

Dany îl numise primul dintre Străjerii Reginei, iar când sfatul ursuz al lui Mormont şi semnele se potriveau, era limpede ce avea de făcut. îşi adună oamenii şi urcă pe iapa ei argintie. Părul îi arsese pe rugul lui Drogo, aşa că slujitoarele o îmbrăcaseră în blana unui

hrakkar ucis de Drogo, leul alb al clanului Dothraki. Capul lui înfricoşător forma o glugă

care-i acoperea scalpul dezgolit, blana, o mantie care îi curgea pe umeri şi pe spate.

Dragonul de culoarea untului îşi vârî colţii negri, ascuţiţi, în coama leului şi îşi încolăci coada în jurul braţului reginei, în timp ce ***Ser*** Jorah îşi ocupă locul obişnuit lângă ea.

- Urmărim cometa, îi spuse Dany ***khalasarului*** ei. Odată ce acest lucru era spus, nimeni nu mai avea

nimic de obiectat. Fuseseră oamenii lui Drogo, dar acum erau ai ei. ***Cea Nearsă*** o numeau, ***Mama Drago-nilor.*** Cuvântul reginei era lege pentru ei.

Călătoreau noaptea, iar ziua se adăposteau de soare în corturi. Destul de curând, Dany află adevărul vorbelor lui Doreah. Nu era o ţară prietenoasă. Lăsară pe drum, în urma lor, un şir de cai morţi, căci Pono, Ihaqo şi ceilalţi luaseră cei mai buni cai din hergheliile lui Drogo, lăsându-i doar pe cei bătrâni şi sfrijiţi, bolnavi şi şchiopi, caii răniţi şi nărăvaşi. La

fel era şi cu oamenii. ***Nu sunt puternici,*** îşi zise Dany, ***aşa că trebuie săfiu eu tăria lor. Nu***

mai trebuie să arăt teamă, slăbiciune, îndoială. Oricât de înfricoşată mi-ar fi inima, când

îmi vor privi chipul, trebuie să o vadă doar pe Regina lui Drogo. Se simţea mai bătrână

decât cei paisprezece ani pe care îi avea. Dacă fusese vreodată o fetişcană, vremea aceea era apusă.

După trei zile de drum, primul om muri. Un bătrân ştirb, cu ochi albaştri, tulburi, căzu epuizat din şa şi nu se mai ridică. O oră mai târziu, se sfârşi. Muştele roiau în jurul trupului său, ducând celor vii destinul lui nefericit.

- I-a trecut vremea, afirmă slujnica Irri. Nimeni nu poate trăi mai mult decât dinţii săi.

Ceilalţi o aprobară. Dany le porunci să omoare cel mai slab dintre caii muribunzi, ca mortul să poată merge călare pe tărâmurile nopţii.

Două nopţi mai târziu, se stinse o fetiţă. Vaietele chinuite ale mamei sale durară toată

ziua, dar nu era nimic de făcut. Copila fusese prea mică pentru a călători, sărăcuţa. Nu erau pentru ea nesfârşitele ierburi negre de pe tărâmurile nopţii, trebuia să se nască din nou.

Era puţină hrană în pustiul roşu, şi apă încă şi mai puţină. Era un ţinut veşted şi părăsit, cu dealuri joase şi câmpii sterpe spulberate de vânt. Râurile pe care le traversau erau uscate, ca oasele morţilor. Supravieţuiau mestecând iarba dracului, aspră şi maronie, care creştea în smocuri la baza pietrelor şi a copacilor uscaţi. Dany trimise cercetaşi în faţa coloanei, dar nu găsiseră nici fântâni, nici izvoare, doar iazuri amare, cu apă mică şi stătută, împuţinându-se sub soarele fierbinte. Cu cât se adânceau mai mult în pustiu, cu atât heleşteiele deveneau mai mici, iar distanţa dintre ele creştea. Dacă existau zei în acest pustiu fără urmă, numai piatră, nisip şi lut, erau zei aspri şi sterpi, surzi la rugăciunile pentru ploaie.

Vinul se termină primul, şi curând după aceea laptele de iapă care le plăcea lorzilor mai mult decât miedul. Pe urmă proviziile de lipii şi carne uscată se terminară şi ele.

Vânătorii nu găsiră nici un vânat şi doar carnea cailor morţi le umplea stomacurile. Moartea fu urmată de moarte. Copii firavi şi bătrâne încercănate, bolnavi, proşti şi neglijenţi, pământul crud îi ceru pe toţi. Doreah era tot mai sfrijită, avea ochii adânciţi în orbite, iar părul ei moale, auriu, deveni subţire ca paiul.

Dany suferea de foame şi de sete împreună cu ceilalţi. Laptele din piept îi secă, sfârcurile îi erau crăpate şi sângerau, iar carnea de pe trup i se împuţina cu fiecare zi, până

ce ajunse slabă şi uscată ca un băţ, dar cel mai mult se temea pentru dragonii ei. Tatăl ei fusese ucis înainte ca ea să se nască, la fel şi iubitul ei frate Rhaegar. Mama îi murise aducând-o pe lume, în timp ce afară urla furtuna. Bunul ***Ser*** Willem Darry, care trebuie că a iubit-o în felul lui, fusese doborât de o boală necruţătoare când era foarte tânăr. Fratele ei Viserys, ***Khal*** Drogo, care fusese pentru ea soarele şi luna, chiar şi fiul ei nenăscut, pe toţi îi ceruseră zeii. ***Nu-mi vor lua dragonii,*** jură Dany. ***Nu mi-i vor lua.***

Dragonii nu erau mai mari decât pisicile sfrijite pe care le văzuse cândva furişându-se de-a lungul zidurilor de pe moşia lui Magister Illyrio din Pentos... până ce-şi desfăcură

aripile. Deschiderea lor era de trei ori mai mare decât lungimea, fiecare aripă era ca un evantai delicat de piele translucidă, admirabil colorată, bine întinsă între oasele lungi şi subţiri. Dacă te uitai cu atenţie, puteai vedea că trupul le era aproape în întregime gât, coadă

şi aripi. ***Făpturi atât de mici,*** se gândi ea în timp ce îi hrănea din mână, sau mai degrabă

încerca să îi hrănească, fiindcă dragonii nu voiau să mănânce. Sâsâiau şi scuipau la fiecare bucăţică însângerată de carne de cal, scoţând fum pe nări, dar fără să accepte

mâncarea, până ce Dany îşi aminti ceva ce-i spusese Viserys pe când erau copii.

Doar dragonii şi oamenii se hrănesc cu came gătită, spusese el.

Şi-a pus slujnicele să ardă carnea până se înnegreşte. Atunci dragonii o devorară cu nerăbdare, cu capetele izbind ca nişte şerpi. Atâta timp cât carnea era uscată, înfulecau în fiecare zi o cantitate de câteva ori mai mare decât propria lor greutate, iar în cele din urmă

începură să devină mai mari şi mai puternici. Dany se minuna de netezimea solzilor şi de

căldura care se revărsa din trupurile lor, atât de palpabilă încât în nopţile reci parcă scoteau aburi.

In fiecare seară, când ***khalasarul*** pornea la drum, alegea un dragon pe care să-1 ducă

pe umăr. Irri şi Jhqui îi duceau pe ceilalţi într-o colivie din lemn împletit, atârnată între caii lor, şi mergeau aproape de ea, aşa că Dany nu-i pierdea niciodată din ochi. Era singurul mod de a-i ţine liniştiţi.

- Dragonii lui Aegon au primit nume după zeii din Vechea Valyria, le spuse războinicilor săi într-o dimineaţă, după o lungă călătorie de noapte. Dragonul lui Visenya era Vhagar, Rhaenys îl avea pe Meraxes, iar Aegon călărea pe Malerion, Spaima Neagră. Se spune că răsuflarea lui Vhagar era atât de fierbinte încât putea să topească armura unui cavaler şi să-1 prăjească pe cel aflat înăuntru, că Meraxes înghiţea cai întregi, iar Balerion...,

focul lui era negru ca solzii pe care îi avea, aripile atât de largi încât oraşe întregi erau acoperite de umbra lor când trecea pe deasupra.

Dothraki îi priveau puii cu nelinişte. Cel mai mare dintre cei trei pe care îi avea era de un negru strălucitor, cu solzii brăzdaţi de fâşii de un roşu aprins, asemenea aripilor şi coarnelor.

–

Khaleesi, murmură Aggo, acesta e Balerion renăscut.

–

S-ar putea să fie aşa cum spui, sânge din sângele meu, răspunse Dany cu gravitate, dar va avea un nume nou în această nouă viaţă. Ii voi numi pe toţi după cei pe care i-au luat zeii. Cel verde va fi Rhaegal, în amintirea bravului meu frate care a murit pe malurile verzi ale Tridentului. Pe cel crem cu auriu îl numesc Viserion. Viserys a fost crud, slab şi speriat.

Totuşi a fost fratele meu. Dragonul lui va face ceea ce el nu a putut.

–

Iar cel negru? întrebă ***Ser*** Jorah Mormont.

–

Cel negru, spuse ea, este Dragon.

Chiar dacă dragonii ei prosperau, ***khalasarul*** ei se usca şi murea. In jurul ei, ţinutul devenise pustiu. Chiar şi iarba dracului creştea rar, caii căzdeau pe drum, rămânând atât de puţini încât unii dintre oamenii ei erau nevoiţi să se târâie pe jos. Doreah făcu febră şi se simţea tot mai rău cu fiecare leghe pe care o străbăteau. Buzele şi mâinile i se umplură de pustule sângerii, părul îi cădea în smocuri, iar într-o seară nu mai avu putere să se urce pe cal. Jhgo a spus că trebuia să o părăsească sau să o lege în şa, dar Dany şi-a amintit de o noapte, la Marea Dothraki, când o fată din Lys a învăţat-o secretele ei, ca Drogo să o poată

iubi mai mult. Ii dădu lui Doreah apă din plosca ei, îi răcori fruntea cu o pânză umedă şi o ţinu de mână până ce muri. Doar atunci îngădui ***khalasarului*** să-şi continue drumul.

Nu văzură nici o urmă a altor călători. Dothraki începură să mormăie înfricoşaţi că

fuseseră conduşi de cometă în vreun infern. Dany se duse la ***Ser*** Jorah într-o dimineaţă, pe când îşi aşezau tabăra în mijlocul unui talmeş-balmeş de pietre negre, roase de vânt.

–

Ne-am rătăcit? îl întrebă ea. Pustiul acesta nu are capăt.

–

Are un capăt, îi răspunse el obosit. Am văzut hărţile pe care le-au desenat negustorii, regina mea. Puţine caravane vin pe acest drum, asta aşa este, dar către răsărit sunt regate mari şi oraşe pline de minunăţii. Yi Ti, Qarth, Asshai de lângă Umbră...

–

Vom apuca să le vedem?

–

N-am să te mint. Drumul e mai greu decât am îndrăznit să-mi imaginez. Chipul cavalerului era cenuşiu şi epuizat. Rana pe care o avea la şold din noaptea în care se luptase cu războinicii lui ***Khal*** Drogo nu se vindecase de tot. Dany îl vedea cum se crispează când urcă pe cal, iar în timpul mersului se prăbuşea parcă în şa. Poate că suntem sortiţi pierzaniei dacă mai continuăm, dar ştiu sigur că suntem sortiţi pierzaniei dacă ne întoarcem.

Dany îl sărută uşor pe obraz. Zâmbetul lui o încuraja. ***Trebuie să fiu puternică şi***

pentru el, gândi ea cu tristeţe. ***Poate că e cavaler, dar eu am sângele dragonului.***

Următorul heleşteu pe care îl găsiră era fierbinte şi duhnea a sulf, dar aveau ploştile aproape goale. Dothraki răciră apa în oale şi ulcioare şi o băură călduţă. Gustul nu era mai puţin mizerabil, dar apa era apă, şi erau cu toţii însetaţi. Dany privi la orizont cu disperare.

Pierduseră o treime din numărul lor şi pustiul continua să se întindă în faţa lor, sumbru, roşu şi nesfârşit. ***Cometa îşi bate joc de speranţele mele,*** gândi ea, ridicându-şi ochii spre locul de pe cer unde se afla. ***Am traversat o jumătate de lume şi am văzut naşterea dragonilor***

doar ca să mor cu ei în acest aspru deşert fierbinte? Nu voia să creadă aşa ceva.

In ziua următoare, zorii se iviră în timp ce străbăteau o câmpie cu pământul roşu şi tare, uscat şi crăpat. Dany era

pe punctul să le ordone să îşi aşeze tabăra, când cercetaşii veniră înapoi alergând la galop.

- Un oraş, ***Khaleesi,*** strigară. Un oraş palid ca luna şi fermecător ca o fecioară. O oră

de mers, nu mai mult.

- Arătaţi-mi, spuse ea.

Când oraşul i se înfăţişă înaintea ochilor, cu zidurile şi turnurile strălucind albe în spatele unui văl de căldură, lui Dany i se păru atât de frumos încât era sigură că trebuie să

fie un miraj.

- Ştii ce loc ar putea fi acesta, ***Ser*** Jorah? Cavalerul clătină obosit din cap.

- Nu, regina mea. N-am călătorit niciodată atât de departe.

Zidurile albe, îndepărtate, promiteau odihnă şi siguranţă, o şansă să se vindece şi să se întremeze, iar Dany nu îşi dorea altceva mai mult decât să alerge către ele. In schimb, li se adresă călăreţilor ei de sânge:

–

Sânge din sângele meu, mergeţi înaintea noastră, aflaţi numele acestui oraş şi la ce fel de primire ne putem aştepta.

–

Da, ***Khaleesi,*** zise Aggo.

Călăreţii nu întârziară mult. Rakharo sări jos din şa. Din centura sa cu cataramă atârna un ***arakh*** mare, curbat, pe care Dany i-1 dăruise când 1-a numit călăreţ de sânge.

- Oraşul acesta e mort, ***Khaleesi.*** Fără nume şi fără zei l-am găsit, cu porţile sparte, doar vânt şi muşte bântuind străzile.

Jhiqui dădu din umeri.

- Când zeii nu mai sunt, fantomele rele petrec noaptea. E mai bine să eviţi asemenea locuri. E un lucru cunoscut.

- E un lucru cunoscut, fu de acord Irri.

-"Nu şi pentru mine. Dany dădu pinteni calului şi o luă înainte, păşind la trap pe sub arcul spart al unei porţi vechi şi în josul unei străzi tăcute. ***Ser*** Jorah şi călăreţii ei de

sânge o urmară, şi pe urmă, mai încet, porniră şi ceilalţi Dothraki.

De cât timp era părăsit oraşul, nu avea cum să ştie, dar zidurile albe, atât de frumoase şi de îndepărtate, văzute de aproape erau crăpate şi sfărâmate. înăuntru era un hăţiş de alei înguste, cotite. Clădirile erau aproape, cu faţadele lor goale, albe ca varul, fără ferestre.

Totul era alb, de parcă oamenii care locuiseră aici nu cunoşteau nici o altă culoare. Trecură

pe lângă mormane de moloz arse de soare, unde casele se prăbuşiseră, iar altundeva zări urmele stinse ale focului. Intr-un loc unde se întâlneau şase alei, Dany trecu pe lângă un soclu gol de marmură. Dothraki mai vizitaseră acest loc, pesemne. Probabil că şi acum statuia care lipsea se afla printre ceilalţi zei furaţi din Vaes Dothraki. S-ar putea să fi trecut pe lângă ele de o sută de ori, fără să ştie. Pe umărul ei, Viserion sâsâi.

îşi aşezară tabăra în faţa rămăşiţelor unui palat jefuit, într-o piaţă spulberată de vânt unde iarba dracului creştea printre pietrele de pavaj. Dany trimise oameni să cerceteze ruinele. Unii se duseră şovăitor, dar se duseră, iar un bătrân plin de cicatrici se întoarse la scurt timp după aceea, ţopăind de bucurie, cu mâinile încărcate de smochine. Erau mici, uscate, dar oamenii le înhăţară cu lăcomie, îmbrâncindu-se, împingându-se, şi îşi îndesară

fructele în gură, mestecând în extaz.

Alţi cercetaşi se întoarseră povestind despre alte fructe, ascunse în spatele unor uşi închise, în grădinile lor secrete. Aggo îi arătă o grădină năpădită de vi-ţă-de-vie chircită, cu struguri mici, verzi, iar Jhogo descoperise o fântână unde apa era limpede şi rece. Găsiră, totuşi, şi oase, craniile morţilor neîngropaţi, albite şi sfărâmate.

–

Fantome, şopti Irri. Fantome înfricoşătoare. Nu trebuie să rămânem aici, ***Khaleesi,***

acesta este locul lor.

–

Nu mă tem de nici o fantomă. Dragonii sunt mai puternici decât stafiile. ***Şi***

smochinele sunt mai importante. Du-te cu Jhiqui şi găseşte-mi nişte nisip curat pentru baie şi nu mă mai deranja cu vorbăria ta prostească.

In cortul ei friguros, Dany arse carne de cal deasupra unui mangal şi îşi cântări opţiunile. Aici era hrană şi apă îndeajuns, iarbă suficientă ca animalele să-şi recapete puterile. Cât de plăcut ar fi să se trezească în fiecare zi în acelaşi loc, să zăbovească prin grădinile umbroase, să mănânce smochine şi să bea apă rece după pofta inimii.

Când Irri şi Jhiqui se întoarseră cu oalele pline cu nisip alb, Dany se dezbrăcă şi le lăsă

să o cureţe.

- Părul tău îşi revine, ***Khaleesi,*** spuse Jhiqui în timp ce îi dădea jos nisipul de pe spate.

Dany îşi trecu o mână peste creştet, simţind părul nou care creştea. Bărbaţii Dothraki îşi purtau părul în împletituri lungi, unse cu ulei, şi îl tăiau doar când erau învinşi. ***Poate că ar***

trebui să fac la fel, se gândi, ***să le reamintesc că puterea lui Drogo se află acum în mine.***

Khal Drogo murise cu părul netăiat, lucru cu care puţini oameni se puteau mândri.

La capătul celălalt al cortului, Rhaegal îşi desfăcu aripile verzi, fâlfâind şi ridicându-se la o palmă de pământ, înainte de a se prăbuşi pe covor. Când ateriza, dădu din coadă în sus şi-n jos de furie, îşi înălţă capul şi ţipă. ***Dacă aş avea aripi, aş vrea şi eu să zbor,*** gândi Dany. Când mergeau la război, targaryenii din vechime călătoreau pe spatele dragonilor.

încercă să-şi imagineze cum s-ar simţi să stea călare pe gâtul unui dragon şi să plutească

sus, în aer. ***Ar fi ca şi cum aş sta pe vârful unui munte, dar mai frumos. Dedesubt, s-ar***

întinde lumea întreagă. Dacă aş zbura destul de sus, aş putea chiar să văd Cele Şapte

Regate, să întind mâna şi să ating cometa.

Irri îi întrerupse reveria spunându-i că ***Ser*** Jorah Mormont era afară, aşteptând să se pună la dispoziţia ei.

–

Spune-i să intre, porunci Dany, simţind furnicături pe pielea frecată cu nisip. Se înveli cu o blană de leu. ***Hrakkarul*** fusese mult mai mare decât Dany, aşa că blana lui acoperea tot ce era de acoperit.

–

Ţi-am adus o piersică, zise ***Ser*** Jorah îngenunchind. Era atât de mică încât Dany o putea ascunde în palmă, era răscoaptă, dar când luă prima muşcătură, fructul era atât de dulce încât aproape că îi veni **să** plângă. **Mancă** piersica încet, savurând fiecare înghiţitură, în timp ce ***Ser*** Jorah îi povestea despre pomul din care fusese culeasă, dintr-o grădină de lângă zidul dinspre apus.

–

Fructe, apă şi umbră, zise Dany cu obrajii lipi-cioşi de la zeama piersicii. Zeii au fost buni să ne aducă în acest loc.

–

Ar trebui să ne odihnim aici până ce ne mai înzdrăvenim, o imploră cavalerul.

Pământurile roşii nu sunt blânde cu cei slabi.

–

Slujitoarele mele spun că aici sunt fantome.

–

Fantome sunt peste tot, zise domol ***Ser*** Jorah. Le ducem cu noi oriunde mergem.

Da, gândi ea. ***Viserys, Khal Drogo, fiul meu Rhaego, sunt cu mine mereu.***

- Spune-mi numele fantomei tale, Jorah. Tu le ştii pe toate ale mele.

Faţa lui rămase neclintită.

–

O chema Lynesse.

–

Soţia ta?

–

Cea de-a doua soţie.

Il doare sa vorbească despre ea, observă Dany, dar voia să ştie adevărul.

–

Este tot ceea ce-mi spui despre ea? Blana de leu îi alunecă de pe un umăr, iar ea o trase la loc. Era frumoasă?

–

Foarte frumoasă. ***Ser*** Jorah îşi ridică ochii de la umăr la faţa ei. Prima oară când am ţinut-o în braţe am crezut că este o zeiţă coborâtă pe pământ, Fecioara însăşi, întrupată.

Obârşia ei era cu mult mai nobilă decât a mea. Era fiica cea mai mică a Lordului Leyton Hightower din Oraşul Vechi. Taurul Alb care a comandat Garda Regală a tatălui tău era unchiul ei. Familia Hightower este foarte veche, foarte bogată şi foarte mândră.

- Şi loială, zise Dany. îmi amintesc că Viserys spunea că membrii familiei Hightower au fost cei care au rămas credincioşi tatălui meu.

–

Aşa este, recunoscu el.

–

Tatăl tău a fost cel care a hotărât căsătoria?

- Nu, răspunse el. Căsătoria noastră... Asta e o poveste lungă şi tristă. înălţimea Ta, n-aş vrea să te plictisesc cu ea.

- N-am de mers nicăieri, zise ea. Te rog.

- Cum porunceşte regina mea. ***Ser*** Jorah se încruntă. Casa mea - trebuie să înţelegi asta pentru a înţelege şi ceea ce va urma. Insula Ursului este frumoasă, dar îndepărtată.

Imaginează-ţi stejari bătrâni, noduroşi, pini înalţi, tufe înflorite, pietre cenuşii acoperite cu muşchi şi pâraie reci ca gheaţa curgând în josul dealurilor râpoase. Castelul familiei Mormont este construit pe buşteni imenşi şi e înconjurat de

palisade de pământ. Cu excepţia câtorva mici moşieri, oamenii mei locuiesc de-a lungul coastelor şi pescuiesc în mare.

Insula se află departe, la miazănoapte, iar iernile noastre sunt mai teribile decât îţi poţi imagina, ***Khaleesi.***

Cu toate acestea, insula îmi convenea, nu duceam niciodată lipsă de femei. Am avut parte destul de soţii de pescari şi fiice de moşieri, înainte şi după ce am fost căsătorit. M-am însurat de tânăr, cu o soţie aleasă de tatăl meu, o fată din familia Glover de la Movila Pădurii Adânci. Aproape zece ani am fost căsătoriţi. Era o femeie cu o înfăţişare comună, dar nu neplăcută. Cred că am ajuns s-o iubesc într-o oarecare măsură, deşi relaţiile noastre erau mai degrabă cuminţi decât pasionate. De trei ori a pierdut sarcina, încercând să-mi dăruiască un urmaş. Ultima oară nu şi-a mai revenit. A murit la scurt timp după aceea.

Dany îşi puse mâna peste a lui şi îi strânse uşor degetele.

- îmi pare rău pentru tine, sincer. ***Ser*** Jorah clătină din cap.

- Tatăl meu murise deja, aşa că eram Lord al Insulei Ursului, prin dreptul meu de urmaş. Nu duceam lipsă de oferte de căsătorie, dar înainte de-a putea lua o decizie, Lordul Balon Greyjoy porni o revoltă împotriva Uzurpatorului, iar Ned Stark şi-a adunat oamenii ca să vină în ajutorul prietenului său, Robert. Bătălia decisivă s-a dat la Pyke. Când aruncătorii de pietre ai lui Robert au făcut o breşă în zidul Regelui Balon, un preot din Myr a fost cel dintâi care a trecut, dar nici eu nu am fost cu mult în urmă. Pentru asta, am câştigat dreptul de a deveni cavaler.

Pentru a-şi sărbători victoria, Robert a stabilit să se ţină un turnir lângă Lannisport.

Acolo am văzut-o pe Lynesse, o fecioară care avea pe jumătate vârsta mea. Venise din Oraşul Vechi cu tatăl ei, să-şi vadă fraţii cum se luptă în turnir. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea. Intr-o pornire de nebunie, am rugat-o să mă lase să-i port panglica în turnir, fără să

visez nici o clipă că va da curs solicitării mele, dar ea a făcut-o. Lupt la fel de bine ca orice bărbat, ***Khaleesi,*** dar n-am fost niciodată cavalerul unui turnir. Cu toate acestea, cu panglica Lynessei legată în jurul braţului, eram alt om. Am câştigat probă după probă. Lordul Jason Mallister a căzut în faţa mea, la fel şi Bronze Yohn Royce. ***Ser*** Ryman Frey, fratele lui, ***Ser***

Hosteen, Lordul Whent, Strongboar, chiar şi ***Ser*** Boros Blount din Garda Regală. I-am doborât pe toţi de pe cal. In ultima rundă, am rupt nouă lănci împotriva lui Jaime Lannister fără nici un rezultat, iar Regele Robert mi-a dat laurii de campion. Am încoronat-o pe Lynesse regina dragostei şi a frumuseţii şi în aceeaşi seară m-am dus la tatăl ei şi i-am cerut mâna. Eram beat, de glorie şi de vin în egală măsură. Aş fi meritat un refuz dispreţuitor, dar Lordul Ley-ton mi-a acceptat propunerea. Ne-am căsătorit acolo, în Lannisport, şi timp de două săptămâni am fost cel mai fericit bărbat din întreaga lume.

–

Doar două săptămâni? întrebă Dany. ***Chiar şi eu am avut parte de mai multă***

fericire, cu Drogo, care a fost lumina vieţii mele.

–

Două săptămâni ne-a luat să călătorim pe mare de la Lannisport înapoi la Insula Ursului. Casa mea a fost o mare dezamăgire pentru Lynesse. Era prea rece, prea umedă, prea îndepărtată, castelul meu nu era altceva decât un conac de lemn. Nu aveam baluri, spectacole de pantomimă, petreceri sau târguri. Puteau trece anotimpuri întregi fără ca nici un cântăreţ să vină să ne cânte, iar pe insulă nu exista nici un aurar. Chiar şi mesele deveniseră un supliciu. Bucătarul meu nu ştia să gătească mai nimic în afară de fripturile şi tocanele lui, iar Lynesse se satură în curând de peşte şi carne de căprioară. Nu trăiam decât

pentru zâmbetul ei, aşa că am trimis tocmai în Vechiul Oraş după un bucătar şi am adus un harpist de la

Lannisport. Aurari, bijutieri, croitori, orice şi-a dorit i-am adus, dar n-a fost niciodată îndeajuns. Insula Ursului e bogată în urşi şi copaci, dar săracă în orice altceva. Am construit pentru ea o corabie frumoasă şi călătoream la Lannisport şi în Oraşul Vechi, la festivaluri şi târguri, iar o dată am mers chiar la Braavos, unde m-am împrumutat din greu de la cămătari. Ii câştigasem mâna şi inima când am fost campion al turnirului, aşa că m-am înscris şi la alte turniruri de dragul ei, dar vraja dispăruse. Nu m-am mai remarcat niciodată

şi fiecare înfrângere însemna pierderea unui alt armăsar şi-a unei alte armuri, care trebuia recuperată sau înlocuită. Nu puteam suporta costurile. In cele din urmă, am insistat să ne întoarcem acasă, dar curând lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult. Nu mai puteam să plătesc bucătarul şi harpistul, iar Lynesse s-a înfuriat când am pomenit de amanetarea bijuteriilor ei.

Ceea ce a urmat... Am făcut lucruri de care mi-e ruşine să vorbesc. Pentru aur. Ca Lynesse să-şi poată păstra bijuteriile, harpistul şi bucătarul. Până la urmă, am pierdut totul. Când am auzit că Eddard Stark se îndreaptă spre Insula Ursului, am fost atât de lipsit de onoare încât, în loc să rămân şi să-i înfrunt judecata, am preferat să plec cu Lynesse în exil. Nimic nu conta în afară de dragostea noastră, mi-am spus. Am fugit la Lys, unde mi-am vândut corabia şi aurul pentru a ne întreţine.

Glasul lui era plin de suferinţă, iar Dany nu mai dorea să-1 chinuie, dar trebuia să afle cum s-a terminat.

- Acolo a murit? 1-a întrebat cu blândeţe.

- Doar pentru mine, răspunse el. In jumătate de an, aurul meu s-a terminat, şi am fost obligat să mă angajez ca scutier. In timp ce mă luptam cu cei din Braavos pe Rhoyne, Lynesse s-a mutat în casa unui nabab pe nume Tregar Ormollen. Am auzit că acum e concubina lui şefă şi până şi nevasta lui se teme de ea.

Dany era oripilată.

- O urăşti?

- Aproape la fel de mult cât o iubesc, răspunse ***Ser*** Jorah. Te rog să mă ierţi, regina mea, cred că sunt foarte obosit.

Ii dădu permisiunea să plece, dar în timp ce ***Ser*** Jorah deschidea clapa cortului, nu se putu împiedica să-i strige o ultimă întrebare:

- Cum arăta Lady Lynesse a ta? ***Ser*** Jorah zâmbi cu tristeţe.

- Ei bine, semăna puţin cu tine, Daenerys. Făcu o plecăciune adâncă. Somn uşor, regina mea.

Dany începu să tremure şi-şi strânse blana de leu în jurul trupului. ***Semăna cu mine.***

Asta explica multe lucruri pe care nu le înţelesese cu adevărat. ***Mă doreşte,*** îşi dădu ea seama. ***Mă iubeşte aşa cum o iubeşte pe ea, nu aşa cum îşi iubeşte un cavaler regina, ci***

aşa cum iubeşte un bărbat o femeie. încercă să se imagineze în braţele lui ***Ser*** Jorah, sărutându-1, alintându-1, lăsân-du-1 să o pătrundă. Nu avea nici un sens. Când închidea ochii, chipul lui se transforma în chipul lui Drogo.

Khal Drogo fusese lumina vieţii ei, primul ei bărbat şi probabil că trebuia să fie şi ultimul. ***Maegi*** Mirri Maz Durr îi jurase că nu va mai putea avea copii niciodată, şi ce bărbat ar dori o soţie stearpă? Şi ce bărbat ar putea spera să rivalizeze cu Drogo, care murise cu părul netăiat şi acum călătorea prin tărâmurile nopţii, cu stelele drept ***khalasar?***

Simţise dorul din glasul lui Jorah, când a vorbit despre Insula Ursului. ***Pe mine nu mă***

poate avea, dar într-o bună zi am sa-i pot reda casa şi onoarea. Pot face măcar atât

pentru el.

Nici o fantomă nu-i tulbură somnul în noaptea aceea. Il visă pe Drogo şi primul drum călare pe care îl făcuseră în noaptea când s-au căsătorit. In vis, nu călăreau cai, ci dragoni.

In dimineaţa următoare, îşi chemă călăreţii de sânge.

–

Sânge din sângele meu, le spuse celor trei. Am nevoie de voi. Fiecare va alege câte trei cai, cei mai puternici şi mai sănătoşi care ne-au mai rămas. încărcaţi câtă apă şi hrană

pot căra şi plecaţi. Aggo va porni către sud-vest, Rakharo către sud, Jhogo, tu vei urmări

Shierak Qiya, către sud-est.

–

Ce vom căuta, ***Khaleesi?*** întrebă Jhogo.

–

Orice există, răspunse Dany. Căutaţi alte oraşe, vii sau moarte. Căutaţi caravane şi oameni. Căutaţi râuri şi lacuri şi marea de sare. Aflaţi cât de departe se întinde acest pustiu şi ce se găseşte în partea cealaltă. Când voi părăsi acest loc, nu am de gând să merg din nou pe bâjbâite. Vreau să ştiu încotro mă îndrept şi cum pot ajunge acolo cel mai bine.

Şi astfel plecară, cu clopoţeii din păr sunându-le domol, iar Dany se stabili cu micul ei grup de supravieţuitori în locul pe care-1 numiră ***Vaes Tolorro,*** oraşul oaselor. Trecu zi, după noapte, după zi. Femeile culegeau fructe din grădinile celor morţi. Bărbaţii îşi îngrijeau caii şi îşi reparau şeile, scările de şa şi încălţările. Copiii hoinăreau pe aleile întortocheate şi găseau monede vechi de bronz, cioburi de sticlă roşie şi carafe de piatră cu mânerele sculptate în formă de şerpi. O femeie fu înţepată de un scorpion roşu, dar moartea ei a fost singura. Caii începură să se mai întremeze.

Dany oblojea şi ea rana lui ***Ser*** Jorah, care începuse să se vindece.

Rakham se întoarse primul. Către sud, pustiul roşu se întindea hăt, departe, raportă el, până ce se sfârşea într-un ţărm mohorât de lângă apa otrăvită. Din locul în care se aflau şi până acolo erau doar nisipul stârnit de vânt, stânci roase de vreme şi plante acoperite de spini ascuţiţi. întâlnise în drum oasele unui dragon, atât de mari încât, se jura el, trecuse cu calul prin fălcile lui mari şi negre. In afară de asta, nu văzuse nimic.

Dany îi încredinţa o duzină dintre cei mai puternici oameni ai ei şi îi trimise să scoată

pavajul din piaţa oraşului, pentru a ajunge la pământul de dedesubt. Dacă iarba dracului putea creşte printre pietre, când acestea vor dispărea vor creşte şi alte ierburi.

Aveau fântâni destule, nu duceau lipsă de apă, aşa că puteau să facă piaţa să

înflorească.

Următorul care se întoarse fu Aggo. Ţinutul dinspre sud-vest era sterp şi pârjolit, jură

el. Găsise ruinele altor două oraşe, mai mici decât ***Vaes Tolorro,*** dar în rest la fel. Unul dintre ele era străjuit de un cerc de cranii ridicate în ţepe ruginite de fier, aşa că nu a îndrăznit să intre, dar a explorat cel de-al doilea oraş cât de mult a putut. I-a arătat lui Dany o brăţară de fier pe care o găsise, cu un opal de foc, întreg, de dimensiunea degetului ei mare. Se mai găseau acolo şi suluri de pergament, dar erau uscate şi sfărâmicioase şi Aggo le-a lăsat unde le-a găsit.

Dany i-a mulţumit şi i-a spus să se ocupe de repararea porţilor. Dacă duşmanii traversaseră deşertul ca să distrugă aceste oraşe în vremurile de demult, s-ar putea foarte bine să vină din nou.

- Dacă se întâmplă, trebuie să fim pregătiţi, declară ea.

Jhogo lipsi atât de mult încât Dany se temu că 1-a pierdut, dar în cele din urmă, când renunţaseră cu toţii să-1

mai aştepte, veni călare dinspre sud-vest. Unul dintre străjerii puşi de Aggo îl văzu primul şi strigă, iar Dany alergă pe metereze să vadă cu ochii ei. Era adevărat. Jhogo venea, dar nu singur. In spatele lui veneau trei străini ciudat îmbrăcaţi, călare pe nişte creaturi cocoşate pe lângă care orice cal era pipernicit.

Se opriră în faţa porţilor oraşului şi îşi ridicară ochii, s-o privească pe Dany, aflată pe zidul de deasupra lor.

–

Sânge din sângele meu, strigă Jhogo. Am fost în marele oraş Qarth şi m-am întors cu trei oameni care vor să te vadă cu ochii lor.

–

Iată-mă. Uitaţi-vă la mine, dacă asta vă e dorinţa..., dar mai întâi spuneţi-mi cum vă

cheamă.

Omul cu chipul palid şi buzele albastre răspunse cu glas gutural, în limba Dothraki:

- Eu sunt Pyat Pree, marele vrăjitor.

Cel chel, cu giuvaiere în nas, răspunse în valyriana Oraşelor Libere:

- Sunt Xaro Xhoan Daxos din Cei Treisprezece, un prinţ din Qarth.

Femeia cu masca de lemn lăcuit zise, în Limba Comună a Celor Şapte Regate:

–

Eu sunt Quaithe of the Shadow. Am venit să căutăm dragoni.

–

Nu mai căutaţi, le spuse Daenerys Targaryen. I-aţi găsit.

–

JON

Copacul Alb, aşa era numit satul în vechile hărţi ale lui Sam. Jon nu-1 prea considera un sat. Patru case dărăpănate, cu câte o singură încăpere din piatră ne-tencuită, înconjurau un ţarc de oi gol şi o fântână. Casele aveau acoperişurile de

pământ, ferestrele erau acoperite cu bucăţi de blană zdrenţuită. Iar deasupra lor se iveau ameninţătoare ramurile palide şi frunzele sângerii ale unui copac al inimii monstruos de mare.

Era cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată Jon Snow, cu trunchiul gros de aproape patru picioare şi jumătate, cu crengile întinzându-se atât de departe încât întreg satul se afla în umbra bolţii sale. Dimensiunea nu îl tulbura atât de mult cât chipul, mai cu seamă gura, nu o simplă tăietură, ci o gaură crestată, suficient de mare ca să poată înghiţi o oaie.

Totuşi, acelea nu sunt oase de oi. Nici craniul de colo, din cenuşă, nu e al unei oi.

- Un copac bătrân. Mormont îşi priponi calul, încruntându-se. ***Bătrân,*** îl aprobă de pe umăr corbul său, ***Bătrân, bătrân, bătrân.***

- Şi puternic. Jon îi simţea puterea.

Thoren Smallwood descăleca lângă trunchiul copacului, întunecat în platoşa şi cămaşa lui de zale.

- Priveşte acel chip. Nu e de mirare că oamenii s-au temut de el la început, când au venit la Westeros. Mi-ar plăcea şi mie să înfig un topor în chestia aia mizerabilă.

Jon spuse:

–

Nobilul meu tată credea că nimeni nu poate spune o minciună în faţa unui copac al inimii. Vechii zei ştiu când oamenii mint.

–

Şi tatăl meu credea la fel, zise Bătrânul Urs. Lasă-mă să mă uit puţin la craniu.

Jon descăleca. Intr-o teacă din piele neagră, îi atârna pe spate Gheară Lungă, spada pentru două mâini pe care i-o dăduse Bătrânul Urs pentru că-i salvase viaţa. ***O spadă***

pentru două mâini pentru un fiu fără doi părinţi, glumeau oamenii. Mânerul fusese făcut special pentru el,

împodobit cu un cap de lup din piatră gălbuie, dar lama era din oţel Valyrian, veche, uşoară şi ucigător de tăioasă.

Ingenunche şi întinse o mână înmănuşată. Interiorul era roşu de sevă uscată şi înnegrit de foc. Dedesubtul craniului văzu un altul, mai mic, cu maxilarul rupt. Era pe jumătate îngropat în cenuşă şi în fărâme de oase.

Când îi aduse lui Mormont craniul, Bătrânul Urs îl ridică cu ambele mâini şi se uită

lung în orbitele goale.

- Sălbaticii îşi ardeau morţii. Am ştiut asta întotdeauna. Acum mi-aş dori să-i fi întrebat de ce, atunci când încă erau destui prin preajmă ca să-i pot întreba.

Jon Snow îşi aminti hârca ridicându-se, cu ochii de un albastru strălucitor pe chipul palid, de mort. Ştia de ce, era sigur.

- Aş vrea ca oasele să poată vorbi, mormăi Bătrânul Urs. Creatura ne-ar putea spune măcar atât. Cum a murit. Cine 1-a ars şi de ce. Unde au plecat sălbaticii. Oftă. Copiii pădurii pot vorbi cu morţii, aşa se spune. Dar eu nu pot. Azvârli craniul înapoi în gura copacului, unde acesta ateriza stârnind praful fin de cenuşă. Cercetaţi toate aceste case.

Uriaşule, urcă-te în vârful acestui copac, aruncă o privire. Voi aduce şi copoii. Poate că de data asta urmele vor fi mai proaspete.

Judecând după tonul lui, nu avea prea mari speranţe să fie aşa.

Fiecare casă fu cercetată de câte doi oameni, ca să se asigure că nu le scapă nimic. Jon făcu pereche cu ursuzul Eddison Tollett, un cavaler cu părul alb şi suplu ca o ştiucă, pe care ceilalţi fraţi îl numeau Edd cel Trist.

- Rău destul când morţii încep să umble, îi spuse lui Jon în timp ce traversau satul, acum Bătrânul Urs mai vrea şi să vorbească. Nu se va alege nimic bun din ***asta,*** garantez. Şi cine poate spune că oasele nu mint? De ce l-ar face moartea pe un om mai sincer sau chiar mai deştept? Morţii sunt mai degrabă nişte indivizi plicticoşi, care se plâng întruna -

pământul e prea rece, mormântul meu ar trebui să fie mai mare, de ce ***el*** are mai mulţi viermi decât mine...

Jon fu nevoit să se aplece pentru a trece prin uşa joasă. înăuntru găsi o podea de pământ bătătorit. Nu era nici o mobilă, nici un semn că aici locuiseră oameni, doar nişte cenuşă sub coşul de fum din acoperiş.

- Ce loc sumbru de locuit, zise el.

- Eu m-am născut într-o casă asemănătoare cu aceasta, declară Edd cel Trist. Aceia au fost anii mei fermecaţi. Mai târziu, am dat de vremuri grele.

Un culcuş aşternut cu paie uscate ocupa un colţ al încăperii. Edd îl privi cu jind.

- Aş da tot aurul din Casterly Rock să dorm iarăşi într-un pat.

- Tu numeşti ăsta pat?

- E mai moale decât pământul şi are un acoperiş deasupra. Il numesc pat. Edd cel trist adulmecă aerul. Miroase a bălegar.

Mirosul era foarte slab.

- Bălegar vechi, zise Jon. Casa avea aerul că era goală de o bună bucată de vreme.

îngenunchind, cotrobăi cu mâinile printre paie, să vadă dacă dedesubt se găsea ceva ascuns, pe urmă făcu un ocol al zidurilor. Nu îi luă prea mult timp.

- Nu e nimic aici.

Nici nu se aşteptase la ceva. Copacul Alb era cel de-al patrulea sat prin care trecuseră

şi la fel fusese în toate. Oamenii plecaseră, dispăruseră cu puţinele lucruri şi animalele pe care le-or fi avut. Nici unul dintre sate nu arăta că ar fi fost atacat. Erau pur şi simplu...

goale.

–

Ce crezi că s-a întâmplat cu toate? întrebă Jon.

–

Ceva mai rău decât ne putem imagina, sugeră Edd cel Trist. Ei bine, s-ar putea ca

eu să-mi pot imagina, dar prefer să nu. E destul de rău să ştii că vei ajunge la un sfârşit îngrozitor fără să te gândeşti la el dinainte.

Doi dintre copoi adulmecau în jurul uşii, când îşi făcură din nou apariţia. Alţi câini se înşirară prin sat. Chett îi înjura zgomotos, cu glasul înăbuşit de furia pe care nu părea că o poate lăsa deoparte. Lumina filtrată printre frunzele roşii ale copacului inimii îi făceau furunculele de pe faţă să pară şi mai umflate decât de obicei. Când îl văzu pe Jon, ochii i se îngustară; nu se înghiţeau unul pe altul.

Celelalte case nu prezentară nici un interes.

Plecaţi, striga corbul lui Mormont, zburând în copacul inimii pentru a se cocoţa deasupra lor. ***Plecaţi, plecaţi, plecaţi.***

- La Copacul Alb au fost sălbatici doar cu un an în urmă. Thoren Smallwood arăta a lord mai mult decât Mormont, înveşmântat în zalele negre, strălucitoare, şi platoşa cu reliefuri a lui ***Ser*** Jaremy Ryk-ker. Mantia lui grea era dichisită cu zibelină şi prinsă cu o broşa în forma ciocanelor încrucişate ale Ryk-kerilor, montate în argint. Cândva fusese mantia lui ***Ser*** Jaremy, dar hârca îl revendicase pe ***Ser*** Jaremy şi Rondul de Noapte nu lăsa nimic să se irosească.

–

Acum un an, Robert era rege, iar regatul era în pace, declară Jarman Buckwell, un bărbat solid, cu un aer nepăsător, care era comandantul cercetaşilor. Multe se pot schimba într-un an.

–

Un singur lucru nu s-a schimbat, insistă ***Ser*** Mallador Locke. Mai puţini sălbatici înseamnă mai puţine griji. Nu voi jeli, orice s-a ales de ei. Tâlhari şi criminali, toată şleahta.

Jon auzi un foşnet dinspre frunzele roşii de deasupra. Două ramuri se despărţiră şi zări un omuleţ sărind din creangă în creangă, ca o veveriţă. Bedwyck nu era mai înalt

de cinci picioare, dar şuviţele albe din părul lui îi arătau vârsta. Ceilalţi cercetaşi îi spuneau Uriaşul.

Se aşează într-o bifurcaţie a unor ramuri, deasupra lor, şi spuse:

–

La nord este apă. Un lac, poate. Câteva dealuri.

–

Putem să rămânem aici peste noapte, sugeră Smallwood.

Marele Urs îşi ridică privirea, căutând un crâmpei de cer printre crengile palide şi frunzele roşii ale copacului inimii.

–

Nu, declară el. Uriaşule, cât timp mai avem pe lumină?

–

Trei ore, stăpânul meu.

–

Vom continua să înaintăm spre miazănoapte, hotărî Mormont. Dacă ajungem la acest lac, putem să poposim acolo, pe mal, poate avem norocul să prindem câţiva peşti. Jon, pregăteşte-mi hârtie, e timpul să-i scriu lui Maester Aemon.

în tolba de la şa, Jon găsi pergament, pană şi cerneală, şi i le aduse Lordului Comandant. ***La Copacul Alb*** scrise mâzgălit Mormont. ***Cel de-al patrulea sat. Cu totul gol. Sălbaticii au plecat.***

- Caută-1 pe Tarly şi ai grijă să primească asta pe drum, îi spuse lui Jon, înmânându-i mesajul. Când fluieră, corbul coborî fâlfâind şi se opri pe capul calului.

Grâu, sugeră el, săltând. Calul nechează.

Jon încalecă pe calul lui mic, îi dădu pinteni şi porni la trap. Dincolo de umbra imensului copac al inimii, oamenii Rondului de Noapte stăteau sub copaci mai mici, îngrijindu-şi caii, mestecând bucăţi de carne sărată, urinând, scărpinându-se şi discutând.

Când se dădu comanda, se mişcară din nou, conversaţia încetă şi se urcară înapoi în şei.

Cercetaşii lui Jarman Buckwell porniră primii, cu avangarda aflată sub comanda lui Thoren Smallwood conducând coloana propriu-zisă. Pe urmă venea Bătrânul Urs cu plutonul principal, ***Ser*** Mallador Locke cu convoiul de bagaje şi caii de povară şi, în sfârşit, ***Ser***

Ottyn Wythers şi ariergarda. Două sute de oameni în total, cu încă jumătate pe atâţia cai.

Ziua se conduceau după urmele vânatului şi după albiile râurilor, „drumurile cercetaşilor", care îi duceau mereu mai adânc în ţinutul sălbatic de frunze şi rădăcini.

Noaptea, poposeau sub cerul înstelat şi priveau cometa. Fraţii în negru părăsiseră Castelul Negru cu moralul ridicat, glumind şi povestind, dar în ultimul timp, liniştea apăsătoare a pădurii îi amuţise parcă pe toţi. Glumele erau mai puţine şi perioadele de calm mai scurte.

Nimeni nu recunoştea că îi era frică - erau, în definitiv, oameni ai Rondului de Noapte -, dar Jon simţea starea de nelinişte. Patru sate goale, nicăieri nici un sălbatic, chiar şi vânatul parcă dispăruse. Pădurea bântuită nu păruse niciodată mai bântuită, chiar şi veteranii recunoşteau asta.

In timp ce înaintau, Jon îşi scoase mănuşa ca să-şi aerisească degetele arse. ***Urâte***

lucruri. îşi aminti din-tr-o dată cum răvăşea părul Aryei, surioara lui slăbuţă. Se întreba cum se descurca. Gândul că s-ar putea să nu-i mai ciufulească niciodată părul îl întrista oarecum, începu să-şi îndoaie mâna, deschizându-şi şi închizându-şi pumnul. Dacă-şi lăsa mâna dreaptă să se înţepenească şi devenea neîndemânatic, s-ar fi putut foarte bine să se termine cu el, ştia asta. Un bărbat avea nevoie de sabie dincolo de Zid.

Jon îi găsi pe Samwell Tarly şi pe ceilalţi slujitori adăpându-şi caii. Samwell avea trei în îngrijire, al lui şi doi cai de povară, fiecare ducând câte o colivie mare din sârmă şi nuiele, cu corbi. Păsările fâlfâiră din aripi când Jon se apropie, şi ţipară la el printre gratii.

Câteva ţipete aduceau suspect de bine cu cuvintele.

–

I-ai învăţat să vorbească? îl întrebă pe Sam.

–

Câteva cuvinte. Trei dintre ei ştiu să spună ***Snow.***

- O pasăre care-mi spune numele îmi ajungea, zise Jon, iar zăpada nu e ceva de care să vrea să audă un frate în negru. Zăpada înseamnă adesea moarte în nord.

- Au găsit ceva la Copacul Alb?

- Oase, cenuşă şi case goale. Jon îi dădu lui Sam un sul de pergament. Bătrânul Urs vrea să trimită veste la Aemon.

Sam luă o pasăre dintr-una dintre colivii, îi mângâie aripile, ataşă mesajul şi spuse:

–

Zboară acasă acum, viteazule. Acasă. Corbul croncăni ceva neinteligibil, iar Sam îl aruncă în aer. Fâlfâind din aripi, îşi croi drum spre cer, printre copaci. Mi-aş dori să mă

poată duce cu el.

–

Şi acum?

–

Păi, spuse Sam, da, dar... nu mai sunt atât de speriat cum am fost, adevărat. In prima noapte, de fiecare când cineva s-a ridicat să se uşureze, am auzit. Credeam că sunt sălbatici care se furişează să-mi taie gâtul. Mă temeam că, dacă închid ochii, s-ar putea să nu-i mai deschid niciodată, doar că, ei bine, zorii au venit. Schiţă un zâmbet stins. Oi fi eu laş, dar nu sunt ***prost*** Sunt rănit şi mă doare spatele din cauza călăritului şi-a dormitului pe pământ, dar nu sunt speriat deloc. Priveşte. întinse o mână ca Jon să vadă cât de neclintită era. Lucrez la hărţile mele.

Lumea e ciudata, gândi Jon. Două sute de bărbaţi neînfricaţi plecaseră de la Zid şi singurul care nu era tot mai speriat era Sam, mărturisitul laş.

–

Vom face un cercetaş din tine în curând, glumi el. Imediat după aceea, vei dori să

faci parte din avangardă, ca Grenn. Să vorbesc cu Marele Urs?

–

Să nu îndrăzneşti! Sam îşi puse imensa mantie neagră şi se cocoţă cu greu înapoi pe calul său. Era un cal de plug, mare, încet şi neajutorat, dar mai capabil să-şi ducă povara decât caii mici pe care călăreau cercetaşii.

- Prea puţine acoperişuri pentru noi toţi. Jon încalecă din nou, îi zâmbi complice lui Sam şi plecă. Coloana era rămasă mult în urmă, aşa că dădu un ocol mare satului, ca să

evite aglomeraţia. Văzuse destul din Copacul Alb.

Nălucă îşi făcu apariţia ca din pământ, atât de neaşteptat încât calul săltă şi se dădu la o parte. Lupul cel alb vâna destul de departe de linia de marş, dar nu avea mai mult noroc decât hăitaşii trimişi de Small-wood după vânat. Pădurile erau la fel de goale ca satele, îi spusese Dywen într-o noapte, lângă foc.

–

Suntem un grup numeros, îi răspunsese Jon. Vânatul s-a speriat probabil de zgomotul pe care-1 facem pe drum.

–

S-au speriat de ***ceva,*** fără îndoială.

După ce caii s-au liniştit, Nălucă săltă uşor pe lângă el. Jon îl ajunse din urmă pe Mormont, care se învârtea în jurul unui desiş de păducel.

- Pasărea a plecat? întrebă Bătrânul Urs.

- Da, stăpâne. Sam învaţă corbii să vorbească. Bătrânul Urs pufni.

- O să-i pară rău. Blestemaţii fac mult zgomot, dar niciodată nu spun nimic demn de ascultat.

Merseră în linişte, până ce Jon spuse:

–

Dacă unchiul meu ar fi găsit toate satele astea goale...

–

... şi-ar fi făcut un scop din a afla de ce, completă Lordul Mormont, şi s-ar putea foarte bine să fie cineva sau ceva

care să nu vrea ca aceste lucruri să fie aflate. Ei bine, vom fi trei sute când ni se va alătura Qhorin. Orice duşman ne va pândi aici, nu vom fi aşa uşor de învins. Îi vom găsi, Jon, îţi promit. ***Sau ne vor găsi ei pe noi,*** gândi Jon.

AR YA

Râul era o panglică albastră-verzuie strălucind în soarele dimineţii. De-a lungul râului, stuful creştea des în vaduri, iar Arya văzu un şarpe de apă plutind la suprafaţă, lăsând valuri înspumate în urma lui. Deasupra, un şoim zbura în cercuri domoale.

Părea un loc liniştit... până ce Koss zări un om mort.

- Acolo, în stufăriş.

Făcu semn cu mâna, iar Arya îl văzu. Trupul unui soldat, diform şi umflat. Mantia lui verde, udă leoarcă, se agăţase într-un buştean putred, iar un banc de peştişori argintii îi ciuguleau faţa.

- Ţi-am spus că sunt cadavre, anunţă Lommy. Le-am simţit gustul în apă.

Când Yoren văzu cadavrul, scuipă.

- Dobber, vezi dacă are ceva care merită să fie luat. Zale, cuţit, vreo monedă, ce găseşti. Dădu pinteni calului şi intră în apă, dar animalul se împotmoli în nămolul moale şi, dincolo de stuf, apa se adâncea.

Yoren se întoarse furios, cu calul acoperit până la genunchi de noroi maroniu. Nu vom putea trece pe aici. Koss, vino cu mine în susul râului, să căutăm un vad. Woth, Gerren, voi mergeţi în jos. Ceilalţi aşteptaţi aici. Puneţi pe cineva de pază.

Dobber găsi o pungă de piele la cureaua mortului, înăuntru erau patru monede de aramă şi o şuviţă de păr blond legată cu panglică roşie. Lommy şi Tarber se dezbrăcară până

la piele şi traversară apa, iar Lommy îşi umplu mâinile de noroi lipicios şi îl aruncă în Plăcintă Fierbinte, strigând:

- Plăcintă de Noroi! Plăcintă de Noroi!

In spatele căruţei, Rorge înjură, ameninţă şi le spuse să-1 dezlege cât timp era Yoren plecat, dar nimeni nu-1 băgă în

seamă. Kurt prinse un peşte cu mâinile goale. Arya văzu cum 1-a prins, stând deasupra unei bălţi cu apă mică, liniştită, năpustindu-se repede cu mâinile, ca un şarpe la apropierea peştelui. Părea mai uşor decât să prinzi pisici. Peştii nu aveau gheare.

Era amiază când ceilalţi se întoarseră. Woth relată despre existenţa unui pod de lemn, la vreo trei leghe în josul râului, căruia cineva îi dăduse foc Yoren luă o frunză acrişoară din balot.

- Cu caii s-ar putea să trecem înot, sau cu măgarii, dar n-avem cum să traversăm cu căruţele. Iar la nord-vest este fum - alte focuri. Poate că ar fi mai bine să rămânem pe partea asta a râului. Luă un băţ lung şi desenă un cerc în noroi, cu o linie coborând dinspre el.

Acesta este Ochiul Zeilor, cu râul care curge către sud. Noi suntem aici. Scobi cu băţul o gaură lângă linia râului, sub cerc. Nu putem să ocolim lacul pe la vest, aşa cum am crezut.

Estul ne duce înapoi la drumul regelui. Mută băţul sus, unde linia şi cercul se întâlneau.

Dacă îmi aduc bine aminte, aici este un oraş. Cetatea e de piatră şi acolo şi-a stabilit reşedinţa un lord, e doar un turn, dar sigur are străjeri şi poate un cavaler sau doi. Dacă

urmărim râul către nord, trebuie să ajungem acolo înainte să se întunece. Probabil că au corăbii, aşa că am de gând să vând tot ce avem şi să împrumutăm una. Trase o linie cu băţul prin mijlocul cercului care reprezenta lacul, de jos până sus. Dacă zeii sunt buni, vom avea vânt şi vom traversa Ochiul Zeilor, până la Harrentown. Vârî băţul în pământ, în partea de sus a cercului. Acolo putem cumpăra cai noi sau putem să ne adăpostim la Harrenhal. Este reşedinţa Doamnei Whent, iar ea a fost întotdeauna prietena Rondului. Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

- La Harrenhal sunt fantome. Yoren scuipă:

- Asta e pentru fantomele tale. Azvârli băţul înapoi în noroi. încălecaţi.

Arya îşi amintea poveştile pe care i le spunea Bătrâna Nan despre Harrenhal. Regele Harren cel afurisit se baricadase înăuntru, astfel că Aegon eliberase dragonii şi transformase castelul într-un rug. Nan spunea că spirite înverşunate mai bântuiau şi acum turnurile înnegrite. Uneori oamenii se duceau la culcare în paturile lor, nevătămaţi, şi dimineaţa erau găsiţi morţi, arşi de vii. Arya nu credea toate astea; nu fantome erau la Harrenhal, ci *cavaleri.* Iar ea ar putea să-i spună Doamnei Whent cine e, iar cavalerii ar putea s-o escorteze până acasă şi s-o protejeze. Asta era treaba cavalerilor, protejau în special femeile.

Poate că Lady Whent chiar ar ajuta-o.

Făgaşul râului nu era un drum al regelui, dar nu era chiar aşa de rău pentru ceea ce era, şi în sfârşit căruţele înaintau repede. Văzură prima casă doar la o oră înainte de lăsarea serii, o căscioară plăcută, cu acoperişul de paie, încunjurată de lanuri de grâu. Yon o luă înainte, strigând, dar nu primi nici un răspuns.

- Poate că sunt morţi. Sau se ascund. Dobber, Rey, veniţi cu mine. Cei trei bărbaţi intrară în casă. Banii s-au dus, nici urmă de vreo monedă lăsată pe acolo, bombăni Yoren când se întoarseră. Nici un animal. Au fugit, pasămite. Poate că le-am întâlnit pe drumul regelui.

Cel puţin casa şi câmpul nu fuseseră pârjolite, şi prin preajmă nu erau cadavre. Tarber găsi o grădină, undeva în spate, scoaseră din pământ nişte ceapă şi nişte ridichi, şi umplură

un sac cu varză înainte de a-şi vedea de drum.

Puţin mai departe, zăriră cabana unui pădurar, înconjurată de copaci bătrâni şi de buşteni stivuiţi cu grijă, gata să fie crăpaţi, iar mai încolo, o casă părăginită, sprijinită

deasupra râului pe piloni înalţi de zece picioare. Ambele erau părăsite. Trecură pe lângă mai multe lanuri de grâu, porumb şi orz care se coceau la soare, dar nu se zăreau

oameni în copaci, nici umblând printre rânduri cu secerile în mâini. In cele din urmă, oraşul se înfăţişă

privirii, un grup de case albe, în jurul zidurilor unei cetăţi, un templu septim mare, cu acoperişul de şindrilă, turnul lordului aşezat pe o movilă către apus... şi nici urmă de oameni, nicăieri.

Yoren rămase călare, încruntându-se:

- Nu-mi place, zise el, dar e la o aruncătură de băţ. Mergem să aruncăm o privire. O

privire *prudentă.* Vedeţi, poate sunt pe acolo oameni care se ascund. Poate au lăsat vreo barcă în urmă, sau ceva arme pe care le putem folosi.

Fratele în negru lăsă zece oameni să stea de pază lângă căruţe şi lângă fetiţa plângăcioasă şi îi împărţi pe ceilalţi în patru grupe de câte cinci, să cerceteze oraşul.

- Ţineţi-vă urechile şi ochii deschişi, îi preveni, înainte de a porni către turn, să vadă

dacă lordul sau gărzile lui erau de găsit.

Arya se pomeni cu Gendry, Plăcintă Fierbinte şi Lommy. Woth cel scund şi burduhănos trăsese cândva la vâsle pe o galeră, aşa că era cel mai bun marinar pe care îl aveau la îndemână. Yoren îi spuse să-i ducă jos, pe malul lacului, să vadă dacă pot găsi o barcă. In timp ce treceau printre casele tăcute şi albe, Arya simţea furnicături pe braţe.

Acest oraş gol o înspăimânta aproape la fel de mult ca şi cetatea incendiată unde le găsiseră

pe fetiţa plângăcioasă şi pe femeia cu un singur braţ. De ce au fugit oamenii, părăsindu-şi casele şi tot ce aveau? Ce i-a putut speria atât de tare?

Soarele cobora spre apus şi caii lăsau umbre lungi, întunecate. O bufnitură neaşteptată

o făcu pe Arya să întindă mâna după Ac, dar era doar un oblon trântit de vânt. După malul larg al râului, spaţiul închis al oraşului îi dădea o stare de nervozitate.

Când zări lacul în faţa ei, între case şi copaci, dădu pinteni calului, trecând în galop pe lângă Woth şi Gendry.

Ţâşni pe pajiştea acoperită de iarbă de lângă malul pietros. Suprafaţa liniştită a apei strălucea, în lumina soarelui la apus, ca o foiţă de aramă. Era cel mai mare lac pe care-1 văzuse vreodată, căci părea nemărginit. Văzu la stânga un han construit deasupra apei, pe piloni masivi de lemn. La dreapta, un ponton lung pătrundea adânc în apă, iar mai departe, spre răsărit, se mai aflau şi alte docuri, degete de lemn ce se întindeau dinspre oraş. Dar singura barcă pe care o zări era una uşoară, răsturnată cu susul în jos, cu fundul putrezit.

- Au plecat, spuse Arya dezamăgită. Ce vor face acum?

–

Acolo e un han, zise Lommy, când ceilalţi îi ajunseră din urmă. Crezi că au lăsat ceva de mâncare? Sau bere?

–

Hai să vedem, sugeră Plăcintă Fierbinte.

–

Lasă tu hanul, se repezi Woth, Yoren a spus că trebuie să găsim o barcă.

–

Au luat bărcile.

Cumva, Arya ştia că era adevărat; puteau scotoci tot oraşul şi nu vor găsi altceva decât acea barcă răsturnată. Demoralizată, descăleca şi îngenunche lângă lac. Apa îi clipocea în jurul picioarelor. Câţiva licurici ieşeau la suprafaţă, cu luminiţele sclipind intermitent. Apa verzuie era caldă ca un şuvoi de lacrimi, dar nu era sărată. Avea gust de vară, de nămol şi de plante vii. Arya îşi adânci faţa în apă, ca să-şi spele praful, murdăria şi transpiraţia de peste zi. Când se ridică, firicele de apă i se prelinseră pe ceafă şi pe sub guler. Era o senzaţie plăcută. îşi dorea să-şi poată scoate hainele şi să înoate, alunecând prin valurile calde ca o vidră suplă, rozalie. Poate că ar ajunge tocmai până la Winterfell.

Woth o chemă să-i ajute, aşa că se conformă, cer-cetând hangare şi magazii, în timp ce calul ei păştea la mal. Găsiră

nişte vâsle, nişte cuie, găleţi cu smoală întărită şi o pisică, împreună cu o droaie de pisoi nou-născuţi. Dar nici o barcă.

Oraşul era întunecat ca o pădure, când Yoren şi ceilalţi îşi făcură din nou apariţia.

- Turnul e gol, spuse el. Lordul a plecat, la luptă poate, sau să-şi ducă oamenii la adăpost, nu se ştie. Nici un cal şi nici un porc nu au mai rămas în oraş, dar vom mânca. Am văzut o gâscă alergând slobodă şi nişte găini, iar în Ochiul Zeilor e peşte bun.

- Bărcile au dispărut, raportă Arya.

- Am putea petici fundul acelei bărci uşoare, zise Koss.

–

Ar ajunge, poate, pentru patru dintre noi, spuse Yoren.

–

Sunt şi vâsle, sublinie Lommy. Şi sunt copaci de jur-împrejur. Am putea să

construim bărci pentru toţi.

–

Ştii tu ceva despre construcţia de bărci, fiu de vopsitor?

–

O plută, sugeră Gendry. Oricine poate construi o plută, şi prăjini lungi pentru împins.

Yoren îl privi gânditor.

- Lacul e prea adânc ca să poată fi străbătut cu pluta, dar dacă am sta pe lângă mal, unde apa e mică, ar însemna să părăsim căruţele. Poate că ar fi mai bine. O să mă gândesc până mâine.

- Putem să stăm la han? întrebă Lommy.

- Vom sta în cetate, cu porţile zăvorâte, răspunse bătrânul. îmi place să mă simt înconjurat de ziduri de piatră când dorm.

Arya nu putu să tacă şi izbucni:

- N-ar trebui să rămânem aici. Oamenii n-au rămas. Au fugit cu toţii, chiar şi lordul lor.

–

Arry e speriat, anunţă Lommy cu un râs nechezat.

–

Eu *nu* sunt, i-o trânti ea înapoi, dar *ei* au fost.

- Isteţ mai eşti, interveni Yoren. Problema e că oamenii care au locuit aici au fost în război, fie că ne place sau nu. Noi nu suntem. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui, aşa că nimeni nu ne e duşman.

Şi nimeni nu ne e prieten, gândi ea, dar de data aceasta tăcu. Lommy şi ceilalţi se uitau la ea şi nu voia să pară laşă în faţa lor.

Porţile cetăţii erau prinse în cuie de fier. In interior, dădură peste doi drugi de oţel de dimensiunea unor copăcei, înfipţi adânc în pământ şi fixaţi cu scoabe de metal de poartă.

Când traseră drugii prin scoabe, formară o întăritură imensă în X. Nu era Fortăreaţa Roşie, anunţă Yoren când terminară de cercetat cetatea de sus până jos, dar era mai bună decât majoritatea şi ar trebui să le fie îndeajuns pentru o noapte. Zidurile erau din piatră brută, netencuită, înalte de nouă picioare, cu o pasarelă din lemn în spatele crenelurilor. In partea de nord era o poartă, iar Garren descoperi sub paie o trapă în vechiul hambar de lemn, care ducea la un tunel îngust, şerpuitor. Merse cale lungă pe sub pământ şi ieşi lângă lac. Yoren îi puse să rostogolească o căruţă deasupra trapei, ca să se asigure că nimeni nu va intra pe acolo. Ii împărţi în trei schimburi şi îi trimise pe Tarber, Kurz şi Cutjack la turnul părăsit să

vegheze de la înălţime. Kurz avea un corn de vânătoare ca să sune în caz de pericol.

îşi aduseră căruţele şi animalele înăuntru şi zăvo-rârâ uşile în urma lor. Hambarul era o clădire dărăpănată, suficient de mare ca să adăpostească jumătate din animalele din oraş.

Refugiul, unde se ascundeau locuitorii oraşului în vremuri de primejdie, era şi mai mare, scund şi lung, zidit din piatră, cu acoperişul de paie. Koss ieşi pe poarta lăturalnică şi aduse gâscă şi două găini, iar Yoren ordonă să se facă un foc.

In cetate era o bucătărie mare, dar toate oalele şi vasele fuseseră luate. Gendry, Dobber şi Arya preluară sarcinile de la bucătărie. Dobber îi spuse Aryei să jumulească păsările până când Gendry tăia lemne.

- De ce nu pot să tai eu lemnele? întrebă ea, dar nimeni nu îi dădu atenţie. Bosumflată, se apucă să jumulească o găină, în timp ce Yoren se aşează la un capăt al băncii, ascuţindu-şi lama pumnalului cu o tocilă.

Când mâncarea fu gata, Arya mancă un picior de găină şi o bucată de ceapă. Nimeni nu prea vorbi, nici măcar Lommy. Gendry se retrase apoi, lustruin-du-şi coiful cu un aer absent. Fetiţa plângăreaţă scânci şi plânse, dar când Plăcintă Fierbinte îi oferi o bucată de gâscă, o înghiţi şi aşteptă să mai primească.

Arya era de pază în cea de-a doua tură, aşa că îşi căută un pat de paie în refugiu.

Somnul venea greu. împrumută piatra lui Yoren şi începu să-şi ascută Acul. Syrio Forel spunea că o lamă tocită era ca un cal şchiop. Plăcintă Fierbinte se aşează pe vine pe salteaua de lângă ea, privind-o cum lucrează.

–

De unde ai făcut rost de o sabie aşa de bună? întrebă el. Când văzu privirea pe care i-o aruncă Arya, ridică mâinile, scuzându-se: N-am spus că ai furat-o, voiam doar să ştiu de unde o ai, atâta tot.

–

Mi-a dat-o fratele meu, mormăi ea.

–

N-am ştiut că ai un frate.

Arya se opri ca să se scarpine sub cămaşă. In fân erau purici, deşi nu-şi dădea seama de ce ar deranja-o câţiva în plus.

- Am o mulţime de fraţi.

- Adevărat? Sunt mai mari decât tine sau mai mici?

N-ar trebui sa vorbesc aşa. Yoren mi-a spus să-mi ţin gura.

–

Mai mari, minţi ea. Au şi ei săbii, săbii lungi şi m-au învăţat cum să-i omor pe cei care mă sâcâie.

–

Eu discutam, nu te sâcâiam. Plăcintă Fierbinte plecă şi o lăsă singură, iar Arya se ghemui pe salteaua de paie. Auzea fetiţa plângând din celălalt capăt al refugiului. *Aş vrea doar să tacă. De ce trebuie să plângă tot timpul?*

Probabil adormise, deşi nu-şi amintea să fi închis ochii. Visa că urla un lup, iar sunetul era atât de îngrozitor încât o trezi. Arya se ridică în capul oaselor pe saltea, cu inima spărgându-i pieptul.

- Plăcintă Fierbinte, trezeşte-te. Se ridică în picioare. Woth, Gendry, n-aţi auzit? îşi trase o cizmă.

Peste tot în jurul ei, bărbaţi şi băieţi se agitau şi se ridicau de pe saltele.

–

Ce este? întrebă Plăcintă Fierbinte.

–

Ce să auzim? vru să ştie Gendry.

–

Arry a visat urât, zise un altul.

–

Nu, am auzit, insistă ea. Un lup.

–

Arry are lupi în cap, rânji Lommy.

–

Lasă-i să urle, zise Garren, sunt afară, noi suntem înăuntru.

Woth fu de acord:

–

N-am văzut niciodată un lup să atace o cetate. Plăcintă Fierbinte spuse:

–

Eu n-am auzit nimic.

- A fost un *lup,* ţipă Arya şi îşi trase a doua cizmă. Geva e în neregulă, vine cineva, ridicaţi-vă!

înainte să apuce să o reducă din nou la tăcere cu batjocurile lor, sunetul veni cutremurând noaptea -doar că de data aceasta nu era un lup, ci Kurz care sufla din cornul lui de vânătoare, vestind pericolul. Intr-o clipită, cu toţii îşi trăgeau hainele pe ei şi înhăţau armele pe care le aveau la îndemână. Arya fugi spre poartă, când cornul sună din nou. In timp ce ţâşnea pe poartă, Muşcătorul se zbătu cu furie în lanţuri, iar Jaquen H'ghar strigă din spatele căruţei.

- Băiete! Dragă băiete! E război, război roşu? Băiete, eliberează-ne. Un bărbat poate lupta. *Băiete!*

Arya îl ignoră şi se avântă mai departe. Auzea deja caii şi strigătele dincolo de ziduri.

Se caţără pe pasarelă. Parapetele erau puţin prea înalte iar Arya puţin prea scundă. Fu nevoită să-şi fixeze vârfurile picioarelor în crăpăturile dintre pietre ca să vadă pe deasupra.

Pentru o clipă, avu impresia că oraşul era plin de licurici. Apoi îşi dădu seama că erau oameni cu torţe, gonind călare printre case. Văzu un acoperiş cuprins de flăcări, limbi de foc portocalii brăzdând întunericul de nepătruns când paiele se aprinseră. Urmă un alt foc, apoi un altul şi, curând, totul era in flacari.

Gendry se urcă lângă ea, cu coiful pe cap.

- Câţi sunt?

Arya încercă să numere, dar călăreau prea repede, cu torţele răsucindu-se în aer când le aruncau.

–

O sută, răspunse ea. Două sute, nu ştiu. Peste vuietul flăcărilor, auzea strigăte. Vor veni curând după noi.

–

Uite, zise Gendry arătând cu degetul.

O coloană de călăreţi înainta către cetate printre clădirile în flăcări. Coifurile sclipeau în lumina focurilor, iar zalele şi platoşele străluceau cu reflexe portocalii şi galbene. Unul

ducea o flamură în vârful unei lănci înalte. Avu impresia că era roşie, dar era greu de desluşit în noapte, cu focurile vâjâind de jur-împrejur. Totul părea roşu sau negru sau portocaliu.

Focul sălta de la un cal la altul. Arya văzu un copac mistuit, cu flăcările strecurânduse printre ramuri până când copacul se profila, pe fundalul întunecat al nopţii, în veşminte portocalii. Erau cu toţii treji acum, ocupând pasarelele sau încercând să strunească

animalele speriate pe care le călăreau. Il auzi pe Yoren strigând ordine. Se împiedică de ceva şi privi în jos, descoperind-o pe fetiţa plângăcioasă care o ţinea de picior.

- Pleacă de aici! îşi smulse piciorul. Ce faci aici sus? Fugi şi ascunde-te undeva, proasto. O împinse la o parte.

Călăreţii se opriră în faţa porţilor.

–

Voi, din cetate! strigă un cavaler cu un coif înalt cu creasta ţintată. *Deschideţi, în numele regelui!*

–

Da, şi care rege e ăsta? îi strigă bătrânul Reysen, înainte ca Woth să apuce să-1

înghiontească.

Yoren se urcă pe parapetul din faţa porţii, cu mantia sa neagră, decolorată, legată de un toiag.

–

Hei, voi, rămâneţi acolo! strigă el. *Locuitorii oraşului au plecat.*

–

Şi tu cine eşti, bătrâne? Vreun laş al Lordului Beric? întrebă cavalerul cu coiful ţintat. Dacă nătărăul acela grăsan, Thoros, e înăuntru, întreabă-1 cum îi plac focurile *astea.*

–

N-avem pe nimeni cu numele ăsta aici, îi răspunse Yoren. Doar nişte flăcăi pentru Rond. N-avem de-a face cu războiul vostru. Ridică toiagul, ca să poată vedea cu toţii culoarea

mantiei sale. Priviţi. Este neagră, culoarea Rondului de Noapte.

–

Sau culoarea Casei Dondarrion, strigă omul care purta flamura inamicului. Arya îi putea vedea acum mai desluşit culoarea, în lumina oraşului în flăcări: un leu auriu pe fond roşu. Blazonul Lordului Beric este un fulger roşu pe fundal negru, continuă bărbatul.

Dintr-odată, Arya îşi aminti dimineaţa în care îi aruncase în faţă Sansei portocala şi se pătase cu suc pe toată rochia ei stupidă din mătase de culoarea fildeşului. La turnir venise un lord de la miazăzi, iar prietena netoată a surorii sale, Jeyne, era îndrăgostită de el. Avea un fulger pe scut, iar tatăl ei 1-a trimis să-1 decapiteze pe fratele Cîinelului. Acum i se părea că trecuseră o mie de ani, că era ceva ce i se întâmplase într-o altă viaţă, unei alte persoane... Aryei Stark, fiica Mâinii Regelui, nu lui Arry, băiatul orfan. Cum ar fi putut Arry să cunoască lorzi şi alţii asemenea?

- Eşti orb, omule? Yoren îşi flutură toiagul înainte şi înapoi, unduind mantia. Vezi vreun nenorocit de fulger?

- Noaptea toate flamurile par negre, observă cavalerul cu coif ascuţit. Deschideţi sau vă vom considera proscrişi, în cârdăşie cu duşmanii regelui.

Yoren scuipă.

–

Cine e la comanda voastră?

–

Eu.

Reflexele caselor arzând străluceau sumbru pe armura calului său de război, în timp ce ceilalţi se dădeau la o parte pentru a-1 lăsa să treacă. Era un bărbat robust. Pe armură avea un sfinx, iar platoşa-i de oţel era ornamentată cu arabescuri. Prin viziera deschisă a coifului, un chip palid şi murdar privea în sus.

- *Ser* Amory Lorch, stegar al Lordului Tywin Lan-nister de Casterly Rock, Mâna Regelui. A *adevăratului* rege, Joffrey.

Avea o voce subţire, piţigăiată. In numele lui, vă
poruncesc să deschideţi aceste porţi.

De jur-împrejur, oraşul ardea. Aerul nopţii era plin de fum, iar tăciunii roşii, purtaţi de vânt, depăşeau numărul stelelor. Yoren se încruntă.

- Nu văd de ce. Faceţi ce vreţi cu oraşul, nu dau doi bani pe el, dar lăsaţi-ne în pace.

Nu suntem duşmanii voştri.

Priveşte cu ochii tai, vru Arya să-i strige omului de jos.

–

Nu-şi dau seama că nu suntem lorzi sau cavaleri? şopti ea.

–

Nu cred că le pasă, îi răspunse, tot în şoaptă, Gendry.

Iar Arya privi chipul Lordului Amory aşa cum o învăţase Syrio să privească, şi văzu că Gendry avea dreptate.

- Dacă nu sunteţi trădători, deschideţi porţile, strigă *Ser* Amory. Ne vom asigura că
spuneţi adevărul şi ne vom vedea de drum.

Yoren mesteca o frunză acrişoară.

- Ţi-am spus că nu e nimeni aici în afară de noi. Ai cuvântul meu.

Cavalerul cu coiful ascuţit începu să râdă.

–

Cioroiul ne dă *cuvântul* lui.

–

Ai pierdut, bătrâne, îl luă în derâdere unul dintre lăncieri. Zidul e departe de aici, către nord.

–

Iţi mai poruncesc o singură dată, în numele Regelui Joffrey, dovedeşte-ţi loialitatea şi deschide porţile, zise *Ser* Amory.

Yoren chibzui pe îndelete, mestecând.

–

Nu cred că le voi deschide.

–

Aşa să fie. Sfidaţi porunca regelui şi astfel vă proclamaţi rebeli, cu sau fără mantii negre.

–

Am băieţi tineri aici, strigă Yoren.

–

Băieţii tineri şi oamenii bătrâni mor la fel. *Ser* Amory ridică apatic un pumn şi o suliţă ţâşni din umbrele străvezii din spatele lui. Probabil că ţinta fusese Yoren, dar cel rănit fu Woth, aflat în spatele lui. Vârful îi străpunse gâtul şi îi ieşi prin ceafă, întunecat şi umed.

Woth apucă suliţa cu mâinile şi se prăbuşi moale de pe metereze.

–

Atacaţi meterezele şi ucideţi-i pe toţi, ordonă *Ser* Amory pe un ton plictisit. Alte suliţe zburară.

Arya îl trase jos pe Plăcintă Fierbinte, de spatele tunicii. De afară se auzea zăngănitul armurilor, hâr-şâitul săbiilor scoase din teacă, loviturile suliţelor pe scuturi, amestecate cu înjurături şi cu tropotele cailor ce se apropiau în goană. O torţă zbură învârtindu-se deasupra lor, lăsând în urmă limbi de foc, când se prăbuşi în noroiul din curtea interioară.

- *La arme!* Imprăştiaţi-vă, apăraţi zidul peste tot unde atacă. Koss, Urreg, ţineţi spatele. Lommy, scoate suliţa aia din gâtlejul lui Woth şi urcă acolo unde a fost el.

Plăcintă Fierbinte îşi scăpă spada, încercând să o scoată din teacă. Arya îi împinse arma înapoi în mână.

- Nu ştiu să mă lupt cu sabia, zise el speriat.

- E simplu, zise Arya, dar minciuna îi îngheţă în gâtlej când o mână se prinse de marginea parapetului. O văzu la lumina oraşului în flăcări, atât de limpede de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Degetele erau boante, bătătorite, acoperite de fire de păr negru, sârmos; sub unghia degetului mare avea mizerie. *Teama taie mai adânc decât săbiile,* îşi aminti Arya în timp ce vârful unui coif se ivea din spatele mâinii.

Arya lovi în jos cu putere, iar oţelul Acului, forjat în fierăriile cetăţii, înţepă degetele între încheieturi.

- *Winterfell!>* strigă ea. Sângele ţâşni, degetele zburară, iar chipul cu coif dispăru la fel de brusc cum apăruse.

- La o parte! strigă Plăcintă Fierbinte.

Arya se răsuci. Cel de-al doilea bărbat era bărbos şi nu purta coif. Ţinea pumnalul între dinţi, ca să aibă ambele mâini libere pentru căţărat. Când îşi azvârli un picior peste parapet, Arya întinse vârful sabiei în dreptul ochilor lui. Acul nici nu-1 atinse; căzu pe spate şi se prăbuşi. *Sper să cada cu faţa în jos şi sâ-şi taie limba.*

- Uită-te la *ei,* nu la mine, ţipă Arya la Plăcintă Fierbinte.

Data următoare când cineva încercă să se caţere în partea lor de zid, băiatul îi sfârtecă

mâinile cu spada lui până ce omul căzu înapoi.

Ser Amory nu avea scări, dar zidurile fortăreţei erau grosolane şi netencuite, uşor de urcat, şi parcă duşmanii nu se mai sfârşeau. De fiecare dată când Arya tăia, împungea sau împingea vreunul, un altul venea peste zid. Cavalerul cu coiful ascuţit ajunse la metereze, dar Yoren învârti flamura neagră în jurul ţepuşei şi îi implântă vârful pumnalului prin armură, în timp ce bărbatul se lupta cu flamura. De fiecare dată când Arya ridica privirea, zburau mai multe torţe, lăsând în urmă limbi lungi de foc, care îi zăboveau în spatele ochilor. Văzu un leu auriu pe un stindard roşu şi se gândi la Joffrey, dorindu-şi să fie aici, ca să-şi poată implânta Acul în faţa lui sarcastică. Când patru oameni atacară poarta cu topoarele, Koss îi doborî cu săgeţi, unul câte unul. Dobber trânti un om jos de pe zid, iar Lommy îi crăpă capul cu o piatră înainte ca acesta să se poată ridica şi începu să strige, până

ce văzu cuţitul din burta lui Dobber şi îşi dădu seama că nici el nu se va mai ridica. Arya sări peste trupul unui băiat nu mai mare decât Jon, care zăcea cu braţul tăiat. Nu credea că

ea îi făcuse asta, dar nu era sigură. Il auzi pe Qyle cerşind îndurare înainte ca un cavaler cu o viespe pe scut să-i zdrobească faţa cu un buzdugan. Totul mirosea a sânge şi a

fum, a fier şi a urină, dar după o vreme era ca şi cum toate acestea ar fi fost un singur miros. Nu apucă

să vadă cum băr-batul slăbănog a trecut peste zid, dar când ajunse sus, se năpusti asupra lui, împreună cu Gendry şi Plăcintă Fierbinte. Sabia lui Gendry izbi coiful bărbatului, trăgându-i jos de pe cap. Era chel, avea un aer speriat, era ştirb şi purta o barbă cenuşie, pestriţă, dar chiar în timp ce îi era milă de el, Arya îl omora, strigând: *Winterfell! Winterfell!,* în vreme ce Plăcintă Fierbinte striga în spatele ei: *Plăcinta Fierbinte!,* tăind gâtul sfrijit al omului.

După ce slăbănogul îşi dădu duhul, Gendry îi luă sabia şi sări jos în curte, să mai înfrunte şi alţii. Arya privi în urma lui şi văzu umbrele unor săbii, oameni înarmaţi alergând prin cetate, cu zalele şi armele strălucind în lumina focului şi îşi dădu seama că reuşiseră să

treacă peste zid sau să spargă poarta din spate. Sări jos, lângă Gendry, aterizând aşa cum o învăţase Syrio. Noaptea răsuna de zăngănitul săbiilor, de urletele răniţilor şi muribunzilor.

Pentru o clipă, Arya rămase descumpănită, fără să ştie încotro s-o apuce. Moartea o înconjura.

Şi pe urmă Yoren se afla în faţa ei, scuturând-o şi ţipând.

- *Băiete!* urlă el. *Ieşi afară,* s-a terminat, am pierdut. Adună tot ce poţi, tu şi ceilalţi; scoateţi-i afară. *Acum!*

- Cum? întrebă Arya.

- Prin trapa aia, ţipă Yoren. Sub hambar, tunelul. Yoren plecă grăbit, cu sabia în mână, să se lupte.

Arya îl apucă pe Gendry de braţ.

- A spus să mergem, ţipă ea, hambarul, tunelul. Prin crăpăturile coifului, ochii Taurului străluciră,

oglindind lumina focului. Clătină din cap. Il chemă pe Plăcintă Fierbinte să coboare de pe zid şi îl găsiră pe Lommy Mâini Verzi acolo unde zăcea însângerat, cu o suliţă înfiptă în gambă. Il găsiră şi pe Garren, dar el nu era rănit atât de grav încât să nu se poată mişca.

Alergând către hambar, Arya o zări pe fetiţa plângăcioasă în mijlocul debandadei, înconjurată de fum şi de moarte. O înhaţă de mână şi o trase în picioare, în timp ce toţi ceilalţi goneau înainte. Fata nu voia să se clintească nici pălmuită. Arya o trase după ea, cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ţinea Acul. In faţă, noaptea era roşie, un roşu închis.

Hambarul e în flăcări, gândi Arya. Limbi de foc se înălţau pe ziduri, dinspre locul unde, în

fân, căzuse o torţă, şi auzea ţipetele animalelor prinse înăuntru. Plăcintă Fierbinte ieşi din hambar.

- Arry, vino! Lommy a plecat, las-o dacă nu vrea să vină!

Arya se încăpăţâna să rămână în urmă, trăgând-o după ea pe fetiţa plângăcioasă.

Plăcintă Firebinte se precipită înăuntru, abandonând-o, dar Gendry se întoarse, cu focul strălucind atât de puternic pe coiful său lustruit încât coarnele aruncau parcă sclipiri portocalii. Alergă la ele şi o ridică pe fetiţă pe umeri.

- Fugi!

Să năvăleşti pe uşile hambarului era ca şi cum ai intra într-un furnal. Aerul era un vârtej de fum, zidul din spate, o perdea de flăcări de sus până jos. Caii şi măgarii loveau, se opinteau şi ţipau. *Bietele animale,* gândi Arya. Pe urmă văzu căruţa şi trei oameni legaţi de cadrul ei cu cătuşe. Muşcătorul se trăgea de lanţuri, cu sângele şiroindu-i pe braţe din locurile unde fiarele îi strângeau încheieturile. Rorge înjura cât îl ţinea gura, lovind lemnul căruţei.

- Băiete, strigă Jaqen H'ghar. Dragă băiete! Trapa deschisă se afla la doar câţiva metri mai în

faţă, dar focul se întindea repede, mistuind lemnul bătrân şi fânul uscat mai repede decât ar fi putut crede. Arya îşi aminti faţa arsă, oribilă, a Câinelui.

- Tunelul e îngust, strigă Gendry. Cum trecem?

A

- Trage-o, zise Arya. Impinge-o.
- Băieţi buni, dragi băieţi, strigă Jaqen H'ghar, tuşind.
–
Scoateţi-ne blestematele astea de lanţurii! urlă Rorge. Gendry îi ignoră.
–
Intră tu prima, apoi ea. Grăbeşte-te, e cale lungă.
–
Când ai tăiat lemnele de foc, îşi aminti Arya, unde ai lăsat toporul?
–
Afară, lângă adăpost. Aruncă o privire către omul înlănţuit. Aş salva mai întâi măgarii. Nu avem timp.
–
Tu ia-o pe ea, ţipă Arya. Pleacă de aici! Fă ce-ţi spun! Focul o lovea în spate, cu aripi roşii, fierbinţi, în timp ce fugea din hambarul în flăcări. Era o binecuvântare să se afle afară, la răcoare, dar peste tot în jurul ei mureau oameni. Il văzu pe Koss azvârlindu-şi sabia pentru a capitula şi îl văzu ucis acolo, pe loc. Pretutindeni era fum. Nu se zărea nici urmă de Yoren, dar toporul era acolo unde-1 lăsase Gendry, lângă stiva de lemne. In timp ce îl smulgea, o mână acoperită de zale o apucă de braţ. Arya împlântă capul toporului chiar între picioarele bărbatului. Nu-i văzu chipul, doar sângele întunecat prelingându-se printre zale.

Să se întoarcă în hambar a fost cel mai greu lucru pe care 1-a făcut vreodată. Fumul se revărsa prin uşa deschisă, ca un şarpe negru, încolăcindu-se, iar Arya auzea ţipetele bietelor fiinţe dinăuntru: cai, măgari şi oameni. îşi muşcă buza şi ţâşni pe uşă, ghemuin-du-se cât mai jos, unde fumul nu era chiar atât de gros.

Un măgar era prins într-un cerc de foc, zbierând de spaimă şi durere. Simţea duhoarea blănii arse. Acoperişul era şi el cuprins de flăcări, şi pe jos cădeau obiecte, bucăţi de lemn arzând, nuiele şi fân. Arya îşi acoperi gura şi nasul cu mâna. Nu putea vedea căruţa din cauza fumului, dar îl auzea şi acum pe Muşcător strigând. Se târî în direcţia sunetului.

Şi pe urmă o roată se ivi ameninţătoare deasupra ei. Căruţa sări şi se deplasă când Muşcătorul trase din nou de lanţuri. Jaque o văzu, dar era prea greu şi să respiri, darămite să

vorbeşti. Arya azvârli toporul în căruţă. Rorge îl ridică deasupra capului, cu râuri de transpiraţie plină de funingine şiroindu-i pe faţa fără nas. Arya fugi, tuşind. Auzi oţelul căzând peste lemnul bătrân, iar şi iar. O clipă mai târziu se auzi un pocnet puternic, ca un tunet şi fundul căruţei se făcu ţăndări, într-o explozie de aşchii.

Arya se rostogoli cu capul în jos în tunel şi căzu. Avea noroi în gură, dar nu-i păsa, gustul era bun, gustul de nămol şi de apă, de viermi şi de viaţă. Sub pământ aerul era rece şi întunecat. Deasupra nu era nimic decât sânge, roşu clocotitor, fum înecăcios şi ţipetele cailor murind. îşi roti centura, dându-şi sabia la spate, ca să n-o încurce, şi începu să se

târască. La zece picioare în josul tunelului auzi un sunet, ca răgetul unei bestii monstruoase şi un nor de fum fierbinte şi praf negru se ridică în spatele ei, mirosind a iad. Arya îşi ţinu respiraţia, sărută noroiul de pe fundul tunelului şi începu să plângă. Pentru cine, nu putea să

spună.

TYRION

Regina nu era dispusă să stea la dispoziţia lui Varys.

- Trădarea este destul de mârşavă, declară furioasă, dar aceasta e o mârşăvie făţişă, neruşinată, iar mie nu trebuie să-mi spună eunucul acela afectat ce trebuie făcut cu ticăloşii.

Tyrion luă scrisorile din mâna surorii sale şi le compară bucată cu bucată. Erau două

copii, cuvintele erau identice, deşi fuseseră scrise de mâini diferite.

- Maester Frenken a primit prima misivă, la Castle Stokeworth, explică Marele Maester Pycelle. Cea de-a doua copie a venit prin Lordul Gyles.

Degeţel îşi mângâie barba.

–

Dacă Stannis s-a ostenit cu *ei,* e mai mult ca sigur că toţi ceilalţi lorzi din Cele Şapte Regate au văzut câte o copie.

–

Vreau ca scrisorile astea să fie arse, toate, spuse Cersei. Nici o vorbă despre asta nu trebuie să ajungă la urechile fiului sau ale tatălui meu.

–

- îmi închipui că tata a auzit deja mai mult decât o vorbă până acum, spuse Tyrion sec. Fără îndoială, Stannis a trimis o pasăre la Casterly Rock şi o alta la Harrenhal. Cât despre arderea scrisorilor, la ce bun? Faptul e consumat. Şi, în realitate, nu e atât de groaznic cum pare.

Cersei se întoarse către el, clocotind de furie:

- Ţi-ai pierdut minţile cu totul? Ai citit ce spune? Il numeşte „băiatul Joffrey". Şi îndrăzneşte să mă acuze *pe mine* de incest, adulter, trădare?

Doar pentru că eşti vinovată. Era uimitor să vadă cât se putea înfuria Cersei pentru nişte acuzaţii despre care ştia foarte bine că erau adevărate. *Dacă pierdem războiul, ar trebui să se apuce de teatru, are talent.* Tyrion aşteptă până când Cersei termină, apoi spuse:

–

Stannis are nevoie de un pretext ca să-şi justifice revolta. Ce te-ai fi aşteptat să

scrie? *Joffrey este fiul legitim şi moştenitorul fratelui meu, dar cu toate astea am de gând să-i iau tronul?*

–

Nu suport să mi se spună târfă.

Păi, surioară, Stannis nu susţine că Jaime te-a plătit. Tyrion se prefăcu a arunca din nou o privire asupra scrisorii. Era acolo o frază sâcâitoare...

- „Scris în Lumina Domnului", citi el. O exprimare ciudată.

Pycelle îşi drese glasul.

- Aceste cuvinte apar adesea în scrisorile şi documentele din Oraşele Libere.

înseamnă nimic mai mult decât, să zicem, *scris în faţa zeului.* Zeul preoţilor roşii. Este o uzanţă a lor, asta cred eu.

- Varys ne-a spus acum câţiva ani că Lady Selyse s-a însoţit cu un preot roşu, le reaminti Degeţel.

Tyrion bătu hârtia cu palma.

–

Iar acum s-ar părea că nobilul ei soţ a făcut la fel. Putem folosi asta împotriva lui.

Putem să-1 stârnim pe înaltul Septon să dea în vileag cum s-a întors Stannis împotriva zeilor, la fel ca împotriva regelui de drept...

–

Da, da, spuse regina nervoasă, dar mai întâi trebuie să oprim murdăria asta să se mai împrăştie. Consiliul trebuie să emită un edict. Orice om care va fi auzit vorbind despre incest sau numindu-1 pe Joff bastard îşi va pierde limba pentru asta.

–

O măsură prudentă, spuse Marele Maester Py-celle, cu lanţul de la gât, semn al distincţiei sale, zornăind în timp ce clătina din cap aprobator.

–

O nebunie, oftă Tyrion. Dacă tai limba unui om, nu dovedeşti că e mincinos, doar arăţi lumii că te temi de ceea ce ar putea să spună.

- Atunci, *tu* ce-ai vrea să facem? îl întrebă sora lui pe un ton poruncitor.

–

Mai nimic Lasă-i să şuşotească, se vor plictisi destul de repede. Orice om cu o fărâmă de minte va vedea în asta doar o încercare stângace de a justifica uzurparea coroanei. Oferă Stannis vreo dovadă? Cum ar putea, când nu e nimic adevărat? Tyrion îi acordă surorii sale un zâmbet dulce.

–

Aşa este, fu ea nevoită să spună. Dar...

–

înălţimea Ta, fratele tău are dreptate aici. Petyr Baelish îşi întinse degetele. Dacă

încercăm să potolim aceste vorbe, nu facem decât să le creditäm. Mai bine să le tratăm cu dispreţ, ca pe nişte jalnice minciuni ce sunt. Şi, între timp, vom răspunde focului cu foc.

Cersei îi aruncă o privire iscoditoare.

- Ce fel de foc?

–

O poveste oarecum de aceeaşi natură, poate. Dar mai uşor de crezut. Lordul Stannis şi-a petrecut cea mai mare parte din căsătorie departe de soţia sa. Nu că l-aş învinui, aş face şi eu la fel dacă aş fi căsătorit cu Lady Selyse. In orice caz, dacă dăm de înţeles că fiica ei este nelegitimă, iar Stannis încornorat, ei bine..., oamenii sunt mereu gata să creadă cele mai rele lucruri despre stăpânii lor, mai ales despre cei atât de severi, ursuzi şi arţăgoşi cum e Stannis Baratheon.

–

N-a fost niciodată foarte iubit, asta e adevărat. Cersei rămase pe gânduri o clipă.

Aşadar, îi plătim cu aceeaşi monedă. Da, îmi place ideea. Pe cine putem să pomenim drept iubit al lui Selyse? Are doi fraţi, cred. Iar unul dintre unchii ei a fost cu ea la Piatra Dragonului în tot acest timp...

–

Ser Axell Florent este castelanul ei. Deşi Tyrion nu recunoştea cu dragă inimă, planul lui Degeţel avea şanse. Stannis nu a fost niciodată înamorat de soţia lui, dar era

ţepos ca un arici când venea vorba de onoarea lui, şi era suspicios din fire. Dacă puteau semăna discordie între el şi urmaşii lui, asta nu putea decât să le slujească. Copilul are urechile familiei Florent, după câte am auzit.

Degeţel făcu un gest apatic.

- Un negustor din Lys mi-a spus cândva că Lordul Stannis trebuie să-şi iubească

foarte mult fiica, de vreme ce a ridicat sute de statui reprezentând-o pe ea de-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului. „Domnul meu", a trebuit să-i spun, „acelea sunt garguie".

Chicoti. *Ser* Axell poate servi drept tată al lui Shireen, dar după experienţa mea, cu cât mai bizară şi mai şocantă este o poveste, cu atât e mai aptă de a fi repetată. Stannis are un bufon deosebit de grotesc, un smintit cu faţa tatuată.

Marele Maester Pycelle se holbă la el îngrozit:

–

Doar nu ai de gând să sugerezi că Lady Selyse ar lua un *nebun* în patul ei?!

–

Trebuie să fii nebun ca să vrei să te culci cu Selyse Florent, răspunse Degeţel. Fără

îndoială, Chip Peticit îi amintea reginei de Stannis. Şi cele mai bune minciuni conţin în ele un sâmbure de adevăr, destul cât să-i dea de gândit celui care le ascultă. Se întâmplă că

nebunul este total devotat fetei şi o urmează peste tot. Chiar seamănă într-un fel. Shireen are şi ea faţa pătată, pe jumătate amorţită.

Pycelle nu mai înţelegea nimic.

–

Dar asta este de la *vărsatul-de-vânt,* care era cât p-aci s-o omoare când era copil, biata fată.

–

îmi place mai mult povestea mea, spuse Degeţel, şi le va plăcea şi oamenilor.

Majoritatea cred că dacă o femeie mănâncă, în timp ce e însărcinată, carne de iepure, copilul se va naşte cu urechi lungi şi pleoştite.

Cersei zâmbi - acel gen de zâmbet care de obicei îi era rezervat lui Jaime.

–

Lord Petyr, eşti o fiinţă periculoasă.

–

Mulţumesc, înălţimea Ta.

- Şi un mincinos cât se poate de iscusit, adăugă Tyrion, cu mai puţină căldură. *Asta e mai periculos decât ştiam,* cugetă el.

Ochii verzi-cenuşii ai lui Degeţel întâlniră, fără urmă de stânjeneală, ochii strâmbi ai piticului.

- Avem fiecare calităţile noastre, stăpâne. Regina era prea absorbită de răzbunarea ei ca să

audă schimbul de replici.

–

încornorat de un bufon nătâng. Stannis va fi batjocorit la fiecare crâşmă de partea aceasta a mării înguste.

–

Povestea nu trebuie să vină de la noi, spuse Tyrion, altfel va fi privită ca o minciună

interesată. *Ceea ce şi este, ca să fim sinceri.*

Şi de data aceasta, Degeţel oferi răspunsul:

- Târfelor le palce să bârfească şi întâmplător am vreo două-trei bordeluri. Şi, fără

îndoială, Varys poate arunca sămânţa în crâşme şi prăvălii.

–

Varys, zise Cersei, încruntându-se. Unde e Varys?

–

Mă întrebam şi eu, înălţimea Ta.

- Păianjenul îşi ţese plasa secretă zi şi noapte, remarcă ameninţător Marele Maester Pycelle. Eu nu am încredere în el, domnii mei.

- Iar el vorbeşte atât de frumos despre tine. Tyrion se ridică din scaun. întâmplător, ştia ce punea la cale eunucul, dar nu era nimic de spus ca să poată fi auzit de ceilalţi consilieri. Vă rog să mă scuzaţi, domnii mei. Alte treburi mă cheamă.

Cersei deveni dintr-odată bănuitoare:

–

Treburi de rege?

–

Nimic pentru care să-ţi faci griji.

–

Asta o să judec eu.

–

Vrei să-mi strici surpriza? răspunse Tyrion. Pregătesc un dar pentru Joffrey. Un mic lanţ.

–

Ce nevoie are el de încă un lanţ? Are lanţuri de aur şi de argint, mai multe decât poate purta. Dacă crezi măcar o clipă că poţi cumpăra dragostea lui Joff cu daruri...

–

Păi, cu siguranţă, *am* dragostea regelui, după cum el o are pe a mea. Cât despre *acest* lanţ, cred că s-ar putea să-1 preţuiască într-o bună zi mai presus de toate celelalte.

Omuleţul făcu o plecăciune şi păşi legănat spre uşă.

Bronn aştepta în faţa sălilor de consiliu, pentru a-1 escorta înapoi la Turnul Mâinii Regelui.

–

Fierarii sunt în sala de audienţe, la dispoziţia ta, spuse el în timp ce traversau încăperea.

–

La dispoziţia mea. îmi place cum sună asta, Bronn. Vorbeşti aproape ca un adevărat curtezan, încă puţin şi îngenunchezi.

Te aranjez eu, piticule.

–

Asta e treaba lui Shae. Tyrion o auzi pe Lady Tanda strigându-1 veselă din vârful scărilor şerpuite. Prefăcându-se că n-o observă, păşi puţin mai repede.

–

Vezi să mi se pregătească lectica, voi pleca de la castel îndată ce termin aici.

Doi dintre Fraţii Lunii străjuiau uşa. Tyrion îi salută amabil şi se strâmbă înainte de a porni pe scări.

Drumul până sus, în dormitor, îi provoca dureri de picioare.

înăuntru găsi un băiat de doisprezece ani întin-zând hainele pe pat, valetul lui, cum ar veni. Podrick Payne era atât de timid, încât Tyrion nu depăşise cu totul bănuiala că tatăl său i 1-a dat pe băiat ca să râdă de el.

- Veşmintele tale, stăpâne, bâigui băiatul când intră Tyrion, privindu-şi, cu ochii plecaţi, cizmele. Chiar şi când îşi făcea curaj să vorbească, Pod nu reuşea să privească omul în ochi. Pentru audienţe. Şi lanţul tău. Lanţul Mâinii Drepte.

- Foarte bine. Ajută-mă să mă îmbrac.

Jiletca era din catifea neagră, cu butoni de aur în formă de cap de leu, iar lanţul, un şirag de mâini din aur masiv, ale căror degete apucau, fiecare, încheietura celeilalte. Pod îi aduse o mantie din mătase purpurie, festonată cu aur, scurtată pe măsura lui. Pe un om de statură obişnuită n-ar fi fost decât o capă scurtă.

Sala de audienţe a Mâinii nu era atât de mare ca a regelui, nici cât un petic pe lângă

imensitatea sălii tronului, dar lui Tyrion îi plăceau carpetele din Myr, draperiile de pe pereţi şi aerul de intimitate al încăperii. Când intră, slujitorul lui strigă:

- Tyrion Lannister, Mână a Regelui.

Şi asta îi plăcea. Gloata de fierari, armurieri şi negustori de fierărie adunată de Bronn căzu în genunchi. Se caţără în scaunul cu spătar înalt de sub fereastra rotundă, aurie, şi le făcu semn să se ridice.

- Oameni buni, ştiu că sunteţi cu toţii ocupaţi, aşa că voi fi succint. Pod, te rog.

Băiatul îi înmâna un sac de pânză. Tyrion trase de sfoară şi răsturnă sacul. Conţinutul lui se împrăştie pe covor cu un zgomot surd de metal pe lemn. Am pus să se facă astea în fierăria castelului. Vreau încă o sută exact la fel.

Unul dintre fierari îngenunche să studieze obiectul: trei zale imense de oţel, împletite una într-alta.

- Un lanţ puternic.

–

Puternic, dar scurt, răspunse piticul. Oarecum ca mine. îmi doresc unul mult mai lung. Ai un nume?

–

Mi se spune Burtă de Fier, stăpâne Fierarul era scund şi gras, îmbrăcat simplu, în haine de lână şi piele, dar braţele sale erau groase, ca grumazul unui taur.

–

Vreau ca toate fierăriile din Debarcaderul Regelui să înceapă să facă aceste zale şi să le unească. Toate celelalte lucrări vor fi lăsate deoparte. Vreau ca fiecare bărbat care cunoaşte arta prelucrării metalului să primească această sarcină, fie el meşter, calfă sau ucenic. Când voi merge de-a lungul Străzii Oţelului, vreau să aud ciocane răsunând noapte şi zi. Şi vreau un om, un om puternic, să urmărească realizarea lor. Eşti tu acel om, Burtă de Fier?

–

Se prea poate să fiu, stăpâne. Dar ce se va întâmpla cu zalele şi săbiile pe care le aşteaptă regina?

Un alt fierar interveni:

- înălţimea Sa ne-a poruncit să facem cămăşi de zale şi armuri, săbii, pumnale şi topoare, toate în număr mare. Pentru înarmarea noilor ei oşteni, stăpâne.

–

Treaba asta poate să aştepte, răspunse Tyrion. Prima dată lanţul.

–

Stăpâne, să-mi fie cu iertare, înălţimea Sa a spus că acelora care nu-şi vor face norma li se vor strivi mâinile, insistă neliniştitul fierar. Zdrobite de propriile lor nicovale, a spus.

Draga Cersei, mereu strâduindu-se să fie iubita de supuşii ei!

–

Nimeni nu va avea mâinile zdrobite. Aveţi cuvântul meu.

–

Fierul a devenit scump, afirmă Burtă de Fier, iar pentru lanţul ăsta va fi nevoie de mult fier, şi pe lângă asta, de cărbune pentru foc.

–

Lordul Baelish se va îngriji să aveţi câţi bani vă sunt de trebuinţă, le promise Tyrion. Spera că se putea baza pe Degeţel pentru atâta lucru. Voi porunci Gărzii Oraşului să

vă ajute să găsiţi fier. Topiţi toate potcoavele din oraş, dacă e nevoie.

Un bărbat mai în vârstă păşi înainte, îmbrăcat somptuos, cu o tunică de damasc cu catarame de argint şi o mantie tivită cu blană de vulpe. Ingenun-che să examineze inelele mari de oţel pe care Tyrion le aruncase pe podea.

- Stăpâne, anunţă el pe un ton grav, aceasta este în cel mai bun caz o lucrare butucănoasă. E lipsită de rafinament. O treabă potrivită pentru fierari de rând, fără îndoială, pentru oameni care îndoaie potcoave şi bat cuie, dar eu sunt maestru armurier, dacă nu-ţi e cu supărare. Asta nu e o treabă pentru mine, nici pentru ceilalţi maeştri. Noi facem săbii ascuţite ca un ţipăt, armuri demne de un zeu. Nu *aşa ceva.*

Tyrion îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu ochii săi strâmbi.

- Cum te numeşti, maestre armurier?

- Salloreon, la dispoziţia ta, stăpâne. Dacă Mâna Regelui îmi va îngădui, voi fi cât se poate de onorat să-i făuresc o armură completă pe măsura Casei şi a înaltei sale funcţii.

Doi dintre ceilalţi chicotiră, dar Salloreon continuă nepăsător. Cu platoşă şi solzi, mă gândesc.

Solzi aurii, strălucitori ca soarele, platoşa emailată în roşul închis al Casei Lannister. Ţi-aş

sugera un cap de demon drept coif, cu coarne înalte, aurii. Când vei merge la luptă, oamenii vor fugi speriaţi din calea ta.

Capul unui demon, gândi Tyrion liniştit, *ce spune asta despre mine?*

- Maestre Salloreon, am de gând să port toate celelalte bătălii pornind de la acest lanţ.

De zale am nevoie, nu de coarne de demon. Aşadar, lasă-mă să-ţi explic altfel: Tu vei face lanţuri sau te vei teme de ele. Alegerea îţi aparţine.

Se ridică şi plecă, fără să privească în urmă. Bronn îl aştepta la poartă, cu lectica şi o escortă de Urechi Negre călare.

- Ştii unde mergem? îl întrebă Tyrion.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Făcuse tot ceea ce-i stătea în putere să hrănească

oraşul înfometat - trimisese mai multe sute de tâmplari să construiască bărci de pescuit în locul praştiilor, deschisese pădurea regală pentru orice vânător care îndrăznea să traverseze

râul, trimisese chiar mantiile aurii să caute hrană la vest şi la sud - cu toate acestea, oriîncotro mergea, vedea priviri acuzatoare. Perdelele lecticii îl apărau de asta şi, în plus, îi ofereau răgazul pentru a gândi.

In timp ce şerpuiau încet pe întortocheata Alee a Umbrelor Negre către poalele Muntelui Aegon, Tyrion reflectă asupra evenimentelor din acea dimineaţă. Mânia surorii sale îl făcuse să piardă din vedere adevărata semnificaţie a scrisorii lui Stannis Bara-theon.

Fără dovezi, acuzaţiile lui nu însemnau nimic, ce conta că se autoproclamase rege? *Şi cum va reacţiona Renly? Nu* puteau sta amândoi pe Tronul de Fier.

Plictisit, dădu puţin la o parte draperia, să arunce o privire afară, la drum. Urechile Negre veneau călare, în stânga şi în dreapta lecticii, cu colanele lor înspăimântătoare atârnate la gât, în timp ce Bronn mergea în faţă, să elibereze drumul. Ii privi pe trecătorii care se uitau la *el. Cei care par cei mai suspecţi sunt probabil cei mai nevinovaţi,* hotărî el.

De cei care par nevinovaţi trebuie să ma feresc.

Destinaţia lui era în spatele dealului Rhaenys şi drumurile erau înţesate de oameni.

Trecu aproape o oră până când lectica îşi opri mersul legănat. Tyrion picotea, dar se trezi brusc când mişcarea încetă, se frecă la ochi şi acceptă mâna lui Bronn pentru a coborî.

Casa avea două etaje, piatră jos şi lemn deasupra. Un turnuleţ rotund se ridica dintr-un colţ al clădirii.

Multe dintre ferestre aveau geamuri plumbuite. Deasupra uşii atârna o lampă

ornamentată, un glob de metal aurit şi sticlă stacojie.

–

Un bordel, spuse Bronn. Ce vrei să faci aici?

–

Ce se face de obicei într-un bordel? Mercenarul izbucni în râs.

–

Shae nu-ţi ajunge?

- A fost destul de frumoasă pentru o floare de câmp, dar eu nu mai sunt în câmp.

Oamenii mici au pofte mari, şi am auzit că fetele de-aici sunt şi pe placul regelui..

- Băiatul e destul de mare?

- Nu Joffrey, Robert. Tare i-a plăcut casa asta. *Deşi Joffrey ar putea, într-adevăr, să*

fie destul de mare. O idee interesantă. Dacă tu şi Urechile Negre doriţi să vă distraţi, aveţi toată libertatea, dar fetele Chatayei sunt scumpe. Veţi găsi case mai ieftine peste tot

de-a lungul drumului. Lasă un om aici, care să ştie unde să-i găsească pe ceilalţi când voi vrea să

mă întorc.

Bronn încuviinţă:

- Cum spui tu. Urechile Negre erau numai zâmbet. Dincolo de uşă, o femeie înaltă, în falduri de mătase, îl aştepta. Avea pielea ca abanosul şi ochii ca de santal.

–

Eu sunt Chataya, se prezentă ea, făcând o plecăciune adâncă. Iar tu eşti...

–

Haide să nu rostim nume. Numele sunt periculoase. In aer plutea un parfum exotic, iar podeaua de sub picioarele lui etala un mozaic ce înfăţişa două femei înlănţuite. Ai un stabiliment plăcut.

–

Am muncit mult ca să-1 realizez. Mă bucur că Mâna Regelui e mulţumită. Avea un glas curgător, ca de chihlimbar topit, cu accente din îndepărtatele Insule ale Verii.

–

Titlurile pot fi la fel de periculoase ca şi numele, o atenţiona Tyrion. Arată-mi câteva dintre fetele tale.

–

Va fi plăcerea mea deosebită. Vei descoperi că sunt toate pe cât de frumoase, pe atât de dulci şi pricepute în toate tainele dragostei. Se răsuci cu graţie, lăsându-1 pe Tyrion să o urmeze cu pas legănat, înaintând cât putea de repede cu picioarele sale scurte, pe jumătate cât ale ei.

Prin spatele unui paravan sculptat din Myr, împodobit cu flori, arabescuri şi fecioare visătoare, se furişară neobservaţi într-o sufragerie unde un bătrân cânta un cântec vesel din fluier. Intr-un alcov moale, un Tyroshi beat, cu o barbă roşie, legăna pe genunchi o fetişcană durdulie. Ii desfăcuse corsetul şi îşi înclina cupa, turnându-i un firicel de vin peste

sâni, ca să-1 poată linge. Alte două fete jucau cărţi în faţa unei ferestre cu geam plumbuit.

Cea pistruiată purta o cunună de flori albastre în părul ca mierea. Cealaltă avea pielea

catifelată şi neagră ca un cărbune lustruit, ochi mari, negri, sâni mici şi ascuţiţi. Erau îmbrăcate în mătase vaporoasă, încinse la brâu cu şiraguri de mărgele. Lumina soarelui, revărsată prin sticla colorată, le contura trupurile tinere, dulci, prin hainele subţiri, iar Tyrion simţi împunsături în testicule.

- Aş sugera, cu respect, fata cu pielea neagră, spuse Chataya.

–

E tânără.

–

Are şaisprezece ani, stăpâne.

O *vârstă potrivită pentru Joffrey,* gândi el, amin-tindu-şi ce spusese Bronn. Prima lui femeie fusese chiar mai tânără. Tyrion îşi amintea cât de sfioasă păruse când şi-a tras rochia peste cap pentru prima oară. Avea păr lung, negru, şi ochi albaştri în care te puteai îneca - şi el se înecase. *Ce biet nătărău eşti, piticule.* Vine din ţinuturile tale natale, fata asta?

- Sângele ei e sângele verii, stăpâne, dar fiica mea a fost născută aici, la Debarcaderul Regelui. Surpriza i se citi probabil pe chip, căci Chataya continuă: Poporul meu consideră

că nu e nici o ruşine să te afli într-o casă a plăcerii. In Insulele Verii, cei care se pricep să

ofere plăcere sunt foarte preţuiţi. Mulţi tineri cu obârşie nobilă şi fecioare slujesc câţiva ani după ce îmbobocesc, pentru a onora zeii.

- Ce legătură au zeii cu asta?

–

Zeii ne-au făcut trupurile, precum şi sufletele, nu-i aşa? Ei ne dau glasul, ca să-i putem slăvi în cântec. Ne dau mâini,

ca să putem să le ridicăm temple. Şi ne dau dorinţa, ca să putem să ne unim şi să-i slăvim în acest fel.

–

Să-mi aminteşti să-i spun asta înaltului Septon, zise Tyrion. Dacă m-aş putea ruga cu penisul, aş fi mult mai religios. Dădu din mână. Accept bucuros propunerea ta.

- îmi voi chema fiica. Vino.

Fata îl întâmpină în josul scărilor. Mai înaltă decât Shae, deşi nu la fel de înaltă ca mama sa, fu nevoită să se aşeze în genunchi pentru ca Tyrion s-o poată săruta.

- Numele meu este Alayaya, zise ea, cu o umbră palidă a accentului mamei sale.

Vino, stăpâne.

Il luă de mână şi îl conduse sus, urcând două şiruri de trepte, pe urmă coborând întrun coridor lung. Din spatele uneia dintre uşile închise se auzeau gâfâieli şi ţipete de plăcere, chicoteli şi şoapte din spatele alteia. Tyrion îşi simţi penisul strivit de pantaloni. *Asta ar putea fi umilitor,* gândi el, urcând, în urma fetei, o altă scară, către camera din turn. Aici se afla o singură uşă. Alayaya îl conduse înăuntru şi o închise.

In încăpere era un pat mare cu baldachin, un dulap înalt, decorat cu sculpturi erotice, şi o fereastră îngustă din sticlă plumbuită, cu un model în formă de diamante roşii şi galbene.

–

Eşti foarte frumoasă, Alayaya, îi spuse Tyrion când rămaseră singuri. Din cap până-

n picioare, fiecare parte a trupului tău este încântătoare. Dar ştii că partea care mă

interesează cel mai mult este limba.

–

Stăpânul meu va găsi că limba mea este foarte pricepută. Când eram mică, am învăţat când s-o folosesc şi când nu.

–

Asta îmi place. Tyrion zâmbi. Aşadar, ce facem acum? Poate ai vreo propunere.

–

Da, spuse ea. Dacă stăpânul meu va deschide dulapul, va găsi ceea ce caută.

Tyrion îi sărută mâna şi se cocoţă în dulapul gol. Alayaya închise uşa în urma lui. El căută pe bâjbâite panoul de lemn din spate, simţi cum îi alunecă sub degete şi îl dădu la o parte. Spaţiul gol din spatele zidurilor era negru ca smoala, dar continuă să bâjbâie până ce dădu de metal. Mâna i se închise peste o treaptă de metal. Descoperi cu piciorul o treaptă

mai joasă şi începu să coboare. Mult sub nivelul drumului, puţul se deschidea către un tunel înclinat de pământ, unde îl găsi pe Varys aşteptându-1 cu lumânarea în mână.

Varys nu semăna deloc cu el însuşi. O faţă brăzdată de cicatrici şi o barbă neagră se zăreau de sub cascheta de oţel, purta zale peste hainele de piele fiartă, pumnal şi spadă la brâu.

–

Chataya a fost pe placul tău, stăpâne?

–

Aproape prea mult, recunoscu Tyrion. Eşti sigur că putem avea încredere în femeia asta?

–

Nu sunt sigur de nimic în această lume nestatornică şi vicleană. Totuşi, Chataya nu are nici un motiv s-o iubească pe regină şi ştie că ţie trebuie să-ţi fie recunoscătoare pentru că ai scăpat-o de Allar Deem. Mergem? Porni în josul tunelului.

Până şi mersul îi e diferit, remarcă Tyrion. Varys răspândea miros de vin sec şi usturoi, în loc de lavandă.

–

îmi plac noile tale veşminte, îi spuse Tyrion în timp ce mergeau.

–

Munca pe care o fac nu îmi permite să umblu pe străzi în mijlocul unei coloane de cavaleri. Aşadar, când părăsesc castelul, adopt veşminte mai potrivite şi astfel rămân în viaţă să te slujesc mai mult.

–

Iţi vine bine în haine de piele. Ar trebui să vii îmbrăcat aşa la următoarea întrunire a consiliului.

–

Sora ta n-ar fi de acord, stăpâne.

–

Sora mea şi-ar murdări lenjeria. Zâmbi în întuneric. N-am văzut nici urmă de vreun spion al ei pe urmele mele.

–

Mă bucur să aud asta, stăpâne. Unii dintre slujbaşii surorii tale sunt în aceeaşi măsură şi ai mei, fără ştirea ei. Urăsc să cred că au devenit atât de neglijenţi încât să se lase văzuţi.

–

Ei bine, *eu* urăsc ideea că m-am căţărat prin dulapuri şi am suportat chinurile poftelor zădărnicite, pentru nimic.

–

Nicidecum pentru nimic, îl asigură Varys. Ei ştiu că eşti aici. Dacă cineva va fi destul de îndrăzneţ să intre în casa Chatayei dându-se drept client, nu pot să spun, dar cred că e de preferat să greşim prin a fi prea prudenţi.

–

Cum de un bordel are o intrare secretă?

–

Tunelul a fost săpat pentru o altă Mână a Regelui, un om a cărui onoare nu-i permitea să fie văzut intrând într-o asemenea casă. Chataya a păzit cu străşnicie secretul acestui tunel.

–

Şi totuşi, tu ai ştiut.

–

Păsările mici zboară prin multe tunele întunecoase. Ai grijă, treptele sunt abrupte.

Intrară, printr-o trapă, în spatele unui grajd, după ce parcurseseră probabil o distanţă

de vreo trei sute de metri pe sub Dealul Rhaenys. Un cal nechează în staul când Tyrion lăsă

uşa să se trântească. Varys stinse lumânarea şi o aşează pe o grindă, iar Tyrion privi împrejur. Un catâr şi trei cai ocupau staulele. Se duse la armăsar şi îi studie dinţii.

–

Bătrân, spuse el. Şi am dubii în privinţa suflului său.

–

Nu e un cal care să te poarte în luptă, răspunse Varys, dar va fi de folos şi nu va atrage atenţia. Ca şi ceilalţi. Iar grăjdarii văd şi aud doar animalele. Eunucul luă o mantie dintr-un cui. Era din lână aspră, decolorată de soare şi deşirată, dar avea o croială amplă.

Dacă-mi permiţi. Când o întinse peste umerii lui Tyrion, îl acoperi din cap până-n picioare, având o glugă care putea fi trasă în faţă pentru a-i umbri chipul. Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă, spuse Varys în timp ce o potrivea. Piticii nu sunt atât de des întâlniţi cum sunt copiii, aşa că vor vedea un copil. Un băiat într-o mantie veche, pe calul tatălui său, umblând după treburile acestuia. Deşi cel mai bine ar fi să vii mai ales noaptea.

–

Aşa intenţionez... după ziua de azi. Cel puţin deocamdată. Shae mă aşteaptă. O

instalase într-un conac înconjurat de ziduri, în colţul dinspre nord-est al Debarcaderului Regelui, nu departe de mare, dar nu îndrăznea să o viziteze de teamă să nu fie urmărit.

–

Ce cal preferi? Tyrion dădu din umeri.

–

Acesta e destul de bun.

–

Am să-i pun şaua pentru tine. Varys luă şaua dintr-un cârlig.

Tyrion îşi aranja mantia grea şi începu să măsoare grajdul cu pasul, nerăbdător.

–

Ai pierdut un consiliu interesant. Stannis s-a încoronat, se pare.

–

Ştiu.

–

Mi-a acuzat fratele şi sora de incest. Mă întreb cum a ajuns la o asemenea bănuială.

–

Poate că a citit o carte şi s-a uitat la culoarea pe care o are părul bastardului, aşa cum au făcut Ned Stark şi Jon Arryn înaintea lui. Sau poate cineva i-a şoptit la ureche. Râsul eunucului nu era chicotitul lui obişnuit, ci un râs mai gros şi mai gutural.

–

Cineva ca tine, poate.

–

Sunt suspectat? N-am fost eu.

–

Dacă ai fi fost, ai recunoaşte?

–

Nu. Dar de ce aş trăda un secret pe care l-am păstrat atâta vreme? Una e să înşeli un rege şi cu totul alta este să te ascunzi după tufiş. In plus, bastarzii au fost în văzul tuturor.

–

Bastarzii lui Robert? Ce-i cu ei?

–

Are opt, din câte ştiu eu, spuse Varys în timp ce se chinuia să potrivească şaua.

Mamele lor au fost ca arama şi mierea, ca untul şi castanele, dar copiii lor au fost cu toţii negri precum corbii...

şi, se pare, tot de rău augur. Aşa că, atunci când Myrcella şi Tommen au ieşit dintre coapsele surorii tale, amândoi aurii ca soarele, adevărul nu a fost greu de ghicit.

Tyrion clătină din cap. *Dacă ar fi născut măcar un copil al soţului ei, ar fi fost îndeajuns ca să dezarmeze bănuielile... Dar atunci Cersei n-ar fi fost Cersei.*

- Dacă n-ai fost tu şoptitorul, cine a fost?

- Vreun trădător, fără îndoială. Varys strânse chinga.

–

Degeţel?

–

Eu n-am pronunţat nici un nume. Tyrion îl lăsă pe eunuc să-1 ajute să urce în şa.

- Lord Varys, spuse el de pe cal, uneori am sentimentul că eşti cel mai bun prieten pe care îl am la Debarcaderul Regelui, iar alteori am sentimentul că îmi eşti cel mai rău duşman.

- Ce ciudat, şi eu gândesc exact la fel despre tine.

BRAN

Cu mult înainte ca primele degete de lumină să dea la o parte obloanele, ochii lui Bran erau deschişi. Aveau oaspeţi la Winterfell, vizitatori veniţi pentru sărbătoarea recoltei. In dimineaţa aceasta vor trage la ţintă. Cândva, această perspectivă l-ar fi umplut de emoţie, dar asta se întâmpla *înainte.*

Nu acum. Walderii se vor bate în săbii cu cavalerii din escorta Lordului Manderly, dar Bran nu va avea nici un rol în această întrecere. El trebuia s-o facă pe prinţul în solariul tatălui său.

- Ascultă şi s-ar putea să înveţi ceva despre ce înseamnă să fii lord, îi spusese Maester Luwin.

Bran nu ceruse să fie prinţ. Cavaler se visase el dintotdeauna, călare pe un cal de război, în armură strălucitoare, înconjurat de flamuri fluturând în vânt, de lănci şi de săbii.

De ce trebuia să-şi irosească zilele ascultând discuţiile bătrânilor despre lucruri pe care le înţelegea doar pe jumătate? *Pentru că eşti infirm,* îi reaminti un glas interior. Un schilod în scaunul

său moale putea să fie lord - băieţii Walder spuneau că bunicul lor era atât de plăpând încât trebuia să fie dus peste tot cu lectica - dar nu un cavaler călare pe armăsarul său. In plus, era datoria lui.

- Eşti urmaşul fratelui tău la Winterfell şi eşti un Stark, i-a spus *Ser* Rodrik, aducându-i aminte cum stătea Robb lângă tatăl său atunci când veneau să-1 vadă lorzii stegari.

Lordul Wyman Manderly sosise de la Portul Alb cu două zile în urmă, călătorind cu barca şi cu lectica, căci era prea gras ca să stea pe cal. In urma lui venise un lung alai de servitori, cavaleri, scutieri, lorzi mărunţi şi doamne, vestitori, muzicanţi, chiar şi un jongler, cu flamuri şi tunici sclipitoare, în zeci de culori. Bran îi întâmpinase la Winterfell din jilţul de piatră al tatălui său, cu lupi străvechi sculptaţi pe braţe, iar pe urmă *Ser* Rodrik i-a spus că s-a descurcat bine. Dacă acela ar fi fost sfârşitul, nu s-ar fi supărat. Insă a fost doar începutul.

- Ospăţul e un pretext plăcut, îi explicase *Ser* Rodrik, dar nimeni nu străbate o sută de leghe doar pentru o bucată de raţă şi o înghiţitură de vin. Doar cei care au de adus în faţa noastră probleme importante sunt dispuşi să facă acest drum.

Bran îşi ridică privirea spre tavanul de piatră brută de deasupra capului. Robb i-ar spune să nu se comporte ca un copil. Parcă îl auzea, şi glasul nobilului lor tată deopotrivă.

Vine iarna, iar tu eşti aproape om matur, Bran. Ai o datorie.

Când Hodor năvăli înăuntru, zâmbind şi mor-măind fără noimă, îl găsi pe băiat resemnat cu soarta sa. Il ajută să se spele şi să se pieptene.

–

Astăzi, jiletca din lână albă, porunci Bran. Şi broşa de argint. *Ser* Rodrik vrea să arăt ca un lord. Pe cât putea, Bran prefera să se îmbrace singur, dar erau anumite mişcări - să-şi tragă în sus pantalonii, să-şi lege ghetele - care îl chinuiau. Mergeau mai repede cu ajutorul lui Hodor. Odată ce învăţa să facă un lucru, îl făcea cu îndemânare. Mâinile sale erau mereu blânde, cu toate că avea o forţă uimitoare.

–

Dacă zeii nu ţi-ar fi luat puterea, ai fi fost un mare cavaler.

–

Hodor? Hodor îl privi, cu ochii căprui, nevinovaţi, ochi lipsiţi de înţelegere.

- Da, răspunse Bran, Hodor. Ii arătă cu degetul. Pe perete, lângă uşă, atârna un coş

rezistent din

nuiele şi piele, cu găuri tăiate pentru picioarele lui Bran. Hodor îşi trecu braţele prin curele şi îşi strânse bine cureaua lată în jurul pieptului, pe urmă înge-nunche lângă pat. Bran se sprijini de barele fixate în perete şi se balansa, vârându-şi picioarele inerte în coş şi apoi prin găuri.

- Hodor, spuse din nou Hodor, ridicându-se. Băiatul de la grajduri măsura aproape doi metri. Urcat în spatele lui, Bran aproape că atingea tavanul cu capul. Când ieşiră pe uşă, se aplecă. Odată, Hodor simţise miros de pâine coaptă şi *alergase* către bucătărie, iar Bran s-a lovit atât de tare, încât Maester Luwin a trebuit să-i coasă scalpul. Mikken îi adusese din depozitul de arme un coif vechi, ruginit, fără vizieră, dar rareori Bran se ostenea să-1

poarte. Walderii râdeau ori de câte ori îl vedeau cu el pe cap.

îşi odihni mâinile pe umerii lui Hodor, în timp ce coborau scara şerpuitoare. Afară, curtea răsuna deja de sunet de săbii, de scuturi şi de cai. Era o muzică dulce. *O să arunc doar o privire,* gândi Bran, *o privire fugară, atâta tot* Lorzii Portului Alb vor apărea mai târziu cu oştenii şi cavalerii lor.

Până în momentul acela, curtea aparţinuse scutierilor lor, cu vârste cuprinse între zece şi patruzeci de ani. Bran îşi dorea cu atâta ardoare să fi fost unul dintre ei, încât îl durea stomacul.

In curte fuseseră ridicate două ţinte, fiecare formată dintr-un stâlp solid care sprijinea o grindă transversală, cu un scut la unul dintre capete şi o ţintă căptuşită la celălalt.

Scuturile fuseseră pictate în roşu şi auriu, dar leii Lannisterilor erau zgrunţuroşi şi deformaţi şi erau deja zgâriaţi binişor de primii băieţi care i-au atacat.

Apariţia lui Bran în coş stârni priviri uimite din partea celor care nu-1 mai văzuseră

până atunci, dar era obişnuit să ignore asemenea priviri. Ii vedea pe Walderi încălecând. îşi

aduseseră armuri frumoase tocmai de la Gemeni, platoşe strălucitoare de argint, cu încrustaţii albastre. Walder cel Mare avea un coif cu o creastă în formă de castel, în timp ce Walder cel Mic preferase panglicile de mătase, albastre şi gri. Scuturile şi tunicile lor erau, de asemenea, diferite. Walder cel Mie purta pe blazonul împărţit în patru careuri turnurile gemene ale familiei Frey, alături de mistreţul vărgat al Casei bunicii sale şi plugarul ce o reprezenta pe cea a mamei; Crakehall şi Darry. Blazonul lui Walder cel Mare înfăţişa copacii şi corbii Casei Blackwood şi şerpii încolăciţi ai Casei Paege. *Sunt, probabil, avizi de onoruri,* gândi Bran privindu-i în timp ce-şi luau lăncile. *Un Stark nu are nevoie decât de lupul străvechi.*

Armăsarii lor bălţaţi erau iuţi, puternici şi bine dresaţi. Aliniaţi unul lângă altul, atacară ţintele de paie. Amândoi loviră scuturile în plin şi erau deja departe când ţintele căptuşite se răsuciră. Walder cel Mic dădu lovitura cea mai puternică, dar Bran se gândi că

Walder cel Mare se ţinea mai bine pe cal. Şi-ar fi dat ambele picioare nefolositoare în schimbul şansei de a se lua la întrecere cu oricare dintre ei.

Walder cel Mic îşi azvârli deoparte lancea sfărâmată, îl observă pe Bran şi opri calul lângă el:

–

Ce mai cal urât, zise, referindu-se la Hodor.

–

Hodor nu e cal, răspunse Bran.

–

Hodor, spuse Hodor.

Walder cel Mare se apropie la trap, alăturându-se vărului său:

–

Păi nu e la fel de *deştept* ca un cal, asta e sigur. Câţiva dintre flăcăii de la Portul Alb se înghiontiră şi începură să râdă.

–

Hodor. Radiind de voioşie, Hodor privi de la un Frey la altul, fără să-şi dea seama că

e batjocorit. Hodor hodor?

Calul lui Walder cel Mic nechează.

–

Vezi, discută. Poate că „hodor" înseamnă „te iubesc" pe limba cailor.

–

Tacă-ţi gura, Frey! Bran simţea cum sângele îi năvăleşte în obraji.

Walder cel Mic îşi aduse calul mai aproape, izbin-du-1 pe Hodor, cât p-aci să-1

dărâme.

–

Şi ce-o să faci dacă nu mi-o ţin?

–

O să-şi asmuţă asupra ta lupul, vere, îl atenţiona Walder cel Mare.

–

Foarte bine. întotdeauna mi-am dorit o blană de lup.

–

Vara ţi-ar smulge capul tău mare şi gras, zise Bran.

Walder cel Mic se bătu cu pumnul în piept, lovin-du-şi armura.

–

Lupul tău are dinţi de oţel, să muşte prin platoşă şi prin zale?

–

Ajunge! Glasul lui Maester Luwin răsună ca un tunet, acoperind zgomotul din curte.

Cât anume auzise, Bran nu-şi dădea seama, dar, evident, suficient ca să se înfurie. Nu se cuvin asemenea ameninţări şi nu vreau să mai aud aşa ceva. Aşa te porţi tu la Gemeni, Walder Frey?

–

Dacă vreau. De pe cal, Walder cel Mic îi aruncă lui Luwin o privire semeaţă, de parcă ar fi vrut să spună: *Eşti un simplu maester,cine eşti tu să-i aduci reproşuri lui Frey de la Răscruce?*

–

Ei bine, nu aşa trebuie să se comporte străjerii Doamnei Stark la Winterfell. De la ce aţi început?

Maester privi spre fiecare băiat în parte. Unul dintre voi îmi va spune, vă jur, altfel...

- Glumeam şi noi cu Hodor, mărturisi Walder cel Mare. îmi pare rău dacă l-am jignit pe Prinţul Bran. Voiam doar să fim amuzanţi.

Cel puţin el avea decenţa să pară ruşinat. Walder cel Mic avea un aer arţăgos.

- Şi eu la fel, spuse el. încercam doar să fiu amuzant.

Bran observă că lui Maester i se înroşise chelia, dacă nu altceva. Luwin era mai furios ca înainte.

- Un adevărat lord îi alină şi-i protejează pe cei slabi şi neajutoraţi, le spuse băieţilor Frey. N-am să vă permit să faceţi glume crude pe seama lui Hodor, m-aţi auzit? E un băiat inimos, săritor şi ascultător, ceea ce e mai mult decât pot spune despre voi amândoi.

Maester arătă spre Walder cel Mic: Iar tu nu te vei mai apropia de pădurea zeilor şi de acei lupi, altfel vei avea de plătit pentru asta. Cu mânecile fluturând, se întoarse pe călcâie, făcu vreo doi paşi clătinaţi, pe urmă întoarse capul: Bran, vino. Lordul Wyman aşteaptă.

- Hodor, du-te după Maester, porunci Bran.

- Hodor, zise Hodor. Cu pasul lui mare, îl ajunse din urmă pe Maester, care gonea cu furie. Maester Luwin ţinu uşa deschisă, iar Bran cuprinse cu braţele gâtul lui Hodor şi se aplecă în timp ce intrară.

- Walderii, începu el...

- Nu mai vreau să aud nimic despre asta, gata! Maester Luwin arăta obosit şi speriat.

Ai avut dreptate să-i iei apărarea lui Hodor, dar n-ar fi trebuit să te afli acolo. *Ser* Rodrik şi Lordul Wyman au luat deja micul dejun aşteptându-te. E nevoie să vin personal să te aduc, ca pe un copil mic?

–

Nu, răspunse Bran ruşinat. îmi pare rău, voiam doar...

–

Ştiu ce voiai, zise Maester Luwin pe un ton mai blând. Aş vrea să se poată adeveri, Bran. Ai vreo întrebare înainte să începem această audienţă?

- Vom vorbi despre război?

- *Tu* nu vei vorbi despre nimic. Glasul lui Luwin redevenise tăios. Eşti încă un copil de opt ani...

- Aproape nouă.

- Opt, repetă Maester cu fermitate. Să nu spui nimic altceva decât amabilităţi, doar dacă *Ser* Rodrik sau Lordul Wyman îţi pun întrebări.

Bran clătină din cap:

- O să ţin minte. N-am să-i pomenesc nimic lui *Ser* Rodrik despre ceea ce s-a întâmplat între tine şi băieţii Frey.

- Mulţumesc.

L-au aşezat pe Bran în scaunul de stejar al tatălui său, căptuşit cu perne gri de catifea, în spatele unei mese lungi

din scânduri. *Ser* Rodrik stătea la dreapta lui, iar Maester Luwin la stânga, înarmaţi cu pene, călimări cu cerneală şi un teanc de hârtii albe pe care aveau să

scrie tot ceea ce se petrecea. Bran îşi trecu o mână peste lemnul aspru al mesei şi îşi ceru scuze pentru că a întârziat.

–

Păi prinţii nu întârzie niciodată, răspunse amabil Lordul Portului Alb. Cei care vin înaintea lui sosesc prea devreme, atâta tot. Wyman Manderly avea un râs răsunător. Nu era de mirare că nu se putea ţine în şa, părea mai mare decât orice cal. Bun de gură, pe cât era de uriaş, începu prin a cere curţii de la Winterfell să confirme noii grăniceri pe care îi numise la Portul Alb. Bătrânii preferaseră să păstreze argintul pentru Debarcaderul Regelui decât să-1 trimită noului Rege al Nordului.

–

Regele Robb are nevoie de propria sa monetărie, declară el, iar Portul Alb este locul potrivit pentru asta.

Se oferi să preia problema, dacă regele era de acord, şi trecu apoi la descrierea felului în care întărise apărarea portului, detaliind costurile fiecărei lucrări de îmbunătăţire. Pe lângă baterea monedei, Lordul Manderly mai propuse construirea unei flote de război pentru Robb.

- Nu am mai avut putere pe mare de sute de ani, de când Brandon Pârjolitorul a dat foc corăbiilor tatălui său. Dă-mi aurul necesar, şi într-un an îţi voi aduce suficiente galere ca să poţi lua Piatra Dragonului şi Debarcaderul Regelui laolaltă.

Discuţiile despre corăbiile de război îi stârniră lui Bran interesul. Nimeni nu-1 întrebă

pe el, dar se gândi că ideea Lordului Wyman era excepţională. Le şi vedea, cu ochii minţii.

Se întrebă dacă vreun infirm comandase vreodată o navă de război. Dar *Ser* Rodrik promise

doar să-i înainteze lui Robb propunerea, spre analiză, în timp ce Maester Luwin scrijelea pergamentul.

Miezul zilei veni şi trecu. Maester Luwin îl trimise pe Poxy Tym jos, la bucătării, iar ei mâncară, în solariu, brânză, clapon şi pâine de ovăz. In timp ce rupea carnea cu degetele sale groase, Lordul Wyman ceru politicos mâna Doamnei Hornwood, care îi era verişoară.

- A fost născută Manderly, ştiţi. Poate că, după ce-şi va potoli amărăciunea, i-ar plăcea să fie din nou o Manderly, ce ziceţi? Muşcă din clapon şi zâmbi larg: Se face că sunt şi eu văduv de opt ani de zile. E vremea să-mi iau altă nevastă, nu sunteţi de acord, domnii mei?

Omul începe să se simtă singur. Aruncând oasele, întinse mâna după un copan. Sau, dacă

doamna visează un fecior mai tânăr, fiul meu, Wendel, şi el e neînsurat. E plecat la sud, unde o păzeşte pe Lady Catelyn, dar, fără îndoială, la întoarcere va dori să-şi ia o nevastă.

îşi şterse un strop de grăsime de pe bărbie cu mâneca tunicii.

Bran auzea prin ferestre zăngănitul îndepărtat al armelor. Nu îl interesau căsătoriile câtuşi de puţin. *Mi-aş dori să fiu jos, în curte.*

Lordul Wyman aşteptă ca masa să fie curăţată, înainte de a ridica problema unei scrisori pe care o primise de la Lordul Tywin Lannister, care îl ţinea ostatic la Furca Verde pe fiul lui mai mare, *Ser* Wylis. Mi-1 oferă înapoi fără răscumpărare, cu condiţia să-mi retrag trupele de la înălţimea Sa şi să jur că nu voi mai lupta.

–

Il vei refuza, desigur, spuse *Ser* Rodrik.

–

N-aveţi nici o teamă în privinţa asta, îl asigură lordul. Regele Robb nu are slujitor mai devotat decât Wyman Manderly. Totuşi, n-aş vrea să-mi văd fiul lâncezind la Harrenhal mai mult decât trebuie. E un loc nefast. Blestemat, se spune. Nu că aş fi genul care să

înghită asemenea baliverne, dar... Uitaţi-vă ce a păţit acest Janos Slynt. Ridicat de regină la rangul de Lord de Harrenhal şi alungat de fratele ei. Trimis la Zid, după cum se spune. Mă

rog să putem aranja, nu peste mult timp, un schimb echitabil de prizonieri. Ştiu că Wylis n-ar vrea să stea deoparte tot restul războiului. E viteaz fiul meu, şi fioros ca un dulău.

Când audienţa luă sfârşit, umerii lui Bran erau înţepeniţi de atâta stat în acelaşi scaun.

Iar în seara aceea, în timp ce stătea la cină, un corn sună, vestind sosirea unui alt oaspete.

Lady Donella Hornwood nu aduse cu sine o suită şi un lung şir de cavaleri, ci veni doar ea, însoţită de şase oşteni obosiţi, cu însemnul unui cap de elan pe uniformele portocalii şi pline de praf.

–

Regretăm nespus toate suferinţele prin care ai trecut, doamna mea, zise Bran când i se înfăţişă pentru a-şi aduce salutul. Lordul Hornwood fusese ucis în bătălia de la Furca Verde, iar singurul lor fiu murise în Pădurea Şoaptelor. Winterfell nu va uita.

–

Mă bucur să aud asta. Era o femeie palidă, uscăţivă, cu fiecare cută a feţei marcată

de suferinţă. Sunt foarte ostenită, stăpâne. Dacă mi-ai îngădui să mă odihnesc, ţi-aş fi recunoscătoare.

- Negreşit, zise *Ser* Rodrik. E timp destul mâine pentru discuţii.

Când sosi ziua următoare, cea mai mare parte a dimineţii fu dedicată discuţiilor despre grâne, legume şi carnea în saramură. Odată ce maesterii din Citadelă decretaseră începutul toamnei, oamenii înţelepţi puneau deoparte o parte din fiecare recoltă, deşi cantitatea era o problemă care părea să necesite multe dezbateri. Lady Hornwood depozita

o cincime din recolta ei. La propunerea lui Maester Luwin, promise să mărească această cantitate la o pătrime.

–

Bastardul lui Bolton masează trupe la Fortul Groazei, îi preveni ea. Nădăjduiesc că

are de gând să-i ducă spre sud, să se alăture tatălui său, la Gemeni, dar când am trimis să fie întrebat despre intenţiile lui, mi-a transmis că nici un Bolton nu va fi vreodată luat la întrebări de o femeie. De parcă ar fi fost un fiu legitim şi ar fi avut dreptul să poarte acel nume.

–

Lordul Bolton nu 1-a recunoscut niciodată pe băiat, din câte ştiu, interveni *Ser* Rodrik. Mărturisesc că nu-1 cunosc.

–

Puţini îl cunosc, răspunse ea. A locuit cu mama sa până acum doi ani, când tânărul Domeric a murit şi 1-a lăsat pe Bolton fără urmaş. Atunci şi-a adus ea bastardul la Fortul Groazei. Băiatul e o creatură perfidă, în orice caz, şi are un servitor care este aproape la fel de crud ca el. *Puturosul* i se spune. Se zice că nu face baie niciodată. Merg împreună la vânătoare, Bastardul şi acest Puturos, şi nu la vânătoare de cerbi. Am auzit poveşti, lucruri cărora nu-mi vine să le dau crezare, nici măcar când vine vorba despre un Bolton. Iar acum, că nobilul meu soţ şi fiul meu iubit au plecat la zei, Bastardul priveşte cu jind la pământurile mele.

Bran ar fi vrut să-i dea o sută de oameni ca să-şi apere drepturile, dar *Ser* Rodrik spuse doar:

–

Poate să se uite, dar de va face mai mult, îţi jur că va primi o pedeapsă cumplită. Vei fi în siguranţă, doamna mea, deşi, probabil, cu timpul, când durerea îţi va trece, s-ar putea să găseşti că e prudent să te recăsătoreşti.

–

Am trecut de anii când pot naşte copii, câtă frumuseţe am avut s-a dus de mult, răspunse ea schiţând un zâmbet

obosit, şi, cu toate acestea, bărbaţii se ţin după mine cum n-au făcut-o niciodată când am fost fecioară.

–

Nu-i priveşti cu ochi buni pe aceşti pretendenţi? întrebă Luwin.

–

Mă voi recăsători, dacă înălţimea Sa porunceşte, răspunse Lady Hornwood, dar Mors Crowfood e o brută beţivă şi e mai bătrân decât tatăl meu. Cât despre nobilul meu văr, Manderly, patul stăpânului meu nu e destul de mare să-1 încapă pe unul de dimensiunea lui, iar eu sunt cu siguranţă prea mică şi firavă să stau sub el.

Bran ştia că bărbaţii dormeau deasupra femeilor când împărţeau patul. Să dormi sub Lordul Manderly, îşi imagina el, ar fi ca şi cum ai dormi sub un cal prăbuşit. *Ser* Rodrik clătină din cap cu înţelegere:

- Vei avea alţi peţitori, doamna mea. Vom încerca să-ţi găsim un pretendent mai pe gustul tău.

- Poate că nu e nevoie să cauţi prea departe, ser. După ce Lady Hornwood plecă, Maester Luwin

zâmbi:

–

Ser Rodrik, cred sincer că doamna te place. *Ser* Rodrik îşi drese glasul, cu un aer stânjenit.

–

Era foarte tristă, spuse Bran. *Ser* Rodrik încuviinţă:

- Tristă şi blândă, şi deloc neatrăgătoare pentru o femeie de vârsta ei, cu toată

modestia de care dă dovadă. Totuşi, un pericol pentru pacea regatului fratelui tău.

- Ea? întrebă Bran uluit. Maester Luwin răspunse:

- Fără urmaş direct, bineînţeles că există mulţi care revendică pământurile familiei Hornwood. Clanurile Talahart, Flint şi Karstark, au cu toţii legături cu Casa Hornwood pe linie feminină, iar familia Glover îl creşte pe bastardul Lordului Harys la Deep-wood Motte.

Dreadfort nu are nici un fel de pretenţii, după câte ştiu eu, în afară de pământurile învecinate, iar Roose Bolton nu e omul care să rateze o asemenea ocazie.

Ser Rodrik se trase de mustăţi.

–

In asemenea cazuri, seniorul ei trebuie să-i găsească o partidă potrivită.

–

De ce *nu poţi* să te căsătoreşti tu cu ea? întrebă Bran. Spuneai că e atrăgătoare, iar Beth ar avea mamă.

Bătrânul cavaler aşează o mână pe braţul lui Bran:

–

Eşti amabil, prinţul meu, dar sunt doar un cavaler şi, în plus, sunt prea bătrân. Aş

putea să-i fiu alături câţiva ani, dar îndată ce aş muri, Lady Hornwood s-ar afla din nou în aceeaşi încurcătură, iar perspectivele lui Beth ar putea fi primejduite şi ele.

–

Atunci lasă-1 pe bastardul Lordului Hornwood să fie moştenitor, zise Bran, gândindu-se la fratele său vitreg, Jon.

Ser Rodrik răspunse:

–

Asta ar fi pe placul Gloverilor, poate şi umbra Lordului Hornwood ar fi mulţumită, dar nu cred că Lady Hornwood ne-ar iubi. Băiatul nu este din sângele ei.

–

Totuşi, interveni Maester Luwin, trebuie să ne gândim la asta. Lady Donella nu mai e la vârsta la care să poată avea urmaşi, după cum a mărturisit ea însăşi. Dacă nu bastardul, atunci cine?

–

Pot să mă retrag? Bran auzea în curte antrenamentul cavalerilor, sunetul de oţel pe oţel.

Bran roşi de plăcere. Nu era atât de plictisitor să fii lord pe cât se temuse şi, de vreme ce Lady Hornwood fusese atât de succintă în comparaţie cu Lordul Manderly, îi rămăseseră

câteva ore de lumină să-1 viziteze pe Vara. Ii plăcea să-şi petreacă timpul cu lupul său în fiecare zi, atât cât îi îngăduiau *Ser* Rodrik şi Maester.

De îndată ce Hodor intră în pădurea zeilor, Vara se ivi de sub un stejar, de parcă ar fi ştiut că veneau. Bran mai zări o siluetă zvealtă, neagră, privind din tufişuri.

- Lăţosule! Strigă el. Aici, Lăţosule. La mine. Dar lupul lui Rickon dispăru la fel de repede precum se ivise.

Hodor cunoştea locul preferat al lui Bran, aşa că îl duse la marginea unui iaz, sub coroana deasă a copacului inimii, unde Lordul Eddard obişnuia să îngenuncheze pentru a se ruga. Când ajunse acolo, valuri mici unduiau oglinda apei, făcând ca imaginea copacului să

tremure şi să danseze. Totuşi, nu era nici o suflare. Pentru o clipă, Bran fu derutat.

In clipa următoare, Osha ţâşni din iaz, împroş-când apa de jur-împrejur, atât de neaşteptat, încât până şi Hodor sări la o parte, jeluindu-se, îngrozit, *Hodor, Hodor,* până ce Bran îl bătu pe umăr ca să-1 liniştească.

- Cum poţi înota acolo, o întrebă pe Osha, nu e rece?

Osha înotă până la pietre şi se ridică, cu apa şiroindu-i pe trup. Era goală şi i se făcuse pielea de găină. Vara se apropie şi o adulmecă.

–

Voiam să ating fundul apei.

–

N-am ştiut că iazul are fund.

–

S-ar putea să nu aibă. Osha zâmbi. La ce te holbezi, băiete? N-ai mai văzut niciodată

o femeie?

–

Ba da. Bran făcuse baie cu surorile ei de sute de ori, şi văzuse şi servitoare în iazurile fierbinţi. Totuşi, Osha arăta altfel, cu trupul robust, solid şi viguros, în loc să fie suplu şi

arcuit. Avea picioarele musculoase, sânii plaţi ca două pungi goale. Ai o grămadă
de cicatrici.

–

Fiecare câştigată cu trudă. îşi ridică de jos rochia maro, o scutură de frunze şi şi-o trase peste cap.

–

Te-ai luptat cu uriaşi?

Osha susţinea că mai existau şi acum uriaşi dincolo de Zid. *Poate, într-o zi, chiar voi vedea unul...*

–

M-am luptat cu oameni. Se încinse la brâu cu o bucată de sfoară. Ciori negre, cel mai adesea. Am şi ucis un om, zise ea, scuturându-şi părul. Ii crescuse de când venise la Winterfell, trecându-i binişor peste urechi. Avea o înfăţişare mai blândă decât femeia care încercase cândva să-1 ucidă în pădurea lupilor. Am auzit astăzi nişte vorbe la bucătărie despre tine şi băieţii Frey.

–

Ce? Ce spuneau?

Osha îi zâmbi cu amărăciune.

–

Că un băiat care-şi bate joc de un uriaş e un prost, iar lumea în care un infirm trebuie să-1 apere e nebună.

–

Hodor nu şi-a dat seama că-şi bat joc de el, zise Bran. Oricum, el nu se bate niciodată. îşi aminti că odată, pe când era mic, s-a dus la piaţă cu mama şi cu Septa Mordane. L-au luat cu ei pe Hodor, să le ducă bagajele, dar acesta s-a rătăcit şi, când l-au găsit, nişte băieţi îl înghesuiseră într-un gang şi îl loveau cu beţele. *Hodor!,* striga el întruna,

plângând şi ferindu-se, dar n-a ridicat nici o clipă mâna împotriva lor. Septonul Chayle spune că are un suflet nobil.

–

Da, răspunse Osha, şi mâini destul de puternice ca să poată suci gâtul unui om, dacă-

şi pune în minte. Dar ar fi mai bine să se ferească de băieţii Walder, şi tu la fel. Cel mare, căruia i se spune Micuţul, am impresia că are numele care i se potriveşte. Mare la trup, mic pe dinăuntru, şi rău până-n măduva oaselor.

–

N-ar îndrăzni niciodată să-mi facă vreun rău. Se teme de Vara, orice-ar zice el.

–

Atunci poate că nu e atât de prost cum pare. Osha era mereu prudentă în preajma lupilor străvechi. In ziua în care a fost luată, Vara şi Vânt Cenuşiu sfâşiaseră în bucăţi trei vietăţi sălbatice. Sau poate că este. Şi asta miroase a necazuri. îşi legă părul. Mai visezi lupii?

–

Nu. Lui Bran nu-i plăcea să vorbească despre visele sale.

–

Un prinţ ar trebui să mintă mai bine de atât, râse Osha. Ei bine, visele tale sunt treaba ta. Treaba mea e în bucătării şi aş face mai bine să mă întorc înainte ca Gage să

înceapă să se pună pe ţipat şi fluturat lingura aia mare de lemn. Cu permisiunea ta, prinţul meu.

Ea n-ar fi trebuit sa pomenească despre visele cu lupi, gândi Bran în timp ce Hodor îl căra în sus, pe scări, către dormitorul său. Se luptă cu somnul cât putu, dar în cele din urmă

acesta îl învinse, ca de obicei. In noaptea aceasta visă copacul inimii. Il privea, cu ochii săi adânci şi roşii, chemându-1 cu gura-i strâmbă de lemn, iar din crengile sale palide se ivi corbul cu trei ochi, fâlfâind, ciugulindu-i faţa şi strigându-i numele, cu glasul tăios ca o sabie.

Fu însă trezit de sunetul goarnelor. Bran se împinse pe o parte, recunoscător că a fost trezit. Auzi tropot de cai şi strigăte zgomotoase. *Au sosit alţi oaspeţi, şi sunt pe jumătate beţi după scandalul pe care îl fac.* Apucându-se cu mâinile de bare, îşi ridică trupul din pat şi se duse la scaunul

de lângă fereastră. Pe flamură aveau un uriaş cu lanţurile sfărâmate, semn că erau din clanul Umber, de pe tărâmurile nordului, de dincolo de Ultimul Râu.

In ziua următoare, doi dintre ei veniră împreună la audienţă, unchii Mareluijon, nişte fanfaroni în amurgul vieţii, cu bărbi albe ca mantiile din blană de urs polar pe care le purtau. Cândva, o cioară îl luase pe Mors drept mort şi îi ciugulise un ochi, aşa că acesta purta o piatră a dragonului în loc de ochi. După cum spusese Bătrâna Nan povestea, Mors a apucat cioara în pumn şi i-a muşcat capul, şi astfel l-au botezat Mâncătorul de Ciori. Nu a vrut niciodată să-i spună lui Bran de ce fratelui său slăbănog i se spunea Urgia Târfelor.

De îndată ce se aşezară, Mors le ceru permisiunea să se însoare cu Lady Hornwood.

–

Marelejon este mâna dreaptă a Tânărului Lup, toţi ştiu asta. Cine poate fi mai potrivit să apere pământurile văduvei decât un Umber, şi care Umber e mai potrivit decât mine?

–

Lady Donella e încă în doliu, spuse Maester Luwin.

–

Am sub veşminte un leac pentru doliu, râse Mors. *Ser* Rodrik îi mulţumi politicos şi îi promise că îi va prezenta această problemă doamnei şi regelui.

Hother voia corăbii.

- Dinspre nord, se furişează sălbatici, mai mulţi decât am văzut vreodată. Au traversat Golful Focilor în bărci mici şi acostează pe ţărmurile noastre. Ciorile din Eastwick sunt prea puţine ca să-i oprească, iar ei se ascund repede ca nişte nevăstuici. Avem nevoie de corăbii lungi, da, şi de oameni puternici să le conducă. Marelejon a luat prea mulţi. Jumătate din recolta noastră s-a scuturat din lipsă de oameni care să dea cu coasa.

Ser Rodrik se trase de mustăţi.

–

Aveţi păduri de pini înalţi şi stejari bătrâni. Lordul Manderly are constructori de corăbii şi marinari cu duiumul. împreună, ar trebui să puteţi ţine pe apă destule corăbii ca să

păzească ambele coaste ale voastre.

–

Manderly? pufni Mors Umber. Sacul acela de seu care se clatină pe picioare? E

batjocorit chiar de oamenii lui, care-1 numesc Lordul Mreană, după câte am auzit. Omul abia poate să umble. Dacă i-ai înfige o sabie în burtă, ar ţâşni din ea zece mii de ţipari.

–

E gras, recunoscu *Ser* Rodrik, dar nu e prost. Vei colabora cu el, altfel regele va şti care e motivul. Şi, spre uimirea lui Bran, brutalul Umber fu de acord să facă aşa cum i s-a poruncit, deşi nu fără să bombăne.

Pe durata audienţei, sosiră Gloverii din Deep-wood Motte şi un grup mare de membri ai familiei Tallhart din Cetatea lui Torrhen. Galhart şi Robert Glover lăsaseră Deepwood Motte pe mâna soţiei lui Robert, dar cel care veni la Winterfell era administratorul lor.

- Doamna mea îţi cere iertare că nu a putut veni. Copilaşii ei sunt încă prea mici pentru o asemenea călătorie şi n-a fost dispusă să-i lase singuri.

Curând, Bran îşi dădu seama că administratorul, şi nu Lady Glover, era cel care conducea cu adevărat Deepwood Motte. Omul îi înştiinţa că deocamdată punea deoparte doar o zecime din recoltele sale. Susţinea că un vraci de ocazie îi spusese că va urma o vară

îmbelşugată înainte de-a se aşterne frigul. Maester Luwin avea numai cuvinte alese despre vracii de ocazie. *Ser* Rodrik le porunci oamenilor să pună deoparte o cincime şi îl chestiona pe administrator cu de-amănuntul despre bastardul Lordului Hornwood, Larence Snow. In nord, toţi bastarzii de viţă nobilă primeau numele de Snow. Acest

flăcău avea aproape doisprezece ani, iar administratorul îi slăvea isteţimea şi curajul.

–

Poate că ideea ta cu privire la băiat poate fi pusă în practică, Bran, spuse Maester Luwin. Intr-o bună zi, cred că vei fi un bun lord pentru Winterfell.

–

Ba nu. Bran ştia că nu va fi niciodată lord, nu mai mult decât avea să fie vreodată

cavaler. Robb se va căsători cu o fată din familia Frey, mi-ai spus-o chiar tu, iar Walderii spun şi ei acelaşi lucru. Va avea fii, iar aceştia vor fi stăpâni la Winterfell după el, nu eu.

–

S-ar putea să fie aşa, zise *Ser* Rodrik, dar eu am fost însurat de trei ori şi soţiile mi-au dat fiice. Acum nu-mi mai rămâne decât Beth. Fratele meu, Martyn, a avut parte de patru fii puternici, dar numai unul a trăit să devină bărbat. Când şi acesta a fost ucis, neamul lui Martyn a pierit odată cu el. Când vorbim re ziua de mâine, nimic nu e sigur. In ziua următoare, i-a venit rândul lui Leobald Tallhart. Vorbi despre prevestirile legate de vreme şi despre mintea înapoiată a oamenilor din popor şi povesti cum nepotul lui ardea de dorul luptei.

- Benfred şi-a ridicat propria trupă de lăncieri. Băieţi, nici unul mai mare de nouăsprezece ani, dar fiecare dintre ei se crede un tânăr lup. Când le-am spus că sunt doar nişte iepuri, au râs de mine. Acum îşi spun Iepuri Sălbatici şi aleargă prin ţară cu blănuri de iepuri legate la capetele lăncilor şi cântând cântece cavalereşti.

Bran se gândi că asta suna grozav. Şi-1 aminti pe Benfred Tallhart, un băiat necioplit, gălăgios, care vizitase adesea Winterfell împreună cu tatăl său, *Ser* Helman, şi fusese prietenos cu Robb şi cu Theon Greyjoy. Dar *Ser* Rodrik era evident neplăcut impresionat de ceea ce auzea.

–

Dacă regele ar avea nevoie de mai mulţi oameni, ar trimite după ei, spuse el.

Informează-1 pe nepotul tău că trebuie să rămână în Cetatea lui Torrhen, aşa cum a poruncit nobilul său tată.

–

Aşa voi face, ser, zise Leobald, şi abia apoi o aduse în discuţie pe Lady Hornwood.

Biata fiinţă, fără un soţ care să-i apere pământurile şi fără nici un fiu care s-o moştenească.

îşi aminteau, fără îndoială, că propria lui soţie era o Hornwood, sora ultimului Lord Halys.

Un castel gol e un castel trist, continuă el. Mi-a trecut prin minte să-mi trimit fiul cel mai mic la Lady Donella, să aibă grijă de el ca de propriul ei copil. Beren are aproape zece ani, un flăcău potrivit, iar ea îi este mătuşă. Ar înveseli-o, sunt sigur, şi probabil că el chiar ar lua numele de Hornwood...

–

Dacă ar fi numit moştenitor? sugeră Maester Luwin.

–

... ca să poată duce mai departe Casa Hornwood, îl completă Leobald.

Bran ştia ce avea de spus.

- Mulţumesc pentru idee, domnul meu, se repezi el cu vorba, înainte ca *Ser* Rodrik să

apuce să spună ceva. Vom aduce această problemă în faţa fratelui meu Robb. O, şi a Doamnei Hornwood.

Leobald păru surprins să-1 audă pe băiat vorbind.

A

- Iţi sunt recunoscător, prinţul meu, zise el. Dar Bran văzu milă în ochii săi albaştri, palizi, amestecată probabil cu puţină bucurie că băiatul schilod nu era, în definitiv, fiul *lui.*

Pentru o clipă îl urî.

Totuşi, Maester Luwin îl simpatiza mult.

–

Beren Tallhart ar putea foarte bine să fie cel mai bun răspuns pentru noi, le spuse după ce acesta plecă. După obârşie, este pe jumătate Hornwood. Dacă ia numele unchiului său...

–

... va fi tot un băiat, interveni *Ser* Rodrik, şi va fi strâns cu uşa să-şi păstreze pământurile, împotriva voinţei lui Mors Umber şi a bastardului Roose Bolton. Trebuie să

chibzuim bine la asta. Va trebui să-1 sfătuim cât mai bine pe Robb înainte de a lua vreo decizie.

–

Totul se poate reduce la aspectele practice, spuse Maester Luwin. Care lord îi este mai necesar? Pământurile riverane sunt parte a regatului său, s-ar putea să dorească să

cimenteze alianţa căsătorind-o pe Lady Hornwood cu unul dintre lorzii Tridentului. Un Blackwood, poate, sau un Frey...

–

Lady Hornwood îl poate avea pe unul dintre Freyii voştri, zise Bran. Ii poate avea pe amândoi, dacă vrea.

–

Nu eşti prea amabil, prinţul meu, îl dojeni *Ser* Rodrik.

Nici Walderii nu sunt. Incruntându-se, Bran fixă masa cu privirea şi nu mai spuse nimic.

In zilele următoare, sosiră corbi de la alte Case nobile, aducând refuzuri politicoase.

Bastardul de la Dreadfort nu putea să li se alăture, cei din familia Mormont şi Karstark erau cu toţii plecaţi în sud, cu Robb. Lordul Locke era prea bătrân ca să se aventureze în această

călătorie, Lady Flint era însărcinată, iar la Rondul Văduvei era epidemie. In sfârşit, primiseră de veste de la toţi principalii vasali ai Casei Stark, cu excepţia lui Howland Reed, insularul care nu pusese piciorul în afara mlaştinilor sale de mulţi ani, şi a Cerwyinilor, al căror castel se afla la o jumătate de zi depărtare de Winterfell. Lordul Cerwyn era prizonier al Lannisterilor, dar fiul său, un flăcău de paisprezece ani, sosi, într-o dimineaţă

strălucitoare şi vântoasă, în fruntea unui grup de două duzini de lăncieri. Bran dădea ocol curţii, călare pe Dansator, când intrară pe poartă. Alergă să-i întâmpine. Cley Cerwyn fusese mereu prietenul lui Bran şi al fraţilor săi.

- Bună dimineaţa, Bran, îi strigă Cley cu voioşie. Sau trebuie acum să-ţi spun *Prinţe Bran?*

- Numai dacă vrei. Cley râse.

–

De ce nu? Toţi ceilalţi sunt regi sau prinţi în ultimul timp. Stannis a scris şi la Winterfell?

–

Stannis? Nu ştiu.

–

E şi el rege acum, îi mărturisi Cley. Spune că Regina Cersei s-a culcat cu fratele ei, astfel că Joffrey este bastard.

-Joffrey Bastardul, mârâi unul dintre cavalerii lui Cerwyn. Nu e de mirare că e perfid, dacă tatăl său e Regicidul.

- Aşa e, spuse un altul, zeii urăsc incestul. Uita-ţi-vă cum i-au doborât pe Targaryieni.

Pentru o clipă, Bran simţi că se sufocă. O mână uriaşă îl izbea în piept. Avea impresia că se prăbuşeşte şi se agăţă cu

disperare de frâiele Dansatorului. Teroarea i se citise probabil pe faţă.

–

Bran? zise Cley Cerwyn. Nu te simţi bine? E doar un alt rege, nimic altceva.

–

Robb îl va înfrânge şi pe el. întoarse capul Dansatorului către grajduri, ignorând privirile nedumerite pe care i le arunca Cerwyn. Sângele îi bubuia în urechi, şi, dacă nu ar fi fost legat în şa, probabil că ar fi căzut.

In seara aceea, Bran se rugă la zeii tatălui său să-i dea un somn fără vise. Dacă zeii auziseră, i-au înşelat aşteptările, căci coşmarul pe care i l-au trimis a fost mai rău decât orice vis cu lupi.

Zboară sau mori, striga corbul cu trei ochi în timp ce îl ciugulea. El plângea şi se ruga, dar corbul nu avea milă. I-a scos ochiul stâng şi apoi pe dreptul, iar când a rămas orb în întuneric, i-a ciugulit fruntea, vârându-şi ciocul ascuţit adânc în craniul lui. A zbierat până când a simţit că plămânii îi vor lua foc. Durerea era ca o secure spintecându-i capul, dar când corbul şi-a scos ciocul, mânjit de bucăţi de oase şi păr, Bran vedea din nou. Ceea ce a văzut 1-a făcut să geamă de spaimă. Era agăţat de un turn înalt, iar degetele îi alunecau, unghiile zgâriau piatra, iar picioarele îl trăgeau în jos, picioare moarte, inutile. *Ajută-mă!*

striga. Un om de aur apăru pe cer, deasupra lui, şi îl trase în sus. *Lucrurile pe care le fac din dragoste,* murmură el încet, în timp ce-1 azvârli în aer.

TYRION

- Nu mai dorm cum dormeam când eram tânăr, îi spuse Marele Maester Pycelle, ca să

justifice întâlnirea matinală. Prefer să mă scol, deşi e încă întuneric, decât să zac fără

odihnă în pat, frământându-mă cu problemele nerezolvate, spuse el - deşi pleoapele grele îl făceau să pară pe jumătate adormit.

In camerele aerisite de sub stâncărie, slujitoarea le servea ouă fierte, compot de prune şi terci, în timp ce Pycelle le servea judecăţile lui:

–

In aceste vremuri de restrişte, când atât de mulţi oameni mor de foame, cred că e potrivit ca masa mea să fie frugală.

–

Lăudabil, recunoscu Tyrion, spărgând un ou mare, cu coaja maronie, care îi amintea în mod nemeritat de capul chel, pătat, al Marelui Maester. Eu am un alt punct de vedere.

Dacă este mâncare, o mănânc, în caz că mâine nu mai e nimic. Zâmbi. Spune-mi, şi corbii tăi se trezesc cu noaptea-n cap?

–

Pycelle îşi mângâie barba albă ca zăpada care i se revărsa pe piept.

–

Fără doar şi poate. Să trimit după pană şi cerneală când terminăm de mâncat?

–

Nu-i nevoie. Tyrion aşează scrisorile pe masă, lângă terci, două pergamente împreunate, rulate strâns şi pecetluite cu ceară la ambele capete. Trimite fata de aici, să putem discuta.

–

Lasă-ne, copilă, porunci Pycelle. Slujitoarea se precipită afară din încăpere. Acum, aceste scrisori...

–

Pentru ochii lui Doran Martell, Prinţ de Dorne. Tyrion curăţă coaja spartă de pe ou şi luă

o înghiţitură. Era nesărat. O scrisoare, în două exemplare. Trimite-ţi cele mai agere păsări.

Problema e de maximă importanţă.

–

Le voi trimite îndată ce terminăm micul dejun.

–

Trimite-le acum. Compotul de prune mai poate aştepta. Regatul s-ar putea să nu mai aştepte. Lordul Renly îşi conduce oastea pe drumul rozelor, şi nimeni nu ştie când va pleca Lordul Stannis de la Piatra Dragonului.

Pycelle clipi.

–

Dacă stăpânul meu doreşte...

–

Doreşte.

–

Sunt aici ca să slujesc. Maester se ridică cu greu în picioare, cu lanţul rangului său zornăind încet. Era un obiect greu, o duzină de zale de maester legate laolaltă şi împodobite cu pietre preţioase. Iar lui Tyrion i se păru că inelele de aur, argint şi platină erau cu mult mai numeroase decât cele din metale mai puţin nobile.

Pycelle se mişca atât de încet, încât Tyrion avu timp să-şi termine oul şi să guste compotul de prune - apos şi fiert prea mult, după gustul lui - înainte ca sunetul aripilor să-1 îndemne să se ridice. Observă corbul, negru pe cerul zorilor, şi se întoarse sprinten către labirintul de rafturi de la celălalt capăt al încăperii.

Leacurile maesterului erau etalate într-un număr impresionant, zeci de vase pecetluite cu ceară, sute de sticluţe astupate cu dopuri şi multe flacoane mate, nenumărate borcane cu plante uscate, fiecare având câte o etichetă scrisă cu grijă de mâna lui Pycelle. O *minte ordonată,* reflectă Tyrion şi, într-adevăr, după ce desluşeai aranjamentul, era uşor să vezi că fiecare poţiune îşi avea locul său. *Şi lucruri atât de interesante.* Observă calmante şi somnifere, laptele macului, lacrimile din Lys, pudră de potir cenuşiu, otrava lupilor şi dansul demonilor, venin de bazilisc, ochiul orb, sângele văduvei...

Stând pe vârfuri şi întinzându-se, reuşi să tragă o sticluţă plină de praf de pe raftul de sus.

Când citi eticheta, zâmbi şi şi-o vârî în mânecă.

Era înapoi la masă, decojind alt ou, când Marele Maester Pycelle coborî târându-şi picioarele pe scări.

- Am rezolvat, stăpâne. Bătrânul se aşează. O chestiune ca aceasta... e mai bine să fie rezolvată cu promptitudine, într-adevăr, într-adevăr... De mare importanţă, spui?

–

O, da. Terciul era prea gros, după gustul lui Tyrion, şi îi lipseau untul şi mierea. Fără doar şi poate, untul şi mierea erau rareori întâlnite în ultima vreme la Debarcaderul Regelui, deşi Lordul Gyles avea provizii serioase la castel. Jumătate din hrana pe care o mâncau în această

perioadă venea de pe pământurile lui sau de pe cele ale Doamnei Tanda. Rosby şi Stokeworth se aflau în apropierea oraşului, către nord, şi erau încă neatinse de război.

–

însuşi Prinţul de Dorne, dacă îmi e îngăduit să întreb...

–

Mai bine nu.

–

Cum spui. Curiozitatea lui Pycelle era atât de mare, încât Tyrion aproape că îi putea simţi gustul. Poate că... consiliul regelui...

Tyrion lovi cu lingura de lemn marginea castronului, şi zise:

–

Consiliul există ca să-1 *sfătuiască* pe rege, Maester.

–

întocmai, răspunse Pycelle, iar regele...

–

... este un băiat de treisprezece ani. Eu vorbesc în numele lui.

–

Aşa faci, într-adevăr. Eşti Mâna Regelui. Dar... graţioasa ta soră, Regina Noastră

Regentă, ea...

... poartă o grea povară pe umerii ei albi şi drăgălaşi. Nu doresc să-i sporesc povara. Tu vrei? Tyrion îşi iţi capul şi îl privi întrebător pe Marele Maester.

Pycelle îşi plecă ochii înapoi la mâncare. Ceva din privirea ochilor desperecheaţi ai lui Tyrion îi făcea pe oameni să se simtă stânjeniţi; conştient de asta, se folosea din plin de ei.

- Ah, bolborosi bătrânul privindu-şi prunele. Fără îndoială, ai dreptul, stăpâne. Eşti foarte atent... s-o scuteşti de această... povară.

–

întocmai, aşa sunt eu. Tyrion reveni la terciul nesatisfăcător. Atent. In definitiv, Cersei e sora mea dragă.

–

Şi femeie, neîndoios, zise Marele Maester Pycelle. O femeie cât se poate de deosebită, Şi totuşi... nu e lucru puţin să te ocupi de toate grijile regatului, în ciuda fragilităţii sexului femeiesc...

O, da, e o porumbiţă delicată, întreabă-l numai pe Eddard Stark.

- Mă bucur că-mi împărtăşeşti preocuparea. Şi îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Dar mă

aşteaptă o zi lungă. îşi întinse picioarele şi sări de pe scaun. Eşti bun să mă informezi îndată ce primim un răspuns din Dorne?

–

Cum ţi-e voia, stăpâne.

–

Şi *numai* pe mine?

–

A... desigur.

Pycelle se ţinea de barbă cu mâna-i pătată, aşa cum un înecat se agăţa de frânghie. Inima lui Tyrion tresaltă de bucurie. *Unul,* gândi el.

Ieşi cu mersu-i legănat în curtea interioară, mun-cindu-şi pe scări picioarele scurte. Soarele era deja sus, iar castelul forfotea. Străjerii patrulau pe ziduri, iar cavalerii şi oştenii se

antrenau cu săbii boante. In apropiere, pe marginea unei fântâni, şedea Bronn.

Două slujitoare drăgălaşe trecură alene pe lângă el, ducând între ele un coş de nuiele, dar mercenarul nu le aruncă nici măcar o privire.

- Bronn, te plâng. Tyrion făcu semn către fetişcane. Cu asemenea imagini încântătoare în jurul tău, tot ceea ce vezi este o ceată de mocofani care fac hărmălaie. Se opri, rămânând în picioare. Cine este băiatul cu tunica albastră în carouri, cu cei trei ochi pe scut?

- Un cavaler rătăcitor, Tallad îşi zice. De ce? Bronn îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi.

–

E cel mai bun. Dar uită-te la el, se mişcă într-un anumit ritm, dând aceleaşi lovituri, în aceeaşi ordine, de fiecare dată când atacă. Rânji. Asta îi va aduce moartea în ziua când mă va înfrunta.

–

Ii e jurat lui Joffrey, nu e cazul să te înfrunte pe tine.

Străbătură curtea interioară, Bronn potrivindu-şi pasul lung după pasul scurt al lui Tyrion.

Mercenarul arăta aproape respectabil în aceste zile. Părul negru îi era spălat şi pieptănat, era proaspăt bărbierit şi purta platoşa neagră de ofiţer al Rondului de Noapte. Pe umeri îi atârna mantia purpurie a Lannisterilor, împodobită cu mâini aurii. Tyrion i-o dăruise când 1-a numit căpitan al gărzii sale personale.

–

Câţi petiţionari avem astăzi? se interesă el.

–

Treizeci şi ceva, răspunse Bronn. Cei mai mulţi au plângeri sau vor ceva, ca întotdeauna.

Ţi s-a întors favorita.

Oftă.

- Lady Tanda?

–

Pajul ei. Te invită din nou să iei cina cu ea. Veţi avea pulpă de vânat, zice, o pereche de gâşte umplute cu sos de dude, şi...

–

... fiica ei, îl completă Tyrion posac. Din clipa când sosise la Fortăreaţa Roşie, Lady Tanda îl vâna, înarmată cu un arsenal nesfârşit de plăcinte cu mrea-nă, mistreţi şi tocană cu cimbru şi smântână. Ii intrase cumva în cap ideea că lordul pitic ar fi consortul ideal pentru fiica sa, Lollys, o fată masivă, moale, redusă la minte, despre care se zvonea că era încă fecioară la cei treizeci şi trei de ani ai săi.

- Transmite-i refuzul meu politicos.

–

N-ai poftă de gâscă umplută? rânji Bronn răutăcios.

–

Poate că ar trebui să mănânci gâscă şi să te însori cu fata. Sau, şi mai bine, trimite-1 pe Shagga.

–

Shagga mai degrabă ar mânca fata şi s-ar căsători cu gâscă, remarcă Bronn. Oricum, Lollys e mai grea decât el.

–

Asta cam aşa e, recunoscu Tyrion în timp ce pătrundeau în umbra unei pasarele acoperite dintre două turnuri. Cine altcineva mă mai doreşte?

Mercenarul deveni mai serios.

–

E un cămătar din Braavos, cu hârtii bizare şi chestii dintr-astea, care cere să fie primit la rege în legătură cu plata unui împrumut.

–

De parcă Joff ar şti să numere peste douăzeci. Trimite-1 la Degeţel, va găsi el o cale să-1

pună pe fugă. Altcineva?

- Un lord de la Trident. Zice că oamenii tatălui tău i-au incendiat cetatea, i-au siluit nevasta şi i-au ucis toţi ţăranii.

- Mi se pare că asta se numeşte *război.* Tyrion mirosea că era mâna lui Gregor Clegane, a lui *Ser* Amory Lorch sau a celuilalt câine al iadului, favoritul tatălui său, Qohorik. Ce vrea de la Joffrey?

–

Alţi ţărani, răspunse Bronn. A bătut tot drumul ca să se laude cât de loial este el şi să

cerşească o recompensă.

–

îmi voi face timp pentru el mâine dimineaţă. Fie că era loial cu adevărat, fie că era doar disperat, un lord riveran nemulţumit ar putea fi de folos. Vezi să i se dea o cameră confortabilă şi o masă caldă. Tri-mite-i şi o pereche nouă de cizme, dintr-acelea bune, un dar din partea Regelui Joffrey. O dovadă de generozitate nu strică niciodată.

Bronn încuviinţă scurt.

–

Mai e şi un grup mare de brutari, măcelari şi legumicultori care cer zgomotos să fie ascultaţi.

–

Le-am spus ultima oară, n-am nimic să le dau. La Debarcaderul Regelui sosea doar o cantitate redusă de mâncare, destinată în cea mai mare parte castelului şi garnizoanei. Preţurile crescuseră revoltător de mult la legume, făină şi fructe, iar Tyrion nu voia să se gândească la ce fel de carne ar putea să intre în oalele crâşmelor de la Fundătura Puricilor. Peşte, spera. Aveau încă râul şi marea... cel puţin până când venea Lordul Stannis.

–

Vor protecţie. Noaptea trecută, un brutar a fost copt în propriul său cuptor. Gloata susţinea că cerea prea mult pe pâine.

–

Şi e adevărat?

–

Nu are cum să nege.

–

Nu l-au mâncat, nu-i aşa?

–

Nu, din câte am auzit.

–

Data viitoare o vor face, zise Tyrion neîndurător. Le voi da ce protecţie pot. Mantiile aurii...

–

Oamenii susţin că în mulţime erau mantii aurii, răspunse Bronn. Cer să vorbească cu regele în persoană.

–

Nebuni! Tyrion îi alungase cu vorbe politicoase, nepotul său i-ar alunga cu bice şi cu suliţe. Era cât p-aci să îngăduie asta... Dar, nu, nu îndrăznea. Mai devreme sau mai târziu, Debarcaderul Regelui va fi atacat de un duşman sau altul, şi ultimul lucru pe care îl voia era să

aibă trădători între zidurile oraşului. Spune-le că Regele Joffrey le împărtăşeşte îngrijorarea şi va face tot ce poate pentru ei.

–

Vor pâine, nu promisiuni.

–

Dacă le dau astăzi pâine, mâine voi avea de două ori mai mulţi la poartă. Altcineva?

–

Un frate în negru, de la Zid. Administratorul susţine că a adus o mână putrezită într-un vas.

Tyrion schiţă un zâmbet.

–

Mă miră că nu a mâncat-o nimeni. Presupun că ar trebui să-1 primesc. Nu cumva e Yoren?

–

Nu. Un cavaler, Thorne.

–

Ser Alliser Thorne? Dintre toţi fraţii în negru pe care îi cunoscuse la Zid, lui Tyrion Lannister îi plăcuse cel mai puţin

Ser Alliser Thorne. Un om aspru, ursuz, prea plin de sine. M-am răzgândit, nu cred că vreau să-1 văd pe *Ser* Alliser chiar acum. Găseşte-i o cameră ferită, unde nimeni nu a schimbat aşternuturile de un an, şi mai lasă-i mâna să putrezească puţin.

Bronn râse zgomotos şi plecă să-şi vadă de treburi, în timp ce Tyrion se căznea să urce scările şerpuitoare. Când trecu şchiopătând prin curtea exterioară, auzi bariera-ghilotină

ridicându-se cu un huruit. Sora lui, însoţită de o suită numeroasă, aştepta la poarta principală.

Călare pe armăsarul ei alb, Cersei era cu mult mai înaltă decât el, o zeiţă în verde.

–

Frate, strigă ea fără căldură în glas. Regina nu era mulţumită de felul în care Tyrion se ocupase de Janos Slynt.

–

înălţimea Ta. Tyrion făcu o reverenţă. Eşti încântătoare în dimineaţa aceasta.

Coroana îi era aurie, mantia de hermină. Membrii suitei stăteau călare în spatele ei: *Ser* Boros Blount din Garda Regală, cu cămaşa albă cu solzi şi obiş-nuita-i privire încruntată, *Ser* Balon Swann, cu arcul atârnat de şaua cu încrustaţii de argint, Lordul Gyles Rosby, cu tuşea lui hârâită, mai rea ca oricând, Hal-lyne, Profetul Breslei Alchimiştilor şi cel mai nou favorit al reginei, vărul lor, *Ser* Lance Lannister, scutierul răposatului ei soţ, ridicat la rang de cavaler la insistenţele văduvei sale. Vylarr şi douăzeci de străjeri îi escortau.

–

încotro te îndrepţi astăzi, surioară? întrebă Tyrion.

–

Fac un tur al porţilor, să cercetez noile catapulte şi aruncătoarele de flăcări. N-aş vrea să

fim cu toţii la fel de indiferenţi la problemele apărării oraşului cum pari a fi tu. Cersei îl fixă cu ochii ei verzi,

limpezi, frumoşi chiar şi când priveau cu dispreţ. Am fost informată că Renly Baratheon a plecat din High-garden. Se îndreaptă către drumul rozei, cu toată oştirea în urma lui.

–

Varys mi-a spus acelaşi lucru.

–

Ar putea ajunge aici când va fi lună plină.

–

Nu în ritmul relaxat în care înaintează acum, o asigură Tyrion. Se ospătează în fiecare seară la alt han şi face câte un popas la fiecare răscruce.

–

Şi cu fiecare zi tot mai mulţi oameni i se alătură. Se zice că oastea lui este acum de o sută

de mii de oameni.

–

Asta pare destul de mult.

–

Are în spatele lui forţa Capătului Furtunii şi a Casei Highgarden, nătărăule, i-o trânti Cersei. Toţi lorzii stegari ai Casei Tyrell, în afară de familia Red-wyne, şi pentru asta trebuie să-

mi mulţumeşti mie. Atâta vreme cât îi am pe acei gemeni blestemaţi ai săi, Lordul Paxter se va pitula la Arbor şi se va socoti norocos să stea deoparte.

–

Păcat că l-ai lăsat pe Cavalerul Florilor să îţi alunece printre drăgălaşele degete. Totuşi, Renly are şi alte preocupări în afară de noi. Tatăl nostru la Harrenhal, Robb Stark la Riverrun...

De-aş fi în locul lui, aş face aproape la fel. Aş avansa, aş face paradă de putere, să vadă regatul, aş urmări, aş aştepta. Mi-aş lăsa rivalii să se bată între ei, în timp ce eu aş aştepta să-mi vină

vremea. Dacă Stark ne înfrânge, sudul va cădea în mâinile lui Renly ca o pleaşcă din partea zeilor, fără să

piardă nici un om. Iar dacă merge pe partea cealaltă, poate să ne atace când suntem mai slabi.

Cersei nu era satisfăcută:

- Vreau să-1 faci pe tata să-şi aducă armata la Debarcaderul Regelui.

Unde nu va fi de nici un folos, dar te va face pe tine să te simţi ocrotită.

- Când am fost eu în stare să-1 *fac* pe tata să mă asculte?

Cersei ignoră întrebarea.

- Şi când ai de gând să-1 eliberezi pe Jaime? Face cât o sută ca tine.

Tyrion zâmbi strâmb:

–

Nu-i spune asta Doamnei Stark, te implor. Nu vom avea o sută ca mine de dat în schimb.

–

Tata trebuie să fi fost nebun să te trimită pe tine. Eşti mai mult decât nefolositor. Cersei smuci hăţurile şi îşi întoarse bidiviul. Ieşi pe poartă la trap, cu mantia de hermină fluturând în urma ei. Suita o urmă în mare grabă.

De fapt, Renly Baratheon nu-1 înspăimânta pe Tyrion nici pe jumătate cât fratele său, Stannis. Renly era iubit de oamenii de rând, dar nu mai condusese niciodată o oştire la luptă. Pe de altă parte, Stannis era dur, rece, neînduplecat. De-ar avea cum să afle ce se petrecea la Piatra Dragonului... Dar nici unul dintre pescarii pe care îi plătise să spioneze insula nu se întorsese şi până şi informatorii pe care eunucul pretindea că i-a plasat în casa lui Stannis erau îngrijorător de tăcuţi. Totuşi, carenele dungate ale galerelor din Lys fuseseră văzute în larg, iar Varys avea informaţii din Myr despre căpitani ai unor corăbii de mercenari care s-au pus în slujba Pietrei Dragonului. *Dacă Stannis atacă pe mare, în timp ce fratele lui, Renly, ia porţile cu asalt, curând vor înălţa capul lui Joffrey într-o ţeapă. Mai rău, capul meu va fi lângă al lui.* Un gând deprimant. Ar trebui să facă planuri

cum să o scoată pe Shae în siguranţă din oraş, în caz de pericol.

Podrick Payne stătea în faţa uşii solariului său, fixând podeaua cu privirea.

- E înăuntru, anunţă el cu ochii pe catarama de la centura lui Tyrion. In solariu. Stăpâne.

Iartă-mă.

Tyrion oftă:

–

Uită-te la mine, Pod. Mă enervează când vorbeşti cu prohabul meu. Cine e în solariu?

–

Lordul Degeţel. Podrick reuşi să-1 privească repede în faţă, apoi îşi plecă ochii în grabă.

Voiam să spun, Lordul Petyr, Lordul Baelish. Maestrul monedelor.

–

Vorbeşti despre el de parcă ar fi mai mulţi. Băiatul se cocoşă, ca trăsnit, făcându-1 pe Tyrion să se simtă aberant de vinovat.

Lordul Petyr era aşezat pe scaunul de la fereastră, languros şi elegant, într-o jiletcă

somptuoasă de culoarea prunei şi o capă de satin galben, cu o mână înmă-nuşată pe genunchi.

- Regele vânează iepuri cu arbaleta, zise el. Iepurii câştigă. Vino să vezi.

Tyrion fu nevoit să se ridice pe vârfuri ca să vadă. Jos, un iepure mort zăcea pe pământ, un altul, smu-cindu-şi urechile lungi, era pe cale să iasă din bătaia săgeţii, lângă el. Săgeţi folosite stăteau pe pământul înţesat, ca nişte paie împrăştiate de furtună.

- Acum! strigă Joff. Organizatorul de jocuri eliberă iepurele pe care îl ţinea şi se îndepărtă

ţopăind. Joffrey trase piedica. Săgeata rată la jumătate de metru. Iepurele rămase pe picioarele din spate, cu nările fremătând. înjurând, Joff învârti roata, ca să tragă coarda

înapoi, dar animalul plecase înainte să apuce să încarce. Altul! Organizatorul întinse mâna în cuşcă. Iepurele lăsă o dâră neagră pe pietre, în timp ce lovitura grăbită a lui Joffrey aproape îl plesni pe *Ser* Preston în burtă.

Degeţel întoarse capul.

- Băiete, îţi place pateul de iepure? îl întrebă pe Podrick Payne.

Pod îşi îndreptă privirea către cizmele musafirului, încălţări frumoase, din piele roşie, împodobite cu arabescuri:

–

De mâncat, stăpâne?

–

Investeşte în oale, îl sfătui Degeţel. In curând iepurii vor năpădi castelul. O să mâncăm carne de iepure de trei ori pe zi.

–

Mai bine decât carne de şobolan sau aşchii de lemn, zise Tyrion. Pod, lasă-ne singuri.

Dacă Lordul Petyr nu doreşte cumva o băutură răcoritoare.

–

Nu, mulţumesc. Degeţel îşi flutură zâmbetul ironic. Bea cu piticul, se spune, şi te vei trezi umblând pe Zid. Negrul îmi evidenţiază paloarea bolnăvicioasă.

Nu te teme, domnul meu, gândi Tyrion, *nu la Zid m-am gândit pentru tine.* Se aşează într-un scaun înalt, căptuşit, şi spuse:

–

Eşti foarte elegant astăzi, stăpâne.

–

Mă simt ofensat. Mă străduiesc să arăt elegant în *fiecare* zi.

–

Jiletca e nouă?

–

Da. Ai un spirit de observaţie foarte bun.

–

Mov şi galben. Sunt culorile Casei tale?

–

Nu. Dar omul se plictiseşte să poarte aceleaşi culori de dimineaţa până seara, sau cel puţin mie aşa mi se pare.

–

Ai şi un cuţit frumos.

–

Vorbeşti serios? Degeţel avea o privire maliţioasă. Scoase cuţitul şi îl privi nepăsător, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Oţel Valyrian şi o teacă din os de dragon. Totuşi, un fleac.

Este al tău, dacă îţi place.

–

Al meu? Tyrion îl privi lung. Nu, cred că nu. Niciodată. *Ştie, nemernicul. Ştie, şi ştie că*

eu ştiu şi crede că nu-l pot atinge.

Dacă vreodată un om se îmbrăcase în aur, acesta era Petyr Baelish, nu Jaime Lannister.

Celebra armură a lui Jaime era doar oţel aurit, dar Degeţel, ah...

Tyrion învăţase câteva lucruri despre dragul de Petyr, spre îngrijorarea sa crescândă.

Cu zece ani în urmă, Jon Arryn îi dăduse o mică sinecură la vamă, unde Lordul Petyr se remarcase curând aducând de zece ori mai multe venituri decât oricare alt perceptor al regelui.

Regele Robert era un risipitor prodigios. Un om ca Petyr Baelish, care avea darul de a freca doi dragoni de aur unul de altul pentru a naşte un al treilea, era de nepreţuit pentru Mâna lui.

Ascensiunea lui Degeţel a fost iute ca săgeata. In trei ani de la venirea lui la curte, era maestru al monedelor şi membru al consiliului mic, iar astăzi veniturile coroanei erau de zece ori cât fuseseră sub predecesorul său, deşi datoriile

coroanei deveniseră şi ele imense. Petyr Baelish era un adevărat maestru scamator.

O, a fost deştept! Nu a colectat pur şi simplu aurul, ca să-1 încuie într-o vistierie. A cumpărat căruţe, prăvălii, corăbii, case. A cumpărat grâne când erau din belşug şi a vândut pâine când era penurie. A cumpărat lână din nord, pânză din sud şi dantelă din Lys, le-a pus la păstrare, le-a mutat, le-a vopsit, le-a vândut. Dragonii de aur se năşteau şi se înmulţeau, iar Degeţel îi împrumuta şi îi aducea înapoi acasă cu vârf. Şi între timp, şi-a pus oamenii lui peste tot. Chelarii erau ai lui, toţi patru. Trezorierul Regelui şi Balanţa Regelui erau oameni numiţi de el.

Funcţionarii care răspundeau de toate cele trei monetarii. Şefii de port, arendaşii, comisarii vamali, neguţătorii de lână, perceptorii, comisarii de bord, neguţătorii de vin, nouă din zece îi aparţineau lui Degeţel. In general, erau oameni de condiţie medie, fii de negustori, de lorzi

mărunţi, uneori chiar străini, dar judecând după rezultatele lor, erau mult mai capabili decât predecesorii lor de obârşie nobilă.

Nimeni nu s-a gândit vreodată să pună aceste numiri sub semnul întrebării, şi de ce ar fi făcut-o? Degeţel nu era o ameninţare pentru nimeni. Un bărbat deştept, zâmbitor, amabil, prieten cu toată lumea, mereu capabil să găsească oricât aur cerea regele sau Mâna lui, şi totuşi, de obârşie joasă, doar cu un pas mai sus decât un cavaler rătăcitor, nu era un om de temut. Nu avea lorzi stegari la care să apeleze, nici o armată de escorte, vreo cetate mare sau proprietăţi de care să pomenească şi nici perspective pentru o căsătorie importantă.

Dar îndrăznesc eu să-l ating? se întrebă Tyrion. *Chiar dacă este un trădător? Nu* era pe deplin convins că putea, cu atât mai puţin acum, când se dezlănţuia războiul. Cu timpul, i-ar putea înlocui pe oamenii lui Degeţel cu propriii lui oameni în poziţiile cheie, dar...

Din curte răsună un strigăt.

–

Ah, înălţimea Sa a ucis iepurele, remarcă Lordul Baelish.

–

Fără îndoială, un iepure leneş, zise Tyrion. Domnul meu, ai fost crescut la Riverrun. Am auzit spu-nându-se că ai crescut aproape de familia Tully.

–

Se poate spune aşa. Mai ales de fete.

–

Cât de aproape?

- Le-am luat fecioria. E destul de aproape? Minciuna - Tyrion era destul de sigur că era o minciună - i-a fost servită cu un asemenea aer de nonşalanţă încât aproape că puteai s-o crezi. Se poate să fi fost Catelyn Stark cea care a minţit? Despre dezvirginarea ei şi despre pumnal? Cu trecerea anilor, Tyrion îşi dăduse seama că nimic din ceea ce era simplu şi neînsemnat nu era adevărat.

–

Fiicele Lordului Hoster nu mă iubesc, mărturisi el. Mă îndoiesc că ar pleca urechea la propunerea pe care le-aş face-o. Dar, venind de la tine, aceleaşi cuvinte ar putea să le sune mai dulce în urechi.

–

Asta depinde de cuvinte. Dacă vrei s-o oferi pe Sansa în schimbul fratelui tău, n-ai decât să-i iroseşti altcuiva timpul. Joffrey nu şi-ar preda niciodată jucăria, iar Lady Catelyn nu e atât de proastă încât să-1 dea pe Regicid în schimbul unei copilite.

–

Am de gând s-o găsesc şi pe Arya. Am pus oamenii mei să o caute.

–

A căuta nu înseamnă a găsi.

–

Voi ţine minte asta, domnul meu. In orice caz, am sperat s-o lămureşti pe Lady Lysa.

Pentru ea am o ofertă mai bună.

–

Lysa e mai maleabilă decât Catelyn, e adevărat..., dar, de asemenea, şi mai fricoasă. Am înţeles că te urăşte.

- Crede că are motive întemeiate. Când am fost oaspetele ei la Eyrie, a insistat că i-am ucis soţul şi n-a fost dispusă să asculte dezminţirile. Se aplecă în faţă. Dacă i l-aş da pe adevăratul ucigaş al lui Jon Arryn, s-ar putea să fie mai îngăduitoare cu mine. Degeţel sări în picioare.

- Adevăratul ucigaş? Mărturisesc că mă faci curios. La cine te referi?

Era rândul lui Tyrion să zâmbească.

–

Darurile le dau prietenilor mei pe gratis. Lysa Arryn va trebui să priceapă asta.

–

Ii ceri prietenia sau săbiile?

–

Ambele.

Degeţel îşi mângâie barba netedă.

–

Lysa are şi ea necazurile ei. Clanurile atacă din Munţii Lunii, cu oştiri mai numeroase ca niciodată... şi mai bine înarmate.

–

Catastrofal, spuse Tyrion, care îi înarmase. Aş putea s-o ajut. Un cuvânt de-al meu...

–

Şi cât ar costa-o acest cuvânt?

–

Vreau ca Lady Lysa şi fiii ei să-1 recunoască pe Joffrey ca rege, să-i jure credinţă şi să...

–

... să declare război împotriva clanurilor Stark şi Tully. Degeţel clătină din cap. Ăsta-i necazul tău, Lannister. Lysa nu-şi va trimite niciodată cavalerii împotriva Riverrunului.

–

Nici nu i-aş cere asta. Nu ducem lipsă de duşmani. Aş folosi puterea ei ca să mă opun Lordului Renly sau Lordului Stannis, dacă s-ar mişca de la Piatra Dragonului. In schimb, îi voi oferi dreptate pentru Jon Arryn şi pace în Vale. Chiar l-aş numi pe acel fiu îngrozitor al ei Păzitor al Estului, aşa cum a fost tatăl său. *Vreau sa-l văd zburând,* îi şopti în amintire un glas de băiat.

Şi, ca să pecetluiesc înţelegerea, i-o voi da pe nepoata mea.

Avu plăcerea să vadă o expresie de uimire sinceră în ochii verzi-cenuşii ai lui Petyr Baelish.

–

Myrcella?

–

Când va ajunge la vârsta cuvenită, se poate căsători cu micul Lord Robert. Până atunci, va fi sub tutela Doamnei Lysa la Eyrie.

–

Şi ce părere are înălţimea Sa Regina despre această mişcare? Când Tyrion ridică din umeri, Degeţel izbucni în râs. Mă gândeam eu. Eşti un omuleţ periculos, Lannister. Da, aş putea să-i cânt Lysei acest cântec. Din nou zâmbetul viclean, privirea maliţioasă. Dacă aş vrea.

Tyrion clătină din cap, ştiind că Degeţel nu putea suporta o tăcere lungă.

–

Aşadar, continuă Lordul Petyr după o pauză, peste măsură de arogant, mie ce-mi pică?

–

Harrenhalul.

Era interesant să-i priveşti chipul. Tatăl Lordului Petyr fusese cel mai mărunt dintre lorzii mărunţi, bunicul său, un cavaler rătăcitor fără patrie, care nu avea mai mult de câţiva acri de pământ stâncos pe ţărmul bătut de vânturi al Degetelor. Harrenhal era una dintre poamele cele mai

bogate ale celor Şapte Regate, cu pământuri întinse, bogate şi fertile, cu castelul său imens, mai grozav ca oricare din regat... şi atât de mare încât umbrea Riverrunul, locul unde Petyr Baelish fusese crescut de Casa Tully, doar ca să fie alungat pe neaşteptate, când îndrăznise să-şi ridice privirea la fiica Lordului Hoster.

Degeţel îşi luă un scurt răgaz, pentru a-şi aranja capa, dar Tyrion zări acel licăr de dorinţă

în ochii lui şireţi de pisică. *Îl am la mână,* ştia el.

–

Harrenhal e blestemat, spuse Lordul Petyr după o clipă, străduindu-se să pară plictisit.

–

Atunci rade-l din temelii şi construieşte din nou, după placul tău. Nu vei duce lipsă de bani. Am de gând să te fac lord vasal al Tridentului. Aceşti lorzi riverani au dovedit că nu pot fi de încredere. Lasă-i să-şi arate loialitatea pentru pământurile lor.

–

Chiar şi clanul Tully?

–

Dacă va mai rămâne vreun Tully când vom termina.

Degeţel arăta ca un băieţel care tocmai luase pe furiş o muşcătură dintr-un fagure de miere.

Încerca să se ferească de albine, dar mierea era atât de dulce! Harrenhal şi toate pământurile şi veniturile sale.

–

Dintr-o lovitură, mă vei face unul dintre cei mai mari lorzi ai regatului. Nu că aş fi nerecunoscător, domnul meu, dar... de ce?

–

Mi-ai slujit sora cu multă credinţă în problema succesiunii.

–

La fel a făcut şi Janos Slynt, căruia acelaşi castel de la Harrenhal i-a fost acordat de curând, doar ca să-i fie răpit

când n-a mai fost de folos.

Tyrion începu să râdă.

- M-ai prins, domnul meu. Ce pot să spun? Am nevoie de tine să mi-o dai pe Lady Lysa, nu de Janos

Slynt. Dădu din umeri, încovoiat. Te prefer pe tine instalat la Harrenhal decât pe Renly aşezat pe Tronul de Fier. Ce ar putea fi mai limpede?

–

Ce, într-adevăr? Iţi dai seama că s-ar putea să fiu nevoit să mă culc din nou cu Lysa Arrya ca să-i obţin consimţământul la această căsătorie?

–

Sunt sigur că nu vei fi indiferent la această misiune.

–

I-am spus odată lui Ned Stark că, atunci când te trezeşti gol lângă o femeie urâtă, singurul lucru pe care poţi să-1 faci e să închizi ochii şi să duci treaba până la capăt. Degeţel îşi întinse degetele şi privi în ochii strâmbi ai lui Tyrion. Dă-mi două săptămâni să-mi închei afacerile şi să

fac aranjamentele ca să plec cu o corabie către Oraşul Pescăruşilor.

- Ar fi tocmai bine. Oaspetele său se ridică.

- A fost o dimineaţă de-a dreptul plăcută, Lan-nister. Şi profitabilă... pentru amândoi, sper.

Făcu o plecăciune, fluturându-şi capa într-un vârtej galben şi ieşi pe uşă cu pas grăbit.

Doi, gândi Tyrion.

Se duse sus, în dormitor, să-1 aştepte pe Varys, care urma să-şi facă apariţia în curând. Pe înserat, bănuia. Probabil la răsăritul lunii, deşi spera că nu atât de târziu. Spera s-o viziteze pe Shae în seara aceasta. Fu plăcut surprins când Galt, de la Ciorile de Piatră, îl informă, după nici o oră, că bărbatul pudrat se afla la uşa lui.

- Eşti un om crud să-1 faci pe Marele Maester să se agite aşa, îl dojeni eunucul. Omul nu poate ţine un secret.

- Ce aud acolo este o cioară care cheamă corbul negru? Sau ai prefera să nu auzi ce i-am propus lui Doran Martell?

Varys chicoti.

–

Poate că mi-au şoptit păsărelele mele.

–

Chiar aşa? Voia să audă asta. Continuă.

–

Oamenii din Dornish s-au ţinut până acum departe de aceste războaie. Doran Martell şi-a adunat flamurile, dar nimic mai mult. Ura sa faţă de Casa Lannister este bine cunoscută şi toată

lumea crede că i se va alătura Lordului Renly. Tu vrei să-1 faci să se răzgândească.

–

Toate acestea sunt lucruri evidente, zise Tyrion.

–

Singura enigmă este ce i-ai putut oferi în schimbul supunerii. Prinţul e un om sentimental, şi îi plânge şi acum pe sora sa Elia şi pe dulcele ei copil.

–

Tata mi-a spus cândva că un lord nu-şi lasă niciodată sentimentele să stea în calea ambiţiei... şi întâmplător avem un scaun gol în consiliul mic, acum că Lordul Janos a dispărut.

–

Un loc în consiliu nu e de dispreţuit, recunoscu Varys, dar va fi destul ca să facă un om mândru să uite de uciderea surorii sale?

–

De ce să uite? zâmbi Tyrion. I-am promis că i-i voi preda pe ucigaşii surorii sale, vii sau morţi, cum preferă. *După* ce se va sfârşi războiul, bineînţeles.

Varys îi aruncă o privire vicleană.

–

Micuţele mele păsări mi-au şoptit că Prinţesa Elia a strigat... un anumit nume... când au venit după ea.

–

Un secret mai e un secret dacă îl cunoaşte toată lumea? La Casterly Rock era un lucru cunoscut că

Gregor Clegane îi ucisese pe Elia şi pe cu copilul ei. Se spune că a violat-o, având mâinile încă pătate de sângele şi de creierii copilului ei.

-Acest secret este omul credincios al nobilului tău tată.

- Tatăl meu ar fi primul care să-ţi spună că cincizeci de mii de oameni din Dornish valorează cât un câine turbat.

Varys se lovi peste obrazul pudrat.

–

Şi dacă Prinţul Doran cere şi sângele lordului care a dat ordinul, nu numai al cavalerului care a săvârşit fapta...

–

Robert Baratheon a condus rebeliunea. Toate ordinele au venit de la el, până la urmă.

–

Robert nu a fost la Debarcaderul Regelui.

–

Nici Doran Martell.

–

Aşadar, sânge pentru mândria lui, un scaun pentru ambiţie. Aur şi pământ, se înţelege de la sine. O ofertă dulce..., dar dulciurile pot fi otrăvite. Dacă aş fi în locul lui, aş cere ceva în plus, înainte de-a întinde mâna după acest fagure de miere. O dovadă de bu-nă-credinţă, o pavăză

sigură împotriva trădării. Varys îşi afişă cel mai dezgustător zâmbet. Pe care anume i-1 vei da, mă întreb.

Tyrion oftă.

–

Ştii, nu-i aşa?

–

Dacă pui aşa problema, da. Tommen. N-ai cum să le-o dai pe Myrcella şi lui Doran Martell şi Lysei Arryn în acelaşi timp.

–

Aminteşte-mi să nu mă mai joc niciodată cu tine de-a ghicitul. Trişezi.

–

Prinţul Tommen e un băiat bun.

–

Dacă-l smulg de lângă Cersei şi Joffrey cât mai e încă tânăr, s-ar putea chiar să devină un bărbat bun.

–

Şi un rege bun?

–

Joffrey este rege.

–

Iar Tommen e moştenitor, dacă se întâmplă ceva rău cu înălţimea Sa. Tommen, care are o fire atât de dulce şi mai cu seamă... maleabilă.

–

Ai o minte bănuitoare, Varys.

–

Voi lua asta drept compliment, domnul meu. In orice caz, Prinţul Doran nu va fi insensibil la marea onoare pe care i-o faci. Foarte abil lucrat, aş spune... cu un singur cusur.

Piticul râse:

–

Numit Cersei.

–

Ce valoare are coroana în comparaţie cu dragostea unei mame pentru rodul dulce al pântecelui ei? Poate că, pentru gloria Casei sale şi pentru siguranţa regatului, regina ar putea fi lămurită să-i trimită fie pe Tommen, fie pe Myrcella. Dar amândoi? Cu siguranţă, nu.

–

Ceea ce nu ştie Cersei nu-mi va face rău niciodată.

–

Şi dacă înălţimea Sa ţi-ar descoperi intenţiile înainte ca planurile tale să fie puse la punct?

–

Păi, răspunse el, atunci aş şti că omul care i-a spus îmi e cu siguranţă duşman. Iar când Varys chicoti, Tyrion gândi: *Trei.*

SANSA

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Cuvintele erau la a suta citire aceleaşi care fuseseră la prima, atunci când Sansa descoperise bucata împăturită de pergament sub perna ei. Nu ştia cum ajunsese acolo sau cine o trimisese.

Biletul era nesemnat, nesigilat, iar scrisul îi era necunoscut. Strânse pergamentul la piept şi îşi repetă vorbele, cu glas şoptit:

- „Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă."

Ce putea să însemne asta? Ar trebui să ducă biletul la regină, să dea dovadă că e ascultătoare? Agitată, se frecă pe stomac. Urma vineţie pe care i-o lăsase Ser Meryn pălise,

devenind de-un galben urât, şi încă o durea. Era vina ei. Trebuia să înveţe să-şi ascundă mai bine sentimentele, ca să nu-1 înfurie pe Joffrey. Când a auzit că Pezevenghiul 1-a trimis pe Lordul Slynt la Zid, a uitat de sine şi a spus: „Sper să-1 prindă Ceilalţi." Regelui nu i-a plăcut.

Vino în pădurea zeilor diseara, dacă vrei să mergi acasă.

Sansa se rugase cu atâta ardoare! Putea, oare, să fie acesta răspunsul? In sfârşit, un cavaler adevărat trimis s-o salveze? Poate că era unul dintre gemenii Redwyne, sau neînfricatul Ser Balon Swann, sau chiar Beric Dondarrion - tânărul lord de care se îndrăgostise prietena ei, Jeyne Poole -, cu părul lui roş-cat-auriu şi o puzderie de stele pe mantia-i neagră.

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Dacă era o glumă crudă de-a lui Joffrey, ca în ziua când a dus-o sus, pe metereze, să-i arate capul tatălui ei? Sau poate era o cursă subtilă, ca să arate că nu e loială. Dacă s-ar duce în pădurea zeilor, l-ar găsi oare pe Ser Ilyn Payne, aşteptând-

o în tăcere sub un copac al inimii, cu Gheaţă în mână, privind cu ochii săi palizi să vadă dacă vine?

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Când uşa se deschise, îşi vârî iute biletul sub cearceaf şi se aşeză pe el. Era slujitoarea ei, fata sfioasă cu părul moale, castaniu.

- Ce vrei? o întrebă Sansa.

- Stăpâna vrea o baie în seara asta?

- Un foc, cred... Simt un frison. Tremura, deşi ziua fusese fierbinte.

- Cum doreşti.

Sansa o urmări pe fată cu priviri bănuitoare. Oare văzuse biletul? Oare ea i-1 pusese sub pernă? Nu era ea, probabil, părea o fată proastă, nu una pe care ai pune-o să-ţi transmită mesajele secrete, dar Sansa nu o cunoştea. Regina îi schimba servitorii o dată la două săptămâni, ca să se asigure că nu se împrietenea cu niciunul.

Când focul ardea în cămin, Sansa îi mulţumi scurt fetei şi îi porunci să iasă. Fata se supuse repede, ca de obicei, dar Sansa hotărî că avea o privire vicleană. Fără îndoială, va alerga s-o informeze pe regină, sau poate pe Varys. Toate slujnicele o spionau, era sigură de asta.

Rămasă singură, azvârli biletul în foc, privind cum pergamentul se răsuceşte şi se înnegreşte. Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă. Se duse la fereastră. Jos, vedea un cavaler scund, înveşmântat într-o armură gălbuie şi o mantie albă, grea, plim-bându-se pe podul mobil. Judecând după statură, nu putea fi decât Ser Preston Greenfield. Regina îi dăduse Sansei libertate de mişcare în castel, dar şi aşa, dacă ar fi încercat să părăsească Citadela lui Maegor la această oră din noapte, Ser Preston ar vrea să ştie unde se duce. Ce i-ar putea spune? Dintr-odată, se bucură că a ars biletul.

îşi desfăcu rochia şi se vârî în pat, dar nu adormi. Oare mai era acolo? se întrebă. Cat timp va aştepta? Era un gest

atât de crud să-i trimită un bilet şi să nu-i spună nimic. Gândurile i se învârteau în cap.

De-ar avea pe cineva care să-i spună ce să facă... Ii lipsea Septa Mordane şi, încă şi mai mult, Jeyne Poole, prietena ei cea mai bună. Septa plătise cu capul, împreună cu ceilalţi, pentru crima de a sluji Casa Stark. Sansa nu ştia ce s-a întâmplat cu Jeyne, care dispăruse din camerele ei după aceea, fără să se mai pomenească nimic despre ea. încerca să nu se gândească la ele prea des, dar uneori era năpădită de amintiri, şi atunci îi era greu să-şi stăpânească lacrimile. Din când

în când, Sansei îi era dor chiar şi de sora ei. Arya trebuia să fi ajuns deja la Winterfell, unde probabil dansa, cosea şi se juca cu Bran şi cu micul Rickon sau, dacă voia, călărea prin oraşul iernii. Şi Sansei îi era îngăduit să călărească, dar numai în curtea interioară a castelului, şi era plictisitor să te învârti toată ziua într-un cerc.

Era trează ca lumina zilei când auzi strigătele. La început îndepărtate, pe urmă tot mai puternice. Multe glasuri ţipând laolaltă. Nu putea distinge cuvintele. Se auzeau şi cai, tropot de paşi, ordine. Se furişă la fereastră şi văzu oameni alergând pe ziduri, cu suliţe şi torţe în mâini.

Treci înapoi în pat, îşi spuse Sansa, nu e nimic care să te privească, e doar vreo nouă tulburare în oraş. La fântână se discuta în ultimul timp numai despre tulburările din oraş. Oamenii dădeau năvală, fugind din calea războiului, şi mulţi nu aveau alt mod de a supravieţui decât să jefuiască

şi să se ucidă unii pe alţii. Du-te la culcare.

Dar când privi, cavalerul alb dispăruse, podul care traversa şanţul secat era coborât, dar rămăsese nepăzit.

Sansa se răsuci pe călcâie fără să stea pe gânduri şi aleargă la şifonier. O, ce fac? se întrebă, în timp ce se îmbrăca. E o nebunie. Vedea pe zidurile de apărare luminile mai multor torţe. Oare veniseră, în sfârşit, Stannis şi Renly să-1 omoare pe Joffrey şi să revendice tronul fratelui lor?

Dacă era aşa, străjerii vor ridica podul mobil despărţind Citadela lui Maegor de castelul exterior.

Sansa îşi aruncă pe umeri o mantie simplă, gri, şi luă cuţitul cu care obişnuia să taie carnea. Dacă

e vreo cursă, mai bine mor decât să-i mai las să-mi facă rău, îşi spuse. Ascunse cuţitul sub mantie.

O coloană de spadasini în mantii roşii trecu, în timp ce Sansa se furişă afară în noapte.

Aşteptă până când se îndepărtară destul de mult înainte de a traversa iute ca o săgeată podul mobil, nestrăjuit. In curte, oamenii îşi încheiau centurile şi îşi potriveau şeile pe cai. Il zări pe Ser Preston lângă grajduri, cu alţi trei bărbaţi din garda regală, cu mantii albe, strălucitoare ca luna plină, ajutându-1 pe Joffrey să-şi pună armura. Când îl zări pe rege, rămase cu răsuflarea tăiată.

Din fericire, el nu o observă. Ţipa să i se aducă sabia şi arbaleta.

Zgomotul se estompă, pe măsură ce Sansa se adânci tot mai mult în castel, fără să

îndrăznească să privească înapoi, de teamă că Joffrey s-ar putea să o zărească... sau, mai rău, să o urmărească. Scările şerpuitoare se răsuceau în faţa ei, brăzdate de fâşii de lumină pâlpâitoare dinspre ferestrele înguste de deasupra. Când ajunse sus, răsufla greu. Coborî în josul unei colonade întunecoase şi se propti de un perete să-şi tragă sufletul. Când ceva i se frecă de picior, sări înnebunită de spaimă, însă era doar o pisică, un

motan negru, jerpelit, cu o ureche muşcată. Animalul o scuipă şi se îndepărtă în salturi.

Când ajunse în pădurea zeilor, zgomotele erau stinse, doar un răpăit de oţel şi un vuiet îndepărtat. Sansa îşi strânse mantia în jurul trupului. Aerul era înviorat de mirosul de pământ şi frunze. Doamnei i-ar fi plăcut locul acesta, gândi Sansa. Pădurea zeilor avea ceva sălbatic, chiar şi aici, în inima castelului din inima oraşului, simţeai cum zeii te privesc cu o mie de ochi nevăzuţi.

Sansa se simţea mai apropiată de zeii mamei sale decât de cei ai tatălui. Iubea statuile, picturile pe sticlă plumbuită, parfumul de tămâie arsă, septonii cu robele şi cristalele lor, jocul magic al curcubeielor pe deasupra altarelor încrustate cu sidef, onix şi safir. Totuşi, nu putea

nega că pădurea zeilor avea şi ea o anumită putere. Mai cu seamă noaptea. Ajută-ma, se rugă ea, trimite-mi un prieten, un adevărat cavaler care să mă apere...

Se duse de la un copac la altul, pipăind cu degetele coaja aspră. Frunzele îi ştergeau obrajii.

Venise oare prea târziu? El n-ar fi plecat atât de repede, nu-i aşa? Dar fusese vreodată aici? Să

rişte să strige? Totul părea atât de tăcut, atât de liniştit...

- M-am temut că nu vei veni, copilă.

Sansa se răsuci. Din umbră ieşi un bărbat îndesat, cu ceafa groasă, târşâindu-şi picioarele.

Purta o haină cenuşie, cu gluga trasă pe ochi, dar când o fâşie îngustă de lumină îi atinse obrazul, îl recunoscu pe dată, după pielea pătată şi urzeala de vinişoare sparte de dedesubt.

- Ser Dontos, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Tu ai fost?

- Da, doamna mea. Când Sansa se apropie, îi simţi duhoarea acră de vin în respiraţie. Eu.

întinse mâna.

Sansa se dădu înapoi.

- Nu. îşi vârî mâna sub mantie, către cuţitul ascuns. Stai... Ce vrei cu mine?

- Doar să te ajut, zise Dontos, aşa cum m-ai ajutat tu pe mine.

- Eşti beat, nu-i aşa?

- Doar o cupă de vin, să-mi fac curaj. Dacă mă prind acum, o să mă jupoaie.

Şi mie ce-mi vor face? Sansa se pomeni gândindu-se din nou la Doamna. Ea ar fi putut mirosi minciuna, ea ar fi putut,

dar era moartă. Tata o omorâse, din pricina Aryei. Trase cuţitul şi îl ţinu în faţă cu ambele mâini.

- Ai de gând să mă înjunghii? întrebă Dontos.

- Da, răspunse ea. Spune-mi cine te-a trimis.

- Nimeni, draga mea. Jur pe onoarea mea de cavaler.

- Cavaler? Joffrey decretase că Dontos nu va mai fi cavaler, ci doar un simplu bufon, mai neînsemnat chiar decât Băiatul Lunii. De ce mi-ar trimite un bătrân nebun şi beţiv?

- Asta merit, deşi... ştiu că e ciudat, dar... în toţi aceşti ani, cât am fost cavaler, am fost cu adevărat un bufon, iar acum, că sunt bufon, cred... cred că aş putea să găsesc dorinţa de a fi din nou cavaler, dulce doamnă. Şi toate acestea datorită ţie... graţiei şi curajului tău. Tu m-ai salvat, nu numai de Joffrey, dar şi de mine însumi. Glasul i se pierdu. Cântăreţii spun că a mai fost cândva un bufon care a fost cel mai mare cavaler dintre toţi...

- Florian, şopti Sansa. O străbătu un fior.

- Iubită doamnă, voi fi Florianul tău, zise Dontos cu umilinţă, căzând în genunchi în faţa ei.

încet, Sansa coborî cuţitul. îşi simţea capul neobişnuit de uşor, de parcă ar fi plutit. E o nebunie să mă încred în acest beţivan, dar dacă îi întorc spatele, voi mai avea vreodată o asemenea ocazie?

- Cum... cum vei face asta? Cum mă vei duce de aici?

Ser Dontos îşi ridică faţa, privind-o.

- Să te scot din castel va fi partea cea mai grea. Odată ce te vei afla afară, există corăbii care te vor duce acasă. Ar trebui să găsesc banii şi să fac pregătirile, asta e tot.

- Am putea pleca acum? întrebă ea, neîndrăznind să spere.

- Chiar în noaptea asta? Nu, doamna mea, mă tem că nu. Mai întâi trebuie să găsesc o cale sigură să te scot din castel la momentul potrivit. Nu va fi nici uşor, nici repede. Sunt cu ochii şi pe mine. îşi linse buzele cu nervozitate. Vrei să laşi deoparte cuţitul?

Sansa îşi vârî cuţitul sub mantie.

- Ridică-te, ser.

- Mulţumesc, doamna mea. Ser Dontos se ridică în picioare împleticindu-se şi îşi şterse pământul şi frunzele de pe genunchi. Nobilul tău tată a fost un bărbat adevărat, cum n-a mai cunoscut regatul, dar eu am stat deoparte şi i-am lăsat să-1 ucidă, am stat cu braţele încrucişate...

Şi totuşi, când Joffrey a avut de gând să mă omoare, tu ai ridicat glasul. Doamnă, eu n-am fost niciodată erou, aşa cum n-au fost nici Ryam Redwyne, nici Barristan cel Viteaz. N-am câştigat turniruri, nici renume în război, dar am fost cândva cavaler, iar tu m-ai ajutat să-mi amintesc ce înseamnă asta. Viaţa mea este un lucru neînsemnat, dar îţi aparţine. Ser Dontos aşează o mână pe trunchiul noduros al unui copac al inimii. Sansa îl vedea cum tremură. Jur în faţa zeilor tatălui tău că te voi trimite acasă.

A jurat. Un jurământ solemn, în faţa zeilor.

- Atunci... mă voi lăsa în mâinile tale. Dar cum îmi voi da seama când e timpul să plec?

îmi vei trimite din nou un bilet?

Ser Dontos privi împrejur cu nervozitate.

- Riscul e prea mare. Trebuie să vii aici, în pădurea zeilor. Cât de des vei putea. Acesta e locul cel mai sigur. Singurul loc sigur. Nicăieri altundeva. Nu în camerele tale sau ale mele, nici pe scări, nici în grădină, nici măcar dacă aparent suntem singuri. Pietrele au urechi la Fortăreaţa Roşie şi doar aici putem vorbi liber.

- Numai aici, spuse Sansa. O să ţin minte.

- Şi dacă îţi voi părea crud, batjocoritor sau indiferent când suntem priviţi, iartă-mă, copilă.

Am un rol de jucat, iar tu trebuie să faci la fel. Un singur pas greşit şi capetele noastre vor împodobi zidurile, aşa cum s-a întâmplat cu capul tatălui tău.

Sansa încuviinţă:

- înţeleg.

- Va trebui să fii curajoasă şi puternică... şi răbdătoare; mai presus de toate, răbdătoare.

- Voi fi, promise ea, dar, te rog... fă-o cât de repede poţi. Mă tem...

- Şi eu, spuse Ser Dontos, cu un zâmbet stins. Iar acum trebuie să pleci, înainte să ţi se simtă lipsa.

- Nu vii cu mine?

- Mai bine să nu fim văzuţi împreună, încuviinţând, Sansa făcu un pas, apoi se întoarse agitată şi aşează cu blândeţe un sărut pe obrazul lui, cu ochii închişi.

- Florian al meu, şopti ea. Zeii mi-au auzit rugăminţile mele.

Alergă pe malul râului, pe lângă mica bucătărie şi prin curtea porcilor, cu paşii grăbiţi pierzându-se dincolo de guiţatul porcilor în ţarcuri. Acasă, gândi ea, acasă, mă va duce acasă, va avea grijă de mine, Florian al meu. Cântecele despre Florian şi Jonquil erau preferatele ei.

Florian era şi el urât, deşi nu era atât de bătrân.

Alerga năvalnic în josul treptelor unduitoare, când un bărbat se ivi din spatele unei intrări ascunse. Sansa se ciocni de el şi îşi pierdu echilibrul. Degete de fier o apucară de încheietură, înainte să cadă, şi o voce gravă îi scrâşni în urechi:

- E drum lung să te rostogoleşti pe scări în jos, micuţă pasăre. Vrei să ne omori pe amândoi? Râsul lui era aspru, ca lama unui ferăstrău tăind în piatră. Poate că da.

Câinele.

- Nu, domnul meu, scuze, n-aş face asta niciodată. Sansa îşi feri privirea, dar era prea târziu, el îi văzuse faţa. Te rog, mă doare. încercă să se elibereze din strânsoare.

- Şi ce face mica pasăre a lui Joff în toiul nopţii, zburând pe scări în jos? Când Sansa nu răspunse, el o scutură. Unde ai fost?

- In p-p-pădurea zeilor, domnul meu, răspunse ea, neîndrăznind să mintă. M-am rugat, m-am rugat pentru tata şi... pentru rege, m-am rugat să nu fie rănit.

- Mă crezi atât de beat încât să cred aşa ceva? Ii eliberă braţul din strânsoare, balansânduse pe picioare, cu faţa arsă, îngrozitoare, brăzdată de dâre de lumină şi întuneric.

- Eşti aproape femeie..., chipul, sânii, eşti şi mai înaltă, aproape... Ah, eşti încă o păsărică

proastă, nu-i aşa? Cânţi ce cântece te învaţă... Cântă-mi un cântec. Un cântec despre cavaleri şi fete frumoase. Iţi plac cavalerii, nu-i aşa?

O sperla.

- A-adevăraţii cavaleri, domnul meu.

- Adevăraţii cavaleri, o luă el în răspăr. Iar eu nu sunt lord mai mult decât sunt cavaler. E

nevoie să-ţi vâr asta în cap cu forţa? Clegane se clătină, gata să cadă. O, Zei, înjură el, prea mult vin. Ţie îţi place vinul, păsărică? Vinul adevărat? O carafă de vin roşu, sec, întunecat ca sângele, e tot ceea ce îi trebuie unui bărbat. Sau unei femei. începu să râdă, clătinându-şi capul. Beat ca un câine, lua-m-ar naiba. Haide acum. înapoi în colivie, micuţă pasăre. Te duc eu. Te voi apăra, pentru rege. Câinele o împinse, neaşteptat de blând, şi coborî în urma ei. Când ajunseră jos, căzuse într-o tăcere meditativă, de parcă ar fi uitat de prezenţa ei.

Când se apropiară de Citadela lui Maegor, Sansa intră în panică observând că podul era acum ocupat de Ser Boros Blount. Coiful său alb, înalt, se întoarse anevoie la sunetul paşilor lor.

Sansa se dădu înapoi. Ser Boros era cel mai aprig dintre străjerii Gărzii Regale, un bărbat urât, cu o fire dezgustătoare, numai priviri ameninţătoare şi fălci încleştate.

- N-ai de ce să te temi de el, fetiţo. Câinele aşează pe umărul ei o mână grea. Chiar dacă

vopseşti în dungi o broască râioasă, tot nu devine tigru.

Ser Boros îşi ridică viziera.

- Ser, unde...

- Lua-te-ar naiba, ser Boros. Tu eşti cavalerul, nu eu. Eu sunt câinele regelui, mai ţii minte?

- Regele şi-a căutat câinele mai devreme.

- Câinele a băut. Era rândul tău noaptea asta să-1 aperi, ser. Al tău şi al celorlalţi fraţi ai mei.

Ser Boros se întoarse către Sansa:

- Cum de nu eşti în camera ta la ora aceasta, doamnă?

- M-am dus în pădurea zeilor să mă rog pentru siguranţa regelui. Minciuna sună mai bine de data asta, aproape verosimil.

- Ai vrea să doarmă în gălăgia asta? zise Clegane. Care a fost necazul?

- Nebuni la poartă, mărturisi Ser Boros. Nişte oameni slobozi la gură au răspândit vestea pregătirilor pentru ospăţul de nuntă al lui Tyrek, iar acestor nenorociţi le-a intrat în cap că ar trebui să petreacă şi ei. înălţimea Sa a dat o raită şi i-a trimis valvârtej.

- Viteaz băiat, zise Clegane, cu o mişcare spasmodică a gurii.

Să vedem cât de viteaz va fi când va avea de-a face cu fratele meu, gândi Sansa. Câinele o conduse peste podul mobil. In timp ce îşi urmau drumul întortocheat în josul scărilor, Sansa îl întrebă:

- De ce-i laşi să-ţi spună câine? Nu vrei să laşi pe nimeni să-ţi spună cavaler.

- îmi plac mai mult câinii decât cavalerii. Tatăl tatălui meu a fost îngrijitorul adăpostului de animale de la Casterly Rock. Intr-un an de toamnă, Lordul Tytos s-a vârât între o leoaică şi prada ei. Pe leoaică o durea în fund de blazonul Casei Lannister. Femela a sfâşiat iapa lordului şi ar fi făcut la fel şi cu el, dar bunicul a venit cu câinii de vânătoare. Trei dintre câini au murit, alergând leoaica. Bunicul a pierdut un picior, aşa că Lannister 1-a răsplătit pentru asta cu pământuri şi un turn, şi i-a luat fiul ca să facă din el un cavaler. Cei trei câini de pe stindardul nostru sunt cei trei care au murit în iarba îngălbenită a toamnei. Un copoi şi-ar da viaţa pentru tine,

dar nu te-ar minţi niciodată. Şi te va privi drept în faţă. O apucă de sub maxilar, ridicându-i bărbia, ciupind-o dureros cu degetele. Şi asta e mai mult decât sunt în stare păsărelele, nu-i aşa? Nu mi-am căpătat cântecul.

- Eu... eu ştiu un cântec despre Florian şi Jonquil.

- Florian şi Jonquil. Un nebun şi târfa lui. Scu-teşte-mă. Dar într-o zi o să-mi cânţi un cântec, fie că vrei sau nu.

- Am să-ţi cânt bucuroasă. Sandor Clegane pufni.

- O făptură drăgălaşă şi o mincinoasă atât de nepricepută. Un câine poate să miroasă

minciuna. Priveşte în jurul tău şi adulmecă bine. Sunt cu toţii mincinoşi aici, şi fiecare dintre ei mai priceput decât tine.

ARYA

Când se cocoţă pe cea mai înaltă creangă, Arya putu să vadă coşurile de fum iţindu-se printre copaci. Acoperişuri de paie se îngrămădeau pe malul lacului şi al pârâiaşului care se vărsa în el, iar un ponton de lemn pătrundea în apă lângă o clădire lungă, joasă, cu un acoperiş de ţiglă.

Continuă să se caţere, până ce creanga începu să se îndoaie sub greutatea ei. Nici o barcă nu era legată de ponton, dar zărea spirale subţiri de fum ridicându-se din câteva hornuri şi o parte dintr-o căruţă ieşind în spatele unui grajd.

Aici se află cineva, Arya îşi muşcă buza. Toate celelalte aşezări pe care le întâlniseră în cale fuseseră goale şi pustii. Ferme, sate, castele, hambare, nu avea importanţă. Dacă fusese ceva de pârjolit, Lannisterii pârjoliseră, dacă fusese de omorât, omorâseră. In-cendiaseră şi pădurile acolo unde au putut, deşi frunzele erau încă verzi şi umede de la ploile recente, iar focurile nu se răspândiseră. Ar fi ars şi lacul dacă ar fi putut, remarcase Gendry, şi Arya ştia că avea dreptate. în noaptea evadării, flăcările oraşului străluciseră atât de puternic pe luciul apei, încât aveai impresia că lacul luase, într-adevăr, foc.

Când, în noaptea următoare, îşi făcură curaj să se furişeze înapoi între dărâmături, nu mai rămăsese nimic, doar pietre înnegrite, case distruse şi cadavre. In unele locuri, dâre palide de fum se mai ridicau din cenuşă. Plăcintă Fierbinte îi implorase să nu se întoarcă, iar Lommy i-a numit nebuni şi a jurat că Ser Amory îi va prinde şi-i va omorî şi pe ei, dar Lorch şi oamenii lui plecaseră de mult când au ajuns ei la fortăreaţă. Au găsit porţile sfărâmate, zidurile parţial

demolate, iar înăuntru zăceau cadavre neîngropate, împrăştiate peste tot. O privire i-a fost lui Gendry îndeajuns.

- Sunt morţi cu toţii, spuse el. Şi câinii le-au dat târcoale, priviţi.

- Sau lupii.

- Câini, lupi, nu are importanţă. Aici s-a terminat. Dar Arya nu a vrut să plece până ce nu l-au găsit

pe Yoren. Nu se putea să-1 fi omorât pe el, îşi spusese, era prea puternic, prea aspru şi, în plus, era frate al Rondului de Noapte. I-a spus asta lui Gendry, în timp ce au căutat printre cadavre.

Lovitura de topor care 1-a omorât îi despicase craniul, dar barba lungă, încâlcită, nu putea fi a altcuiva, nici veşmintele peticite, nespălate şi atât de decolorate încât erau mai mult gri decât negre. Ser Amory Lorch nu s-a gândit mai mult să-şi îngroape propriii morţi decât se gândise să-i îngroape pe cei ucişi de el, iar trupurile a patru ostaşi ai lui Lannister se aflau aşezate grămadă

lângă cel al lui Yoren. Arya s-a întrebat de câţi fusese nevoie ca să-1 doboare.

Urma să mă ducă acasă, gândi ea în timp ce îi săpau bătrânului groapa. Erau prea mulţi morţi ca să-i îngroape pe toţi, dar cel puţin Yoren trebuia să aibă un mormânt, insistase Arya.

Urma să mă ducă în siguranţă la Winterfell, îmi promisese. O parte din ea simţea nevoia să

plângă. Cealaltă parte voia să-1 lovească.

Gendry fusese cel care s-a gândit la turnul lordului, iar cei trei au fost trimişi de Yoren să-1

ocupe. Au fost şi ei atacaţi, dar turnul circular avea o singură intrare, o uşă aflată la cel de-al doilea etaj, la care se ajungea pe o scară. Odată scara trasă înăuntru, oamenii lui Ser Amory nu puteau să ajungă la ei. Lannisterii au stivuit lemne la baza turnului, de jur-împrejur, şi le-au dat foc, dar piatra nu ardea, iar Lorch nu avusese răbdare să-i ucidă prin înfometare. Cutjack a deschis uşa la strigătele lui Gendry, iar când Kurz a spus că ar fi mai bine să forţeze drumul spre nord decât să se întoarcă, Arya se agăţase de speranţa că ar mai putea ajunge la Winterfell.

Ei bine, acest sat nu era Winterfell, dar acele acoperişuri de paie promiteau căldură şi adăpost, şi poate şi ceva mâncare, dacă erau destul de curajoşi să rişte. Dacă nu cumva acolo se află Lorch. Are cai, probabil că a călătorit mai repede decât noi.

Privi din copac vreme îndelungată, sperând să vadă ceva: un om, un cal, o flamură, orice ar fi putut-o

ajuta să afle. De câteva ori zări mişcare, dar clădirile erau prea departe şi nu puteai fi sigur.

O dată, foarte limpede, auzi nechezatul unui cal.

Văzduhul era plin de păsări, în cea mai mare parte ciori. De departe, nu erau mai mari decât muştele, rotindu-se şi fâlfâind din aripi pe deasupra acoperişurilor de paie. Către est, Ochiul Zeilor era o peliculă de albastru brăzdat de lumina soarelui, care acoperea jumătate din lume. In unele zile, când îşi croiau încet drum pe malul mlăştinos (Gendry nu voia să parcurgă nici măcar o porţiune de drum, iar Plăcintă Fierbinte şi Lommy considerau că avea dreptate), Arya simţea chemarea lacului. Voia să se arunce în acele ape albastre, liniştite, să se simtă din nou curată, să

înoate, să se bălăcească şi să se tolănească la soare. Dar nu îndrăznea să se dezbrace în văzul tuturor, nici măcar ca să-şi spele hainele. La sfârşitul zilei, stătea adesea pe o piatră şi îşi bălăbănea picioarele în apa rece. In sfârşit, îşi

aruncase pantofii crăpaţi şi mucegăiţi. La început i-a fost greu să umble desculţă, dar băşicile i se spărseseră, rănile i se vindecaseră şi tălpile îi

erau bătătorite. Noroiul o gâdila între degete şi îi plăcea să simtă pământul sub picioare când umbla.

De acolo, de sus, putea vedea o mică insulă împădurită, departe, la nord-est. La treizeci de picioare de ţărm, trei lebede negre alunecau pe luciul apei, atât de liniştite... Nimeni nu le spusese că a început războiul, iar lor nici că le păsa de oraşele incendiate şi de oamenii măcelăriţi. Le privi cu jind. O parte din

ea îşi dorea să fie lebădă. Cealaltă parte dorea să mănânce o lebădă. Mâncase de dimineaţă

nişte pastă de ghindă şi o mână de gândaci. Gândacii nu erau atât de răi după ce te obişnuiai cu ei. Viermii erau mai răi, dar nu atât de răi ca o durere de stomac după zile în şir fără hrană.

Gândacii erau uşor de găsit, nu trebuia decât să loveşti o piatră cu piciorul. Arya mâncase un gândac odată, când era mică, doar ca s-o facă pe Sansa să ţipe, aşa că nu se temuse să-1 mănânce pe al doilea. Nici Nevăstuică nu era sensibilă, dar Plăcintă Fierbinte a vomitat gândăcelul pe care a vrut să-1 înghită, iar Lommy şi Gendry nici nu voiau să încerce. In ziua precedentă, Gendry a prins o broască şi a împărţit-o cu Lommy, iar cu câteva zile înainte, Plăcintă Fierbinte găsise mure şi golise tot tufişul, dar în general se hrăneau cu apă şi ghindă. Kurz îi învăţase cum să

folosească pietrele şi să facă un fel de pastă de ghindă. Avea un gust oribil.

îşi dorea ca braconierul să nu fi murit. El ar fi ştiut mai multe despre păduri decât toţi ceilalţi la un loc, dar se alesese cu o săgeată în umăr în timp ce trăgea înăuntru scara, la turn.

Tarber îi învelise rana cu muşchi şi nămol din lac, şi o zi sau două Kurz a jurat că rana era un fleac, chiar dacă pe gât carnea i se înnegrea, iar maxilarul şi pieptul îi erau năpădite

de umflături sângerii. Pe urmă, într-o dimineaţă, n-a mai găsit puterea să se ridice, iar în dimineaţa următoare era mort.

L-au îngropat sub un morman de pietre, iar Cut-jack a avut pretenţia să-i ia sabia şi cornul, în timp ce Tarber s-a servit cu arcul, cizmele şi cuţitul lui. Au luat tot când au plecat. La început au crezut că cei doi s-au dus doar să vâneze, că se vor întoarce curând cu vânatul şi-i vor hrăni pe toţi. Dar au aşteptat ce-au aşteptat, până când, în cele din urmă, Gen-dry i-a convins să meargă

mai departe. Poate că Tarber şi Cutjack se gândiseră că vor avea mai multe şanse fără un cârd de orfani de păstorit. Probabil că aşa şi era, dar asta n-o împiedica să-i urască pentru că i-au părăsit.

Sub copac, Plăcintă Fierbinte latră ca un câine. Kurz le spusese să folosească între ei sunete de animale drept semnale. Un vechi truc de braconier, le spusese el, dar a murit înainte de-a apuca să-i înveţe cum să scoată bine sunetele. Ciripiturile lui Plăcintă Fierbinte erau îngrozitoare.

Lătratul suna mai bine, dar nu cu mult.

Arya sări de pe creanga înaltă pe una aflată dedesubt, cu mâinile depărtate, ca să-şi ţină

echilibrul. Un dansator pe apă nu cade niciodată. Uşor, cu degetele de la picioare răsucite strâns în jurul crengii, făcu câţiva paşi, sări jos, pe o ramură mai mare, pe urmă îşi legănă o mână după

alta prin desişul de frunze, până ce ajunse la trunchi. Coaja era aspră sub palme şi sub degetele picioarelor. Coborî repede, sărind şi rostogolindu-se la aterizare.

Gendry îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

- Ai stat acolo, sus, multă vreme. Ce ai putut vedea?

- Un sat de pescari, o aşezare mică, la nord, de-a lungul ţărmului. Douăzeci şi şase de acoperişuri de paie şi unul de ţiglă am numărat. Am văzut o parte dintr-o căruţă. E cineva acolo.

Nevăstuică ieşi târâş din tufişuri. Lommy o numise aşa. Spunea că arăta ca o nevăstuică, ceea ce nu era adevărat, dar nu puteau s-o numească la infinit fetiţa plângăcioasă, după ce, în sfârşit, se oprise din plâns. Era murdară pe gură. Arya spera că nu mâncase iarăşi noroi.

- Ai văzut oameni? întrebă Gendry.

- Numai acoperişuri, recunoscu Arya, dar unele hornuri fumegau şi am auzit un cal.

Nevăstuică îi cuprinse piciorul cu braţele, agăţându-se strâns. Făcea asta uneori.

- Dacă sunt oameni, este mâncare, spuse Plăcintă Fierbinte, foarte zgomotos. Gendry îi spunea mereu să vorbească mai încet, dar degeaba. Poate că ne-ar da şi nouă.

- Poate că ne-ar şi omorî, spuse Gendry.

- Nu şi dacă ne predăm, răspunse Plăcintă Fierbinte, plin de speranţă.

- Acum vorbeşti ca Lommy.

Lommy Mâini Verzi stătea proptit între două rădăcini groase, la poalele unui stejar. Fusese lovit de o săgeată în gamba dreaptă, în timpul luptei de la fortăreaţă. La sfârşitul zilei următoare, fu nevoit să meargă şchiopătat, într-un picior, cu un braţ în jurul lui Gendry, iar acum nu putea face nici măcar asta. Au tăiat crengi ca să-i facă o lectică, dar să-1 poarte era greu şi lent, iar el scâncea la fiecare scuturătură.

- Trebuie să ne predăm, spuse el. Asta ar fi făcut Yoren. Ar fi trebuit să deschidă porţile, aşa cum i-au cerut.

Arya se săturase să-1 asculte pe Lommy perorând despre cum ar fi capitulat Yoren. Numai despre asta vorbea când îl duceau cu lectica, despre asta, despre piciorul lui şi despre stomacul gol.

Plăcintă Fierbinte fu de acord.

- I-au spus lui Yoren să deschidă porţile, i-au cerut asta în numele regelui. Trebuie să faci ceea ce ţi se cere în numele regelui. A fost vina acelui bătrân puturos. Dacă s-ar fi predat, ne-ar fi lăsat în pace.

Gendry se încruntă.

- Cavalerii şi lorzii se iau prizonieri unii pe alţii şi plătesc răscumpărări, dar nu le pasă

dacă unii ca voi se predau sau nu. Se întoarse către Arya: Ce altceva ai mai văzut?

- Dacă e un sat de pescari, ne vor vinde peşte, pun rămăşag.

Lacul era plin de peşti, dar nu aveau cu ce să-i prindă. Arya încerca să-şi folosească

mâinile, aşa cum îl văzuse făcând pe Koss, dar peştii erau mai iuţi decât porumbeii, iar apa juca feste ochilor ei.

- Nu ştiu dacă sunt peşti. Arya o trase de părul încâlcit pe Nevăstuică, gândindu-se că ar fi mai bine să-1 taie. Lângă apă sunt ciori. E un cadavru pe acolo.

- Peşti duşi la mal, spuse Plăcintă Fierbinte. Dacă ciorile îi mănâncă, sunt sigur că putem şi noi.

- Ar trebui să prindem nişte ciori, am putea să le mâncăm pe ele. Am putea să facem un foc şi să le frigem ca pe nişte pui de găină.

Gendry avea un aer fioros când se încrunta. Barba îi crescuse, neagră şi ţepoasă.

- Am spus fără focuri.

- Lui Lommy îi e foame, se văicări Plăcintă Fierbinte, şi mie la fel.

- Tuturor ne este foame, zise Arya.

- Ţie nu îţi este, scuipă Lommy de jos, de unde se afla. Duhneşti a viermi.

Arya ar fi putut să-1 lovească în rană.

- Ţi-am spus că voi scoate viermi din pământ şi pentru tine, dacă vrei.

Lommy făcu o mutră scârbită.

- Dacă n-ar fi piciorul, aş vâna nişte mistreţi pentru noi toţi.

- Nişte mistreţi, îl batjocori ea. Ai nevoie de o ţepuşă, de cai şi de câini, de oameni care să

hăituiască mistreţul din adăpost.

Tatăl ei obişnuia să vâneze mistreţi în pădurea lupilor, cu Robb şi Jon. O singură dată 1-a luat şi pe Bran, dar niciodată n-a luat-o pe Arya, chiar dacă era mai mare. Septa Mordane spunea că vânătoarea de mistreţi nu e pentru femei, iar mama i-a promis doar că, atunci când va fi mai mare, s-ar putea să aibă propriul ei şoim. Acum era mai mare, dar dacă ar avea un şoim, l-ar mânca.

- Ce ştii tu despre vânătoarea de mistreţi? o întrebă Plăcintă Fierbinte.

- Mai multe decât tine.

Gendry nu avea nici un chef să asculte cioro-văielile lor.

- Tăceţi, amândoi. Trebuie să mă gândesc ce să fac. întotdeauna părea chinuit când încerca să gândească, de parcă l-ar fi durut îngrozitor.

- Predă-te, spuse Lommy.

- Ţi-am spus să termini cu predatul. Nu ştim cine e acolo. Poate că vom fura nişte mâncare.

- Lommy ar fi putut să fure, dacă nu era piciorul, spuse Plăcintă Fierbinte. In oraş a fost hoţ.

- Un hoţ nepriceput, răspunse Arya, altfel nu l-ar fi prins.

Gendry privi soarele, mijindu-şi ochii.

- Seara e cel mai bun moment să ne furişăm înăuntru. Voi merge să dau o raită când se întunecă.

- Nu, mă duc eu, spuse Arya. Tu faci prea multă gălăgie.

Gendry făcu din nou acea mutră chinuită.

- Vom merge amândoi.

- Arry ar trebui să meargă, interveni Lommy. Se furişează mai bine decât tine.

- Vom merge amândoi, am spus.

- Şi dacă nu vă întoarceţi? Plăcintă Fierbinte nu mă poate duce singur, ştiţi că nu poate...

- Şi sunt lupi, adăugă Plăcintă Fierbinte. I-am auzit noaptea trecută, când am stat de veghe. Păreau aproape.

Arya îi auzise şi ea. Adormise între crengile unui ulm, dar urletul lupilor o trezise. A rămas trează o oră bună, ascultându-i, cu fiori pe şira spinării.

- Şi nici măcar nu ne laşi să facem foc ca să-i ţinem la distanţă, se plânse Plăcintă

Fierbinte. Nu-i corect să ne laşi pradă lupilor.

- Nu vă lasă nimeni, spuse Gendry în silă. Lommy are suliţa, dacă vin lupii, iar tu vei fi cu el. Mergem doar să vedem, atâta tot. Ne întoarcem.

- Oricine ar fi, ar trebui să vă predaţi, se văicări Lommy. Am nevoie de o poţiune pentru picior, mă doare rău.

- Dacă vedem vreo poţiune pentru picior, o să ţi-o aducem, răspunse Gendry. Arry, hai să

mergem. Vreau să ajungem în apropiere înainte să apună soarele. Plăcintă Fierbinte, tu ţine-o pe Nevăstuică aici. Nu vreau să se ia după noi.

- Data trecută m-a lovit.

- O să te lovesc eu dacă n-o ţii aici. Fără să mai aştepte un răspuns, Gendry îşi puse coiful de oţel şi se îndepărtă.

Arya fu nevoită să alerge ca să ţină pasul. Gendry era cu cinci ani mai mare şi cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, şi mai era şi lung de picioare. O vreme, Gendry nu spuse nimic, doar îşi croia drum printre copaci, cu un aer furios, făcând prea multă gălăgie. Dar, în cele din urmă, se opri şi spuse:

- Cred că Lommy o să moară.

Arya nu fu surprinsă. Kurz murise şi el din cauza rănii, şi fusese mult mai rezistent decât Lommy. Ori de câte ori era rândul Aryei să ajute la cărat, simţea cât de caldă îi era pielea şi mirosea duhoarea pe care o răspândea piciorul lui.

- Poate că vom găsi un maester...

- Maesteri se găsesc numai în castele, şi chiar dacă ai găsi vreunul, nu şi-ar murdări mâinile cu unul ca Lommy. Gendry îşi feri capul de o ramură joasă.

- Nu-i adevărat.

Maester Luwin ar fi ajutat pe oricine ar fi venit la el, era sigură.

- O să moară, şi cu cât moare mai repede, cu atât mai bine pentru noi ceilalţi. Ar trebui să-

1 abandonăm, aşa cum spune el. Dacă am fi răniţi tu sau eu, ştii că ne-ar părăsi. Coborârâ o pantă

abruptă şi se căţărarâ pe partea cealaltă, agăţându-se cu mâinile de rădăcini. M-am săturat să-1

car şi m-am săturat de toată trăncăneala lui despre capitulare. Dacă ar putea sta în picioare, i-aş

da un pumn între dinţi. Lommy nu foloseşte nimănui. Nici fata aia plângăcioasă nu e bună de nimic.

- Las-o pe Nevăstuică în pace, e doar speriată şi înfometată, atâta tot. Arya aruncă o privire înapoi, dar de data aceasta fetiţa nu îi urmărea. Probabil că Plăcintă Fierbinte o ţinea bine, aşa cum îi spusese Gendry.

- Nu e bună de nimic, repetă Gendry. Ea, Plăcintă Fierbinte şi Lommy ne încetinesc şi din cauza lor o să murim. Tu eşti singurul din toată trupa care e bun de ceva. Chiar dacă eşti fată.

Arya încremeni.

- Nu sunt fată!

- Ba da, eşti. Crezi că sunt la fel de prost ca ei?

- Nu, eşti şi mai prost. Rondul de Noapte nu primeşte fete, toată lumea ştie asta.

- Este adevărat, nu ştiu de ce te-a adus Yoren, dar trebuie să fi avut vreun motiv. Totuşi, eşti fată.

- Nu sunt!

- Atunci scoate-ţi puţa şi fă pipi. Haide.

- Nu simt nevoia să fac pipi. Dacă aş vrea, aş putea.

- Mincinoaso. Nu poţi să-ţi scoţi puţa pentru că nu ai aşa ceva. înainte, când eram treizeci, n-am observat, dar mereu mergi în pădure să te uşurezi. Nu-1 vezi pe Plăcintă Fierbinte să facă

asta, şi nici pe mine. Dacă nu eşti fată, poate că eşti vreun eunuc.

- Eunuc eşti tu.

- Ştii că nu sunt, zâmbi Gendry. Vrei să-mi scot puţa şi să-ţi dovedesc? N-am nimic de ascuns.

- Ba da, ai, izbucni Arya, înnebunită să schimbe subiectul despre penisul pe care nu-1

avea. Mantiile aurii au fost pe urma ta la han, şi nu vrei să spui de ce.

- Aş vrea să ştiu şi eu, cred că Yoren ştia, dar nu mi-a spus niciodată. De ce crezi totuşi că

mă urmăreau?

Arya îşi muşcă buza. îşi aminti ce spusese Yoren în ziua în care i-a tăiat părul. Ăştia, jumătate dintre ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice peşte, pentru o favoare şi poate pentru câţiva arginţi. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Dar Gendry era altfel, regina îl voia şi pe el.

- Iţi spun dacă îmi spui şi tu, zise ea obosită.

- Arry, ţi-aş spune dacă aş şti... Chiar aşa te cheamă sau ai nume de fată?

Arya fixă cu privirea rădăcina noduroasă de sub picioarele ei. îşi dădea seama că se sfârşise cu prefăcătoria. Gendry ştia, iar ea nu avea nimic în pantaloni ca să-1 convingă de contrariul.

Putea să tragă Acul din teacă şi să-1 doboare acolo unde stătea, sau să se încreadă în el. Nu era sigură că ar fi în stare să-1 ucidă, chiar dacă ar încerca; avea şi el propria lui sabie, şi era cu mult mai puternic. Tot ceea ce îi rămăsese era adevărul.

- Lommy şi Plăcintă Fierbinte nu trebuie să afle, zise Arya.

- Nu vor afla, jură Gendry. Nu de la mine.

- Arya. Fata îşi ridică ochii, privindu-1. Numele meu este Arya. Din Casa Stark.

- Din Casa... Ii luă o clipă până ce reuşi să continue. Mâna Regelui purta numele de Stark.

Cel pe care l-au ucis ca fiind trădător.

- N-a fost niciodată trădător. A fost tatăl meu. Gendry făcu ochii mari.

- Aşadar, de aceea ai crezut... Arya încuviinţă.

- Yoren mă ducea acasă, la Winterfell.

- Eu... Păi atunci eşti de viţă nobilă... eşti o doamnă...

Arya îşi opri privirea la hainele ei zdrenţuite şi la picioarele goale, crăpate şi bătătorite. îşi văzu mizeria de sub unghii, crusta de pe coate şi zgârieturile de pe mâini. Septa Mordane nici măcar nu m-ar recunoaşte, sunt sigură. Poate Sansa, dar ea s-ar preface că nu mă recunoaşte.

- Mama mea este o doamnă, la fel şi sora mea, dar eu nu am fost niciodată.

- Ba da, ai fost. Eşti fiica unui lord şi ai locuit într-un castel, nu-i aşa? Şi tu... Zei, aveţi milă, eu niciodată... Dintr-odată, Gendry părea şovăitor, aproape temător. Toată discuţia aceea despre penisuri. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Şi am urinat în faţa ta şi aşa mai departe. Eu... te rog să mă ierţi, stăpână.

- încetează! şuieră Arya. Oare îşi bătea joc de ea?

- Ştiu să mă port, stăpână, răspunse Gendry, încăpăţânat ca întotdeauna. Ori de câte ori fetele de neam intrau în prăvălie cu taţii lor, stăpânul meu îmi spunea că trebuie să plec genunchiul şi să vorbesc numai când mi se adresează, şi să le spun stăpână.

- Dacă începi să-mi spui stăpână, până şi Plăcintă Fierbinte îşi va da seama. Şi ar fi mai bine şi să continui să faci pipi în acelaşi fel.

- Cum porunceşti, stăpâni

Arya îi lovi pieptul cu ambele mâini. Gendry se împiedică de o piatră şi căzu cu o bufnitură.

- Ce fel de fiică de lord mai eşti? întrebă el râzând.

- Aşa îl lovi în şold cu piciorul, dar nu reuşi decât să-1 facă să râdă şi mai tare. Râzi cât vrei, eu mă duc să văd cine e în sat. Soarele coborâse deja în spatele copacilor, înserarea se va lăsa într-o clipită. De data aceasta, Gendry fu cel nevoit să ţină pasul cu ea.

- Simţi mirosul? îl întrebă ea. El adulmecă.

- Peşte stricat?

- Ştii că nu.

- Am face mai bine să avem grijă. Eu dau un ocol pe la vest, să văd dacă e vreun drum.

Trebuie să fie, dacă ai văzut o căruţă. Tu ia-o pe mal. Dacă ai nevoie de ajutor, latră ca un câine.

- E o prostie. Dacă am nevoie de ajutor, o să strig ajutor.

Arya se îndepărtă, călcând iarba cu picioarele goale, fără zgomot. Când privi înapoi, peste umăr, Gendry o urmărea cu acea privire chinuită care însemna că gândea. Probabil se gândeşte că nu ar trebui să lase o fată nobilă să fure mâncare. Arya ştia că Gendry se va purta prosteşte acum.

Mirosul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de sat. Nu-i mirosea a peşte stricat. Duhoarea era mai puternică, mai dezgustătoare. îşi încreţi nasul.

Din locul unde copacii începură să se răărească, se folosi de vegetaţia mică, alunecând de la o tufă la alta, tăcută ca o umbră. La fiecare câţiva paşi se oprea să asculte. A treia oară, auzi caii şi glasul unui om. Iar mirosul era tot mai puternic. Miros de om mort, asta era. Mai simţise acest miros, cu Yoren şi cu ceilalţi.

Un desiş compact de mur creştea la sud de oraş. Când ajunse lângă el, umbrele lungi ale asfinţitului începuseră să se estompeze şi se zăreau felinarele. Vedea acoperişurile de paie chiar în spatele tufişului. Continuă să se furişeze până ce descoperi o spărtură şi se strecură înăuntru, pe burtă, rămânând bine ascunsă până când zări de unde venea mirosul.

Lângă apele ce clipoceau domol ale Ochiului Zeilor era ridicată o spânzurătoare din lemn verde, neprelucrat, de care atârnau, legănându-se, rămăşiţe care cândva fuseseră oameni, cu picioarele în lanţuri. Ciorile le ciuguleau carnea, zburând de la un cadavru la altul. Pentru fiecare cioară erau câte o sută de muşte. Când vântul suflă dinspre lac, trupul cel mai apropiat se răsuci în lanţuri, mişcându-se foarte încet. Ciorile îi mâncaseră aproape toată faţa şi mai fusese şi altceva prin preajmă, ceva mult mai mare. Gâtul şi pieptul îi erau sfâşiate, iar din locul unde cândva fusese burta,

atârnau, sclipind, intestine verzi şi panglici de carne zdrenţuită. Un braţ

fusese smuls chiar din umăr. Arya văzu oasele la câţiva metri depărtare, mâncate şi sfărâmate, curăţate de carne.

Se forţă să se uite la omul de alături, la cel de dincolo de el şi la cel de mai departe, spunându-şi că e tare ca o stâncă. Toate cadavrele erau atât de distruse şi de putrezite, încât la început nu şi-a dat seama că oamenii fuseseră dezbrăcaţi înainte de a fi spânzuraţi. Nu arătau ca nişte oameni goi, de fapt nu semănau defel cu nişte oameni. Ciorile le mâncaseră ochii şi, în

unele cazuri, feţele. Din cel de-al şaselea din lungul şir de cadavre nu mai rămăsese decât un singur picior, încâlcit încă în lanţuri, bălăbănindu-se la fiecare suflare de vânt.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Morţii nu-i puteau face nici un rău, dar cei care i-au ucis puteau.

Mult în spatele spânzurătorii, doi bărbaţi în zale stăteau sprijiniţi în suliţe, în faţa unei clădiri lungi, joase, aflate lângă apă, cea cu acoperişul de ţiglă. O pereche de stâlpi înalţi fuseseră

înfipţi în pământul mlăştinos din faţa casei, cu flamuri atârnând din fiecare catarg. Una era roşie şi cealaltă mai palidă, galbenă poate, dar amândouă erau mototolite şi pline de praf, astfel că

Arya nu putea fi sigură că flamura roşie era a Lannisterilor. Nu e nevoie să văd leul, pot vedea toţi morţii, cine altcineva ar putea fi în afară de Lannisteri?

Pe urmă se auzi un strigăt.

Cei doi lăncieri se întoarseră la auzul ţipătului şi un al treilea bărbat îşi făcu apariţia, îmbrâncind un prizonier în faţa lui. Era prea întuneric ca să distingă chipuri, dar prizonierul purta un coif strălucitor de oţel, iar când Arya văzu coarnele, ştiu că era Gendry. Tu, prostule prost, prost, PROST! gândi ea. Dacă ar fi fost în faţa ei, l-ar fi lovit din nou.

Străjerii vorbeau zgomotos, dar Arya era prea departe ca să distingă ce spuneau, mai cu seamă cu ciorile flecărind şi fâlfâindu-şi aripile atât de aproape. Unul dintre lăncieri smulse coiful de pe capul lui Gendry şi îi puse o întrebare, dar probabil nu-i plăcu răspunsul, căci îl lovi peste faţă cu capătul suliţei şi îl doborî la pământ. Cel care îl capturase îl lovi cu piciorul, în timp ce al doilea lăncier proba coiful cu coarne. In cele din urmă, îl ridicară în picioare şi îl îmbrânciră

către hambar. Când deschiseră uşile masive de lemn, un băieţel ţâşni afară, dar unul dintre străjeri îl înhaţă de braţ şi îl azvârli înapoi înăuntru. Arya auzi planşete venind din clădire şi pe urmă un ţipăt, atât de puternic şi plin de suferinţă încât îşi muşcă buza.

Străjerii îl împinseră pe Gendry înăuntru, împreună cu băiatul, şi zăvorâră uşile în urma lor.

Abia atunci, o pală de vânt veni vâjâind dinspre lac, iar flamurile începură să se mişte şi să se ridice. Cel de pe catargul înalt avea, aşa cum se temuse, însemnul leului auriu. Pe celălalt, trei siluete negre, lucioase, alergau pe un câmp galben ca untul. Câini, gândi Arya. Mai văzuse acei câini, dar unde?

Nu avea importanţă. Singurul lucru care conta era că îl capturaseră pe Gendry. Chiar dacă

băiatul era încăpăţânat şi prost, Arya trebuia să-1 elibereze. Se întreba dacă ştiau că era căutat de regină.

Unul dintre străjeri îşi scoase coiful şi în locul lui şi-1 puse pe al lui Gendry. O înfuria să-1

vadă pur-tându-1, dar ştia că nu putea face nimic ca să-1 împiedice. I se păru că aude din nou ţipete, înăbuşite de ziduri, din hambarul fără ferestre, dar nu putea fi sigură.

Rămase pe loc destul ca să vadă paza schimbân-du-se şi încă mult mai multă vreme după

aceea. Oamenii veneau şi plecau. îşi duceau caii jos, la pârâu, să-i adape. Un grup de vânătoare se întoarse din

pădure, ducând un stârv de cerb, atârnat de un ţăruş. Ii privi cum îl spală şi-1

curăţă de intestine şi cum fac un foc pe partea cealaltă a pârâului, iar mirosul de carne friptă se amesteca ciudat cu duhoarea descompunerii.

Stomacul gol i se întoarse pe dos şi avu impresia că o să vomite. Perspectiva mâncării scoase şi alţi oameni din case, aproape toţi înveşmântaţi în zale sau piele fiartă. Când cerbul fu gata, porţiile cele mai alese fură duse într-una dintre case.

Arya se gândi că, la adăpostul nopţii, ar putea să se apropie târâş şi să-1 elibereze pe Gendry, dar străjile aprinseră torţe de la focul pentru gătit. Un scutier le aduse carne şi pâine celor doi străjeri care păzeau hambarul, iar mai târziu, alţi doi li se alăturară şi trecură cu toţii din mână în mână o ploscă cu vin. Când plosca se goli, ceilalţi plecară, dar cei doi străjeri rămaseră

pe loc, sprijiniţi în sulițe.

Braţele şi picioarele Aryei erau înţepenite când, în sfârşit, se strecură din mărăciniş în întunericul pădurii. Era o noapte neagră, cu o lună firavă, argintie, ce apărea şi dispărea, după

cum treceau norii. Tăcută ca o umbră, îşi spuse în timp ce înainta printre copaci. Pe un asemenea întuneric, nu îndrăznea să alerge, de teamă să nu se împiedice de vreo rădăcină sau să nu se rătăcească. La stânga ei, Ochiul Zeilor spăla liniştit ţărmul. La dreapta, vântul vâjâia printre ramuri, iar frunzele se agitau şi foşneau. In depărtare, auzi urletul lupilor.

Lommy şi Plăcintă Fierbinte fură cât p-aci să facă pe ei când Arya se ivi dintre copaci, în spatele lor.

- Linişte, le spuse, cuprinzând-o cu un braţ pe Nevăstuică, atunci când fetiţa se apropie în goană.

Plăcintă Fierbinte se holbă la ea cu ochii mari.

- Am crezut că ne-aţi părăsit. Avea spada în mână, cea pe care Yoren o luase de la omul cu mantia aurie. M-am speriat

că eşti un lup.

- Unde e Taurul? întrebă Lommy.

- L-au prins, şopti Arya. Trebuie să-1 eliberăm. Plăcintă Fierbinte, trebuie să mă ajuţi. Ne vom furişa şi vom omorî străjile, apoi eu voi deschide uşa.

Plăcintă Fierbinte şi Lommy schimbară o privire.

- Câţi sunt?

- N-am putut să număr, recunoscu Arya. Cel puţin douăzeci, dar numai doi sunt la uşă.

Plăcintă Fierbinte arăta de parcă îi venea să plângă.

- Nu ne putem lupta cu douăzeci.

- Tu trebuie să te lupţi doar cu unul. Eu mă ocup de celălalt, îl vom scoate afară pe Gendry şi vom fugi.

- Ar trebui să ne predăm, spuse Lommy. Mergeţi înăuntru şi predaţi-vă pur şi simplu.

Arya clătină din cap cu încăpăţânare.

- Atunci lasă-1 acolo, Arry, se rugă Lommy. Nu ştiu despre noi ceilalţi. Dacă ne ascundem, vor pleca, ştii că vor pleca. Nu e vina noastră că Gendry a fost capturat.

- Eşti prost, Lommy, spuse Arya cu furie. Vei muri dacă nu îl eliberăm pe Gendry. Cine o să te care?

- Tu şi Plăcintă Fierbinte.

- Tot timpul, fără nimeni care să ne ajute? Nu vom reuşi niciodată. Gendry era cel puternic. Oricum, nu-mi pasă ce spui. Mă întorc după el. Se uită la Plăcintă Fierbinte: Vii?

Plăcintă Fierbinte se uită la Lommy, la Arya, apoi din nou la Lommy.

- Vin, spuse el nehotărât.

- Lommy, tu ai grijă ca Nevăstuică să rămână aici. Lommy o înhaţă pe fetiţă de mână şi o trase mai

aproape.

- Şi dacă vin lupii?

- Te predai, sugeră Arya.

Li se păru că le-a luat ore să-şi croiască drum înapoi către sat. Plăcintă Fierbinte se tot împiedica în întuneric şi se rătăcea, iar Arya era nevoită să îl aştepte şi să se întoarcă

după el. In cele din urmă, îl luă de mână şi îl conduse printre copaci.

- Tu doar taci şi urmează-mă. Când zăriră pe cer primele sclipiri palide ale focurilor din sat, Arya spuse: De cealaltă parte a tufişurilor atârnă cadavre, dar n-ai de ce să te sperii, doar ţine minte că teama taie mai adânc decât o sabie. Trebuie să mergem foarte încet şi în deplină linişte.

Plăcintă Fierbinte dădu aprobator din cap.

Arya se furişă prima pe sub mărăciniş şi îl aşteptă pe partea cealaltă, ghemuită. Plăcintă

Fierbinte se ivi, palid şi gâfâind, cu faţa şi braţele brăzdate de zgârieturi lungi, însângerate. Dădu să spună ceva, dar Arya îi duse un deget la buze. Pe mâini şi pe genunchi, se târâră de-a lungul spânzurătorii, pe sub cadavrele legănate de vânt. Plăcintă Fierbinte nu privi în sus nici măcar o dată, nici nu scoase vreun sunet.

Până când cioara ateriza pe spatele lui, şi atunci scoase un geamăt înfundat.

- Cine-i acolo? răsună un glas din întuneric. Plăcintă Fierbinte sări în picioare.

- Mă predau! îşi scoase sabia, în timp ce zeci de ciori se ridicară ţipând şi începând să se agite în jurul cadavrelor. Arya îl apucă de picior şi încercă să-1 tragă în jos, dar Plăcintă

Fierbinte se eliberă şi alergă înainte, fluturându-şi braţele. Mă predau, mă predau!

Arya săltă în sus şi trase Acul din teacă, dar era deja înconjurată. Il lovi pe cel mai apropiat, dar acesta o imobiliza cu braţul înveşmântat în oţel, iar un altul se aruncă asupra ei şi o doborî la pământ, în timp ce un al treilea îi luă sabia din mână. Când încercă să-1 muşte, dinţii i se încleştară pe zalele de oţel reci şi murdare.

- Oho, unul sălbatic, spuse omul râzând. Lovitura pumnului său înmănuşat în fier aproape că îi zbură capul.

Bărbaţii începură să discute, în timp ce ea zăcea, în dureri, dar nu putea înţelege cuvintele.

Urechile îi ţiuiau. Când încercă să se îndepărteze târâş, pământul se mişcă sub ea. Au luat Acul.

Ruşinea îi provoca mai multă suferinţă decât durerea, iar durerea o chinuia cumplit. Jon îi dăduse sabia. Syno o învăţase cum s-o folosească.

In cele din urmă, cineva o înşfacă de pieptul vestei şi o ridică în genunchi. Plăcintă

Fierbinte era şi el îngenuncheat în faţa celui mai înalt bărbat pe care Arya îl văzuse vreodată, un monstru din poveştile Bătrânei Nan. Nu reuşise să vadă de unde apăruse uriaşul. Pe cămaşa galbenă, decolorată, se zăreau doi

câini alergând, iar chipul bărbatului era parcă cioplit în piatră. Dintr-odată, Arya îşi aminti unde mai văzuse câinii aceia. In seara turnirului, la Debarcaderul Regelui, toţi cavalerii îşi atârnaseră scuturile în faţa pavilioanelor. „Acela apaţine fratelui Câinelui", i-a destăinuit Sansa când au trecut pe lângă câinii negri pe fond galben. „E chiar mai mare decât Hodor, vei vedea. I se spune Muntele care Călăreşte".

Arya îşi lăsă capul să cadă, doar pe jumătate conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Plăcintă Fierbinte se tot preda. Muntele spuse:

- Ne vei duce la ceilalţi, şi se îndepărtă. In clipa următoare, Arya trecea clătinându-se pe picioare pe lângă oamenii morţi în spânzurătoarea lor, în vreme ce Plăcintă Fierbinte le spunea

celor care i-au luat ostatici că le va face plăcinte şi tarte dacă nu-i vor face nici un rău. Patru bărbaţi mergeau cu ei. Unul ducea o torţă, altul o sabie lungă, doi aveau suliţe.

Il găsiră pe Lommy acolo unde l-au lăsat, sub stejar.

- Mă predau! strigă el de îndată ce îi văzu. îşi azvârli sabia şi ridică mâinile, pline de pete verzi de vopsea veche. Mă predau. Vă rog.

Bărbatul cu torţa scotoci pe sub copaci.

- Eşti ultimul? Băiatul brutar zicea că mai e o fată.

- A fugit când v-a auzit venind, spuse Lommy. Faceţi mult zgomot. Iar Arya gândi: Fugi, Nevăstuică, fugi cât poţi de departe, fugi şi ascunde-te şi să nu te întorci niciodată.

- Spune-ne unde putem să-1 găsim pe acel fiu de târfă, Dondarrion, şi vei căpăta o masă

fierbinte.

- Cine? întrebă Lommy nedumerit.

- Ţi-am spus, ăştia nu ştiu mai mult decât târfele alea din sat. Am pierdut vremea.

Unul dintre lăncieri se apropie de Lommy.

- Ai ceva la picior, băiete?

- M-am lovit.

- Poţi să umbli? Părea îngrijorat.

- Nu, răspunse Lommy. Trebuie să mă căraţi.

- Aşa crezi?

Bărbatul ridică neglijent suliţa şi înfipse vârful în gâtul moale al băiatului. Lommy nici măcar nu mai apucă să se predea din nou. Se chirci o dată şi asta a fost tot. Când omul scoase sabia, sângele ţâşni într-o cascadă întunecată.

- Să-1 cărăm, zicea, bolborosi el chicotind.

TYRION

îl preveniseră să se îmbrace bine. Tyrion Lannister le ascultase. Purta pantaloni groşi, căptuşiţi, pieptar de lână şi, peste toate acestea, aruncase o mantie de blană pe care o dobândise la Munţii Lunii. Mantia era nefiresc de lungă, croită pentru un om de două ori mai înalt decât el.

Când nu era călare, singura modalitate de-a o purta era să şi-o înfăşoare de mai multe ori în jurul trupului, ceea ce îl făcea să semene cu o minge de blană dungată.

Chiar şi aşa, se bucura că le ascultase. Frigul din beciul lung şi umed îţi pătrundea până-n oase. Timett alesese să se retragă înapoi în beci după ce intraseră în contact cu frigul de dedesubt. Se aflau undeva sub dealul Rhaenys, sub Castelul Alchimiştilor. Zidurile umede de piatră erau împroşcate cu silitră, şi singura lumină venea de la lampa de ulei din fier şi sticlă pe care Hallyne Piromantul o ducea cu atâta grijă.

Cu grijă, într-adevăr, iar acestea trebuie să fie vase cu ghimbir. Tyrion ridică unul, pentru a-1 inspecta.

Era rotund şi rumen, un grepfrut dolofan, de lut, puţin cam mare pentru mâna lui, dar care s-ar potrivi tocmai bine în mâna unui om obişnuit, ştia asta. Vasul era subţire, atât de fragil încât chiar şi el fusese avertizat să nu-1 strângă prea tare, ca să nu-1 zdrobească în pumn. Lutul era aspru la pipăit, grunjos. Hallyne îi spusese că anume era făcut aşa.

- Un vas neted alunecă mai uşor din mâna unui om.

Focul sălbatic se prelinse încet către buza vasului când Tyrion îl înclină ca să arunce o privire înăuntru. Culoarea era un fel de verde întunecat, după cum ştia, dar lumina slabă făcea acest lucru imposibil de confirmat.

- Gros, remarcă el.

- Asta e din cauza frigului, stăpâne, spuse Hallyne, un bărbat palid, cu mâini moi, umede, şi purtări slugarnice. Era

îmbrăcat în haine cu dungi negre şi roşii, căptuşite cu zibelină, dar blana arăta peticită şi mâncată de molii. Pe măsură ce se încălzeşte, substanţa curge mai uşor, ca uleiul de lampă.

Substanţa era termenul folosit de alchimişti pentru focul sălbatic. De asemenea, îşi spuneau unii altora înţelepţi, ceea ce Tyrion găsea că e aproape la fel de sâcâitor ca şi obiceiul lor de a face aluzie la vastele cunoştinţe pe care voiau să-1 facă să creadă că le deţin. Cândva, fuseseră o ghildă puternică, dar în secolele din urmă, Maesterii Citadelei îi înlocuiseră pe alchimişti aproape peste tot. Acum mai rămăseseră doar câţiva din vechiul ordin, şi nici măcar nu se mai prefăceau că transformă metalele, dar puteau să facă focul sălbatic.

- Apa nu-1 poate stinge, mi s-a spus.

- Aşa este. Odată aprinsă, substanţa va arde năprasnic până ce nu mai rămâne nimic. Mai mult, se infiltrează în pânză, lemn, piele, chiar şi oţel, astfel că acestea se aprind şi ele.

Tyrion îşi aminti de preotul roşu, Thoros din Myr, şi de sabia lui sclipitoare. Chiar şi un strat subţire de foc sălbatic poate arde timp de o oră. Thoros avea nevoie mereu de o sabie nouă

după o încăierare, dar Robert ţinuse la el şi fusese mereu gata să-i ofere bucuros una.

- De ce nu se infiltrează şi în lut?

- O, ba da, răspunse Hallyne. Există o pivniţă, sub aceasta, unde depozităm vasele mai vechi. Cele de pe vremea Regelui Aerys. Era capriciul lui să aibă vase făcute în formă de fructe.

Fructe foarte periculoase, într-adevăr, stăpâne, şi, hmm, mai coapte acum ca oricând, dacă

înţelegi ce vreau să zic. Le-am sigilat cu ceară şi am umplut pivniţa de jos cu apă, dar chiar şi

aşa... In mod normal ar fi trebuit distruse, dar atât de mulţi dintre maesterii noştri au fost ucişi în timpul Jafului de

la Debarcaderul Regelui, încât cele câteva ajutoare care au rămas au fost incapabile să îndeplinească această misiune. Iar multe dintre proviziile pe care le-am făcut pentru Aerys s-au pierdut. Numai anul trecut două sute de vase au fost descoperite într-o magazie de sub Marele Sept al lui Baelor. Nimeni nu şi-a putut aminti cum au ajuns acolo, dar sunt sigur că

nu trebuie să-ţi spun că înaltul Septon şi-a ieşit din minţi de spaimă. M-am îngrijit personal să fie mutate cu mare atenţie. Am pus să se umple carele cu nisip şi i-am trimis cu ele pe cei mai mulţi dintre slujitorii noştri capabili. Am lucrat numai noaptea, am...

- ... aţi făcut o treabă nemaipomenită, nu am nici o îndoială. Tyrion puse vasul înapoi printre celelalte. Acopereau rafturile, aşezate ordonat pe patru rânduri ce se pierdeau în întunecimea subterană. Şi mai erau şi alte rafturi dincolo de ele, multe alte rafturi. Aceste, ah, fructe ale răposatului Rege Aerys, pot fi folosite?

- O, da, cu siguranţă... Dar cu grijă, stăpâne, cu foarte mare grijă. Cu trecerea anilor, substanţa devine tot mai, hmm, instabilă, să spunem. O flacără cât de mică o poate aprinde. Orice scânteie. Prea multă căldură, şi vasele se aprind de la sine. Nu e înţelept să le laşi la soare, nici măcar pentru scurt timp. Odată focul aprins, căldura face substanţa să se extindă cu violenţă, iar vasele se fac ţăndări cât ai clipi. Dacă se întâmplă ca în apropiere să se afle alte vase, se vor aprinde şi acelea, şi astfel...

- Câte vase avem în prezent?

- în dimineaţa aceasta, înţeleptul Munciter mi-a spus că avem şapte mii opt sute patruzeci.

Această socoteală include, desigur, şi cele patru mii de vase de pe vremea Regelui Aerys.

- Fructele noastre răscoapte? Hallyne clătină din cap.

- înţeleptul Malliard crede că vom fi capabili să livrăm zece mii de vase în cap, aşa cum i s-a promis reginei. Sunt de aceeaşi părere.

Piromantul părea neruşinat de mulţumit de această perspectivă.

Cu condiţia ca duşmanii noştri să ne acorde acest răgaz. Alchimiştii păstrau cu sfinţenie secretul reţetei pentru focul sălbatic, dar Tyrion ştia că era un proces laborios, periculos şi îndelungat. Presupuse că promisiunea celor zece mii de vase era o lăudăroşenie fantezistă, ca aceea a stegarului care jură să-i aducă lordului său zece mii de oşteni, dar în ziua bătăliei apare cu o sută doi. Dacă ne-ar putea da, într-adevăr, zece mii...

Nu ştia dacă trebuia să fie încântat sau îngrozit. Poate câte puţin din amândouă.

- Sper că fraţii tăi de ghildă nu se avântă în acţiuni pripite, Inţeleptule. Nu vrem zece mii de vase de foc sălbatic stricat, nici măcar unul... şi, cu siguranţă, nu vrem nici un fel de incidente.

- Nu vor fi nici un fel de incidente, stăpâne. Substanţa este preparată de cele mai pricepute ajutoare, în mai multe celule cu totul din piatră, iar fiecare vas este luat de un ucenic şi adus aici, jos, în clipa în care este gata. Deasupra fiecărei celule de lucru se află o încăpere plină cu nisip.

S-a făcut o vrajă protectoare asupra podelelor, hmm, foarte puternică. Orice foc în celula de dedesubt face podeaua să se prăbuşească, iar nisipul stinge văpaia pe loc.

- Ca să nu pomenim de ajutoare neglijente. Prin vrajă, Tyrion îşi imagina că Hallyne voia să spună truc inteligent. Se gândi că i-ar plăcea să viziteze una dintre aceste celule acoperite, să

vadă cum funcţionează, dar nu era momentul potrivit. Poate dacă războiul va fi câştigat.

- Confraţii mei nu sunt niciodată neglijenţi, insistă Hallyne. Dacă aş putea fi, hmm, sincer...

- O, te rog.

- Substanţa îmi curge prin vene şi trăieşte în inima oricărui alchimist. Noi îi respectăm puterea. Dar soldatul de

rând, hmm, echipajul unuia dintre aruncătoarele de flăcări ale reginei, să

zicem, în entuziasmul necugetat al luptei... Orice mică greşeală poate provoca o catastrofă. Nu e niciodată prea mult să repeţi asta. Tata i-a spus-o adesea Regelui Aerys, iar tatăl lui i-a spus bătrânului Rege Jaehaerys.

- Probabil că au ascultat, zise Tyrion. Dacă ar fi dat foc oraşului, mi-ar fi povestit cineva.

Aşadar, sfatul tău este să fim cât se poate de atenţi.

- Foarte atenţi, răspunse Hallyne. Fiţi foarte atenţi.

- Vase dintr-astea de lut... aveţi o cantitate mare?

- Avem stăpâne, şi mulţumesc de întrebare.

- Atunci nu te deranjează dacă iau câteva? Câteva mii.

- Câteva mii?

- Sau de câte se poate lipsi ghilda ta, fără să încurce producţia. Mă refer la vase goale, se înţelege. Trimi-te-le căpitanilor de la fiecare poartă a oraşului.

- Aşa voi face, stăpâne, dar de ce?...

Tyrion îi zâmbi.

- Când îmi spui să mă îmbrac gros, mă îmbrac gros. Când îmi spui să fiu atent, ei bine...

Ridică din umeri. Am văzut destul. Poate că vei fi atât de bun să mă conduci înapoi la lectica mea.

- Va fi marea mea, hmm, plăcere, stăpâne. Hallyne ridică lampa şi o luă înainte pe scări. A fost frumos din partea ta să ne vizitezi. O mare onoare, hmm. A trecut prea mult timp de când Mâna Regelui nu ne-a mai onorat cu prezenţa. N-am mai primit o asemenea vizită de la Lordul Rossart, iar el era o excepţie. Asta a fost pe vremea Regelui Aerys. Regele Aerys era foarte interesat de munca noastră.

Regele Aerys v-a folosit pentru a prăji carnea duşmanilor săi Fratele lui, Jaime, îi istorisise câteva poveşti despre Regele Nebun şi favoriţii săi, alchimiştii. Joffrey va fi şi el interesat, sunt convins. Motiv pentru care am să-l ţin departe de voi

- Marea noastră speranţă este să avem parte de vizita regelui în persoană, în Castelul Alchimiştilor. Am vorbit despre asta cu nobila ta soră. Un mare ospăţ...

Se făcea tot mai cald, pe măsură ce urcau.

- înălţimea Sa a interzis toate ospeţele până când războiul va fi câştigat. La insistenţele mele. Regele nu consideră că e potrivit un ospăţ cu bucate alese când oamenii lui duc lipsă de pâine.

- Un gest, hmm, cât se poate de drăgăstos, stăpâne. Poate că, în schimb, câţiva dintre noi îi vor face o vizită regelui la Fortăreaţa Roşie. O mică demonstraţie a puterilor noastre, cum ar veni, ca să-1 abatem pe Rege pentru o seară de la multele sale griji. Focul sălbatic e doar unul dintre secretele extraordinare ale ordinului nostru străvechi. Multe şi fermecătoare sunt lucrurile pe care vi le-am putea arăta.

- Voi discuta asta cu sora mea. Tyrion nu avea nimic împotriva câtorva trucuri de magie, dar faptul că lui Joff îi plăcea atât de mult să vadă oamenii luptându-se până la moarte era o încercare suficientă, şi nu avea de gând să-i permită băiatului să probeze posibilitatea de a-i arde de vii.

Când, în cele din urmă, ajunseră în capul scărilor, Tyrion îşi scutură pelerina de blană de pe umeri şi şi-o puse peste braţ. Castelul Ghildei Alchimiştilor era o clădire impunătoare, din piatră

neagră, dar Hallyne îl conduse prin tunelurile întortocheate până ce ajunseră la Galeria Torţelor de Fier, o sală lungă, răsunătoare, unde coloane de foc verde dansau în jurul coloanelor negre de metal, înalte de zece picioare. Flăcări fantomatice îşi oglindeau sclipirile pe marmura neagră şi lustruită de pe ziduri şi podele, şi inundau încăperea într-o strălucire de smarald. Tyrion ar fi fost mai impresionat dacă n-ar fi ştiut că torţele imense de fier au fost aprinse doar în dimineaţa aceea, în cinstea vizitei sale, şi vor fi stinse în clipa în care uşile se vor închide în urma lui. Focul sălbatic era prea scump ca să fie risipit.

Ieşiră la lumină în capul scărilor largi, curbate, care dădeau în centrul Străzii Surorilor, lângă poalele Dealului Visenya. îşi luă rămas-bun de la Hallyne şi coborî împleticindu-se către locul unde Timett, fiul lui Timett, îl aştepta cu escorta sa de Oameni Arşi. Având în vedere obiectivul de astăzi, păruse singura opţiune potrivită pentru a fi păzit. In plus, cicatricile lor inspirau teroare prostimii din oraş. Era tot ce trebuia în zilele astea. Doar cu trei zile în urmă, o altă gloată se adunase la porţile Fortăreţei Roşii, scandând după mâncare. Joff i-a întâmpinat cu o furtună de săgeţi, omorând patru dintre ei, şi pe urmă le-a strigat că aveau permisiunea să-şi mănânce morţii. Făcându-ne astfel şi mai mulţi prieteni.

Tyrion fu surprins să-1 vadă şi pe Bronn lângă lectică.

- Ce faci aici?

- Iţi aduc mesajele, răspunse Bronn. Mâna de Fier te vrea de urgenţă la Poarta Zeilor. Nu mi-a spus de ce. Şi ai fost chemat şi la Maegor.

- Chemat? Tyrion cunoştea o singură persoană care ar fi putut folosi acel cuvânt. Şi ce vrea Cersei de la mine?

Bronn ridică din umeri.

- Regina îţi porunceşte să te întorci la castel îndată şi să i te înfăţişezi în camerele ei.

Ţâncul acela de văr al tău a transmis mesajul. Are patru fire de mustaţă şi se crede bărbat.

- Patru fire şi titlul de cavaler. Acum e Ser Lancel, nu uita. Tyrion ştia că Ser Jacelyn nu ar fi trimis după el decât dacă problema era importantă. Mai bine merg să văd ce vrea Bywater.

Informeaz-o pe sora mea că o voi vizita la întoarcere.

- Surorii tale n-o să-i placă asta, îl preveni Bronn.

- Bine. Cu cât Cersei aşteaptă mai mult, cu atât va deveni mai nervoasă, iar mânia o face proastă. O prefer nervoasă şi proastă decât liniştită şi vicleană. Tyrion îşi azvârli pelerina împăturită în lectică, iar Timett îl ajută să se urce după ea.

Piaţa din interiorul Porţii Zeilor, care în vremuri obişnuite ar fi fost înţesată de ţărani care vindeau legume, era aproape goală când o traversă Tyrion. Ser Jacelyn îl întâmpină la poartă, ridicându-şi mâna de fier, într-un salut scurt.

- Stăpâne, vărul tău, Cleos Frey, se află aici, venit din Riverrun sub un steag de pace, cu o scrisoare de la Robb Stark.

- Condiţii de pace?

- Aşa spune.

- Dragul meu văr! Condu-mă la el.

Mantiile aurii îl închiseseră pe Ser Cleos într-o cameră de strajă, fără ferestre, în casa porţii.

Când Tyrion intră, acesta se ridică.

- Tyrion, e minunat să te văd.

- Acesta e un lucru pe care nu-1 aud prea des, vere.

- Cersei a venit cu tine?

- Sora mea are altceva de făcut. Asta e scrisoarea lui Stark? O smulse de pe masă. Ser Jacelyn, poţi să ne laşi singuri.

Bywater făcu o plecăciune şi ieşi.

- Mi s-a cerut să duc oferta în faţa Reginei Regente, zise Ser Cleos în timp ce uşa se închise.

- O vei duce. Tyrion se uită peste harta trimisă de Robb Stark împreună cu scrisoarea.

Toate la timpul lor, vere. Ia loc. Odihneşte-te. Eşti slab şi tras la faţă. De fapt, arăta mai rău de atât.

- Da. Ser Cleos se făcu mic pe bancă. In ţările riverane merge prost, Tyrion. In jurul Ochiului Zeilor şi de-a lungul drumului regelui, în special. Lorzii riverani incendiază recoltele, încercând să ne înfometeze, iar soldaţii tatălui tău pârjolesc fiecare sat pe care îl cuceresc şi trec oamenii prin sabie.

Aşa se proceda în timp de război. Oamenii de rând erau măcelăriţi, în timp ce nobilii erau ţinuţi pentru

răscumpărare. Să-mi aduc aminte să le mulţumesc zeilor pentru că m-am născut Lannister.

Ser Cleos îşi trecu o mână prin părul-i subţire, castaniu.

- Chiar şi cu un steag de pace, am fost atacaţi de două ori. Lupi în zale, gata să devoreze pe oricine e mai slab decât ei. Doar zeii ştiu de ce parte au fost la început, însă acum sunt doar de partea lor. Am pierdut trei oameni şi am avut de două ori mai mulţi răniţi.

- Ce veşti ai despre duşmanii noştri? Tyrion îşi îndreptă din nou atenţia către condiţiile transmise de Stark. Băiatul nu vrea prea multe. Doar o jumătate din regat, eliberarea prizonierilor, ostaticilor, sabia tatălui său... O, da, şi pe surorile lui.

- Băiatul stă fără să facă nimic la Riverrun, zise Ser Cleos. Cred că se teme să-1 înfrunte pe tatăl tău pe câmpul de luptă. Puterea îi slăbeşte cu fiecare zi. Lorzii riverani au plecat să-şi apere propriile pământuri.

Asta are de gând tata? Tyrion rulă harta lui Stark.

- Aceste condiţii nu vor fi îndeplinite niciodată.

- Cel puţin consimţi să schimbi fetele Stark pentru Tion şi Willem? întrebă Ser Cleos plângător.

Tion Frey era fratele lui mai mic, îşi aminti Tyrion.

- Nu, răspunse el cu blândeţe, dar vom propune propriul nostru schimb de prizonieri. Lasă-

mă să mă consult cu Cersei şi cu consiliul. Te vom trimite înapoi la Riverrun cu condiţiile noastre.

Evident, perspectiva nu-1 încânta.

- Stăpâne, nu cred că Lordul Stark va capitula cu uşurinţă. Lady Catelyn este cea care doreşte această pace, nu băiatul.

- Lady Catelyn îşi vrea fiicele. Tyrion coborî de pe banchetă, cu scrisoarea şi harta în mâini. Ser Jacelyn se va îngriji să ai mâncare şi foc. Se vede că ai neapărat nevoie de somn, vere.

Voi trimite după tine când vom şti mai multe.

Il descoperi pe Ser Jacelyn pe metereze, urmărind mai multe sute de noi recruţi antrenânduse pe câmpul de dedesubt. Cu atât de mulţi refugiaţi la Debarcaderul Regelui, nu duceau lipsă de bărbaţi dornici să intre în Garda Oraşului pentru a avea stomacul plin şi un pat de paie în barăci, dar Tyrion nu-şi făcea iluzii despre modul cum aceşti apărători zdrenţuiţi vor lupta dacă se va ajunge la război.

- Ai făcut bine că ai trimis după mine, spuse Tyrion. O să-1 las pe Ser Cleos în mâinile tale. Vezi să aibă parte de toată ospitalitatea.

- Şi cei din escorta sa? vru să ştie comandantul.

- Dă-le mâncare şi îmbrăcăminte curată şi găseşte un maester să vadă de rănile lor. Nu vor pune piciorul în oraş, s-a înţeles? N-ar fi bine ca adevărul despre condiţiile de la Debarcaderul Regelui să ajungă la Robb Stark, la Riverrun.

- S-a înţeles foarte bine, stăpâne.

- O, şi încă un lucru. Alchimiştii vor trimite o cantitate mare de vase de lut la fiecare poartă

a oraşului. Le vei folosi ca să antrenezi oamenii care se vor ocupa de aruncătoarele de flăcări.

Umple vasele cu Vopsea verde şi antrenează-i la încărcat şi la ochit. Oricine e împroşcat va fi înlocuit. Când s-au învăţat cu vasele cu vopsea, înlocuieşte-le cu ulei de lampă şi pune-i să înveţe să aprindă vasele şi să le arunce cât sunt încă în flăcări. După ce au învăţat să facă asta fără să se ardă, s-ar putea să fie gata pentru focul sălbatic.

Ser Jacelyn se scarpină pe obraz cu mâna de fier.

- înţelepte măsuri. Deşi nu-mi place acea urină a alchimiştilor.

- Nici mie, dar folosesc ceea ce mi se dă. Odată revenit în lectică, Tyrion Lannister trase draperiile şi îşi înghesui o pernă sub cot. Lui Cersei nu-i va plăcea să afle că a interceptat scrisoarea lui Stark, dar tatăl lui îl trimisese aici să conducă, nu să-i facă lui Cersei pe plac.

I se părea că Robb Stark le dăduse o şansă de aur. Băiatul putea să aştepte la Riverrun, visând o pace uşoară. Tyrion le

va răspunde cu propriile condiţii, dându-i Regelui Nordului destul din ceea ce voia ca să-i întreţină speranţele. Ser Cleos putea să-şi tocească fundul osos de Frey mergând călare încoace şi încolo cu oferte şi contraoferte. In tot acest timp, vărul lor, Ser Stafford, va antrena şi va înarma noua oaste pe care o ridicase la Casterly Rock. Când va fi gata, el şi Lordul Tywin puteau să strivească între ei clanurile Tully şi Stark.

Acum, de-ar fi fraţii lui Robert atât de îndatoritori! Aşa greoi cum înainta, Renly Baratheon continua să se strecoare spre nord şi spre est, cu imensa lui oaste a sudului şi cu greu trecea o noapte fără ca Tyrion să se teamă că va fi trezit de vestea că Lordul Stannis îşi conducea flota în susul Apei Negre. Ei bine, s-ar părea că am provizii frumuşele de foc sălbatic, şi totuşi...

Gândurile îi fură întrerupte de zarva ce se auzea de pe stradă. Tyrion privi afară cu grijă, printre draperii. Treceau prin Piaţa Cizmarilor, unde o mulţime considerabilă se adunase în spatele marchizelor de lemn să asculte vorbele sforăitoare ale unui profet. O robă de lână

nevopsită, încinsă la brâu cu o sfoară de cânepă, îl desemnau drept unul dintre fraţii cerşetori.

- Depravare! striga omul cu glas ascuţit. Iată avertismentul! Feriţi-vă de pedeapsa Tatălui!

Arătă către rana roşie, tulbure, de pe cer. Din această poziţie, castelul îndepărtat de pe Dealul înalt al lui Aegon se afla exact în spatele lui, cu cometa atârnând, prevestitoare de rele, deasupra turnurilor. O alegere inteligentă a decorului, reflectă Tyrion.

- Am devenit fuduli, trufaşi, ticăloşi, continua profetul. Fraţii se împerechează cu surorile în paturile regilor, iar roadele incestului lor ţopăie prin palat, în cântecul de fluier al unui diavol împieliţat. Până şi înaltul Septon a uitat de zei! Se îmbăiază în ape înmiresmate, se veseleşte şi se îmbuibă cu mrene, în timp ce poporul lui flămânzeşte! Trufia e pusă înaintea rugăciunii, viermii domnesc în castelele noastre şi aurul e totul... Dar s-a terminat!Vara. Putredă e pe

sfârşite, iar Regele Desfrânat este adus la judecată! Când mistreţul 1-a sfâşiat, o duhoare grea s-a ridicat către cer, iar din pântecele lui au ieşit şerpi, sâsâind şi muşcând! îşi întinse din nou degetul osos în direcţia cometei şi a castelului: Iată, vine vestitorul! Cură-ţaţi-vă, strigă zeii, altfel veţi fi curăţaţi! Scăldaţi-vă în vinul dreptăţii, sau vă voi scălda în foc! Foc!

- Foc! repetară alte glasuri, dar huiduielile batjocoritoare le acoperiră aproape cu totul.

Asta îl consolă pe Tyrion. Dădu ordin să pornească mai departe, iar lectica se legănă ca o corabie pe o mare dezlănţuită, în timp ce Oamenii Arşi îşi croiau drum prin mulţime. într-adevăr, diavol împe-liţat. Nefericitul avea într-adevăr dreptate în privinţa septonului, fără doar şi poate.

Ce spusese Băiatul Lunii despre el mai deunăzi? Un om pios, care îi slăveşte pe Cei Şapte cu atâta ardoare încât mănâncă pentru fiecare dintre ei câte un fel, ori de câte ori se aşează la masă.

Amintindu-şi gluma bufonului, Tyrion zâmbi.

Fu bucuros să ajungă la Fortăreaţa Roşie fără alte incidente. în timp ce urca scările către camerele sale, Tyrion se simţi ceva mai încrezător decât de dimineaţă. Timp, asta e tot ce îmi trebuie cu adevărat, timp săpun toate piesele cap la cap. Când lanţul va fi gata... Deschise uşa solariului.

Cersei se întoarse de lângă fereastră, cu fustele ră-sucindu-se în jurul şoldurilor ei înguste.

- Cum îndrăzneşti să-mi ignori chemarea?

- Cine ţi-a dat voie în turnul meu?

- Turnul tău? Acesta este castelul regal al fiului meu.

- Aşa am auzit. Tyrion nu era amuzat. Pe Crawn l-ar amuza şi mai puţin. Insă astăzi erau de strajă Fraţii Lunii. întâmplător, eram pe cale să vin la tine.

- Chiar aşa?

Trânti uşa în spatele lui.

- îmi pui vorbele la îndoială?

- întotdeauna, şi pe bună dreptate.

- Sunt jignit. Tyrion se îndreptă cu pas legănat către bufet, să-şi toarne o cupă de vin. Nu cunoştea o metodă mai bună să i se facă sete decât să stea de vorbă cu Cersei. Dacă aş fi vrut să

te ofensez, aş fi ştiut cum s-o fac.

- Ce vierme dezgustător eşti! Myrcella este singura mea fiică. Chiar ţi-ai imaginat că ţi-aş

îngădui s-o vinzi ca pe un sac de ovăz?

Myrcella, gândi el. Ei bine, oul acela a scos pui. Să vedem ce culoare are.

- Nicidecum un sac de ovăz. Myrcella e prinţesă. Unii ar spune că pentru asta s-a născut.

Sau intenţionai s-o măriţi cu Tommen?

Palma lui Cersei lovi cu putere, doborând cupa cu vin din mâna lui Tyrion şi vărsând-o pe podea.

- Frate sau nu, am să pun să-ţi smulgă limba pentru asta. Eu sunt regenta lui Joffrey, nu tu, eu sunt cea care spune că Myrcella nu va fi expediată la acest bărbat din Dome, aşa cum am fost eu trimisă la Robert Baratheon.

Tyrion îşi scutură picăturile de vin de pe degete şi oftă.

- De ce nu? Ar fi mult mai apărată în Dorne decât este aici.

- Eşti complet naiv sau pur şi simplu pervers? Ştii la fel de bine ca mine că familia Martell nu are nici un motiv să ne iubească.

- Familia Martell are toate motivele să ne urască. Cu toate acestea, mă aştept să fie de acord. Nemulţumirea Prinţului Doran faţă de Casa Lannister merge doar cu o generaţie în urmă, dar cei din Dorne se războiesc cu Capătul Furtunii şi Highgarden de o mie de ani, iar Renly a luat de bună supunerea celor din Dorne. Myrcella are nouă ani. Trystane Martell, unsprezece. Am propus să se căsătorească atunci când ea împlineşte paisprezece ani. Până atunci, Myrcella va fi oaspete de seamă la Sunspear, sub protecţia Prinţului Doran.

- Ostatică, spuse Cersei, strângând din buze.

- Un oaspete de seamă, insistă Tyrion, şi bănuiesc că Martell o va trata pe Myrcella cu mai multă blândeţe decât a tratat-o Joffrey pe Sansa Stark. Mă gândesc să-1 trimit pe Ser Arys Oakheart cu ea. Având ca scut de nădejde un cavaler din Garda Regelui, nimeni nu va putea să

uite cine sau ce este ea.

- Slab ajutor. Ser Arys îi va veni de hac dacă Do-ran Martell hotărăşte că moartea fiicei mele ar spăla moartea surorii lui.

- Martell e prea onorabil ca să ucidă o fetiţă de nouă ani, mai cu seamă una atât de dulce şi de nevinovată ca Myrcella. Atâta timp cât se află la el, poate fi sigur că ne vom ţine de cuvânt, iar condiţiile sunt prea generoase ca să fie refuzate. Myrcella este cea mai mică parte. I-am oferit, de asemenea, un loc în consiliu, nişte castele la Hotare, i-am promis că i-1 voi da pe ucigaşul surorii sale....

- Prea mult. Cersei se îndepărtă de el, agitată ca o leoaică, cu fustele învolburate.

- Vorbim despre Prinţul din Dorne. Dacă i-aş oferi mai puţin, m-ar scuipa în faţă.

- Prea mult! insistă Cersei, întorcându-se valvârtej.

- Tu ce i-ai fi oferit, gaura dintre picioare? întrebă Tyrion scânteind de mânie.

De data aceasta văzu palma apropiindu-se. Capul

i se răsuci, cu un pocnet.

- Dulce, dulce surioară, zise el. Iţi jur, asta a fost ultima oară când m-ai lovit.

Sora lui izbucni în râs.

- Nu mă ameninţa, micuţule. Crezi că scrisoarea tatei te ţine la adăpost? O bucată de hârtie.

Şi Eddard Stark a avut o bucată de hârtie, şi tare i-a mai fost de folos.

Eddard Stark n-a avut Garda Oraşului, gândi Tyrion, nici oamenii clanului meu, nici mercenarii angajaţi de Bronn. Eu îi am. Sau cel puţin aşa spera.

încrezându-se în Varys, în Ser Bywater, în Bronn, Lordul Stark avusese probabil şi el iluziile sale. Cu toate acestea, nu spuse nimic. Un om înţelept nu turna foc sălbatic într-un mangal aprins. In schimb, îşi puse altă cupă cu vin.

- Cât de protejată crezi că va fi Myrcella dacă Debarcaderul Regelui cade? Renly şi Stannis îi vor pune capul pe zid lângă al tău.

Şi Cersei începu să plângă. Tyrion Lannister n-ar fi putut fi mai uluit nici dacă Aegon Cuceritorul în persoană ar fi năvălit în cameră, călare pe un dragon şi jonglând cu tarte cu lămâie. Nu-şi mai văzuse sora plângând de când copilăriseră împreună la Casterly Rock. Cu stângăcie, făcu un pas către ea. Când sora ta plânge, e firesc să o linişteşti, dar aceasta era Cersei!

întinse o mână nesigură către umărul ei.

- Nu mă atinge! strigă ea ferindu-se. N-ar fi trebuit ca asta să-1 rănească. Şi totuşi 1-a rănit, mai mult decât orice palmă. Roşie la faţă, la fel de furioasă pe cât era de îndurerată, Cersei gâfâia. Nu te uita la mine... Nu aşa... Nu tu.

Politicos, Tyrion se întoarse cu spatele.

- N-am avut de gând să te sperii. Iţi promit, Myrcella nu va păţi nimic.

- Mincinosule, zise ea, în spatele lui. Nu sunt copil, să fiu mângâiată cu vorbe goale. Mi-ai spus şi că-1 vei elibera pe Jaime. Ei bine, unde este?

- In Riverrun, îmi închipui. La adăpost şi bine păzit, până ce voi găsi o cale să-1 eliberez.

Cersei pufni.

- Ar fi trebuit să mă nasc bărbat. N-aş avea nevoie de nici unul dintre voi. N-aş fi îngăduit ca nimic din toate acestea să se întâmple. Cum a putut Jaime să se lase capturat de acel băiat? Şi tata, am avut încredere în el, proasta de mine, dar unde e el acum, când e nevoie de el? Ce face?

- Război.

- Din spatele zidurilor de la Harrenhal, spuse ea înciudată. Un mod ciudat de a lupta. Pare mai degrabă că se ascunde.

- Fii mai atentă.

- Cum altfel ai numi tu asta? Tata stă într-un castel, iar Robert Stark într-altul, şi nimeni nu face nimic.

- Există moduri şi moduri de a sta, sugeră Tyrion. Fiecare aşteaptă ca celălalt să facă o mişcare, dar leul stă liniştit, stăpân pe sine, cu coada zvâcnind, în timp ce prada, cu inima cât un purice, îngheaţă de frică. Oricum ar sări, leul o va prinde, şi prada ştie asta.

- Şi tu eşti chiar sigur că tata este un leu? Tyrion rânji.

- Leul e pe toate flamurile noastre. Cersei ignoră gluma.

- Dacă tata ar fi luat ostatic, Jaime nu ar sta deoparte nepăsător. Ţi-o jur.

Jaime şi-ar face oastea ţăndări de zidurile River-runuluiy şi n-ar avea nici o şansă. N-a avut niciodată pic de răbdare, nu mai multă decât tine, surioară.

- Nu putem fi cu toţii atât de viteji ca Jaime, dar sunt şi alte căi de a câştiga un război.

Harrenhalul e puternic şi bine amplasat.

- Iar Debarcaderul Regelui nu este, după cum ştim foarte bine amândoi. In timp ce tata se joacă de-a leul şi căprioara cu băiatul Stark, Renly înaintează pe drumul regelui. De acum, ar putea să ajungă la porţi în orice clipă!

- Oraşul nu va cădea într-o singură zi. De la Har-renhal, pe drumul regelui, se ajunge repede şi direct. Renly nici nu va apuca să-şi desfăşoare dispozitivele de asediu, că tata îl va lovi din spate. Oastea lui va fi ciocanul, zidurile oraşului, nicovala. O privelişte încântătoare.

Ochii verzi ai lui Cersei îl sfredeliră, precauţi, dar dornici de asigurările cu care el o hrănea.

- Şi dacă Robb Stark înaintează?

- Harrenhalul e destul de aproape de vadurile Tridentului ca Roose Bolton să nu-şi poate aduce infanteria de la nord pentru a se alătura călăreţilor Tânărului Lup. Stark nu se poate apropia de Debarcaderul Regelui fără să aibă mai întâi

Harrenhalul şi, chiar împreună cu Bolton, nu e destul de puternic pentru asta. Tyrion se strădui să afişeze cel mai cuceritor zâmbet. Intre timp, tata trăieşte pe spinarea ţărilor riverane, în timp ce unchiul nostru Stafford adună noi recruţi la Casterly Rock.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- De unde ştii tu toate astea? Ţi-a destăinuit tata intenţiile lui înainte de a te trimite aici?

- Nu. M-am uitat la hartă. Privirea ei deveni dispreţuitoare.

- Ai născocit fiecare cuvânt în capul tău ăla grotesc, nu-i aşa, Pezevenghiule?

Tyrion ţâţâi.

- Dulce surioară, te întreb eu, dacă n-am fi pe cale să câştigăm, ar cere clanul Stark pacea?

Scoase scrisoarea adusă de Ser Cleos Frey. Uite, Tânărul Lup ne-a transmis condiţiile lui.

Condiţii inacceptabile, desigur, dar e un început. Vrei să le vezi?

- Da. Intr-o clipă, era din nou regină. Cum ai ajuns în posesia lor? Ar fi trebuit să ajungă la mine.

- Pentru ce altceva există Mâna, dacă nu să-ţi înmâneze una-alta? Tyrion îi dădu scrisoarea. Obrazul încă îi pulsa în locul unde palma lui Cersei îşi lăsase amprenta. Poate să-mi jupoaie jumătate din faţă, va fi un preţ mic de plătit pentru consimţământul ei la căsătoria din Dorne. Acum ar putea obţine asta, aşa simţea.

Şi anumite informaţii... Ei bine, asta era cireaşă de pe tort.

BRAN

Dansatoarea era îmbrăcată în veşminte pentru cai, din lână albă, cu blazonul lupului străvechi, cenuşiu, al Casei Stark, în timp ce Bran purta pantaloni gri şi o jiletcă albă, cu mânecile şi gulerul dichisite cu blană argintie de veveriţă. In dreptul inimii avea broşa lui în formă de cap de lup, din argint şi jasp lustruit. Ar fi preferat să-1 aibă pe Vara la piept

în locul unui lup de argint, dar Ser Rodrick fusese de neclintit.

Treptele abrupte de piatră făcură iapa să şovăie doar o clipă. Când Bran îi dădu pinteni, le urcă uşor. In spatele uşilor largi din stejar şi fier, opt rânduri lungi de mese aşezate pe capre de lemn umpleau Sala Mare a Winterfellului, patru pe fiecare parte a culoarului central. Oamenii se îngrămădeau pe bănci, umăr lângă umăr.

- Stark! strigară oamenii, când Bran trecu la trap ridicându-se în picioare. Winterfell!

Winterfell!

Era destul de mare ca să ştie că nu pentru el strigau de fapt - aclamau recolta, pe Robb şi victoriile lui,

pe nobilul său tată şi pe bunicul său, şi toată familia Stark, cu o istorie de opt mii de ani.

Totuşi, îi creştea inima în piept de mândrie. Cât timp a străbătut călare toată lungimea acelei săli, a uitat că e infirm. Totuşi, când a ajuns la platformă, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, Osha şi Hodor i-au desfăcut cataramele şi curelele, l-au ridicat de pe spatele Dansatoarei şi l-au dus pe braţe până la tronul înaintaşilor săi.

Ser Rodrik era aşezat la stânga lui Bran, cu fiica sa, Beth, alături. Rickon stătea la dreapta, cu chica lui de păr zburlit, castaniu-roşcat, atât de lung încât îi măturа capa din blană de hermină.

Refuzase să se lase tuns de când mama lor nu mai era. Ultima fată care încercase fusese răsplătită

cu o muşcătură.

- Am vrut şi eu să călăresc, zise el, în timp ce Hodor scotea iapa afară. Călăresc mai bine decât tine.

- Ba nu, aşa că tacă-ţi gura, îi răspunse fratelui său. Ser Rodrik strigă să se facă linişte.

Bran îşi ridică glasul. Le ură bun venit în numele fratelui său, Regele Nordului, şi îi rugă să

mulţumească zeilor vechi şi noi pentru victoriile lui Robb şi pentru darul recoltei. Fie să mai avem parte de încă o

sută, îşi termină el discursul, ridicând pocalul de argint al tatălui său.

- încă o sută!

Căni cositorite, cupe de lut şi cornuri de băut întărite cu benzi de fier se ciocniră. Vinul lui Bran era îndulcit cu miere şi aromat cu scorţişoară şi cui-şoare, dar era mai tare decât cel cu care era obişnuit. In timp ce-1 înghiţea, îi simţea degetele fierbinţi, perfide, şerpuindu-i prin piept.

Când aşează jos pocalul, i se învârtea capul.

- Te-ai descurcat bine, Bran, îi spuse Ser Rodrik. Lordul Eddard ar fi fost cât se poate de mândru de tine. In josul mesei, Maester Luwin clătină aprobator din cap, în timp ce servitorii începeau să aducă mâncarea.

Bran nu mai văzuse asemenea mâncăruri, fel după fel, atât de multe încât nu reuşea să ia mai mult de o înghiţitură sau două din fiecare. Erau bucăţi mari de carne de zimbru, fripte cu praz, plăcinte de căprioară împănate cu morcovi, şuncă şi ciuperci, cotlet de berbec cu sos de miere şi cuişoare, raţă cu cimbru, mistreţ cu ardei, raţă, frigărui de porumbel, clapon, tocană de vită cu orz, supă rece de fructe. Lordul Wyman adusese douăzeci de butoaie cu peşte de la Portul Alb, conservate cu sare şi alge de mare, peşti albi şi melci, crabi şi midii, moluşte, hering, cod, somon, homar şi mreană. Aveau pâine neagră, prăjituri cu miere şi biscuiţi de ovăz, napi, mazăre şi sfeclă, fasole şi dovleci şi cepe mari, uriaşe, mere coapte şi tarte cu fructe de pădure şi pere fierte în vin tare. Pe fiecare masă erau aşezate roţi de brânză albă, iar sarea, carafele de vin fiert şi de bere rece de toamnă circulau din mână în mână.

Muzicanţii Lordului Wyman cântau frumos, vitejeşte, dar harpa, scripca şi cornul fură

curând înecate de valul de vorbe şi râsete, de zornăitul cupelor şi al farfuriilor şi de câinii de vânătoare care mârâiau, luptându-se pentru resturile de la masă.

Cântăreţul dădu glas unor cântece minunate - Lăn-cierii de Fier, Arderea corăbiilor şi Ursul şi Zâna Fecioară -, dar

numai Hodor părea să-1 asculte. Stătea lângă flautist, ţopăind de pe un picior pe altul.

Zgomotul se intensifică, până ce deveni un vuiet continuu, o imensă, ameţitoare beţie de sunete. Ser Rodrik vorbea cu Maester Luwin peste capul buclat al lui Beth, în timp ce Rickon striga voios către Walderi. Bran nu îi dorise pe băieţii Frey la masa de onoare, dar Maester i-a amintit că în curând vor fi rude. Robb urma să se însoare cu una dintre mătuşile lui, iar Arya se va mărita cu unul dintre unchi.

- Nu va face asta niciodată, a spus Bran, nu Arya, dar Maester Luwin fusese de neclintit, aşa că acum Walderii se aflau la masă, lângă Rickon.

Slujitorii îi aduceau mai întâi lui Bran fiecare fel, ca să poată să-şi ia partea stăpânului, dacă voia. Când ajunseră la raţă, Bran nu mai putea mânca. După aceea, clătină doar din cap, aprobând pe rând fiecare fel şi făcând servitorilor semn cu mâna să se îndepărteze. Dacă felul respectiv avea un miros deosebit de rafinat, îl trimitea la unul dintre lorzii de pe platformă, un gest de prietenie şi bunăvoinţă pe care Maester Luwin îi spusese că trebuia să-1 facă. Trimise nişte somon sărmanei Lady Hornwood, mistreţul gălăgioşilor Umberi, gâscă în sos de mure lui Cley Cerwyn şi un homar uriaş lui Joseth, căpitanul cavaleriei, care nu era nici lord, nici oaspete,

dar se ocupase de dresarea Dansatoarei şi i-a oferit lui Bran posibilitatea să călărească. Le trimise dulciuri lui

Hodor şi Bătrânei Nan, fără nici un motiv, dar îi iubea. Ser Rodrik îi reaminti să trimită

ceva fraţilor săi vitregi, astfel că îi trimise Micului Walder nişte sfeclă fiartă şi Marelui Walder napi cu unt.

Pe băncile de jos, bărbaţii din Winterfell se amestecau cu oamenii de rând din oraşul iernii, cu prietenii din fortăreţele apropiate şi escortele oaspeţilor de seamă. Bran nu mai văzuse unele feţe, pe altele le ştia ca pe propriul său chip, şi totuşi îi păreau cu toţii la fel de străini. Ii privea parcă din depărtare, ca şi cum s-ar fi aflat la fereastra camerei sale,

uitându-se în jos, la curtea de dedesubt, văzând totul şi în acelaşi timp aproape nimic.

Osha înainta printre mese, turnând bere. Unul dintre oamenii lui Leobald Tallhart îşi strecură o mână sub fustele ei, iar ea sparse carafa în capul lui, în hohotele de râs ale celorlalţi.

Insă Mikken îşi coborî mâna peste corsetul unei femei, iar pe ea nu părea că o deranjează. Bran îl privi pe Farlen făcând-o pe căţeaua sa roşcată să cerşească oase şi îi zâmbi Bătrânei Nan care apuca o coajă de plăcintă fierbinte cu degetele-i zbârcite. Pe platformă, Lordul Wyman atacă un platou aburind cu mrene, de parcă ar fi fost o oaste duşmană. Era atât de gras, încât Ser Rodrik poruncise să i se facă un scaun special, destul de larg pentru el, însă râdea zgomotos şi foarte des, aşa că Bran îl simpatiza. Biata Lady Hornwood stătea lângă el, lividă, cu faţa ca o mască de piatră, ciugulind apatică din mâncare. La capătul opus al mesei de onoare, Hother şi Mors se jucau un joc, ciocnindu-şi cu putere cornurile cu băutură, de parcă ar fi fost nişte cavaleri care se întreceau în turnir.

Eprea zăpuşeală aici şi prea mult zgomot şi se îmbată cu toţii Bran avea mâncărimi sub hainele de lână gri cu alb şi îşi dori dintr-odată să se afle oriunde altundeva decât aici. In pădurea zeilor e răcoare acum. Aburii se ridică din iazurile fierbinţi şi frunzele roşii ale copacilor inimii foşnesc. Mirosurile sunt mai puternice decât aici şi în scurt timp luna va răsări şi fratele meu va cânta.

- Bran? îi vorbi Ser Rodrik. Văd că nu mănânci. Visul cu ochii deschişi fusese atât de viu preţ de

o clipă, încât Bran uitase unde se află.

- O să mai mănânc mai târziu, răspunse el. Mi-e stomacul plin până la refuz.

Mustaţa albă a bătrânului cavaler se înroşise de la vin.

- Te-ai descurcat bine, Bran. Şi aici şi la audienţe. Cred că, într-o bună zi, vei fi un lord foarte bun.

Vreau să fiu cavaler. Bran luă încă o sorbitură din vinul aromat, îndulcit cu miere, din pocalul tatălui său, recunoscător că se poate agăţa de ceva. Intr-o parte a pocalului se înălţa capul lipsit de viaţă al unui lup străvechi care-şi arăta colţii. Simţea apăsarea botului de argint în palmă

şi îşi aminti ultimul prilej cu care-şi văzuse tatăl bând din acel pocal.

Fusese în seara ospăţului dat în onoarea Regelui Robert, când acesta şi-a adus curtea regală

la Winterfell. Vara încă domnea acolo. Părinţii lui au împărţit atunci platforma cu Robert şi regina lui, cu fraţii ei alături. Unchiul Benjen a fost şi el acolo, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Bran, fraţii şi surorile lui stăteau cu copiii regelui, Joffrey, Tommen şi prinţesa Myrcella, care şi-au petrecut tot timpul uitându-se la Robb cu ochi plini de admiraţie. Arya se

strâmba peste masă când nu se uita nimeni, Sansa asculta fermecată cântecele cu cavaleri ale înaltului harpist, iar Rickon întreba întruna de ce Jon nu se afla acolo.

- Fiindcă este bastard, a fost nevoit să-i şoptească până la urmă.

Iar acum nici unul nu mai este. Era ca şi cum un zeu crud întinsese o mână uriaşă şi îi luase pe toţi, fetele în captivitate, Jon la Zid, Robb şi mama lui la război, Regele Robert şi tatăl său în mormânt, unde era probabil şi unchiul Benjen...

Până şi pe băncile de jos erau oameni noi la mese. Jory murise, la fel şi Tom Grăsanul, Porther, Alyn, Desmond, Hullen, care fusese maestru de echitaţie, Harwin, fiul lui, şi toţi cei care plecaseră spre sud, alături de tatăl său, până şi Septa Mordane şi Vayon Poole. Ceilalţi plecaseră

la război, cu Robb, şi s-ar putea să moară şi ei în curând, din câte ştia Bran. Ii simpatiza destul de mult pe Poxy Tyn, pe Skittrick şi pe ceilalţi nou-veniţi, însă îi era dor de vechii săi prieteni.

îşi plimbă privirea pe deasupra băncilor, la toate chipurile, vesele şi triste, şi se întrebă cine va lipsi la anul şi în anul următor. Ii venea să plângă, dar nu avea voie. Era un Stark de Winterfell, fiul tatălui şi urmaşul fratelui său şi, azi-mâine, bărbat în toată firea.

In josul sălii, uşile se deschiseră şi o pală de aer rece făcu torţele să se aprindă mai strălucitoare preţ de o clipă. Burtă de Bere conduse doi dintre noii musafiri în sala de ospeţe.

- Lady Meera din Casa Reed, zbieră străjerul durduliu peste hărmălaie. împreună cu fratele ei, Jojen, de la Rondul Greywater.

Oamenii îşi ridicară privirile de la cupele şi bucatele lor, ca să-i privească pe nou-veniţi.

Bran îl auzi pe Walder cel Mic şoptindu-i lui Walder cel Mare, aflat lângă el:

- Mâncători de broaşte.

Ser Rodrik se ridică în picioare.

- Fiţi bineveniţi, prieteni, şi poftiţi alături de noi la acest ospăţ. Servitorii se grăbiră să

lungească masa de pe platformă, aducând noi mese şi scaune.

- Cine sunt ei? întrebă Rickon.

- Oamenii nămolului, zise Micul Walder cu dispreţ. Sunt tâlhari şi laşi şi au dinţii verzi pentru că mănâncă broaşte.

Maester Luwin se ghemui lângă Bran, să-i şoptească un sfat la ureche:

- Oameni ai nămolului. Pe aceştia trebuie să-i întâmpini cu căldură. Nu mă aşteptam să-i văd aici, dar... ştii cine sunt?

Bran încuviinţă:

- Oameni ai lacurilor, de la Gât.

- Howland Reed a fost foarte bun prieten cu tatăl tău, îi şopti Ser Rodrik. Ăştia doi sunt ai lui, s-ar părea.

In timp ce nou-veniţii străbăteau sala, Bran observă că printre ei se afla, într-adevăr, o fată, deşi după veşminte nu şi-ar fi putut da seama. Avea pantaloni din piele de miel,

înmuiată de atâta purtat, şi o vestă cu solzi de oţel. Deşi era de-o seamă cu Robb, era slabă ca un băiat, cu părul lung, castaniu, legat la ceafă şi cu sânii abia mijiţi. Un năvod împletit îi atârna de unul dintre şoldurile zvelte, un cuţit lung de bronz, de celălalt, sub braţ ducea un vechi coif de fier, pătat de rugină, iar pe spate avea prins un harpon şi un scut de piele.

Fratele ei era cu mulţi ani mai mic şi nu purta nici un fel de arme. Toate veşmintele lui erau verzi, până şi cizmele de piele, şi când acesta se apropie, Bran observă că avea ochii de culoarea

muşchilor, deşi dinţii săi erau la fel de albi ca ai oricui. Amândoi fraţii Reed erau zvelţi, supli ca nişte săbii şi puţin mai înalţi decât Bran. îşi plecară genunchii în faţa platformei.

- Lorzi ai Casei Stark, spuse fata. Au trecut anii cu sutele şi miile de când poporul meu a jurat pentru prima dată loialitate faţă de Regele Nordului. Nobilul meu tată ne-a trimis aici să ne reînnoim jurământul, în numele tuturor supuşilor noştri.

Se uită la mine, îşi dădu seama Bran. Trebuie să dau un răspuns.

- Fratele meu, Robb, luptă la sud, spuse Bran, dar poţi să rosteşti cuvintele în faţa mea, dacă doreşti.

- Jurăm credinţă faţă de Winterfell. Credinţa ţinutului Greywater. Vatra, inima şi recoltele ţi le încredinţăm ţie, stăpâne. Săbiile, suliţele şi săgeţile noastre sunt la porunca ta. Ai milă de cei slabi, ajută-i pe cei neajutoraţi, fă dreptate tuturor şi nu te vom trăda niciodată.

-Jur, pe pământ şi pe apă, spuse băiatul în verde.

- Jur, pe bronz şi pe fier, spuse sora lui.

- Jurăm pe gheaţă şi pe foc, sfârşiră într-un glas. Bran îşi căuta, bâjbâind, cuvintele.

Trebuia oare

să facă şi el un jurământ în faţa lor? Nu îl învăţase nimeni jurământul lor.

- Fie ca iernile voastre să fie scurte şi verile roditoare, zise el. Acesta era un lucru care de obicei era bine să fie spus. Ridicaţi-vă. Eu sunt Brandon Stark.

Fata, Meera, se ridică în picioare şi îl ajută şi pe fratele ei să se ridice. Băiatul se holba încontinuu la Bran.

- Iţi aducem daruri, peşte, broaşte şi păsări, spuse el,

- Vă mulţumesc. Bran se întreba dacă va trebui să mănânce din ele ca să fie politicos.

- Eu vă ofer carnea şi miedul Winterfellului. încercă să-şi amintească tot ce învăţase despre oamenii lacurilor care locuiau printre mlaştinile de la Gât şi rareori îşi părăseau pământurile lor nămoloase. Un popor sărac de pescari şi vânători de broaşte care trăiau în case de stuf şi trestii împletite, pe insule plutitoare, ascunse în adâncurile smârcurilor. Se spunea că sunt oameni laşi, care luptă cu arme otrăvite şi preferă să se ascundă de inamici decât să-i înfrunte în luptă deschisă. Şi totuşi, Howland Reed fusese unul dintre cei mai de nădejde camarazi ai tatălui său în timpul războiului pentru coroana lui Robert, înainte ca Bran să se fi născut.

Băiatul, Jojen, îşi roti ochii prin sală cu curiozitate şi se aşează.

- Unde sunt lupii străvechi?

- In pădurea zeilor, răspunse Rickon. Lăţosul a fost rău.

- Fratele meu ar vrea să-i vadă, zise fata. Walder cel Mic glăsui cu voce tare:

- Ar face mai bine să nu-i vadă, altfel îl vor muşca.

- N-o să-1 muşte dacă sunt eu aici. Bran era încântat că voiau să vadă lupii. Lupul Vara nu i-ar muşca oricum, iar pe Lăţos îl va ţine la distanţă. Aceşti oameni ai nămolului îi stârneau curiozitatea. Nu-şi amintea să mai fi văzut unul vreodată. De-a lungul anilor, tatăl lui trimisese scrisori către Lordul de Greywater, dar nici unul dintre oamenii lacurilor nu venise vreodată la Winterfell. I-ar fi plăcut să stea mai mult de vorbă cu ei, dar Sala Mare era atât de gălăgioasă,

încât era dificil să auzi pe cineva care nu era chiar lângă tine.

Ser Rodrik era lângă Bran.

- Chiar mănâncă broaşte? îl întrebă pe bătrânul cavaler.

- Da, răspunse Ser Rodrik. Broaşte şi peşte, lei-şo-pârle şi tot felul de păsări.

Poate că nu au oi şi vite, gândi Bran. Le porunci servitorilor să aducă cotletele de berbec şi o felie de carne de zimbru şi să le umple străchinile de lemn cu tocană de vită cu orz. Aveau aerul că le plăcea foarte mult. Fata observă că se uita la ea şi zâmbi. Bran roşi şi îşi feri privirea.

Mult mai târziu, după ce dulciurile fuseseră servite şi stropite cu galoane de vin de vară, mâncarea fu luată şi mesele fură din nou aşezate la perete, ca să se facă loc pentru dans. Muzica se dezlănţui, intrară tobele, iar Hother Umber aduse un corn imens de vânătoare, curbat, bandat cu argint. Când cântăreţul ajunse la partea din Noaptea ce s-a sfârşit în care Rondul de Noapte pleca la drum să-i înfrunte pe ceilalţi în Bătălia pentru Răsăritul Soarelui, scoase un astfel de strigăt, încât toţi câinii se puseră pe lătrat.

Doi bărbaţi de la Glover începură să cânte la cimpoi, un sunet ascuţit, ameţitor, de buhai şi de harpă de lemn. Mors Umber sări primul în picioare, înhaţă de braţ o slujitoare care trecea pe acolo, do-borându-i carafa cu vin din mână. Carafa căzu şi se făcu ţăndări de podea. Printre paie, oase şi bucăţi de pâine împrăştiate pe duşumea, o învârti, o suci şi o aruncă în aer. Fata ţipă şi hohoti, roşindu-se când fusta i se răsuci şi i se ridică.

Curând li se alăturară şi alţii. Hodor începu să danseze de unul singur, în timp ce Lordul Wyman o invită pe micuţa Beth Cassel să-i fie parteneră. In ciuda dimensiunilor sale, lordul se mişca graţios. Când obosi, Cley Cerwyn îi luă locul şi dansă cu fata.

Ser Rodrik se apropie de Lady Hornwood, dar ea se scuză şi ceru permisiunea să plece.

Bran privi suficient de mult ca să fie politicos şi pe urmă îl chemă pe Hodor. Era înfierbântat şi obosit, îmbujorat de vin şi dansul îl întrista. Era un alt lucru pe care el nu-1 va putea face niciodată.

- Vreau să plec.

- Hodor, îi strigă Hodor, îngenunchind. Maester Luwin şi Cap de Paie îl ridicară în coş.

Oamenii din Winterfell văzuseră această imagine de zeci de ori, dar, fără îndoială, părea ceva ciudat pentru oaspeţi, dintre care unii se dovediră mai mult curioşi decât politicoşi. Bran simţea privirile aţintite asupra lui.

Preferară să iasă prin spate decât să traverseze întreaga sală, iar când trecură prin uşa lordului, Bran îşi feri capul. Ieşiţi din Sala Mare în galeria prost luminată, dădură peste Joseth, căpitanul cavaleriei, ocupat cu un alt fel de călărit. Avea cu el o femeie pe care Bran nu o cunoştea, lipită de perete, cu fustele în jurul taliei. Chicotea, până în clipa când Hodor s-a oprit să

privească. Atunci începu să ţipe.

- Lasă-i în pace, Hodor, fu nevoit Bran să-i spună. Du-mă în dormitor.

Hodor îl urcă pe treptele întortocheate către turnul său şi îngenunche lângă una dintre barele de fier pe care Mikken le fixase în zid. Bran le folosi ca să se deplaseze singur până la pat, iar Hodor îi scoase cizmele şi pantalonii.

- Acum te poţi întoarce la ospăţ, dar nu-i lua in

seamă pe Joseth şi pe acea femeie, zise Bran.

- Hodor, răspunse Hodor, legănându-şi capul. Când stinse lumânarea de lângă pat, întunericul

îl acoperi ca o pătură moale, îmbietoare. Sunetul îndepărtat al muzicii pătrundea prin ferestrele acoperite de obloane.

Pe neaşteptate, îi reveni în minte ceva ce-i spusese tatăl lui odată, pe când era mic. Il întrebase pe Lordul Eddard dacă în Garda Regelui se aflau într-adevăr cei mai de soi cavaleri din Cele Şapte Regate.

- Nu mai este aşa, i-a răspuns acesta, dar cândva erau o minunăţie, o lecţie strălucitoare dată lumii.

- A existat vreunul care să fie cel mai bun dintre toţi?

- Cel mai bun cavaler pe care l-am cunoscut a fost Ser Arthur Dayne, cel care a luptat cu o sabie pe nume Răsărit, făurită din inima unei stele căzătoare. L-au numit Sabia Dimineţii şi m-ar fi omorât dacă n-ar fi fost Helward Reed.

Tatăl său s-a întristat apoi şi nu a mai vrut să spună nimic. Bran îşi dorea acum să-1 fi întrebat ce a vrut să spună.

Adormi cu mintea plină de cavaleri în armuri strălucitoare, luptându-se cu săbii cu sclipiri de stele, dar când începu să viseze, se afla din nou în pădurea zeilor. Mirosurile din bucătărie şi din Sala Mare erau atât de puternice încât i se părea că se afla şi acum la ospăţ. Dădu târcoale pe sub copaci, urmat îndeaproape de fraţii lui. Noaptea aceasta era sălbatic de vie, plină de urletele haitei oamenilor, în joaca lor. Sunetele îl agitau. Ii venea să fugă, să vâneze, îi venea să...

Un zăngănit de fier îl făcu să-şi ciulească urechile. Il auziră şi fraţii lui. Porniră în goană, prin tufişuri, în direcţia sunetului. Săltând peste luciul liniştit al apei, în urma bătrânului lup alb, simţi mirosul unui străin, miros de om, amestecat cu mirosul de piele, pământ şi fier.

Intruşii pătrunseseră câţiva metri în pădure când dădu peste ei, o femeie cu un bărbat tânăr, fără urmă de teamă, chiar şi atunci când el le arătă albul dinţilor. Fratele lui mârâia înfundat, şi totuşi cei doi nu fugiră.

- Iată-i! spuse femeia. Meera, şoptea o parte a lui, o fărâmă din băiatul adormit pierdut în visul de lup. Ştiai că sunt atât de mari?

- Vor fi şi mai mari când vor creşte, răspunse tânărul bărbat, privindu-i cu ochi mari, verzi şi neînfricaţi. Cel negru e plin de teamă şi furie, dar cel cenuşiu e puternic, mai puternic decât îşi dă seama... Il simţi, surioară?

- Nu, spuse ea, întinzând o mână către plăselele cuţitului mare pe care îl purta. Fii atent, Jojen.

- Nu-mi va face nici un rău. Aceasta nu e ziua în care voi muri. Flăcăul se apropie de el, fără teamă, şi îi atinse botul, o atingere uşoară ca un vânt de vară. Totuşi, la atingerea acelor degete, pădurea se destramă şi pământul se transformă în fum sub picioarele lui şi Bran începu să

se învârtă, râzând, şi pe urmă se răsucea şi cădea, cădea, cădea...

CATELYN

In timp ce dormea în mijlocul stepelor deluroase, Catelyn visă că Bran era din nou întreg, că Arya şi Sansa se ţineau de mâini, că Rickon era încă un prunc la sânul mamei sale. Robb, fără

coroană, se juca cu o sabie de lemn şi când adormiră cu toţii, îl găsi pe Ned în patul ei, zâmbind.

Un vis dulce, dulce şi întrerupt prea curând. Zorile se iviră crude, un pumnal de lumină. Se trezi bolnavă, singură şi obosită, obosită de drum, obosită de durere, obosită de îndatoriri. Vreau să plâng, gândi ea. Vreau să fiu mângâiată. Am obosit să fiu puternică, vreau să fiu măcar o dată

nesăbuită şi speriată. Doar pentru puţin timp, atâta tot... O zi, o oră...

In preajma cortului ei, oamenii se agitau. Auzi nechezatul cailor, îl auzi pe Shadd plângându-se că-1 doare spatele, pe Ser Wendel întrebând despre arcul lui. Catelyn şi-ar fi dorit să dispară cu toţii. Erau oameni de treabă, credincioşi, dar se săturase de toţi. O chinuia dorul de copiii ei. Intr-o zi, îşi promise

în timp ce zăcea în pat, într-o zi îşi va îngădui să fie mai puţin puternică.

Dar nu astăzi. Nu se putea astăzi.

Imbrăcându-se pe bâjbâite, degetele îi erau parcă mai neîndemânatice decât de obicei.

Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că îşi putea folosi mâinile. Pumnalul fusese din oţel Valyrian, iar oţelul Valy-rian muşcă adânc şi puternic. Nu trebuia decât să se uite la cicatrici ca să-şi aducă aminte.

Afară, Shadd amesteca ovăz într-un cazan, în timp ce Ser Wendel Manderly şedea întinzând coarda arcului.

- Doamna mea, spuse Ser Wendel când apăru Catelyn. Prin păşunea asta sunt păsări. Ţi-ar plăcea să frigem o

prepeliţă, să o mănânci în dimineaţa aceasta?

- Ovăzul şi pâinea sunt suficiente... pentru noi toţi, presupun. Mai avem multe leghe de mers, Ser Wendel.

- Cum ţi-e voia, doamna mea. Faţa umflată a cavalerului părea mâhnită, iar vârfurile mustăţii sale lungi şi pleoştite zvâcniră dezaprobator.

- Ovăz şi pâine, ce ar putea fi mai bun? Era unul dintre cei mai graşi oameni pe care îi cunoscuse vreodată Catelyn, dar oricât de mult îşi iubea mâncarea, onoarea şi-o iubea şi mai mult.

- Am găsit nişte urzici şi am făcut un ceai, anunţă Shadd. Doamna mea doreşte o ceaşcă?

- Da, mulţumesc.

Legănă ceaiul în mâinile pline de cicatrici şi suflă ca să-1 răcească. Shadd era unul dintre oamenii Win-terfellului. Robb trimisese douăzeci dintre cei mai buni oameni ai săi să o escorteze până la Renly. Trimisese şi cinci lorzi, ale căror nume şi rang aveau să dea greutate şi solemnitate misiunii ei. In timp ce înaintau către sud, ţinându-se departe de cetăţi şi oraşe, văzuseră de mai multe ori grupuri de oameni în zale şi zăriseră fum la orizontul dinspre răsărit, dar nimeni nu îndrăznise să se atingă de ei. Erau prea slabi ca să reprezinte o ameninţare, prea mulţi ca să fie o pradă uşoară. Odată trecuţi de Apa Neagră, lăsaseră în urmă ce era mai rău. In ultimele patru zile nu mai văzuseră semne de război.

Catelyn nu dorise această misiune. Ii spusese lui Robb, când se afla încă la Riverrun:

- Când l-am văzut pe Renly ultima oară, era un băiat de vârsta lui Bran. Nu-1 cunosc, trimite pe altcineva. Locul meu este aici, cu tata, câte zile i-au mai rămas de trăit.

Fiul ei o privise nemulţumit.

- Nu există altcineva. Eu nu mă pot duce. Tatăl tău e prea bolnav. Peştele Negru reprezintă ochii şi urechile mele, nu-mi permit să-1 pierd. De fratele tău am nevoie ca să se ocupe de Riverrun când noi plecăm în marş.

- Plecaţi în marş? Nimeni nu-i spusese o vorbă despre aşa ceva.

- Nu pot sta la Riverrun aşteptând pacea. Asta dă impresia că mă tem să intru din nou pe câmpul de luptă. Când nu sunt bătălii, oamenii încep să se gândească la casă şi la recoltă. Tata mi-a spus asta.

Chiar şi oamenii mei din Nord încep să devină neliniştiţi.

Oamenii mei din Nord, gândise ea. începe să vorbească deja ca un rege.

- Nimeni n-a murit până acum de nelinişte, dar pripa e altă treabă. Am semănat seminţe, lasă-le să crească.

Robb şi-a scuturat capul cu încăpăţânare.

- Am azvârlit nişte seminţe în vânt. Dacă sora ta, Lysa, avea de gând să vină să ne ajute, am fi aflat până acum. Câte păsări am trimis la Eyre, patru? Şi eu vreau pace, dar de ce ar trebui să-mi dea Lannisterii ceva, dacă tot ceea ce fac este să stau aici în timp ce armata se topeşte în jurul meu, la fel de repede ca o ninsoare de vară?

- Aşadar, decât să pari laş, preferi să dansezi cum îţi cântă Lordul Tywin? i-o trântise Catelyn. Vrea ca tu să intri în Harrenhal, întreabă-1 pe unchiul tău Brynden dacă...

- N-am spus nimic despre Harrenhal, i-a răspuns Robb. Acum spune-mi, te duci la Renly pentru mine, sau trebuie să-1 trimit pe Marelejon?

Această amintire îi aduse un zâmbet palid pe faţă. Un şiretlic atât de evident, dar abil pentru un băiat de cincisprezece ani. Robb ştia cât de nepotrivit era un om ca Marelejon Umber pentru a trata cu Renly Baratheon, şi era conştient că ştia şi ea. Ce altceva ar fi putut să facă

decât să consimtă, rugându-se ca tatăl ei să trăiască până ce se va întoarce? Dacă Lordul Hoster ar fi fost sănătos, s-ar fi dus el însuşi, Catelyn ştia asta. Totuşi, despărţirea a fost grea, grea. Nici măcar nu a recunoscut-o când a venit să-şi ia rămas bun.

- Minisa, i-a spus el, unde sunt copiii? Mica mea Cat, dulcea mea Lysa... Catelyn 1-a sărutat pe frunte şi i-a spus

că fetiţele lui sunt bine.

- Să mă aştepţi, stăpânul meu, i-a spus Catelyn, când ochii bătrânului s-au închis. Te-am aşteptat, o, de atâtea ori. Acum e rândul tău să mă aştepţi.

Soarta mă conduce spre sud şi iarăşi spre sud, gândi Catelyn sorbindu-şi ceaiul amar, când către nord ar trebui să mă duc, către nord, spre casă. Le scrisese lui Bran şi lui Rickon în ultima seară de la Riverrun. Nu vă uit, iubiţii mei, trebuie să mă credeţi. Numai că fratele vostru are nevoie de mine mai mult.

- Ar trebui să ajungem mai sus de râul Mander astăzi, doamna mea, anunţă Ser Wendel în timp ce Shadd învârtea în terci. Lordul Renly nu poate fi departe, dacă e adevărat ce se zice.

Şi ce-i voi spune când îl voi găsi? Că fiul meu nu-l consideră un rege adevărat? Nu-i surâdea această întâlnire. Aveau nevoie de prieteni, nu de şi mai mulţi duşmani, dar Robb n-ar

pleca niciodată genunchiul în faţa unui om despre care considera că nu avea dreptul să fie pe tron.

Castronul ei era gol, deşi abia dacă-şi amintea să fi gustat terciul. Il aşează deoparte.

- E timpul să plecăm. Cu cât vorbea mai repede cu Renly, cu atât mai curând se putea întoarce acasă, încalecă prima şi porni în capul coloanei. Hal Mollen mergea alături de ea, purtând flamura Casei Stark, lupul străvechi, cenuşiu, pe un fond alb ca zăpada.

Se aflau încă la o jumătate de zi distanţă de tabăra lui Renly când au fost luaţi în primire.

Robert Flint plecase înainte să cerceteze şi se întoarse în goană cu vorbă despre ochi îndepărtaţi care-i urmăreau de pe acoperişul unei mori de vânt. Când grupul lui Catelyn ajunse la moară, omul era de mult plecat. înaintară, străbătând aproape o milă, când călăreţii lui Renly se năpustiră asupra lor, douăzeci de oameni în zale, conduşi de un cavaler cu barba albă, cu gaiţe albastre pe cămaşă.

Când îi observă flamurile, se apropie de ea, singur.

- Doamna mea, îi spuse. Sunt Ser Colen de Green-pools, la dispoziţia ta. Ţinuturile pe care le străbaţi sunt periculoase.

- Treburile noastre sunt de primă importanţă, îi răspunse Catelyn. Vin ca mesager din partea fiului meu, Robb Stark, Regele Nordului, să tratez cu Renly Baratheon, Regele Sudului.

- Regele Renly este stăpânul uns şi încoronat al Celor Şapte Regate, doamna mea, îi replică Ser Colen suficient de curtenitor. înălţimea Sa şi-a aşezat tabăra, cu oastea, lângă Podul Amar, unde drumul rozelor trece prin Mander. Voi fi deosebit de onorat să te conduc la el.

Cavalerul ridică o mână acoperită de zale şi oamenii săi formară o coloană dublă, flancân-d-o pe Catelyn şi suita sa. Să mă conduci sau să mă capturezi? se întrebă ea. Nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în onoarea lui Ser Colen şi a Lordului Renly.

Văzură fumul focurilor din tabără când se aflau încă la o distanţă de o oră de râu. Pe urmă

sunetul străbătu până la ei, peste fermă, peste câmp şi peste coline, vag ca murmurul unei mări îndepărtate, dar învolburându-se pe măsură ce se apropiau. Când zăriră apele tulburi ale râului Mander sclipind în soare, puteau distinge glasurile oamenilor, zăngănitul oţelului, nechezatul cailor. Cu toate acestea, nici sunetul, nici fumul nu i-au pregătit pentru ceea ce însemna oastea propriu-zisă.

Mii de focuri umpleau văzduhul de o negură palidă, fumurie. Doar rândurile cavaleriei se întindeau pe mai multe leghe. Cu siguranţă tăiaseră o pădure întreagă ca să facă parii înalţi care susţineau flamurile. Maşini imense de atac erau aliniate pe marginea ierboasă a drumului rozei, catapulte şi trebuşete şi berbeci pe roţi, mai înalţi decât un om călare. Vârfurile de oţel ale lăncilor erau învăpăiate de lumina soarelui, de parcă sângerau deja, în timp ce pavilioanele cavalerilor şi lorzilor de rang înalt răsăreau din

iarbă ca nişte ciuperci mătăsoase. Catelyn văzu oameni cu suliţe şi oameni cu săbii, oameni cu coifuri de oţel şi cămăşi de zale, slugi, arcaşi împodobindu-şi arcurile, căruţaşi conducând căruţe, porcari mânând porci, paji ducând mesaje, scutieri ascuţind săbii, cavaleri călare, grăjdari ducând de căpăstru cai nărăvaşi de luptă.

- Sunt înspăimântător de mulţi oameni, remarcă Ser Wendel Manderly în timp ce traversau vechiul arc de piatră de la care îşi căpătase numele Podul Amar.

- Aşa e, îl aprobă Catelyn.

După toate aparenţele, aproape toată cavaleria sudului se adunase la chemarea lui Renly.

Trandafirul auriu al cetăţii Highgarden era peste tot, cusut în partea dreaptă pe pieptul soldaţilor şi servitorilor, fluturând şi fâlfâind pe steagurile din mătase verde care împodobeau lăncile şi suliţele, pictat pe scuturile atârnate în faţa pavilioanelor ocupate de fiii, fraţii, verii şi unchii Casei Tyrell. Catelyn observă şi vulpea şi florile Casei Florent, merele verzi şi roşii ale Casei Fossoway, vânătorul călare al Lordului Tarly, frunzele de stejar ale familiei Oakheart, cocorii Casei Crane, fluturii negri cu portocaliu ai familiei Mullendor.

Dincolo de Mander, lorzii furtunii îşi ridicaseră stindardele - stegarii lui Renly, devotaţi casei Bara-theon şi Capătului Furtunii. Catelyn recunoscu privighetorile lui Bryce Caron, penele de gâscă ale lui Penrose şi ţestoasa de mare a Lordului Estermont, verde pe fond verde. Cu toate acestea, pe lângă fiecare scut cunoscut mai erau alte zece care-i erau străine, purtate de lorzi mărunţi, juraţi stegarilor, şi de cavaleri rătăcitori şi călăreţi liberi care se înghesuiseră să vină să-

1 facă pe Renly Baratheon rege în fapt, nu numai cu numele.

Stindardul lui Renly flutura sus, deasupra tuturor celorlalte. Din vârful celui mai înalt turn de atac, o construcţie colosală din stejar, pe roţi, acoperită cu piei

netăbăcite, flutura cel mai mare drapel de luptă pe care Catelyn îl văzuse vreodată - o pânză destul de mare ca să acopere mai multe săli, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fundalul de aur strălucitor, săltând mândru şi înalt.

- Doamna mea, auzi zgomotul? o întrebă Hallis Mollen apropiindu-se călare.

Catelyn ascultă. Strigăte şi cai nechezând, zăngănit de arme şi...

- Urale, spuse ea. înaintau pe o pantă domoală către un şir de pavilioane viu colorate de pe colină. Trecând printre ele, îmbulzeala devenea tot mai mare, sunetul tot mai puternic. Şi apoi Catelyn văzu. Mai jos, sub parapetele de piatră şi lemn ale micului castel, avea loc o busculadă.

Era un teren viran, în jurul căruia fuseseră ridicate garduri, galerii şi bariere mobile. Sute de oameni se adunaseră să privească, poate mii. După aspectul terenului, distrus, noroios şi presărat cu bucăţi de armuri zimţate şi suliţe rupte, se luptau de mai bine de o zi, dar acum sfârşitul era aproape. Mai puţin de douăzeci de cavaleri rămăseseră călare, atacându-se şi ciopârţindu-se între ei, în timp ce privitorii şi luptătorii căzuţi îi aclamau. Văzu doi cai de luptă cu armuri ciocnindu-se în plin, prăbuşindu-se într-un amestec de oţel şi carne.

- Un turnir, declară Hal Mollen. Avea o predilecţie pentru a anunţa ceea ce se vedea cu ochiul liber.

- O, minunat, spuse Wendel Manderly în timp ce un cavaler într-o mantie în culorile curcubeului

se răsuci pentru a izbi cu dosul palmei, cu o secure cu mânerul lung, un bărbat care îl urmărea. Scutul se făcu fărâme, iar bărbatul se clătină în şa.

îmbulzeala din faţa lor le făcea înaintarea dificilă.

- Doamnă Stark, zise Ser Colen, dacă oamenii tăi ar fi atât de buni să aştepte aici, te-aş

duce înaintea regelui.

- Cum spui.

Catelyn dădu ordinul, deşi fu nevoită să ridice glasul ca să fie auzită peste hărmălaia turnirului. Ser Colen îşi conduse calul încet prin mulţime, cu Catelyn în urma lui. Un murmur se ridică dinspre gloată când un bărbat cu barba roşcată, fără coif, cu un grifon pe scut, căzu la

pământ în faţa unui cavaler voinic, în armură albastră. Sabia lui era de culoarea cobaltului, la fel şi buzduganul pe care îl mânuia cu un efect atât de puternic, şi calul ce purta pe veşminte însemnele heraldice ale Casei Tarth, soarele şi luna.

- Ronnet cel Roşu a căzut, blestemaţi fie zeii, înjură el.

- Loras ajunge pentru acel albastru..., răspunse un tovarăş, înainte ca vuietul să-i înece restul cuvintelor.

încă un om era căzut, prins sub calul său rănit, ambii urlând de durere. Scutierii alergară să

le vină în ajutor.

Asta e o nebunie, gândi Catelyn. Duşmani adevăraţi în toate părţile şi jumătate din regat în flăcări, iar Renly şade aici şi se joacă de-a războiul ca un băieţandru cu prima lui sabie de lemn.

Doamnele din galerie şi lorzii erau captivaţi de încăierare la fel de mult ca şi oamenii de pe teren. Catelyn îi cercetă cu atenţie. Tatăl ei tratase adesea cu lorzii sudului şi nu puţini fuseseră

oaspeţi la Riverrun. Il recunoştea pe Lordul Mathis Rowan, mai voinic şi mai înfloritor ca oricând, cu copacul auriu al Casei sale desfăşurat pe jiletca-i albă. Ceva mai jos stătea Lady Oakheart, firavă şi delicată, iar la stânga ei era Lordul Randyll Tarly de Horn Hill, cu sabia lui mare cu două tăişuri, Blestemul Inimii, rezemată de spătarul scaunului. Pe alţii îi cunoştea doar după blazoane, iar pe câţiva nu îi ştia deloc.

In mijlocul lor, privind şi râzând, cu tânăra sa regină alături, stătea o fantomă cu o coroană

de aur.

Nu e de mirare că lorzii se adună în jurul lui cu atâta ardoare, gândi ea, e Robert renăscut.

Renly era frumos, aşa cum frumos fusese Robert, cu picioare lungi şi umeri largi, cu acelaşi păr negru ca tăciunele, moale şi drept, aceiaşi ochi de un albastru intens, acelaşi zâmbet degajat.

Cununa subţire care-i înconjura fruntea părea că i se potriveşte de minune. Era din aur moale, un cerc de trandafiri, lucraţi cu măiestrie; în faţă se ridica un cap de cerb din jad verde închis, cu ochi de aur şi coarne de aur.

Cerbul încoronat împodobea şi tunica verde de catifea a regelui, cusut cu fir de aur pe piept; blazonul Casei Baratheon, în culorile Cetăţii Highgarden. Fata cu care împărţea jilţul era tot din Highgarden: tânăra lui regină, Margaery, fiica Lordului Mace Tyrell. Căsătoria lor era liantul care ţinea marea alianţă a sudului, şi Catelyn ştia asta. Renly avea douăzeci şi unu de ani, fata nu era mai mare decât Robb, foarte drăguţă, cu ochi blânzi de căprioară şi cu o coamă de păr castaniu, ondulat, care-i cădea pe umeri în bucle domoale. Avea zâmbetul sfios şi dulce.

Pe câmpul de luptă, un alt om căzu de pe cal în faţa unui cavaler cu mantia în culorile curcubeului, iar regele îl aclamă, alături de ceilalţi.

- Loras! îl auzi Catelyn strigând. Loras High-garden! Regina bătu din palme emoţionată.

Catelyn se întoarse să vadă sfârşitul scenei. Doar patru bărbaţi mai rămăseseră acum în luptă şi nu era greu de ghicit cine era preferatul regelui şi al mulţimii. Nu-1 întâlnise niciodată pe Loras Tyrell, dar chiar şi în îndepărtatul nord se auzeau poveşti despre bărbăţia tânărului Cavaler al Florilor. Ser Loras călărea un armăsar alb, înalt, în zale argintii şi lupta cu o secure cu mâner lung. Coiful îi era brăzdat la mijloc de o creastă de trandafiri aurii.

Doi dintre ceilalţi supravieţuitori făcuseră cauză comună. Se năpustiră cu caii spre cavalerul în armura de culoarea cobaltului. Când se apropiară din ambele părţi, cavalerul albastru îşi struni calul, izbindu-1 pe unul dintre bărbaţi direct în faţă cu scutul său despicat, în timp ce

calul negru al acestuia îl pocni pe celălalt cu potcoava de oţel. Intr-o clipită, unul dintre luptători era doborât de pe cal, iar celălalt se clătina. Cavalerul albastru îşi lăsă scutul zdrobit să cadă la pământ, pentru a-şi elibera braţul stâng, şi pe urmă Cavalerul Florilor se năpusti asupra lui.

Povara armurii nu diminua defel graţia şi rapiditatea cu care se mişca Ser Loras, cu mantia învolburată, în culorile curcubeului.

Calul alb şi calul negru se rotiră ca doi îndrăgostiţi la dansul recoltei, călăreţii oferindu-şi arme în loc de sărutări. Securea lungă străluci şi buzduganul se răsuci. Ambele arme erau boante, dar cu toate acestea zăngăneau îngrozitor. Fără scut, cavalerul albastru lua loviturile în plin. Ser Loras îşi revărsa loviturile asupra capului şi-a umerilor săi, în timp ce mulţimea striga Highgarden!. Celălalt îi răspundea cu buzduganul, dar de fiecare dată când măciuca se apropia, lovind cu putere, Ser Loras aşeza în faţa ei scutul său verde, zdrobit, cu blazonul celor trei trandafiri aurii. Când securea izbi din spate mâna cavalerului albastru, zburându-i buzduganul, mulţimea începu să urle ca un animal. Cavalerul Florilor ridică securea pentru lovitura finală.

Cavalerul albastru atacă. Armăsarii se ciocniră, securea tocită lovi în platoşa albastră, zgâriată, dar, cumva, cavalerul albastru reuşi să prindă mânerul între degetele acoperite de mănuşa de oţel. O smulse din mâna lui Ser Loras şi, dintr-odată, cei doi se luptau călare, corp la corp, şi o clipă mai târziu se prăbuşeau. In timp ce caii se depărtară unul de altul, cei doi căzură

la pământ, cu o putere zdrobitoare. Loras Tyrell, dedesubt, prelua forţa impactului. Cavalerul albastru scoase un pumnal şi deschise viziera lui Tyrell. Vuietul mulţimii era atât de puternic încât Catelyn nu putu să audă ce a spus Ser Loras, dar văzu cuvântul conturându-se pe buzele sale însângerate: Capitulez.

Cavalerul albastru se ridică în picioare, clătinân-du-se, şi îşi ridică pumnalul în direcţia lui Renly Baratheon, salutul

unui campion către regele său. Scutierii năvăliră în arenă pentru a-1

ajuta pe cavalerul înfrânt să se ridice în picioare. Când îi scoaseră coiful de pe cap, Catelyn fu uluită să vadă cât de tânăr era. Nu putea fi mai mare decât Robb cu mai mult de doi ani. Băiatul ar fi putut fi la fel de drăgălaş ca şi sora lui, dar buza spartă, ochii chiorâşi şi sângele şiroind prin părul său încâlcit făceau îndoielnică această asemănare.

- Apropie-te, îi strigă Regele Renly campionului. Se îndreptă şchiopătând către galerie.

Văzută de

aproape, strălucitoarea armură albastră nu mai părea magnifică; avea pretutindeni zgârieturi, urme de buzdugane şi de ciocane de război, scobituri lăsate de săbii, fisuri în platoşa şi-n coiful emailate. Mantia îi atârna în zdrenţe. După felul în care se mişca, omul din spatele armurii nu era mai puţin dărâmat. Câteva glasuri îl aclamară strigând Tarth! şi, lucru curios, O

Frumuseţe! O Frumuseţe!, dar cei mai mulţi rămaseră tăcuţi. Cavalerul albastru îngenunche înaintea regelui.

- înălţimea Ta, spuse el cu glasul înăbuşit de coif.

- Eşti tot ceea ce nobilul tău tată a spus că eşti, răsună glasul lui Renly peste câmpul de luptă. L-am văzut pe Ser Loras doborât de pe cal o dată sau de două ori, dar niciodată chiar în maniera asta.

- Asta n-a fost o doborâre de pe cal cum se cuvine, se plânse un arcaş beat din apropiere, cu trandafirul Casei Tyrell cusut pe pieptar. Un truc mârşav, să-1 tragă pe flăcău jos de pe cal.

Gloata începu să-şi dea drumul la gură.

- Ser Colen, îşi întrebă Catelyn escorta, cine e omul şi de ce au atâta aversiune faţă de el?

Ser Colen se încruntă.

- Pentru că nu e bărbat, doamna mea. Aceea este Brienne din Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară.

- Fiica? Era oripilată.

- Brienne cea Frumoasă, îi spun oamenii, deşi nu pentru chipul ei, dacă nu vor să fie chemaţi să apere acele cuvinte cu trupurile lor.

Il auzi pe Regele Renly declarând-o pe Lady Brienne de Tarth învingătoarea marii bătălii de la Podul Amar, ultima rămasă pe cal dintr-o sută şaisprezece cavaleri.

- In calitate de campion, poţi să-mi ceri orice favoare vrei. Dacă stă în puterile mele, îţi aparţine.

- înălţimea Ta, răspunse Brienne. Cer onoarea de a avea un loc în rândul Gărzii Curcubeului. Aş vrea să fiu unul dintre cei şapte străjeri ai tăi, să-ţi închin viaţa mea şi să merg oriunde mergi tu, să călăresc alături de tine şi să te păzesc de toate relele.

- Bine, zise el. Ridică-te şi scoate-ţi coiful. Fata făcu aşa cum i-a cerut. Şi, când îşi scoase coiful, Catelyn înţelese vorbele lui Ser Colen.

Frumoasa îi spuneau... în batjocură. Părul de sub vizieră era un cuib de veveriţe din paie murdare, iar chipul... Ochii erau mari şi foarte albaştri, ochi de fetişcană, încrezători şi nevinovaţi, dar restul... Avea trăsături largi şi grosolane, dinţi proeminenţi şi strâmbi, gura prea mare, buzele atât de groase încât păreau umflate. O mie de pistrui îi pătau obrajii şi fruntea, iar nasul îi fusese spart de nenumărate ori. Inima lui Catelyn se umplu de milă. Există vreo fiinţă

mai nefericită decât o femeie urâtă?

Şi totuşi, când Renly dădu la o parte mantia sfâşiată şi îi legă în loc o mantie-curcubeu, Brienne din Tarth nu părea nefericită. Zâmbetul îi lumină faţa şi glasul îi răsuna puternic şi mândru când spuse:

- Viaţa mea pentru a ta, înălţimea Ta. De azi înainte sunt scutul tău, jur pe zeii vechi şi noi.

Era dureros să vezi felul în care se uita la rege - îl privea de sus în jos, fiind cu mai mult de o palmă mai înaltă, deşi Renly era aproape al fel de înalt cum fusese fratele său.

- înălţimea Ta! Ser Colen de Greenpools coborî de pe cal, apropiindu-se de galerie. Iţi cer permisiunea. Aşează jos un

genunchi. Am onoarea să ţi-o aduc pe Lady Catelyn Stark, trimisă ca mesager al fiului său, Robb, Lord de Winterfell.

- Lord de Winterfell şi Rege al Nordului, ser, îl corectă Catelyn. Descăleca şi înainta lângă

Ser Colen.

Regele Renly părea surprins.

- Lady Catelyn? Ne face o deosebită plăcere. Se întoarse către tânăra sa regină: Margaery, draga mea, aceasta este Lady Catelyn Stark de Winterfell.

- Eşti cât se poate de binevenită aici, Lady Stark, zise fata, plină de dulce curtoazie. Regret pierderea pe care ai suferit-o.

- Eşti amabilă, răspunse Catelyn.

- Doamna mea, îţi jur, voi avea grijă ca Lannister să răspundă pentru uciderea soţului tău, declară regele. Când voi ocupa Debarcaderul Regelui, îţi voi trimite capul lui Cersei.

Şi asta mi-l va aduce pe Ned înapoi? se întrebă ea.

- Va fi îndeajuns ca să ştiu că s-a făcut dreptate, stăpâne.

- înălţimea Ta, o corectă aspru Brienne cea Albastră. Şi ar trebui să îngenunchezi când te înfăţişezi înaintea regelui.

- Diferenţa dintre stăpân şi înălţime este mică, doamna mea, răspunse Catelyn. Lordul Renly poartă coroană, ca şi fiul meu. Dacă doreşti, putem să stăm aici, în noroi, şi să dezbatem ce onoruri şi ce titluri se cuvin fiecăruia, dar mi se pare că avem probleme mai urgente de discutat.

Câţiva dintre lorzii lui Renly începură să zbiere la auzul acestor vorbe, dar regele râse doar.

- Bine zis, doamna mea. Va fi timp destul pentru politeţuri când războiul se va sfârşi.

Spune-mi, când are de gând fiul tău să se îndrepte împotriva Harren-halului?

Până ce va afla dacă regele îi era prieten sau duşman, Catelyn nu voia să-i dezvăluie nici cea mai mică parte din intenţiile lui Robb.

- Nu sunt membră a consiliilor de război ale fiului meu, stăpâne.

- Atâta timp cât îmi lasă şi mie câţiva Lannisteri, n-am să mă plâng. Ce-a făcut cu Regicidul?

- Jaime Lannister e ţinut ostatic la Riverrun.

- E încă în viaţă? Lordul Mathis Rowan părea dezamăgit.

Năucit, Renly spuse:

- Se pare că lupul străvechi este mai blând decât leul.

- Mai blând decât Lannisterii, murmură Lady Oakheart cu un zâmbet amar, înseamnă mai uscat ca marea.

- Eu numesc asta slăbiciune. Lordul Randyll Tartly avea o barbă scurtă, ţepoasă, şi renumele că vorbea pe şleau. Fără să te jignesc, Lady Stark, dar ar fi fost mult mai nimerit ca Lordul Robb să vină personal să aducă regelui omagiile sale decât să se ascundă după fustele mamei.

- Regele Robb duce un război, răspunse Catelyn cu glacială politeţe, nu se joacă la turniruri.

Renly râânji,

- Las-o mai moale, Lord Randyll, mă tem că exagerezi. Făcu semn unui slujitor îmbrăcat în livreaua Capătului Furtunii. Găseşte un loc pentru însoţitorii doamnei şi vezi să aibă tot ce le trebuie. Lady Catelyn va sta în propriul meu pavilion. De vreme ce Lordul Caswell a fost atât de bun să mă lase să-i folosesc castelul, nu am nevoie de el. Doamna mea, după ce te odihneşti, voi fi onorat să te avem alături la ospăţul pe care îl dă Lordul Caswell în această seară. Un ospăţ de adio. Mă tem că domnia sa e nerăbdător să vadă plecată hoarda mea înfometată.

- Nu-i adevărat, înălţimea Ta, protestă un tânăr subţire care trebuia să fie Caswell. Ce este al meu îţi aparţine.

- Ori de câte ori cineva îi spunea asta fratelui meu Robert, el o lua de bună, răspunse Renly. Fiice ai?

- Da, înălţimea Ta, două.

- Atunci mulţumeşte zeilor că nu sunt Robert. Dulcea mea regină este singura femeie pe care o doresc. Renly întinse

mâna să o ajute pe Margaery să se ridice în picioare. Vom mai discuta după ce te-ai odihnit, Lady Catelyn.

Renly îşi conduse soţia înapoi către castel, în timp ce slujitorul lui o îndrumă pe Catelyn spre pavilionul de mătase al regelui.

- Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri, doamna mea.

Catelyn nici nu-şi putea imagina de ce anume ar mai putea avea nevoie în afară de lucrurile care-i fuseseră deja puse la dispoziţie. Pavilionul era mai mare decât sălile principale ale multor hanuri şi aveau tot confortul: somiere cu pene şi blănuri de învelit, o cadă din lemn şi aramă, suficient de mare pentru două persoane, mangaluri ca să îndepărteze frigul nopţii, scaune din piele, o masă de scris cu pene de gâscă şi călimări, castroane cu piersici, prune şi pere, o carafă

cu vin lângă un set de cupe de argint, cufere de cedru, înţesate cu hainele, cărţile, hărţile şi jocurile lui Renly, o harpă înaltă şi o tolbă cu săgeţi, o pereche de şoimi de vânătoare cu cozile roşii, un veritabil depozit de arme mici. Nu se zgârceşte la nimic acest Renly, gândi Catelyn, privind de jur-împrejur. Nu e de mirare că oastea lui înaintează atât de încet.

Chiar la intrare, armura lui stătea de strajă, o platoşă verde-pădure, cu accesoriile gravate cu aur, cu coiful încoronat cu o pereche imensă de coarne aurii. Oţelul era atât de bine şlefuit încât Catelyn se vedea oglindită pe suprafaţa lucioasă a platoşei, privindu-se ca din adâncurile unui iaz verde, adânc. Chipul unei femei înecate, gândi Catelyn. Te poţi îneca în durere? Se întoarse brusc, furioasă pe propria ei slăbiciune. Nu avea timp să-şi permită luxul de a se autocom-pătimi. Trebuia să-şi spele praful de pe păr şi să se schimbe într-o rochie potrivită

pentru ospăţul unui rege.

Ser Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Ser Per-wyn Frey şi ceilalţi companioni de obârşie nobilă o însoţiră la castel.

Sala mare a fortăreţei Lordului Caswell putea fi numită mare cu indulgenţă, dar se găsea loc pe băncile înţesate pentru oamenii lui Catelyn, printre cavalerii lui Renly. Lui Catelyn îi fu rezervat un loc între Lordul Mathis Rowan, cel cu faţa roşie, şi jovialul Ser Jon Fossoway. Ser Jon făcea glume, în timp ce Lordul Mathis se interesă politicos de starea de sănătate a tatălui ei, a fratelui şi a copiilor.

Brienne de Tarth fusese aşezată în celălalt capăt al mesei de onoare. Nu se îmbrăcase ca o femeie, ci alesese straiele de cavaler: o jiletcă de catifea, cu blazonul în pătrate trandafirii şi azurii, pantaloni şi cizme şi o centură de sabie din piele fină, iar noua sa mantie-curcubeu i se revărsa pe spate. Totuşi, nici un fel de veşminte nu puteau să-i mascheze urâţenia: mâinile imense, acoperite de pistrui, faţa mare şi lătăreaţă, dinţii ieşiţi în afară. Fără armură, trupul ei părea dizgraţios, cu şolduri largi şi picioare groase, adus de spate şi cu umeri musculoşi, dar nici urmă de sân. Şi era limpede din fiecare mişcare a ei că Brienne ştia asta şi suferea. Vorbea numai când era întrebată şi rareori îşi ridica privirea din farfurie.

Mâncare era din belşug. Războiul nu afectase bogăţia legendară a cetăţii Highgarden. In timp ce barzii cântau şi acrobaţii se dădeau de-a dura, începură să aducă pere înmuiate în vin şi trecură la peşte cu cimbru, rulat prin sare şi prăjit, şi clapon umplut cu ceapă şi cu ciuperci. Mai erau felii mari de pâine neagră, mormane de napi şi porumb dulce şi mazăre, jamboane imense şi carne de gâscă friptă şi străchini de lemn pline de tocană de vânat cu bere şi orz. Ca desert, servitorii Lordului Caswell aduseră tăvi cu pateuri din bucătăriile castelului, lebede de frişca şi

unicorni din zahăr, prăjituri cu lămâie în formă de trandafiri, biscuiţi cu miere şi tarte cu mure, cro-chete cu mere şi roţi de brânză untoasă.

Mâncărurile bogate îi făcură greaţă lui Catelyn, dar nu se cuvenea să dea dovadă de slăbiciune când atât de multe depindeau de tăria ei. Mancă cumpătat, uitându-se la

bărbatul acesta care-şi spunea rege. Renly şedea la masă cu tânăra lui soţie şi cu fratele ei în dreapta. In afară de bandajul din pânză albă pe care îl avea în jurul frunţii, Ser Loras nu părea să fie grav afectat de accidentele zilei. Era, într-adevăr, frumos, aşa cum bănuise Catelyn. Când nu erau sticloşi, ochii săi erau vii şi inteligenţi, părul îi era o revărsare de bucle rebele, castanii, pe care orice fecioară le-ar fi invidiat. îşi înlocuise mantia zdrenţuită de la turnir cu una nouă, din aceeaşi mătase strălucitoare ca a Gărzii Curcubeului aflate în slujba lui Renly, prinsă cu trandafirul auriu al casei Highgarden.

Din când în când, Regele Renly îi vâra în gură lui Margaery cu vârful pumnalului, bucăţele de mâncăruri alese, sau se apleca să-i aşeze un sărut uşor pe obraz, dar Ser Loras era cel cu care împărţea cele mai multe glume şi confidenţe. Regele mânca şi bea cu plăcere, era evident, deşi nu părea nici gurmand, nici beţiv. Râdea des şi cu poftă şi vorbea cordial cu lorzii de obârşie nobilă şi cu slujitorii de rând deopotrivă.

Unii dintre oaspeţii săi erau mai puţin moderaţi. Beau prea mult şi se grozăveau prea zgomotos, după gustul ei. Fiii Lordului Willum, Josia şi Elyas, discutau aprins despre cine va trece primul de zidurile de la Debarcaderul Regelui. Lordul Varner legăna în poală o servitoare, sărutând-o pe gât în timp ce o mână îi aluneca pe corsetul fetei. Guyard cel Verde, care se visa cântăreţ, ciupea corzile unei harpe, oferindu-le o strofă despre legatul cozilor de lei cu noduri, din care o parte rima. Ser Mark Mullendore aduse o maimuţă neagră cu alb şi o hrăni cu bucăţele de mâncare din propria lui farfurie, în timp ce Ser Tanton al Mărului Roşu Fossoway se urcă pe masă şi jură că-1 va omorî pe Sandor Clegane într-o luptă corp la corp.

Jurământul ar fi putut fi privit cu mai multă solemnitate dacă Ser Tanton nu ar fi stat cu un picior într-un castron cu supă pe când îl făcea.

Culmea nebuniei fu atinsă când un bufon dolofan ieşi săltând dintr-o cutie de tinichea, cu un cap de leu din pânză, şi îl fugări pe pitic în jurul meselor, co-tonogindu-1 peste cap cu o băşică. In cele din urmă, Regele Renly ceru să-i spună de ce îl bătea pe fratele său.

- De ce, înălţimea Ta? Sunt Regicidul, răspunse bufonul.

- E Regicidul, nebunul nebunilor, spuse Renly, şi sala răsună de hohote de râs.

Lordul Rowan, aşezat lângă ea, nu se alătură distracţiei.

- Sunt cu toţii atât de tineri, spuse el.

Era adevărat. Cavalerul Florilor nu ajunsese la cea de-a doua aniversare a sa când Robert 1-a ucis pe Prinţul Rhaegar, la Trident. Doar puţini dintre ceilalţi fuseseră cu mult mai mari.

Fuseseră prunci pe vremea Jafului de la Debarcaderul Regelui, şi doar nişte băieţandri când Balon Greyjoy a ridicat Insulele de Fier la răzmeriţă. Sunt încă neînsângeraţi, gândi Catelyn în timp ce-1 privea pe Lordul Bryce îndemnându-1 pe Ser Robar să jongleze cu o pereche de pumnale.

Pentru ei totul e încă un joc, un turnir, şi tot ceea ce văd este şansa de a ajunge la glorie, onoare şi trofee. Sunt baieţandri îmbătaţi de cântece şi poveşti şi, asemenea băieţandrilor, se cred nemuritori.

- Războiul îi va îmbătrâni, spuse Catelyn, aşa cum ne-a îmbătrânit pe noi. Fusese doar o fetişcană când Robert, Ned şi Jon Arryn şi-au ridicat flamurile împotriva lui Aerys Targaryen, iar când războiul s-a sfârşit, era femeie. Ii compătimesc.

- De ce? o întrebă Lordul Rowan. Uită-te la ei. Sunt tineri, puternici, plini de viaţă şi de voioşie. Şi poftă trupească, da, atât de multă încât nu ştiu cum s-o folosească. Mulţi bastarzi vor fi zămisliţi în noaptea asta, ţi-o jur. De ce să-i compătimeşti?

- Pentru că nu va dura, răspunse Catelyn cu tristeţe. Pentru că sunt cavalerii verii şi iarna se apropie.

- Lady Catelyn, te înşeli. Brienne o privi cu ochii săi la fel de albaştri ca armura pe care o purta. Iarna nu va veni niciodată pentru unii ca noi. De vom muri în luptă, cu siguranţă vor cânta despre noi, iar în cântece este întotdeauna vară. In cântece, toţi cavalerii sunt galanţi, toate fecioarele sunt frumoase şi soarele străluceşte întotdeauna.

Iarna vine pentru noi toţi, gândi Catelyn. Pentru mine a venit când a murit Ned. Va veni şi pentru tine, copilă, şi mai curând decât ai vrea. Nu avu inima să spună asta.

Regele o scoase din încurcătură:

- Catelyn, o strigă Renly, simt nevoia să iau puţin aer. Vii cu mine la o plimbare?

Catelyn se ridică îndată.

- Aş fi onorată.

Brienne era şi ea în picioare.

- înălţimea Ta, dă-mi doar o clipă să-mi îmbrac zalele. N-ar trebui să ieşi fără protecţie.

Regele Renly zâmbi.

- Dacă nu sunt în siguranţă în inima castelului Lordului Caswell, înconjurat de oastea mea, o sabie în plus nu va conta... Nici măcar sabia ta, Brienne. Aşază-te şi mănâncă. Dacă voi avea nevoie, am să trimit după tine.

Cuvintele regelui o loviră parcă mai puternic decât toate loviturile pe care le primise în după-amia-za aceea.

- Cum ţi-e voia, înălţimea Ta.

Brienne se aşeză, cu ochii plecaţi. Renly o luă pe Catelyn de braţ şi o conduse afară din sală, trecând pe lângă un străjer care stătea pleoştit şi care se îndreptă atât de repede încât aproape că-şi scăpă suliţa. Renly îl bătu pe umăr şi luă totul în glumă.

- Pe aici, doamna mea. Regele o duse, printr-o uşă joasă, într-un turn cu scări. In timp ce începură să urce, spuse: întâmplător, Ser Barristan Selmy se află la Riverrun, cu fiul tău?

- Nu, răspunse ea nedumerită. Nu mai e cu Joffrey? Era Lordul Comandant al Gărzii Regale.

Renly clătină din cap.

- Lannisterii i-au spus că e prea bătrân şi i-au dat Câinelui mantia sa. Am auzit că a părăsit Debarcaderul Regelui jurând să se pună în slujba adevăratului rege.

Mantia aceea pe care a cerut-o astăzi Brienne era cea pe care o păstram pentru Selmy, în speranţa că-şi va pune sabia în slujba mea. Când nu a apărut la Highgarden, m-am gândit că

poate a plecat la Riverrun.

- Noi nu l-am văzut.

- Era bătrân, într-adevăr, dar încă de nădejde. Sper că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Lannisterii sunt nişte mari nătărăi. Mai urcară câteva trepte. In noaptea morţii lui Robert, i-am oferit soţului tău o sută de oşteni şi l-am îndemnat să-1 ia pe Joffrey sub oblăduirea lui. De m-ar fi ascultat, astăzi ar fi fost regent şi nu mai era nevoie ca eu să revendic tronul.

- Ned te-a refuzat. Catelyn ştia.

- A jurat să-i apere pe copiii lui Robert, spuse Renly. N-am avut puterea să acţionez de unul singur; aşadar, când Lordul Eddard m-a refuzat, n-am avut de ales decât să fug. Dacă aş fi rămas, ştiam că regina ar fi avut grijă să nu-i supravieţuiesc prea mult timp fratelui meu.

Dacă ai fi rămas şi i-ai fi acordat lui Ned sprijinul, poate că ar fi fost încă în viaţă, gândi Catelyn cu amărăciune.

- Mi-a plăcut destul de mult soţul tău, doamna mea. Ii era prieten devotat lui Robert, ştiu asta, dar nu voia să asculte şi nu voia să se plece. Uite, vreau să-ţi arăt ceva.

Ajunseseră în capul scărilor. Renly deschise o uşă de lemn şi păşiră afară, pe acoperiş.

Fortăreaţa Lordului Caswell nu era nici pe departe destul de înaltă ca să poată fi numită turn, dar ţinutul era întins şi neted, iar Catelyn putu vedea la leghe depărtare, în toate direcţiile. Oriîncotro privea, vedea focuri. Acopereau

pământul ca nişte stele căzătoare şi, asemenea stelelor, erau nesfârşite.

- Numără-le, dacă vrei, doamna mea, şopti Renly. Vei număra până când se luminează de ziuă dinspre răsărit. Mă întreb câte focuri ard în preajma River-runului în seara aceasta.

Catelyn auzea sunetul îndepărtat al unei muzici, purtat de vânt dinspre Sala Mare, furişându-se prin noapte. Nu îndrăznea să numere stelele.

- Am auzit că fiul tău a traversat Gâtul cu douăzeci de mii de oşteni după el, continuă

Renly. Acum, că lorzii Tridentului sunt cu el, s-ar putea să conducă patruzeci de mii.

Nu, gândi ea, nici pe departe atât de mulţi, am pierdut oameni în lupta, iar pe alţii la seceriş.

- Am de două ori mai mulţi aici, spuse Renly, iar aceasta e doar o parte din puterea mea.

Mace Tyrell a rămas la Highgarden cu alţi zece mii, am o garnizoană puternică la Capătul Furtunii şi foarte curând cei din Dorne mi se vor alătura cu toată puterea lor. Şi nu-1 uita pe fratele meu Stannis, care stăpâneşte Piatra Dragonului şi îi are sub comanda sa pe lorzii mării înguste.

- S-ar părea că tu eşti cel care 1-a uitat pe Stannis, spuse Catelyn, mai tăios decât intenţionase.

- Pretenţiile sale, vrei să spui? Renly începu să râdă. Să vorbim deschis, doamna mea.

Stannis ar fi un rege îngrozitor. Şi nici nu are şanse să devină rege.

Oamenii îl respectă, chiar se tem de el, dar foarte puţini l-au iubit vreodată.

- Totuşi, e fratele tău mai mare. Dacă ar fi ca vreunul dintre voi să aibă dreptul să stea pe Tronul de Fier, acela trebuie să fie Lordul Stannis.

Renly ridică din umeri.

- Spune-mi ce drept a avut vreodată fratele meu Robert asupra Tronului de Fier? Nu aşteptă răspunsul O, se vorbea

despre legăturile de sânge dintre Baratheon şi Targaryen, despre căsătorii de-acum o sută de ani, de fii mezini şi fiice mai mari. In afară de Maesteri, pe nimeni nu interesează nimic din toate acestea. Robert şi-a câştigat tronul cu ciocanul de război. îşi roti braţul pe deasupra focurilor de tabără care ardeau din zare-n zare. Ei bine, iată drepturile mele, la

fel de întemeiate precum au fost vreodată ale lui Robert. Dacă fiul tău mă sprijină, aşa cum 1-a sprijinit pe Robert tatăl său, nu mă va găsi lipsit de mărinimie. Ii voi confirma bucuros toate pământurile, titlurile şi onorurile. Poate domni la Winter-fell, dacă vrea. Poate chiar să continue să-şi spună Regele Nordului, dacă pofteşte, atâta timp cât îşi pleacă genunchiul şi mă recunoaşte drept suveran. Rege e doar un cuvânt, dar credinţă, loialitate, supunere, acestea trebuie să-mi revină mie.

- Şi dacă nu ţi le va da, stăpâne?

- Am de gând să fiu rege, doamna mea, şi nu al unui regat fărâmiţat. Nu pot s-o spun mai răspicat. Acum trei sute de ani, un rege Stark a îngenuncheat în faţa lui Aegon Dragonul când a văzut că nu poate

spera să triumfe. Asta a fost înţelepciune. Şi fiul tău trebuie să fie înţelept. Când mi se va alătura, acest război va fi ca şi terminat. Noi... Renly se întrerupse dintr-odată. Asta ce mai e?

Zornăitul lanţurilor vesti ridicarea barierei-ghi-lotină. Jos, în curtea de dedesubt, un călăreţ

cu un coif înaripat îşi zori calul înspumat pe sub ţepuşe.

- Chemaţi regele, strigă el. Renly sări pe un crenel.

- Sunt aici, ser.

- înălţimea Ta. Călăreţul dădu pinteni calului şi se apropie. Am venit cât de iute am putut.

De la capătul Furtunii. Suntem asediaţi, înălţimea Ta. Ser Cortnay îi apără, dar...

- Dar... e imposibil. Aş fi aflat dacă Lordul Tywin ar fi plecat de la Harrenhal.

- Nu sunt Lannisterii, stăpânul meu. La porţi este Lordul Stannis. Regele Stannis îşi zice acum.

JON

Rafalele de ploaie biciuiau faţa lui Jon, în timp ce traversa, dând pinteni calului, pârâul umflat. Alături de el, Lordul Comandant Mormont îşi scutură gluga pelerinei, mormăind înjurături la adresa vremii. Corbul îi stătea pe umăr, cu penele zburlite, la fel de ud şi de morocănos ca şi Bătrânul Urs. O pală de vânt împrăştie în jurul lor frunze ude, legănându-se ca un cârd de păsări moarte. Pădurea bântuită, gândi Jon cu tristeţe. Pădurea înecată, mai degrabă.

Spera că Sam rezista, în spatele coloanei. Nu era un bun călăreţ nici pe vreme bună, iar după şase zile de ploaie pământul era nesigur, numai noroi moale şi pietre ascunse. Când vântul bătea, le arunca apa drept în ochi. Zidul se scurgea, probabil, către sud, gheaţa se topea, amestecându-se cu ploaia caldă, pentru a se revărsa în râuri şi perdele de apă. Probabil că Pyp şi Toad stăteau la masă, lângă foc, în sufragerie, bând vin fiert cu mirodenii. Jon îi invidia. Haina udă de lână atârna pe el, îmbibată, provocându-i mâncărimi, gâtul şi umerii îl dureau îngrozitor din cauza greutăţii zalelor şi a sabiei şi se săturase de cod în saramură, vită în saramură şi brânză uscată.

Undeva, în faţă, un corn scoase un sunet tremurat, pe jumătate înecat de răpăitul constant al ploii.

- Cornul lui Buckwell, anunţă Bătrânul Urs. Zeii sunt buni, Craster e încă acolo. Corbul bătu o singură dată din aripile-i imense, croncănind: Bob, şi îşi zburli din nou penele.

Jon îi auzise adesea pe fraţii în negru spunând poveşti despre Craster şi fortăreaţa lui.

Acum o va vedea cu ochii lui. După şapte sate goale, se temuseră cu toţii că o vor găsi pustie şi lipsită de viaţă ca şi celelalte, dar se părea că vor fi scutiţi de asta. Poate că Bătrânul Urs va primi, în sfârşit, unele răspunsuri, gândi el. Oricum, vom scăpa de ploaie.

Thoren Smallwood jurase că Craster era un prieten al Rondului, în ciuda reputaţiei sale dubioase.

- Omul e pe jumătate nebun, n-am să neg asta, îi spusese Bătrânului Urs, dar şi tu ai fi la fel dacă ţi-ai petrece toată viaţa în pădurea asta blestemată. Chiar şi aşa, n-a alungat niciodată un drumeţ de lângă focul lui, şi nici nu-1 iubeşte pe Mance Rayder. Ne va da un sfat bun.

Atâta timp cât ne oferă o mâncare caldă şi şansa de a ne usca hainele, voi fi mulţumit.

Dywen spunea că Craster era un ucigaş, un mincinos, un violator şi un laş şi bănuia că făcea negoţ cu sclavi şi demoni.

- Şi mai rău, adăugase bătrânul pădurar scrâşnin-du-şi dinţii. Omul ăla are un miros rece, e adevărat.

- Jon, porunci Lordul Mormont, du-te înapoi de-a lungul coloanei şi dă de ştire. Şi reaminteşte-le ofiţerilor că nu vreau să avem necazuri cu nevestele lui Craster. Să facă bine să-şi ţină mâinile acasă şi să le vorbească acestor femei doar atât cât e necesar.

- Am înţeles, stăpâne.

Jon îşi întoarse calul pe drumul pe care veniseră. Era plăcut să nu-1 mai bată ploaia în faţă, chiar dacă doar pentru scurt timp. Toţi cei pe lângă care trecea parcă plângeau. Coloana se întindea pe o jumătate de milă de pădure.

In mijlocul convoiului de bagaje Jon trecu pe lângă Samwell Tarly prăbuşit în şa, sub o pălărie largă, pleoştită. Călărea un cal de tracţiune şi îi conducea pe ceilalţi. Ropotul ploii pe acoperitoarele coliviilor făcea corbii să cârâie şi să bată din aripi.

- Pune o vulpe cu ei înăuntru, strigă Jon.

Apa se scurse de pe borul pălăriei lui Sam când îşi înălţă capul.

- O, Jon. Nu, corbii doar urăsc ploaia, ca şi noi.

- Cum eşti, Sam?

- Ud. Grăsanul reuşi să schiţeze un zâmbet. Totuşi, încă n-am murit.

- Bine. Fortăreaţa lui Craster e chiar în faţa noastră. Dacă zeii sunt buni, ne va lăsa să

înnoptăm la căldură.

Sam privi neîncrezător.

- Edd cel Trist spune că Craster e un sălbatic înspăimântător. Se căsătoreşte cu fiicele sale şi nu respectă nici un fel de legi, în afară de cele pe care le face el. Iar Dywen i-a spus lui Grenn că în vene îi curge sânge negru. Mama lui, o sălbatică, s-a culcat cu un cercetaş, aşa că el e un bas... Dintr-odată, îşi dădu seama ce era să

spună.

- Un bastard, zise Jon râzând. Poţi s-o spui, Sam. Am mai auzit cuvântul ăsta. Dădu pinteni căluţului său cu mersul apăsat. Trebuie să-1 ajung pe Ser Ottyn. Ai grijă cu femeile lui Craster.

De parcă Samwell Tarly ar fi avut nevoie de un asemenea avertisment. Vorbim mai târziu, după

ce poposim.

Jon îi duse vestea lui Ser Ottyn Wythers, care mergea împreună cu ariergarda. Mic, cu faţa stafiditä, de o vârstă cu Mormont, ser Ottyn avea mereu un aer obosit, chiar şi la Castelul Negru, iar ploaia îl bătuse fără milă.

- Veşti binevenite, spuse el. Umezeala asta mi-a pătruns până-n oase şi fiecare rană a mea se plânge de durere.

La întoarcere, Jon se îndepărtă de coloană şi-o luă pe-o scurtătură, prin desişul pădurii.

Sunetele făcute de oameni şi de cai se diminuară, înghiţite de umeda sălbăticie verde, şi curând

nu mai auzea decât ropotul liniştit al ploii pe frunze, pe copaci şi pe pietre. Era pe la prânz, dar pădurea părea întunecată, ca în amurg. Jon îşi croi drum printre pietre şi bălţoace, printre stejarii mari, santinele gri-verzui şi copaci de fier cu scoarţa neagră. Pe alocuri, crengile formau o boltă

şi Jon avu parte de un scurt răgaz, ferit de ploaia care răpăia. Când trecu pe lângă un castan lovit de trăsnet, năpădit de trandafiri albi, auzi un foşnet în tufişuri.

- Nălucă! Strigă el. Nălucă, la mine.

Insă cel care ieşi din tufişuri fu Dywen, ducând în zigzag un cal zburlit, gri, cu Grenn călare lângă el. Bătrânul Urs îşi desfăşurase cercetaşii de o parte şi de alta a coloanei principale, să le protejeze marşul şi să-i avertizeze dacă se apropia vreun inamic, şi nici măcar în privinţa lor nu-şi asumase nici un risc, trimiţându-i doi câte doi.

- A, tu erai, Lord Snow. Dywen afişă un zâmbet de stejar, cu dinţii săi strâmbi, ciopliţi din lemn. Credeam că eu şi băiatul am dat peste vreunul dintre Ceilalţi. Ţi-ai pierdut lupul?

- A plecat să vâneze.

Nălucă nu suporta să meargă cu coloana, dar nu putea fi departe. Când poposeau ca să

înnopteze, îşi găsea drumul până la cortul Lordului Comandant.

- Să pescuiască, mai degrabă, pe umezeala asta, zise Dywen.

- Mama mea spunea mereu că ploaia e bună pentru recolte, interveni Grenn, încurajator.

- Da, o recoltă bună de mucegai, răspunse Dywen. Cel mai bun lucru legat de ploaie e că

scuteşte omul să mai facă baie. Cloncăni din dinţii săi de lemn.

- Buckwell 1-a găsit pe Craster, le spuse Jon.

- Il pierduse? chicoti Dywen. Vezi să nu dai târcoale pe lângă soţiile lui Craster, mă auzi?

Jon zâmbi.

- Le vrei numai pentru tine, Dywen? Dywen îşi clănţăni din nou dinţii:

- Poate că da. Craster are zece degete şi un singur penis, aşa că nu numără decât până la unsprezece. N-ar rata ocazia să-şi găsească o pereche.

- Câte soţii are, de fapt? întrebă Grenn.

- Mai multe decât vei avea tu vreodată, frăţioare. Ei, nu e aşa de greu când ţi le creşti singur. Uite-ţi animalul, Snow.

Nălucă tropăia pe lângă calul lui Jon, cu coada în sus, cu blana albă zburlită în bătaia ploii.

Se mişca atât de silenţios, încât Jon n-ar fi putut să spună exact când a apărut. Calul lui Grenn se sperie când îi simţi mirosul. Chiar şi acum, după mai mult de un an, caii erau agitaţi în prezenţa lupului.

- Cu mine, Nălucă! Jon dădu pinteni calului, spre Fortăreaţa lui Craster.

Nu-şi închipuise niciodată că va vedea chiar un castel de piatră în capătul îndepărtat al Zidului, dar îşi imaginase un fel de castel de pământ cu curte interioară, cu palisadă şi cu donjon din lemn. In schimb, găsiră un morman de gunoi, o cocină, un ţarc de oi gol şi un castel din chirpici, fără ferestre, care nu-şi merita nici pe departe numele. Era lung şi scund, sprijinit cu buşteni şi acoperit cu iarbă. Construcţia era aşezată în vârful unei ridicaturi prea mici ca să fie numită deal, înconjurată de o întăritură de pământ. Râuleţe maronii curgeau în josul pantei -

acolo unde ploaia săpase şanţuri în zidul de apărare -, văr-sându-se în pârâul repede care cotea către nord, cu apele sale tulburi transformate de ploaie într-un şuvoi întunecos.

In partea de sud-vest, găsi o poartă deschisă, flancată de două cranii de animale, ridicate pe ţăruşi înalţi, un urs, într-o parte, un berbec în cealaltă. Ală-turându-se coloanei şi trecând poarta călare, Jon observă că din craniul ursului atârnau încă bucăţi de carne. In interior, cercetaşii lui Jarman Buckwell şi oamenii din avangarda lui Thoren Smallwood priponeau caii şi se chinuiau să ridice corturile. O ceată de purcei râmau în cocină, în jurul unor scroafe imense, trei la număr.

In apropiere, o fetiţă scotea morcovi dintr-o grădină, goală, în ploaie, în timp ce două femei legau un porc pentru

tăiere. Ţipetele animalului erau ascuţite şi îngrozitoare, aproape umane în disperarea lor. Câinii de vânătoare ai lui Chett lătrară sălbatic, în replică, mârâind şi arătându-şi colţii, în ciuda înjurăturilor lui, în timp ce o pereche de câini ai lui Craster lătrau la ei. Când îl văzură pe Nălucă, unii dintre câini se opriră şi o luară la fugă, în timp ce alţii începură să mârâie.

Lupul străvechi îi ignoră, la fel şi Jon.

Ei bine, treizeci dintre noi vor sta la căldură şi se vor usca, gândi Jon după ce studie cu atenţie castelul. Poate chiar cincizeci. Locul era mult prea mic pentru a adăposti două sute de oameni, aşa că majoritatea vor fi nevoiţi să rămână afară. Şi unde să-i aşeze? Ploaia transformase jumătate din curtea zidită în băltoace adânci până la glezne, iar cealaltă jumătate era plină de noroi. Aveau în faţă încă o noapte mohorâtă.

Lordul Comandant îi încredinţa calul lui Edd cel Trist. Când Jon descăleca, Edd curăţa noroiul de pe copitele calului său.

- Lordul Mormont e în castel, îl anunţă el. A spus să i te alături. Mai bine lasă-1 pe lup afară, pare destul de înfometat ca să-1 mănânce pe unul dintre copiii lui Craster. Adevărul e că şi mie îmi e destul de foame ca să-1 mănânc pe unul dintre copiii lui Craster, numai să-mi fie servit fierbinte. Hai, du-te, mă ocup eu de calul tău. Dacă înăuntru e cald şi uscat, să nu-mi spui. Eu n-am fost invitat. îndepărtă o plăcintă de noroi ud de pe o potcoavă. Noroiul ăsta nu ţi se pare că

seamănă cu rahatul? S-ar putea ca tot dealul să fie făcut din rahatul lui Craster?

Jon zâmbi.

- Păi am auzit că e aici de multă vreme.

- Nu mă înveseleşti. Du-te să te întâlneşti cu Bătrânul Urs.

- Nălucă, stai, ordonă el.

Uşa de la intrarea în Fortăreaţa lui Craster era făcută din două clape din blană de căprioară.

Jon se strecură printre ele, aplecându-se ca să treacă pe sub pragul scund de sus. Castelul duhnea a funingine, a balegă şi a câine ud. Aerul era greu de fum, dar, cumva, tot umed. Ploaia se prelingea prin gaura pentru fum din acoperiş. Era o singură încăpere, cu un pod de dormit deasupra, la care se ajungea pe două scări şubrede.

Jon îşi aminti cum se simţise în ziua când au părăsit Zidul, emoţionat ca o fecioară, dar nerăbdător să întrezărească minunile şi misterele din spatele fiecărui nou orizont. Ei bine, iată

una dintre minuni, îşi spuse, stând şi privind încăperea sordidă, urât mirositoare. Fumul înţepător îl făcea să lăcrimeze. Păcat că Pyp şi Tad nu pot vedea ce pierd.

Craster stătea lângă foc, singurul om care se bucura de propriul scaun. Până şi Lordul Comandant Mormont fusese nevoit să se aşeze pe o banchetă comună, cu corbul bodogănind pe umăr. Jarman Buck-well stătea în spate, picurând din zalele bălţate şi veşmintele ude din piele lucioasă, alături de Thoren Smallwood, îmbrăcat cu platoşa şi pelerina cu zibe-lină a răposatului Ser Jaremy.

Vesta din blană de oaie şi mantia din piei cusute ale lui Craster contrastau prin aspectul lor ponosit, dar, în jurul încheieturii groase, avea o brăţară ce strălucea ca aurul. Părea un om puternic, deşi era acum în amurgul vieţii, cu coama de păr cenuşiu încărunţind. Un nas plat şi o gură căzută îi confereau o înfăţişare crudă, iar una dintre urechi îi lipsea. Aşadar, este un sălbatic, îşi aminti Jon. Ca în poveştile Bătrânei Nan despre oamenii sălbatici care beau sânge din craniile oamenilor. Craster bea, se pare, o bere gălbuie, apoasă, dintr-o cupă cioplită în piatră. Poate că el nu auzise poveştile.

- Nu l-am mai văzut pe Benjen Stark de trei ani, îi spuse lui Mormont. Şi, la drept vorbind, nu mi-a lipsit defel.

O jumătate de duzină de căţei negri şi vreo doi porci ciudaţi se strecurau printre bănci, în timp ce

câteva femei înveşmântate în piei zdrenţuite de căprioară împărţeau cornuri de băut pline cu bere, aţâţau focul şi tăiau morcovi şi ceapă într-un ceaun.

- Ar fi trebuit să treacă pe aici anul trecut, zise Thoren Smallwood. Un câine veni adulmecând în jurul său. Il alungă, lovindu-1 cu piciorul, iar câinele schelălăi.

Lordul Mormont spuse:

- Ben îl căuta pe Ser Waymar Royce, care a dispărut cu Gared şi cu tânărul Will.

- Da, mi-i amintesc pe ăia trei. Lordul nu era mai în vârstă decât căţeluşii ăştia. Prea mândru ca să doarmă sub acoperişul meu, cu mantia lui de zibelină şi cu armura din oţel negru.

Soţiile mele îl priveau şi ele cu ochi bovini. Privi cu coada ochiului către cea mai apropiată dintre femei. Gared zicea că urmăreau tâlhari. I-am spus că ar fi mai bine să nu-i prindă, cu un comandant atât de ageamiu. Gared nu era chiar atât de rău pentru o cioară. Omul ăla avea mai puţine urechi decât mine. I le-a luat gerul, la fel ca pe a mea. Craster începu să râdă. Acum aud că nu mai are nici cap. I l-o fi luat gerul şi pe el?

Jon îşi aminti un şuvoi de sânge roşu pe zăpada imaculată şi felul în care Theon Greyjoy a lovit cu piciorul capul omului mort. Era un dezertor. Pe drumul de întoarcere spre Winterfell, Jon şi Robb s-au luat la întrecere şi au găsit şase pui de lupi străvechi în zăpadă. Cu o mie de ani în urmă.

- Când Ser Wyman a plecat de la tine, încotro se îndrepta?

Craster dădu din umeri.

- Se face că am lucruri mai bune de făcut decât să le ţin ciorilor socoteala de unde vin şi unde se duc. Bău o duşcă de bere şi puse cupa deoparte. N-am mai avut strop de vin bun, de la sud, de un car de vreme. Mi-ar prinde bine nişte vin şi o secure nouă. A mea nu mai taie, nu se poate aşa ceva, trebuie să-mi apăr femeile. Privi de jur-împrejur, la soţiile sale care roboteau.

- Sunteţi puţini aici, şi izolaţi, spuse Mormont. Dacă vrei, îţi dau nişte oameni să te escorteze către sud, la Zid.

Corbului, se pare, îi plăcea cuvântul; Zid, ţipă el, desfăcându-şi aripile negre ca un guler înalt, la ceafa lui Mormont.

Gazda zâmbi maliţios, dezvelindu-şi gura plină de dinţi stricaţi.

- Şi ce-ai vrea să facem acolo, să te servim la cină? Suntem oameni liberi. Craster nu slujeşte pe nimeni.

- Vremurile sunt potrivnice, nu e bine să locuieşti singur în sălbăticie. Se ridică vânturile reci.

- Poa' să se ridice. Rădăcinile mele sunt înfipte adânc. Craster apucă de mână o femeie care trecea pe lângă el. Spune-i, nevastă. Spune-i Lordului Cioară cât de mulţumiţi suntem.

Femeia îşi umezi buzele subţiri.

- Asta e casa noastră. Craster ne apără. Mai bine să murim în libertate decât să trăim în sclavie.

Sclavie, repetă corbul. Mormont se aplecă în faţă.

- Fiecare sat prin care am trecut era părăsit. Voi sunteţi primele fiinţe vii pe care le-am văzut de când am plecat de la Zid. Oamenii au dispărut... Nu ştiu dacă au murit, dacă au plecat sau au fost luaţi ostatici. La fel şi animalele. N-a mai rămas nimic. Şi, mai devreme, am găsit trupurile a doi dintre cercetaşii lui Ben Stark la doar câteva leghe de Zid. Erau palizi şi reci, aveau mâinile şi picioarele negre şi răni care nu sângerau. Totuşi, când i-am dus înapoi la Castelul Negru, s-au ridicat într-o noapte şi au ucis. Unul 1-a omorât pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a venit să mă omoare pe mine, ceea ce-mi arată că şi-au amintit câte ceva din ceea ce ştiau atunci când erau în viaţă, dar nu le mai rămăsese pic de îndurare omenească.

Gura femeii rămase deschisă, o grotă rozalie, umedă, dar Craster scoase doar un mârâit:

- Aici nu avem asemenea probleme... şi ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai spune astfel de poveşti sub

acoperişul meu. Sunt un om credincios şi zeii mă apără. Dacă acele creaturi ar veni la mine, aş şti cum să le trimit înapoi în mormânt. Deşi mi-ar fi de folos o secure nouă, ascuţită. îşi trimise femeia la treabă, cu o palmă peste picior, strigând: Mai adu bere, şi mişcă-te repede.

- Poate că n-ai probleme cu morţii, spuse Jarman Buckwell, dar ce te faci cu viii, stăpâne?

Ce te faci cu regele?

Rege, strigă corbul lui Mormont, Rege, rege, rege.

- Acel Mance Rayder? Craster scuipă în foc. Regele de dincolo de Zid? Ce să vrea oamenii liberi cu regii? îşi îndreptă privirea către Mormont. Aş putea să-ţi spun multe despre Rayder şi faptele sale, dacă aş vrea. Satele astea goale sunt toate mâna lui. Ai fi găsit părăsit şi acest castel dacă aş fi fost omul să mă ploconesc la unul ca el. Trimite un călăreţ, îmi spune că

trebuie să-mi părăsesc propria fortăreaţă şi să vin târâş la picioarele sale. I-am trimis omul înapoi, dar i-am păstrat limba. E prinsă de peretele de colo. Făcu un semn cu mâna. Poate că ţi-aş

spune unde să-1 cauţi pe Mance Rayder. Dacă aş avea chef. Din nou, zâmbetul sumbru. Dar vom avea timp cu toţii pentru asta. Pesemne că vreţi să dormiţi sub acoperişul meu şi să-mi mâncaţi toţi porcii.

- Un acoperiş ar fi cât se poate de binevenit, stăpâne, răspunse Mormont. Am avut parte de un drum greu şi de prea multă umezeală.

- Atunci veţi poposi aici pentru o noapte. Nu mai mult. Nu-mi plac ciorile într-atât. Podul e pentru mine şi ai mei, dar veţi avea tot spaţiul de pe podea pe care-1 doriţi. Am carne şi bere pentru douăzeci, nu mai mult. Celelalte ciori negre ale tale să-şi ciugulească grăunţele lor.

- Avem propriile noastre provizii, domnul meu, răspunse Bătrânul Urs. Ne-ar face plăcere să împăr-ţim cu tine mâncarea şi vinul nostru.

Craster îşi şterse gura căzută cu dosul mâinii sale păroase.

- Voi gusta din vinul tău, Lordule Cioară, asta da. Şi încă un lucru. Dacă pune cineva mâna pe soţiile mele, şi-o va pierde.

- Casa ta, regulile tale, zise Thoren Smallwood, iar Lordul Mormont încuviinţă băţos, deşi nu părea prea încântat.

- Atunci, ne-am înţeles, mârâi Craster. N-aveţi cumva un om care ştie să deseneze o hartă?

- Sam Tarly ştie. Jon înainta şi adăugă: Sam iubeşte hărţile.

Mormont îi făcu semn să se apropie.

- Trimite-1 aici după ce a mâncat. Spune-i să-şi aducă o pană şi pergament. Şi găseşte-1 şi pe Tollett. Spune-i să-mi aducă securea. Un dar pentru gazda noastră.

- Cine mai e şi ăsta? întrebă Craster înainte ca Jon să apuce să plece. Arată ca un Stark.

- E slujitorul şi scutierul meu, Jon Snow.

- Bastard, nu-i aşa? Craster îl privi pe Jon de sus până jos. Dacă omul vrea să se culce cu o femeie, mi se pare că ar trebui să-şi ia nevastă. Asta fac eu. Ii făcu semn lui Jon că e liber să

plece. Ei bine, fugi şi fă-ţi treaba, bastardule, şi vezi, securea aia să fie nouă şi ascuţită, n-am nevoie de oţel tocit.

Jon Snow făcu o plecăciune ceremonioasă şi se îndepărtă. Ser Ottyn Wythers tocmai intra şi aproape că se ciocniră în dreptul uşii acoperite cu blană de căprioară. Afară, ploaia parcă se mai domolise. Pretutindeni în interiorul cetăţii fuseseră ridicate corturi. Sub copaci, Jon putea zări vârfurile altora.

Edd cel trist hrănea caii.

- Dă-i sălbaticului o secure, de ce nu? Făcu semn către arma lui Mormont, o secure de luptă cu coada scurtă, cu ornamente încrustate pe lama din oţel negru. Ţi-o va da înapoi, îţi jur.

implântată în craniul Bătrânului Urs, probabil. De ce să nu le dăm toate securile şi toate topoarele noastre? Nu-mi place cum zăngăne şi zornăie când mergem. Am călători mai repede fără ele, direct prin poarta iadului. Mă întreb, oare plouă în iad? Poate lui Craster i-ar plăcea în schimb o pălărie drăguţă. Jon zâmbi.

- Vrea o secure. Şi vin.

- Vezi, Bătrânul Urs e deştept. Dacă reuşim să-1 îmbătăm bine pe ticălos, poate că ne va tăia doar o ureche când va încerca să ne omoare cu securea aia. Am două urechi, dar un singur cap.

- Smallwood zice că Craster e prietenul Rondului.

- Ştii care e diferenţa dintre un sălbatic care e prietenul Rondului şi unul care nu este?

întrebă scutierul încăpăţânat. Duşmanii noştri ne lasă trupurile pradă ciorilor şi lupilor. Prietenii noştri ne îngroapă în gropi ascunse. Mă întreb de cât timp e ţintuit ursul acela la poartă şi ce avea Craster acolo înainte să venim noi hăulind. Edd privi securea plin de îndoieli, cu ploaia şiroindu-i pe faţa prelungă. E uscat acolo, înăuntru.

- Mai uscat decât aici, afară.

- Dacă mă pitesc pe urmă, nu prea aproape de foc, probabil că nu mă va observa până

dimineaţă. Cei dinăuntru vor fi primii pe care îi va omorî, dar cel puţin vom muri uscaţi.

Jon nu-şi putu stăpâni râsul.

- Craster e unul singur, noi suntem două sute. Mă îndoiesc că va omorî pe cineva.

- Mă faci să râd, zise Edd pe un ton morocănos. Şi, în plus, sunt multe de spus despre o secure bună, ascuţită. N-aş suporta să fiu ucis cu o ghioagă, am văzut odată un om lovit în frunte cu ghioaga. Pielea nici nu i-a crăpat, dar capul devenise o masă vâscoasă şi se umflase cât un dovleac, numai că era roşu aprins. Un om arătos, dar a murit urât. E bine că nu le dăm ghioage.

Edd se îndepărtă, clătinând din cap, cu pelerina neagră şi udă şiroind în urma lui.

Jon termină de hrănit caii fără a înceta să se gândească la cina proprie. Se întreba unde îl poate găsi pe Sam, când auzi un strigăt înspăimântat:

-Lup!

Ocoli în goană castelul, în direcţia de unde venea ţipătul, afundându-şi cizmele în pământ.

Una dintre femeile Craster era lipită cu spatele de zidul împroşcat cu noroi al fortăreţei.

- La o parte! îi striga lui Nălucă. Stai la o parte! Nălucă avea un iepure în gură şi un altul, mort şi plin de sânge, pe pământ, în faţa lui. Ia-1 de-aici, stăpâne, se rugă ea când îl văzu pe Jon.

- N-o să-ţi facă nici un rău. îşi dădu seama îndată ce se întâmplase. O cuşcă de lemn, cu stinghiile sfărâmate, zăcea răsturnată în iarba udă. Probabil că i-a fost foame. N-am prea văzut vânat.

Jon fluieră. Lupul înhăţase un iepure, zdrobindu-i oasele mici între dinţi, şi se aşezase peste el. Femeia le arunca priviri nelinişţite. Era mai tânără decât i se păruse la început. O fată de cincisprezece ani, după părerea lui, cu părul negru, pe care ploaia i-1 lipise de faţa suptă, cu picioarele goale, pline de noroi până la glezne. Trupul fetei, ascuns sub pieile cusute, dădea semne că e în primele luni de sarcină.

- Eşti una dintre fiicele lui Craster? o întrebă el.

îşi aşează o mană peste pântece.

- Nevastă, acum. Indepărtându-se de lup, înge-nunche tristă lângă cuşca sfărâmată.

- Aveam de gând să-i cresc. Nu mai avem nici o oaie.

- Rondul te va despăgubi pentru ei. Jon nu avea nici un ban al său, altfel i-ar fi oferit, deşi nu era sigur la ce ar folosi câteva monede de aramă sau chiar de argint dincolo de Zid. Voi vorbi cu Lordul Mormont mâine dimineaţă.

Fata îşi şterse mâinile de fustă.

- Stăpâne...

- Nu sunt nici un stăpân.

Dar alţii începură să mişune prin preajmă, atraşi de ţipătul femeii şi de pârâitul cuştii pentru iepuri.

- Să nu-1 crezi, fetiţo, strigă Lark Sisterman, e o javră de cercetaş. Acela este Lordul Snow însuşi.

- Bastard al Winterfellului şi frate al regilor, glumi Chett, care-şi lăsase câinii de vânătoare ca să vadă ce era cu zarva aceea.

- Lupul te priveşte înfometat, fetiţo, zise Lark. S-ar putea să poftească la bucăţica aceea fragedă din pântecele tău.

Pe Jon nu îl amuza.

- O sperii.

- Mai degrabă o avertizez. Rânjetul lui Chett era la fel de urât ca şi abcesul care-i acoperea toată faţa.

- N-avem voie să vorbim cu voi, îşi aminti fata dintr-odată.

- Aşteaptă, zise Jon, dar prea târziu. Fata ţâşni, luând-o la fugă.

Lark întinse mâna după cel de-al doilea iepure, dar Nălucă fu mai rapid. Când lupul îşi dezveli colţii, Sisterman alunecă pe noroi şi căzu în fundul său osos. Ceilalţi izbucniră în râs.

Lupul luă în gură iepurele şi i-1 aduse lui Jon.

- Nu era nevoie s-o speriaţi pe fată, le spuse.

- N-o să ne lăsăm certaţi de tine, bastardule. Chett îl considera vinovat pe Jon de pierderea poziţiei sale comode alături de Maester Aemon, şi pe bună dreptate. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Aemon despre Sam Tarly, Chett ar îngriji şi acum un bătrân orb în loc de o haită de câini răi de vânătoare. Oi fi tu favoritul Lordului Comandant, dar nu eşti Lordul Comandant în persoană... Şi, dacă nu ţi-ar fi mereu în preajmă monstrul ăla al tău, n-ai vorbi aşa de-al naibii de obraznic.

- N-am să mă pun cu un frate cât timp suntem dincolo de Zid, răspunse Jon, cu vocea mai calmă decât se simţea.

Lark plecă un genunchi.

- Se teme de tine, Chett. La Surori avem un nume pentru cei ca el.

- Ştiu toate numele. Nu te obosi. Se îndepărtă, cu Nălucă alături. Ploaia se domolise, iar când ajunse la poartă, ploua mocnit. în curând asupra lor se va lăsa asfinţitul, urmat de încă o noapte întunecată, umedă şi mohorâtă. Norii ascundeau luna şi stelele şi Torţa lui Mormont, iar pădurile deveniră negre ca smoala. Fiecare urinat era o aventură, chiar dacă nu de felul celei pe care şi-o imaginase Jon cândva.

Afară, sub copaci, nişte cercetaşi găsiră destul lemn vechi şi uscat ca să poată face un foc la poalele unui povârniş. Alţii ridicaseră corturi sau îşi încropiseră adăposturi întinzându-şi mantiile peste crengile mai joase. Uriaşul se înghesuise în scorbura unui stejar uscat.

- Cum îţi place castelul meu, Lord Snow?

- Pare confortabil. Ştii cumva unde e Sam?

- Ţine-o în direcţia în care mergeai. Dacă ajungi la pavilionul lui Ser Ottyn, ai mers prea departe. Uriaşul zâmbi. Dacă nu cumva Sam şi-a găsit şi el un copac. Ce mai copac ar fi acela!

In cele din urmă, cel care îl găsi pe Sam fu Nălucă. Lupul ţâşni în faţă ca un arc din arbaletă. Sub o ridi-cătură de pietre care îl adăpostea oarecum de ploaie, Sam hrănea corbii. Când se mişcă, cizmele îi pleoscăiră.

- Picioarele îmi sunt destul de ude, recunoscu el nefericit. Când m-am dat jos de pe cal, am călcat într-o groapă şi am intrat în ea până la genunchi.

- Scoate-ţi cizmele şi usucă-ţi ciorapii. Am să caut nişte lemn uscat. Dacă sub piatră

pământul nu e ud, s-ar putea să reuşim să aprindem un foc. Jon îi arătă lui Sam iepurele. Şi ne vom ospăta.

- Nu te duci în castelul Lordului Mormont?

- Nu, dar te vei duce tu. Bătrânul Urs vrea să-i faci o hartă. Craster spune că ni-1 va găsi pe Mance Rayder.

- Oh. Sam nu părea nerăbdător să-1 întâlnească pe Craster, chiar dacă asta însemna un foc primitor.

- Totuşi, a spus să mănânci mai întâi. Usucă-ţi picioarele. Jon se apucă să adune lemne, săpând sub frunzele moarte după lemnul mai uscat de dedesubt şi dând la o parte straturile de crengi îmbibate de apă, până ce găsi lemne bune de foc. Chiar şi după aceea, dură parcă o veşnicie până ce se o scânteie se aprinse, îşi atârnă coiful pe o piatră, făcând un mic alcov ferit, ca să ferească de ploaie foculeţul care fumega.

Când se aşeză în genunchi ca să jupoaie iepurele, Sam îşi scoase cizmele.

- Cred că-mi cresc muşchi printre degete, zise el cu tristeţe, mişcându-şi degetele în cauză.

Iepurele va fi bun la gust, nici măcar nu mă deranjează sângele şi toate celelalte. Privi într-o parte. Ei bine, doar puţin...

Jon despică iepurele, împrejmui focul cu câteva pietre şi legănă mâncarea deasupra lor.

Iepurele fusese un animal costeliv, dar pe măsură ce se frigea, răspândea mirosul unui ospăţ

regal. Alţi cercetaşi le aruncau priviri invidioase. Până şi Nălucă îşi ridică privirea înfometat, adulmecând, cu flăcările licărind în ochii săi întunecaţi.

- Tu pe al tău l-ai mâncat, îi aminti Jon.

- Craster este atât de sălbatic precum spun cerce-taşii? întrebă Sam. Iepurele era o idee nefăcut, dar avea un gust minunat. Cum arată castelul lui?

- Un morman de gunoi cu acoperiş şi groapa pentru foc. Jon îi spuse lui Sam ce văzuse şi ce auzise în Fortăreaţa lui Craster.

Când termină de povestit, afară era întuneric şi Sam se lingea pe degete.

- A fost bun, dar acum aş dori o ciozvârtă de miel. Un picior întreg, doar pentru mine, cu sos de mentă, miere şi cuişoare. Ai văzut vreun miel?

- Am văzut un ţarc, dar nici o oaie.

- Cum îşi hrăneşte toţi oamenii?

- Nu văd nici un om. E doar Craster cu femeile lui, şi câteva fetiţe. Mă mir că e în stare să-

şi întreţină domeniul. Apărarea lui nu era nimic demn de pomenit, doar un şanţ cu noroi. Mai bine te-ai duce sus, pe deal, şi i-ai desena harta. Ştii pe unde s-o apuci?

- Dacă nu cad în noroi. Sam se căzni să-şi vâre din nou picioarele în cizme, adună pene de gâscă şi pergament şi porni vitejeşte în noapte, cu ploaia ră-păindu-i pe pelerină şi pe pălăria pleoştită.

Nălucă îşi aşează capul pe labe şi se culcă lângă foc. Jon se întinse lângă el, recunoscător pentru căldura pe care i-o oferea. Era rece şi ud, dar nu atât de rece şi de ud precum fusese cu scurt timp în urmă. Poate că diseara Bătrânul Urs va afla ceva ce ne va conduce la unchiul Benjen.

Se trezi cu imaginea propriei răsuflări răspândind aburi în aerul rece al dimineţii. La fiecare mişcare, oasele îl dureau. Nălucă dispăruse, focul era stins. Jon întinse mâna să dea jos pelerina pe care o atârnase peste piatră şi o găsi ţeapănă şi îngheţată. Se strecură pe sub ea şi se ridică în picioare, descoperind o pădure transformată în cristal.

Lumina palidă şi trandafirie a dimineţii arunca sclipiri pe frunze, pe ramuri şi pe pietre.

Fiecare fir de iarbă era cioplit din smarald, fiecare picătură de apă era preschimbată într-un diamant. Flori şi ciuperci deopotrivă erau înveşmântate în straie de gheaţă. Până şi băltoacele de

noroi erau acoperite de un luciu maroniu, strălucitor. Prin frunzişul sclipitor, corturile negre ale fraţilor săi aveau un lustru delicat de gheaţă.

Aşadar, dincolo de Zid există, până la urmă, magie. Se pomeni gândindu-se la surorile sale, poate fiindcă le visase noaptea trecută. Sansa ar spune că este o vrajă şi ochii ei plini de uimire s-ar umple de lacrimi, dar Arya ar alerga râzând şi ţipând, dornică să atingă totul.

- Lord Snow? se auzi strigat. Dulce şi blajin. Se întoarse.

Ghemuită în vârful pietrei care-1 adăpostise pe el în timpul nopţii era îngrijitoarea de iepuri, înveşmântată într-o pelerină neagră, atât de largă încât se pierdea în ea. Pelerina lui Sam, îşi dădu seama Jon. De ce poartă pelerina lui Sam?

- Grăsanul mi-a spus că te găsesc aici, stăpâne, zise

ea.

- Am mâncat iepurele, de asta ai venit? Recunoaşterea acestui fapt îl făcu să se simtă, prosteşte, vinovat.

- Bătrânul Lord Corb, el cu pasărea lui vorbitoare, i-a dat lui Craster o arbaletă care valorează cât o sută de iepuri. Braţele i se închiseră peste pântecele umflat. E adevărat, stăpâne?

Eşti frate cu regele?

- Frate vitreg, recunoscu el. Sunt bastardul lui Ned Stark. Fratele meu Robb este Regele Nordului. De ce te afli aici?

- Grăsanul, Sam, mi-a zis să vin la tine. Mi-a dat pelerina sa, ca nimeni să nu poată spune că n-am ce căuta aici.

- N-o să se supere Craster pe tine?

- Aseară tata a băut foarte mult din vinul de la Lordul Cioară. Va dormi aproape toată

ziua. Răsuflarea fetei îngheţă aerul în cristale mici, fără astâmpăr. Se spune că regele face dreptate şi îi apără pe cei slabi. începu să coboare, cu greutate, de pe bolovan, dar gheaţa îl făcuse alunecos sub piciorul ei. Jon o prinse înainte de-a cădea şi o ajută să coboare. Femeia îngenunche pe pământul îngheţat: Stăpâne, te rog...

- Nu mă ruga nimic. Intoarce-te la castelul tău, n-ar trebui să te afli aici. Ni s-a poruncit să nu vorbim cu femeile lui Craster.

- Nu trebuie să vorbeşti cu mine, stăpâne. Ia-mă doar cu tine când vei pleca, e tot ce-ţi cer.

Tot ce-mi cere, gândi el. Ca şi cum ar fi o nimica toată.

- Voi... voi fi soţia ta, dacă vrei. Tata are acum nouăsprezece, una mai puţin n-o să-1

deranjeze nici un pic.

- Fraţii în negru au legământ să nu-şi ia niciodată soţii, nu ştii asta? Şi, în plus, suntem oaspeţi în casa tatălui tău.

- Nu tu, răspunse fata. Am fost atentă. Tu n-ai mâncat la masa lui, nici nu ai dormit lângă

foc. Nu te-a tratat ca pe un oaspete, aşa că nu ai nici o obligaţie faţă de el. Pentru copil trebuie să

plec.

- Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

- Micsandra, aşa îmi spune, de la numele florii.

- E frumos. îşi aminti cum Sansa îi spusese odată că asta ar trebui să spună ori de câte ori o femeie îşi rostea numele. N-o putea ajuta, dar poate că politeţea i-ar face plăcere. Craster te sperie, Micsanda?

- Pentru copil, nu pentru mine. Dacă e fată, nu e atât de rău. Va creşte câţiva ani şi apoi o va lua de nevastă. Dar Nella zice că va fi băiat, iar ea a avut şase copii şi se pricepe. Craster dă

băieţii zeilor. Cum vine gerul alb, cum îi dă, şi în ultimul timp vine tot mai des. De-asta a început să le dea zeilor oi, deşi îi place să mănânce carne de oaie. Numai că acum nu mai avem nici oi.

Vor urma câinii, până ce... îşi plecă ochii şi îşi mângâie pântecele.

- Care zei? Jon îşi amintea că nu văzuseră nici un băiat în fortăreaţa lui Craster, şi nici bărbaţi, în afară de Craster.

- Zeii îngheţaţi, răspunse ea. Cei din noapte. Umbrele albe.

Şi dintr-odată, Jon se văzu din nou în Turnul Lordului Comandant. O mână retezată se căţăra pe gamba sa şi, când a îndepărtat-o cu vârful sabiei, a căzut, cu degetele deschizându-se şi închizându-se. Mortul s-a ridicat în picioare, cu ochii albaştri strălucind pe chipul spintecat şi umflat. Fâşii de carne sfârtecată îi atârnau din imensul pântece rănit, dar nu era strop de sânge.

- Ce culoare au ochii lor? o întrebă.

- Albaştri. Strălucitori ca stelele şi la fel de reci. La văzut, îşi spuse. Craster a minţit

- Mă iei cu tine? Numai până la Zid...

- Noi nu mergem spre Zid. Mergem spre nord, după Mance Rayder şi după Ceilalţi, aceste umbre albe şi creaturile lor. Ii căutăm, Micsandra. Copilul tău nu va fi în siguranţă cu noi.

Teama i se citea pe chip.

- Dar te vei întoarce. Când lupta se va termina, veţi trece din nou pe aici.

- S-ar putea. Dacă va mai fi vreunul dintre noi în viaţă. Asta decide Bătrânul Urs, cel pe care îl numeşti Lordul Cioară. Nu sunt decât cavalerul lui. Eu nu aleg drumul, eu merg.

- Nu. Auzea înfrângerea din glasul ei. Iartă-mă că te-am deranjat, stăpâne. Eu doar... Se spune că regele ocroteşte oamenii şi am crezut...

Fugi, disperată, cu pelerina lui Sam fluturând în urma ei, ca nişte aripi negre, uriaşe. Jon o privi înde-părtându-se, iar bucuria stârnită de frumuseţea fragilă a dimineţii dispăruse. La naiba cu ea, gândi el înciudat, şi la naiba cu Sam, care mi-a trimis-o. Ce-şi închipuia că pot face pentru ea? Suntem aici să ne luptăm cu sălbaticii, nu să-i salvăm.

Alţi oameni ieşeau târâş din adăposturile lor, căs-când şi întinzându-se. Vraja pălise deja, strălucirea de gheaţă redevenind picături obişnuite de rouă în lumina soarelui ce răsărea. Cineva aprinsese un foc. Jon simţea miros de lemn ars, purtat de vânt printre copaci, şi mireasmă

afumată de slănină. îşi scoase pelerina şi o lovi de piatră, scuturând-o de crusta subţire de gheaţă

care se formase peste noapte, pe urmă îşi luă Gheara Lungă şi îşi trecu braţul printr-o curea. La câţiva metri mai departe, se uşura într-un tufiş îngheţat. Urina făcu aburi în aerul rece, topind gheaţa în locul unde cădea. Pe urmă îşi legă pantalonii negri de lână şi o luă pe urma mirosurilor.

Grenn şi Dywen erau printre fraţii care se adunaseră în jurul focului. Hake îi dădu lui Jon o coajă de pâine umplută cu slănină prăjită şi bucăţi mari de peşte sărat, încălzit în grăsime. O

înfulecă în timp ce-1 asculta pe Dywer fălindu-se că în noaptea aceea a avut trei dintre femeile lui Craster.

- Nu-i adevărat, zise Grenn privindu-1 încruntat. Aş fi văzut.

Dywen îl plesni peste ureche cu dosul palmei.

- Tu? Să vezi? Eşti orb ca Maester Aemon. Nici măcar n-ai văzut ursul ăla.

- Care urs? A fost un urs?

- întotdeauna e un urs, afirmă Edd cel Trist, cu tonul său obişnuit de posomorâtă

resemnare. Unul mi-a omorât fratele când eram mic. După aceea i-am purtat dinţii în jurul gâtului, înşiraţi pe o curea de piele. Şi erau dinţi buni, mai buni ca ai mei. N-am avut decât necazuri cu dinţii mei.

- Sam a dormit în castel noaptea trecută? îl întrebă Jon.

- Nu l-aş numi dormit. Pământul a fost tare, paiele urât mirositoare, iar fraţii mei sforăie îngrozitor.

Poţi vorbi de urşi, dacă vrei, nimeni nu mârâie atât de fioros ca Brown Bernarr. Totuşi, mi-a fost cald. Nişte câini s-au căţărat pe mine în timpul nopţii. Pelerina îmi era aproape uscată când unul dintre ei a făcut pe ea. Sau poate că a fost Brown Bernarr. Ai observat că ploaia s-a oprit în clipa când am avut un acoperiş deasupra capului? Acum, că sunt iar afară, va porni din nou.

Zeilor şi câinilor deopotrivă le face plăcere să mă ude.

- Mai bine mă duc să văd de Lordul Mormont, zise Jon.

Poate că ploaia se oprise, dar împrejmuirea era şi acum o mocirlă de noroi alunecos. Fraţii în negru îşi strângeau corturile, îşi hrăneau caii şi mestecau felii de carne sărată de vită.

Cercetaşii lui Jarman Buck-well îşi strângeau curelele la şei înainte de-a porni la drum.

- Jon, îl salută Buckwell de pe cal. Ascute bine sabia aia a ta. Vom avea nevoie de ea cât de curând.

Castelul lui Craster era întunecos după lumina de afară, torţele nopţii se stinseseră şi era greu să-ţi dai seama că soarele răsărise. Corbul Lordului Mormont fu primul care-1 ochi când intră. Dădu de trei ori leneş din imensele-i aripi negre şi se cocoţă pe teaca sabiei Gheară Lungă.

Grăunţe? începu să ciugulească o şuviţă din părul lui Jon.

- Ignoră nenorocita aia de pasăre cerşetoare, Jon, tocmai a mâncat jumătate din slănina mea. Bătrânul Urs era aşezat la masa lui Craster, mâncând, împreună cu ceilalţi soldaţi, pâine prăjită, slănină şi cârnaţi din măruntaie de oaie. Noua secure a lui Craster era pe masă, cu încrustaţiile din aur strălucind palid în lumina torţelor. Stăpânul ei era tolănit, fără vlagă, în podul de dormit de deasupra, dar femeile erau toate în picioare, umblând de colo-colo şi servind. Cum va fi ziua de azi?

- Rece, dar ploaia s-a oprit.

- Foarte bine. Vezi să mi se pregătească şi să mi se înşeueze caii. Am de gând să plecăm într-o oră. Ai mâncat? Craster serveşte mâncare simplă, dar din belşug.

Nu voi mânca din mâncarea lui Craster, decise Jon într-o clipă.

- Am luat micul dejun cu oamenii mei, stăpâne. Jon alungă corbul de pe Gheara Lungă.

Pasărea sări înapoi pe umărul lui Mormont, unde se găinată instantaneu.

- Ar fi trebuit să faci asta pe Snow, în loc să te păstrezi pentru mine, bombăni Bătrânul Urs. Corbul croncăni.

Il găsi pe Sam în spatele castelului, lângă cuşca sfărâmată a iepurilor, cu Micsandra. Il ajuta să-şi îmbrace pelerina, dar când îl văzu pe Jon, se dădu la o parte. Sam îi aruncă o privire plină

de reproş.

- Credeam că o s-o ajuţi.

- Şi cum era să fac asta? întrebă Jon tăios. S-o iau cu noi, îmbrăcată în pelerina ta? Ni s-a poruncit să nu...

- Ştiu, răspunse Sam cu un aer vinovat, dar fata se teme. Ştiu cum e să-ţi fie frică. I-am spus... înghiţi.

- Ce? Că o s-o luăm cu noi?

Faţa dolofană a lui Sam roşi, un roşu aprins.

- La întoarcere. Nu putea să-1 privească pe Jon în ochi. Aşteaptă un copil.

- Sam, ţi-ai pierdut minţile cu totul? S-ar putea să nu ne întoarcem pe drumul ăsta. Şi, dacă o vom face, crezi că Bătrânul Urs o să te lase să iei una dintre soţiile lui Craster?

- M-am gândit... că poate până atunci aş găsi o soluţie...

- N-am timp de aşa ceva. Am de pregătit şi de înşeuat caii. Jon se îndepărtă, la fel de tulburat pe cât era de furios. Inima lui Sam era mare, ca şi trupul lui, dar oricât de citit era, uneori era la fel de nătărău ca Grenn. Era imposibil şi, în plus, dezonorant. Atunci, de ce mă simt ruşinat?

Jon îşi ocupă poziţia obişnuită lângă Mormont, în timp ce Rondul de Noapte se desfăşură

pe lângă craniile de la poarta lui Craster. Porniră spre nord-vest, de-a lungul unei cărări întortocheate. Gheaţa topită picura în jurul lor, un fel de ploaie mai domoală, cu propria-i muzică

dulce. La nord de castel, pârâul se revărsase, acoperit de frunze şi bucăţi de lemn, dar cercetaşii găsiseră vadul şi coloana putu să-1 traverseze. Apa era adâncă până la burta calului. Nălucă trecu râul înot, oprindu-se pe mal, cu stropi maronii picurându-i din blana albă. Când se scutură, împrăştie noroi şi apă în toate direcţiile. Mormont nu spuse nimic, dar, de pe umărul său, corbul cârâi.

- Stăpâne, îi şopti Jon, când pădurea se închise din nou în jurul lor. Craster nu are oi. Nici fii.

Mormont nu răspunse.

- La Winterfell, una dintre slujitoare ne-a spus poveşti, continuă Jon. Zicea că există

sălbatici care se culcă cu Ceilalţi, ca să dea naştere unor copii pe jumătate oameni.

- Poveşti de spus în faţa focului. Craster îţi pare pe jumătate om?

Intr-o sută de feluri.

- Ii dă pădurii pe fiii săi. O lungă tăcere. Pe urmă: -Da.

Şi Da îngână şi corbul, umflându-se în pene. Da, da, da.

- Ştiai?

- Mi-a spus Smallwood. Cu multă vreme în urmă. Toţi cercetaşii ştiu, deşi puţini vorbesc despre asta.

- Unchiul meu ştia?

- Toţi cercetaşii, repetă Mormont. Tu crezi c-ar trebui să-1 opresc. Să-1 omor, dacă e nevoie. Bătrânul Urs oftă. De-ar vrea numai să se scape de câteva guri de hrănit, i-aş trimite bucuros pe Yoren şi Conwy să-i adune pe băieţi. I-am creşte ca fraţi în negru şi Rondul ar fi cu atât mai puternic. Dar sălbaticii slujesc zei mai cruzi decât slujim tu sau eu. Aceşti băieţi sunt ofrandele lui Craster. Rugăciunile lui, dacă vrei.

Iar soţiile lui trebuie să-i ofere altfel de rugăciuni, gândi Jon.

- Cum ai ajuns să afli asta? îl întrebă Bătrânul Urs. De la una dintre soţiile lui Craster?

- Da, stăpâne, mărturisi Jon. Aş prefera să nu-ţi spun care. Era înspăimântată şi avea nevoie de ajutor.

- Lumea largă e plină de oameni care au nevoie de ajutor, Jon. Ar fi bine ca unii să

găsească curajul să se ajute pe ei înşişi. Craster zace tolănit în pod chiar şi acum, duhnind a vin şi fără simţire. Dedesubt, pe masa lui, se află o secure nouă, ascuţită. Dac-aş fi eu acolo, aş numi-o

„Răspunsul la Rugăciune" şi i-aş pune capăt.

Da. Jon se gândea la Micsandra. La ea şi la surorile ei. Erau nouăsprezece la număr şi Craster era unul singur, dar...

- Dar ar fi o zi nefastă pentru noi dacă Craster ar muri. Unchiul tău ţi-ar putea povesti despre vremurile când

Fortăreaţa lui Craster făcea diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru cercetaşii noştri.

- Tata... Şovăi.

- Continuă, Jon. Spune ce ai vrut să spui.

- Tata mi-a spus odată că unii oameni nu merită să existe, sfârşi Jon. Un stegar care e brutal sau nedrept îşi dezonorează lordul la fel cum se dezonorează pe sine.

- Craster e propriul său stăpân. Nu ne-a făcut nici un jurământ. Nici nu se supune legilor noastre. Ai inima nobilă, dar ascultă la mine. Nu putem îndrepta lumea. Nu acesta este rolul nostru. Rondul de Noapte are de purtat alte bătălii.

Alte bătălii. Da, trebuie să ţin minte.

- Jarman Buckwell mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de sabia mea cât de curând.

- Chiar aşa? Mormont nu părea încântat. Craster a spus multe şi încă altele aseară, şi mi-a confirmat destule dintre temeri, ca să mă condamne la o noapte fără somn pe podeaua sa. Mance Rayder îşi adună oamenii la Ghearele îngheţate. De aceea satele sunt goale. E aceeaşi poveste pe care Ser Denys Mallister a auzit-o de la sălbaticii capturaţi la Gorge, dar Craster a adăugat şi unde, iar asta are mare însemnătate.

- Ridică un oraş sau o armată?

- Tocmai asta e întrebarea. Câţi sălbatici sunt? Câţi bărbaţi apţi de luptă? Nimeni nu ştie cu exactitate. Ghearele îngheţate, uite un loc aspru, neprimitor, o sălbăticie de piatră şi gheaţă. Nu vor mai susţine mult timp un număr mare de oameni. Nu văd decât un singur scop al acestei adunări: Mance Rayder are de gând să lovească la sud Cele Şapte Regate.

- Sălbaticii au mai invadat regatul. Jon auzise poveştile de la Bătrâna Nan şi de la Maester Luwin, la Winterfell. Raymun Barbă-Roşie i-a condus la sud pe vremea stră-străbunicului meu şi, înainte de el, a mai fost un rege pe nume Bael Bardul.

- Da, şi mult înaintea lor a venit Lordul cu Coarne şi regii fraţi Gendel şi Gorne, iar în vremurile străvechi, Joramun, care a suflat în Cornul Iernii şi a trezit uriaşii din pământ. Fiecare dintre ei şi-a zdrobit puterea de Zid sau a fost zdrobit de puterea îndepărtatului Winterfell. Dar Rondul de Noapte este doar o umbră a ceea ce a fost, şi cine rămâne să înfrunte sălbaticii în afară

de noi? Lordul de Winterfell a murit şi moştenitorul lui şi-a desfăşurat oastea la sud, să se lupte cu Lannisterii. Sălbaticii s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. L-am cunoscut pe Mance Rayder, Jon. E un sperjur, da, dar are ochi de văzut şi nimeni n-a îndrăznit vreodată să-1 numească slab de înger.

- Ce vom face? întrebă Jon.

- Il vom găsi, zise Mormont. Ne vom lupta cu el. Il vom opri.

Trei sute, gândi Jon, împotriva furiei sălbaticilor. Degetele i se închiseră şi i se deschiseră.

THEON

Era, fără îndoială, o frumuseţe. Dar primul născut e întotdeauna frumos, gândi Theon Greyjoy.

- Ei, iată o fetiţă drăgălaşă, zise un glas de femeie în spatele lui. Lordului îi place să o privească, nu-i aşa?

Theon se întoarse pentru a-i arunca femeii o privire cercetătoare. Ii plăcea ceea ce vedea. O

femeie a Insulei de Fier, zveltă, cu picioare lungi, cu părul negru tuns scurt şi pielea bătătorită de vânt, mâini puternice şi sigure şi un pumnal la cingătoare. Avea nasul prea mare şi prea ascuţit pentru faţa-i subţire, dar zâmbetul compensa acest neajuns. Era, după părerea lui, cu câţiva ani mai mare decât el, dar nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Se mişca de parcă ar fi fost obişnuită să aibă o punte sub picioare.

- Da, e o imagine dulce, îi răspunse, deşi nici pe jumătate atât de dulce ca tine.

- Oho! Fata zâmbi larg. Ar trebui să am grijă. Lordul acesta are limba de miere.

- Gust-o şi vezi.

- Aşa se face, aşadar? răspunse ea privindu-1 cu îndrăzneală. In Insulele de Fier existau femei - nu multe, dar erau câteva - care se îmbarcau pe corăbiile lungi, cu bărbaţii lor, şi se spunea că sarea şi marea le schimba, le dădea pofte bărbăteşti. Ai fost atât de mult timp plecat pe mare, domnul meu? Sau acolo de unde vii nu au fost femei?

- Au fost destule, dar nici una ca tine.

- Şi de unde ştii tu cum sunt eu?

- Ochii mei îţi pot vedea chipul. Urechile mele îţi pot auzi râsul, şi mădularul mi s-a întărit ca un catarg de dragul tău.

Femeia se apropie şi îşi apăsă o mână pe pantalonii lui, în faţă.

- Ei bine, nu eşti mincinos, zise ea, strângându-1 prin pânza pantalonilor. Cât de tare te doare?

- Cumplit.

- Bietul de tine. Ii dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Din întâmplare, sunt femeie căsătorită şi sunt însărcinată.

- Zeii sunt buni. Aşa, nu e nici o şansă să-ţi fac un bastard.

- Oricum, soţul meu nu ţi-ar mulţumi.

- Nu, dar poate mi-ai mulţumi tu.

- Şi de ce aş face-o? Am mai avut şi alţi lorzi. Sunt la fel ca orice alt bărbat.

- Ai avut vreodată un prinţ? o întrebă el. Când vei fi bătrână şi căruntă, şi sânii îţi vor atârna mai jos de burtă, le vei putea spune nepoţilor că ai iubit, cândva, un rege.

- O, acum vorbim despre dragoste? Şi eu care credeam că era vorba doar de mădulare.

După dragoste tânjeşti?

Decise că-i place tânăra, oricine ar fi. Spiritul ei ascuţit era o binevenită pauză de la umeda mohoreală din Pyke.

- Să-mi numesc corabia după tine, să-ţi cânt din harpă şi să te ţin în turnul castelului meu, acoperită de bijuterii, ca o prinţesă dintr-un cântec?

- Ar trebui să-ţi numeşti corabia după mine, zise ea ignorând toate celelalte. Eu am construit-o.

- Sigrin a construit-o, constructorul de corăbii al tatălui meu.

- Eu sunt Esgred, fiica lui Ambrode şi soţia lui Sigrin.

Nu ştiuse că Ambrode avea o fiică, sau Sigrin o nevastă, dar îl întâlnise pe mai tânărul constructor de corăbii o singură dată, iar pe cel bătrân abia dacă şi-1 amintea. Te iroseşti pentru Sigrin.

- Oho, Sigrin mi-a spus că nava lui e irosită pe tine.

Theon se zbârli.

- Ştii cine sunt eu?

- Prinţul Theon din Casa Greyjoy. Cine altul? Spune-mi adevărul, stăpâne, cât de mult îţi place noua ta fecioară?

Sigrin ar vrea să ştie.

Corabia lungă era atât de nouă încât mirosea încă a smoală şi-a răşină. Unchiul său, Aeron, urma să o binecuvânteze a doua zi, dar Theon venise de la Pyke să arunce o privire înainte de a fi lansată la apă. Nu era la fel de mare ca Marele Kraken, corabia Lordului Balon, sau Victoria de Fier a unchiului său, dar părea ageră şi încântătoare, chiar aşa, stând în leagănul său de lemn, pe malul apei, lungă de o sută de picioare, cu un singur catarg înalt, cu cincizeci de vâsle şi puntea destul de mare pentru o sută de oameni... şi, la prora, berbecele mare de fier, în forma unui cap de săgeată.

- Sigrin a făcut o treabă bună, recunoscu el. E atât de rapidă pe cât pare?

- Mai rapidă - pentru un stăpân care ştie cum să o mânuiască.

- Au trecut câţiva ani de când am navigat pe o corabie. Şi, la drept vorbind, n-am fost niciodată căpitan. Totuşi, sunt un Greyjoy şi un om de fier. Am marea în sânge.

- Şi sângele tău va fi în mare, dacă navighezi la fel cum vorbeşti, îi zise ea.

- Nu m-aş purta niciodată urât cu o fecioară atât de frumoasă.

- Fecioară frumoasă. începu să râdă. Asta e o târfă a mării.

- Iată, acum ai botezat-o. Târfa Mării.

Asta o amuza. Ii vedea sclipirea din ochii întunecaţi.

- Şi ziceai că-i vei da numele meu, zise ea pe ton de reproş.

- Da. O apucă de mână. Ajută-mă, doamna mea. In ţinuturile verzi există credinţa că o femeie însărcinată aduce noroc pentru cel care se culcă cu ea.

- Şi ce ştiu ei despre corăbii, în ţinuturile verzi? Sau despre femei, dacă veni vorba. In plus, cred că ai inventat asta.

- Dacă mărturisesc, o să mă mai iubeşti?

- Să te mai iubesc? Dar când te-am iubit?

- Niciodată, recunoscu el, dar încerc să repar acest neajuns, draga mea Esgred. Vântul suflă rece. Vino pe corabia mea şi lasă-mă să te încălzesc. Mâine dimineaţă, unchiul meu Aeron va turna apă de mare pe prora corăbiei şi va murmura o rugăciune către Zeul înecat, dar aş

prefera s-o binecuvântez cu laptele meu şi-al tău.

- Zeului înecat s-ar putea să nu-i fie pe plac.

- La naiba cu Zeul înecat. Dacă ne deranjează, îl voi îneca din nou. In două săptămâni plecăm la război. Vrei să mă trimiţi la luptă plin de dor şi de nesomn?

- Bucuroasă.

- O fată crudă. Corabia mea are numele potrivit. Dacă o voi conduce către stânci, în neatenţia mea, va trebui să ai mustrări de conştiinţă.

- Ai de gând să o cârmuieşti cu asta? Esgred îi frecă din nou pantalonii şi zâmbi, trecându-

şi un deget peste conturul de fier al bărbăţiei sale.

- Intoarce-te cu mine la Pyke, zise el pe neaşteptate, gândind: Ce-ar zice Lordul Balon? Şi de ce i-ar păsa? Sunt om în toată firea, dacă vreau să-mi aduc o fătucă să mă culc cu ea, e numai treaba mea.

- Şi ce aş putea să fac eu la Pyke? Mâna îi rămase acolo unde era.

- In seara asta, tata îşi va ospăta căpitanii.

Ii ospăta în fiecare seară, cât timp aşteptau să sosească ultimii soldaţi rătăciţi, dar Theon considera necesar să-i spună toate astea.

- Mă faci căpitanul tău în noaptea asta, prinţul meu? Avea zâmbetul cel mai păcătos pe care-1 văzuse vreodată la o femeie.

- S-ar putea, dacă aş şti că mă aduci în siguranţă la mal.

- Ei bine, vom vedea care capăt al vâslei intră în mare, şi nu se pricepe nimeni mai bine ca mine la funii şi la noduri. Cu o singură mână, îi desfăcu pantalonii, pe urmă zâmbi şi

se îndepărtă uşor de el. Păcat că sunt femeie măritată şi însărcinată.

îmbujorat, Theon se legă înapoi la pantaloni.

- Trebuie să mă întorc la castel. Dacă nu vii cu mine, s-ar putea să mă rătăcesc de durere şi toate insulele vor rămâne mai sărace.

- Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, dar nu am cal, stăpâne.

- Ai putea lua calul scutierului meu.

- Şi să-1 las pe bietul tău scutier să bată drumul până la Pyke pe jos?

- Atunci urcă şi tu pe calul meu.

- Ţi-ar plăcea ţie asta. Acelaşi zâmbet. Dar aş sta în spatele tău sau în faţă?

- Unde ţi-ar plăcea ţie.

- Mie îmi place deasupra. Unde a fost fata asta până acum?

- Castelul tatălui meu e întunecos şi rece. Are nevoie de Esgred să-i aprindă focurile.

- Lordul are limba de miere.

- Nu de aici am început? Esgred ridică mâinile.

- Şi acolo unde vom încheia, Esgred e a ta, dulce prinţ. Du-mă la castelul tău. Vreau să

văd turnurile tale semeţe înălţându-se din mare.

- Mi-am lăsat calul la han. Vino.

Merseră de-a lungul plajei împreună, iar când Theon o apucă de braţ, ea nu se retrase. Îi plăcea mersul ei, avea un soi de îndrăzneală, puţin strengăresc, puţin legănat, ceea ce sugera că

era la fel de îndrăzneaţă şi în aşternut.

Lordsport era mai înţesat ca niciodată de corăbii lungi care mărgineau ţărmul pietros şi pluteau ancorate departe de dig. Oamenii de fier nu plecau genunchiul prea des, nici cu prea mare uşurinţă, dar Theon observă că vâslaşii şi orăşenii deopotrivă rămâneau tăcuţi când treceau pe lângă

ei, şi îl salutau, înclinând capul cu respect. Au învăţat în sfârşit cine sunt, gândi el. Era şi timpul

Lordul Goodbrother de la Great Wyk sosise cu o seară înainte, cu grosul flotei sale, aproape patruzeci de corăbii lungi. Oamenii lui erau peste tot, fă-cându-se remarcaţi prin eşarfele lor dungate din păr de capră. Când venea vorba despre han, se spunea că băieţii imberbi cu eşarfe se culcau cu târfele lui Otter Gimpknee's până când le crăcănau. Din partea lui Theon, n-aveau decât. Insă el spera să nu vadă vreodată un bârlog de târfe atât de infect. Tovarăşa lui de drum era mai pe gustul lui. Faptul că era

căsătorită cu constructorul de corăbii al tatălui său şi era însărcinată o făcea şi mai interesantă.

- A început nobilul meu prinţ să-şi aleagă echipajul? întrebă Esgred în timp ce se îndreptau către grajd. Ho, Dinte-Albastru, îi strigă unui navigator, un bărbat înalt, cu un pieptar din blană

de urs şi coif cu aripi de corb. Ce-ţi face soaţa?

- E cu burta la gură, şi cică aşteaptă gemeni.

- Atât de curând? Esgred zâmbi, acel zâmbet neruşinat. Ţi-ai vârât repede vâsla în apă.

- Da, şi am vâslit, am vâslit şi iar am vâslit, hohoti bărbatul.

- Un om voinic, remarcă Theon. Era Dinte-Albastru, nu-i aşa? Ar trebui să-1 aleg pentru Târfa Mării?

- Doar dacă vrei să-1 jigneşti. Dinte-Albastru are propria lui corabie.

- Am fost plecat prea mult timp ca să pot deosebi un om de altul, recunoscu Theon.

Căutase câţiva dintre prietenii cu care se jucase în copilărie, dar erau cu toţii plecaţi, morţi, sau îi deveniseră străini. Unchiul meu, Victarion, mi-a împrumutat cârmaciul lui.

- Rymolf Stormdrunk? Un bărbat de treabă, când e treaz. Văzu şi alţi cunoscuţi şi îi strigă

în trecere: Uller, Quarl! Unde e frate-tău, Skyte?

- Mă tem că Zeul înecat a avut nevoie de un vâslaş puternic, răspunse bărbatul îndesat, cu şuviţe albe în barbă.

- Vrea să spună că Eldiss a băut prea mult vin şi i-a plesnit burtoiul, zise tânărul cu obrajii rozalii de lângă el.

- Ce-i mort nu va muri niciodată, zise Esgred.

- Ce-i mort nu va muri niciodată. Theon murmură cuvintele împreună cu ei.

- Se pare că te cunoaşte multă lume, îi zise el, după ce bărbaţii trecură.

- Orice bărbat o iubeşte pe nevasta constructorului de corăbii. Ar face bine s-o iubească, dacă nu vrea să i se înece corabia. Dacă ai nevoie de oameni să tragă la vâsle, poţi găsi mai răi decât ăştia trei.

- Lordsport nu duce lipsă de braţe puternice. Theon se gândise destul de mult la asta.

Luptători

voia el, şi oameni care să-i fie credincioşi lui şi nu nobilului său tată sau unchilor săi.

Deocamdată juca rolul unui prinţ ascultător, aşteptând ca Lordul Balon să-şi dezvăluie planurile în întregime. Dacă se dovedea că nu-i plac acele planuri sau rolul pe care-1 avea de jucat, ei bine, atunci...

- Puterea nu e totul. Vâslaşii unei corăbii lungi trebuie să se mişte ca unul dacă vrei să ai cea mai bună viteză. Dacă eşti chibzuit, alege oameni care au mai vâslit împreună.

- înţelept sfat. Poate că mă ajuţi să-i aleg. Să creadă că am nevoie de înţelepciunea ei, femeilor le place asta.

- S-ar putea, dacă te porţi frumos.

- Cum altfel?

Theon grăbi pasul când se apropiară de Myraham, legănându-se, înaltă şi goală, lângă chei.

Căpitanul ei încercase să plece acum două săptămâni, dar Lordul Balon nu 1-a lăsat. Nici uneia dintre corăbiile de negoţ care ancoraseră la Lordsport nu îi fusese îngăduit să mai plece; tatăl lui voia să nu ajungă nici o vorbă pe

continent despre faptul că-şi adună oastea, până ce nu era gata de atac.

- Stăpâne! strigă un glas tânguitor de pe teuga corabiei. Fata căpitanului era aplecată peste parapet, uitându-se lung după el. Tatăl ei îi interzisese să vină pe ţărm, dar ori de câte ori Theon

venea la Lordsport, o zărea umblând pe punte, de colo-colo. Stăpâne, o clipă! strigă după el.

Dacă eşti bun, stăpâne...

- A fost? întrebă Esgred, în timp ce Theon o zorea pe lângă corabie. A fost bună, stăpâne?

Nu avea nici un rost să facă pe sfiosul.

- O vreme. Acum vrea să fie nevasta mea de sare.

- Oho! Păi ar avea parte de ceva sare, nu încape îndoială. Prea moale şi fără haz fata asta.

Sau mă înşel?

- Nu te înşeli. Moale şi fără haz. Exact. Cum îşi dăduse seama?

Ii spusese lui Wex să-1 aştepte la han. Sala de mese era atât de aglomerată încât Theon fu nevoit să se înghesuie pe uşă. Nu era chip să găseşti vreun loc la masă sau pe bancă. Şi scutierul nu era de găsit.

- Wex, strigă el peste hărmălaie. Dacă e sus cu vreuna dintre târfele alea netrebnice, îl jupoi de viu, gândea Theon când, în sfârşit, îl zări pe băiat jucând zaruri lângă cămin... şi câştigând, după cum arăta grămada de monede din faţa lui.

- E timpul de plecare, anunţă Theon.

Când văzu că băiatul nu-i acordă nici o atenţie, îl apucă de ureche şi îl trase de la joc. Wex înşfacă un pumn de monede şi îl urmă fără să scoată o vorbă.

Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Majoritatea scutierilor aveau gura mare, dar Wex se născuse mut, ceea ce nu-1 împiedica să fie isteţ, ca orice băiat de doisprezece ani. Era fiul unui om de rând, unul dintre fraţii vitregi ai lui Botley. Theon plătise o parte din preţul calului său luându-1 ca scutier.

Când Wex o văzu pe Esgred, făcu ochii mari. Ai zice că n-a mai văzut niciodată o femeie, gândi Theon.

- Esgred vine cu mine la Pyke. Pune şaua pe cai, şi mişcă-te repede.

Băiatul venise pe un căluţ costeliv din grajdul Lordului Balon, dar calul lui Theon era cu totul altfel.

- De unde ai găsit armăsarul ăsta? întrebă Esgred când îl văzu, dar după râsul ei, Theon îşi dădea seama că era impresionată.

- L-a adus Lordul Botley la Lannisport, anul trecut, dar s-a dovedit a fi un cal prea bun pentru el, aşa că s-a hotărât să-1 vândă.

Insulele de Fier erau prea răzleţe şi prea stâncoase ca să poţi creşte acolo cai buni.

Majoritatea insularilor erau în cel mai bun caz călăreţi mediocri, care se simţeau mai în largul lor pe puntea unei corăbii decât în şa. Până şi lorzii călăreau cai mici sau ponei lăţoşi din Harlaw, iar carele cu boi erau mai frecvente decât căruţele. Oamenii de rând, prea săraci ca să aibă fie una, fie alta, îşi trăgeau singuri plugurile peste pământul pietros, neroditor.

Dar Theon petrecuse zece ani la Winterfell şi nu avea de gând să plece la război fără un cal bun.

Judecata greşită a Lordului Botley fusese norocul lui: un armăsar la fel de ager pe cât era de negru, mai mare decât un cal de povară, chiar dacă nu la fel de mare ca majoritatea cailor de luptă, întrucât Theon nu era nici el la fel de voinic ca marea parte a cavalerilor, calul i se potrivea de minune. Ochii animalului aruncau văpăi. Când şi-a întâlnit noul stăpân, şi-a strâns buzele şi a încercat să-1 muşte de faţă.

- Are un nume? îl întrebă Esgred, în timp ce Theon încăleca.

- Zâmbitorul. Ii întinse o mână şi o ridică în faţa lui, unde putea s-o cuprindă în braţe, în timp ce călăreau. Am cunoscut cândva un om care mi-a spus că zâmbesc când nu trebuie.

- E adevărat?

- Doar din perspectiva celor care nu zâmbesc deloc. Se gândea la tatăl său şi la unchiul Aeron.

- Acum zâmbeşti, nobilul meu prinţ?

- O, da. Theon întinse braţele în jurul ei, pentru a apuca hăţurile. Era aproape de înălţimea lui. Ar fi putut să-şi spele părul, iar pe frumosu-i gât avea o cicatrice palidă, roz, dar îi plăcea mirosul ei: era sărată, dulce şi femeie. Drumul de întoarcere către Pyke promitea să fie cu mult mai interesant decât drumul până aici.

Când se îndepărtară bine de Lordsport, Theon îi puse o mână pe sân. Esgred i-o îndepărtă.

- In locul tău aş ţine ambele mâini pe hamuri, altfel bestia asta neagră a ta ne va azvârli pe amândoi şi ne va omorî cu o lovitură de picior.

- L-am dezvăţat de asta. Amuzat, Theon stătu cuminte o vreme, trăncănind afabil despre vreme (cenuşie şi mohorâtă, cum era de când sosise, cu ploi frecvente) şi povestindu-i despre oamenii pe care i-a omorât în Pădurea Şoaptelor. Când ajunse la cât de aproape se aflase de Regicidul însuşi, îşi furişă din nou o mână acolo unde fusese mai înainte. Sânii ei erau mici, dar îi plăcea cât erau de tari.

- Nu vrei să faci asta, nobilul meu prinţ.

- O, ba da. Theon o strânse.

- Scutierul tău te priveşte.

- Să mă privească. Nu va vorbi niciodată despre asta, ţi-o jur.

Esgred îi desfăcu degetele de pe sânul ei. De data aceasta îl imobiliza cu fermitate. Avea mâini puternice.

- îmi plac femeile care strâng tare. Esgred pufni.

- Nu mi-aş fi închipuit, judecând după fătuca aia din port.

- Nu trebuie să mă judeci după ea. Era singura femeie de pe vas.

- Povesteşte-mi despre tatăl tău. Mă va primi bine în castelul lui?

- De ce ar face-o? Nu m-a primit bine nici pe mine, sânge din sângele lui, moştenitorul cetăţii Pyke şi al Insulelor de Fier.

- Eşti, într-adevăr? întrebă ea cu blândeţe. Se spune că ai unchi, fraţi, o soră.

- Fraţii mei au murit de mult, iar sora mea... Ei bine, se spune că rochia preferată a lui Asha este o

haină de zale care îi atârnă peste genunchi, cu lenjerie din piele fiartă pe dedesubt. Cu toate acestea, straiele de bărbat n-o vor face bărbat. Voi face cu ea o alianţă bună prin căsătorie, după

ce câştigăm războiul, dacă voi putea găsi un bărbat care s-o ia. După câte îmi amintesc, are un nas ca un cioc de vultur, o recoltă bogată de pistrui şi nu are pieptul mai dezvoltat decât un băiat.

- Poţi să-ţi căsătoreşti sora, dar unchii nu, remarcă Esgred.

- Unchii... Drepturile lui Theon aveau întâietate faţă de ale celor trei fraţi ai tatălui său, dar femeia atinsese un punct sensibil. In Insulele de Fier era un lucru obişnuit ca un unchi puternic şi ambiţios să-şi deposedeze de drepturi nepotul slab şi, de obicei, să-1 ucidă cu ocazia asta. Dar eu

nu sunt slab, îşi zise Theon, şi am de gând să fiu şi mai puternic când tatăl meu va muri. Unchii nu reprezintă nici un pericol pentru mine, afirmă el. Aeron e îmbătat de apă de mare şi de sanctuarul lui. Trăieşte doar pentru zeul lui...

- Zeul lui? Al tău nu?

- Şi al meu. Ce e mort nu poate muri. Zâmbi subţire. Dacă fac paradă de evlavie, aşa cum mi se cere, Damphair nu-mi va da bătăi de cap. Iar unchiul meu Victarion...

- Lordul Căpitan al Flotei de Fier şi un luptător feroce. Am auzit cântece despre el prin cârciumi.

- In timpul rebeliunii nobilului meu tată, a plecat la Lannisport împreună cu unchiul meu Euron şi a incendiat flota Lannisterilor, acolo unde era ancorată, îşi aminti Theon. Totuşi, planul a fost al lui Euron. Victarion e ca un taur jugănit, puternic, neobosit şi ascultător, dar fără şanse de a

câştiga vreo competiţie. Fără îndoială, mă va sluji cu acelaşi devotament ca şi pe tatăl meu.

Nu are nici inteligenţa, nici ambiţia să pună la cale vreo trădare.

- Dar Euron Croweye nu duce lipsă de viclenie. Am auzit oamenii povestind lucruri înfricoşătoare despre asta.

Theon se foi în şa.

- Unchiul meu Euron n-a fost văzut în insule de aproape doi ani. Poate că a murit. Dacă e aşa, s-ar putea să fie mai bine. Fratele cel mare al Lordului Balon nu a renunţat niciodată la Rânduiala Veche, nici măcar o zi. Tăcerea lui, cu pânzele sale negre şi carena sângerie, era rău famată în toate porturile, de la Ibben la Asshai, aşa se spunea.

- S-ar putea să fie mort, fu de acord Esgred, iar dacă trăieşte, ei bine, a petrecut atât de mult timp pe mare încât aici e aproape un străin. Oamenii de fier nu vor aşeza niciodată un străin pe Scaunul de Stâncă.

- Presupun că nu, răspunse Theon, înainte de a-şi da seama că pentru unii şi el e un străin.

Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Zece ani sunt vreme lungă, dar acum m-am întors, iar tatăl meu e departe de a fi pe moarte. Am destul timp să arăt cine sunt.

Se gândi din nou la sânii ispititori ai lui Esgred, dar probabil că ea nu ar face decât să-i îndepărteze mâna din nou, iar toată discuţia asta despre unchii lui îi stinseseră oarecum pasiunea.

Era timp destul pentru astfel de jocuri la castel, în intimitatea camerelor sale.

- Voi vorbi cu Helya când ajungem la Pyke şi voi avea grijă să ai un loc de cinste la ospăţ, zise el. Eu trebuie să stau pe platformă, în dreapta tatălui meu, dar voi coborî să stau cu tine când el va pleca din sală. Arareori zăboveşte mult. Nu mai are stomac pentru băutură în ultimul timp.

- Lucru trist când un om mare îmbătrâneşte.

- Lordul Balon este doar tatăl unui om mare.

- Un lord modest.

- Numai prostul se înjoseşte, când lumea e plină de oameni gata să facă asta pentru el. O

sărută uşor pe ceafă.

- Ce voi purta la acest mare ospăţ? întinse mâna şi îi împinse faţa.

- Îi voi cere Helyei să te îmbrace. O rochie de-a mamei va fi numai bună. E plecată la Harlaw şi nu e aşteptată să se întoarcă.

- Am auzit că vânturile reci au distrus-o. Vei merge s-o vezi? Harlaw e doar la o zi depărtare şi cu siguranţă Lady Greyjoy îţi duce dorul.

- Aş vrea să pot. Sunt prea ocupat aici. Tatăl meu se bazează pe mine, acum, că m-am întors. Dacă va fi pace, poate...

- Venirea ta ar putea să fie pacea ei.

- Acum vorbeşti ca o femeie, se plânse Theon.

- Mărturisesc, sunt femeie... Şi însărcinată. Cumva, gândul acesta îl excită.

- Aşa spui tu, dar trupul tău nu arată nici un semn. Cum poţi dovedi? înainte să te cred, va trebui să-ţi văd sânii crescând şi să-ţi gust laptele de mamă.

- Şi ce va spune soţul meu despre asta? Omul devotat şi slujitorul tatălui tău!

- Îi vom da atât de multe corăbii de construit, încât nici nu va observa că l-ai părăsit.

Esgred începu să râdă.

- Lordul care a pus mâna pe mine e crud. Dacă îţi promit că într-o zi o să poţi să priveşti cum îmi alăptez copilul, îmi spui mai multe despre războiul tău, Theon din Casa Greyjoy? Mai avem multe leghe şi mulţi munţi de străbătut, şi aş vrea să aud despre acest rege lup pe care l-ai slujit, şi despre leii de aur cu care se luptă.

Mereu nerăbdător să-i facă pe plac, Theon se supuse. Restul lungului drum trecu iute, în timp ce el îi umplea drăgălaşul cap cu poveşti despre Winter-fell şi despre război. Unele lucruri pe care le spunea îl uimeau. E plăcut să-i

vorbeşti, fie lăudată, reflectă el. Am impresia că o cunosc de ani de zile. Dacă se pricepe la jocurile de aşternut pe jumătate cât e de ageră la minte, va trebui s-o păstrez... Se gândi la Sigrin Constructorul de Corăbii, un om cu trupul greoi, cu mintea greoaie, cu părul ca de in retrăgându-se deja de pe fruntea plină de coşuri, şi clătină din cap. O pierdere. O pierdere cât se poate de tragică.

Timpul trecu parcă în zbor şi marele zid de apărare al cetăţii Pyke li se înălţa în faţa ochilor. Porţile erau deschise. Theon dădu pinteni calului şi trecu poarta într-un trap sprinten. Câinii de vânătoare lătrau sălbatic în timp ce o ajuta pe Esgred să desca-lece. Mai mulţi veniră săltând, dând din coadă. Ţâşniră drept pe lângă Theon şi o doborâră pe femeie, sărind în jurul ei, lătrând şi lingând-o.

- Jos, strigă Theon, lovind zadarnic cu piciorul căţeaua mare şi maro, dar Esgred râdea şi se lupta cu ei.

Un grăjdar veni gonind în urma câinilor.

- Ia calul! îi porunci Theon, şi ia de aici blestemaţii ăştia de câini...

Mocofanul nu-i acordă nici o atenţie. Faţa i se deschise, zâmbind larg cu toţi dinţii săi rari şi spuse:

- Lady Asha. Te-ai întors.

- Aseară, răspunse ea. Am venit cu corabia de la Great Wyk, cu Lordul Goodbrother, şi am înnoptat la han. Frăţiorul meu a fost atât de bun să mă lase să vin cu el de la Lordsport. Sărută pe nas unul dintre câini şi îi zâmbi lui Theon.

Nu putea decât să stea şi să se uite la ea cu gura căscată. Asha... Nu. Nu putea fi Asha. îşi dădu seama dintr-odată că în mintea lui erau două Asha. Una era fetiţa pe care o cunoscuse.

Cealaltă, mai vag imaginată, aducea oarecum cu mama lui. Nici una nu semăna nici un pic cu această... această... această...

- Coşurile mi-au trecut când mi-au crescut sânii, îi explică în timp ce se hârjonea cu câinele, dar ciocul de vultur l-am

păstrat.

Theon îşi regăsi glasul:

- De ce nu mi-ai spus?

Asha dădu drumul câinelui şi se îndreptă.

- Mai întâi am vrut să văd cine eşti. Şi am văzut. Se maimuţări, făcând o jumătate de plecăciune. Iar acum, frăţioare, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă spăl şi să mă îmbrac pentru ospăţ. Mă întreb dacă mai am rochia aceea de zale pe care îmi place s-o port peste lenjeria din piele fiartă. Îi aruncă acel zâmbet maliţios şi traversă podul cu mersul care-i plăcuse lui Theon atât de mult, puţin strengăresc, puţin legănat.

Când Theon întoarse capul, Wex îi zâmbea. Îl trase băiatului o palmă peste ureche.

- Asta e pentru că ţi-a plăcut atât de mult. Îl mai trase încă o palmă, mai tare: Şi asta pentru că nu m-ai prevenit. Data viitoare, să-ţi crească limba.

Camerele sale din Fortăreaţa Oaspeţilor nu i se păruseră niciodată atât de reci, deşi sclavii lăsaseră un mangal arzând. Theon îşi azvârli cizmele din picioare, îşi lăsă mantia să cadă pe podea şi-şi turnă o cupă de vin, amintindu-şi de fata bleaga, cu genunchi noduroşi şi coşuri pe faţă. Mi-a desfăcut pantalonii, gândi el contrariat, şi a spus... O, zei, şi eu am spus... Oftă. N-ar fi putut să se facă de râs mai îngrozitor.

Nu, gândi el apoi. Ea a fost cea care m-a făcut de râs. Căţeaua afurisită a savurat probabil fiecare moment. Şi felul cum mă tot atingea pe...

îşi luă cupa şi se duse lângă fereastră, unde se aşeză şi bău, privind marea, în timp ce soarele se întuneca deasupra cetăţii. N-am loc aici, gândi el, şi motivul e Asha, lua-o-ar Ceilalţi!

Apa de dedesubt îşi preschimbă culoarea din verde în gri şi apoi în negru. Auzi o muzică

îndepărtată şi ştiu că era timpul să se schimbe pentru ospăţ.

Theon alese o pereche de cizme simple şi haine şi mai simple, în nuanţe mohorâte de negru şi gri, potrivite cu starea lui de spirit. Fără podoabe; nu avea nimic cumpărat cu fier. Aş fi putut să iau ceva de la sălbaticul acela pe care l-am ucis ca să-l salvez pe Bran Stark, dar nu avea nici un lucru de valoare. Asta mi-e soarta blestemată, să-i ucid pe cei săraci.

Când Theon intră, sala lungă, plină de fum, era înţesată de lorzii şi căpitanii tatălui său, aproape patru sute la număr. Dagmer Cleftjaw nu se întorsese încă de la Vechiul Wyk cu cei din casele Stonehouse şi Drumms, dar toţi ceilalţi erau de faţă - clanul Harlaw din Harlaw, Blacktyde din Blacktyde, clanul Sparr, Merlyn şi Goodbrother din Marele Wyk, clanul Saltcliffe şi Sunderly din Saltcliffe, casele Botley şi Wynch din cealaltă parte a Cetăţii Pyke. Sclavii turnau bere, muzica răsuna, scripci şi tobe. Voinicii dansau dansul degetelor, învârtind securi cu cozile scurte unul în faţa celuilalt. Şmecheria era să prinzi securea sau să sari peste ea, fără să greşeşti pasul. Era numit dansul degetelor pentru că de obicei se sfârşea prin aceea că unul dintre dansatori îşi pierdea un deget... sau două, sau cinci.

Nici dansatorii, nici băutorii nu-i acordară prea multă atenţie lui Theon Greyjoy când înainta cu paşi mari către platformă. Lordul Balon ocupa Jilţul de Piatră, sculptat în forma unui kraken dintr-un imens bloc de piatră neagră, lucioasă. Legenda spunea că primii oameni l-au găsit pe ţărmul Vechiului Wyk, când au venit pe Insulele de Fier. La stânga jilţului se aflau unchii lui Theon. Asha era instalată la dreapta, pe locul de onoare.

- Ai întârziat, Theon, remarcă Lordul Balon.

- Iţi cer iertare. Theon se aşează pe scaunul gol de lângă Asha. Inclinându-se, îi şuieră la ureche:

- Stai pe locul meu.

Asha se întoarse spre el cu o privire nevinovată:

- Frăţioare, cu siguranţă te înşeli. Locul tău este la Winterfell. Zâmbetul ei îl răni. Şi unde sunt toate hainele

tale frumoase? Am auzit că-ţi place să simţi pe piele mătăsurile şi catifeaua.

Era îmbrăcată într-o rochie de lână moale, verde, croită simplu, ce atârna în linii suple, pe lângă

trup.

- Cămaşa ta de zale trebuie că a ruginit, surioară, i-o întoarse Theon. Mare păcat, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată cu totul în fier.

Asha se mulţumi să râdă.

- Poate că ţi-ar plăcea, frăţioare, dacă crezi că Târfa Mărilor poate să ţină pasul cu Vântul Negru. Unul dintre sclavii tatălui său se apropie, aducând o carafă cu vin.

- Bei bere sau vin în seara asta, Theon? Asha se apropie de el. Sau încă eşti însetat după

laptele meu de mamă?

Theon roşi.

- Vin, îi spuse sclavului. Asha se întoarse şi bătu în masă, cerând bere.

Theon rupse o bucată de pâine în două, goli o strachină de lemn şi chemă un bucătar să o umple cu tocană de peşte. Mirosul de smântână grasă îi provoca o uşoară greaţă, dar se forţă să

mănânce. Băuse destul vin ca să-1 ţină pe linia de plutire preţ de două feluri de mâncare. Daca vomez, o sa vomez pe ea.

- Tata ştie că te-ai căsătorit cu constructorul lui de corăbii? o întrebă pe sora lui.

- Nu mai mult decât ştie Sigrin. Ridică din umeri. Esgred a fost prima corabie pe care a construit-o. I-a dat numele după mama sa. Mi-ar fi greu să spun pe cine iubeşte mai mult.

- Fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună.

- Nu fiecare. Ţii minte când ţi-am spus că-mi place să fiu deasupra? rânji Asha.

Asta nu făcu decât să-1 înfurie.

- Toată povestea că eşti căsătorită şi însărcinată...

- O, partea asta a fost adevărată. Asha sări în picioare. Rolfe, aici, îi strigă unuia dintre dansatorii degetelor, ridicând o mână. Bărbatul o văzu, se răsuci şi, dintr-odată, o secure porni în zbor din mâna lui, cu lama strălucind când trecu, învârtindu-se ameţitor, prin lumina torţelor.

Theon mai apucă să scoată un oftat înăbuşit înainte ca Asha să prindă securea din aer şi s-o împlânte în masă, despicându-i planşeta de lemn în două şi împroşcându-i mantia cu stropi de grăsime. Iată-1 pe nobilul meu soţ. Asha îşi vârî mâna sub rochie şi scoase un pumnal dintre sâni.

Iar aici e copilaşul meu dulce, care suge.

Nu-şi putea imagina cum arăta în acel moment, dar brusc Theon Greyjoy îşi dădu seama că

Sala Mare răsuna de râsete, toate pe seama lui. Până şi tatăl său zâmbea, pe toţi zeii, iar unchiul său, Victarion, chicotea zgomotos. Singura replică pe care izbuti în stare să o dea fu un zâmbet îngreţoşat. Vom vedea cine râde la urma, târfă!

Asha smulse securea din masă şi le-o azvârli înapoi dansatorilor, în fluierături şi ovaţii puternice.

- Ai face bine să iei aminte la ce ţi-am spus despre alegerea echipajului. Un sclav le oferi un platou, iar ea străpunse un peşte sărat şi îl mancă direct din vârful pumnalului. Dacă te-ai fi ostenit să afli primul lucru despre Sigrin, nu te-aş fi putut păcăli. Ai fost lup zece ani, ai venit aici şi te şi vezi stăpân peste insule, dar nu ştii nimic şi nu cunoşti pe nimeni. De ce-ar lupta şi ar muri oamenii pentru tine?

- Sunt prinţul lor de drept, spuse Theon înţepat.

- După legile ţărilor verzi, poate că eşti. Dar aici ne facem propriile legi, sau ai uitat?

Incruntându-se, Theon se întoarse să se uite la strachina spartă din faţa lui. Mai era puţin şi va avea tocană în poală. Chemă un sclav să cureţe. Jumătate din viaţă am aşteptat să mă întorc acasă, şi pentru ce? Batjocură şi lipsă de consideraţie? Acesta nu era acel Pyke pe care şi-1

amintea. Sau şi-1 amintea oare? Fusese atât de tânăr când l-au luat ca să-1 ţină ostatic!

Ospăţul era destul de sărăcăcios, o succesiune de mâncăruri de peşte, pâine neagră şi carne de capră fără gust. Lucrul cel mai gustos pe care Theon îl găsi de mâncat fu o plăcintă cu ceapă.

Berea şi vinul continuară să curgă mult timp după ce resturile ultimului fel de mâncare fuseseră

luate de pe masă.

Lordul Balon Greyjoy se ridică din Jilţul de Piatră.

- Terminaţi-vă băutura şi veniţi în solariul meu, le porunci tovarăşilor săi de pe platformă.

Avem planuri de pus la punct.

Ii părăsi, fără alte cuvinte, flancat de doi dintre străjerii lui. Fraţii săi îl urmară la scurt timp, unul câte unul. Theon se ridică pentru a merge după ei.

- Frăţiorul meu se grăbeşte să plece. Asha ridică cornul de băut şi mai ceru bere.

- Nobilul nostru tată ne aşteaptă.

- Şi ne-a aşteptat, timp de mai mulţi ani. Nu-i va face nici un rău să ne mai aştepte puţin...

Dar dacă te temi de mânia lui, fugi după el, nu sta pe gânduri. N-ar trebui să-ţi fie greu să-i ajungi din urmă pe unchii noştri. Zâmbi. Unul s-a îmbătat cu apă de mare, iar celălalt este un bou jugănit, mare şi cenuşiu, atât de slab la minte încât probabil se va rătăci.

Theon se lăsă pe spătarul scaunului, plictisit.

- Nu fug după nici un bărbat.

- După nici un bărbat, dar după fiece femeie.

- Nu eu am fost cel care ţi-a pus mâna pe bărbăţie.

- Eu nu am aşa ceva, ştii? Tu ai pus mâna pe toate celelalte părţi ale trupului meu destul de repede.

Putea simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji.

- Sunt bărbat, cu pofte de bărbat. Ce fel de fiinţă neomenească eşti tu?

- Doar o fecioară sfioasă. Mâna Ashei ţâşni sub masă pentru a-1 strânge de pantaloni.

Theon aproape sări din scaun.

- Ce, nu vrei să te duc de cârmă în port, frăţioare?

- Căsătoria nu e pentru tine, hotărî Theon. Când voi domni eu, te voi expedia la surorile tăcute. Se ridică în picioare, clătinându-se, şi se îndepărtă.

Ploaia cădea când ajunse la podul mişcător care ducea către Turnul Mării. Stomacul i se zvârcolea şi i se agita, ca marea de dedesubt, iar vinul îl făcuse nesigur pe picioare. Theon

scrâşni din dinţi şi, croin-du-şi drum peste pod, strânse frânghia cu putere, ima-ginându-şi că

strângea gâtul Ashei.

Solariul era la fel de umed şi plin de praf ca întotdeauna, îngropat sub blănurile de focă, tatăl său stătea lângă mangal, cu fraţii săi de o parte şi de alta. Când intră Theon, Victarion vorbea despre maree şi despre vânturi, dar Lordul Balon îi făcu semn să tacă.

- Mi-am făcut planurile. E timpul să le auzi.

- Am unele sugestii...

- Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ţi-1 cer, îi spuse tatăl său. Am primit un mesaj de la Vechiul Wyk. Dagmer aduce casele Drumm şi Stonehouse. Dacă zeii ne ajută să avem vânt prielnic, vom fi pe mare când sosesc ei, sau tu vei fi. Vreau ca tu să dai prima lovitură, Theon.

Vei duce opt corăbii lungi la nord...

- Opt. Faţa i se înroşi. Ce pot spera să realizez doar cu opt corăbii?

- Vei distruge Ţărmul Stâncos, jefuind satele de pescari şi scufundând orice corăbii pe care ai ocazia să le întâlneşti. S-ar putea să-i scoţi pe unii dintre lorzii de la nord din spatele zidurilor lor de piatră. Aeron te va însoţi. La fel şi Dagmer Cleftjaw.

- Fie ca Zeul înecat să vă binecuvânteze săbiile, zise preotul.

Theon se simţea de parcă ar fi primit o palmă. Era trimis să facă o treabă de tâlhar, să dea foc colibelor de pescari şi să le siluiască fiicele urâte. Şi totuşi, după toate aparenţele, Lordul Balon nu avea suficientă încredere în el nici măcar să facă atâta lucru. Era suficient de rău că

trebuia să suporte privirile încruntate şi muştruluielile lui Damphair. Cu Dagmer Cleftjaw lângă

el, comanda lui va fi pur formală.

- Asha, fiica mea, continuă Lordul Balon - iar Theon se întoarse şi văzu că sora lui se furişase înăuntru în tăcere -, tu vei duce treizeci de corăbii lungi cu oameni pe alese în preajma Dragonului Mării. Vei acosta la nord de Deepwood Motte. înaintează repede şi castelul s-ar putea să cadă înainte ca ei să-şi dea măcar seama că i-ai atacat.

Asha zâmbi ca o pisică în faţa oalei cu smântână.

- întotdeauna mi-am dorit un castel, spuse ea dulce.

- Atunci ia-ţi unul.

Theon fu nevoit să-şi muşte limba. Deepwood Motte era fortăreaţa Gloverilor. Cu Robert şi Galbart aflaţi amândoi în război la sud, era lipsită de apărare şi, după ce castelul va cădea, oamenii de fier vor avea un punct de sprijin în inima norodului. Eu ar trebui să fiu cel trimis să

preiau Deepwood. Cunoştea ceta-tea, îi vizitase pe Gloveri de mai multe ori, cu Eddard Stark.

- Victarion, i se adresă Lordul Balon fratelui său, principalul atac îţi revine ţie. După ce fiii mei îşi vor fi dat loviturile, Winterfell va trebui să răspundă. Vei întâmpina puţină rezistenţă

când vei naviga către Saltspear şi către Fever River. La izvoare, vă veţi afla la mai puţin de douăzeci de mile de Moat Cailin. Gâtul este cheia către regat. Stăpânim deja mările vestului.

Cândva am fost stăpâni peste Moat Cailin, puştiul nu va fi în stare să recâştige nordul, şi dacă e destul de nătărău să încerce, duşmanii lui vor închide capătul dinspre sud al

digului în spatele lui, iar Robb, băieţandrul, se va pomeni prins ca un şobolan în capcană.

Theon nu mai putu să tacă.

- Un plan îndrăzneţ, tată, dar lorzii din castelele lor...

Lordul Balon îl întrerupse:

- Lorzii au plecat la sud cu flăcăiaşul. Cei care au rămas în urmă sunt laşi, bătrâni sau băieţandri nepricepuţi. Se vor preda sau vor cădea, unul câte unul. Winterfell ne poate înfrunta timp de un an, dar la ce bun? Restul va fi al nostru, pădurea şi câmpul şi castelul, iar pe oamenii din popor îi vom transforma în sclavii noştri şi în femeile noastre de sare.

Aeron Damphair ridică braţele.

- Iar apele mâniei se vor ridica şi Zeul înecat îşi va întinde stăpânirea peste ţinuturile verzi!

- Ceea ce e mort nu poate învia, intona Victarion. Lordul Balon şi Asha îl îngânară, iar Theon nu avu de ales decât să murmure alături de ei. Şi pe urmă se sfârşi.

Afară, ploaia cădea mai puternic ca niciodată. Podul de frânghii se legăna şi se răsucea sub picioarele sale. Theon Greyjoy se opri la mijlocul distanţei şi contemplă stâncile de dedesubt.

Sunetul valurilor era un vuiet copleşitor, iar pe buze simţea stropi de sare. O pală neaşteptată de vânt îl făcu să-şi piardă echilibrul şi căzu, clătinându-se, în genunchi.

Asha îl ajută să se ridice.

- Nu rezişti nici la vin, frăţioare.

Theon se sprijini de umărul ei şi o lăsă să-1 conducă peste scândurile alunecoase.

- îmi plăceai mai mult când erai Esgred, îi spuse el, pe un ton de reproş.

Ea râse.

- Mi se pare corect. Şi tu îmi plăceai mai mult când aveai nouă ani.

TYRION

Prin uşă răzbătea sunetul dulce al harpei, îngemănat cu trilurile fluierelor. Glasul cântăreţului era înăbuşit de pereţii

groşi, dar Tyrion ştia versurile. Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, îşi aminti el, cu soare în păr...

Ser Meryn Trant păzea uşa reginei în noaptea aceasta. Felul în care mormăi „Stăpâne" îi sună lui Tyrion a reproş, dar bărbatul îi deschise uşa. Cântecul se întrerupse brusc când Tyrion năvăli în dormitorul surorii sale.

Cersei se odihnea sprijinită de un morman de perne. Avea picioarele goale, părul auriu răvăşit cu dibăcie, iar rochia, o mătase grea, verde cu auriu, reflecta lumina lumânărilor şi sclipi când femeia îşi ridică privirea.

- Dulce surioară, spuse Tyrion, ce frumoasă eşti în seara asta. Se întoarse către cântăreţ. Şi tu la fel, vere. N-am avut habar că ai o voce atât de încântătoare.

La auzul complimentului, Ser Lancel deveni ursuz, probabil avea impresia că e luat peste picior. Lui Tyrion i se părea că flăcăul crescuse zece centimetri de când fusese făcut cavaler.

Lancel avea părul des, de culoarea nisipului, ochii verzi ai Lannisterilor şi o dâră de puf moale, blond, deasupra buzei superioare. La cei şaisprezece ani ai săi, avea ghinionul să aibă toată

încrederea nestrămutată a tinereţii, era lipsit de orice urmă de umor sau modestie şi era frate cu aroganţa care le venea atât de firesc celor născuţi blonzi, puternici şi chipeşi. Recenta lui ridicare în rang îl făcuse şi mai nesuferit.

- înălţimea Sa a trimis după tine? ceru explicaţii băiatul.

- Nu, după câte-mi amintesc, recunoscu Tyrion. Regret să-ţi întrerup spectacolul, Lancel, dar se întâmplă că am de discutat probleme importante cu sora mea.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- Dacă eşti aici în legătură cu fraţii aceia cerşetori, Tyrion, scuteşte-mă de reproşuri. Nu accept să umple străzile cu vorbele lor murdare de trădători. îşi pot predica unul altuia în temniţă.

- Şi se pot socoti norocoşi că au o regină atât de milostivă, adăugă Lancel. Eu le-aş fi smuls limbile.

- Unul a îndrăznit chiar să spună că zeii ne pedepsesc pentru că Jaime 1-a ucis pe adevăratul rege, afirmă Cersei. Nu mă mai sâcâi, Tyrion. Ţi-am dat ocazia să te ocupi de păduchii ăia, dar tu şi Ser Jacelyn al tău n-aţi făcut nimic, aşa că i-am poruncit lui Vylarr să se ocupe de problemă.

- Şi aşa a şi făcut. Tyrion fusese deranjat când mantiile roşii au târât o jumătate de duzină

de profeţi neruşinaţi jos, în temniţe, fără să-1 consulte, dar nu erau destul de importanţi ca să se războiască pentru ei. Nu încape îndoială că ne va prinde bine tuturor puţină linişte pe străzi. Nu de asta am venit. Am noutăţi pe care sunt sigur că eşti curioasă să le auzi, dragă surioară, dar ar fi mai bine să ţi le spun între patru ochi.

- Prea bine. Harpistul şi flautistul se înclinară şi se precipitară afară din încăpere, în timp ce Cersei îi dădu vărului său un sărut cast pe obraz. Lasă-ne singuri, Lancel. Fratele meu este inofensiv când e singur. Dacă şi-ar fi adus cu el favoriţii, le-am fi simţit mirosul.

Tânărul cavaler îi aruncă verişoarei sale o privire mâhnită şi trânti uşa cu putere în urma lui.

- Te informez că îl pun pe Shagga să facă baie o dată la două săptămâni, zise Tyrion după

ce Lancel plecă.

- Eşti foarte mulţumit de tine, nu-i aşa? De ce?

- De ce nu? răspunse Tyrion. Zi şi noapte ciocanele răsună de-a lungul Străzii Oţelului, iar marele lanţ e tot mai lung. Se trânti pe patul mare, cu baldachin. Acesta e patul în care a murit Robert? Mă miră că-1 păstrezi.

- Mă face să visez frumos, zise ea. Acum scuipă ce ai de spus şi pleacă, Pezevenghiule.

Tyrion zâmbi.

- Lordul Stannis a plecat de la Piatra Dragonului. Cersei sări în picioare.

- Şi tu mai stai aici, rânjind ca un dovleac de Ziua Recoltei? Bywater a chemat Garda Oraşului? Trebuie să trimitem o pasăre la Harrenhal îndată. Tyrion râdea. Cersei îl

înhaţă de umeri şi îl scuturǎ. încetează! Eşti nebun sau beat? încetează!

Tyrion abia reuşi să scoată câteva vorbe:

- Nu pot, gâfâi el. E prea... O, zei, prea amuzant... Stannis...

- Ce?

- Nu vine împotriva noastră, reuşi să articuleze Tyrion. A atacat Capătul Furtunii. Renly a pornit spre el.

Unghiile surorii sale îi săpară dureros în carne. Preţ de o clipă, ea îl privi neîncrezătoare, de parcă Tyrion ar fi început să bolborosească într-o limbă necunoscută.

- Stannis şi Renly se luptă între ei? Când el clătină din cap, Cersei începu să chicotească. O, zei, aveţi milă, zise ea cu răsuflarea tăiată. încep să cred că Robert a fost cel deştept.

Tyrion îşi lăsă capul pe spate şi hohoti. Râseră amândoi. Cersei îl împinse jos din pat şi îl învârti, îl îmbrăţişa chiar, bucuroasă, preţ de o clipă, ca o fetiţă. Când îl lăsă jos, Tyrion era ameţit şi fără suflare. Se împletici până la servantă şi întinse o mână, ca să se sprijine.

- Crezi că se va ajunge într-adevăr la luptă între cei doi? Dacă ar putea ajunge la o anumită

înţelegere...

- Nu vor ajunge, zise Tyrion. Sunt prea diferiţi şi totuşi, prea asemănători, şi nu s-au înghiţit niciodată.

- Iar Stannis a avut întotdeauna impresia că a fost văduvit de Capătul Furtunii, răspunse Cersei gânditoare. Străvechiul scaun al Casei Baratheon, al lui, de drept... Dacă ai şti de câte ori a venit la Robert cântând acelaşi cântec monoton, pe tonul acela posomorât şi îndurerat al său.

Când Robert i-a dat lui Renly Capătul Furtunii, Stannis a strâns din dinţi atât de tare încât am crezut că o să i se sfărâme.

- A luat gestul ca pe un semn de dispreţ.

- A fost făcut în semn de dispreţ, zise Cersei.

- Da, răspunse el, cu respiraţia întretăiată. O, zei,

da.

Stătea cu spatele la ea când umplu două cupe cu vin roşu, dulce, de Arbor. Era cel mai simplu lucru din lume să presare un pic de praf fin în cupa ei.

- Pentru Stannis, zise el, dându-i vinul. Inofensiv când sunt singur, da?

- Pentru Renly, răspunse ea râzând. Fie să se lupte mult şi bine, şi Ceilalţi să-i ia pe amândoi.

Aceasta e Cersei, cea pe care o vede Jaime? Când zâmbea, puteai vedea cât e de frumoasă, cu adevărat. Am iubit o fecioară, dulce ca o vară, cu soare în păr. Aproape că regreta că o otrăvea.

Mesagerul ei sosi în dimineaţa următoare, pe când Tyrion îşi lua micul dejun. Regina avea o indispoziţie şi nu putea să iasă din camerele ei. Nu poate să iasă din privată, mai degrabă.

Tyrion scoase cuvenitele sunete de compasiune şi îi trimise vorbă lui Cersei să se odihnească

liniştită, el va trata cu Ser Cleos aşa cum s-au înţeles.

Tronul de Fier al lui Aegon Cuceritorul era o încâlceală de ţepi periculoşi şi de dinţi ascuţiţi de metal, în aşteptarea oricărui nătărău care ar încerca să stea prea comod, iar când se caţără pe trepte, picioarele sfrijite i se încordară, prea conştient de spectacolul absurd pe care îl oferea.

Totuşi, un singur lucru era de spus despre acel scaun: era prea înalt.

Străjerii Lannister stăteau tăcuţi în mantiile lor purpurii şi purtând coifurile cu creste în formă de lei. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn îi priveau din partea opusă a sălii. Treptele care duceau la tron erau flancate de Bronn şi Ser Preston, din Garda Regală. Curtenii umpleau galeria, în timp ce petiţionarii se îngrămădeau lângă uşile înalte de stejar şi bronz. Sansa Stark arăta deosebit de frumoasă în dimineaţa aceasta, deşi avea faţa albă ca laptele. Lordul Gyles tuşea, iar bietul văr Tyrek îşi purta mantia de mire din blană albă de hermină şi catifea. De la căsătoria sa cu micuţa Lady

Ermesande, cu trei zile în urmă, ceilalţi cavaleri începuseră să-i spună „Doica" şi îl întrebau ce fel de scutece a purtat mireasa lui în noaptea nunţii.

Tyrion îi privi pe toţi, de sus, şi descoperi că îi plăcea.

- Să se apropie Ser Cleos Frey. Glasul său se lovi de pereţii de piatră şi răsună în întreaga încăpere. Şi asta îi plăcea. Păcat că Shae nu poate fi aici să vadă toate acestea, cugetă el. Ea ceruse să vină, dar era imposibil.

Ser Cleos străbătu tot drumul printre mantiile aurii şi cele purpurii, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Când îngenunche, Tyrion observă că vărul său începea să chelească.

- Ser Cleos, zise Degeţel de la masa de consiliu, ai mulţumirile noastre pentru că ne-ai adus această ofertă de pace de la Lordul Stark.

Marele Maester Pycelle îşi drese glasul.

- Regina Regentă, Mâna Regelui şi micul consiliu au analizat condiţiile oferite de autoproclamatul Rege al Nordului. Păcat, dar nu pot fi acceptate, iar tu, ser, trebuie să le spui asta acestor nordici.

- Iată condiţiile noastre, zise Tyrion: Robb Stark trebuie să lase sabia deoparte, să jure loialitate şi să se întoarcă la Winterfell. Trebuie să-mi elibereze fratele, nevătămat, şi să-şi aşeze oastea sub comanda lui Jaime, să pornească împotriva rebelilor Renly şi Stannis Baratheon.

Fiecare dintre stegarii lui Stark trebuie să ne trimită un fiu drept ostatic. O fată va fi îndeajuns,

dacă nu există nici un fiu. Vor fi trataţi cu blândeţe şi li se va acorda un loc de cinste aici, la curte, atâta timp cât taţii lor nu înfăptuiesc nici o nouă trădare.

Cleos Frey avea un aer nefericit.

- Nobilă Mână a Regelui, Lordul Stark nu va accepta niciodată aceste condiţii.

Nu ne-am aşteptat nici o clipă să le accepte, Cleos.

- Spune-i că am ridicat încă o oaste numeroasă la Casterly Rock, că în curând aceasta va înainta către el dinspre vest,

în timp ce nobilul meu tată avansează dinspre est. Spune-i că e singur, fără nici o şansă să-şi facă aliaţi. Stannis şi Renly Baratheon se luptă între ei, iar Prinţul din Dorne a consimţit la căsătoria fiului său Trystane cu Prinţesa Myrcella.

Un murmur de încântare şi consternare deopotrivă se ridică dinspre galerie şi din fundul sălii.

- Cât despre verii mei, continuă Tyrion, îi oferim pe Harrion Karstark şi Ser Wylis Manderly în schimbul lui Willem Lannister, iar pe Lordul Cerwyn şi pe Ser Donnel Locke pentru fratele tău, Tion. Spune-i lui Stark că doi Lannisteri fac cât patru oameni ai nordului la orice oră.

Aşteptă ca râsetele să se potolească. Oasele tatălui său le va avea, ca o dovadă de bună-credinţă

din partea lui Joffrey.

- Lordul Stark a mai cerut să-i fie înapoiate surorile şi sabia tatălui său, îi reaminti Ser Cleos.

Ser Ilyn Payne amuţi, cu teaca spadei lui Eddard Stark ridicată deasupra unui umăr.

- Gheaţă, zise Tyrion. O va primi când va face pace cu noi, nu mai devreme.

- Cum spui. Şi surorile sale?

Tyrion aruncă o privire către Sansa şi se simţi săgetat de milă când spuse:

- Până când fratele meu, Jaime, va fi eliberat nevătămat, vor rămâne aici, ca ostatice. De el depinde cât de bine sunt tratate. Şi, dacă zeii sunt buni, Bywater o va găsi pe Arya în viaţă, înainte ca Robb să afle că ea lipseşte.

- Ii voi duce mesajul tău, stăpâne.

Tyrion trase de una dintre săbiile răsucite care atârnau de braţul tronului. Iar acum, lovitura.

- Vylarr, strigă el.

- Stăpâne.

- Oamenii pe care i-a trimis Stark sunt destui pentru a apăra oasele Lordului Eddard, dar un Lan-nister trebuie să aibă o escortă Lannister, afirmă Tyrion. Ser Cleos e vărul

reginei şi al meu. Vom dormi mai liniştiţi dacă ai grijă să fie adus teafăr înapoi la Riverrun.

- Cum porunceşti. Câţi oameni ar trebui să iau?

- Păi pe toţi.

Vylarr rămase încremenit ca o statuie. Marele Maester Pycelle se ridică, oftând:

- Mână nobilă a Regelui, nu se poate... Tatăl tău, Lordul Tywin însuşi a trimis aceşti oameni de nădejde în oraş, ca s-o apere pe Regina Cersei şi pe copiii ei...

- Garda Regală şi Garda Oraşului îi apără destul. Zeii să-ţi călăuzească paşii pe drum, Vylarr.

La masa de consiliu, Varys zâmbi, Degeţel se prefăcu plictisit, iar Pycelle rămase cu gura căscată ca un peşte spălăcit, perplex. Un vestitor făcu un pas înainte.

- Dacă cineva mai are alte probleme de adus în faţa Mâinii Regelui, să vorbească acum sau să plece şi să păstreze tăcerea.

- Eu cer să fiu ascultat. Un bărbat subţire, îmbrăcat în negru, îşi croi drum printre gemenii Redwyne.

- Ser Alliser! exclamă Tyrion. Ei bine, n-am avut nici cea mai vagă idee că ai venit la curte. Ar fi trebuit să-mi trimiţi vorbă!

- Ţi-am trimis, după cum bine ştii. Thorne era înţepător, ca numele de ghimpe pe care îl purta, un bărbat uscăţiv, cu trăsături ascuţite, de cincizeci de ani, cu privirea aspră, cu mâinile mari şi cu părul negru brăzdat de şuviţe cărunte. Am fost uitat, ignorat şi lăsat să aştept ca un slujitor de rând.

- Adevărat? Bronn, nu e bine ce s-a întâmplat. Ser Alliser şi cu mine suntem prieteni vechi. Am străbătut Zidul împreună.

- Dragă Ser Alliser, murmură Varys, nu trebuie să ne judeci prea aspru. Atât de mulţi caută bunăvoinţa lui Joffrey în aceste vremuri tulburi şi tumultuoase.

- Mai tulburi decât îţi dai seama, eunucule.

- Când ne adresăm lui, îi spunem Lord Eunuc, îl zeflemisi Degeţel.

- Cum putem să te ajutăm, bunule frate? îl întrebă Marele Maester Pycelle cu glas mângâietor.

- Lordul Comandant m-a trimis la înălţimea Sa Regele, răspunse Thorne. Problema e prea gravă ca să fie lăsată pe seama slujitorilor.

- Regele se joacă cu noua sa arbaletă, zise Tyrion. Ca să scape de Joffrey nu a fost nevoie decât să-i aducă o arbaletă greoaie din Myr, care trăgea trei săgeţi deodată, iar regele nu s-a lăsat până când nu a încercat-o îndată. Poţi să vorbeşti cu slujitorii sau să păstrezi tăcerea.

- Cum doreşti, zise Alliser, rostind fiecare cuvânt pe un ton ofensat. Am fost trimis să-ţi spun că am găsit doi cercetaşi, de mult dispăruţi. Erau morţi, dar când le-am adus trupurile înapoi la Zid, s-au ridicat în noapte. Unul 1-a ucis pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a încercat să-1

omoare pe Lordul Comandant.

In depărtare, Tyrion auzi pe cineva râzând pe înfundate. Vrea sa-şi bata joc de mine cu aiureala asta? Se foi stânjenit şi privi în jos, către Varys, Degeţel şi Pycelle, întrebându-se dacă

vreunul dintre ei avea vreo contribuţie. Unui pitic îi plăcea cel mai mult să-şi păstreze demnitatea. Odată ce curtea şi regatul începeau să râdă de el, era pierdut. Şi totuşi... totuşi...

Tyrion îşi aminti o noapte rece, sub stele, când a stat lângă Jon Snow, băiat pe atunci, şi văzuseră un lup mare, alb, în vârful Zidului, la capătul lumii, privind la întunericul nemărginit de dedesubt. Simţise - ce? - cu siguranţă ceva, o spaimă tăioasă ca vântul îngheţat al nordului. Un lup urlase în noapte şi sunetul îi străbătuse trupul ca un fior.

Nu fi prost, îşi spuse. Lupul, vântul, pădurea întunecatânu însemnau nimic. Şi totuşi...

începuse să aibă o simpatie pentru bătrânul Jeor Mormont în perioada petrecută la Castelul Negru.

- Sper că Bătrânul Urs a supravieţuit acestui atac.

- A supravieţuit.

- Şi că fraţii tăi i-au ucis pe acei, ăăă, morţi?

- I-au ucis.

- Eşti sigur că de data asta sunt morţi? întrebă blajin Tyrion. Când Bronn îşi înăbuşi un hohot de râs, ştiu cum trebuia să continue. Morţi de-a binelea?

- Au fost morţi de prima dată, se repezi Ser Alli-ser. Palizi şi reci, cu mâinile şi cu picioarele negre. Am adus mâna lui Jared, smulsă din trupul său de lupul bastardului.

Degeţel se aprinse:

- Şi unde este această dovadă fermecătoare? Ser Alliser se încruntă stânjenit.

- A... a putrezit cât timp am aşteptat fără să fiu ascultat. Nu a mai rămas nimic de văzut în afară de oase.

Sala răsună de râsete înfundate.

- Lord Baelish, îi strigă Tyrion lui Degeţel, fă-i rost bravului nostru Ser Alliser de o sută de lopeţi să le ia cu el când se întoarce la Zid.

- Lopeţi? Ser Alliser miji ochii, bănuitor.

- Dacă vă veţi îngropa morţii, nu se vor mai ridica, îi spuse Tyrion, şi întreaga adunare râse cu gura până la urechi. Lopeţile vor pune capăt necazurilor voastre, cu câteva spinări puternice care să le mânuiască. Ser Jacelyn, vezi ca bunul nostru frate să-şi aleagă oameni din temniţele oraşului.

Ser Jacelyn Bywater spuse:

- Cum ţi-e voia, stăpâne, dar celulele sunt aproape goale. Yoren a luat toţi oamenii potriviţi pentru aşa ceva.

- Atunci mai arestează câţiva, îi spuse Tyrion. Sau împrăştie vorba că pe Zid se află pâine şi napi, şi se vor duce de bună voie. Oraşul are prea multe guri de hrănit, iar Rondul de Noapte duce mereu lipsă de oameni. La semnalul lui Tyrion, vestitorul strigă sfârşitul şi sala începu să se golească.

Ser Alliser Thorne nu se lăsă atât de uşor expediat. Aştepta la piciorul Tronului de Fier când coborî Tyrion.

- Crezi că am bătut tot drumul de la East-watch-by-de-Sea ca să fiu batjocorit de unul ca tine? izbucni, aţinându-i calea. Nu e nici o glumă. Am văzut cu ochii mei. Iţi spun că morţii umblă.

- Ar trebui să încercaţi să-i omorâţi până la capăt. Tyrion îl dădu la o parte şi trecu.

Ser Alliser îl înhaţă de mânecă, dar Preston Green-field îl împinse.

- Nu te apropia, ser.

Thorne ştia că nu era cazul să se pună cu un cavaler al Gărzii Regale.

- Eşti un nătărău, Pezevenghiule, strigă Ser Alliser în spatele lui Tyrion.

Piticul se întoarse pentru a-1 privi în faţă.

- Eu? Serios? Atunci mă întreb de ce râdeau de tine? Schiţă un zâmbet. Ai venit după

oameni, nu-i aşa?

- Vânturile reci se ridică. Zidul trebuie apărat.

- Şi ca să-1 aperi ai nevoie de oameni, ceea ce ţi-aş fi dat... după cum ai fi putut observa, dacă urechile tale ar fi auzit şi altceva în afară de insulte. Ia-i, mulţumeşte-mi şi dispari înainte să

fiu nevoit să agit iarăşi furca la tine. Transmite-i salutările mele prieteneşti Lordului Mormont...

Şi lui Jon Snow, de asemenea.

Bronn îl apucă pe Ser Alliser de cot şi îl târî cu forţa afară din încăpere. Marele Maester Pycelle ple case deja, dar Varys şi Degeţel fuseseră martorii întregii scene, de la început până la sfârşit.

- Te admir tot mai mult, stăpâne, mărturisi eunucul. Il potoleşti pe băiatul Stark cu oasele tatălui său, îţi laşi sora fără protectorii ei dintr-o singură mişcare ageră. Ii dai acelui frate în negru oamenii pe care îi caută, scapi oraşul de câteva guri înfometate şi faci, totuşi, ca toate acestea să

pară o glumă, ca nimeni să nu poată spune că piticul se teme de lighioane. O, bine lucrat.

Degeţel îşi mângâie barba.

- Chiar ai de gând să-ţi trimiţi departe toate gărzile, Lannister?

- Nu, am de gând să trimit departe toate gărzile surorii mele.

- Regina nu va îngădui asta niciodată.

- O, eu cred că da. Eu sunt fratele ei şi când mă vei cunoaşte mai bine, vei afla că vorbesc cât se poate de serios.

- Şi atunci când minţi?

- Mai ales când mint. Lord Petyr, am impresia că eşti nemulţumit de mine.

- Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, stăpâne. Cu toate astea, nu-mi surâde să fiu luat de prost. Dacă Myrcella se căsătoreşte cu Trystane Martell, n-are cum să se mărite cu Robert Arryn, nu-i aşa?

- Nu fără să provoace un mare scandal, recunoscu Tyrion. Regret micul meu şiretlic, Lord Petyr, dar când am vorbit noi, n-aveam de unde să ştiu că oferta mea va fi acceptată de cei din Dorne.

Degeţel nu era împăcat.

- Nu-mi place să fiu minţit, stăpâne. La următoarea înşelătorie, lasă-mă deoparte.

Numai dacă vei face şi tu acelaşi lucru pentru mine, gândi Tyrion, aruncând o privire spre pumnalul de la şoldul lui Degeţel.

- Dacă te-am jignit, îmi pare nespus de rău. Toată lumea ştie cât de mult te iubim. Şi câtă

nevoie avem de tine.

- încearcă să nu uiţi asta. Cu aceasta, Degeţel plecă.

- Fă cu mine câţiva paşi, Varys, zise Tyrion. Ieşiră împreună pe uşa regelui, cea din spatele tronului, iar papucii eunucului alergau uşor pe pietre.

- Lordul Baelish are dreptate, ştii. Regina nu-ţi va îngădui niciodată să-i alungi paza.

- Va îngădui. Te vei ocupa tu de asta.

Pe buzele cărnoase ale lui Varys sclipi un zâmbet.

- Serios?

- O, cu siguranţă. Îi vei spune că face parte din strategia mea pentru eliberarea lui Jaime.

Varys îşi mângâie obrazul pudrat.

- Asta va presupune, fără îndoială, implicarea celor patru oameni pe care Bronn al tău i-a căutat cu atâta sârguinţă în toate locurile rău famate de la Debarcaderul Regelui: un hoţ, un otrăvitor, un comediant şi un ucigaş.

- Imbracă-i cu mantii purpurii şi coifuri cu lei şi nu se vor deosebi nicidecum de orice alţi străjeri. Am căutat o vreme un tertip prin care să-i aduc la River-run, până când m-am gândit să-i ascund la lumina zilei. Vor pătrunde pe poarta principală arborând flamurile Casei Lannister şi

escortând oasele Lordului Eddard. Zâmbi cu viclenie. Patru oameni singuri vor fi priviţi cu circumspecţie. Patru printre o sută se pot pierde. Aşa că trebuie să-i trimit pe adevăraţii străjeri, ca şi pe cei falşi, după cum îi vei spune surorii mele.

- Şi, de dragul iubitului ei frate, va consimţi, în ciuda îndoielilor sale. înaintară printr-o colonadă pustie. Totuşi, pierderea mantiilor sale roşii o va face să se simtă nelinişţită.

- îmi place când e nelinişţită, zise Tyrion.

Ser Cleos Frey plecă chiar în după-amiaza aceea, escortat de Vylarr şi de o sută de străjeri Lannister, înveşmântaţi în mantii roşii. Oamenii trimişi de Robb Stark li se alăturară la Poarta Regelui, pentru drumul lung către vest.

Tyrion îl găsi pe Timett în cazarmă, jucând zaruri cu Oamenii Arşi.

- Vino la solariul meu la miezul nopţii. Timett îi aruncă o privire şi dădu scurt din cap.

Nu era omul care să vorbească mult.

In seara aceea, chefui cu Ciorile de Piatră şi cu Fraţii Lunii, în Sala Mică, deşi de data aceasta se feri să bea vin. Voia să fie cât se poate de lucid.

- Shagga, ce lună este asta? Incruntătura lui Shagga era feroce.

- Neagră, cred.

- In vest, o numesc luna trădătorului. încearcă să nu te îmbeţi prea tare în seara asta şi vezi să ai securea ascuţită.

- Securea unei Ciori de Piatră e mereu ascuţită, iar securile lui Shagga sunt mereu cele mai ascuţite. Odată am tăiat barba unui om, dar el nu şi-a dat seama până când nu a vrut să şi-o pieptene. Atunci i-a căzut.

- De asta nu te piepteni tu niciodată?

Ciorile de Piatră începură să râdă în hohote şi să bată din picioare. Shagga hohotea cel mai tare dintre toţi.

La miezul nopţii, castelul era întunecat şi tăcut. Cu siguranţă, câteva mantii aurii de pe ziduri i-au observat când au părăsit Turnul Mâinii, dar nimeni nu ridică glasul. Era Mâna Regelui şi era treaba lui unde se afla.

Uşa subţire din lemn crăpă cu un pârâit zgomotos sub călcâiul cizmei lui Shagga. Bucăţi de lemn se împrăştiară, iar Tyrion auzi gâfâitul de spaimă al unei femei. Shagga spintecă uşa cu trei lovituri puternice de topor şi îşi croi drum printre dărâmături. Timett îl urmă, apoi Tyrion, păşind cu băgare de seamă peste aşchii. Din foc mai rămăseseră doar câţiva tăciuni strălucitori, iar umbrele se întindeau groase deasupra dormitorului. Când Timett sfâşie draperiile grele ce acopereau patul, slujitoarea goală îl privi cu ochi mari, nevinovaţi.

- Te rog, stăpâne, nu mă lovi. Se dădu înapoi, speriată şi îmbujorată, încercând să-şi acopere farmecele fără a reuşi prea mult.

- Pleacă, îi spuse Tyrion. Nu pe tine te vrem.

- Shagga o vrea pe această femeie.

- Shagga vrea toate târfele din acest oraş de târfe, se plânse Timett, fiul lui Timett.

- Da, zise Shagga cu trufie. Shagga i-ar da un copil voinic.

- Dacă vrea un copil voinic, va şti pe cine să caute, zise Tyrion. Timett, condu-o afară... cu blândeţe, te rog.

Omul Ars o trase pe fată de pe pat şi traversă cu ea camera, ba îmbrâncind-o, ba târând-o.

Fata se împletici în dreptul uşii sfărâmate şi ajunse afară, pe culoar, ajutată de o lovitură fermă

din partea lui Timett. Deasupra capetelor lor, corbii ţipau.

Tyrion trase de pe pat pătura moale, descoperin-du-1 pe Marele Maester Pycelle, aflat dedesubt.

- Spune-mi, Citadela e de acord să te culci cu slujnicele depravate, Maester?

Bătrânul era la fel de gol ca şi fata, deşi priveliştea era mult mai puţin atrăgătoare. De data aceasta, ochii săi acoperiţi de pleoape grele erau larg deschişi.

- Ce... ce înseamnă asta? Sunt om bătrân, slujitorul tău devotat...

Tyrion se aşează pe pat.

- Atât de devotat încât i-ai trimis lui Doran Mar-tell doar una dintre scrisorile mele. Pe cealaltă i-ai dat-o surorii mele.

- N... nu, scânci Pycelle. Nu, e un neadevăr, îţi jur, n-am fost eu acela. Varys, a fost Varys, Păianjenul, te-am prevenit...

- Toţi Maesterii mint atât de prost? I-am spus lui Varys că i-1 dau Prinţului Doran, spre creştere, pe nepotul meu, Tommen. I-am spus lui Degeţel că intenţionez s-o căsătoresc pe Myrcella cu Lordul Robert de Eyrie. N-am spus nimănui că o ofer celor din Dorne... Acel adevăr se afla doar în scrisoarea pe care ţi-am încredinţat-o ţie.

Pycelle apucă de un colţ al păturii.

- Păsările s-au pierdut, mesajele au fost furate sau vândute... Varys a fost, sunt lucruri despre acel eunuc pe care dacă ţi le-aş spune ţi-ar îngheţa sângele în vene...

- Doamna mea preferă să am sângele fierbinte.

- Să nu ai nici o îndoială, pentru fiecare secret pe care eunucul ţi-1 şopteşte la ureche, mai păstrează încă şapte. Iar Degeţel, acela...

- Ştiu totul despre Lordul Petyr. E aproape la fel de nedemn de încredere ca şi tine.

Shagga, taie-i bărbăţia şi dă-o la capre.

Shagga ridică securea imensă, cu două tăişuri.

- Nu e nici o capră, Jumătate-de-Om!

- Dă-i drumul.

Răcnind, Shagga făcu un salt înainte. Pycelle ţipă şi udă patul. Urina ţâşni în toate direcţiile, în timp ce încerca să se ferească de lovitură. Sălbaticul îl prinse de capătul bărbii albe, tremurătoare, şi îi tăie trei sferturi din ea cu o singură lovitură de secure.

- Timett, crezi că prietenul nostru ar fi mai săritor fără barba aia după care să se ascundă?

Tyrion îşi şterse urina de pe cizme cu o bucată de pânză.

- In curând va spune adevărul. Prăpastia goală a ochilor aprinşi ai lui Timett fu inundată de întuneric.

- Simt mirosul fricii.

Shagga azvârli o mână de păr pe salteaua de paie şi înhaţă ceea ce mai rămăsese din barbă.

Nu te mişca, Maester, porunci Tyrion. Când Shagga se enervează, îi tremură mâinile.

- Mâinile lui Shagga nu tremură niciodată, zise uriaşul indignat, apăsând lama imensă, în formă de semilună, sub bărbia tremurătoare a lui Pycelle şi răzând un alt smoc de barbă.

- De când spionezi pentru sora mea? întrebă Tyrion. Respiraţia lui Pycelle era precipitată şi întretăiată.

- Tot ce am făcut am făcut pentru Casa Lannister. Bolta largă a frunţii bătrânului strălucea de sudoare, iar pe pielea lui ridată atârnau smocuri de păr alb. Mereu..., timp de ani de zile..., nobilul tău tată, în-treabă-1 numai..., am fost slujitorul său devotat... Eu am fost cel care i-a cerut lui Aerys să deschidă porţile...

Asta îl luă pe Tyrion prin surprindere. Fusese doar un băieţandru la Casterly Rock când oraşul căzuse.

- Aşadar, Jaful de la Debarcaderul Regelui a fost tot lucrătura ta?

- Pentru regat! După ce Rhaegar a murit, războiul s-a sfârşit. Aerys era nebun, Viserys prea tânăr, Prinţul Aegon, un copil de ţâţă, dar regatul avea nevoie de un rege... M-am rugat să fie nobilul tău tată, dar Robert era prea puternic şi Lordul Stark s-a mişcat prea iute...

- Pe câţi i-ai trădat, mă întreb. Aerys, Eddard Stark, eu... şi Regele Robert, de asemenea?

Lordul Arryn, Prinţul Rhaegar? Unde începe, Pycelle? Unde se termina, ştia.

Securea zgârie mărul din gâtul lui Pycelle şi atinse pielea moale, flască de sub maxilar, bărbierind ultimele fire de păr.

- Tu... nu ai fost aici, gâfâi Pycelle când lama îi urcă spre obraji. Robert... rănile lui... dacă

le-ai fi văzut, le-ai fi mirosit, n-ai fi avut nici o îndoială...

- O, ştiu că mistreţul a făcut treaba în locul tău..., dar, dacă ar fi lăsat treaba pe jumătate neterminată, cu siguranţă că ai fi isprăvit-o.

- Era un rege destrăbălat, înfumurat, beţiv, afemeiat..., ţi-ar fi dat sora la o parte, propria lui regină... Te rog... Renly punea la cale să o aducă la curte pe fecioara de la Highgarden, pentru a-1 ispiti pe fratele său... Martori stau zeii...

- Şi ce punea la cale Lordul Arryn?

- El ştia, zise Pycelle. Despre... despre...

- Ştiu despre ce ştia, i-o reteză Tyrion, care nu era dornic să afle şi Shagga şi Timett.

- Avea de gând să-şi trimită soţia înapoi la Eyrie, şi fiul să fie crescut la Piatra Dragonului... Voia să acţioneze...

- Aşa că tu l-ai otrăvit mai repede.

- Nu, se împotrivi fără vlagă Pycelle. Shagga mârâi şi îl apucă de barbă. Mâna bărbatului era atât de vânjoasă încât ar fi putut să zdrobească craniul Maes terului ca pe o coajă de ou dacă

l-ar fi strâns.

Tyrion ţâţâi.

- Am văzut lacrimile din Lys printre poţiunile tale. L-ai trimis pe propriul Maester al Lordului Arryn şi ai făcut singur preparatul ca să poţi fi sigur că va muri.

- O minciună!

- Bărbiereşte-1 mai apăsat, sugeră Tyrion. Pe gât, din nou.

Securea zbură înapoi în jos, zgâriind pielea. O peliculă subţire de salivă se agită pe buzele lui Pycelle, în timp ce gura îi tremura.

- Am încercat să-1 salvez pe Lordul Arryn, îţi jur...

- Ai grijă, Shagga, l-ai tăiat. Shagga mârâi:

- Dolf a adus pe lume luptători, nu bărbieri. Când simţi sângele prelingându-i-se pe gât şi pe

piept, bătrânul începu să tremure, în timp ce ultimele puteri îl părăseau. Se împuţinase parcă, era mai mic şi mai firav decât fusese când dăduseră buzna peste el.

- Da, scânci el, da, Colemon începea să se dezvinovăţească, aşa că l-am alungat. Regina avea nevoie ca Lordul Arryn să fie mort, nu a spus ea asta, n-ar fi putut, Varys asculta, asculta mereu, dar când o priveam, ştiam. Totuşi, nu eu am fost cel care i-a dat otrava, jur. Bătrânul începu să plângă. Varys îţi va

spune, a fost servitorul lui. Hugh îl chema, cu siguranţă el a făcut-o, întreab-o pe sora ta, întreab-o. Tyrion era dezgustat.

- Legaţi-1 şi luaţi-1 de aici, porunci. Azvârliţi-1 într-una dintre celulele negre.

Il împinseră afară, pe uşa sfărâmată.

- Lannister, suspină el, tot ce am făcut a fost pentru Lannister...

Când dispăru, Tyrion cercetă locuinţa pe îndelete şi mai adună câteva vase mici de pe rafturi. Corbii bolboroseau deasupra capului său în timp ce lucra, un sunet ciudat de liniştit. Va trebui să găsească pe cineva să se ocupe de păsări până ce de la Citadelă avea să fie trimis un om care să-1 înlocuiască pe Pycelle.

El a fost cel în care am sperat să mă încred. Varys şi Degeţel nu erau nici ei mai loiali, bănuia Tyrion, doar mai subtili şi, de aceea, mai periculoşi. Poate că modul de a acţiona al tatălui său ar fi fost mai bun: l-ar fi chemat pe Ilyn Payne, ar fi înălţat trei capete deasupra porţilor. Şi ce mai privelişte încântătoare ar fi, gândi el.

ARYA

Teama taie mai adânc decât o sabie, obişnuia să-şi spună Arya, dar teama nu dispărea.

Făcea parte din viaţa ei de zi cu zi, ca pâinea uscată şi ca băşicile de pe degete, după o zi lungă

de mers pe drumul aspru, croit de urmele roţilor de căruţă.

Crezuse că ştia ce înseamnă teama, dar în acel hambar de lângă Ochiul Zeilor, învăţase cu adevărat. Opt zile a zăcut acolo până ce Muntele i-a poruncit să pornească şi până când, în fiecare zi, a văzut pe cineva murind.

Muntele venea în hambar dimineaţa, după ce mânca, şi îl lua pe unul dintre prizonieri la interogatoriu. Sătenii nu se uitau niciodată la el. Poate aveau impresia că dacă nu-1 luau în seamă, nu-i va observa nici el..., dar el îi vedea şi alegea pe cine dorea. Nu aveau unde să se ascundă, ce şiretlicuri să facă şi cum să se ferească.

O fată împărţi patul cu un soldat trei nopţi la rând; Muntele a luat-o în cea de-a patra zi şi soldatul

nu a spus nimic. Un bătrân zâmbăreţ le cârpea hainele şi trăncănea despre fiul său, înrolat în slujba mantiilor aurii, la Debarcaderul Regelui.

- E omul regelui, zicea, un bărbat de nădejde, ca şi mine, trup şi suflet alături de Joffrey.

Zicea asta atât de des încât începură să-i spună „Trup şi Suflet pentru Joffrey" ori de câte ori paznicii nu auzeau. „Trup şi Suflet" a fost luat în cea de-a cincea zi.

O tânără mamă, cu faţa mâncată de vărsat-de-vânt, se oferi să le spună de bunăvoie tot ce ştia, dacă îi promiteau să nu se atingă de fata ei. Muntele o ascultă până la capăt,

iar în dimineaţa următoare o luă pe fată, ca să fie sigur că nu-i va ascunde nimic.

Cei aleşi erau interogaţi în faţa tuturor celorlalţi prizonieri, ca să vadă cu toţii ce soartă îi aşteaptă pe rebeli şi pe trădători. Un bărbat pe care ceilalţi îl numeau Gâdilătorul punea întrebările. Avea o faţă atât de obişnuită şi straie atât de simple, încât Arrya l-ar fi putut lua drept sătean înainte de a-1 vedea la treabă.

- Gâdilătorul îi face să urle atât de tare încât fac pe ei, le spuse gârbovul bătrân Chiswyck.

Era bărbatul pe care încercase să-1 muşte, cel care o numise mică sălbăticiune şi îi lovise capul cu pumnul înmă-nuşat în zale. Uneori îl ajuta pe Gâdilător. Alteori îl ajutau ceilalţi. Ser Gregor Clegane însuşi stătea nemişcat, privind şi ascultând, până ce victima murea.

întrebările erau mereu aceleaşi: Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre preţioase? Mai era mâncare? Unde era Lordul Beric Dondarrion? Care dintre săteni l-au ajutat? Când a plecat, încotro s-a îndreptat? Câţi oameni erau cu el? Câţi cavaleri, câţi arcaşi, câţi soldaţi? Ce arme aveau? Câţi erau călare? Câţi erau răniţi? Ce alt duşman mai văzuseră? Cât de numeroşi? Când?

Ce flamuri arborau? Unde se duceau? Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre preţioase? Unde era Lordul Beric Dondarion? Câţi oameni erau cu el? In cea de-a treia zi, Arrya ar fi putut pune ea însăşi întrebările.

Găsiră puţin aur, puţin argint, un sac mare cu monede de aramă, un pocal încrustat cu granat pentru care doi soldaţi aproape că ajunseră să se bată. Aflară că Lordul Beric avea cu el zece muritori de foame, sau o sută de cavaleri călări, că plecaseră spre vest, spre nord sau spre sud, că trecuse lacul cu barca şi că era puternic ca un zimbru sau slăbit de hemoragie. Nimeni nu supravieţuise interogatoriului, nici bărbat, nici femeie, nici copil. Cel mai puternic a rămas în viaţă până la lăsarea serii. Trupurile le erau atârnate dincolo de focuri, pentru lupi.

Până când ajunseră să plece, Arrya ştia că nu era dansatoare pe apă. Syrio Forel nu i-ar fi lăsat niciodată să-1 doboare şi să-i ia sabia, nici nu ar fi stat deoparte când l-au ucis pe Lommy Mâini Verzi. Syrio nu ar fi rămas tăcut în acea casă de piatră, nici nu s-ar fi amestecat supus printre ceilalţi prizonieri. Lupul străvechi era blazonul Casei Stark, dar Arya se simţea mai degrabă ca un miel înconjurat de o turmă de oi. Ii ura pe săteni pentru lipsa lor de voinţă, aproape la fel de mult cum se ura pe ea însăşi.

Lannisterii îi luaseră totul: tată, prieteni, casă, speranţă, curaj. Unul îi luase Acul, în timp ce altul îi rupsese sabia de lemn pe genunchi. Ii luaseră până şi secretul stupid. Hambarul era destul de mare ca să se poată furişa într-un colţ să se uşureze când nu se uita nimeni, dar pe drum era altfel. Se abţinu cât putu mai mult, dar în cele din urmă se aşează pe vine lângă un tufiş şi îşi dădu jos pantalonii în faţa tuturor. Avea de ales: asta sau făcea pe ea. Plăcintă Fierbinte se uită la ea cu ochi mari, rotunzi, dar nimeni altcineva nu se sinchisi să privească. Fete-oi sau băieţi-oi. Lui Ser Gregor şi oamenilor lui nu părea să le pese.

Cei care îi ţineau ostatici nu le permiteau să flecărească. O buză spartă o învăţă pe Arya să-

şi ţină gura. Alţii nu învăţară deloc. Un băiat de trei ani nu mai înceta să-şi strige tatăl, aşa că i-au zdrobit faţa cu un buzdugan. Pe urmă mama băiatului începu să plângă, aşa încât Raff cel Dulce a ucis-o şi pe ea.

Arya îi privea murind şi nu făcea nimic. La ce bun să fii curajos? Una dintre femeile alese pentru interogatoriu încercase să fie curajoasă, dar murise ţipând, ca toţi ceilalţi. Nu erau oameni curajoşi în acel grup, doar oameni speriaţi şi înfometaţi. Majoritatea erau femei şi copii. Cei câţiva bărbaţi erau foarte bătrâni sau foarte tineri, ceilalţi fuseseră legaţi în lanţuri de spânzurătoarea aceea şi lăsaţi pradă lupilor şi ciorilor. Gendry fusese cruţat doar pentru că

recunoscuse că şi-a făcut singur coiful cu coarne; fierarii sau ucenicii de fierari erau prea valoroşi ca să fie omorâţi.

Erau duşi să-1 slujească pe Lordul Tywin Lannister la Harrenhal, le-a spus Muntele.

- Sunteţi trădători şi rebeli, aşa că mulţumiţi-le zeilor voştri că Lordul Tywin vă dă această

şansă. E mai mult decât aţi primi de la tâlhari. Supuneţi-vă, slujiţi şi trăiţi.

- Nu e corect, nu, o auzi pe-o bătrână uscăţivă plângându-i-se alteia, la culcare. N-am trădat nimic, ceilalţi au năvălit şi au luat ce au vrut, la fel ca şi ăştia.

- Dar Lordul Beric nu ne-a făcut nici un rău, şopti prietena sa. Şi preotul acela roşu care îl însoţea a plătit pentru tot ce au luat.

- A plătit? Mi-a luat două găini şi mi-a dat o bucată de hârtie cu un semn pe ea. Pot să

mănânc o bucăţică de hârtie veche şi zdrenţuită, te întreb eu? îmi poate da ouă? Privi împrejur să

vadă dacă era prin preajmă vreun străjer şi scuipă de trei ori. Asta e pentru clanul Tully, asta pentru Lannisteri şi asta pentru clanul Stark.

- E păcat şi e ruşine, şuieră un bătrân. Când bătrânul rege era încă în viaţă, n-ar fi îngăduit aşa ceva.

- Regele Robert? întrebă Arya, uitând de sine.

- Regele Aerys, fie binecuvântat de zei, răspunse cu voce tare bătrânul. Un străjer se apropie, ca să-i reducă la tăcere. Bătrânul îşi pierdu ambii dinţi, iar în noaptea aceea nu mai vorbi nimeni.

In afară de prizonieri, Ser Gregor mai ducea cu el o duzină de porci, o cuşcă cu găini, o vacă sfrijită cu lapte şi nouă căruţe de peşte sărat. Muntele şi oamenii lui aveau cai, dar prizonierii mergeau cu toţii pe jos, iar cei prea slabi ca să ţină pasul erau omorâţi pe loc, la fel ca toţi cei destul de nechibzuiţi care încercau să fugă. Noaptea, străjerii duceau femei în tufişuri şi majoritatea parcă aşteptau asta şi se supuneau destul de uşor. O fată, mai drăguţă decât celelalte, era obligată să meargă cu patru sau cinci bărbaţi în fiecare noapte, până ce-1 lovi pe unul cu o piatră. Ser

Gregor îi puse pe toţi să se uite cum îi taie capul cu o singură lovitură a sabiei sale mari, pentru două mâini.

- Lăsaţi trupul fetei la lupi, porunci el când termină treaba, dându-i sabia scutierului său pentru a o curăţa.

Arya se uita pieziş la Ac, atârnat la şoldul unui soldat chel, cu barba neagră, pe nume Polliver. E bine că mi-au luat-o, gândi ea. Altfel ar fi încercat să-1 ucidă pe Ser Gregor, iar el ar fi tăiat-o în două şi ar fi lăsat-o şi pe ea pradă lupilor.

Polliver nu era atât de rău ca unii dintre ceilalţi, deşi îi furase Acul. In noaptea când a fost prinsă, oamenii lui Lannister fuseseră pentru ea străini fără nume, cu chipuri asemănătoare, cum le erau şi coifurile, dar ajunsese să-i cunoască pe toţi. Trebuia să ştii cine era leneş, cine crud, cine era deştept şi cine prost. Trebuia să afli că, deşi cel căruia îi spuneau Gură de Rahat avea cea mai spurcată limbă pe care o auzise vreodată, bărbatul îţi dădea o bucată de pâine în plus dacă

cereai, în timp ce veselul bătrân Chis-wyck şi Raff cel cu vorba dulce ţi-ar da doar un dos de palmă.

Arya privea, asculta şi îşi şlefuia ura, aşa cum Gendry îşi şlefuise cândva coiful cu coarne.

Dunsen purta acum acele coarne de taur, iar ea îl ura pentru asta. Il ura pe Polliver pentru Ac şi îl ura pe bătrânul Chiswyck care credea că e amuzant. Iar pe Raff cel Dulce, care-şi trecuse suliţa prin gâtul lui Lommy, îl ura şi mai mult. Il ura pe Ser Amory Lorch pent ru Yoren şi îl ura pe Ser Meryn Trant pentru Syrio, îl ura pe Câine pentru că 1-a ucis pe Mycah, fiul măcelarului, îi ura pe Ser Ilyn şi pe Prinţul Joffrey şi pe regină de dragul tatălui ei, al lui Tom Grăsanul, al lui Desmond şi al celorlalţi, chiar şi pentru Lady, lupoaica Sansei. Gâdilătorul era aproape prea înfricoşător ca să-1 urăşti. Uneori, putea aproape să uite că era cu ei. Când nu punea întrebări, era doar un soldat printre ceilalţi, mai tăcut decât majoritatea, cu un chip ca al altor o mie de bărbaţi.

In fiecare seară, Arya le rostea numele: Ser Gre-gor, îi şoptea ea pernei de piatră, Dunsen, Polliver, Chiswyck, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. La Winterfell, Arya se ruga cu mama sa în templul septim şi cu tatăl său în pădurea zeilor, dar nu erau zei aici, pe drumul către Harrenhal, iar înşiruirea ei de nume era singura rugăciune pe care se sinchisea s-o ţină minte.

In fiecare zi mărşăluiau şi în fiecare seară Arya rostea şirul ei de nume, până ce, în sfârşit, copacii începură să se răărească, cedând locul unui peisaj pestriţ de coline domoale, râuri şerpuite şi câmpuri scăldate în soare, unde ruinele oraşelor arse se înălţau negre, ca nişte dinţi stricaţi.

Mai trecu o zi lungă de marş până ce zăriră în depărtare turnurile Harren-halului, profilându-se dincolo de apele albastre ale lacului.

Va fi mai bine după ce vor ajunge la Harrenhal, se îmbărbătau între ei prizonierii, dar Arya nu era atât de sigură. îşi aminti poveştile Bătrânei Nan despre castelul construit pe frică. Harren cel Negru amestecase sânge de om în mortar, obişnuia să spună Nan, coborând glasul, astfel încât copiii erau nevoiţi să se aplece mai aproape ca să audă, dar dragonii lui Aegon i-au pârjolit pe Harren şi pe toţi fiii săi între zidurile mari de piatră. Arya îşi muşcă buza, în timp ce înainta călcând cu picioarele bătătorite. Nu va mai dura mult, îşi spuse, acele turnuri nu pot fi la mai mult de câteva mile depărtare.

Totuşi, merseră ziua întreagă şi aproape toată ziua următoare înainte de a ajunge, în sfârşit, la marginea oştirii Lordului Tywin, care-şi aşezase tabăra la vest de castel, în mijlocul ruinelor arse ale oraşului. Din depărtare, Harrenhal era amăgitor, pentru că era atât de imens. Zidurile sale colosale de apărare se ridicau în spatele lacului, abrupte şi neaşteptate ca piscurile unor munţi, în timp ce, deasupra parapetelor, şirurile de catapulte din lemn şi fier păreau mici ca nişte gândaci.

Duhoarea răspândită de oastea Lannisterilor ajunse la Arya cu mult înainte de a putea să

desluşească însemnele de pe flamurile care răsăreau de-a lungul ţărmului, în vârful pavilioanelor oamenilor vestului. După miros, Arya îşi dădea seama că Lordul Tyrion era aici de ceva vreme.

Latrinele care înconjurau tabăra erau arhipline şi colcăiau de muşte, iar pe ţăruşii ascuţiţi care protejau perimetrul văzu un puf palid, verzui.

Casa porţii de la Harrenhal, în sine la fel de impunătoare ca Marea Fortăreaţă de la Winterfell, era pe cât de masivă, pe atât de distrusă, cu pietrele fisurate şi decolorate. De afară, doar vârfurile a cinci turnuri imense puteau fi zărite în spatele zidurilor. Cel mai scund dintre ele era de două ori mai înalt decât cel mai mare turn din Winterfell, dar nu se avânta în văzduh ca un

turn adevărat. Arya se gândi că arătau ca degetele chircite, noduroase, ale unui bătrân, orbecăind după un nor trecător. îşi aminti că Nan îi spusese cum se topise piatra şi cum se scursese, precum ceara de lumânări, în jos, pe trepte şi pe ferestre, răspândind o strălucire sângerie, dogoritoare, căutându-1 pe Harren în ascunzătoare. I se părea verosimil; fiecare turn era mai grotesc şi mai diform decât celălalt, zgrunţuros, crăpat şi distrus.

- Nu vreau să merg acolo, protestă Plăcintă Fierbinte în timp ce Harrenhalul îşi deschidea porţile în faţa lor. Acolo sunt fantome.

Chiswyck îl auzi, dar de data aceasta, se mulţumi să zâmbească.

- Brutarule, ai de ales. Vino să te alături fantomelor, sau rămâi de unul singur.

Plăcintă Fierbinte intră, alături de ceilalţi. In răsunătoarea sală de baie din piatră şi lemn, ostaticii fură dezbrăcaţi şi puşi să se spele şi să se frece bine în căzi pline cu apă fierbinte. Două

bătrâne fioroase supravegheau procesul, discutând despre ei fără menajamente, de parcă ar fi fost nişte măgari proaspăt achiziţionaţi. Când veni rândul Aryei, Jupâneasa Amabel cloncăni dezaprobator la vederea picioarelor sale, în timp ce Jupâneasa Harra îi pipăi bătăturile de pe degete, dobândite în lungile ore de exerciţii cu Acul.

- Le-a făcut frecând untul, pun pariu, zise ea. Eşti vreo progenitură de fermier, nu-i aşa?

Ei, nu contează, fata mea, ai şansa să ajungi mai sus în lumea aceasta dacă munceşti din greu.

Dacă nu-ţi vei da silinţa, vei fi bătută. Şi cum îţi zice?

Arya nu îndrăznea să-şi spună adevăratul nume, dar nici Arry nu era bun, căci era un nume de băiat şi puteau vedea că nu era băiat.

- Nevăstuică, zise ea, rostind primul nume de fată care îi veni în minte. Lommy îmi zicea Nevăstuică.

- îmi dau seama de ce, pufni Jupâneasa Amabel. Părul ăla ca de sperietoare, care mai e şi cuib pentru păduchi, pe deasupra. Il vom tăia şi pe urmă treci la bucătărie.

- Aş prefera să îngrijesc caii. Aryei îi plăceau caii şi poate, fiind în grajduri, ar fi putut să

fure unul şi să evadeze.

Stăpâna Harra o pocni atât de tare încât buza umflată i se sparse din nou.

- Şi ţine-ţi gura, altfel o s-o capeţi şi mai rău. Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

Sângele din gură avea un gust sărat, de metal. Arya plecă privirea fără să spună nimic.

Dacă aş avea încă Acul, n-ar îndrăzni să mă lovească, gândi ea posomorâtă.

- Lordul Tywin şi cavalerii lui au grăjdari şi slujitori care să se îngrijească de caii lor, n-au nevoie de una ca tine, zise Jupâneasa Amabel. Bucătăriile sunt curate şi îngrijite, iar acolo e mereu un foc cald, lângă care poţi dormi, şi mâncare din belşug. Poate te-ai fi descurcat acolo, dar văd că nu eşti fată isteaţă. Harra, cred că trebuie să i-o dăm lui Weese.

- Dacă crezi tu, Amabel.

Ii dădură o haină de lână aspră, cenuşie, şi o pereche de pantofi care nu-i erau buni şi o trimiseră de acolo.

Weese era un slujbaş de rând al Turnului Plângător, un om îndesat, cu un buboi de nas cărnos şi un cuib de furuncule roşii, inflamate, într-un colţ al buzelor sale cărnoase. Arya era printre cei şase prizonieri trimişi la el. Ii privi de sus până jos cu ochi sfredelitori.

- Lannisterii sunt generoşi cu cei care îi slujesc bine, o onoare pe care nimeni de teapa voastră nu o merită, dar în vreme de război omul se descurcă doar cu ce are la îndemână. Munciţi

cu râvnă şi vedeţi-vă de treabă, şi s-ar putea ca într-o zi să vă ridicaţi la fel de sus ca mine. Dar, dacă vă gândiţi să vă bazaţi pe bunătatea stăpânului, la mine veţi ajunge după ce pleacă el. Păşea ţanţoş dintr-o parte în alta, în faţa lor, spunându-le cum nu trebuie să se uite niciodată în ochii celor de obârşie nobilă, să nu vorbească

neîntrebaţi, nici să nu stea în calea stăpânului. Nasul meu nu mă înşală niciodată, se făli el.

Simt mirosul sfidării, simt mirosul mândriei, simt mirosul nesupunerii. Dacă simt izul unei asemenea duhori, veţi da socoteală. Când vă adulmec, nu vreau să simt altceva decât mirosul fricii.

DAENERYS

Pe zidurile Qarthului, oamenii băteau gongul vestind sosirea ei, în timp ce alţii suflau în cornuri ciudate, care le înconjurau trupurile ca nişte şerpi mari de bronz. O coloană de oameni călare pe cămile ieşi din oraş pentru a-i fi gardă de onoare. Călăreţii purtau armuri cu solzi de aramă, coifuri cu cioc împodobite cu colţi de aramă şi cu pene lungi, negre, mătăsoase, stând înălţaţi în şeile încrustate cu granate şi rubine. Cămilele erau acoperite cu pături, în sute de culori diferite.

- Qarth e cel mai mare oraş care a existat sau va exista vreodată, îi spusese Pyat Pree mai demult, pe când se aflau printre oasele din Vaes Tolorro. Este centrul lumii, poarta dintre nord şi sud, puntea dintre est şi vest, vechi de când lumea şi atât de măreţ, încât Saathos cel înţelept şi-a scos ochii după ce 1-a privit pentru prima oară, ştiind că tot ceea ce urma să vadă de atunci înainte i se va părea, prin comparaţie, sordid.

Dany considera cuvintele vrăjitorului cam exagerate, dar splendoarea marelui oraş era de netăgăduit. Trei ziduri groase, sculptate cu măiestrie, înconjurau Qarthul. Zidul exterior era din gresie roşie, înalt de treizeci de picioare şi decorat cu animale: şerpi târându-se, ulii zburând, peşti înotând, intercalaţi cu lupi din pustiul roşu, cu cai suri şi elefanţi mon-struoşi. Peretele din mijloc, înalt de douăzeci de picioare, era din granit gri, acoperit de scene de război: săbii încăierate, scuturi şi suliţe, săgeţi în zbor, eroi în luptă, copii măcelăriţi şi ruguri aprinse. Zidul interior era de cincisprezece picioare înălţime, din marmură neagră, cu sculpturi care o făcură pe Dany să roşească până ce şi-a spus că e o proastă. Nu era fecioară; dacă se putea uita la scenele de măcel de pe zidul cenuşiu, de ce ar trebui să-şi

îndepărteze privirile de la imaginile unor bărbaţi şi femei care-şi ofereau unul altuia plăcere?

Porţile exterioare erau bandate cu aramă, cele din mijloc cu fier, iar cele din interior erau ţintuite cu ochi de aur. Toate se deschiseră la apropierea lui Dany. In vreme ce intra călare în

oraş, pe calul ei argintiu, copii mici se repeziră să presare flori în calea ei. Purtau sandale aurii şi erau pictaţi în culori vii, fără nimic altceva pe ei.

Toate culorile care lipseau de la Vaes Tolorro îşi găsiseră drumul către Qarth; clădirile se îngrămădeau în jurul ei, fantastice ca un vis febril, în nuanţe de trandafiriu, violet şi ocru. Trecu pe sub un arc de bronz, construit în forma unor şerpi care se împerecheau, cu solzi, fulgi delicaţi de jad, obsidian şi lapis lazuli. Turnuri înguste se ridicau mai înalte decât văzuse Dany vreodată, iar fântâni îngrijite construite în for-me de grifoni, de dragoni şi de manticore umpleau fiecare piaţă.

Qartheenii stăteau pe marginea străzilor şi priveau din balcoanele lor delicate care păreau prea fragile ca să le suporte greutatea. Erau oameni înalţi, palizi, îmbrăcaţi în pânză, satin şi blănuri de tigru, fiecare fiind un lord sau o doamnă în ochii lui Dany. Femeile purtau rochii care lăsau un sân dezgolit, în timp ce bărbaţii preferau cămăşi de mătase cu şiraguri de mărgăritare.

Trecând pe lângă ei, cu haina-i din piele de leu şi cu Dragonul negru pe un umăr, Dany se simţea jerpelită şi barbară. Oamenii ei îi numeau pe Qartheeni „Oameni de Lapte", pentru că erau palizi, iar Khal Drogo visase la ziua când va putea pustii marile oraşe din est. Privi la călăreţii ei de sânge, cu ochii negri, migdalaţi, care nu lăsau să li se ghicească gândurile. Oare ei nu văd altceva decât prada? se întrebă ea. Cât de sălbatici trebuie să le părem acestor Qartheeni!

Pyat Pree conducea micul ei khalasar spre centrul unei arcade imense, unde se înălţau, pe coloane de marmură

verde şi albă, eroii străvechi ai oraşului, de trei ori mai înalţi decât statura unui om. Trecură printr-un bazar aflat într-o clădire cavernoasă, al cărei tavan din şipci găzduia o mie de păsări viu colorate. Pe zidurile terasate, deasupra prăvăliilor, înfloreau arbori şi flori, în timp ce dedesubt, parcă tot ceea ce zeii aşezaseră în această lume era de vânzare.

Armăsarul ei se retrase sperios când prinţul negustor Xaro Xhoan Daxos se îndreptă către ea; caii nu suportau apropierea cămilelor, descoperise Dany.

- Dacă vezi aici ceva ce ţi-ai dori, o, prea frumoasă femeie între femei, trebuie doar să spui şi va fi al tău, îi strigă Xaro de pe şaua sa împodobită cu coarne.

- Qarth însuşi este al ei, nu are nevoie de fleacuri, vorbi cu glas cântat Pyat Pree, omul cu buze albastre, din cealaltă parte. Va fi aşa cum am promis, Khalessi. Vino cu mine la Casa Celor Nemuritori şi vei bea din adevăr şi din înţelepciune.

- De ce ar avea nevoie de Palatul tău de Praf, când eu îi pot da lumina soarelui, apă dulce şi mătăsuri în care să doarmă? îi zise Xaro vrăjitorului. Cei Treisprezece vor aşeza o coroană de jad negru şi opale de foc pe frumosul ei cap.

- Singurul palat pe care îl doresc este castelul roşu de la Debarcaderul Regelui, nobile Pyat. Dany era circumspectă în privinţa vrăjitorului, maegi Mirri Maz Duur o prevenise asupra celor care se jucau de-a vrăjitoria. Şi dacă mai marele Qarthului vrea să-mi facă daruri, să-mi dea corăbii şi săbii, ca să-mi redobândesc ceea ce-mi aparţine de drept.

Colţurile buzelor albastre ale lui Pyat se ridicară, într-un zâmbet graţios.

- Va fi aşa cum porunceşti, Khaleesi. Se îndepărtă, legănându-se odată cu mişcarea cămilei, cu veşmintele lungi, împodobite cu mărgăritare, fluturând în urma lui.

- Tânăra regină e înţeleaptă, în ciuda anilor săi, îi şopti Xaro Xhoan Daxos de pe şaua înaltă. In Qarth există o zicală: Casa unui vrăjitor e construită pe oase şi pe minciuni.

- Atunci de ce coboară oamenii glasul când vorbesc despre vrăjitorii din Qarth? Puterea şi înţelepciunea lor e venerată în tot estul.

- Cândva au fost puternici, fu de acord Xaro, dar acum sunt ridicoli, ca acei bătrâni soldaţi lipsiţi de vlagă, care se fălesc cu vitejia lor multă vreme după ce puterea şi priceperea i-au părăsit. îşi citesc sulurile sfărâmate, beau umbra-înserârii până ce li se al-băstresc buzele şi fac aluzii la puteri de temut, dar, în comparaţie cu cei de dinaintea lor, sunt nişte păstăi goale.

Darurile lui Pyat Pree se vor transforma în praf în mâinile tale, te previn.

Dădu bice cămilei şi se îndepărtă.

- Cioara cheamă corbul înapoi, murmură Ser Jorah în Limba Comună din Westeros.

Cavalerul exilului mergea călare în dreapta ei, ca întotdeauna. Pentru intrarea lor în Qarth, lăsase deoparte veşmintele Dothraki şi îşi puse din nou platoşa, zalele şi straiele de lână ale Celor Şapte Regate îndepărtate. Ai face bine să-i eviţi pe amândoi, înălţimea Ta.

- Acei bărbaţi mă vor ajuta să-mi capăt coroana, răspunse ea. Xaro are o avere uriaşă, iar Pyat Pree...

- ... se preface că are putere, o completă fulgerător cavalerul. Pe tunica sa verde-închis, ursul Casei

Mormont stătea pe labele din spate, negru şi fioros. Jorah nu arăta mai puţin feroce în timp ce scruta încruntat mulţimea care umplea bazarul. N-aş zăbovi mult aici, regina mea. îmi displace chiar şi mirosul acestui loc. Dany zâmbi.

- Poate că simţi miros de cămile. Qartheeni au un miros destul de dulce pentru nasul meu.

- Mirosurile dulci sunt uneori folosite pentru a le acoperi pe cele infecte.

Marele meu urs, gândi Dany. Sunt regina lui, dar voi fi mereu şi puiul lui, şi mă va păzi întotdeauna. O făcea să se simtă în siguranţă, dar în acelaşi timp o întrista. Şi-ar fi dorit să-1

iubească mai mult decât îl iubea.

Xaro Xhoan Daxos îi oferise lui Dany ospitalitatea casei sale pe timpul cât se va afla în oraş. Se aşteptase la ceva măreţ, dar nu se aşteptase la un palat mai mare decât multe târguri la un loc. Palatul lui Magister Illyrio pare cabana unui porcar pe lângă acesta, gândi ea. Xaro jurase că locuinţa lui îi putea găzdui confortabil pe toţi oamenii ei, cu tot cu cai; într-adevăr, îi înghiţea.

Ii fusese repartizată o aripă întreagă. Urma să aibă propriile grădini, un bazin din marmură, un turn de observaţie şi labirintul vrăjitorului. Sclavii se vor ocupa de toate nevoile ei. In camerele ei, podelele erau din marmură verde, pereţii erau acoperiţi cu draperii colorate din mătase care sclipeau la fiecare pală de vânt.

- Eşti prea generos, îi spuse lui Xaro Xhoan Daxos.

- Pentru Mama Dragonilor nici un dar nu este prea mare. Xaro era un om elegant, cu capul pleşuv şi un nas mare ca un cioc, acoperit cu opal, rubine şi cu solzi de jad. Mâine, te vei ospăta cu păun şi limbă de ciocârlie şi vei asculta o muzică demnă de cea mai frumoasă dintre femei.

Cei Treisprezece vor veni să-ţi aducă omagii, şi toţi mai marii Qarthului.

Toţi mai marii Qarthului vor veni sa-mi vadă dragonii, gândi Dany, dar îi mulţumi lui Xaro pentru amabilitate înainte de a se despărţi de el. Pyat Pree plecă şi el, promiţând să le ceară Celor Nemuritori o audienţă.

- O onoare rară, ca ninsorile de vară.

înainte de pleca, îi sărută picioarele goale cu buzele sale albăstrii şi o obligă să accepte un dar, un vas cu o pomadă care, jura el, îi va permite să vadă spiritele aerului. Ultimul dintre vizitatori care plecă fu Quaithe, prezicătoarea. De la ea, Dany primi doar un avertisment:

- Păzeşte-te, spuse femeia cu masca roşie, lăcuită.

- De cine?

- De toţi. Vor veni zi şi noapte să vadă minunea care s-a născut din nou în lume, şi când vor vedea, vor râvni. Căci

dragonii sunt foc întrupat, iar focul este putere.

Când plecă şi Quaithe, Ser Jorah zise:

- Adevăr grăieşte, regina mea..., deşi nici ea nu-mi place mai mult decât ceilalţi.

- Nu o înţeleg.

Pyat şi Xaro o copleşiseră cu promisiuni din clipa în care i-au zărit dragonii, declarându-se slujitorii ei devotaţi în toate, dar de la Quaithe se alesese doar cu un cuvânt criptic. Şi o tulbura faptul că nu văzuse niciodată chipul femeii. Aminteşte-ţi de Mirri Maz Duur, îşi spuse.

Aminteşte-ţi trădarea. Apoi se adresă călăreţilor ei de sânge:

- Vom continua să avem propria noastră pază cât timp vom sta aici. Vedeţi ca nimeni să nu intre în aripa aceasta a castelului fără permisiunea mea şi aveţi grijă ca dragonii să fie bine păziţi.

- Aşa vom face, Khaleesi, răspunse Aggo.

- Am văzut doar acele părţi ale Qarthului pe care Pyat Pree a vrut să le vedem, continuă

ea. Rakharo, du-te şi vezi restul şi spune-mi ce ai descoperit. Ia cu tine bărbaţi de nădejde - şi femei, ca să meargă în locurile unde bărbaţii nu au acces.

- Cum spui, aşa voi face, sânge din sângele meu, zise Rakharo.

- Ser Jorah, caută docurile şi vezi ce fel de corăbii sunt ancorate. A trecut o jumătate de an de când am auzit ultima dată veşti de la Cele Şapte Regate. Poate că zeii au trimis aici vreun căpitan vrednic din Wes-teros, cu o corabie care să ne ducă acasă.

Cavalerul se încruntă.

- Asta nu ar fi politicos. Uzurpatorul te-ar ucide, e limpede ca lumina zilei. Mormont îşi agăţă degetele de cingătoare. Locul meu e aici, lângă tine.

- Mă poate păzi şi Jhogo. Tu cunoşti mai multe limbi decât oricare dintre călăreţii de sânge, iar clanul

Dothraki nu are încredere în mare şi în cei care navighează. Doar tu poţi să îndeplineşti această misiune. Du-te printre corăbii şi vorbeşte cu echipajele, află de unde sunt şi încotro se îndreaptă, şi ce fel de oameni le conduc.

Fără tragere de inimă, exilatul încuviinţă.

- Cum spui, regina mea.

După ce plecară toţi, slujitoarele o dezbrăcară de veşmintele murdare pe care le purta, iar Dany merse în vârful degetelor spre locul unde se afla bazinul de marmură, plin cu peşti aurii care începură, curioşi, să-i ciugulească pielea, gâdilând-o. Îi făcea bine să închidă ochii şi să

plutească, ştiind că putea să se odihnească după pofta inimii. Se întreba dacă Fortăreaţa lui Aegon avea un asemenea bazin şi grădini înmiresmate, pline de lavandă şi de mentă. Trebuie să

aibă, cu siguranţă. Viserys a spus întotdeauna că Cele Şapte Regate sunt mai frumoase decât orice alt loc de pe pământ.

Gândul la casa ei o nelinişti. Dacă iubitul ei soţ ar fi fost în viaţă, şi-ar fi condus khalassarul peste apele otrăvite şi ar fi măturat din cale duşmanii, dar puterea lui părăsise această lume.

Călăreţii ei de sânge rămăseseră devotaţi pe viaţă şi pricepuţi în luptă, dar în felul lor. Dothrakii jefuiau oraşe şi prădau regate, nu le conduceau. Dany nu dorea să transforme Debarcaderul Regelui în ruine înnegrite, bântuite de fantome. Se scăldase destul în lacrimi. Vreau să am un regat frumos, să-l umplu de bărbaţi voinici, fecioare drăgălaşe şi copii veseli. Vreau ca oamenii mei să zâmbească atunci când mă văd trecând, aşa cum spunea Viserys că zâmbeau când îl vedeau pe tatăl meu.

Dar înainte de a putea face asta, trebuia să cucerească.

Uzurpatorul te va ucide, e limpede ca lumina zilei, spusese Mormont. Robert îl omorâse pe bravul ei frate Rhaegar, şi unul dintre sclavii săi trecuse marea Dothraki să o otrăvească pe ea şi pe fiul ei nenăscut. Se spunea că

Robert Baratheon era puternic ca un taur şi neînfricat în luptă, un om care nu iubea nimic mai presus decât războiul. Şi alături de el erau marii lorzi pe care fratele ei îi numise câinii Uzurpatorului: Eddard Stark, cu ochii săi reci şi cu inima îngheţată, şi Lannisterii aurii, tată şi fiu, atât de bogaţi, de puternici şi de perfizi.

Cum putea spera să răstoarne asemenea oameni? Când Khal Drogo era în viaţă, oamenii tremurau şi îi făceau daruri ca să-i potolească mânia. Dacă nu, le lua oraşele, bogăţiile, nevestele şi tot. Dar khalassarul lui fusese imens, în timp ce al ei era slab. Oamenii ei o urmaseră peste deşertul roşu, când îşi urmărise cometa, şi o vor urma şi peste apa otrăvită, dar nu era îndeajuns.

S-ar putea ca nici dragonii să nu fie suficienţi. Viserys crezuse că regatul se va ridica pentru regele său de drept..., dar Viserys fusese un nebun, iar nebunii cred în lucruri nebuneşti.

îndoielile o făceau să tremure. Dintr-odată, apa i se păru rece, iar micii peşti care îi ciuguleau pielea deveniseră sâcâitori. Dany se ridică şi ieşi din bazin.

- Irri, strigă ea. Jhiqui!

în timp ce slujnicele o ştergeau şi o înveşmântau într-o rochie de mătase nisipie, gândurile ei se îndreptară către cei trei care o căutaseră în Oraşul Oaselor. Steaua însângerată m-a condus la Qarth cu un scop. Aici voi găsi ceea ce îmi trebuie, dacă am puterea să iau ceea ce mi se oferă

şi înţelepciunea să mă feresc de curse şi capcane. Dacă zeii doresc ca eu să înving, se vor îngriji de'asta, îmi vor trimite un semn, iar dacă nu... dacănu...

Era aproape seară şi Dany îşi hrănea dragonii când Irri păşi înăuntru, printre draperiile de mătase, ca să-i spună că Ser Jorah s-a întors de la docuri... şi nu era singur.

- Trimite-1 înăuntru cu cine o fi cel pe care 1-a adus, zise ea curioasă.

Când intrară, Dany era aşezată pe un maldăr de perne, cu dragonii de jur-împrejur. Omul pe care-1 adusese purta o

mantie din pene verzi şi galbene şi avea pielea neagră ca antracitul lustruit.

- înălţimea Ta, spuse cavalerul, ţi-1 aduc pe Qu-huru Mo, căpitan al Vântului Cafeniu, din Oraşul Copacilor înalţi.

Negrul îngenunche.

- Sunt profund onorat, regina mea, zise el, dar nu în limba Insulelor Verii, pe care Dany nu o cunoştea, ci în Valyriana dulce a Celor Nouă Oraşe Libere.

- Onoarea e de partea mea, Quhuru Mo, răspunse Dany în aceeaşi limbă. Ai venit din Insulele Verii?

- Aşa este, înălţimea Ta, dar, cu mai puţin de jumătate de an în urmă, am poposit în Oraşul Vechi. De acolo îţi aduc un dar minunat.

- Un dar?

- O veste, Mamă neînfricată a Dragonilor. Iţi spun că Robert Baratheon e mort.

Dincolo de ziduri, peste Qarth, se lăsa înserarea, dar în inima lui Dany răsărise un soare.

- Mort? repetă ea. In poala lui Dany, Dragonul negru sâsâi şi în faţa ei se ridică un fum palid, ca un văl. Eşti sigur? Uzurpatorul e mort?

- Aşa se spune în Oraşul Vechi, în Dorne şi în Lys şi în toate celelalte porturi prin care am trecut.

Mi-a trimis vin otrăvit, dar eu sunt în viaţă, iar el este mort.

- Cum a murit? Pe umăr, palidul Viserion îşi fâlfâi aripile de culoarea untului, agitând aerul.

- Sfâşiat de un mistreţ fioros, în timp ce vâna în pădurea sa regală, sau cel puţin aşa am auzit în Oraşul Vechi. Alţii spun că regina lui 1-a trădat, sau fratele său, sau Lordul Stark, care era Mâna Regelui. Totuşi, poveştile se potrivesc într-o privinţă: Regele Robert e mort şi îngropat.

Dany nu văzuse niciodată chipul Uzurpatorului, dar rareori trecea o zi fără să se gândească

la el. Umbra lui uriaşă se aşezase asupra ei din ceasul în care s-a născut, de când a ieşit la lumină, în mijlocul

sângelui şi al furtunii, într-o lume în care nu mai avea loc. Iar acum acest străin de abanos alungase umbra aceea.

- Băiatul stă acum pe Tronul de Fier, spuse Ser Jorah.

- Regele Joffrey domneşte, îl aprobă Quhuru Mo, dar Lannisterii conduc. Fraţii lui Robert au părăsit

Debarcaderul Regelui. Umblă vorba că au de gând să revendice coroana. Iar Mâna Regelui a căzut, Lordul Stark, care a fost prietenul Regelui Robert. A fost arestat pentru trădare.

- Ned Stark trădător? mârâi Ser Jorah. Nu prea se nimereşte. Vară Lungă va reveni înainte ca cineva să-i mânjească preţioasa onoare.

- Ce onoare putea să aibă? zise Dany. Şi-a trădat adevăratul rege, la fel ca şi aceşti Lannisteri. Ii făcea plăcere să audă cum câinii Uzurpatorului se luptau între ei, deşi nu era surprinsă. Se întâmplase acelaşi lucru când a murit Drogo al ei şi marele său khalasar s-a sfâşiat în bucăţi. E mort şi fratele meu, Viserys, care a fost adevăratul rege, îi spuse celui venit din Insula Verii. Khal Drogo, nobilul meu soţ, 1-a ucis cu o coroană de aur topit.

Fratele ei ar fi fost oare mai înţelept dacă ar fi ştiut că răzbunarea pentru care se rugase îi era atât de la-ndemână?

- Atunci îţi împărtăşesc durerea, Mamă a Dra-gonilor, şi plâng pentru însângeratul Westeros, văduvit de regele său de drept.

Sub degetele blânde ale lui Dany, Rhaegal cel verde îl privi pe străin cu ochi de aur topit.

Când deschise gura, dinţii îi străluciră ca nişte ace negre.

- Când se întoarce corabia ta la Westeros, căpitane?

- Mă tem că nu mai devreme de un an sau chiar mai mult. De aici, Vântul Cafeniu se îndreptă către est, să facă negoţ în jurul Mării de Jad.

- înţeleg, zise Dany dezamăgită. Atunci îţi doresc vânt bun şi bun negoţ. Mi-ai adus un dar de preţ.

- Am fost răsplătit din belşug, mare regină. Ea rămase nedumerită:

- Cum aşa?

Ochii omului străluciră.

- Am văzut dragonii. Dany râse.

- Şi îi vei vedea şi mai mult într-o bună zi, sper. Vino la mine, la Debarcaderul Regelui, când voi fi pe tronul tatălui meu, şi vei primi o mare răsplată.

Bărbatul promise că aşa va face şi îi sărută uşor degetele, luându-şi rămas-bun. Jhiqui îl conduse afară, în timp ce Ser Jorah Mormont rămase pe loc.

- Khaleesi, zise cavalerul când rămaseră singuri. Eu nu aş vorbi atât de deschis despre planurile mele dacă aş fi în locul tău. Acum omul ăsta va răspândi povestea peste tot unde se va duce.

- Foarte bine, răspunse ea. Lasă să ştie întreaga lume care îmi e scopul. Uzurpatorul e mort, ce contează?

- Nu toate poveştile marinarilor sunt adevărate, o avertiză Ser Jorah şi, chiar dacă Robert ar fi într-adevăr mort, în locul lui domneşte fiul său. Asta nu schimbă nimic, sincer.

- Asta schimbă totul. Dany se ridică brusc. Ţipând, dragonii se descolăciră şi îşi întinseră

aripile. Drogon fâlfâi şi se agăţă cu ghearele de arcadă. Ceilalţi traversară cu repeziciune podeaua, cu vârfurile aripilor frecându-se de marmură. Mai demult, Cele Şapte Regate erau asemenea khalasarului pe care 1-a avut

Drogo al meu, o sută de mii erau ca unul sub comanda lui. Acum zboară în bucăţi, la fel cum s-a întâmplat cu khalasarul meu după ce khal al meu a murit.

- înalţii lorzi s-au luptat dintotdeauna. Spune-mi cine a câştigat şi am să-ţi spun ce înseamnă. Khaleesi, Cele Şapte Regate nu vor cădea în mâinile tale ca tot atâtea piersici coapte.

Vei avea nevoie de o flotă, de aur, de armate, de alianţe...

- Ştiu toate astea. Ii luă mâna într-a ei şi îl privi în ochii negri, bănuitori. Uneori mă

priveşte ca pe un copil pe care trebuie să-l apere, iar uneori cape o femeie cu care ar vrea să se culce, dar oare mă

vede vreodată cu adevărat ca pe regina lui? Nu mai sunt fetiţa speriată pe care ai întâlnit-o în Pentos. Număr doar cincisprezece zile aniversare, e adevărat, dar sunt la fel de bătrână ca babele din dosh khaleen şi la fel de tânără ca dragonii mei. Jorah, am născut un copil, am ars un khal şi am traversat pustiul roşu şi Marea Dothraki. Sângele meu este sângele dragonilor.

- La fel a fost şi sângele fratelui tău, răspunse el cu încăpăţânare.

- Eu nu sunt Viserys.

- Nu, recunoscu el. Ai mai mult din Rhaegar, cred, dar chiar şi Rhaegar a fost ucis. Robert a dovedit asta la Trident, cu un simplu ciocan de război. Chiar şi dragonii pot muri.

- Dragonii mor. Se ridică pe vârfuri pentru a-1 săruta uşor pe obrazul nebărbierit. Dar mor şi ucigaşii dragonilor.

BRAN

Meera se mişca prudentă în cerc, cu năvodul bălă-bănindu-i-se în mâna stângă şi cu tridentul în dreapta. Vara o urmărea cu ochii ei aurii, răsucindu-se, cu coada încordată şi ridicată.

Pândind, pândind...

- Păzea! strigă fata, iar tridentul ţâşni.

Lupul trecu pe nesimţite în stânga şi sări, înainte ca ea să apuce să scoată tridentul. Meera aruncă năvodul, iar ochiurile lui încâlcite se desfăcură în faţa ei. Săritura lupului îl aruncă pe Bran în plasă. O trase după el, în timp ce o lovea pe Meera în piept şi o izbea peste spate. Suliţa fetei zbură, răsucindu-se. Iarba umedă îi amortiza căderea, dar se prăbuşi cu un oftat. Lupul se ghemui deasupra ei.

Bran strigă:

- Ai pierdut.

- A câştigat, spuse fratele ei, Jojen. Vara e prins în capcană.

Avea dreptate, vedea şi Bran. Mârâind şi trăgând de năvod, încercând să se elibereze, Vara nu făcea

decât să se încâlcească mai tare. Nici nu putea să treacă prin năvod, muşcându-1.

- Lasă-1 să iasă.

Râzând, fata Reed cuprinse lupul în braţe şi se rostogoli cu el. Vara scoase un scâncet jalnic, lovind cu picioarele corzile care i le ţineau legate. Meera în-genunche, desfăcu o legătură, trase de un colţ, smuci cu îndemânare ici şi colo, şi dintr-odată lupul fu liber.

- Vara, la mine! Bran îşi desfăcu braţele. Pază! spuse el, cu o clipă înainte ca lupul să se arunce asupra lui. Se agăţă cu toată puterea, în timp ce lupul îl târa prin iarbă. Se luptară, se rostogoliră şi se agăţară unul de altul, unul mârâind şi chelălăind, celălalt râzând. In cele din urmă, Bran se tolăni deasupra lupului plin de noroi.

- Lup cuminte, gâfâi el. Vara îl linse pe ureche. Meera clătină din cap.

- Nu se înfurie niciodată?

- Cu mine, nu. Bran îl înhaţă de urechi şi Vara îl apucă fioros cu dinţii, dar totul era doar o joacă. Uneori mă trage de haine, dar nu a ajuns niciodată până la sânge.

- Sângele tău, vrei să spui. Dacă ar fi trecut prin năvodul meu...

- Nu ţi-ar fi făcut nici un rău. Ştie că îmi placi. Toţi ceilalţi lorzi şi cavaleri plecaseră cu o zi sau

două în urmă la sărbătoarea recoltei, dar fraţii Reed rămăseseră, devenind tovarăşii constanţi ai lui Bran. Jojen era atât de grav, încât Bătrâna Nan îl numea „Bunicuţul", dar Meera îi amintea lui Bran de sora lui, Arya. Nu se ferea să se murdărească, alerga, se lupta şi trăgea cu suliţa ca un băiat. Totuşi, era mai mare decât Arya. Avea aproape şaisprezece ani, era femeie în toată puterea. Amândoi fraţii Reed erau mai mari decât Bran, şi chiar dacă cea de-a noua zi de naştere a lui venise şi trecuse în sfârşit, nu-1 tratau niciodată ca pe un copil.

- Mi-aş dori să fiţi voi străjerii noştri, în locul Walderilor. începu să se târască spre cel mai apropiat copac. Mersul lui

târâş, zvârcolit, era o privelişte dizgraţioasă, dar când Meera se apropie să-1 ridice, Bran spuse: Nu, nu mă ajuta. Se rostogoli greoi, se împinse şi se răsuci înapoi, folosindu-şi forţa braţelor, până ce ajunse să stea sprijinit de trunchiul unui frasin uriaş.

Vezi, ţi-am spus eu. Vara se întinse, cu capul în poala lui Bran. N-am mai cunoscut până acum pe nimeni care să se lupte cu năvodul, îi spuse Meerei, scărpinând lupul după urechi. Maestrul tău de arme te-a învăţat să lupţi cu năvodul?

- Tata m-a învăţat. La Greywater nu avem cavaleri. Nici maeştri de arme şi nici un maester.

- Cine se ocupă de corbi? Fata zâmbi.

- Corbii nu pot găsi Rondul Greywater, după cum nici duşmanii noştri nu pot.

- De ce nu?

- Pentru că se mişcă, îi răspunse.

Bran nu mai auzise niciodată despre un castel mişcător. O privi cu îndoială, dar nu-şi putea da seama dacă îl tachina sau nu.

- Aş vrea să îl pot vedea. Crezi că nobilul tău tată m-ar lăsa să vin în vizită când războiul se va sfârşi?

- Vei fi primit cu mare bucurie, prinţul meu. Atunci sau acum.

-Acum? Bran îşi petrecuse toată viaţa la Winterfell. Ardea de dorinţa de a vedea locuri îndepărtate. Aş putea să-1 întreb pe Ser Rodrik când se întoarce.

Bătrânul cavaler era plecat la est, încercând să facă ordine acolo. Bastardul lui Roose Bolton provocase toate necazurile, punând mâna pe Lady Hornwood la întoarcerea ei de la sărbătoarea recoltei, căsăto-rindu-se cu ea chiar în noaptea aceea, deşi era destul de tânăr ca să-i fie fiu. Pe urmă, Lordul Manderly i-a luat castelul. Ca să apere proprietăţile familiei Hornwood de clanul Bolton, scrisese el, dar Ser Rodrik se înfuriase pe el aproape la fel de tare ca şi pe bastardul lui.

- Ser Rodrik s-ar putea să mă lase să mă duc. Maester Luwin nu m-ar lăsa niciodată.

Aşezat cu picioarele încrucişate sub copacul inimii, Jojen Reed îl privi grav:

- Ar fi bine dacă ai pleca de la Winterfell, Bran.

- Serios?

- Da. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Fratele meu are viziunea verde, zise Meera. Visează lucruri care nu s-au întâmplat, dar uneori se adeveresc.

- Nu există uneori, Meera. Privirile li se întâlniră, el trist, ea sfidătoare.

- Spune-mi ce se va întâmpla, zise Bran.

- O să-ţi spun, răspunse Jojen, dacă-mi spui şi tu despre visele tale.

Pădurea zeilor se cufundă în tăcere. Bran auzea frunzele foşnind şi, de departe, bălăceala lui Hodor în iazurile fierbinţi. Se gândi la omul de aur şi la cioara cu trei ochi, îşi aminti oasele trosnindu-i între fălci şi gustul de aramă al sângelui.

- Eu nu visez. Maester Luwin îmi dă prafuri de dormit.

- Iţi sunt de folos?

- Uneori. Meera spuse:

- întreg Winterfellul ştie că te trezeşti noaptea urlând şi năduşind, Bran. Şi femeile vorbesc despre asta. Şi paznicii, în camera lor.

- Spune-ne ce te sperie atât de tare, zise Jojen.

- Nu vreau. Oricum, sunt doar vise. Maester Luwin spune că visele pot să însemne ceva sau nimic.

- Fratele meu visează ca toţi băieţii, şi visele acelea pot să nu însemne nimic, zise Meera, dar visele verzi sunt altfel.

Ochii lui Jojen aveau culoarea ierbii şi uneori, când se uita la tine, vedea parcă altceva. Ca acum.

- Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanţuri gri de piatră, zise el. A fost un vis verde, aşa că am ştiut că e adevărat. O cioară încerca să ciugulească lanţurile, dar

piatra era prea dură pentru ciocul ei şi nu putea decât să le ciobească.

- Cioara avea trei ochi? Jojen încuviinţă.

Lupul înălţă capul din poala lui Bran şi privi cu ochii săi aurii la băiatul mlaştinilor.

- Când am fost mic, era să mor de febra apei cenuşii. Atunci a venit cioara la mine.

- La mine a venit după ce am căzut, izbucni Bran. Dormeam de mult timp. Mi-a spus că

trebuie să zbor sau să mor, iar eu m-am trezit, numai că eram rănit şi nu puteam să zbor.

- Dacă vrei, poţi. Ridicându-şi năvodul, Meera scutură ultimele ochiuri încâlcite şi începu să îl aranjeze.

- Tu eşti lupul înaripat, Bran, zise Jojen. La început n-am fost sigur, dar acum sunt. Cioara ne-a trimis aici ca să-ţi sfărâmăm lanţurile.

- Cioara e la Greywater?

- Nu, cioara este la nord.

- La Zid? Bran îşi dorise dintotdeauna să vadă Zidul. Jon, fratele lui bastard, era acum acolo, omul Rondului de Noapte.

- Dincolo de Zid. Meera Reed îşi atârnă năvodul la centură. Când Jojen i-a spus nobilului nostru tată ce a visat, ne-a trimis la Winterfell.

- Cum pot sfărâma lanţurile, Jojen? întrebă Bran.

- Deschide ochii.

- Sunt deschişi. Nu vezi?

- Doi sunt deschişi. Jojen arătă cu degetul: Unul, doi.

- Dar am numai doi.

- Ai trei. Cioara ne-a dat al treilea ochi, dar tu nu vrei să-1 deschizi. Avea un fel de a vorbi încet, domol. Cu doi ochi îmi vezi chipul. Cu trei, îmi poţi vedea inima. Cu doi, poţi vedea stejarul de colo. Cu trei, ai putea vedea ghinda din care a crescut stejarul şi buturuga care va deveni într-o zi. Cu doi ochi, nu vezi mai departe de zidurile tale. Cu trei, ai putea privi la sud, până la Marea Verii, şi la nord, dincolo de Zid.

Lupul se ridică în picioare.

- Nu am nevoie să văd atât de departe. Bran zâmbi nervos. M-am săturat să vorbesc despre ciori. Haide să vorbim despre lupi. Sau despre leii-şopârle. Ai vânat vreodată unul, Meera? Aici nu avem.

Meera îşi scoase tridentul din tufişuri.

- Trăiesc în apă. In râuri domoale şi-n mlaştini adânci...

Fratele ei o întrerupse:

- Ai visat un leu-şopârlă?

- Nu, răspunse Bran. Ţi-am spus că nu vreau...

- Ai visat un lup? Il înfuria.

- Nu sunt obligat să-ţi spun despre visele mele. Sunt prinţul şi sunt un Stark de Winterfell.

- Era Vara?

- Tacă-ţi gura!

- In noaptea sărbătorii recoltei ai visat că erai Vara, în pădurea zeilor nu-i aşa?

- încetează! ţipă Bran. Vara alunecă lângă copacul inimii, dezvelindu-şi dinţii albi.

Jojen Reed nu se sinchisi.

- Când am atins lupul, te-am simţit pe tine în el. Aşa cum tu eşti în el acum.

- Nu se poate. Eram în pat. Dormeam.

- Erai în pădurea zeilor, acoperit de blană cenuşie.

- A fost doar un vis urât... Jojen se ridică în picioare.

- Te-am simţit. Te-am simţit căzând. Asta te sperie, prăbuşirea?

Prăbuşirea, gândi Bran, şi omul de aur, fratele reginei, mă sperie şi el, dar mai cu seamă

prăbuşirea. Totuşi, nu spuse asta. Cum ar fi putut? Nu fusese în stare să-i spună lui Ser Rodrik sau lui Maester Luwin, şi nu le putea spune nici fraţilor Reed. Dacă nu va vorbi despre asta, poate că va uita. Nu voia să-şi amintească. S-ar putea să nici nu fie o amintire adevărată.

- Te prăbuşeşti în fiecare noapte, Bran? îl întrebă Jojen cu glas scăzut.

Din gâtlejul lupului se ridică un mârâit hodorogit, şi nu era în joacă. Se apropie tiptil, numai colţi şi ochi dogoritori. Meera păşi între lup şi fratele ei, cu tridentul în mână.

- Ţine-1 pe loc, Bran.

- Jojen îl înfurie. Meera scutură năvodul.

- E furia ta, Bran, zise fratele ei. Teama ta.

- Nu-i adevărat. Eu nu sunt lup. Cu toate acestea, noaptea urlase împreună cu lupii şi gustase sânge, în visele sale cu lupi.

- O parte din tine e Vara, şi o parte din Vara eşti tu. Ştii asta, Bran.

Vara se năpusti înainte, dar Meera îl bloca, împun-gându-1 cu tridentul. Lupul se răsuci într-o parte, umblând în cercuri, pândind. Meera se întoarse cu faţa spre el.

- Cheamă-1 la tine, Bran.

- Vara! strigă Bran. La mine, Vara! Se lovi cu palma deschisă peste şold. Simţi furnicături în mână, dar piciorul său mort nu simţi nimic.

Lupul făcu din nou un salt înainte, şi din nou tridentul Meerei ţâşni. Lupul se feri, se răsuci.

Tufele foşniră şi o făptură sfrijită, neagră, ieşi pe furiş din spatele copacului inimii, arătându-şi colţii. Mirosul era puternic, fratele lui îi simţise furia. Bran simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

Meera se aşează în spatele fratelui său, cu lupii de o parte şi de alta.

- Bran, potoleşte-i.

- Nu pot.

- Jojen, în copac.

- Nu e nevoie. Azi nu e ziua în care voi muri.

- Fă cum ţi-am spus, ţipă ea, iar fratele ei escaladă trunchiul, sprijinindu-se de chipul din copacul inimii. Lupii se apropiară. Meera îşi abandonă tridentul şi năvodul, sări în sus şi se agăţă

de creanga pe care o avea deasupra capului. Fălcile Lăţosului se închiseră trosnind sub călcâiul ei, în timp ce ea

săltă pe creangă. Vara se aşează pe labele din spate şi urlă, în vreme ce Lăţosul sfâşia năvodul, trăgând de el cu dinţii.

Doar atunci îşi aminti Bran că nu erau singuri, îşi duse mâinile pâlnie la gură:

- Hodor! strigă el. Hodor! Hodor! Era. îngrozitor de speriat şi cumva ruşinat. Lui Hodor nu-i vor face nimic, îşi asigură prietenii cocoţaţi în copac.

Trecură doar câteva momente până ce auziră un murmur strident. Hodor sosi, îmbrăcat pe jumătate şi plin de noroi de pe urma vizitei sale la iazurile fierbinţi, dar Bran nu fusese niciodată

atât de fericit că-1 vede.

- Hodor, ajută-mă. Alungă lupii. Alungă-i. Hodor se puse pe treabă bucuros, fluturându-şi mâinile, strivind pământul cu picioarele-i imense şi strigând „Hodor! Hodor!", alergând mai întâi la un lup, pe urmă la celălalt. Câinele Lăţos fugi primul, strecurându-se înapoi în frunziş cu un ultim mârâit. Când Vara se satură, se întoarse la Bran şi se aşează lângă el.

Meera nici nu atinse bine pământul că îşi şi înşfacă tridentul şi năvodul. Jojen nu-şi lua ochii de la Vara.

- Vom mai discuta, îi promise lui Bran.

Au fost lupii, n-am fost eu. Nu înţelegea de ce deveniseră atât de sălbatici. Poate că

Maester Luwin avea dreptate să-i închidă în pădurea zeilor.

- Hodor, zise el, du-mă la Maester Luwin. Turnul de sub stâncărie era unul dintre locurile preferate ale lui Bran. Luwin era un dezordonat incurabil, dar cărţile, sulurile şi sticlele lui aruncate în neorânduială îi erau lui Bran atât de familiare şi de liniştitoare, ca şi chelia maesterului şi mânecile largi ale veşmintelor sale largi, cenuşii. Şi corbii îi plăceau.

Il găsi pe Luwin cocoţat pe taburetul lui înalt, scriind. Cu Ser Rodrik plecat, toată

administrarea castelului căzuse pe umerii lui.

- Prinţul meu, spuse el când intră Hodor, ai venit mai repede la lecţii astăzi. Maester petrecea în fiecare după-amiază mai multe ore dându-le lecţii lui Bran, Rickon şi băieţilor Walder Frey.

- Hodor, stai locului. Bran se apucă de un felinar de perete cu ambele mâini şi se folosi de el pentru a se ridica şi a ieşi din coş. Rămase o clipă agăţat în mâini, până ce Hodor îl duse la un scaun.

- Meera spune că fratele ei are viziunea verde. Maester Luwin se scarpină lângă nas cu pana de

scris.

- Ştie?

Bran clătină din cap.

- Mi-ai spus despre copiii pădurii că au viziunea, îmi amintesc.

- Unii susţineau că au această putere. înţelepţii lor erau numiţi clarvăzători verzi.

- Era o magie?

- Poţi să-i spui şi aşa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, dacă vrei. In esenţă, era doar un alt fel de cunoaştere.

- Ce era?

Luwin puse jos pana.

- Nimeni nu ştie cu adevărat, Bran. Copiii sunt plecaţi din această lume, şi cu ei, înţelepciunea lor. Era ceva legat de chipurile din copaci, aşa credem. Primii Oameni credeau că

aceşti clarvăzători verzi pot vedea prin ochii copacilor inimii. De aceea tăiau copacii ori de câte ori se luptau cu copiii pădurii. Se presupune despre clarvăzătorii verzi că aveau putere şi asupra fiarelor pădurii şi a păsărilor din copaci. Chiar şi asupra peştilor. Băiatul Reed pretinde că are asemenea puteri?

- Nu, nu cred. Dar are vise care uneori se adeveresc, aşa zice Meera.

- Cu toţii avem uneori vise care se adeveresc. Tu te-ai visat cu nobilul tău tată în cripte înainte de a şti că a murit, îţi aminteşti?

- Şi Rickon la fel. Am avut acelaşi vis.

- Poţi s-o numeşti viziune verde, dacă doreşti... Dar nu uita nici de toate acele zeci de mii de vise pe care le-aţi visat tu şi Rickon şi care nu s-au adeverit. Iţi aminteşti cumva ce te-am învăţat despre lanţul pe care îl poartă fiecare maester?

Bran rămase un moment pe gânduri, încercând să-şi aducă aminte.

- Un maester îşi făureşte lanţul în Citadela Oraşului Vechi. Este un lanţ fiindcă te legi să

slujeşti şi e făcut din metale diferite pentru că slujeşti regatul, iar regatul are tot felul de oameni.

De fiecare dată când înveţi ceva, primeşti încă o za. Fierul negru este pentru cunoaşterea corbilor, argintul pentru arta vindecării, aurul pentru numere şi socoteli. Nu mi le amintesc pe toate.

Luwin vârî un deget sub lanţ şi începu să-1 răsucească, centimetru cu centimetru. Avea un gât gros pentru un om mărunt, iar lanţul îi era strâmt, dar îl răsuci doar din câteva mişcări.

- E oţel Valyrian, spuse el când zaua din metal cenuşiu închis îi ajunse în faţă. Doar un maester dintr-o mie poartă o asemenea za. Asta înseamnă că am studiat ceea ce Citadela numeşte cele mai înalte mistere - magia, în lipsa unui cuvânt mai bun. Un demers fascinant, dar fără prea mare folos, fapt pentru care atât de puţini maesteri se ostenesc cu el. Toţi cei care studiază

misterele înalte îşi încearcă puterile, mai devreme sau mai târziu, cu vrăji. Am cedat şi eu tentaţiei, trebuie să mărturisesc. Ei bine, eram doar un băieţandru, iar ce băieţandru nu-şi doreşte oare în secret să găsească în sine puteri ascunse? Efortul meu nu mi-a adus mai mult decât le-a adus altor o mie de băieţi înaintea mea şi altor o mie de atunci încoace. E trist, dar magia nu funcţionează.

- Uneori funcţionează, protestă Bran. Am avut acel vis. Şi Rickon la fel. Iar la răsărit există magi şi vrăjitori...

- Există oameni care îşi zic magi şi vrăjitori, preciza Maester Luwin. Am avut un prieten la Citadelă care putea să scoată un trandafir din ureche, dar nu era mai vrăjitor decât mine. O, fără doar şi poate, sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem. Anii trec cu sutele şi cu miile, şi ce vede omul din viaţă în afară de câteva veri şi câteva ierni? Privim munţii şi spunem că sunt eterni, şi aşa par..., dar în curgerea timpului, munţii se ridică şi se prăbuşesc, râurile îşi schimbă

cursul, stelele cad din cer şi marile oraşe se scufundă în mare. Până şi zeii mor, aşa credem. Totul se schimbă.

- Poate că magia a fost cândva o mare forţă în lume, dar nu mai este. Puţinul care a mai rămas nu e altceva decât un fum care zăboveşte în aer după ce focul imens s-a stins, şi până şi acesta piere. Valyria a fost ultimul tăciune aprins, şi Valyria nu mai este. Dragonii nu mai există, uriaşii au murit, copiii pădurii sunt uitaţi, cu toată ştiinţa lor.

- Nu, prinţul meu. Poate că Jojen Reed a avut un vis sau două, despre care crede că s-au adeverit, dar nu are viziunea verde. Nici un om de pe pământ nu are acea putere.

Aşa i-a spus şi Bran Meerei Reed când a venit la el pe înserate şi s-a aşezat lângă fereastră, privind cum luminile prind viaţă.

- îmi pare rău de cele întâmplate cu lupii. Vara n-ar fi trebuit să încerce să-i facă rău lui Jojen, dar nici Jojen n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea despre visele mele. Cioara a minţit când a spus că pot zbura, iar fratele tău a minţit şi el.

- Sau poate că maester al tău se înşală.

- Nu se înşală. Până şi tata s-a bizuit pe sfatul lui.

- Tatăl tău 1-a ascultat, nu mă îndoiesc. Dar în final a decis de unul singur. Bran, mă laşi să-ţi povestesc despre visul pe care 1-a avut Jojen cu tine şi cu fraţii tăi vitregi?

- Walderii nu sunt fraţii mei. Meera nu-1 luă în seamă.

- Stăteai la masă, mâncarea ţi-a fost adusă de Maester Luwin în loc de slujitor. Ţi-a servit bucata de friptură a

regelui, carne crudă, în sânge, dar cu o aromă de tuturor le lăsa gura apă.

Carnea pe care le-a servit-o băieţilor Frey era veche şi cenuşie, moartă. Totuşi, lor le-a plăcut mâncarea mai mult decât ţie.

- Nu înţeleg.

- Fratele meu zice că vei înţelege. Când va fi aşa, mai discutăm.

Bran aproape că se temu să se aşeze la cină în seara aceea, dar când o făcu, în faţa lui era plăcintă de porumbel. Toţi ceilalţi fură serviţi cu acelaşi fel de mâncare şi nu văzu nimic în neregulă cu mâncarea servită Walderilor. Maester Luwin ştia ce spune, îşi zise. Nimic rău nu avea să se întâmple la Winterfell, indiferent ce spunea Jojen. Bran se simţea uşurat, dar şi dezamăgit. Atâta timp cât exista magie, se putea întâmpla orice: fantomele puteau să umble, copacii să vorbească şi băieţii infirmi puteau să devină cavaleri.

- Dar nu există, spuse cu voce tare în întunericul patului său. Nu există magie şi poveştile sunt simple poveşti.

Şi nu va umbla niciodată, nici nu va zbura şi nici nu va fi cavaler.

TYRION

Paiele erau aspre sub tălpile sale goale.

- Vărul meu a ales o oră ciudată pentru vizite, îi spuse Tyrion lui Podrick Payne, care era ameţit de somn, şi se aşteptase, fără îndoială, să fie bine săpunit fiindcă 1-a trezit. Condu-1 în solariul meu, şi spune-i că voi coborî într-o clipă.

Era bine trecut de miezul nopţii, judecă Tyrion după priveliştea neagră de dincolo de fereastră. Oare Lancel se gândeşte că mă va găsi somnoros şi cu mintea înceată la ora aceasta? se întrebă el. Nu, Lancel nici măcar nu gândeşte, asta e mâna lui Cersei. Sora lui va fi dezamăgită.

Chiar şi în pat, lucra bine dimineaţa -citea la lumina pâlpâitoare a lumânării, cercetând rapoartele şoptitorilor lui Varys şi cufundându-se în registrele contabile ale lui Degeţel, până ce coloanele se estompau şi ochii îl dureau.

îşi stropi faţa cu nişte apă călduţă din ligheanul de lângă pat şi se aşează pe vine, fără grabă, la closet, cu vântul rece al nopţii pe pielea goală. Ser Lancel avea şaisprezece ani şi nu era cunoscut pentru răbdarea sa. N-avea decât să aştepte şi să

devină tot mai nerăbdător pe măsură ce aşteaptă. După ce îşi goli maţele, Tyrion se vârî într-o cămaşă de noapte şi îşi ciufuli cu degetele părul subţire, blond deschis, ca să arate ca şi cum ar fi fost trezit din somn.

Lancel se plimba prin faţa şemineului plin de cenuşă, înveşmântat în catifea roşie, cu mâneci din mătase neagră, iar la centură îi atârnau un pumnal împodobit şi o teacă aurită.

- Vere, îl salută Tyrion. Vizitele tale sunt prea rare. Cărui fapt îi datorez această onoare nemeritată?

- înălţimea Sa, Regina Regentă, m-a trimis să-ţi poruncesc să-1 eliberezi pe Marele Maester Pycelle. Ser Lancel îi arătă lui Tyrion o panglică purpurie, purtând sigiliul în formă de leu al lui Cersei imprimat în ceară aurie. Iată mandatul.

- Deci aşa. Tyrion îl îndepărtă. Sper că sora mea nu-şi suprasolicită puterile atât de curând după boală. Ar fi mare păcat să sufere o recădere.

- înălţimea Sa şi-a revenit complet, spuse scurt Ser Lancel.

- Sunt încântat să aud asta. Deşi nu într-un moment care îmi convine. Ar fi trebuit să-i dau o doză mai mare. Tyrion sperase la câteva zile în plus fără amestecul lui Cersei, dar nu era prea surprins de refacerea ei. Era geamăna lui Jaime, în definitiv. Se strădui să afişeze un zâmbet plăcut. Pod, fă focul, aerul e prea rece pentru gustul meu. Bei cu mine o cupă, Lancel?

Am descoperit că vinul acela cald, cu mirodenii, ma ajută să dorm.

- Eu n-am nevoie de ajutor ca să dorm, răspunse Ser Lancel. Am venit la porunca înălţimii Sale, nu ca să beau cu tine, Pezevenghiule.

Faptul că devenise cavaler îl făcuse pe băiat sa devină mai îndrăzneţ, reflectă Tyrion - şi asta, şi rolul jalnic pe care-1 jucase în uciderea Regelui Robert.

- Vinul are într-adevăr pericolele sale. Zâmbi şi turnă. Cât despre Marele Maester Pycelle..., daca scumpa mea surioară îşi face griji pentru el, aş crede că ar fi trebuit să vină

singură. In schimb, te trimite pe tine. Ce să înţeleg din asta?

- înţelege ce vrei, atâta timp cât îţi eliberezi prizonierul. Marele Maester e un prieten de nădejde al Reginei Regente şi se află sub protecţia ei personală. Umbra unui surâs sarcastic jucă

pe buzele flăcăului; îi plăcea asta. învaţă de la Cersei. înălţimea Sa nu ar fi niciodată de acord cu această ofensă. Iţi reaminteşte că e regenta lui Joffrey.

- După cum eu sunt mâna lui Joffrey.

- Mâna slujeşte, îl informă graţios tânărul cavaler. Regina domneşte până ce regele ajunge la vârsta maturităţii.

- Poate că ar trebui să scrii asta, ca să ţin minte mai bine. Focul trosnea vesel. Poţi să ne laşi, Pod, îi spuse Tyrion slujitorului său. Doar când biatul plecă se întoarse spre Lancel: Mai e şi altceva?

- Da. înălţimea Sa mă roagă să te informez că Ser Jacelyn Bywater a sfidat o poruncă

transmisă în numele regelui.

Ceea ce înseamnă că Cersei i-a poruncit deja lui Bywater să-l elibereze pe Pycelle şi a fost refuzată.

- înţeleg.

- Cersei insistă să fie scos din încăperile lui şi plasat sub arest pentru trădare. Te avertizez că...

îşi lăsă deoparte cupa cu vin.

- N-am să ascult nici un fel de avertisment de la tine, băiete.

- Ser, zise Lancel bătos. îşi mângâie sabia, probabil ca să-i reamintească lui Tyrion că o avea. Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Pezevenghiule.

Fără îndoială, intenţia lui fusese să sune a ameninţare, dar acel tremur ridicol al mustăţii strică efectul.

- O, lasă sabia. O singură chemare şi Shagga va năvăli şi te va ucide. Cu securea, nu cu plosca de vin.

Lancel roşi; era oare atât de prost încât să creadă că rolul pe care 1-a jucat în moartea lui Robert a trecut neobservat?

Sunt cavaler...

- Am băgat de seamă. Spune-mi, Cersei te-a făcut cavaler înainte sau după ce te-a luat în patul ei?

Sclipirea din ochii verzi ai lui Lancel era toată mărturisirea de care Tyrion avea nevoie.

Aşadar, Varys spusese adevărul. Ei bine, nimeni nu va putea să susţină vreodată că sora mea nu-

şi iubeşte familia.

- Ce-i? Nu mai ai nimic de zis? Nici o ameninţare, ser?

- Iţi vei retrage aceste acuzaţii murdare, de nu...

- Te rog. Te-ai gândit vreodată ce va face Joffrcy când îi voi spune că i-ai ucis tatăl ca să

te culci cu mama lui?

- N-a fost aşa, protestă Lancel oripilat.

- Nu? Dar cum a fost, rogu-te?

- Regina mi-a dat vin tare. Propriul tău tată, Lordul Tywin, când am fost numit cavaler, mi-a spus să o ascult în toate.

- Ţi-a spus şi să te culci cu ea? Uită-te la el Nu e chiar atât de înalt, cu trăsăturile nu atât de fine, iar părul lui e nisipos în loc să fie din fir de aur, şi totuşi..., chiar şi o biată copie a lui Jaime e mai dulce decât un pat gol, bănuiesc. Nu, aşa mă gândeam şi eu.

- N-am avut de gând... Am făcut doar ce mi-a poruncit; eu...

- ... tu ai urât fiecare clipă, asta vrei să mă faci să cred? Un loc de seamă la curte, rangul de cavaler, picioarele surorii mele deschise noaptea în faţa ta, o, da, trebuie că ţi-a fost îngrozitor de greu. Tyrion se ridică în picioare. Aşteaptă aici. înălţimea Sa va dori să audă asta.

Atitudinea sfidătoare îl părăsi pe Lancel dintr-o-dată. Tânărul cavaler căzu în genunchi ca un băie-ţandru speriat.

- Indurare, stăpâne, te implor!

- Păstrează-ţi rugăminţile pentru Joffrey. Ii place să fie implorat.

- Stăpâne, a fost porunca surorii tale, regina, aşa cum ai spus, dar înălţimea Sa... El n-ar înţelege niciodată...

- Vrei să mă faci să-i ascund regelui adevărul?

- De dragul tatălui meu. Voi părăsi oraşul, va fi ca şi cum nu s-a întâmplat niciodată! Iţi jur, voi pune capăt acestei...

Era greu să nu te pufnească râsul.

- Cred că nu.

Acum flăcăul avea un aer pierdut.

- Stăpâne!

- M-ai auzit. Tata ţi-a spus să fii supus surorii mele? Foarte bine, fii supus. Ţine-te aproape de ea, păstrează-i încrederea, dăruieşte-i plăcere cât de des îţi cere. Nu e nevoie să afle nimeni, niciodată..., atâta timp cât îmi eşti credincios. Vreau să ştiu ce face Cersei. Unde merge, cu cine se întâlneşte, despre ce vorbeşte, ce planuri pune la cale. Totul. Iar tu vei fi cel care-mi va spune, nu-i aşa?

- Da, stăpâne. Lancel răspunse fără nici o clipă de ezitare. Lui Tyrion îi plăcu asta. Aşa voi face, jur. După cum îmi porunceşti.

- Ridică-te. Tyrion umplu a doua cupă cu vin şi îl forţă s-o ia. Bea pentru înţelegerea noastră. In castel nu este nici un mistreţ, după ştiinţa mea. Lancel ridică cupa şi bău, chiar dacă

înghiţi greu. Zâmbeşte, vere. Sora mea e o femeie frumoasă şi totul e spre binele regatului. Poţi profita de situaţie. Să fii cavaler nu înseamnă nimic. Dacă eşti isteţ, te voi face lord în scurt timp.

Tyrion răsuci vinul în cupă. Cersei trebuie să aibă toată încrederea în tine. Du-te înapoi şi spune-i că o rog să mă ierte. Spune-i că m-ai speriat, că nu vreau să avem nici un

conflict, că de acum înainte nu voi face nimic fără consimţământul ei.

- Dar... solicitările ei...

- O, am să i-1 dau pe Pycelle.

- O să i-1 dai? Lancel părea uluit. Tyrion zâmbi.

- Il voi elibera mâine. Aş putea să jur că nu i-am atins nici un fir de păr din cap, dar n-ar fi strict adevărat. In orice caz, se simte destul de bine, deşi pentru vigoarea lui n-aş băga mâna-n foc. Celulele negre nu sunt locuri sănătoase pentru un om de vârsta lui. Cersei îl poate ţine ca pe favoritul ei sau îl poate trimite la Zid, mie mi-e totuna, dar nu vreau să-1 văd în consiliu.

- Şi Ser Jacelyn?

- Spune-i surorii mele că crezi că poţi să-1 îndepărtezi de mine, cu timpul. Asta ar trebui s-o mulţumească o vreme.

- Cum spui tu. Lancel îşi termină vinul.

- Un ultim lucru. Cu Regele Robert mort, ar fi cât se poate de jenant dacă văduva lui îndurerată ar rămâne dintr-odată însărcinată.

- Stăpâne, eu..., noi..., regina mi-a poruncit să nu... Urechile i se înroşiră, roşul aprins al Casei Lannister. îmi revărs sămânţa pe burta ei, stăpâne.

- O burtă încântătoare, n-am nici o îndoială. In-moaie-o cât de repede poţi, dar vezi să nu-

ţi cadă picăturile de rouă în altă parte. Nu mai vreau nepoţi, e limpede?

Ser Lancel făcu o reverenţă încordată şi plecă.

Tyrion îşi acordă un moment de milă pentru băiat. Alt prost şi, în aceeaşi măsură, un om slab, dar nu merită ceea ce-i facem Cersei şi cu mine. Era o binecuvântare faptul că unchiul său, Kevan, mai avea doi fii: acesta nu va supravieţui, probabil, până la sfârşitul anului. Cersei l-ar

ucide pe loc dacă ar afla că o trădează şi, dacă prin aceeaşi graţie a zeilor, ea nu va afla, Lancel nu va supravieţui zilei în care Jaime Lannister se va întoarce la Debarcaderul Regelui. Singura problemă va fi dacă Jaime îl

va spinteca într-un acces de gelozie, sau dacă Cersei îl va omorî în somn, ca Jaime să nu afle. Tyrion paria pe Cersei.

Era cuprins de nelinişte şi ştia prea bine că nu se mai putea duce la culcare în noaptea aceasta. Nu aici, în orice caz. Il găsi pe Podrick Payne dormind într-un scaun, în faţa uşii solariului său, şi îl scutură de umăr.

- Cheamă-1 pe Bronn şi pe urmă fugi jos la grajduri şi pune şaua pe doi cai.

Ochii scutierului erau înceţoşaţi de somn.

- Cai.

- Animalele acelea mari, cărora le plac merele. Sunt sigur că ai mai văzut. Patru picioare şi o coadă. Dar mai întâi Bronn.

Nu trecu mult şi mercenarul apăru.

- Cine te-a călcat pe bătătură? îl întrebă.

- Cersei, ca întotdeauna. Crezi că ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu senzaţia până acum, dar nu contează.

Blânda mea surioară m-a confundat, se pare, cu Ned Stark.

- Am auzit că era mai înalt.

- Nu după ce 1-a decapitat Joff. Ar fi trebuit sa te îmbraci mai gros, e o noapte friguroasă.

- Mergem undeva?

- Toţi mercenarii sunt la fel de isteţi ca tine? Străzile oraşului erau periculoase, dar cu Bronn

alături, Tyrion se simţea protejat. Străjerul îl lăsa sa iasă pe o poartă dosnică din zidul dinspre nord, si coborâră pe Aleea Umbrelor Negre, până la poalele Muntelui lui Aegon, şi de acolo pe Aleea Pelerinilor, pe lângă şirurile de ferestre cu obloane şi clădirile înalte, din lemn şi piatră, ale căror etaje superioare ieşeau atât de mult deasupra străzii încât aproape ca se atingeau.

Luna parcă îi urmărea, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre coşurile de fum. Nu întâlnira pe nimeni, în afară de o baborniţă singură, care ducea de coadă o pisică moartă. Le

aruncă o privire speriată, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea fura mâncarea, şi se furişă în umbră fără nici un cuvânt.

Tyrion medita la cei care fuseseră Mâini ale Regelui înaintea lui, care se dovediseră

nepotriviţi pentru şiretlicurile surorii sale. Oameni de felul acesta..., prea cinstiţi ca să trăiască, prea nobili să arunce cu noroi. Cersei îi devorează la micul dejun în fiecare dimineaţă. Singurul mod de a-mi înfrânge sora este să joc după regulile ei, iar asta e ceva ce Lordul Stark şi Arryn nu ar fi făcut niciodată. Nu era de mirare că amândoi erau morţi, în timp ce Tyrion Lannister nu se simţise niciodată mai viu. Poate că picioarele lui pipernicite îl făceau să semene cu un bufon la balul recoltei, dar dansul acesta îl cunoştea.

In ciuda orei înaintate, bordelul era înţesat de lume. Chataya îi întâmpină cu amabilitate şi îi conduse în sala mare. Bronn se duse sus, cu o fată din Dorne cu ochii negri, dar Alayaya era ocupată.

- Va fi foarte încântată să ştie că ai venit, zise Chataya. O să mă îngrijesc să ţi se pregătească încăperea din turn. Vrea stăpânul meu să bea o cupă de vin cât aşteaptă?

- Da, răspunse el.

Vinul era de proastă calitate în comparaţie cu vinurile vechi din Arbor pe care casa le servea de obicei.

- Trebuie să mă ierţi, stăpâne, zise Chataya. Nu e chip să găsesc vin de calitate în ultima vreme.

- Mă tem că nu eşti singura.

Chataya îl mai căina puţin, apoi se scuză şi plecă pe nesimţite. O femeie frumoasă, reflectă

Tyrion în timp ce o privea îndepărtându-se. Rareori văzuse eleganţă şi demnitate la o târfă. Dar, cu siguranţă, ea se vedea mai degrabă ca un fel de preoteasă decât ca o prostituată. Probabil că

acesta e secretul. Nu contează atât de mult ceea ce facem, ci cum facem. Cumva, gândul acesta îl linişti.

Câţiva dintre clienţi îi aruncau priviri piezişe. Ultima oară când îndrăznise să iasă, un bărbat îl scuipase... Ei bine,

încercase să-1 scuipe. In schimb, îl nimerise pe Bronn şi pe viitor va scuipa fără dinţi.

- Stăpânul se simte neiubit? Dancy se furişă în poala lui şi îl muşcă de ureche. Am un leac pentru asta.

Zâmbind, Tyrion scutură din cap:

- Dulceaţă, eşti prea frumoasă ca să poţi fi descrisa în cuvinte, dar m-am ataşat de leacurile Alayayei.

- Nu le-ai încercat niciodată pe ale mele. Stăpânul nu alege niciodată pe altcineva, doar pe

'Yaya. E bună. dar eu sunt şi mai bună, nu vrei să vezi?

- Poate data viitoare. Tyrion nu se îndoia de faptul că Dancy ar fi o bucăţică bună. Cu nasul cârn, îl avea pe vino-ncoa, era pistruiată şi avea o coamă de păr roşu care îi cădea până mai jos de talie. Dar la conac îl aştepta Shae.

Chicotind, fata îşi vârî mâna între coapsele lui Tyrion şi îl strânse prin pantaloni.

- Cred că el nu vrea să aştepte până data viitoare, anunţă ea. Cred că vrea să iasă şi să-mi numere toţi pistruii.

- Dancy! Alayaya se ivi în pragul uşii, întunecată şi rece, în mătase transparentă. înălţimea Sa a venit să mă viziteze pe mine.

Tyrion se eliberă cu blândeţe şi se ridică în picioare. Dancy nu părea deranjată.

- Data viitoare, îi reaminti. îşi vârî un deget în gură şi începu să-1 sugă.

In timp ce îl conducea în sus pe scări, Alayaya spuse:

- Biata Dancy! Are două săptămâni ca să-1 facă pe stăpânul meu să o aleagă pe ea. Altfel îşi pierde perlele negre în favoarea lui Marei.

Marei era o fată rece, palidă şi delicată, pe care Tyrion o observase o dată sau de două ori.

Ochi verzi şi piele de porţelan, păr lung, drept, argintiu, foarte frumos, dar mult prea serioasă.

- Urăsc ideea de-a o face pe biata fată să-şi piardă perlele din cauza mea.

- Atunci, data viitoare du-o sus.

- Poate că aşa voi face. Alayaya zâmbi.

- Nu prea cred, stăpâne.

Are dreptate, gândi Tyrion, nu o voi face. Poate că Shae e doar o prostituată, dar îi sunt credincios în felul meu.

In încăperea din turn, pe când deschidea uşa dulapului, o privi pe Alayaya curios.

- Ce faci cât timp sunt plecat?

Ridică braţele şi le întinse, ca o pisică neagră, mieroasă.

- Dorm. Sunt mult mai odihnită de când ai început să ne vizitezi, stăpâne. Iar Marei ne învaţă să citim, probabil că în curând voi fi în stare să-mi petrec timpul cu o carte.

- Somnul e bun, spuse el. Iar cărţile sunt şi mai bune. O sărută în fugă pe obraz. Pe urmă

îşi văzu de drum prin gang şi prin tunel.

In timp ce părăsi grajdul călare pe un armăsar bălţat, Tyrion auzi sunetul muzicii rătăcind pe deasupra acoperişurilor. Era plăcut să te gândeşti că oamenii mai cântau, în mijlocul măcelului şi al foametei. Melodii păstrate în amintire îi răsunau în minte şi, pentru o clipă, aproape că o auzi pe Tysha cântan-du-i, acum o veşnicie. Zori calul, ca să

asculte. Tona-litatea era greşită, cuvintele prea slabe ca să poata fi auzite. De fapt, era un alt cântec, şi de ce nu? Ino-centa, dulcea lui Tysha fusese o minciună de la început până la sfârşit, doar o târfă pe care fratele lui. Jaime, o angajase ca să-1 facă bărbat.

Acum m-am eliberat de Tysha, gândi el. M-a bântuit jumătate din viaţă, dar nu mai am nevoie de ea, nu mai mult decât am nevoie de Alayaya, de Dancy sau de Marei, sau de sutele ca ele cu care m-am culcat dea lungul anilor. O am pe Shae acum. Shae.

Porţile conacului erau închise şi zăvorâte. Tyrion bătu până ce ochiul de bronz cu ornamente se deschise cu o pocnitură.

- Sunt eu.

Omul care îl primi înăuntru era una dintre cele mai straşnice descoperiri ale lui Varys, un cuţitar din clanul Braavos, cu o buză de iepure şi un ochi inert. Tyrion dorise ca nici un fel de tineri străjeri să nu tândălească zi de zi în preajma lui Shae. „Găseşte-mi bărbaţi bătrâni, urâţi, plini de cicatrici, de preferinţă impotenţi", îi spusese eunucului. „Bărbaţi care preferă băieţi. Sau bărbaţi care preferă oi, dacă e vorba pe-aşa." Varys nu reuşise să vină cu vreun iubitor de oi, dar găsise un strangulator eunuc şi doi inşi din Ibben, urât mirositori, care ţineau la securile lor la fel de mult cât ţineau unul la altul. Ceilalţi erau pe cât de rafinaţi puteau fi nişte mercenari care au onorat o temniţă cu prezenţa lor, unul mai urât ca altul.

Când Varys i-a trecut în revistă în faţa lui, Tyrion s-a temut că a mers prea departe, dar Shae nu s-a plâns niciodată, nici măcar cu o vorbă. Şi de ce sa se plângă? Nu s-a plâns niciodată

de mine, iar eu sunt mai hidos decât toţi străjerii ei la un loc. Poate că nici măcar nu vede urâţenia.

Chiar şi aşa, Tyrion ar fi preferat să-i folosească pe câţiva dintre muntenii clanului său ca să-i stea de pază la conac. Urechile Negre ale lui Chelia, poate, sau Fraţii Lunii. Avea mai multă

încredere în simţul onoarei şi în devotamentul lor de fier decât în lăcomia unor mercenari.

Totuşi, riscul era prea mare. întreg Debarcaderul Regelui ştia că sălbaticii erau ai lui. Dacă ar trimite aici Urechile Negre, ar fi doar o chestiune de timp până ce întreg oraşul ar afla unde îşi ţinea Mâna Regelui concubina.

Unul dintre oamenii din Ibben îi luă calul.

- Ai trezit-o? îl întrebă Tyrion.

- Nu, stăpâne.

- Bine.

Din focul din dormitor mai rămăseseră doar tăciuni, dar camera era caldă încă. Shae îşi aruncase păturile şi cearceafurile de pe ea, în somn. Zăcea goală în patul de puf,

iar palida strălucire a căminului îi contura curbele domoale ale trupului fraged. Tyrion rămase în pragul uşii, sorbind priveliştea. Mai tânără decât Mareiy mai dulce decât Dancy, mai frumoasă decât Alayaya, e tot ce îmi trebuie şi mai mult de atât Cum putea o târfă să arate atât de pură, de suavă

şi de inocentă?

Nu avusese de gând s-o deranjeze, dar şi numai s-o privească era de ajuns ca să se excite.

îşi lasa veşmintele să cadă pe podea, pe urmă se urcă în pat şi îi desfăcu picioarele, sărutând-o între coapse. She mormăi în somn. O sărută din nou şi îi linse dulceaţa secretă, până ce barba lui şi pubisul ei erau la fel de umede. Când Shae scoase un geamăt dulce şi se cutremură, se urcă

deasupra ei, o pătrunse şi explodă aproape instantaneu.

Ochii ei erau deschişi. Zâmbi şi îl mângâie pe cap, şoptind:

- Tocmai am avut cel mai dulce vis, stăpâne. Tyrion o ciupi de sfârcul micuţ şi tare şi îşi cuibări

capul pe umărul ei. Nu ieşi din ea, şi-ar fi dorit să nu iasă niciodată din ea.

- Nu e un vis, îi promise. E real totul... Eu, piticul, monstrul, cel pe care l-au dispreţuit şi l-au batjocorit, dar acum am totul, puterea, oraşul, fata. Pentru asta am fost făcut şi, zeii să mă

ierte, îmi place la nebunie...

Şi ea. Şi ea.

AR YA

Oricare ar fi fost numele pe care Harren cel Negru dorise să le dea turnurilor sale înalte, acestea erau de mult uitate. Erau numite acum Turnul Groazei, Turnul Văduvei, Turnul Plângerii, Turnul Fantomelor şi Turnul Rugului Regilor. Arya dormea într-o nişă îngustă din pivniţele cavernoase de sub Turnul Plângerii, pe un pat de paie. Avea apă cu care să se spele ori de câte ori voia şi o bucată de săpun. Munca era grea, dar nu mai grea decât mersul pe jos, kilometri în şir, în fiecare zi. Nevăstuica nu era nevoită să găsească viermi şi

gândaci ca să-i mănânce, aşa cum fusese nevoit Arry să facă. In fiecare zi avea pâine, fiertură de orz cu bucăţele de morcovi şi napi, şi, o dată la două săptămâni, chiar şi o bucăţică de carne.

Plăcintă Fierbinte mânca şi mai bine; era acolo unde-i era locul, la bucătării, o clădire circulară, de piatră, cu acoperişul boltit, care era o lume în sine. Arya mânca la o masă de scânduri, în beci, împreună cu Weese şi cu ceilalţi slujitori ai lui, dar uneori îi venea rândul să ajute la servirea mesei, iar ea şi Pla cintă Fierbinte puteau să profite de câteva momente în care să stea de vorbă. El nu-şi putea aminti niciodată că ea era acum Nevăstuica şi îi spunea întruna Arry, deşi ştia că era fată. Odată a încercat să-i strecoare o tartă

fierbinte cu mere, dar a fost atât de stângaci, încât doi dintre bucătari l-au văzut. I-au luai tarta şi l-au bătut cu o lingură mare de lemn.

Gendry fusese trimis la fierărie. Arya îl vedea rareori. Cât despre cei cu care lucra, nici măcar nu voia să le ştie numele. Asta nu ar fi făcut decât să îi aducă mai multă suferinţă când mureau. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea şi se mulţumeau să o lase în pace.

Harrenhalul era imens, o mare parte din el fiind distrus. Lady Whent fusese proprietara castelului, în calitate de stegar al Casei Tully, dar folosise doar o treime - partea de jos - şi lăsase restul în paragină. Acum fugise, şi puţinii slujitori pe care îi lăsase în urmă nu puteau să se ocupe nici pe departe de nevoile tuturor cavalerilor, lorzilor şi prizonierilor de rang înalt pe care îi adusese Lordul Tywin, aşa că Lan-nisterii erau nevoiţi să caute servitori, aşa cum căutau de-ale gurii. Umbla vorba că Lordul Tywin plănuia să readucă Harrenhalului gloria şi să-1 facă noul său scaun, după ce războiul se va sfârşi.

Weese o folosea pe Arya pentru transmiterea mesajelor, la scosul apei şi la adusul mâncării şi, uneori, la servitul mesei din Sala Cazărmii, de deasupra depozitului de

armament, unde mâncau soldaţii. Dar cea mai mare parte a muncii ei o reprezenta curăţenia. Primul nivel al Turnului Plângerii fusese transformat în camere de depozitare şi grânare, şi două etaje de deasupra găzduiau o parte a garnizoanei, dar etajele superioare nu fuseseră ocupate de optzeci de ani. Lordul Tywin poruncise acum să fie pregătite din nou pentru locuit. Erau de frecat podele, de spălat negreala de pe ferestre, de scos scaune rupte şi paturi putrezite. Ultimul etaj era năpădit de liliecii mari, negri, pe care Casa Whent îi pusese pe blazon, şi în pivniţă erau şobolani... şi fantome, ziceau unii, spiritele lui Harren cel Negru şi ale fiilor lui.

Aryei i se părea o prostie. Harren şi fiii lui muriseră în Turnul Rugului Regelui, de acolo i se trăgea numele, aşa că de ce ar traversa ei curtea ca s-o bântuie pe ea? Turnul Plângerii se tânguia numai când vântul bătea dinspre nord şi acesta era exact sunetul pe care îl făcea aerul care sufla prin crăpăturile pietrelor, acolo unde se fisuraseră din cauza căldurii. Dacă existau fantome la Harrenhal, pe ea nu o deranjaseră niciodată. De oamenii aflaţi în viaţă se temea, Weese şi Ser Gregor Clegane şi Lordul Tywin Lannister însuşi, care avea apartamentele în Turnul Rugului Regelui, cel mai înalt şi mai mare dintre toate, deşi se turtise într-o parte sub greutatea pietrei acoperite de zgură, ceea ce îl făcea să arate ca o lumânare neagră, uriaşă, pe jumătate topită.

Se întreba ce ar fi făcut Lordul Tywin dacă ea ar fi urcat la el şi i-ar fi mărturisit că este Arya Stark, dar ştia că nu va ajunge niciodată destul de aproape ca să-i vorbească şi, oricum, dacă ar face-o, el nu i-ar da crezare şi pe urmă Weese ar bate-o până la sange, Scund, cu umbletul ţanţoş, Weese era aproape la fel de înfricoşător ca şi Ser Gregor.

Muntele plesnea oamenii ca pe nişte muşte, dar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu părea să observe că musca era acolo. Weese ştia întotdeauna că erai de faţa, ce făceai şi, uneori, ce gândeai. Lovea la cea mai mica provocare şi avea un animal care. era aproape la fel de rău

ca şi el, o căţea pătată, urâtă, care mirosea mai urât decât oricare câine pe care îl întâlnise ea vreodată. Odată 1-a văzut asmuţind căţeaua asupra unui băiat de la latrine care îl deranjase.

Sfâşiase o bucată mare din pulpa băiatului, în timp ce Weese râdea.

I-au trebuit doar trei zile ca să câştige un loc de onoare în rugăciunile ei din fiecare seară.

Weese, şoptea Arya, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Gregor, Ser Amo-ry, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Dacă îşi îngăduia să

uite fie şi pe unul dintre ei, cum să-1 găsească vreodată şi să-1 ucidă?

Pe drum, Arya se simţise ca o oaie, dar Harren-halul o transformase în şoarece. Era cenuşie ca un şoarece în cămaşa ei din lână aspră şi ca un şoarece umbla prin crăpăturile, spărturile şi găurile întunecate ale castelului, alergând din calea celor puternici.

Uneori se gândea că sunt cu toţii şoareci, între zidurile acelea groase, chiar şi cavalerii şi înalţii lorzi. Dimensiunea castelului îl făcea până şi pe Gregor Clegane să pară mic. Harrenhal acoperea de trei ori mai mult teren decât Winterfellul, iar construcţiile sale erau atât de mari încât nici nu puteau fi comparate. Grajdurile adăposteau o mie de cai, pădurea zeilor acoperea douăzeci de acri, bucătăriile erau cât Sala Mare din Winterfell, iar sala mare de aici, grandios numită Sala Celor o Mie de Inimi, deşi avea doar treizeci şi ceva (Arya încercase să le numere de două ori, dar o dată ajunsese la treizeci şi trei, iar altă dată la treizeci şi cinci), era atât de

cavernoasă încât Lordul Tywin ar fi putut să adăpostească acolo întreaga sa oştire, deşi nu a făcut asta niciodată. Zidurile, uşile, sălile, treptele, totul era construit la o scară neomenească, amintindu-i Aryei de poveştile spuse de Bătrâna Nan despre uriaşii care trăiau dincolo de Zid.

Iar lorzii şi doamnele nu observau niciodată micii şoareci gri de sub picioarele lor. Arya auzea tot felul de secrete doar ţinând urechile deschise, în timp ce-şi vedea de treburi. Frumuşica Pia de la cămară era o otreapă care căuta să se apropie de fiecare cavaler din castel. Soţia temnicerului era însărcinată, dar adevăratul tată era fie Ser Alyn Stackspear, fie un cântăreţ pe nume Whitesmile Wat. Lordul Lefford făcea la masă glume pe seama fantomelor, dar ţinea mereu aprinsă o lumânare lângă pat. Jodge, scutierul lui Ser Dunaver, făcea pe el în somn.

Bucătarii îl dispreţuiau pe Ser Harys Swyft şi scuipau în toată mâncarea lui. Odată, chiar a auzit-o pe servitoarea lui Maester Tothmure mărturisindu-i fratelui ei despre un mesaj care spunea că

Joffrey era bastard şi că nu era

nicidecum regele de drept. „Lordul Tywin i-a cerut să ardă scrisoarea şi să nu mai spună

asemenea ticăloşii", şoptise fata.

Fraţii Regelui Robert, Stannis şi Renly, se alatu-raseră luptei, auzise Arya. „Şi amândoi sunt regi acum", spusese Weese. „Regatul are mai mulţi regi decât are castelul şobolani." Până şi oamenii Lan-nisterilor se întrebau cât timp va rămâne Joffrey pe Tronul de Fier. „Flăcăul nu are armată, are doar man-tiile aurii, şi e condus de un eunuc, de un pitic şi de o femeie", îl auzise pe un lord mărunt murmurând printre cupe. „La ce sunt buni unii ca ei, dacă se ajunge la luptă?".

Mereu se vorbea despre Beric Don darrion. Un arcaş gras a spus odată că Măştile Sân-geroase l-au ucis, dar ceilalţi doar au râs. „Lorch 1-a ucis, la Cascadele Repezi, iar Muntele 1-a ucis a doua oară. Să fiu al naibii dacă nu rămâne mort nici de data asta."

Arya nu a aflat cine erau Măştile Sângeroase până în noaptea următoare, când la Harrenhal sosi cea mai ciudată adunare de bărbaţi pe care o văzuse vreodată. Sub stindardul unei capre negre cu coarne însângerate, călăreau

oameni de aramă cu clopoţei în plete, lăncieri pe cai vărgaţi, în alb şi negru, arcaşi cu obrajii pudraţi, bărbaţi îndesaţi, păroşi, cu scuturi grosolane, oameni cu pielea maronie în mantii cu pene, un bufon mărunţel în haine pestriţe, verzi şi roz, săbieri cu bărbi extravagante, bifurcate, vopsite în verde, violet şi argintiu, suliţaşi cu cicatrici colorate care le acopereau obrajii, un bărbat uscăţiv în straie de septon, unul mai dolofan în hainele cenuşii de mae-ster şi unul bolnăvicios, a cărui mantie de piele era mărginită de păr lung, blond.

In fruntea lor se afla un om slab ca un băţ şi foarte înalt, cu o faţă trasă, vlăguită, alungită şi mai mult de barba neagră şi sârmoasă care îi creştea din bărbie aproape până la brâu. Coiful care atârna de cornul de şa era din oţel negru, în forma unui cap de capră. La gât, purta un lanţ făcut din monede de diferite dimensiuni, forme şi metale, iar calul său era unul dintre aceia ciudaţi, negru cu alb.

- N-ai vrea să-i cunoşti pe indivizii ăştia, Nevăs-tuică, îi spuse Weese când a văzut-o privindu-1 bărbatul cu coiful în formă de cap de capră. Cu Weese erau doi dintre tovarăşii săi de băutură, oşteni în slujba Lordului Lefford.

- Cine sunt? întrebă ea.

Unul dintre soldaţi izbucni în râs.

- Lacheii, fetiţo. Degetele Caprei, Măştile însângerate ale Lordului Tywin.

- Fă numai pe deşteptul! Lasă-i s-o jupoaie şi poţi să freci tu nenorocitele de scări, zise Weese. Sunt mercenari, dragă Nevăstuică. îşi zic Bravi Camarazi. Nu le spune altfel când te pot auzi, altfel o să-ţi facă rău de tot. Cel cu coiful cu cap de capră e căpitanul lor, Lordul Vargo Hoat.

- Nu e nici un nenorocit de lord, zise cel de-al doilea soldat. L-am auzit pe Ser Amory spunând asta. E doar un mercenar bălos, plin de sine.

- Aşa e, răspunse Weese, dar fata ar face mai bine să-i spună lord, dacă vrea să rămână

întreagă.

Arya se uită din nou la Vargo Hoat. Oare câţi monştri are Lordul Tywin?

Bravii Camarazi fură cazaţi în Turnul Văduvei, aşa că Arya nu trebuia să le fie slujitoare.

Se bucura de asta; încă din prima seară izbucni o bătaie între mercenari şi câţiva dintre oamenii lui Lannister, Scutierul lui Ser Harys Swyft fusese înjunghiat si murise, iar doi dintre oamenii Măştilor însângerate fuseseră răniţi. In dimineaţa următoare, Lordul Tywin îi spânzură pe amândoi de casa porţii, împreună cu unul dintre arcaşii Lordului Lydden. Weese zicea ca arcaşul stârnise toată încăierarea luându-i în batjocura pe mercenari pe seama Lordului Beric Dondarrion. După ce spânzuraţii încetară să mai dea din picioare, Vargo Hoat şi Ser Harys se îmbrăţişară şi se sărutată, jurând să se iubească de-a pururi, în timp ce Lordul Tywin îi privea de la fereastră. Aryei i se păru amuzant felul în care Vargo Hoat se bâlbâia şi se smiorcăia, dar ştia că nu era cazul să râdă.

Măştile însângerate nu zăboviră mult la Harren-hal, dar înainte de a porni din nou la drum, Arya îl auzi pe unul dintre ei povestind cum o armată a nordului, sub comanda lui Roose Bolton, ocupase vadul rubiniu al Tridentului.

- Dacă trece apa, Lordul Tywin îl va zdrobi din nou, aşa cum a făcut la Furca Verde, zise un arcaş al lui Lannister, dar tovarăşii lui îl luară în derâdere.

- Bolton nu va trece niciodată, atâta timp cât Tânărul Lup mărşăluieşte dinspre Riverrun, cu sălbaticii nordici şi cu toţi lupii lui.

Arya nu ştiuse că fratele ei era atât de aproape. Riverrun era mult mai aproape decât Winterfell, deşi nu era sigură unde se afla faţă de Harrenhal. Aş putea să aflu cumva, ştiu că aş

putea, dac-aş reuşi să scap de aici. Când se gândi că-1 va revedea pe Robb, Arya fu nevoită să-şi muşte buza. Şi vreau sâ-i văd şi pe Jon, pe Bran şi pe Rickon şi pe mama. Chiar şi pe Sansa...

Am 5-0 sărut şi am s-o rog să mă ierte, ca o adevărată doamnă; asta îi va plăcea.

Din discuţiile din curte află că în camerele superioare ale Turnului Groazei locuiau peste treizeci de prizonieri, luaţi ostatici în timpul bătăliei de la Furca Verde a Tridentului. Majoritatea aveau parte de libertate de mişcare în castel, cu condiţia să jure că nu vor încerca să fugă. Au jurat să nu evadeze, îşi zise Arya, dar n-au jurat că nu mă vor ajuta pe mine să evadez.

Ostaticii mâncau la propria lor masă în Sala Celor o Sută de Inimi şi puteau fi adesea văzuţi prin împrejurimi. Patru fraţi îşi făceau împreună antrenamentul în fiecare zi, luptându-se cu stinghii şi cu scuturi din lemn, în Curtea Flowstone. Trei dintre ei erau din familia Frey de la Crossing, cel de-al patrulea era fratele lor bastard. Totuşi, erau acolo de puţină vreme; într-o dimineaţă, alţi doi fraţi sosiră sub un stindard de pace, cu un cufăr cu aur, şi îi răscumpărară de la cavalerii care îi capturaseră. Cei şase Frey plecara împreună.

Dar pe nordici nu-i răscumpără nimeni. Un lord gras bântuia prin bucătării, îi spusese Plăcinta Fierbinte, căutând mereu o îmbucătură. Mustaţa îi era atât de stufoasă încât îi acoperea gura, iar agrafa cu care era prinsă mantia lui era un trident din argint şi safir. Aparţinea Lordului Tywin, dar tânărul feroce, bărbos, căruia îi plăcea să se plimbe pe crestele zidurilor singur, într-o mantie neagră, ornamentata cu sori albi, fusese luat ostatic de către un cavaler rătăcitor care avusese intenţia să se îmbogăţească de pe urma lui. Sansa ar fi ştiut cine este, atât el cât şi grăsanul, dar Arya nu fusese niciodată prea preocupată de titluri şi blazoane. Ori de câte ori Septa Mordane îi vorbea despre istoria unei Case sau alta, îi venea să hoinărească, să viseze şi să

se întrebe când se va termina lecţia.

Totuşi, pe Lordul Cerwyn şi-1 amintea. Pământurile sale fuseseră aproape de Winterfell, aşa că el şi fiul lui, Cley, veneau adesea în vizită. Cu toate acestea, după voia soartei, era singurul ostatic care nu fusese văzut niciodată, dormea

într-o celulă din turn, revenindu-şi de pe urma unei răni. Zile în şir, Arya încercă să-şi imagineze cum ar putea să se furişeze pe lângă paznicii uşii, ca să-1 vadă. Dacă ar recunoaşte-o, onoarea l-ar obliga să o ajute. Cu siguranţă, un lord voia să primească aur, toţi voiau asta, poate că va plăti câţiva mercenari de-ai lui Tywin ca să o ducă

la Riverrun. Tatăl ei spunea mereu că majoritatea mercenarilor ar trăda pe oricine pentru aur.

Pe urmă, într-o dimineaţă, zări trei femei îmbrăcate cu robele cu glugă ale surorilor tăcute încărcând un cadavru în căruţa lor. Cadavrul era împachetat într-o mantie din cea mai fină

mătase, împodobită cu blazonul halebardei. Când Arya întrebă cine e, unul dintre străjeri îi spuse că a murit Lordul Cer-wyn. Primi aceste cuvinte ca pe o lovitură în stomac. Oricum, nu te-ar fi ajutat niciodată, gândi ea, în timp ce surorile ieşeau pe poartă cu căruţa. Nu se putea ajuta nici măcar pe sine, şoarece prost ce eşti.

După aceasta, se întoarse la frecat şi alergătură şi la trasul cu urechea pe la uşi. Lordul Tywin urma să plece în curând spre Riverrun, auzise Arya, sau va merge către sud, la Highgarden. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la asta. Nu, trebuia să apere Debarcaderul Regelui.

Stannis era cea mai mare ameninţare. Ii trimisese pe Gregar Clegane şi pe Vargo Hoat să-1

distrugă pe Roose Bolton şi să-i scoată pumnalul din spate. Trimisese corbi la Eyrie, avea de gând să se însoare cu Lady Lysa Arryn şi să cucerească Valea. Cumpărase o grămadă de argint ca să făurească săbii magice care îi vor ucide pe lupii Stark. Ii scrisese Doamnei Stark să facă

pace, Regicidul va fi în curând eliberat.

Deşi în fiecare zi soseau şi plecau corbi, Lordul Tywin însuşi îşi petrecea majoritatea zilelor în spatele uşilor închise, cu consiliul său de război. Arya îl zărise de câteva ori, dar mereu din depărtare - o dată plimbându-se pe ziduri, însoţit de trei maesteri şi de prizonierul grăsan cu mustaţa

stufoasă, o dată plini bându-se călare cu lorzii lui stegari, să viziteze tabe-rele, dar cel mai des stând într-o galerie boltita, privind oamenii care se antrenau jos, în curte. Stătea cu mâinile încleştate pe mânerul de aur al sabiei sale. Se spunea că Lordul Tywin iubea aurul mai mult decât orice, chiar se caca aur, îl auzise glumind pe un slujitor. Lordul Lannister avea o înfăţişare puternica pentru un bărbat vârstnic, cu mustăţi aspre, aurii, şi chelie. Ceva din chipul lui îi amintea Aryei de tatal său, chiar dacă nu semănau defel. Are chipul unui lord, atâta tot, îşi spuse. îşi aminti că odată a auzit-o pe nobila sa mamă spunându-i tatălui ei să-şi afişeze chipul de lord şi să meargă să se ocupe de cutare treabă. Tata a râs. Nu şi-1 putea imagina pe Lordul Tywin râzând de ceva.

Intr-o după-amiază, în timp ce îşi aştepta rândul să scoată o găleată de apă de la fântână, auzi balamalele de la poarta de est gemând. Un grup de oameni intră la pas pe sub bariera-ghilotină. Când observă manticora care se târa pe scutul căpeteniei lor, fu străfulgerată de un sentiment de ură.

In lumina zilei, Ser Amory Lorch părea mai puţin înfricoşător decât la lumina torţelor, dar avea şi acum ochii aceia de porc pe care şi-i amintea Arya. Una dintre femei spuse că oamenii săi înconjuraseră lacul urmărindu-1 pe Beric Dondarrion şi omorând rebeli. Nu eram rebeli, gândi Arya. Eram Rondul de Noapte; Rondul de Noapte nu ţine partea nimănui. Totuşi, Ser Amory avea mai puţini oameni decât îşi amintea Arya, şi mulţi dintre ei erau răniţi. Sper că

rănile lor vor putrezi, sper sa moară cu toţii.

Apoi îi văzu pe cei trei de la capătul coloanei. Rorge îşi pusese coiful negru, cu nazalul larg de fier, care făcea greu de observat faptul că nu avea nas. Muşcătorul călărea greoi lângă el, pe un cal de luptă care părea gata să se prăbuşească sub greutatea lui. Arsuri pe jumătate vindecate îi acopereau trupul, făcându-1 şi mai hidos decât înainte.

Dar Jaquen H'ghar continua să zâmbească. Hainele îi erau tot soioase şi zdrenţuite, dar îşi găsise timp să-şi spele şi să-şi pieptene părul. I se revărsa pe umeri, roşu şi alb şi strălucitor, iar Arya le auzi pe fete chicotind de admiraţie.

Ar fi trebuit să-i las pradă focului. Aşa a spus Gen-dry, ar fi trebuit să-l ascult Dacă nu le-ar fi aruncat acel topor, acum ar fi fost cu toţii morţi. Pentru o clipă, se sperie, dar trecură pe lângă

ea fără vreo sclipire de interes. Numai Jaquen H'ghar aruncă o privire în direcţia ei, dar ochii săi trecură direct prin ea. Nu mă recunoaşte, gândi Arya. Arry era un băieţel aprig cu o sabie, iar eu sunt doar un şoarece gri cu o găleată.

îşi petrecu tot restul zilei frecând treptele din Turnul Plângerii. Seara, mâinile îi erau aspre şi sângerau, iar braţele o dureau atât de tare încât, când azvârli găleata înapoi în beci, îi tremurau.

Prea obosită ca să mănânce, îşi ceru scuze de la Weese şi se vârî în patul său de paie ca să

doarmă.

- Weese, căscă ea, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se gândi că ar putea să

mai adauge trei nume, dar era prea obosită ca să hotărască în seara asta.

Arya visa lupi care alergau sălbatic prin pădure, când o mână puternică îi acoperi gura, ca o piatra caldă, netedă şi fermă. Se trezi brusc, agitându-se şi luptându-se.

- Fata nu spune nimic, îi şopti un glas aproape, în spatele urechii. Fata îşi ţine buzele închise, nimeni nu aude, iar prietenii pot vorbi pe ascuns. Da?

Cu inima izbindu-i pieptul, Arya reuşi să dea aprobator din cap.

Jaqen H'ghar îşi retrase mâna. Beciul era negru ca smoala şi nu-i putea vedea chipul nici măcar de la câteva degete

depărtare. Dar îl putea mirosi. Pielea lui avea un miros proaspăt, de săpun, şi îşi parfumase părul.

- Băiatul a devenit fată, şopti el.

- Am fost întotdeauna fată. Credeam că nu m-ai văzut.

- Omul vede. Omul ştie. îşi aminti că-1 ura.

- M-ai speriat. Acum eşti unul de-al lor. Ar fi trebuit să te las să arzi. Ce faci aici? Pleacă

sau strig după Weese.

- Un bărbat îşi plăteşte datoria. Bărbatul îţi e dator cu trei.

- Trei?

- Zeul Roşu îşi ia cele cuvenite, dulce copilă, şi numai moartea poate plăti pentru viaţă.

Fata a luat trei care au fost ai lui. Fata trebuie să dea trei în locul lor. Rosteşte numele şi omul va face restul.

Vrea sa ma ajute, îşi dădu seama Arya, cu un licăr de speranţă care îi dădu ameţeli.

- Du-mă la Riverrun, nu e departe. Dacă furăm nişte cai, am putea...

Bărbatul îi duse degetul la buze.

- Trei vieţi vei avea de la mine. Nu mai mult, nu mai puţin. Trei şi am terminat. Aşa că fata trebuie să chibzuiască. Ii sărută uşor părul. Dar nu prea mult.

Până când Arya apucă să aprindă un ciot de lumânare, în urma lui nu mai rămăsese decât un miros vag, o adiere de ghimbir şi de cuişoare care stăruia în aer. Femeia din nişa alăturată se întoarse pe partea cealaltă, pe paie, şi se plânse de lumină, aşa că Arya stinse lumânarea. Când închise ochii, văzu chipuri plutind în faţa ei. Joffrey şi mama sa, Ilyn Payne şi Meryn Trant şi Sandor Clegane..., dar ei se aflau la Debarcaderul Regelui, la sute de leghe depărtare, iar Ser Gregor poposise doar câteva nopţi înainte de a pleca din nou să continue jafurile, luându-i pe Raff, pe Chiswyck şi pe Gâdilător cu el. Dar Ser Amory Lorch era aici, iar ea îl ura aproape la fel de mult. Oare? Nu era sigură. Şi mai rămânea întotdeauna Weese.

Se gândi la el din nou în dimineaţa următoare când, din cauza somnului puţin, începu să

caşte.

- Nevăstuică, bubui Weese, data viitoare când mai văd gura aia deschisă, am să-ţi smulg limba şi am sa i-o dau de mâncare căţelei. Ii răsuci urechea între degete, ca să se asigure că a auzit, şi îi spuse să se întoarcă la scările acelea - până seara să fie curate pana la al treilea palier.

In timp ce muncea, Arya se gândea la oamenii pe care îi voia morţi. îşi imagina că le vede chipurile pe trepte şi freca mai tare, ca să le îndepărteze. Familia Stark era în război cu Lannisterii, iar ea era o Stark, astfel că ar omorî cât de mulţi Lannisteri ar putea, aşa se făcea în vreme de război. Dar nu credea că putea să aibă încredere în Jaqen. Ar trebui sâ-i omor cu mâna mea. Ori de câte ori tatăl ei condamnase un om la moarte, înfăptuise asta de unul singur, cu Gheaţă, spada lui.

- Dacă vrei să iei viaţa unui om, îi eşti dator să-1 priveşti în faţă şi să-i asculţi ultimele cuvinte, îl auzise spunându-le cândva lui Robb şi lui Jon.

A doua zi îl evită pe Jaqen H'ghar, la fel şi în ziua următoare. Nu era greu. Ea era foarte mică, iar Harrenhalul foarte mare şi plin de locuri în care se putea ascunde un şoarece.

Şi pe urmă Ser Gregor se întoarse, mai devreme decât se aşteptau, conducând de data aceasta o turmă de capre în locul unei turme de prizonieri. Arya auzi că Ser Gregor a pierdut trei oameni într-unui dintre atacurile de noapte ale Lordului Beric, dar cei pe care ea îi ura se întorseseră nevătămaţi şi se cazaseră la al doilea etaj al Turnului Plângerii. Weese observă că

erau bine aprovizionaţi cu băutură.

- Ăştia sunt mereu însetaţi, mormăi el. Nevăs-tuică, ridică-te şi întreabă-i dacă au haine care trebuie peticite. Voi pune femeile să se ocupe de asta.

Arya alergă sus pe scările bine frecate. Nimeni nu îi acordă nici o atenţie când intră.

Chiswyck stătea lângă foc, cu un corn de bere în mână, spunând una dintre poveştile sale amuzante. Nu îndrăzni să-1 întrerupă, nefiind dornică să se aleagă cu o buză spartă.

- După turnirul Mâinii Regelui s-a întâmplat, înainte de-a veni războiul, spunea el. Ne îndreptam către vest, şapte eram, împreună cu Ser Gregor. Raff era cu mine, şi tânărul Joss Stilwood, care fusese scutierul lui la turnir. Ei bine, ajungem noi la acest râu nenorocit care se umflase de la atâtea ploi. Nu era chip să treci apa, dar în apropiere era o cârciumă, aşa că ne ducem acolo. Ser îl înhaţă pe berar şi-i zice să ne ţină cornurile pline cu bere până când scad apele. Să fi văzut ochii de porc ai omului strălucind la vederea arginţilor. Aşa că ne aduce bere, el cu fiică-sa, şi berea e proastă şi slabă, o scursoare maronie care nu mă face mai fericit, şi nici pe Ser. Şi în tot acest timp cârciumarul ne spune ce bucuros e el că i-am călcat pragul, fiindcă nu prea avea muşterii din cauza ploilor. Nătărăului nu-i mai tace meliţa, deşi Ser nu-i spune nici un cuvânt, ci doar cugetă la Cavalerul Laşilor şi la festa nemernică pe care o juca. Se vedea cât îi era gura de încleştată, aşa că eu şi ceilalţi flăcăi ştiam că nu era cazul să-i spunem nici o vorbă, dar cârciumarul trebuia să vorbească. întreabă până şi cum s-a descurcat stăpânul la turnir. Ser doar se uita la el. Intre timp, fiica lui aducea şi servea bere, o fetişcană grasă, de vreo optsprezece ani...

- Mai degrabă treisprezece, rosti tărăgănat Raff cel Dulce.

- Ei, fie cum o fi, nu prea aveai ce vedea de ea. Dar Eggon, beat, începe s-o atingă şi poate că am atins-o şi eu niţel, iar Raff îi spune tânărului Stilwood că trebuie s-o târască pe fată

sus, să se facă bărbat, dându-i băiatului curaj, cum ar veni. In cele din urmă, Joss îşi vâră mâna sub fusta ei iar ea ţipă şi scapă carafa şi fuge la bucătărie. Ei, s-ar fi terminat acolo, dar ce face bătrânul nebun? Se duce la Ser şi îl roagă

să ne facă pe noi să-i lăsăm fata în pace, el fiind un cavaler adevărat şi chestii dintr-astea.

Ser Gregor nu acorda nici o atenţie distracţiei noastre, dar acum se uită, ştiţi cum, şi porunceşte ca fata să fie adusă înaintea lui. Acum bătrânul trebuie s-o târască din bucătărie, doar din vina lui. Ser se uită la ea de sus până jos şi întreabă:

- Aşadar, aceasta este târfa pentru care eşti atât de îngrijorat? Iar nebunul de bătrân tâmpit îi spune lui Gregor direct în faţă:

- Layna mea nu e târfă, ser. Ser nu clipeşte, ci zice doar:

- Acum este.

Ii azvârle bătrânului încă o monedă de argint, sfâşie rochia de pe fată şi o ia chiar acolo, pe masă, în faţa tatălui ei, în timp ce ea se zbate şi se zvârcoleşte ca un iepure şi scoate sunetele alea. Văzând expresia de pe chipul bătrânului, am râs atât de tare încât îmi ieşea berea pe nas.

Apoi băiatul ăsta aude zgomotul, fiul lui îmi închipui, şi vine alergând din pivniţă, aşa că Raff e nevoit să-i înfigă un pumnal în burtă. Ser termină până atunci şi se întoarce la băutură şi ne vine tuturor rândul. Tobbot, ştiţi cum e el, o întoarce pe partea cealaltă şi o ia pe la spate. Fata încetase să se mai opună până când mi-a venit mie rândul, poate că hotărâse că, până la urmă, îi plăcea, deşi, la drept vorbind, nu mi-ar fi displăcut puţină mişcare. Iar acum vine cireaşă de pe tort... Când totul se termină, Ser îi spune bătrânului că vrea rest. Fata nu merita un argint, zice el, şi al naibii să fiu dacă bătrânul nu-i aduce un pumn de monede de aramă, îşi cere scuze de la stăpân şi îi mulţumeşte pentru plată!

Râdeau cu toţii în hohote, nici unul mai tare decât Chiswyck însuşi, care râdea atât de zgomotos de propria povestire încât îi săreau mucii din nas în barba căruntă, nepieptănată. Arya stătea în umbră, pe casa scărilor, şi îl privea. Se furişă înapoi în pivniţă, fără să scoată o vorbă.

Când Weese află că nu 1-a întrebat despre haine, îi trase jos pantalonii şi o bătu cu nuiaua până

ce din coapse începu să-i curgă sânge, dar Arya închise ochii şi se gândi la toate învăţăturile pe care i le dăduse Syrio şi nu simţi aproape nimic.

Două nopţi mai târziu, o trimise în Sala Cazărmii, să servească la masă. Ducea o carafă cu vin şi turna în cupe când îl zări pe Jaqen H'ghar la masa lui, în partea cealaltă a culoarului..

Muşcându-şi buza, privi

cu grijă de jur-împrejur, ca să se asigure că Weese nu o vedea. Teama taie mai adânc decât o sabie, îşi spuse.

Făcu un pas, şi încă unul, şi cu fiecare se simţi mai puţin şoarece. înainta de-a lungul băncii, umplând cupele cu vin. Rorge stătea în dreapta lui Jaqen, beat turtă, dar nu o observă.

Arya se aplecă şi şopti direct în urechea lui Jaqen.

- Chiswyck.

Lorath nu dădu semne că ar fi auzit.

Când carafa se goli, Arya alergă în pivniţă să o umple din nou din butoi şi se întoarse repede la servit. Nimeni nu murise de sete cât timp fusese ea plecată şi scurta ei absenţă trecu neobservată.

Nu se întâmplă nimic a doua zi, nici în ziua următoare, dar în cea de-a treia, Arya se duse la bucătărie cu Weese să le aducă cina.

- Unul dintre oamenii Muntelui a căzut de pe metereze azi-noapte şi şi-a rupt gâtul lui de prost, îl auzi pe Weese spunându-i unei bucătărese.

- Beat?

- Nu mai mult decât în mod obişnuit. Unii spun că 1-a împins fantoma lui Harren. Pufni, ca să arate ce părere avea despre asemenea idei.

N-a fost Harren, îi veni Aryei să spună, am fost eu. Il ucisese pe Chiswyck cu o şoaptă şi va mai ucide încă doi până la sfârşit. Sunt fantoma Harrenhalului, gândi ea. Şi în noaptea aceea avu de urât cu un nume mai puţin.

CATELYN

Locul de întâlnire era o pajişte plină de verdeaţă, presărată cu ciuperci gri, palide, şi cu buştenii aspri ai copacilor doborâţi la pământ.

- Suntem primii, doamna mea, zise Hallis Mol-len în timp ce se opriră printre buşteni, singuri între armate. Flamura Casei Stark, cu însemnul lupului străvechi, flutura în vârful lăncii pe care o purta. Catelyn nu putea vedea marea de aici, dar simţea cât era de aproape. Vântul ce bătea dinspre vest era încărcat de mirosul de sare.

Cercetaşii lui Stannis Baratheon tăiaseră copacii pentru catapulte şi pentru turnurile sale de atac. Catelyn se întreba cât timp rezistase crângul şi dacă Ned poposise aici când şi-a condus oastea către sud, ca să ridice ultimul asediu asupra Capătului Furtunii. A câştigat atunci o mare victorie, cu atât mai mare cu cât a avut loc fără vărsare de sânge.

Fie ca Zeii să mă ajute să fac şi eu la fel, se rugă Catelyn. Propriii ei supuşi consideraseră

că era nebună să vină până aici.

- Nu e lupta ta, doamna mea, spuse Ser Wendel Manderly. Ştiu că regele nu ar vrea ca mama lui sa se expună la un asemenea pericol.

- Suntem cu toţii în pericol, îi răspunse, poate prea tăios. Crezi că eu vreau să fiu aici, ser?

Locul meu e la Riverrun, lângă patul de moarte al tatălui meu, la Winterfell, cu fiii mei. Robb m-a trimis la sud să vorbesc în numele lui, şi asta voi face.

Nu era lucru uşor să aduci pacea între aceşti fraţi, Catelyn era conştientă, dar pentru binele regatului, trebuia să încerce.

Peste câmpiile îmbibate de ploaie şi peste culmile stâncoase putea vedea marele castel al Capătului Furtunii, înălţându-se spre cer, cu spatele către marea nevăzută. La poalele muntelui de stâncă cenuşie, armata Lordului Stannis Baratheon părea mică şi neînsemnată, ca o adunătură de şoareci cu flamuri.

In cântece se spunea că, în vremuri străvechi, Capătul Furtunii fusese ridicat de Durran, primul Rege al Furtunii, cel care a câştigat dragostea frumoasei Elenei, fiică a zeului mării şi a zeiţei vântului. In noaptea nunţii lor, Elenei şi-a dăruit virginitatea unui muritor, osândindu-se astfel la moartea de care aveau parte oamenii, iar părinţii ei îndureraţi şi-au revărsat mânia şi au trimis vânturi şi ape pentru a doborî fortăreaţa lui Durran. Prietenii săi, fraţii şi nuntaşii au fost zdrobiţi sub zidurile prăbuşite sau duşi de vânt pe mare, dar Elenei 1-a adăpostit pe Durran în braţele sale, astfel că iubitul ei nu a păţit nimic, iar când, în cele din urmă, zorile s-au ivit, el a declarat război împotriva zeilor şi a jurat să reconstruiască fortăreaţa.

Cinci castele a mai construit, fiecare mai mare şi mai puternic decât celălalt, doar pentru a le vedea făcute ţăndări când vijeliile s-a abătut, urlând, asupra Golfului Corăbiilor Sfărâmate, aducând cu ele ziduri imense de apă. Lorzii săi l-au implorat să construiască mai spre interior, preoţii i-au spus că trebuie să înduplece zeii redând-o mării pe Elenei, până şi oamenii de rând l-au rugat să se potolească. Durran nu voia să asculte. Un al şaptelea castel a ridicat, cel mai mare dinte toate. Unii spuneau că l-au ajutat copiii pădurii, fasonând piatra cu puterea magiei; alţii susţineau că un băieţel i-a spus ce trebuia să facă, un băiat care mai târziu avea să fie Bran Constructorul. Indiferent cum era spusă povestea, sfârşitul era acelaşi. Deşi zeii mânioşi au stârnit furtună după furtună împotriva sa, cel de-al şaptelea castel a rămas în picioare, sfidător, iar Durran, Mâhnirea Zeilor, şi frumoasa Elenei au locuit acolo împreună până la sfârşitul vieţii.

Zeii nu uită, şi furtunile mai vin şi acum, dezlăn-ţuindu-se asupra mării înguste. Cu toate acestea, la Capătul Furtunii a rezistat de-a lungul secolelor un castel cum altul nu mai era.

Imensul său zid de apărare era înalt de trei sute de picioare, fără ambrazuri sau intrări secrete, rotunjit peste tot, curbându-se lin, cu pietrele atât de dibaci îmbinate încât

nicăieri nu vedeai o crăpătură, un unghi sau o gaură prin care vântul să poată intra. Se spunea că zidul acela era gros de douăzeci de picioare în locul său cel mai îngust, şi de aproape douăzeci şi şase în partea dinspre mare, două rânduri de pietre, între ele cu nisip şi pietriş. In interiorul puternicului bastion, bucătăriile, grajdurile şi curţile erau ferite de vânturi şi de valuri. Cât despre turnuri, era numai unul, un turn-celulă, fără ferestre în partea ce dădea spre mare, atât de marc încât era grânar, cazarmă, sală de ospeţe şi locuinţa lordului în acelaşi timp, încununat de parapete masive care îl făceau să pară, văzut de departe, un pumn cu ţinte deasupra unui braţ ridicat.

- Doamna mea, o strigă Hal Mollen. Doi călăreţi ieşiră din mica tabără de la poalele castelului şi se îndreptarea către ei la pas. Acela trebuie să fie Regele Stannis.

- Fără îndoială.

Catelyn îi privi apropiindu-se. Stannis trebuie să fie, dar acela nu e steagul Baratheonilor.

Era galben strălucitor, nu galbenul intens al steagurilor lui Renly, iar emblema pe care o purta era roşie, deşi Catelyn nu-i putea distinge forma. Renly trebuia să sosească ultimul. Ii spusese asta la plecare. Nu trebuia să urce pe cal până ce nu-1 vedea pe fratele său plecat de mult. Primul sosit trebuia să-1 aştepte pe celălalt, iar Renly nu avea să aştepte. E un fel de joc pe care-l joacă regii, îşi spuse. Ei bine, ea nu era rege, aşa că nu era nevoie să-1 joace. Catelyn era obişnuită să

aştepte.

Când se apropie, văzu că Stannis purta o coroană din aur roşu, cu vârfurile în formă de flăcări. Centura îi era bătută cu granate şi cu topaze, iar pe teaca sabiei pe care o purta era aşezat un rubin mare, pătrat. In rest, veşmintele sale erau simple: vestă de piele cu ţinte peste jiletca matlasată, cizme uzate, pantaloni din pânză aspră, maro. Stema de pe steagul lui gal-ben-auriu înfăţişa o inimă roşie, înconjurată de o vâlvătaie de foc portocaliu. Cerbul încoronat era acolo, da...

mic şi închis în interiorul inimii. Şi mai ciudat era purtătorul lui de flamură - o femeie îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare, cu faţa umbrită de gluga adâncă a mantiei sale stacojii.

O preoteasă roşie, gândi Catelyn nedumerită. Secta era puternică şi avea numeroşi adepţi în Oraşele Libere şi în îndepărtatul est, dar în Cele Şapte regate erau doar câteva.

- Lady Stark, zise Stannis Baratheon cu o politeţe rece când se opri în faţa ei. înclină

capul, mai pleşuv decât şi-1 amintea Catelyn.

- Lord Stannis, îi răspunse ea. Sub barba tunsă scurt, maxilarul său puternic se încleşta, dar nu se apucă s-o terorizeze cu titlurile de nobleţe. Pentru asta, Catelyn îi era deplin recunoscătoare. Nu mă gândeam că te voi găsi la Capătul Furtunii.

Ochii lui adânciţi în orbite o priviră stânjenitor. Nu era omul amabilităţilor gratuite.

- îmi pare rău pentru moartea lordului tău, zise el, deşi Eddard Stark nu mi-a fost prieten.

- Nu ţi-a fost niciodată duşman, domnul meu. Când Lordul Tyrell şi Lordul Redwyne v-au ţinut ostatici în castelul acela, murind de foame, Eddard Stark a fost cel care a înfrânt asediul.

- La porunca fratelui meu, nu de dragul meu, răspunse Stannis. Lordul Eddard şi-a făcut datoria, n-am să neg asta. Am făcut eu vreodată mai puţin? Eu ar fi trebuit să fiu Mâna lui Robert.

- Aceea a fost voinţa fratelui tău. Ned nu a vrut niciodată.

- Dar a acceptat, ceea ce trebuia să fie al meu. Cu toate acestea, îţi dau cuvântul meu, ţi se va face dreptate pentru moartea lui.

Cum le mai plăcea să promită capete acestor oameni care voiau să devină regi.

- Fratele tău mi-a promis acelaşi lucru. Dar, sincer vorbind, aş prefera să-mi recapăt fiicele şi să las dreptatea

pe seama zeilor. Cersei o are şi acum pe Sansa mea, iar despre Arya n-am mai auzit nimic din ziua morţii lui Robert.

- Dacă îţi vom găsi copiii când vom ocupa oraşul, vor fi trimişi la tine. Vii sau morţi, sugera tonul său.

- Şi când va fi asta, Lord Stannis? Debarcaderul Regelui e aproape de Piatra Dragonului şi, în schimb, te găsesc aici.

- Eşti directă, Lady Stark. Prea bine. Îţi voi răspunde direct. Ca să ocup oraşul, am nevoie de puterea acestor lorzi ai sudului pe care îi văd dincolo de câmp. Sunt de partea fratelui meu.

Trebuie cu orice preţ să-i atrag de partea mea.

- Oamenii se supun cui vor, domnul meu. Aceşti lorzi i-au jurat credinţă lui Robert şi Casei Baratheon. Dacă tu şi fratele tău aţi lăsa vrajba deoparte...

- Nu am nimic cu Renly, dacă îmi arată respectul cuvenit, ca frate şi ca rege al său. Nu vreau decât ceea ce mi se cuvine de drept. Renly îmi datorează supunere şi loialitate. Am de gând să le obţin. De la el şi de la aceşti lorzi. Stannis îi cercetă chipul. Şi ce vânt te aduce pe acest câmp, doamna mea? Casa Stark s-a alăturat fratelui meu, aşa stau lucrurile?

Acesta nu se va pleca niciodată, gândi ea, dar trebuia oricum să încerce. Miza era prea mare.

- Fiul meu domneşte ca Rege al Nordului, prin voinţa lorzilor noştri şi a poporului. Nu pleacă genunchiul în faţa nimănui, dar întinde o mână prietenească tuturor.

- Regii nu au prieteni, zise Stannis fără ocolişuri, doar supuşi şi duşmani.

- Şi fraţi, strigă o voce veselă din spatele ei. Cate-lyn se uită peste umăr, în timp ce iapa Lordului Renly îşi croia drum printre buşteni. Mai tânărul Baratheon era strălucitor în jiletca lui din catifea verde şi cu mantia de satin tivită cu blană. Coroana de trandafiri galbeni îi împresura tâmplele, iar capul de cerb din jad se ridica deasupra frunţii, cu părul lung şi negru ţâşnind de dedesubt. Teaca sabiei îi era presărată cu bucăţi mari de diamante negre, zimţate, iar în jurul gâtului avea legat un lanţ de aur şi smaralde.

Renly alesese şi el o femeie să-i poarte stindardul, deşi Brienne îşi ascundea chipul şi trupul în spatele armurii plate care nu oferea nici un indiciu asupra sexului ei. In vârful lăncii sale de zece picioare, cerbul încoronat se ridica pe picioarele din spate, negru pe fond auriu, în timp ce briza mării unduia pânza.

Salutul fratelui său fu scurt.

- Lord Renly.

- Rege Renly. Eşti tu cu adevărat, Stannis? Stannis se încruntă.

- Cine ar trebui să fie?

Renly dădu nepăsător din umeri.

- La vederea acestui stindard, nu puteam fi sigur. Steagul cui îl porţi?

- Al meu.

Preoteasa înveşmântată în roşu grăi:

- Drept blazon, regele a ales inima dogoritoare a Lordului Luminii.

Renly păru amuzat.

- Cu atât mai bine. Dacă folosim amândoi acelaşi steag, lupta va fi îngrozitor de confuză.

Catelyn spuse:

- Să sperăm că nu va fi nici o luptă. Noi trei avem un duşman comun care vrea să ne distrugă pe toţi.

Stannis o cercetă cu un aer sever.

- Tronul de Fier este al meu de drept. Toţi cei care neagă acest lucru sunt duşmanii mei.

- întreg regatul neagă asta, frăţioare, zise Renly. Bătrânii o neagă cu ultima suflare, iar copiii nenăscuţi o neagă în pântecele mamelor lor. O neagă cei din Dorne şi o neagă cei de la Zid. Nimeni nu te vrea rege. îmi pare rău.

Stannis îşi încleşta fălcile, cu chipul încordat.

- Jur că nu voi trata niciodată cu tine atâta timp cât vei purta coroana ta de trădător. Aş

vrea să mă fi ţinut de acel legământ.

- E o nebunie, zise Catelyn tăios. Lordul Tywin şade la Harrenhal cu douăzeci de mii de săbii. Ce a mai rămas din oastea Regicidului s-a regrupat la Dintele de Aur, o altă oştire Lannister se adună sub umbra cetăţii de la Casterly Rock, iar Cersei şi fiul ei stăpânesc Debarcaderul Regelui şi preţiosul vostru Tron de Fier. Vă numiţi, fiecare dintre voi, rege, deşi regatul sângerează şi nimeni nu ridică sabia să-1 apere, în afară de fiul meu.

Renly ridică din umeri.

- Fiul tău a câştigat câteva bătălii. Eu voi câştiga războiul. Lannisterii pot să stea la picioarele mele.

- Dacă ai propuneri de făcut, fă-le, zise Stannis răstit, sau eu am plecat.

- Foarte bine, răspunse Renly. Propun să descaleci, să pleci genunchiul şi să-mi juri credinţă.

Stannis îşi înghiţi furia.

- De asta nu vei avea parte niciodată.

- L-ai slujit pe Robert, pe mine de ce nu?

- Robert a fost fratele meu mai mare. Tu eşti cel mic.

- Mai mic, mai viteaz şi de departe mai atrăgător...

- ... şi, pe deasupra, un hoţ şi un uzurpator. Renly ridică din umeri.

- Targaryenii l-au numit pe Robert uzurpator. Se pare că a reuşit să suporte ruşinea. Aşa voi face şi eu.

Aşa nu se poate.

- Uitaţi-vă la voi! Dacă aţi fi fiii mei, v-aş bate cap în cap şi v-aş încuia într-o cameră până

ce v-aţi aduce aminte că sunteţi fraţi.

Stannis îi aruncă o privire încruntată.

- Mergi prea departe, Lady Stark. Sunt regele de drept, iar fiul tău nu e mai puţin trădător decât fratele meu aici de faţă. Va veni şi rândul lui.

Ameninţarea directă îi stârni furia.

- Foarte uşor îi numeşti pe alţii trădători şi uzurpatori, domnul meu, dar cu ce eşti tu mai bun? Spui că eşti regele de drept, dar mi se pare că Robert are doi fii. După toate

legile Celor Şapte Regate, Prinţul Joffrey este moştenitorul lui de drept şi, după el, Tommen... iar noi suntem cu toţii trădători, oricâtă dreptate am avea.

Renly izbucni în râs.

- Stannis, trebuie s-o ierţi pe Lady Catelyn. A bătut tot drumul de la Riverrun, un drum lung călare. Mă tem că n-a apucat să vadă mica ta scrisoare.

- Joffrey nu e sămânţa fratelui meu, zise Stannis fără menajamente. Nici Tommen. Sunt bastarzi. Şi fata la fel. Toţi trei, monstruozităţi născute din incest.

Cersei ar putea fi atât de nebună? Catelyn rămase fără grai.

- Nu e o poveste drăgălaşă, doamna mea? întrebă Renly. Eram cu tabăra la Horn Hill când Lordul Tarly a primit această scrisoare şi, trebuie să spun, m-a lăsat cu gura căscată. Ii zâmbi fratelui său. N-am bănuit niciodată că eşti atât de isteţ, Stannis. Dacă ar fi adevărat, tu chiar ai fi moştenitorul lui Robert.

- Dacă ar fi adevărat? Mă faci mincinos?

- Poţi dovedi vreo vorbă din această născocire? Stannis scrâşni din dinţi.

Robert n-ar fi avut cum să ştie, gândi Catelyn, altfel Cersei şi-ar fi pierdut capul într-o clipă.

- Lord Stannis, întrebă ea, dacă ştiai că regina e vinovată de asemenea delicte monstruoase, de ce ai păstrat tăcerea?

- N-am păstrat tăcerea, declară Stannis. I-am vorbit despre bănuielile mele lui Jon Arryn.

- In loc să-i fi vorbit fratelui tău?

- Fratele meu nu mi-a dat niciodată prea multă ascultare. De la mine, asemenea acuzaţii ar fi părut arţăgoase şi interesate, un mijloc de a mă plasa primul pe linia succesiunii. Am crezut că

Robert va fi mai dispus să asculte dacă acuzaţiile veneau din partea Lordului Arryn, pe care îl iubea.

- Aha, zise Renly, deci avem cuvântul unui om mort.

- Crezi că a murit din pură întâmplare, orb nebun? Cersei 1-a otrăvit, de teamă că o va da în vileag. Lordul Jon aduna anumite dovezi...

- ... care, fără îndoială, au murit odată cu el. Ce neplăcut!

Catelyn îşi amintea, punea lucrurile cap la cap.

- Intr-o scrisoare pe care mi-a tnmis-o la Winter-fell, sora mea, Lysa, a acuzat-o pe regină

că i-a ucis soţul, recunoscu ea. Mai târziu, la Eyrie, a pus crima pe seama fratelui reginei, Tyrion.

Stannis pufni.

- Dacă intri într-un cuib de şerpi, contează care şarpe te muşcă primul?

- Toată discuţia asta despre şerpi şi incest este amuzantă, dar nu schimbă nimic. S-ar putea prea bine să ai pretenţii mai justificate, Stannis, dar tot eu am oastea cea mai mare. Mâna lui Renly se strecură sub mantie. Stannis observă şi înhaţă îndată mânerul sabiei sale, dar înainte de-a apuca s-o scoată din teacă, fratele său scoase... o piersică.

- Vrei, frăţioare? îl întrebă Renly zâmbind. E de la Highgarden. N-ai gustat în viaţa ta ceva atât de dulce, îţi jur. Luă o muşcătură. Sucul i se prelinse din colţurile gurii.

- N-am venit aici să mănânc fructe. Stannis spumega de furie.

- Lorzii mei! interveni Catelyn. Ar trebui să formulăm termenii unei alianţe, nu să ne luăm unul pe altul în derâdere.

- Nimeni nu ar trebui să refuze să guste o piersică, replică Renly, azvârlind sâmburele. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia. Viaţa e scurtă, Stannis. Adu-ţi aminte ce spun cei din clanul Stark. Vine iarna. Se şterse la gură cu dosul palmei.

- N-am venit aici nici ca să fiu ameninţat.

- Şi nici nu ai fost, i-o trânti Renly. Când voi ameninţa, îţi vei da seama. Sincer, nu mi-ai plăcut niciodată, Stannis, dar eşti de acelaşi sânge cu mine şi nu am de gând să te ucid. Aşa că, dacă vrei capătul Furtunii, ia-1... ca pe un dar din

partea unui frate. Aşa cum mi 1-a dat Robert cândva, ţi-1 dăruiesc ţie.

- Nu e cazul să mi-1 dăruieşti. îmi aparţine de drept. Oftând, Renly se întoarse în şa.

- Ce treabă am eu cu acest frate al meu, Brienne? îmi refuză piersica, îmi refuză castelul, mi-a ocolit până şi nunta...

- Ştim amândoi că nunta ta a fost o mascaradă. Cu un an în urmă unelteai să o faci pe fată

una dintre târfele lui Robert.

- Cu un an în urmă plănuiam să o fac regina lui Robert, răspunse Renly, dar ce contează?

Pe Robert 1-a luat un mistreţ, iar eu am luat-o pe Margaery. Ai fi încântat să afli că a venit la mine ca fecioară.

- In patul tău, are şanse să şi moară aşa.

- O, mă aştept să am un fiu de la ea în cel mult un an. Scuză-mă, câţi fii ai tu, Stannis? O, da..., nici unul. Renly afişă un zâmbet nevinovat. Cât despre fiica ta, înţeleg. Dacă nevasta mea ar arăta ca a ta, mi-aş trimite şi eu bufonul să se pună la dispoziţia ei.

- Ajunge! răcni Stannis. N-am să accept să fiu batjocorit în faţă, mă auzi? N-am sa accept!

îşi scoase sabia din teacă. Oţelul sclipi ciudat de puternic în lumina palidă a soarelui, când roşu, când galben, când alb-strălucitor. Aerul tremura parcă în jurul ei, ca de la căldură. Calul lui Catelyn nechează şi se dădu un pas înapoi, dar Brienne se aşează între cei doi fraţi, cu sabia în mână.

- Vâră sabia în teacă! strigă la Stannis.

Cersei Lannister se sufocă de râs, gândi Catelyn obosită.

Stannis îndreptă vârful sabiei către fratele său.

- Nu sunt nemilos, tună cel care era un nemilos notoriu. Nici nu doresc să pătez Aducătoarea de

Lumină cu sângele fratelui meu. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, îţi acord această noapte să îţi reconsideri atitudinea prostească, Renly. Co-boară-ţi flamurile şi vino la mine înainte de răsăritul soarelui, şi îţi voi

oferi Capătul Furtunii şi vechiul tău scaun în consiliu şi chiar te voi numi moştenitorul meu până ce se va naşte fiul meu. Altfel, am să te distrug. Renly râse.

- Stannis, e o sabie foarte frumoasă, îţi jur, dar cred că strălucirea ei ţi-a stricat vederea.

Priveşte peste câmpuri, frăţioare. Vezi toate acele flamuri?

- Crezi că te vor face rege câteva bucăţi de pânză?

- Săbiile clanului Tyrell mă vor face rege. Rowan, Tarly şi Caron mă vor face rege, cu securea şi cu ciocanul de război. Săgeţile clanului Tarth şi lăncile clanurilor Penrose Fossoway, Cuy, Mullendore, Es-termont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Cas-well, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... Până şi Casa Florent, fraţii şi unchii propriei tale soţii, ei mă vor face rege. Toată cavaleria sudului este cu mine, şi asta este cea mai mică parte a puterii mele. Pedestraşii mei vin din urmă, o sută de mii de săbii, de lănci şi suliţe. Şi tu mă vei distruge pe mine? Cu ce, mă rog? Cu şleahta aia neînsemnată pe care o văd îngrămădită sub zidurile castelului? Dacă aş zice că sunt cinci mii aş fi generos, lorzi ai peştilor, cavaleri ai cepei şi mercenari. Jumătate dintre ei ar veni la mine înainte de-a începe bătălia. Ai mai puţin de patru sute de cai, aşa îmi spun iscoadele - călăreţi liberi în haine de piele fiartă, care nu ar rezista nici o

clipă în faţa lăncierilor cu armuri. Nu-mi pasă ce fel de luptător priceput te crezi, Stannis, oastea aia a ta nu va supravieţui primului atac al avangardei mele.

- Vom vedea, frate. O parte din lumina lumii parcă se stinse când Stannis îşi strecură sabia înapoi în teacă. In zori, vom vedea.

- Sper că noul tău zeu e milostiv, frăţioare. Stannis râse zgomotos şi se îndepărtă

dispreţuitor.

Preoteasa roşie mai zăbovi un moment.

- Vezi de păcatele tale, Renly, zise ea întorcându-şi calul.

Catelyn şi Lordul Renly se întoarseră împreună la tabăra unde cei peste o mie de oşteni îi aşteptau.

- A fost distractiv, chiar dacă nu foarte eficient, comentă el. Mă întreb de unde pot face rost de o sabie ca aceea. Ei bine, fără îndoială că Loras mi-o va dărui după bătălie. Sunt mâhnit că a trebuit să se ajungă la asta.

- Ai un mod vesel de a fi mâhnit, zise Catelyn, a cărei suferinţă nu era prefăcută.

- Chiar aşa? Renly ridică din umeri. Aşa să fie. Mărturisesc, Stannis nu a fost niciodată

fratele meu preferat. Crezi că povestea aceea a lui e adevărată? Dacă Joffrey este fiul Regicidului...

- ... atunci fratele tău este moştenitorul de drept. . - Cât timp este în viaţă, recunoscu Renly. Deşi

e o lege prostească, nu eşti de acord? De ce fiul cel mare şi nu fiul cel mai potrivit?

Coroana mi s-ar potrivi mie, aşa cum nu i s-a potrivit niciodată lui Robert şi cum nu i se va potrivi lui Stannis. Am în sânge menirea de a fi un rege mare, puternic şi generos, inteligent, drept, înţelegător, credincios prietenilor şi necruţător cu duşmanii, dar în acelaşi timp, capabil de iertare, răbdător...

- ... modest, adăugă Catelyn. Renly râse.

- Trebuie să-i îngădui unui rege să aibă unele defecte, doamna mea.

Catelyn se simţea foarte obosită. Tot efortul fusese în zadar. Fraţii Baratheon se vor îneca unul pe altul în sânge, în timp ce fiul său îi va înfrunta singur pe Lannisteri şi nimic din ceea ce ar putea spune sau face ea nu va împiedica asta. E timpul să mă întorc la Riverrun, să închid ochii tatălui meu, gândi ea. Cel puţin atâta pot să fac. Poate că sunt un mesager nepriceput, dar ştiu să jelesc cum se cuvine, zeii să mă apere.

Tabăra lor era bine amplasată pe o creastă stâncoasă care se întindea de la nord la sud. Era mult mai ordonată decât tabăra răsfirată de la Mander, deşi doar pe jumătate atât de

mare. Când a aflat despre asediul fratelui său asupra Capătului Furtunii, Renly şi-a împărţit forţele, aşa cum făcuse Robb la Gemeni. Marea masă de pedestraşi o lăsase în urmă, la Podul Amar, cu tânăra lui regină, cu căruţele şi carele, cu animalele de povară şi cu toate maşinile de atac care-1 încurcau, în timp ce Renly însuşi conducea cavalerii şi mercenarii într-o năvală către sud.

Cât de mult semăna cu fratele său Robert, chiar şi la asta... Numai că Robert îl avea mereu alături pe Eddard Stark, să-i tempereze îndrăzneala cu prudenţa sa. Cu siguranţă, Ned l-ar fi convins pe Robert să-şi aducă toate forţele, să-1 înconjoare pe Stannis şi să-şi asedieze asediatorii. Renly a refuzat această opţiune, în pripa sa năvalnică de a ajunge la o confruntare cu

fratele său. îşi îndepărtase liniile de aprovizionare, lăsase mâncarea şi nutreţurile în urmă, cu toate căruţele, catârii şi boii. Trebuia să ajungă la luptă curând sau vor muri de foame.

Catelyn îl trimise pe Hal Molen să aibă grijă de cai, în timp ce ea îl însoţi pe Renly înapoi la pavilionul regal din inima taberei. In spatele pereţilor de mătase verde, căpitanii şi stegarii săi aşteptau să audă veşti despre tratative.

- Fratele meu nu s-a schimbat, le spuse tânărul lor rege, în timp ce Brienne îi desfăcu mantia şi îi ridică de pe frunte coroana de aur şi jad. Castelele şi amabilităţile nu sunt pe placul lui, el vrea sânge. Ei bine, m-am hotărât să-i satisfac dorinţa.

- înălţimea Ta, nu văd să fie nevoie de nici o bătălie, interveni Lordul Mathis Rowan.

Castelul e bine păzit şi bine aprovizionat. Ser Cortnay Penrose este un comandant iscusit, iar până acum nu s-a construit o maşină de război care să poată sparge zidurile de la Capătul Furtunii. Lasă-1 pe Lordul Stannis să atace. Nu va avea nici o satisfacţie şi, în timp ce va sta zadarnic în frig şi va muri de foame, noi vom ocupa Debarcaderul Regelui.

- Iar oamenii vor spune că m-am temut de Stannis?

- Doar nebunii vor spune asta, îl contrazise Lordul Mathis.

Renly se uită la ceilalţi.

- Voi ce ziceţi?

- Eu spun că Stannis e un pericol pentru tine, afirmă Lordul Randyll Tarly. Lasă-1

neînsângerat şi nu va face decât să devină mai puternic, în timp ce luptele îţi vor slăbi puterile.

Lannisterii nu vor fi înfrânţi într-o singură zi. Când vei termina cu ei, Lordul Stannis ar putea să

fie la fel de puternic ca tine... sau mai puternic.

Alţii i se alăturară în cor. Regele părea mulţumit.

- Ii vom înfrunta.

Am dat greş cu Robb, după cum am dat greş cu Ned, gândi Catelyn.

- Stăpâne, anunţă ea. Dacă eşti hotărât să lupţi, misiunea mea în acest loc s-a sfârşit. Iţi cer permisiunea să mă întorc la Riverrun.

- Nu o ai. Renly se aşează pe un scaun. Catelyn deveni băţoasă.

- Am sperat să te ajut să faci pace, stăpâne. Nu te voi ajuta să faci război.

Renly ridică din umeri.

- îndrăznesc să spun că vom învinge şi fără cei douăzeci şi cinci ai tăi, doamna mea. Nu am de gând să te pun să iei parte la bătălie, ci doar s-o priveşti!

- Am fost la Pădurea Şoaptelor, stăpâne. Am văzut destul măcel. Am venit aici ca mesager...

- Şi ca mesager vei pleca, zise Renly, dar mai înţeleaptă decât ai venit. Vei vedea cu ochii tăi ce păţesc răzvrătiţii, pentru ca fiul tău să poată auzi din gura ta. Nu te teme, te vom proteja. Se întoarse pentru a da ordine. Lord Mathis, tu vei conduce centrul dispozitivului principal de luptă.

Bryce, tu vei avea flancul stâng. Flancul drept e al meu. Lord Ester-mont, tu vei conduce rezerva.

- Nu te voi dezamăgi, înălţimea Ta, răspunse Lordul Estermont.

Lordul Mathis Rowan luă cuvântul:

- Cine va avea avangarda?

- înălţimea Ta, zise Jon Fossoway, îţi cer această onoare.

- Cere tot ce vrei, zise Ser Guyard cel verde, de drept trebuie să fie unul dintre cei şapte cel care dă prima lovitură.

- E nevoie de mai mult decât de o mantie frumoasă ca să ataci un zid de apărare, îi anunţă

Randyll Tarly. Conduceam avangarda lui Mace Tyrell pe vremea când tu, Guyard, erai încă la ţâţa mamei.

Un strigăt de protest umplu pavilionul, în timp ce alţi bărbaţi îşi prezentau zgomotos pretenţiile. Cavalerii verii, gândi Catelyn. Renly ridică o mână.

- Destul, lorzii mei. Dacă aş avea o duzină de avangarde ar avea fiecare dintre voi câte una, dar cea mai mare glorie aparţine de drept celui mai mare cavaler. Aşa că Ser Loras va da prima lovitură.

- Bucuros, înălţimea Ta. Cavalerul Florilor înge-nunche înaintea regelui. Dă-mi binecuvântarea ta şi un cavaler să meargă alături de mine, cu stindardul tău. Lasă cerbul şi trandafirul să meargă la luptă umăr lângă umăr.

Renly privi împrejur.

- Brienne.

- înălţimea Ta? Era îmbrăcată încă în armura ei de oţel albastru, dar îşi scosese coiful. Era foarte cald în cortul aglomerat şi părul ei moale, galben, îi era lipit de transpiraţie de faţa lătăreaţă. Locul meu e alături de tine, am jurat să fiu scutul tău...

- Una din şapte, îi reaminti regele. Nu te teme, patru dintre camarazii noştri vor fi cu mine în luptă.

Brienne căzu în genunchi.

- Dacă trebuie să mă despart de înălţimea Ta, fă-mi onoarea să te pregătesc pentru bătălie.

Catelyn auzi pe cineva râzând pe înfundate în spatele ei. Il iubeşte, biata de ea, se gândi ea cu tristeţe. S-ar juca de-a scutierul numai ca sâ-l atingă şi nu-i pasă ce părere vor avea despre ea.

- Se acceptă, zise Renly. Acum lăsaţi-mă, toţi. Chiar şi regii trebuie să se odihnească
înainte de luptă.

- Stăpâne, zise Catelyn, în ultimul sat prin care am trecut era un mic sept. Dacă nu-mi permiţi să plec de la Riverrun, dă-mi voie să merg acolo şi să mă rog.

- Cum doreşti. Ser Robar, dă-i Doamnei Stark o escortă de nădejde până la acest sept... dar vezi să se întoarcă la noi până în zori.

- Ai face bine să te rogi şi tu, zise Catelyn.

- Pentru victorie?

- Pentru înţelepciune. Renly râse.

- Loras, stai şi ajută-mă să mă rog. A trecut atâta timp, încât aproape am uitat cum s-o fac.

Cât despre ceilalţi, vreau ca fiecare om să fie la locul lui la primii zori, călare, cu armuri şi înarmaţi. Ii vom oferi lui Stannis o dimineaţă pe care n-o va uita prea curând.

Se lăsa asfinţitul când Catelyn părăsi pavilionul. Ser Robar Royce o urmă. Il cunoştea vag -
unul dintre fiii lui Bronze Yohn, un bărbat atrăgător, într-un fel necizelat, un luptător de turnir cu un anumit renume. Renly îi dăruise o nouă mantie-curcubeu şi o armură de un roşu sângeriu şi îl primise în rândul celor şapte.

- Eşti departe de Vale, ser? îl întrebă.

- Tu eşti departe de Winterfell, doamna mea?

- Pe mine ştiu ce m-a adus aici, dar tu de ce ai venit? Aceasta nu este lupta ta, nu mai mult decât este a mea.

- Mi-am însuşit-o atunci când l-am făcut pe Renly regele meu.

- Cei din clanul Royce sunt stegari ai Casei Arryn.

- Nobilul meu tată îi datorează supunere Doamnei Lysa, la fel şi urmaşului ei. Un al doilea fiu trebuie să găsească glorie acolo unde poate. Ser Robar ridică din umeri. Omul se satură de turniruri.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani, gândi Catelyn, era de-o seamă cu regele lui... Dar regele ei,

Robb al ei, avea mai multă înţelepciune la cincisprezece ani decât dobândise vreodată acest tânăr. Sau cel puţin aşa spera.

în colţişorul de tabără al lui Catelyn, Shadd tăia morcovi într-un ceaun, Hal Mollen juca zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Winterfell, iar Lucas Black-wood îşi ascuţea pumnalul.

- Lady Stark, zise Lucas când o văzu. Mollen spune că dimineaţă va fi bătălie.

- Hal are dreptate, răspunse ea. Şi o gură slobodă, se pare.

- Luptăm sau fugim?

- Ne rugăm, Lucas, îi răspunse ea. Ne rugăm.

S A N S A

- Cu cât îl faci mai mult să aştepte, cu atât mai rău va fi pentru tine, o avertiză

Sandor Clegane.

Şansa încercă să se grăbească, dar degetele îi bâj-bâiau după nasturi şi panglici.

Câinele fusese întotdeauna rău de gură, dar ceva din felul în care o privise o umplu de spaimă. Aflase oare Joffrey despre întâlnirile ei cu *Ser* Dontos? *Te rog, nu,* gândi ea în timp ce se pieptăna. *Ser* Dontos era singura ei speranţă. *Trebuie să fiu frumoasa, întotdeauna i-am plăcut în rochia asta.* Netezi materialul. Rochia îi era strâmtă peste piept.

Când îşi făcu apariţia, Şansa păşea la stânga Câinelui, departe de partea arsă a feţei lui.

–

Spune-mi ce am făcut.

–

Nu tu. Măreţul tău frate.

- Robb e un trădător. Şansa ştia cuvintele pe de rost. N-am nici o legătură cu ce a făcut. *Zei, aveţi milă, să nu fie el Regicidul!* Dacă Robb i-a făcut vreun

rău lui Jaime Lannister, asta o va costa viaţa. Se gândi la *Ser* Ilyn şi la felul în care acei ochi palizi, îngrozitori, au

privit fără milă, de pe acel chip sfrijit, mâncat de vărsat de vânt.

Câinele râse zgomotos.

- Te-au pregătit bine, micuţă pasăre. O conduse către curtea exterioară, unde, în jurul ţintelor în care se trăgea cu arcul, se adunase o mulţime de oameni. Bărbaţii de dădură la o parte pentru a le face loc să treacă. Grăjdari trândavi o priveau cu insolenţă, dar *Ser* Horas Redwyne îi ocoli privirea, iar fratele lui, Hobber, se prefăcu că nu o vede. O pisică galbenă

murea pe jos, mieunând jalnic, cu o săgeată în coaste. Şansa o ocoli, simţind că i se face rău.

Ser Dontos se apropie călare pe mătură; când fusese prea beat ca să poată încăleca pe calul său de luptă, la turnir, regele decretase că va trebui să meargă mereu călare de atunci înainte.

- Curaj, îi şopti el strângând-o de braţ.

Joffrey stătea în mijlocul mulţimii, legănând o arbaletă împodobită. *Ser* Boros şi *Ser* Meryn erau cu el. Fu îndeajuns să-i vadă ca i se întoarcă stomacul pe dos.

–

înălţimea Ta. Şansa căzu în genunchi.

–

Nu vei scăpa dacă îngenunchezi, zise regele. Ridică-te. Eşti aici ca să

răspunzi pentru ultimul act de trădare al fratelui tău.

–

înălţimea Ta, orice ar fi făcut fratele meu trădător, nu am nici o legătură. Ştii asta, te rog, te implor...

–

Ridicaţi-o!

Câinele o trase în picioare, fără să o bruscheze.

- *Ser* Lancel, zise Joff, spune-i despre această crimă odioasă.

Şansa îl considerase întotdeauna pe Lancel Lannister plăcut şi meşteşugit la vorbă, dar în privirea pe care acesta

i-o aruncă nu era nici milă, nici gingăşie.

- Folosind o vrăjitorie josnică, fratele tău 1-a atacat pe *Ser* Stafford Lannister cu o armată de oameni-lupi, la nici trei zile depărtare de Lannisport. Mii de oameni de treabă au fost măcelăriţi în somn, fără să aibă vreo şansă de a ridica sabia. După măcel, nordicii s-au ospătat cu carnea celor ucişi.

Şansa fu gâtuită de mâinile reci ale ororii.

–

Nu ai nimic de spus? întrebă Joffrey.

–

înălţimea Ta, biata copilă a rămas fără grai, murmură *Ser* Dontos.

–

Linişte, nebunule. Joffrey ridică arbaleta şi o îndreptă spre faţa ei. Voi, clanul Stark, sunteţi inumani, ca şi acei lupi ai voştri. Nu am uitat cum m-au brutalizat monştrii voştri.

–

Al Aryei era lupul, zise ea. Lady nu ţi-a făcut niciodată vreun rău, dar tu ai ucis-o oricum.

–

Nu, tatăl tău a făcut-o, răspunse Joff, însă eu l-am ucis pe tatăl tău. Aş

dori s-o fi făcut cu mâna mea. Noaptea trecută am ucis un om care era mai voinic decât tatăl tău. Au venit la poartă, strigându-mi numele şi cerând pâine, de parcă eu aş

fi fost vreun brutar, dar le-am dat o lecţie. L-am străpuns pe cel mai gălăgios direct în gâtlej.

–

Şi a murit? Având în faţă hidosul cap de fier al săgeţii, îi era greu să se gândească la altceva de spus.

–

Bineînţeles că a murit, avea în gât săgeata mea. Era o femeie care arunca pietre. Am atins-o şi pe ea, dar numai în braţ. Incruntându-se, coborî arbaleta.

Te-aş ţinti şi pe tine, dar mama zice că, dacă aş face-o, unchiul meu Jaime ar avea parte de aceeaşi soartă. In

schimb, vei fi doar pedepsită-şi vom trimite vorbă fratelui tău despre ce ţi se va întâmpla dacă nu se predă. Câine, loveşte-o.

–

Lasă-mă pe mine s-o bat! *Ser* Dontos se apropie, cu armura de tablă

zăngănind. Era înarmat cu un buzdugan al cărui cap era un pepene. *Florian al meu.* Ii venea să-1 sărute, aşa cum era, cu pielea lui pătată, cu venele sparte şi cu toate celelalte. Se învârti călare pe măturâ în jurul ei, strigând „Trădătoarea, trădătoarea" şi lovind-o peste cap cu pepenele. Şansa se acoperi cu mâinile, clătinându-se de fiecare dată când fructul o izbea, cu părul lipicios deja de la a doua lovitură. Oamenii râdeau.

Pepenele zbură în bucăţi. *Râzi, Joffrey,* se ruga ea în timp ce sucul îi curgea pe faţă şi pe pieptul rochiei sale din mătase albastră. *Râzi şi fii satisfăcut.*

Joffrey nu schiţă nici un zâmbet.

- Boros, Meryn.

Ser Meryn Trant îl înhaţă pe Dontos de braţ şi îl azvârli cu brutalitate la o parte.

Bufonul cu faţa roşie se îndepărtă cu mătura, cu pepenele şi cu toate celelalte. *Ser* Boros o înşfacă pe Şansa.

- Lasă-i faţa, porunci Joffrey. O vreau frumoasă. Boros izbi un pumn în stomacul Şansei, tăindu-i

răsuflarea. Când se încovoie, cavalerul o apucă de păr, scoase sabia şi, preţ de-o înfiorătoare clipă, Şansa fu sigură că avea de gând să-i taie gâtul. Când bărbatul aşează latul săbiei pe coapsele ei, avu impresia că forţa loviturii îi va rupe picioarele. Şansa urlă. Lacrimile îi inundară faţa. *Se va sfârşi curând.* Pierdu şirul loviturilor.

–

Ajunge, îl auzi pe Câine scrâşnind.

–

Nu, nu ajunge, replică regele. Boros, dezbrac-o! Boros îşi trecu o mână

cărnoasă peste corsajul

Şansei şi îl smulse cu putere. Mătasea se sfâşie, descoperind-o până la brâu. Şansa îşi acoperi sânii cu mâinile. Auzea râsete înfundate, îndepărtate şi crude.

–

Bate-o până la sânge, spuse Joffrey, vom vedea cum îi place fratelui ei...

–

Ce înseamnă asta?

Glasul Pezevenghiului pocni ca un bici şi din-tr-odată Şansa fu liberă. Se prăbuşi, clătinându-se în genunchi, cu braţele încrucişate peste piept, respirând greu.

–

Aceasta este ideea ta despre cavalerism, *Ser* Boros? întrebă Tyrion Lannister furios. Mercenarul său favorit îi era alături, la fel şi unul dintre sălbatici, cel cu ochiul ars.

Ce fel de cavaler loveşte fecioarele nevinovate?

–

Unul care-şi slujeşte regele, Pezevenghiule. *Ser* Boros ridică sabia, iar *Ser* Meryn păşi lângă el, cu sabia scoasă din teacă.

–

Aveţi grijă cu armele alea, îi avertiză mercenarul piticului. Doar nu vreţi să vă pătaţi cu sânge frumoasele mantii albe.

–

Cineva să-i da fetei ceva să se acopere, zise Pezevenghiul. Sandor Clegane îşi desfăcu mantia şi i-o azvârli. Şansa o strânse la piept, cu pumnii înfipţi în lâna albă. Ţesătura aspră îi zgâria pielea, dar nici o catifea nu i se păruse vreodată atât de fină.

–

Fata îţi va fi regină, îi spuse Pezevenghiul lui Joffrey. N-ai nici un pic de respect pentru onoarea ei?

–

O pedepsesc.

–

Pentru ce crimă? Ea nu a dus lupta fratelui ei.

–

Are sânge de lup.

–

Iar tu ai minte de găină.

–

Nu-mi poţi vorbi aşa. Regele poate să facă ce vrea.

–

Aerys Targaryen a făcut ce a vrut. Ţi-a spus mama ta vreodată ce s-a întâmplat cu el?

Ser Boros Blount îşi drese glasul. **-** Nimeni nu-1 ameninţă pe rege în prezenţa Gărzii sale Regale.

Tyrion Lannister ridică o sprânceană.

- Eu nu-1 ameninţ pe rege, *ser,* eu îmi educ nepotul. Bronn, Timett, data viitoare când Boros deschide gura, ucideţi-1. Piticul zâmbi. Acum, *asta* a fost o ameninţare, *ser.*

Vezi diferenţa?

Ser Boros roşi, un roşu închis.

–

Regina va auzi despre asta!

–

Fără îndoială că va auzi. Şi de ce să aşteptăm? Joffrey, să trimitem după mama ta?

Regele se îmbujora.

–

N-ai nimic de spus, înălţimea Ta? continuă unchiul său. Bine. învaţă să-ţi foloseşti urechile mai mult şi gura mai puţin, altfel domnia ta va fi mai scurtă decât statura mea. Brutalitatea nesăbuită nu e o cale de a câştiga iubirea oamenilor tăi... sau a reginei.

–

Teama e mai bună decât iubirea, zice mama. Joffrey făcu semn către Şansa.

Ea se teme de mine.

Pezevenghiul oftă.

- Da, înţeleg. Păcat că Stannis şi Renly nu sunt şi ei fetiţe de doisprezece ani. Bronn, Timett, aduceţi-o.

Şansa se mişca parcă într-un vis. Crezu că oamenii Pezevenghiului o vor duce înapoi în camera ei de la Citadela lui Maegor, dar o conduseră la Turnul Mâinii. Nu mai pusese piciorul în interiorul acelui loc din ziua în care tatăl ei căzuse în dizgraţie, şi îi venea să

leşine urcând treptele.

Câteva servitoare se ocupară de ea, murmurând cuvinte de alinare fără noimă pentru a o opri din tremurat. Una aduna rămăşiţele rochiei şi lenjeriei sale, iar o alta îi făcu baie şi îi spălă sucul lipicios de pe faţă şi de pe păr. In timp ce o frecau pe tot corpul cu săpun şi îi turnau apă caldă deasupra capului, nu vedea în faţa ochilor decât chipurile din curtea interioară. *Cavalerii au jurat sâ-i apere pe cei slabi, să apere femeile, să lupte pentru dreptate, dar nici unul dintre ei nu a făcut nimic.* Doar *Ser* Dontos încercase să o ajute, iar el nu mai era cavaler, nu mai mult decât era Pezevenghiul, sau Câinele, iar Câinele ura cavalerii.

Şi pe ei îi urăsc, gândi Şansa. *Nu sunt cavaleri adevăraţi, nici unul dintre ei.*

Când fu curată, dolofanul Maester Frenken, cu părul roşcat, veni să o vadă. O rugă să

se aşeze cu faţa în jos şi întinse o alifie peste rănile sângerii care îi acopereau partea din spate a picioarelor. După aceea, îi amestecă nişte praf de vin al viselor cu puţină miere, ca să alunece mai uşor pe gât.

- Dormi puţin, copilă. Când te vei trezi, toate acestea vor părea un vis urât.

Nu, nu vor părea, om fără minte, gândi Şansa, dar bău oricum vinul viselor şi adormi.

Era întuneric când se trezi, fără să ştie exact unde era, camera fiindu-i în acelaşi timp străină şi ciudat de cunoscută. Când se ridică, un junghi de durere îi străbătu picioarele şi aduse totul înapoi. Ochii i se umplură de

lacrimi. Cineva aşezase lângă pat o rochie pentru ea, Şansa o îmbrăcă şi deschise uşa. Afară stătea o femeie cu chipul împietrit, cu pielea maronie şi trei colane atârnate la gâtu-i sfrijit. Unul era din aur, altul din argint, iar celălalt era făcut din urechi de om.

–

Unde are impresia că pleacă? întrebă femeia, sprijinindu-se de o suliţă

înaltă.

–

In pădurea zeilor. Trebuia să-1 găsească pe *Ser* Dontos, să-1 roage să o ducă acasă acum, înainte de-a fi prea târziu.

–

Piticul a spus că nu ai voie să pleci, spuse femeia. Roagă-te aici, zeii te vor auzi.

Umilă, Şansa plecă ochii şi se retrase înăuntru. îşi dădu seama dintr-odată de ce locul i se părea atât de cunoscut. *M-aupus în vechiul dormitor al Aryei, de când tata a fost Mână a Regelui. Toate lucrurile erau dispărute, iar mobilele au fost mutate, dar e acelaşi lucru. .*

Puţin mai târziu, o slujitoare aduse un platou cu brânză, pâine şi măsline, şi o carafă

cu apă rece.

- Ia-le de aici, porunci Şansa, dar fata lăsă mâncarea pe masă. îşi dădu seama că îi e sete. Fiecare pas îi trimitea cuţite prin coapse, dar se forţă să traverseze camera. Şansa bău două cupe cu apă şi rodea o măslină când se auzi bătaia în uşă.

Neliniştită, se întoarse netezindu-şi cutele rochiei. -Da?

Uşa se deschise şi Tyrion Lannister păşi înăuntru.

–

Doamna mea, sper că nu te deranjez.

–

Sunt prizoniera ta?

–

Oaspetele meu. Purta lanţul de ceremonie, un colan din mâini aurii, legate între ele. M-am gândit că am putea vorbi.

–

Cum porunceşte stăpânul meu. Şansei îi venea greu să nu se holbeze la el; chipul lui era atât de urât, încât avea asupra ei o fascinaţie ciudată.

–

Mâncarea şi hainele îţi sunt pe plac? întrebă el. Dacă mai ai nevoie de altceva, nu trebuie decât să ceri.

–

Eşti foarte bun. Iar azi-dimineaţă... a fost foarte frumos din partea ta că

m-ai ajutat.

–

Ai dreptul să ştii de ce a fost Joffrey atât de mânios. Acum şase nopţi, fratele tău 1-a atacat pe unchiul meu, Stafford, şi-a aşezat tabăra lângă un sat numit Oxcross, la mai puţin de trei zile depărtare de Cas-terly Rock. Nordicii tăi au câştigat o victorie zdrobitoare. Am primit de veste doar în dimineaţa aceasta. *Robb vă va ucide pe toţi,* gândi ea, exultând.

-

E... îngrozitor, stăpâne. Fratele meu e un trădător mârşav.

Piticul schiţă un zâmbet palid.

–

Ei bine, nu e un pui de cerb, a dovedit asta destul de limpede.

–

Ser Lancel zicea că Robb conduce o armată de oameni-lupi...

Piticul izbucni într-un râs răguşit, batjocoritor.

- *Ser* Lancel e un burduf cu vin care nu ar deosebi un om-lup de o buburuză. Fratele tău are lupul străvechi cu el, dar bănuiesc că nu s-a ajuns mai departe. Nordicii s-au furişat în tabăra unchiului meu şi i-au tăiat liniile cavaleriei, iar Lordul Stark şi-a trimis lupul printre ei. Până şi caii antrenaţi pentru

luptă au luat-o razna. Cavalerii au fost călcaţi în picioare în pavilioanele lor, iar gloata s-a trezit îngrozită şi a fugit, azvârlindu-şi armele ca să poată alerga mai repede. *Ser* Stafford a fost ucis în timp ce fugea după calul său. Lordul Rickard Karstark i-a străpuns pieptul cu o lance. *Ser* Robert Brax e mort şi el, împreună cu

Ser Lymond Vikary, cu Lordul Crakehall şi cu Lordul Jast. Mai mult de cincizeci au fost luaţi ostatici, inclusiv fiii lui Jast şi nepotul meu, Martyn Lan-nister. Cei care au supravieţuit răspândesc poveşti înfricoşătoare şi jură că vechii zei ai nordului merg alături de fratele tău.

- Atunci... n-a fost nici o vrăjitorie? Lannister pufni.

–

Vrăjitoria este ingredientul pe care nebunii îl adaugă eşecului, ca să ascundă

gustul propriei lor incompetente. Se pare că nătărăul de unchiu-meu nici măcar nu s-a ostenit să pună santinele. Avea o oaste de ageamii - ucenici, mineri, ajutoare la câmp, pescari, gunoaiele Lannisportului. Singurul mister este cum a ajuns fratele tău la ei. Forţele noastre ocupă şi acum fortăreaţa de la Dintele de Aur şi jură că el nu a trecut pe acolo.

Piticul ridică din umeri agasat. Ei bine, Robb Stark este blestemul tatălui meu. Joffrey este blestemul meu. Spune-mi, ce simţi pentru nobilul meu nepot?

–

Il iubesc din toată inima, zise Şansa fără şovăire.

–

Adevărat? Nu părea convins. Chiar şi acum?

- Dragostea mea pentru înălţimea Sa e mai mare decât a fost vreodată.

Pezevenghiul râse zgomotos.

- Ei, cineva te-a învăţat să minţi bine. Intr-o bună zi s-ar putea să-i fii recunoscătoare pentru asta. *Eşti* încă o copilă, nu-i aşa? Sau ai înflorit?

Şansa roşi. Era o întrebare necuviincioasă, dar ruşinea de a fi dezbrăcată faţă de jumătate dintre curteni o făcea să pară nesemnificativă.

- Nu, stăpâne.

- Cu atât mai bine. Dacă asta te consolează, n-am de gând să te căsătoreşti vreodată

cu Joffrey. Mă tem că nici o căsătorie nu va reuşi să împace clanurile Stark şi Lannister după tot ce s-a întâmplat. Mare păcat. Această căsătorie a fost una dintre cele mai bune idei ale Regelui Robert, dar Joffrey a dat totul peste cap.

Şansa ştia că ar trebui să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

–

Ai devenit foarte tăcută, remarcă Tyrion Lannister. Asta vrei? Să se pună capăt logodnei?

–

Eu... Şansa nu ştia ce să spună. *E oare un şiretlic? Mă va pedepsi dacă voi spune adevărul?* Se uita la fruntea puternic bombată a piticului, la ochiul său negru, dur, şi la cel verde, viclean, la dinţii lui strâmbi şi la barba sârmoasă. Vreau doar să fiu credincioasă.

–

Credincioasă, zise gânditor piticul, şi departe de orice Lannister. Nu te pot învinui de asta. Am auzit că vizitezi pădurea zeilor în fiecare zi. Pentru ce te rogi, Şansa?

Mă rog pentru victoria lui Robb şi moartea lui Joffrey. . şi pentru acasă. Pentru Winterfell al meu.

- Mă rog pentru sfârşitul luptelor.

- Vom avea parte de asta cât de curând. Va mai fi o bătălie, între fratele tău, Robb, şi nobilul meu tată, şi asta va rezolva problema.

Robb îl va înfrânge, gândi Şansa. *L-a înfrânt pe unchiul tău şi pe fratele tău, Jaime, îl va înfrânge şi pe tatăl tău.*

Piticul îi citea gândurile atât de uşor, de parcă chipul Şansei ar fi fost o carte deschisă.

–

Nu pune prea mult la suflet înfrângerea de la Oxcross, doamna mea, îi spuse el cu gingăşie. O bătălie nu e un război şi, fără îndoială, nobilul meu tată nu e unchiul Stafford. Data viitoare când vizitezi pădurea zeilor, roagă-te ca fratele tău să

aibă înţelepciunea să plece genunchiul. După ce nordul revine la pacea regelui, intenţionez să te trimit acasă. Sări jos de pe scaunul de lângă fereastră şi spuse: Poţi dormi aici în noaptea asta. Am să-ţi dau câţiva dintre oamenii mei să te păzească, nişte Ciori de Piatră poate...

–

Nu! izbucni Şansa. Dacă era încuiată în Turnul Mâinii, păzită de oamenii piticului, cum o va ajuta *Ser* Dontos să se elibereze?

–

Preferi Urechile Negre? Ţi-o dau pe Chelia, dacă te simţi mai în largul tău cu o femeie.

- Te rog, nu, stăpâne, sălbaticii mă sperie. Tyrion rânji.

–

Şi pe mine. Dar mai precis, îl sperie pe Joffrey şi acel cuib de vipere viclene şi de câini linguşitori pe care îi numeşte Garda Regelui. Cu Chelia sau cu Timett alături, nimeni nu ar îndrăzni să se atingă de tine.

–

Aş prefera să mă întorc în patul meu. Ii veni în minte, din senin, o minciună, dar părea atât de bună, încât o trânti fără să stea pe gânduri. Turnul acesta e locul unde au fost ucişi oamenii tatălui meu. Fantomele lor îmi vor da vise îngrozitoare şi aş vedea sângele lor oriunde m-aş uita.

Tyrion Lannister îi studie chipul.

- Ştiu ce înseamnă coşmarurile, Şansa. Probabil că eşti mai înţeleaptă decât credeam.

Dă-mi voie măcar să te escortez înapoi în camerele tale.

CATELYN

Se întunecase de-a binelea înainte să găsească satul. Catelyn se pomeni întrebându-se dacă locul avea un nume. Dacă avea, locuitorii lui luaseră acea informaţie cu ei, acolo unde fugiseră, împreună cu tot ceea ce aveau, până la lumânările din sept. *Ser* Wendel aprinse o torţă şi o conduse prin uşa joasă.

înăuntru, cei şapte pereţi erau strâmbi şi crăpaţi. *Zeul e unul,* aşa o învăţase, când era mică, Septonul Osmynd, *cu şapte înfăţişări, aşa cum septul este o singură clădire cu şapte pereţi.* Septele bogate din oraşe aveau statui ale Celor Şapte şi câte un altar pentru fiecare.

La Winterfell, Septonul Chayle atârnase măşti sculptate pe fiecare perete. Aici, Catelyn găsi doar desene grosolane în cărbune. *Ser* Wendel aşeză torţa într-un suport, lângă uşă, şi ieşi să

aştepte afară, împreună cu Robar Royce.

Catelyn le cercetă chipurile. Tatăl era, ca întotdeauna, cu barbă. Mama zâmbea, drăgăstoasă şi

ocrotitoare. Războinicul avea sabia desenată în faţă, Fierarul avea ciocanul. Fecioara era frumoasă, Baba era zbârcită şi înţeleaptă.

Iar chipul celui de-al şaptelea... Străinul nu era nici bărbat, nici femeie, ci ambele laolaltă, mereu proscris, mereu rătăcitor de pe meleaguri îndepărtate, mai mult sau mai puţin om, necunoscut şi incognoscibil. Aici, faţa sa era un oval negru, o umbră cu stele în loc de ochi. O tulbura. Nu putea găsi alinare.

Ingenunche în faţa Mamei.

- Stăpână, pleacă-ţi privirea asupra acestei bătălii, dar cu ochii unei mame. Sunt fii cu toţii, fiecare dintre ei. Cruţă-i dacă poţi, şi cruţă-i pe fiii mei. Veghează asupra lui Robb, a lui Bran şi a lui Rickon. Aş vrea să fiu cu ei.

Sub ochiul stâng al Mamei, cobora o crăpătură. O făcea să arate de parcă plângea.

Catelyn auzea vocea răsunătoare a lui Wendel, când şi când răspunsurile lui Robar, cu glas scăzut, în timp ce

vorbeau despre bătălia ce va urma. Altminteri, noaptea era liniştită. Nu se auzea nici un greier, iar zeii rămâneau tăcuţi. *Oare vechii tăi zei ţi-au răspuns vreodată, Ned?* se întrebă ea. *Când îngenuncheai în faţa copacului inimii, te auzeau?*

Flăcările pâlpâitoare ale torţelor dansau pe ziduri, făcându-le feţele să pară pe jumătate vii, strâmbân-du-le, modificându-le. Statuile din marile septe ale oraşelor aveau chipurile date de meşterii cioplitori, dar aceste schiţe în cărbune erau atât de grosolane, încât ar fi putut fi oricine. Chipul Tatălui o făcu să se gândească la propriul ei părinte, pe patul lui de moarte de la Riverrun. Războinicul o ducea cu gândul la Renly şi la Stannis, la Robb şi la Robert, la Jaime Lannister şi la Jon Snow. O zări chiar şi pe Arya în acele trăsături, doar pentru o clipă. Pe urmă, o pală de vânt pătrunsă prin uşă făcu flacăra să

pâlpâie şi asemănarea dispăru, spălată de strălucirea portocalie.

Ochii îi ardeau din cauza fumului. Se frecă la ochi cu podul palmelor pline de cicatrici. Când îşi ridică din nou privirea către Mamă, chipul pe care îl văzu era al mamei ei.

Lady Minisa Tully murise pe patul lăuziei, încercând să-i dea Lordului Hoster un al doilea fiu. Copilul se stinse odată cu ea şi, după aceea, o parte din viaţă îl părăsise şi pe tată. *A fost întotdeauna atât de calma,* gândi Catelyn, amintindu-şi de mâinile fine ale mamei sale, de zâmbetul ei cald. *Dacă ar fi trăit, cât de diferite ar fi putut fi vieţile noastre!* Se întrebă ce părere ar avea Lady Minisa despre fiica ei mai mare îngenunchind aici, în faţa ei. *Am străbătut atât de multe mii de leghe, şi pentru ce? Pe cine am slujit? Mi-am pierdut fiicele, Robb nu mă vrea, iar Bran şi Rickon mă consideră, cu siguranţă, o mamă rece şi denaturată. Nici măcar n-am fost alături de Ned când a murit...*

Capul îi vâjâia şi i se părea că septul se învârte în jurul ei. Umbrele se deplasau şi se legănau, animale abia zărite alergau de-a lungul zidurilor albe, crăpate. Catelyn nu mâncase nimic în ziua aceea. Poate că nu a fost înţelept. îşi

spuse că nu avusese timp, dar adevărul era că mâncarea îşi pierduse gustul într-o lume fără Ned. *Când i-au tăiat capul, m-au ucis şi pe mine.*

In spatele ei, torţa pâlpâi şi, dintr-odată, i se păru că pe perete era chipul surorii ei, deşi ochii erau mai aspri decât şi-i amintea, nu erau ochii Lysei, ci ai lui Cersei. *Cersei este mamă şi ea. Indiferent cine este tatăl acelor copii, i-a simţit mişcându-i-se în pântece, i-a hrănit la pieptul ei. Dacă sunt, într-adevăr, ai lui jaime...*

- Şi Cersei ţi se roagă, doamna mea? o întrebă Catelyn pe Mamă. Vedea trăsăturile mândre, reci, fermecătoare ale reginei Lannister gravate pe perete. Crăpătura era tot acolo, chiar şi Cersei putea să plângă pentru copiii ei.

- Fiecare dintre cei Şapte îi întrupează pe toţi cei Şapte, îi spusese cândva Septonul Osmynd. Baba era la fel de frumoasă ca Fecioara, iar Mama putea fi mai feroce decât un Războinic, atunci când copiii ei erau în pericol. Da...

Il văzuse destul pe Robert Baratheon la Winterfell ca să ştie că regele nu-1 privea pe Joffrey cu prea multă căldură. Dacă băiatul era, într-adevăr, sămânţa lui Jaime, Robert l-ar fi osândit la moarte, împreună cu mama lui, şi puţini l-ar fi condamnat. Bastarzii erau un lucru obişnuit, dar incestul era un păcat monstruos atât pentru zeii vechi, cât şi pentru cei noi, iar copiii născuţi dintr-o asemenea ticăloşie erau numiţi, atât în septe cât şi în pădurile zeilor, abominaţii. Regii dragoni obişnuiau să căsătorească frate cu soră, dar ei erau din sângele vechii Valyrii, unde astfel de practici erau obişnuite şi, asemenea dragonilor lor, Targaryenii nu răspundeau nici în faţa zeilor, nici în faţa oamenilor.

Ned ar fi trebuit să ştie, iar Lordul Arryn, înaintea lui. Nu era de mirare că regina îi omorâse pe amândoi. *Oare eu aş face mai puţin pentru ai mei?* Catelyn îşi încleşta mâinile, simţind încordarea în degetele-i pline de cicatrici, acolo unde oţelul asasinului tăiase până la os, când s-a luptat să-şi apere fiul.

- Bran ştie şi el, şopti plecându-şi capul. *Zeii fie milostivi, probabil a văzut ceva, a auzit ceva, de aceea au încercat să-l omoare în patul său.*

Pierdută şi ostenită, Catelyn Stark se predă în mâinile zeilor. Ingenunche în faţa Fierarului, care repara lucrurile stricate, şi îl rugă să-l protejeze pe dragul ei Bran. Se duse la Fecioară şi o rugă fierbinte să le împrumute Aryei şi Şansei curajul ei, să le apere, în inocenţa lor. In faţa Tatălui, se rugă pentru dreptate, pentru puterea de-a o căuta şi pentru înţelepciunea de-a o cunoaşte, iar Războinicului îi ceru să-i dea lui Robb putere şi să-l protejeze în luptă. In cele din urmă, se adresă Babei, ale cărei statui o înfăţişau adesea cu o lampă în mână.

- Condu-mă, doamnă înţeleaptă, se rugă ea. Arată-mi calea pe care trebuie să păşesc şi nu mă lăsa să bâjbâi prin locurile întunecate ce se întind în faţa mea.

In cele din urmă, în spatele ei se auziră paşi şi un zgomot la uşă.

- Doamna mea, spuse *Ser* Robar cu blândeţe, îmi cer iertare, dar timpul e pe sfârşite.

Trebuie să ne întoarcem înainte să se lase întunericul.

Catelyn se ridică cu greu. Genunchii o dureau şi ar fi dat orice pentru un pat de puf şi o pernă, chiar acolo.

- Mulţumesc, *ser.* Sunt gata.

Străbătură în tăcere pădurea rară, unde copacii se înclinau ca nişte oameni beţi, ferindu-se parcă de mare. Nechezatul agitat al cailor şi zăngănitul oţelului îi ghidară înapoi la tabăra lui Renly. Lungul şir de oameni şi de cai era înveşmântat în întuneric, atât de negru de parcă Fierarul ar fi făurit noaptea însăşi din oţel negru. La dreapta avea flamuri, la stânga flamuri, şi flamuri rânduri, rânduri, în faţa ei, dar în lumina palidă a înserării, nici culorile şi nici blazoanele nu se puteau distinge. *O armată gri,* gândi Catelyn. *Oameni gri, pe cai gri, sub flamuri gri.* Când priponiră caii, umbrele cavalerilor lui Renly îşi îndreptau lăncile în sus, astfel că trecu printr-o pădure de copaci goi, înalţi, lipsiţi de

frunze şi de viaţă. In locul unde se afla Capătul Furtunii era doar un întuneric de nepătruns, un zid negru prin care lumina stelelor nu putea răzbate, dar Catelyn vedea torţele mişcându-se peste câmpuri, acolo unde Lordul Stannis îşi aşezase tabăra.

Lumânările din pavilionul lui Renly făceau zidurile tremurătoare de mătase să

strălucească, transformând cortul imens într-un castel vrăjit, inundat într-o lumină de smarald. Doi oşteni din Garda Curcubeului stăteau de strajă la uşa pavilionului regal.

Lumina verde strălucea ciudat pe penele jiletcii pe care *Ser* Parmen o purta peste armură şi dădea o tentă palidă petalelor de floarea-soarelui care acopereau platoşa smălţuită, galbenă, a lui *Ser* Emmon. Pene lungi de mătase li se înălţau deasupra coifurilor şi mantii-curcubeu le înveşmântau umerii.

înăuntru, Catelyn o găsi pe Brienne îmbrăcându-1 pe rege cu armura, în timp ce lorzii Tarly şi Rowan discutau despre dispozitive şi tactici de luptă. înăuntru era cald şi bine.

Căldura se răspândea, licărind dinspre cărbunii aflaţi într-o duzină de mangaluri mici.

- Trebuie să-ţi vorbesc, înălţimea Ta, zise ea, tra-tându-1 de data aceasta într-o manieră demnă de un rege. Ar fi făcut orice ca să-i atragă atenţia.

Intr-o clipă, Lady Catelyn, răspunse Renly.

Brienne potrivea platoşa din faţă cu cea din spate, peste tunica lui matlasată. Armura regelui era ver-de-închis, verdele frunzelor din pădurile verii, atât de întunecat încât absorbea lumina lumânărilor. Incrustaţiile şi închizătorile răspândeau străluciri de aur, ca focurile îndepărtate din pădure, licărind la fiecare mişcare a regelui.

–

Continuă, Lord Mathis, rogu-te.

–

înălţimea Ta, zise Mathis Rowan privind-o pe Catelyn cu coada ochiului.

După cum spuneam, luptele noastre sunt bine pregătite. De ce să aşteptăm zorile? Sună

atacul.

–

Şi să se spună că am câştigat prin vicleşug, cu un atac necavaleresc? Ceasul zorilor e cel stabilit.

–

Stabilit de Stannis, sublinie Randyll Tarly. Ar vrea să atacăm sub soarele muşcător al dimineţii. Vom fi pe jumătate orbi.

–

Doar până la prima ciocnire, zise Renly încrezător. *Ser* Loras îi va împrăştia, şi după aceea totul va fi haos. Brienne strânse curelele din piele verde şi cataramele bombate din aur. Când fratele meu va cădea, ai grijă ca trupul lui să nu fie batjocorit în nici un fel. E sângele meu. Nu vreau să-i văd capul plimbat în vârful unei suliţe.

–

Şi dacă se predă? întrebă Lordul Tarly.

–

Să se predea? râse Lordul Rowan. Când Mace Tyrell a pornit atacul asupra Capătului Furtunii, Stannis a preferat să mănânce şobolani decât să deschidă porţile.

–

îmi amintesc foarte bine. Renly ridică bărbia, ca să-i permită lui Brienne să-i fixeze apărătoarea. Spre sfârşit, *Ser* Gawen Wylde şi trei dintre cavalerii săi au încercat să

se furişeze pe o poartă lăturalnică, pentru a se preda. Stannis i-a prins şi a poruncit să fie catapultaţi de pe ziduri. Văd şi acum chipul lui Gawen când l-au atârnat. Fusese maestrul nostru de arme.

Lordul Rowan păru nedumerit.

- Nimeni n-a fost aruncat de pe ziduri. Cu siguranţă, mi-aş aminti asta.

–

Maester Cressen i-a spus lui Stannis că s-ar putea să fim nevoiţi să ne mâncăm cadavrele şi nu ar fi fost de nici un folos să arunce carne bună. Renly îşi dădu părul pe spate. Brienne îl legă cu o panglică de catifea şi îi trecu o bonetă căptuşită peste urechi, ca să amortizeze greutatea coifului. Mulţumită Cavalerului Ceapă, nu am ajuns niciodată în situaţia de a ne mânca morţii, dar am fost la un pas. Prea aproape pentru *Ser* Gawen, care a murit în celula lui.

–

înălţimea Ta. Catelyn aşteptase răbdătoare, dar nu mai era timp. Mi-ai promis două vorbe.

Renly încuviinţă.

–

Vedeţi-vă de bătăliile voastre, lorzii mei... Oh, şi dacă Barristan Selmy e alături de fratele meu, vreau să fie cruţat.

–

Nu s-a mai auzit nimic despre *Ser* Barristan de când 1-a alungat Joffrey, obiectă Lordul Rowan.

–

Il cunosc pe bătrân. Are nevoie de un rege pe care să-1 păzească, altfel cine e el? Totuşi, la mine nu a venit, iar Lady Catelyn zice că nu e cu Robb Stark, la Riverrun.

Unde altundeva ar putea fi decât cu Stannis?

–

Cum spui, înălţimea Ta. Nu-i vom face nici un rău. Lorzii făcură plecăciuni adânci şi se îndepărtară.

–

Spune ce ai de spus, Lady Stark, zise Renly. Brienne îi întinse mantia peste umerii largi. Era o pânză grea, din fir de aur pe care era reliefat, în straturi negre, lucioase, cerbul încoronat al Casei Baratheon.

- Lannisterii au încercat să-l ucidă pe fiul meu Bran. De o mie de ori m-am întrebat de ce. Fratele tău mi-a dat răspunsul. In ziua în care a căzut, a avut loc o vânătoare. Robert, Ned şi majoritatea celorlalţi au pornit în căutarea

unui mistreţ, dar Jaime Lan-nister a rămas la Winterfell, la fel şi regina.

Lui Renly nu îi fu greu să înţeleagă aluziile.

–

Aşadar crezi că băiatul i-a prins asupra faptului...

–

Te rog, stăpâne, dă-mi permisiunea să mă duc la fratele tău Stannis şi să-i spun ce bănuiesc.

–

In ce scop?

–

Robb îşi va lăsa coroana deoparte dacă tu şi fratele tău veţi face la fel, răspunse ea sperând că era adevărat. Va *face* să fie adevărat, dacă trebuia, Robb o va asculta, chiar dacă lorzii săi, nu. Convocaţi un Mare Consiliu, voi trei, un consiliu cum n-a mai văzut regatul de o sută de ani! Vom trimite la Winterfell astfel ca Bran să poată să-şi spună povestea lui şi pentru ca toată lumea să ştie că Lannisterii sunt adevăraţii uzurpatori.

Iar lorzii reuniţi ai Celor Şapte Regate să-şi aleagă conducătorul.

Renly râse.

- Spune-mi, doamna mea, lupii străvechi supun la vot cine să le conducă haita?

Brienne aduse mănuşile şi coiful mare al regelui, încununat cu coarne aurii care adăugau aproape jumătate de metru la înălţimea lui. Vremea discuţiilor s-a terminat. Acum vedem cine e mai puternic. Renly îşi puse o mănuşă tare, colorată în verde şi auriu pe mâna stângă, în timp ce Brienne îngenunche să-i aranjeze centura, grea de povara săbiei şi a pumnalului.

–

Te rog, în numele Mamei, începu Catelyn în timp ce o pală de vânt deschise uşa cortului. Avu impresia că zăreşte mişcare, dar când îşi întoarse capul, nu era decât umbra regelui deplasându-se pe pereţii de mătase. Il auzi pe Renly

cum începe să spună o glumă, zări umbra lui mişcându-se, ridicând sabia, neagră pe fond verde, lumânările sclipind, tremurând; ceva era ciudat, ceva era în neregulă şi pe urmă zări sabia lui Renly încă în teacă, nemişcată, dar umbra săbiei...

–

Rece, zise Renly cu glasul stins, uluit, cu o clipă înainte ca umbra unei săbii care nu era acolo să străpungă oţelul apărătoarei de gât său ca pe o bucată de brânză. Apucă

să scoată un mic oftat răguşit înainte ca sângele să-i ţâşnească din gâtlej.

–

înălţimea Ta... nu! strigă Brienne cea Albastră când văzu acel şuvoi funest, speriată ca o fetiţă. Regele se prăbuşi în braţele ei, în timp ce sângele îi şiroia pe armură, un torent roşu, înecându-i verdele şi auriul. Mai multe lumânări se stinseră. Renly încercă să

vorbească, dar propriul sânge îl sufoca. Picioarele îi cedară şi numai puterea lui Brienne îl mai susţinea. Brienne îşi dădu capul pe spate şi urlă, rămasă fără cuvinte în disperarea ei.

Umbra. Ştia că aici se întâmplase ceva întunecat şi malefic, ceva ce nu putea înţelege.

Aceea nu a fost niciodată umbra lui Renly. *Moartea a intrat pe uşă şi i-a suflat viaţa la fel de iute cum vântul îi suflase lumânările.*

Doar câteva clipe trecură până când Robar Royce şi Emmon Cuy năvăliră înăuntru, deşi trecuse parcă o jumătate de noapte. Doi ostaşi intrară, cu torţe în mâini. Văzându-1 pe Renly în braţele Briennei şi pe ea mânjită de sângele lui, *Ser* Robar scoase un strigăt de oroare.

- Femeie blestemată, ţipă *Ser* Emmon, cel cu armura împodobită cu petale de floarea-soarelui. Pleacă de lângă el, fiinţă mârşavă.

- Ferească zeii, Brienne, *de ce?* întrebă *Ser* Robar. Brienne îşi ridică privirea de la trupul regelui.

Mantia-curcubeu care-i atârna pe umeri devenise roşie, acolo unde sângele regelui îmbibase pânza...

- Eu... eu...

–

Vei muri pentru asta. Dintre armele stivuite lângă uşă, *Ser* Emmon înhaţă

securea de luptă cu mâner lung. Vei plăti cu moartea ta pentru moartea regelui!

–

NU! urlă Catelyn Stark, regăsindu-şi în sfârşit glasul, dar era prea târziu, erau cuprinşi de nebunia sângelui şi se năpustiră asupra Briennei cu răcnete care acopereau cuvintele ei domoale.

Brienne se mişcă mai repede decât ar fi crezut Catelyn. Nu avea sabia la-ndemână, aşa că o înhaţă pe a lui Renly din teacă şi o ridică, pentru a prinde, în balans, securea lui Emmon. O scânteie licări, alb-al-bastră, când oţelul întâlni oţelul, cu o izbitură puternică, iar Brienne sări în picioare, azvârlind deoparte trupul regelui. încercând să se apropie, *Ser* Emmon se împiedică de el, sabia Briennei spintecă mânerul de lemn, iar capul securii se desprinse, învârtindu-se. Un alt bărbat aruncă o torţă aprinsă către spatele ei, dar mantia-curcubeu era prea udă de sânge ca să ardă. Brienne se întoarse şi spintecă, iar torţa şi mâna zburară. Flăcările cuprinseră covorul. Bărbatul mutilat începu să ţipe. *Ser* Emmon aruncă

securea şi bâjbâi după sabie. Cel de-al doilea ostaş făcu o fandare, Brienne pară, şi săbiile lor dansară şi zăngăniră, lovindu-se una de alta. Când Emmon Cuy reveni îm-pleticindu-se, Brienne fu nevoită să se retragă, deşi îi ţinea pe amândoi la distanţă. Pe podea, capul lui Renly se rostogoli dezgustător într-o parte, şi o a doua gură se deschise larg, cu sângele ţâşnind în mici şuvoaie.

Ser Robar stătuse deoparte, şovăielnic, dar acum întindea mâna după mânerul sabiei.

- Robar, nu, ascultă! Catelyn îl apucă de braţ. O nedreptăţeşti, nu a fost ea. *Ajut-o!*

Ascultă-mă, a fost Stannis. Numele fu pe buzele ei înainte de-a se gândi cum a ajuns acolo, dar în timp ce-1 rostea, ştia că e adevărat. Iţi jur, mă cunoşti, cel care 1-a ucis a fost *Stannis.*

Tânărul cavaler al curcubeului se holbă la această femeie nebună cu ochi palizi şi înspăimântaţi.

- Stannis? Cum?

- Nu ştiu. Vrăjitorie, vreo magie neagră, a fost o umbră, o *umbra.* Propriul glas îi suna sălbatic şi o înnebunea, dar cuvintele i se revărsau în grabă, în timp ce săbiile continuau să

se ciocnească în spatele ei. O umbră cu sabie, jur. Eşti orb? Fata îl *iubea!* Ajut-o! Aruncă o privire în spate, văzu un al doilea străjer prăbuşindu-se, cu sabia căzându-i printre degetele

inerte. De-afară se auzeau strigăte. Ştia că şi mai mulţi oameni furioşi vor năvăli peste ei în orice clipă. E nevinovată, Robar. Ai cuvântul meu, pe mormântul soţului meu şi pe onoarea mea de Stark! Asta îl convinse.

- Ii voi ţine în loc, spuse *Ser* Robar. Scoate-o de aici. Se întoarse şi ieşi.

Focul ajunsese la perete şi se furişa în sus pe marginea cortului. *Ser* Emmon o încolţea pe Brienne, el în armura din oţel galben smălţuit, ea în veşminte de lână. Uitase de Catelyn până în clipa când mangalul de fier îl lovi în moalele capului. Lovitura nu îl răni, căci purta coif, dar îl făcu să cadă în genunchi.

–

Brienne, cu mine, porunci Catelyn. Fata înţelese repede situaţia. O tăietură, şi mătasea verde fu spintecată. Ieşiră în întunericul şi-n răcoarea primilor zori. Dinspre partea cealaltă a pavilionului se auzeau glasuri zgomotoase.

–

Pe-aici, o îmboldi Catelyn. încet. Nu trebuie să fugim, ca să nu se întrebe de ce. Mergi încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Brienne îşi vârî sabia prin centură şi o urmă. Aerul nopţii avea miros de ploaie. In spatele lor, pavilionul regelui ardea, cu flăcările ridicându-se în întuneric.

Nimeni nu făcu nici o tentativă să le oprească. Oamenii goneau pe lângă ele, strigând despre foc, despre crimă şi despre vrăjitorie. Câţiva se rugau, iar un tânăr scutier era în genunchi, plângând fără sfială.

Dispozitivele de luptă ale lui Renly se risipeau deja, pe măsură ce zvonurile se răspândeau din gură în gură. Focurile de noapte se domoliseră şi, în timp ce dinspre răsărit începea să se lumineze, imensul trup al Capătului Furtunii se ivi ca un vis de piatră, în timp ce dâre palide de ceaţă alergau peste câmp, zburând dinspre soare, pe aripi de vânt.

Fantomele dimineţii, o auzise pe Bătrâna Nan numindu-le cândva, spirite întoarse din mormânt. Iar Renly era acum unul dintre ele, asemenea fratelui său, Robert, asemenea dragului ei Ned.

–

Nu l-am atins decât când a murit, spuse încet Brienne în timp ce treceau prin haosul generalizat. Glasul ei suna de parcă s-ar fi putut sparge în orice clipă. Râdea şi, în secunda următoare, era sânge peste tot... Doamna mea, nu înţeleg. Ai văzut, ai văzut...?

–

Am văzut o umbră. Am crezut la început că e umbra lui Renly, dar era a fratelui său.

–

Lordul Stannis?

- L-am *simţit.* Nu are nici o logică, ştiu... Pentru Brienne era destul de logic.

- Il voi ucide, declară fata înaltă. Chiar cu sabia lordului meu îl voi ucide. Jur! Jur!

Jur!

Hal Mollen şi ceilalţi din escorta lui aşteptau lângă cai. *Ser* Wendel Manderly ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase.

–

Doamna mea, tabăra a înnebunit, izbucni el când le văzu. Lordul Renly este... Se opri dintr-odată, uitându-se la Brienne şi la sângele care o uda până la piele.

–

Mort, dar nu de mâinile noastre.

–

Nu va fi nici o bătălie. Catelyn încalecă, iar escorta se formă în jurul ei, cu *Ser* Wendel la stânga şi cu *Ser* Perwyn Frey la dreapta. Brienne, am adus cai cât pentru de două ori mai mulţi ca noi. Alege unul şi vino cu noi.

–

Am propriul meu cal, doamna mea. Şi armura...

–

Lasă-i. Trebuie să fim departe înainte ca ei să ne caute. Am fost amândouă

cu regele când a fost ucis. Acest lucru nu va fi uitat. Fără grai, Brienne se întoarse şi făcu aşa cum i s-a cerut. Mergeţi, îi porunci Catelyn escortei sale, când erau cu toţii pe cai. Dacă

cineva încearcă să ne oprească, doborâţi-1.

In timp ce degetele lungi ale răsăritului se deschideau, ca un evantai, peste câmpie, culoarea revenea în lume. In locul unde se aflaseră oameni gri pe cai gri, înarmaţi cu umbre de suliţe, vârfurile a zece mii de lănci răspândeau acum o sclipire argintie, rece, şi pe miriadele de flamuri fluturând Catelyn zări nuanţele îmbujorate de roşu, roz şi portocaliu, bogăţia de nuanţe de albastru şi maro, strălucirea de auriu şi galben. Toată puterea de la Capătul Furtunii şi de la Highgarden, puterea care, cu o oră în urmă, fusese a lui Renly.

Acum îi aparţien lui Stannis, îşi dădu seama, *chiar dacă ei încă nu ştiu. Spre cine altcineva sa se întoarcă, dacă nu spre ultimul Baratheon? Stannis castigase totul dintr-o singură şi mârşavă lovitură.*

Eu sunt regele de drept, afirmase el, cu maxilarul încleştat, ca de oţel, *iar fiul tău nu e maipuţin trădător decât fratele meu, aici de faţă. Va veni şi ziua lui.*

Un fior îi străbătu întreg trupul.

JON

Dealul se înălţa deasupra desişului pădurii, ridi-cându-se singuratic şi neaşteptat, cu culmi bătute de vânt ce se zăreau de la leghe depărtare. Sălbaticii îl numeau Pumnul Primilor Oameni, zic cercetaşii. într-adevăr, arăta ca un pumn, gândi Jon Snow urcând

pieptiş dealul, cu pădurile şi versanţii săi golaşi, maronii, cu stâncile asemenea unor degete îndoite.

Urca împreună cu Lordul Mormont şi cu comandanţii, lăsându-1 pe Nălucă în urmă, sub copaci. Lupul străvechi fugise de trei ori în timpul urcuşului, întorcându-se de două ori, şovăitor, la fluierul lui Jon Snow. A treia oară, Lordul Comandant îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

- Lasă-1 să plece, băiete. Vreau să ajung pe creastă înainte să se întunece. Vei găsi lupul mai târziu.

Urcuşul era abrupt şi stâncos, vârful era încununat de pietre, îngrămădite în neorânduială, aproape de statura unui om. Fură nevoiţi să ocolească o bucată

de drum către vest înainte să găsească o deschizătură destul de largă ca să încapă caii.

- E un loc bun, Thoren, declară Bătrânul Urs cand ajunseră, în sfârşit, în vârf. Nici nu puteam spera la mai mult. Ne vom aşeza tabăra aici, să-1 aşteptăm pe Halfhand. Lordul Comandant sări din şa, în-depărtându-şi corbul de pe umăr. Văicărindu-se zgomotos, pasărea îşi luă zborul.

Din vârful dealului, priveliştea era reconfortantă. Ceea ce îi atrase atenţia lui Jon fu zidul circular, cu pietrele cenuşii, roase de vreme, acoperite de pete albe do licheni şi cu bărbi

din muşchi verde. Se spunea ca Pumnul fusese un fort circular al Primilor Oameni, în Epoca Primilor Zori.

- Un loc străvechi şi puternic, observă Thoren Smallwood.

Batrân, ţipă corbul lui Mormont, desfăcându-şi aripile în cercuri zgomotoase, în jurul lor. Bătrân, bătrân, bătrân.

- Linişte, mârâi Mormont ridicându-şi privirea către pasăre. Bătrânul Urs era prea mândru ca să-şi recunoască slăbiciunea, dar Jon nu se lăsă păcălit. Efortul încordat de a ţine pasul cu bărbaţii mai tineri îşi cerea tributul.

- Aceste înălţimi vor fi uşor de apărat la nevoie, sublinie Thoren în timp ce-şi ducea calul de căpăstru de-a lungul cercului de pietre, cu mantia lui de zi-belină fluturând în vânt.

- Da, locul e bun. Bătrânul Urs ridică o mână în vânt şi corbul i se aşează pe braţ, cu ghearele agăţân-du-se de cămaşa lui neagră de zale.

- Dar cum e cu apa, stăpâne? întrebă Jon.

- Am trecut un pârâu la poalele dealului.

- Un drum cam lung pentru o înghiţitură de apă, sublinie Jon, şi în afara cercului pietre.

Thoren spuse:

- Eşti prea leneş să urci un deal, băiete?

Când Lordul Mormont spuse „Nu avem şanse să găsim alt loc la fel de bine întărit.

Vom aduce apă şi vom avea grijă să avem destule provizii", Jon ştiu că nu era cazul să-1

contrazică. Aşadar, ordinul era dat, iar fraţii Rondului de Noapte îşi aşezară tabăra în spatele cercului de pietre pe care îl făcuseră Primii Oameni. Corturi negre răsăriră ca ciupercile după ploaie, iar păturile şi sacii de dormit acoperiră pământul gol. Slujitorii priponiră caii în şiruri lungi şi se îngrijiră să-i hrănească şi să-i adape. Pădurarii porniră către pădure cu topoarele în mâini, în lumina palidă a după-amiezii, ca să aducă lemn cât să treacă noaptea.

Un grup de constructori se puse să taie tufişuri, să sape latrine şi să dezlege snopii de ţăruşi căliţi în foc.

- Vreau ca fiecare deschizătură din zid să fie împrejmuită cu şanţuri şi stâlpi înainte de lăsarea întunericului, ordonă Bătrânul Urs.

După ce termină de instalat cortul Lordului Comandant şi se îngriji de caii lui, Jon Snow coborî

dealul în căutarea lui Nălucă. Lupul străvechi veni îndată, fără să scoată nici un sunet.

Când Jon Snow apropie de tufişuri cu pas apăsat, fluierând şi strigând, singur în pădure, cu conurile şi frunzele căzute sub picioare, marele lup alb fu lângă el, palid ca aburul dimineţii.

Dar când ajunseră la fort, Nălucă plecă din nou. înainta tiptil, adulmecând locul gol dintre pietre şi pe urmă se retrase, de parcă mirosul nu i-ar fi plăcut. Jon încercă să-1 înhaţe de ceafă şi să-1 târască în interiorul cercului, dar nu era o sarcină uşoară. Lupul cântărea cât el şi era cu mult mai puternic.

- Nălucă, ce-i cu tine? Nu îi stătea în obicei să fie Atât de agitat. In cele din urmă, Jon renunţă. Cum vrei tu, îi spuse lupului. Du-te, vânează. Ochii roşii se uitară după el, în timp ce se îndepărta printre pietrele acoperite cu muşchi.

Aici ar trebui să fie în siguranţă. Dealul le oferea 0 privire de ansamblu, iar versanţii erau abrupţi către nord şi către vest, şi doar puţin mai domoli către est. Cu toate acestea, amurgul se adâncea şi întunericul se strecura printre copaci. Presimţirile lui Jon erau tot mai puternice. Aceasta este pădurea bântuită, îşi spuse. Poate că aici sunt fantome, spiritele Primilor Oameni. Odinioară, acesta a fost tărâmul lor.

- Nu te mai purta ca un băieţandru, îşi spuse. Căţărându-se în vârful maldărului de pietre, Jon privi în zare, către soarele la apus. Vedea lumina strălucind, ca aurul bătut, pe suprafaţa Apei Laptelui, care cotea către sud. In susul râului, terenul era mai aspru, pădurea deasă făcând loc unui şir de dealuri golaşe, stâncoase, care se ridicau către nord şi către vest, înalte şi sălbatice. La orizont se înălţau munţii, ca o

umbră uriaşă, rânduri-rânduri ce se pierdeau în depărtarea gri-albăstruie, cu vârfurile crestate acoperite veşnic de zăpadă. Chiar şi de departe păreau uriaşi, reci şi neprimitori.

Mai aproape domneau copacii. La sud şi la est, pădurea se întindea cât vedeai cu ochii, o imensă încâlceală de rădăcini şi crengi, pictate într-o multitudine de nuanţe de verde, cu câte o pată de roşu ici şi colo, unde copacii inimii îşi făceau loc printre pini, sau câte o tuşă

de galben acolo unde câţiva migdali începuseră să-şi schimbe culoarea frunzelor. Când vântul bătea, auzea crengile trosnind şi gemând, mai bătrâne decât el. O mie de frunze foşneau şi, pentru o clipă, pădurea i se păru o mare adâncă, verde, agitată de furtună, înălţându-se eternă şi de nepătruns.

Nu era bine să-1 lase pe Nălucă singur aici, gândi Jon. Pe fundul acelei mări, orice se putea mişca şi se putea furişa către fort prin întunericul pădurii, ascuns în spatele copacilor.

Orice. Cum îşi vor putea da seama vreodată? Rămase acolo multă vreme, până ce soarele dispăru dincolo de munţii zimţaţi şi întunericul începu să se lase peste pădure.

- Jon? strigă Samwell Tarly. Mi s-a părut mie că eşti tu. Eşti bine?

- Destul de bine. Cum ţi-a mers azi?

- Bine. M-am descurcat. Serios.

Jon nu avea de gând să-i împărtăşească prietenului sau neliniştea, nu acum, când Samwell Tarly începea in sfârşit să prindă curaj.

- Bătrânul Urs vrea să-i aşteptăm aici pe Qhorin Halfhand şi pe oamenii de la Turnul Umbrei.

- Pare un loc bine apărat, zise Sam. Un fort circular al Primilor Oameni. Crezi că

aici s-au purtat bătălii?

- Fără doar şi poate. Ai face bine să pregăteşti o pasăre. Mormont va dori să trimită

vorbă acasă.

- Aş vrea să le trimit pe toate. Nu le place să fie tinute în colivie.

- Dacă ai putea zbura, ai pleca şi tu.

- Dacă aş putea zbura, aş fi acum la Casterly Rock si aş mânca plăcintă cu carne de porc, răspunse Sam.

Jon îl bătu pe umăr cu mâna lui arsă. Se întoarseră împreună, traversând tabăra.

Pretutindeni în jurul lor erau aprinse focuri pentru gătit. Deasupra, stelele răsăreau. Lunga coadă roşie a Torţei lui Mormont ardea la fel de strălucitoare precum luna. Jon auzi corbii înainte de a-i vedea. Unii îi strigau numele. Păsările nu se sfiau când era vorba să facă

gălăgie.

Simt şi ele.

- Mai bine mă ocup de Bătrânul Urs, zise el. Devine gălăgios şi el când nu primeşte de mâncare.

Il găsi pe Mormont discutând cu Thoren Small-wood şi cu alţi câţiva ofiţeri.

- Iată-te, în sfârşit, zise morocănos bătrânul. Fii bun şi adu-ne nişte vin fierbinte.

Noaptea e răcoroasă.

- Da, stăpâne. Jon făcu un foc, ceru de la magazie un butoiaş cu vinul roşu, tare, pe care îl prefera Mormont, şi îl turnă într-un ceaun. Agăţă ceaunul deasupra flăcărilor şi începu să adune restul ingredientelor. Bătrânul Urs era foarte scrupulos când venea vorba de vinul său cu mirodenii. Atâta scorţişoară, atâta nucşoară şi atâta miere, nici un strop mai mult. Stafide şi nuci, boabe uscate, dar nici un pic de lămâie, asta era cea mai crasă prostie -

ceea ce era ciudat, căci în berea de dimineaţă punea întotdeauna lămâie. Băutura trebuia să

fie fierbinte, ca omul să se poată încălzi cum se cuvine, insista Lordul Comandant, dar vinul nu trebuia lăsat niciodată să fiarbă. Jon era cu ochii pe ceaun.

In timp ce lucra, auzea glasurile celor din cort. Jarman Buckwell spuse:

- Cel mai uşor se ajunge la Colţii îngheţaţi dacă o iei în josul Apei Laptelui, înapoi spre izvor. Totuşi, dacă mergem pe drumul acela, Rayder va şti că ne apropiem, sigur ca lumina zilei.

- Scara Uriaşului ar putea fi de folos, interveni Ser Mallador Locke, sau Trecătoarea Ţipătului, dacă e liberă.

Vinul scotea aburi. Jon ridică ceaunul de pe foc, umplu opt căni şi le duse în cort.

Bătrânul Urs cerceta harta pe care o schiţase Sam în noaptea aceea, la Fortăreaţa lui Craster.

Luă o cană de pe tava lui Jon, dădu să ia o înghiţitură de vin şi clătină brusc din cap, în lemn de aprobare. Corbul îi săltă pe braţ. Boabe, zise vi Boabe. Boabe.

Ser Ottyn Wythers făcu semn că nu doreşte vin.

- Eu nu voi merge defel în munţi, zise el cu glas slab, obosit. Colţii îngheţaţi muşcă nemilos chiar şi vara, iar acum... dacă ne va prinde o furtună...

- Nu vreau să mă aventurez la Colţii de Gheaţă decât dacă e neapărat nevoie, zise Mormont. Sălba-ticii nu pot trăi cu zăpadă şi cu piatră mai mult decât noi. Se vor ivi de pe culmi în curând şi pentru o oaste, mică sau mare, singurul drum este de-a lungul Apei Laptelui. Dacă e aşa, aici avem o poziţie avantajoasă. Nu pot spera să se furişeze pe lângă

noi.

- S-ar putea să nici nu vrea. Ei sunt mii, iar noi vom fi trei sute când ne va ajunge din urmă Halfii and. Ser Mallador acceptă o cană cu vin de la Jon.

- Dacă se ajunge la luptă, nici nu putem spera la un loc mai bun ca acesta, afirmă

Mormont. Vom întări apărarea. Capcane şi ţepuşe, bucăţi de fier ascuţite risipite pe versanţi, fiecare breşă reparată. Vreau ca de pândă să stea ochii voştri cei mai ageri. Un cerc de oşteni, de jur-împrejurul nostru şi de-a lungul râului, să ne avertizeze la orice mişcare.

Ascun-deţi-i sus, în copaci. Şi ar fi bine să începem să aducem apă, mai multă decât e nevoie. Vom săpa

rezervoare. O să-mi pun oamenii la treabă şi s-ar putea ca asta să se dovedească de folos mai târziu.

- Cercetaşii mei..., începu Thoren Smallwood.

- Cercetaşii tăi se vor limita la acest mal al râului până ce Halfhand ne ajunge din urmă. Pe urmă vom vedea. N-am de gând să mai pierd oameni.

- Mace Rayder ar putea să-şi maseze trupele la o zi depărtare de-aici, şi nu vom afla niciodată, se plânse Smallwood.

- Ştim unde se adună sălbaticii, reveni Mormont. Am aflat de la Craster. Nu-mi place omul, dar nu cred că ne-a minţit în privinţa asta.

- Cum spui tu. Smallwood plecă ursuz. Ceilalţi îşi terminară vinul şi îl urmară, mai politicoşi.

- Să-ţi aduc cina, stăpâne? întrebă Jon.

Boabe, strigă corbul. Mormont nu răspunse imediat. Intr-un târziu, zise doar:

- Lupul tău a vânat astăzi ceva?

- încă nu s-a întors.

- Ne-ar prinde bine nişte carne proaspătă. Mormont vârî mâna într-un sac şi îi oferi corbului o mână de grăunţe. Crezi că greşesc dacă ţin cercetaşii aproape?

- Nu sunt eu cel care să spună asta, stăpâne.

- Ba da, dacă eşti întrebat.

- Dacă cercetaşii trebuie să stea în zona Pumnului, nu văd cum pot spera să-mi găsească unchiul, recunoscu Jon.

- Nu. Corbul ciugulea grăunţele din mâna Bătrânului Urs. Două sute de oameni sau zece mii, ţinutul e prea întins. Când grăunţele se terminară, Mormont îşi întoarse palma.

- Nu vrei să renunţi la căutare?

- Maester Aemon te consideră deştept. Mormont nună corbul pe umăr. Pasărea înclină capul într-o parte, cu ochii scânteind.

- Este... Mi se pare că s-ar putea să fie mai uşor ca un om să găsească două sute decât ca două sute să găsească unul singur.

Corbul scoase un ţipăt răguşit, dar Bătrânul Urs zâmbi prin barba sa cenuşie.

- Atât de mulţi oameni lasă o urmă pe care până ţi Aemon ar putea s-o urmărească.

Pe dealul acesta, focurile noastre trebuie să fie vizibile de hăt, departe, de la poalele Colţilor de Gheaţă. Dacă Ben Stark trăieşte şi este liber, va veni la noi, n-am nici un dubiu.

- Da, spuse Jon, dar... dacă...

- ... e mort? întrebă Mormont, nu lipsit blândeţe. Jon dădu din cap şovăielnic.

Mort, zise corbul. Mort. Mort.

- S-ar putea să vină la noi oricum, zise Bătrânul Urs. Aşa cum au făcut Othos şi Jafer Flowers. Sunt la fel de îngrozit ca şi tine, Jon, dar trebuie să acceptăm această posibilitate.

Mort, croncăni corbul zburlindu-şi aripile. Glasul îi deveni mai puternic şi mai ascuţit.

Mort.

Mormont mângâie penele negre ale păsării şi îşi acoperi un căscat cu dosul palmei.

- Cred că voi renunţa la cină. Odihna îmi va fi mai de folos. Trezeşte-mă la primele raze ale dimineţii.

- Somn uşor, stăpâne. Jon adună cănile goale şi ieşi. Auzi râsete îndepărtate şi cântecul de jale al fluierelor. In centrul taberei, trosnea un foc imens şi se simţea miros de mâncare. Poate că Bătrânului Urs nu îi era foame, dar lui îi era. Paşii îl purtară către foc.

Dywen perora, cu lingura în mână:

- Cunosc pădurea asta mai bine ca oricine şi vă spun, nu m-ar deranja să o străbat singur la noapte. Nu-i simţiţi mirosul?

Grenn se holba la el cu ochi mari, dar Edd cel

Trist spuse:

- Tot ce simt e miros de balegă de la două sute

de cai. Şi fiertura asta, care are o aromă similară, acum că am mirosit-o mai bine.

- Am aroma ta similară chiar aici. Hake îşi mân-

gâie pumnalul. Mormăind, umplu castronul lui Jon
cu
mâncare
din
ceaun.

Tocana era groasă, plină de orz, morcovi şi ceapă, ici şi colo cu câte o bucăţică

sfărâmată de carne de vită sărată, muiată în fiertură.

- Ce miroşi, Dywen? întrebă Grenn. Pădurarul sorbi o clipă din lingură. îşi scosese dinţii. Faţa îi era tăbăcită şi ridată, mâinile noduroase, ca nişte rădăcini bătrâne.

- Mi se pare că miroase..., ei bine..., a frig.

- Ai capul de lemn, ca şi dinţii, îi spuse Hake. Frigul nu miroase nicicum.

Ba da, gândi Jon, amintindu-şi noaptea petrecută în camerele Lordului Comandant.

Miroase a moarte. Dintr-odată nu-i mai era foame. Ii dădu tocana sa lui Grenn, care părea să aibă nevoie de o porţie în plus ca sa-1 ferească de frigul nopţii.

Cand plecă, vântul bătea aspru. Până în zori, gheaţa va acoperi pământul şi frânghiile corturilor vor fi ţepene. Pe fundul ceaunului se mai bălăceau câteva degete de vin aromat.

Jon puse lemne proas-pete pe foc şi aşează ceaunul deasupra flăcărilor, ca să-1

reancălzească. In aşteptare, îşi pocnea degetele, strângându-le şi întinzându-le, până ce simţi furnicături în palmă. Primii străjeri îşi ocupaseră posturile în jurul taberei. De-a lungul zidului circular pâlpâiau torţe. Pe cerul nopţii, luna nu se zărea, dar o mie de stele străluceau.

Din întuneric se ridică un sunet, slab şi îndepărtat, dar inconfundabil: urletul lupilor.

Glasurile lor se ridicau şi se prăbuşeau, un cântec jalnic şi singuratic. I se ridică părul pe ceafă. Dincolo de foc, o pereche de ochi roşii îl priveau din umbră. Lumina flăcărilor îi făcea să strălucească.

- Nălucă, şopti Jon surprins. Aşadar, până la urmă ai venit înăuntru, hm? Lupul vâna adesea noaptea; nu se aşteptase să-1 mai vadă până la ziuă. A fost atât de rău la vânătoare?

îl întrebă. Aici! La mine, Nălucă!

Lupul străvechi înconjură focul, adulmecându-1 pe Jon, adulmecând vântul, fără

odihnă. Nu părea să fi mâncat de curând. Când morţii s-au ridicat, Nălucă a ştiut. M-a trezit, m-a prevenit. Alarmat, se ridică în picioare.

- E ceva aici? Nălucă, ai mirosit ceva? Dywen spunea că a simţit miros de frig.

Lupul făcu un salt, se opri, privi înapoi. Vrea sa-l urmez. Trăgându-şi gluga pe cap, Jon se îndepărtă de corturi, de căldura focului, şi trecu de rândurile de ponei lăţoşi. Unul dintre cai nechează nervos când Nălucă trecu tiptil pe lângă el. Jon îl linişti cu o vorbă şi se opri să-1 mângâie pe bot. Auzea vântul şuierând printre crăpături în timp ce se apropiau de zidul circular. Un glas îl somă. Jon păşi în lumina torţei.

- Trebuie să aduc apă pentru Lordul Comandant.

- Atunci du-te, zise străjerul. Dar grăbeşte-te. Cuibărit în mantia sa neagră, cu gluga pe cap, ca să-1 ferească de vânt, omul nici măcar nu se uită dacă avea cu el o găleată.

Jon se furişă într-o parte, printre doi ţăruşi ascuţiţi, odată cu Nălucă. Intr-o crăpătură

fusese înfiptă o torţă, iar în bătaia vântului, flăcările sale fluturau ca nişte steaguri palide, portocalii. O înhaţă în timp ce se strecură prin deschizătura dintre pietre. Nălucă începu să

alerge în josul dealului. Jon îl urmă, mai încet, ţinând torţa în faţă. Sunetele taberei se stingeau în urma lui. Noaptea era neagră, panta era abruptă, stâncoasă şi accidentată. O

clipă de neatenţie ar fi o cale sigură să-şi rupă o gleznă... sau să-şi frângă gâtul. Ce fac? se întrebă, în timp ce îşi alegea cu grijă drumul.

Copacii se înălţau în spatele lui, războinici în armuri de scoarţă şi frunze, desfăşuraţi în rânduri tăcute, aşteptând ordinul să se dezlănţuie. Păreau negrii ...Doar când lumina torţei îi atingea uşor, Jon zarea cate un licăr verde. Abia simţit, auzea susurul apei peste pietre. Nălucă se făcu nevăzut în tufişuri. Jon se strădui să-1

ajungă din urmă, ascultând glasul parâului şi frunzele oftând în bătaia vântului. De mantie i se agăţau crengi, în timp ce deasupra se împreunau, acoperind stelele, ramuri groase.

îl găsi pe Nălucă ieşind din pârâu cu un pleoscăit.

- Nălucă, îl strigă, la mine! Acum. Când lupul îşi înălţă capul, ochii îi străluciră roşii şi răutăcioşi, iar apa i se prelingea din gură, ca saliva. Avea un aer salbatic şi înspăimântător în clipa aceea. Şi pe urmă dispăru, săltând pe lângă Jon, alergând printre copaci. Nălucă, nu, stai! strigă el, dar lupul nu se sinchisi. Silueta subţire, albă, fu înghiţită de întuneric, iar Jon avea doar două posibilităţi - să urce dealul înapoi, singur, sau să-1 urmeze.

I1 urmă furios, ţinând torţa aproape de pământ, ca să poată vedea pietrele care îl făceau să se împiedice la fiecare pas, rădăcinile groase care păreau că-1 înhaţă de picioare, gropile în care putea să-şi rupă glezna. La fiecare câţiva paşi îl striga din nou pe Nălucă, dar vântul nopţii se rotea ca un vârtej printre copaci, îne-cându-i vorbele. E o nebunie, gândi el în timp ce se afunda tot mai adânc în pădure. Era cât pe-aci să se întoarcă, dar zări o licărire de alb undeva mai în faţă si la dreapta, spre deal. Se repezi într-acolo înjurând printre dinţi.

Alergă după lup un sfert de drum în jurul Pumnului până ce îl pierdu din nou. In cele din urmă, se opri să-şi tragă sufletul în mijlocul tufişurilor, între mărăcinii şi pietrele învălmăşite de la poalele dealului. Dincolo de lumina torţei, întunericul se închidea în jurul lui.

Un râcâit uşor îl făcu să se întoarcă. Jon înainta în direcţia sunetului, păşind cu grijă

printre bolovani şi tufe de spini. In spatele unui copac căzut dădu din nou de Nălucă. Lupul săpa cu furie, dând noroiul la o parte.

- Ce-ai găsit? Jon coborî torţa, dând la iveală o movilă de pământ reavăn. Un mormânt, gândi el. Dar al cui?

Ingenunche şi înfipse torţa în pământ, lângă el. Pământul era afânat, nisipos. Jon îl scotea cu pumnul. Nu erau nici pietre, nici rădăcini. Orice ar fi fost aici, era pus de curând.

La două picioare adâncime, degetele lui atinseră pânza. Se aştepta la un cadavru, se temea că era un cadavru, dar acolo era altceva. Apăsă materialul şi simţi forme mici, dure, rigide.

Nu mirosea şi nu era nici urmă de viermi. Nălucă se dădu înapoi şi se aşeză pe labele din spate, atent.

Jon dădu uşor la o parte pământul reavăn şi văzu un pachet rotunjit, cam de şase palme de-a latul. îşi îndesă degetele în jurul marginilor şi îl scoase. Când începu să-1 desfacă, înăuntru ceva se mişcă şi zornăi. O comoară, gândi el, dar obiectele nu păreau de dimensiunea monedelor, iar sunetul nu era de metal.

Pachetul era legat cu o bucată de sfoară roasă. Jon scoase pumnalul din teacă şi o tăie, orbecăi după marginile materialului şi trase. Pachetul se răsturnă şi conţinutul se împrăştie pe pământ, cu scânteieri negre şi învăpăiate. Văzu o duzină de cuţite, vârfuri de sulite în formă de frunze, numeroase vârfuri de sageti. Jon luă o lamă de pumnal, uşoară ca pana, de un negru lucios, fără mâner. Lumina torţei trecu peste taişul pumnalului, o linie subţire,

portocalie, care trada un tăiş ascuţit. Sticla de dragon. Ceea ce maesterii numesc obsidian.

Oare Nălucă descoperise o ascunzătoare străveche a copiilor pădurii, îngropată aici de mii de ani? Pumnul Primilor Oameni era un loc străvechi, numai că...

Mai jos de sticla dragonilor se afla un corn de război, făcut dintr-un corn de zimbru şi legat în bronz, fon scutură

noroiul dinăuntru şi o grămadă de capete de săgeţi căzură afară.

Le lăsă să cadă şi ridică un colţ al pânzei în care fuseseră înfăşurate armele, frecând materialul între degete. Land de calitate, groasă, în două fire, umedă, dar nu putrezită. Nu putea fi demult timp în pământ. Şi era închisă la culoare. Apucă o bucată şi o trase aproape de torţă. Nu închisă. Neagră.

Chiar înainte de-a se ridica în picioare şi de-a o t- rage afară, Jon ştia ce descoperise: mantia neagră a unui Frate Jurat al Rondului de Noapte.

BRAN

Burtă de Bere îl găsi în fierărie, lucrând la foale, pentru Mikken.

- Maester te vrea în turn, prinţul meu. A venit o pasăre din partea regelui.

- De la Robb! Nerăbdător, Bran nu mai aşteptă după Hodor, ci îl lăsă pe Burtă de Bere să-1 ducă în braţe pe scări. Era un om voinic, deşi nu la fel ca Hodor şi nici pe departe atât de puternic. Când ajunseră în turnul ma-esterului, era roşu la faţă şi gâfâia. Rickon era deja acolo, la fel şi cei doi Walder Frey.

Maester Luwin îi spuse lui Burtă de Bere să plece şi închise uşa.

- Lorzii mei, zise el pe un ton grav, avem un mesaj de la înălţimea Sa, cu veşti şi bune şi rele. A câştigat o mare victorie în vest, zdrobind oastea Lannisterilor într-un loc numit Oxcross şi a ocupat mai multe castele. Ne scrie din Ashemark, fosta cetate a Casei Marbrand.

Rickon trase de roba maesterului.

- Vine acasă?

- Mă tem că nu. Robb mai are încă de dus bătălii.

- Lordul Tywin a fost cel pe care 1-a învins? în-trebă Bran.

- Nu, spuse maesterul. Ser Stafford Lannister a condus oastea duşmană. A fost ucis în luptă.

Bran nici măcar nu auzise vreodată de Ser Staf¬ford Lannister. Se pomeni că e de aceeaşi părere cu Walder cel Mare când spuse:

- Lordul Tywin e singurul care contează.

- Spune-i lui Robb că vreau să vină acasă, zise Rickon. Poate să-şi aducă şi lupul cu el, şi pe mama si pe tata. Deşi ştia că Lordul Eddard era mort, uneori Rickon uita...

intenţionat, bănuia Bran. Frăţiorul lui era încăpăţânat cum poate fi numai un băiat de patru ani.

Bran se bucura pentru victoria lui Robb, dar în aceeaşi măsură era neliniştit. îşi amintea ce-i spusese Osha în ziua în care fratele lui şi-a condus armata la Winterfell. Merge în direcţia greşită, insistase femeia sălbatică.

- Din nefericire, nu există nici o bătălie fără pierderi. Maester Luwin se adresă

Walderilor. Lorzii mei, unchiul vostru, Ser Stevron Frey, a fost printre Cei care şi-au pierdut viaţa la Oxcross. A fost rănit în bătălie, aşa scrie Robb. N-au crezut că e ceva grav, dar trei zile mai târziu a murit în somn, în cortul său. Walder cel Mare ridică din umeri.

- Era foarte bătrân. Şaizeci şi cinci de ani, mi se pare. Prea bătrân pentru lupte.

Spunea mereu că e obosit.

Walder cel Mic scoase un sunet dezaprobator.

- Obosit să aştepte ca bunicul nostru să moară, vrei să spui. Asta înseamnă că Ser Emmon este acum moştenitorul?

- Nu fi prost, zise vărul său. Fiii primului fiu vin înaintea celui de-al doilea. Următorul e Ser Ryman şi apoi Edwyn şi Walder cel Negru şi Petyr Pimple. Şi abia pe urmă Aegon şi toţi fiii săi.

- Ryman e bătrân şi el, zise Walder cel Mic Are peste patruzeci de ani, pun pariu. Şi stă prost cu sto-macul. Crezi că va fi lord?

- Eu voi fi lord. Nu-mi pasă dacă el va fi. Maester Luwin îi întrerupse cu asprime.

- Ar trebui să vă fie ruşine să vorbiţi aşa, lorzii mei. Unde vă e mâhnirea? Unchiul vostru a murit.

- Da, răspunse Walder cel Mic. Suntem foarte trişti. Totuşi, nu erau. Bran simţea o durere în stomac.

Le place gustul acestui fel de mâncare mai mult decât mie. Ceru permisiunea maesterului să plece.

- Prea bine.

Maester chemă ajutoare. Hodor era probabil ocu¬pat la grajduri. Cea care veni fu Osha. Totuşi, era mai puternică decât Burtă de Bere şi îl ridică pe Bran în braţe fără

probleme, ducându-1 pe scări în jos.

Osha, o întrebă Bran în timp ce traversau curtea. Stii drumul către nord? Spre Zid... şi chiar mai departe?

liste un drum uşor. Uită-te după Dragonul de Gheaţă şi urmăreşte steaua albastră din ochiul călă-reţului. Trecu, aplecându-se, de o uşă, şi începu să urce scările întortocheate.

- Şi acolo mai există uriaşi, şi... celelalte...? Copiii padurii şi Ceilalţi?

- Pe uriaşi i-am văzut, despre copiii pădurii am auzit vorbindu-se, cât despre drumeţii albi... De ce Vrei să ştii?

- Ai văzut vreodată o cioară cu trei ochi?

- Nu. Osha râse. Şi nu pot zice că aş vrea să văd. Osha deschise uşa camerei lui Bran cu piciorul şi îl aşează pe scaunul de lângă fereastră, de unde putea privi curtea.

Trecură parcă doar câteva clipe după ce Osha plecă, când uşa se deschise din nou şi Jojen Reed intră nepoftit, urmat de sora lui, Meera.

- Ai auzit despre pasăre? întrebă Bran. Celălalt băiat încuviinţă.

- Nu era cina, cum ai spus tu. Era o scrisoare de la Robb, şi nu am mâncat-o, dar...

- Visele verzi iau uneori forme ciudate, recunoscu Jojen. Adevărul lor nu e întotdeauna uşor de înţeles.

- Spune-mi despre lucrul acela rău pe care l-ai visat, îi ceru Bran. Lucrul rău care se va abate asupra Winterfellului.

- Prinţul meu mă crede acum? Se va încrede în cuvintele mele, indiferent cât de ciudate vor fi pentru urechile sale?

Bran clătină din cap.

- Vine marea. -Marea?

- Am visat că marea lovea ţărmul de jur-împre-jurul Winterfellului. Am văzut valuri negre lovin-du-se de porţi şi de turnuri, şi pe urmă apa sărată a inundat zidurile şi a acoperit castelul. In curte pluteau oameni înecaţi. Prima oară când am visat acest vis, la Greywater, nu le cunoşteam chipurile, dar acum le cunosc. Unul e acel Burtă de Bere, străjerul care ne-a strigat numele la ospăţ. Altul e septonul tău. Fierarul, la fel.

- Mikken? Bran era pe cât de năucit, pe-atât de îngrozit. Dar marea e la sute şi sute de leghe depăr¬tare, iar zidurile Winterfellului sunt atât de înalte încât, chiar dacă ar ajunge până la ele, apa nu ar putea pătrunde.

- In întunericul nopţii, marea sărată va trece peste aceste ziduri, zise Jojen. Am văzut morţii, umflaţi şi înecaţi.

- Trebuie să le spunem, zise Bran. Lui Burtă de Bere, lui Mikken şi Septonului Chayle. Să le spunem să nu se înece.

- Asta nu-i va salva, răspunse băiatul în verde. Meera veni lângă el şi îi aşează o mână

pe umăr.

Nu vor crede, Bran. Nu mai mult decât ai cre-

zut tu.

Joje ii se aşează pe patul lui Bran.

- Spune-mi ce visezi tu.

Era speriat, chiar şi după toate acestea, dar jurase sa aibă încredere în ei, iar un Stark de Winterfell îşi respecta cuvântul dat.

- Sunt mai multe feluri de vise, zise el încet. Există vise cu lupi. Nu sunt la fel de rele ca toate celelalte, Alerg şi vânez şi omor veveriţe. Şi mai sunt vise în care vine cioara şi îmi spune să zbor. Uneori, în acele vise e şi copacul, strigându-mă

pe nume. Asta mă iperie. Dar cele mai rele vise sunt cele în care cad. Privi jos, în curte.

înainte, nu cădeam niciodată. Când ma căţăram, mergeam peste tot, sus pe acoperişuri si de-a lungul zidurilor. Obişnuiam să hrănesc ciorile de la Turnul Ars. Mama se temea că o să

cad, dar eu ştiam că nu voi cădea niciodată. Numai că am căzut, iar acum, când dorm, cad tot timpul. Meera îi atinse umărul.

- Asta e tot?

- Aşa cred.

- Om-lup, zise Jojen Reed. Bran îl privi cu ochi mari.

- Ce?

- Om-lup. Om cu Două Chipuri, Bestie. Aşa te vor numi dacă află vreodată despre visele tale cu lupi.

Numele îl făcură să se teamă din nou.

- Cine îmi va spune aşa?

- Ai tăi. De teamă. Unii te vor urî dacă vor afla cine eşti. Alţii vor încerca să te omoare.

Bătrâna Nan îi spunea uneori poveşti despre sălbă-ticiuni şi despre oameni care îşi schimbă înfăţişarea. In poveşti, erau mereu răi.

- Eu nu sunt aşa, zise Bran. Nu. Sunt doar vise.

- Visele cu lupi nu sunt vise adevărate. Ori de câte

ori te trezeşti, ai ochiul închis, dar în timp ce hoină-.

reşti, ochiul se deschide şi sufletul tău îşi caută cealaltă

jumătate. Inlăuntrul tău, puterea e mare.

- Nu o vreau. Vreau să fiu cavaler.

- Vrei să fii cavaler. Dar eşti om-lup. Nu poţi

schimba asta, Bran, nu poţi să negi sau să alungi acest

lucru. Eşti lupul înaripat, dar nu vei zbura niciodată.

Jojen se ridică şi se îndreptă către fereastră. Doar daca îţi deschizi ochiul. Apropie două degete şi îl lovi pe

Bran peste frunte, cu putere.

Când îşi duse mâna în acel punct, Bran simţi doar pielea fină. Nici urmă de ochi, nici măcar unul închis.

- Cum pot să-1 deschid, dacă nu e acolo?

- Nu vei găsi niciodată ochiul cu degetele, Bran Trebuie să-1 cauţi cu inima. Jojen studie chipul lui Bran cu acei ochi ai lui verzi, stranii. Sau ţi-e frică?

- Maester Luwin zice că nu există nimic în vise

de care omul trebuie să se teamă.

- Ba există, spuse Jojen.

-Ce?

- Trecutul. Viitorul. Adevărul.

Il lăsară mai încurcat ca oricând. Când rămase singur, Bran încercă să-şi deschidă al treilea ochi, dar nu ştia cum. Indiferent cât îşi încreţea fruntea şi cât O lovea cu degetele, nu putea să vadă nimic altfel decât inainte In zilele care urmară, încercă să-i prevină pe ceilaţi despre cele văzute de Jojen, dar se părea că nu mergea cum ar fi dorit. Lui Mikken i se păru amuzant.

Marea, nu-i aşa? Se face că mi-am dorit mereu sa vad marea. Dar n-am apucat niciodată să ajung la ea Aşa că acum vine ea la mine, nu? Zeii sunt buni sa se ostenească

atâta pentru un biet fierar. - Zeii mă vor lua când vor crede de cuviinţă, zise Septonul Chayle cu glasul stins, deşi nu prea cred că e posibil să mă înec, Bran. Am crescut pe malurile Cuţitului Alb, ştii asta. Sunt un înotător bun. Burtă de Bere fu singurul care acordă

atenţie aver¬tismentului. Se duse să vorbească personal cu Jojen şi după aceea încetă să mai facă baie şi refuză să se apropie de fântână. Până la urmă ajunse să duhnească atât de râu, încât ceilalţi străjeri îl azvârliră într-o albie cu apă şi îl frecară bine, în timp ce el ţipa că o să-1 inece, aşa cum spusese broscarul. De atunci înainte, ori de câte ori îi vedea pe Bran sau pe Jojen în preajma castelului, se încrunta şi mormăia în barbă.

La câteva zile după baia lui Burtă de Bere, Ser Rodrik se întoarse la Winterfell cu prizonierul lui, un tânăr gras cu buze cărnoase, umede, şi cu părul lung, care mirosea ca o latrină, mai rău chiar decât mirosise Burtă de Bere.

-I se zice Duhoare, spuse Cap de Paie când Bran îl întrebă cine este. Nu i-am auzit niciodată numele adevărat. L-a slujit pe Bastardul lui Bolton şi se spune că l-a ajutat să o omoare pe Lady Hornwood.

Bastardul era mort şi el, află Bran în seara aceea, la cină. Oamenii lui Ser Rodrik îl prinseseră pe pro-prietatea Hornwood făcând ceva îngrozitor (Bran nu era chiar sigur ce anume, dar părea a fi ceva ce se făcea fără haine) şi l-au doborât cu săgeţi în timp ce încerca să fugă călare. Dar au ajuns prea târziu pentru biata Lady Hornwood. După căsătorie, Bastardul a încu¬iat-o într-un turn şi nu i-a dat de mâncare. Bran îi auzise pe oameni spunând că, atunci când Rodrik a doborât uşa, a găsit-o cu gura plină de sânge şi dege¬tele toate mâncate.

- Monstrul ne-a adus într-o situaţie spinoasă, îi zise bătrânul cavaler lui Maester Luwin. Ne place sau nu, Lady Hornwood a fost soţia lui. A făcut-o să-şi spună jurămintele în faţa septonului şi a copacului inimii şi s-a culcat cu ea chiar în noaptea aceea, în faţa martorilor. Ea a semnat un testament, numindu-1 moştenitor şi şi-a pus sigiliul pe el.

- Jurămintele făcute sub ameninţarea săbiei nu sunt valabile, argumentă maesterul.

- Roose Bolton s-ar putea să nu fie de acord. Nu când se pune problema pământului.

Ser Rodrik avea un aer nefericit. Aş vrea să pot să-i iau şi acestui ser¬vitor capul, e la fel de rău ca stăpânul lui. Dar mă tem că trebuie să-1 las în viaţă până ce se întoarce Robb de la război. El este singurul martor al celor mai rele crime ale Bastardului. Poate că dacă Lordul Bolton aude povestea, va renunţa la pretenţii, dar până atunci, cavalerii de la Manderly şi oamenii de la Dreadfort se ucid între ei în pădurile Hornwood, iar eu nu am puterea să-i opresc. Bătrânul cavaler se răsuci în scaun şi îl privi sever pe Bran. Şi tu cu ce te-ai ocupat cât timp am fost eu plecat, prinţul meu? Le-ai poruncit străjerilor noştri să nu se spele? Vrei să miroasă ca acest Duhoare, despre asta e vorba?

- Vine marea aici, spuse Bran. Jojen a văzut-o în-tr-un vis verde. Burtă de Bere se va îneca.

Maester Luwin trăgea de colanul de la gât.

- Băiatul Reed crede că vede viitorul în vise, Ser Rodrik. Am vorbit cu Bran despre faptul că astfel de profeţii sunt îndoielnice, dar la Ţărmul Stâncos sunt probleme. Tâlhari în corăbii lungi jefuiesc pescarii. Violează şi incendiază. Leobald Tallhart şi-a trimis nepotul, pe Benfred, să se ocupe de ei, dar bănuiesc că se vor urca în corăbii şi vor fugi de cum vor zări oameni înarmaţi.

- Da, şi vor ataca altundeva. Lua-i-ar Ceilalţi pe toţi laşii ca ei. N-ar îndrăzni să facă

aşa ceva, nu mai mult decât acel Bastard al lui Bolton, dacă oastea noastră cea mai puternică nu s-ar afla la o mie de le¬ghe la sud. Ser Rodrik îşi îndreptă privirea către Bran.

Ce altceva ţi-a mai spus?

- A spus că apa va zbura peste zidurile noastre. L-a văzut pe Burtă de Bere înecat, şi la fel pe Mikken şi pe Septonul Chayle.

Ser Rodrik se încruntă.

- Ei bine, dacă se va întâmpla să fiu nevoit să merg personal împotriva tâlharilor, nu-1

voi lua cu mine pe Burtă de Bere. Pe mine nu m-a văzut înecat, nu-i aşa? Nu? Bine.

Pe Bran îl încuraja să audă aceasta. Atunci, poate nu se vor îneca, gândi el. Dacă nu se apropie de mare.

Meera fu de aceeaşi părere mai târziu, în seara aceea, când ea şi cu Jojen se întâlniră

cu Bran în ca-mera lui, să se joace un joc cu pietre în trei, dar fratele ei scutură din cap.

- Lucrurile pe care le văd în visele verzi nu pot fi schimbate.

Asta o înfurie pe sora lui.

- De ce ar trimite zeii un avertisment, dacă nu putem să-1 luăm în seamă şi să

schimbăm ce e dat să urmeze?

- Nu ştiu, spuse Jojen cu tristeţe.

- Dacă ai fi în locul lui Burtă de Bere, ai sări probabil în fântână ca să se sfârşească

odată! Trebuie să lupte, şi Bran trebuie să facă la fel.

- Eu? Bran se simţi dintr-odată înfricoşat. De ce să lupt eu? Mă voi îneca şi eu?

Meera îl privi cu un aer vinovat.

- N-ar fi trebuit să spun...

îşi dădea seama că fata ascundea ceva.

- M-ai văzut în visul verde? îl întrebă nervos pe Jojen. Eram înecat?

- Nu înecat. Jojen vorbea de parcă fiecare cuvânt îl descria pe el. Am visat ceva cu bărbatul care a venit astăzi, cel căruia i se spune Duhoare. Tu şi fratele tău zăceaţi morţi la picioarele sale, iar el vă jupuia pielea de pe faţă cu o sabie lungă şi roşie.

Meera se ridică în picioare.

- Dacă aş merge în temniţă, i-aş trece o suliţă drept prin inimă. Cum ar mai putea să-1

omoare pe Bran dacă ar fi mort?

- Temnicerii te-ar opri, spuse Jojen. Străjerii. Şi dacă le-ai spune de ce vrei să-1

omori, nu te-ar crede.

- Am şi eu străjeri, le reaminti Bran. Burtă de Bere şi Poxy Tyn şi Cap de Paie şi ceilalţi.

Ochii lui Jojen, de culoarea ierbii, erau plini de milă.

- Nu-1 vor putea opri, Bran. N-am putut vedea de ce, dar am văzut sfârşitul. V-am văzut pe tine şi pe Rickon în cripte, jos, în întuneric, cu toţi regii morţi şi cu lupii lor de piatră.

Nu, gândi Bran. Nu.

Dacă aş pleca, la Greywater sau la cioară, undeva departe, unde nu m-ar putea găsi...

- Nu va avea importanţă. Visul a fost verde, Bran, iar visele verzi nu mint.

TYRION

Varys stătea deasupra mangalului, încălzindu-şi mâinile moi.

- S-ar părea că Renly a avut parte de o moarte cât se poate de înfiorătoare, chiar în mijlocul armatei sale. Gâtul i-a fost tăiat de la o ureche la cealaltă cu o lamă care poate trece prin oţel şi prin os ca prin brânză.

- Ucis de mâna cui? întrebă Cersei.

- Te-ai gândit vreodată că prea multe răspunsuri sunt totuna cu nici un răspuns?

Informatorii mei nu sunt mereu atât de sus plasaţi pe cât aş dori. Când un rege moare, născocirile se răspândesc ca ciupercile după ploaie. Un grăjdar spune că Renly a fost ucis de un cavaler din propria Gardă a Curcubeului. O spălătoreasă pretinde că Stannis s-a furişat până în inima oştirii fratelui său cu o sabie magică. Numeroşi oşteni cred că o femeie a făcut fapta cumplită, dar nu se pot pune de acord care femeie. O fecioară pe care Renly a refuzat-o, zice unul. O femeie de trupă adusă ca să îi facă poftele în ajunul bătăliei, zice altul. Un al treilea susţine că s-ar putea să fi fost Lady Catelyn Stark. Regina nu era mulţumită.

- Trebuie să ne iroseşti timpul cu toate zvonurile pe care le răspândesc nebunii?

- Mă plătiţi bine pentru aceste zvonuri, prea buna mea regină.

- Te plătim ca să ne spui adevărul, Lord Varys. Aminteşteţi asta, sau acest mic consiliu va deveni şi mai mic.

Varys chicoti nervos.

- Tu şi nobilul tău frate îl veţi lăsa pe Rege fără nici un consiliu dacă mai continuaţi aşa.

- îndrăznesc să spun că regatul poate supravieţui cu câţiva consilieri mai puţin, zise Degeţel cu un zâmbet.

- Dragul meu Petyr, spuse Varys, nu te îngri¬jorează faptul că ai putea fi următorul nume pe mica listă a Mâinii Regelui?

- înaintea ta, Varys? N-aş îndrăzni să visez la asta.

- Poate că vom fi amândoi fraţi la Zid, tu şi cu mine? Varys chicoti din nou.

- Mai devreme decât ţi-ai dori, dacă următoarele vorbe care-ţi ies din gură nu sunt ceva folositor. După cum se uita, Cersei părea pregătită să-1 mai castreze o dată pe Varys.

- O fi vreun vicleşug? întrebă Degeţel.

- Dacă e aşa, este un vicleşug surprinzător de isteţ, răspunse Varys. Pe mine, unul, m-a indus în eroare.

Tyrion auzise destul.

- Joff va fi foarte dezamăgit, spuse el. Păstra o ţepuşă atât de frumoasă pentru capul lui Renly. Dar oricine ar fi cel care a făcut fapta, trebuie să presu-punem că în spate a fost Stannis. Evident, câştigul este al lui. Nu-i plăcea această veste, mizase pe faptul că fraţii Baratheon se vor decima între ei într-o bătălie sângeroasă. Simţea cum îi pulsează cotul, în locul în care îl tăiase buzduganul. I se întâmpla asta uneori, când era umezeală. II strânse fără folos cu mâna şi întrebă: Dar ce se aude despre oastea lui Renly?

- Cea mai mare parte a pedestraşilor rămâne la Podul Amar. Varys părăsi mangalul pentru a se aşeza la masă. Majoritatea lorzilor care au călătorit cu Ren¬ly la Capătul Furtunii au trecut cu arme şi bagaje de partea lui Stannis, cu tot cavalerismul lor.

- Conduşi de Casa Florent, pot să pun rămăşag, zise Degeţel.

Varys îi aruncă un zâmbet afectat.

- Ai câştiga, domnul meu. Lordul Alester a fost într-adevăr primul care a plecat genunchiul. Mulţi alţii i-au urmat exemplul.

- Mulţi, sublinie Tyrion, dar nu toţi.

- Nu toţi, spuse eunucul. Lordul Tyrell nu, nici Randyll Tarly, nici Mathis Rowan. Iar Capătul Fur¬tunii nu s-a predat. Ser Cortnay Penrose apără caste¬lul în numele lui Renly şi nu vrea să creadă că suveranul său e mort. Cere să i se arate rămăşiţele pământeşti înainte de a deschide porţile, dar cadavrul lui Renly a dispărut, se pare, în mod inexplicabil.

Probabil a fost luat. O cincime din cavalerii lui Renly au preferat să meargă cu Loras decât să plece genunchiul în faţa lui Stannis. Cavalerul Florilor, se zice, a înnebunit când a văzut trupul regelui şi, de furie, a ucis trei din-tre străjerii lui Renly, printre care Emmon Cuy şi Robar Royce.

Păcat că s-a oprit la trei, gândi Tyrion.

- Este foarte probabil ca Ser Loras să se îndrepte către Podul Amar, continuă Varys.

Sora lui se află acolo, regina lui Renly, ca şi mulţi alţi soldaţi care s-au pomenit dintr-odată

fără rege. De partea cui se vor plasa acum? O întrebare delicată. Mulţi îi slujesc pe lorzii care au rămas la Capătul Furtunii, iar acei lorzi sunt acum de partea lui Stannis.

Tyrion se aplecă înainte.

- Nu avem nici o şansă aici, mi se pare. Câştigă-1 pe Loras Tyrell pentru cauza noastră şi Lordul Mace Tyrell, împreună cu stegarii săi, s-ar putea să ni se alăture. Poate că

au jurat să-1 slujească pe Stannis deo-camdată, dar nu pot să-1 iubească, altfel ar fi fost ai lui de la bun început.

- Dragostea lor pentru noi e mai mare? întrebă Cersei.

- Nici vorbă, zise Tyrion. L-au iubit pe Renly, e limpede, dar Renly a fost ucis. Poate că le putem da motive bune şi suficiente ca să-1 prefere pe Joffrey lui Stannis... dacă ne mişcăm repede.

- La ce fel de motive te-ai gândit?

- Aur, sugeră Degeţel fără şovăire.

- Dragul meu Petyr, cu siguranţă nu vrei să zici

că aceşti lorzi puternici şi aceşti nobili cavaleri ar

putea fi cumpăraţi ca orice pui de la piaţă!

- Ai fost în pieţele noastre în ultimul timp, Lord Varys? întrebă Degeţel. Vei găsi că e mai uşor să cum- peri un cavaler decât un pui, îndrăznesc să afirm. Desigur, lorzii cloncăne mai trufaş decât puii, şi ţi-o iau în nume de rău dacă le oferi monede, ca un negus¬tor, dar rareori refuză să primească daruri... onoruri, pământuri, castele...

- Unii dintre lorzii mai mărunţi ar putea fi mitu¬iţi, zise Tyrion, dar niciodată cei din Highgarden.

- Adevărat, recunoscu Degeţel. Cavalerul Florilor este cheia aici. Mace Tyrell are doi fii mai în vârstă, dar Loras a fost mereu preferatul său. Câştigă-1 şi High-garden va fi al tău.

Da, gândi Tyrion.

- Mi se pare că ar trebui să învăţăm o lecţie de la răposatul Lord Renly. Putem reuşi să

ne aliem cu Casa Tyrell, aşa cum a făcut el. Printr-o căsătorie.

Varys pricepu cel mai repede.

- Te gândeşti să-1 căsătoreşti pe Regele Joffrey cu Margaery Tyrell.

Da.

Parcă îşi amintea că tânăra regină a lui Renly nu avea mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani... lira mai mare decât Joffrey, dar câţiva ani nu însem¬nau nimic... Gândul acesta era atât de dulce, încât aproape că-i simţea gustul.

- Joffrey e logodit cu Sansa Stark, obiectă Cersei.

- Contractele de căsătorie pot fi rupte. Ce avantaj există în căsătoria regelui cu fiica unui trădător mort?

Degeţel interveni:

- Poţi să-i explici înălţimii Sale că familia Tyrell e mult mai bogată decât familia Stark şi că despre Margaery se spune că e încântătoare... Şi, în plus, se poate culca cu ea.

- Da, spuse Tyrion. Lui Joff ar trebui să-i placă asta destul de mult.

- Fiul meu e prea tânăr ca să-1 intereseze astfel de lucruri.

- Aşa crezi? întrebă Tyrion. Are treisprezece ani. Vârsta la care m-am căsătorit eu.

- Ne-ai făcut pe toţi de ruşine cu episodul acela regretabil. Joffrey e plămădit dintr-un aluat mai fin.

- Atât de fin încât 1-a pus pe Ser Boros să-i rupă Sansei rochia.

- Era nervos pe fată.

- Era nervos şi pe acel fiu de bucătar care a vărsat aseară supa, dar nu 1-a dezbrăcat până la piele.

- N-a fost vorba doar de o supă vărsată...

Nu, a fost vorba despre nişte sfârcuri drăgălaşe. După acea întâmplare din curte, Tyrion vorbise cu Varys despre cum ar putea aranja ca Joffrey să facă o vizită la Chataya.

Spera că un strop de miere l-ar putea în¬dulci pe băiat. Poate, cu voia zeilor, va fi chiar re¬cunoscător, iar Tyrion ar putea să obţină, dintr-o singură mişcare, mai multă recunoştinţă

din partea suveranului său. Va trebui să se întâmple în secret, desigur. Mişcarea vicleană

trebuia făcută fără ştirea Câinelui.

- Câinele nu e niciodată departe de călcâiul stă-pânului, îi spusese lui Varys, dar orice om doarme. Iar unii joacă jocuri de noroc, curvesc şi vizitează cârciumile.

- Câinele face toate aceste lucruri, dacă asta vrei să întrebi.

- Nu, zisese Tyrion, întrebarea mea este când. Varys îşi aşezase un deget pe obraz, zâmbind

enigmatic.

- Lordul meu, un om bănuitor ar putea crede că vrei să afli momentul când Sandor Clegane nu îl apără pe Regele Joffrey, ca să-i faci băiatului vreun rău.

- Cu siguranţă mă cunoşti destul de bine, Lord Varys, răspunsese Tyrion. Păi, tot ceea ce-mi doresc este ca Joff să mă iubească.

Eunucul promisese că se va ocupa de această ches-tiune. Totuşi, războiul avea priorităţile lui, aşa că iniţierea lui Joffrey în ale bărbăţiei trebuia să mai aştepte.

- Fără îndoială îţi cunoşti fiul mai bine decât mine, zise el către Cersei, dar indiferent de asta, mai sunt multe de spus în favoarea unei căsătorii în familia Tyrell. S-ar putea să fie singura cale ca Joffrey să traiască destul de mult ca să ajungă la noaptea nunţii. Degeţel fu de acord.

- Fata Stark nu-i aduce lui Joffrey nimic altceva decât trupul ei, oricât de dulce ar fi.

Margaery Tyrell îi aduce cincizeci de mii de săbii şi toată puterea de la Highgarden.

- într-adevăr. Varys aşează o mână moale pe mâ¬neca reginei. Ai inimă de mamă şi ştiu că înălţimea Sa ţine la micuţa lui iubită. Cu toate acestea, regii trebuie să înveţe să aşeze nevoile regatului înaintea propriilor dorinţe. Eu zic că această ofertă trebuie făcută.

Regina se eliberă de atingerea eunucului.

- Dacă ai fi femeie, n-ai vorbi aşa. Spuneţi voi ce vreţi, lorzii mei, dar Joffrey e prea mândru ca să ia ce a rămas de la Renly. Nu va fi niciodată de acord.

Tyrion ridică din umeri.

- In zilele noastre, când regele ajunge la vârsta cuvenită, poate să-şi dea acceptul sau să refuze cât pofteşte. Până atunci, tu eşti regenta, iar eu sunt Mâna Regelui, şi se va căsători cu cine îi vom spune noi să se căsătorească. Rămăşiţe sau nu.

Tolba cu săgeţi a lui Cersei era goală.

- Fă-ţi oferta, atunci, dar zeii să vă ferească pe toţi dacă lui Joffrey nu-i place fata.

- Sunt atât de mulţumit că putem fi de acord, zise Tyrion. Acum, care dintre noi va merge la Podul Amar? Va trebui să-i trimitem oferta noastră lui Ser Loras înainte să i se răcească sângele.

- Vrei să spui să trimitem pe cineva din consiliu?

- Nu mă pot aştepta de la Cavalerul Florilor să trateze cu Bronn sau cu Shagga, nu-i aşa? Cei din familia Tyrell sunt mândri.

Sora lui nu irosi nici o clipă şi încercă să întoarcă situaţia în avantajul ei.

- Ser Jacelyn Bywater e de viţă nobilă. Trimite-1 pe el.

Tyrion clătină din cap.

- Avem nevoie de cineva care poate face mai mult decât să ne repete vorbele şi să ne aducă înapoi un răspuns.

Trimisul nostru trebuie să vorbească în nu-mele regelui şi al consiliului şi să rezolve treaba repede.

- Mâna vorbeşte cu glasul regelui. In ochii lui Cersei, lumina lumânărilor străluci verde ca focul sălbatic. Dacă te trimitem pe tine, Tyrion, ar fi ca şi cum ar merge Joffrey în persoană. Şi cine ar fi mai potrivit? Tu mânuieşti vorbele la fel de meşteşugit cum mânuieşte Jaime sabia.

Eşti atât de dornică să mă scoţi din oraş, Cersei?

- Eşti foarte amabilă, surioară, dar mi se pare că mama băiatului e mai potrivită să

facă aranjamentele de căsătorie decât unchiul său. Iar tu ai darul de a-ţi face prieteni mai mult decât aş putea spera să am eu vreodată.

Ochii lui Cersei se îngustară.

- Joff are nevoie de mine lângă el.

- înălţimea Ta, nobilă Mână a Regelui, zise De¬geţel, regele are nevoie de amândoi aici. Lăsaţi-mă pe mine să mă duc în locul vostru.

-Tu?

Ce câştig vede în asta? se întrebă Tyrion.

- Sunt consilier al regelui, dar nu sunt din acelaşi sânge cu el, aşa că aş fi un ostatic fără valoare. L-am cunoscut destul de bine pe Lordul Loras când a fost aici, la curte, şi nu i-am dat nici un motiv să nu mă poată suferi. Mace Tyrell nu-mi poartă duşmănie, după câte ştiu, şi îmi place să cred că nu sunt nepri¬ceput la negocieri.

Ne-a prins. Tyrion nu avea încredere în Petyr Bae-lish, nici nu voia să-1 scape din ochi, dar ce altă variantă îi mai rămăsese? Trebuia să fie Degeţel sau Tyrion însuşi, şi ştia foarte bine că, dacă părăsea De-barcaderul Regelui, tot ceea ce reuşise să realizeze avea să

se destrame.

- De aici şi până la Podul Amar sunt lupte, spuse cu prudenţă. Şi poţi fi mai mult decât sigur că Lordul Stannis îşi va trimite propriii păstori ca să adune mieii îndărătnici ai fratelui său.

- Nu m-am temut niciodată de păstori. Oile sunt cele care mă îngrijorează. Totuşi, presupun că o escortă ar fi necesară.

- Mă pot lipsi de o sută de mantii aurii, răspunse Tyrion.

- Cinci sute.

- Trei sute.

- Şi încă patruzeci - douăzeci de cavaleri cu tot atâţia scutieri. Dacă sosesc fără un alai de cavaleri, clanul Tyrell mă va considera neînsemnat.

Era destul de adevărat.

- De acord.

- Ii voi include pe Horror şi pe Slobber în deta-şamentul meu şi îi voi trimite după

aceea nobilului meu tată. Un gest de bunăvoinţă. Avem nevoie de Paxter Redwyne, e cel mai vechi prieten al lui Mace Tyrell şi are o mare putere asupra lui.

- Şi e un trădător, spuse regina, împotrivindu-se. Familia Arbor s-ar fi declarat de partea lui Renly, cu toţi ceilalţi, numai că Redwyne ştia prea bine că pro-geniturile lui vor avea de suferit pentru asta.

- Renly a murit, înălţimea Ta, sublinie Degeţel, şi nici Stannis, nici Lordul Paxter nu au uitat cum a înghiţit marea galerele lui Redwyne în momentul atacului de la Capătul Furtunii. Restituie-i gemenii şi poate că vom câştiga iubirea lui Redwyne.

Cersei nu era convinsă.

- Păstra-i-ar Ceilalţi iubirea, eu îi vreau săbiile şi corăbiile. Cea mai bună cale să ne asigurăm că îi vom avea este să ţinem bine de gemeni.

Tyrion avea răspunsul:

- Atunci lasă-mă să-1 trimit pe Ser Hobber înapoi la Arbor şi să-1 păstrez aici pe Ser Horas. Mă gândesc că Lordul Paxter ar trebui să fie destul de deştept să dezlege înţelesul acestui fapt.

Propunerea fu primită fără protest, dar Degeţel nu terminase.

- Vom avea nevoie de cai de rezervă. Ageri şi pu-ternici. Războiul va face caii greu de găsit. O rezervă frumuşică de aur va fi de asemenea necesară, pentru acele daruri de care am vorbit mai devreme.

- Ia cât îţi trebuie. Dacă oraşul cade, Stannis îl va fura oricum pe tot.

- Vreau să fiu împuternicit în scris. Un document care nu îi va lăsa lui Mace Tyrell loc de îndoială cu privire la autoritatea mea, un act care să-mi acorde puteri depline să tratez cu el cu privire la această căsătorie şi la orice alte aranjamente care ar putea fi necesare şi care să ofere garanţii în numele regelui. Trebuie să fie semnat de Joffrey şi de fiecare membru al acestui consiliu şi să poarte toate sigiliile noastre.

Tyrion se foi stânjenit.

- S-a făcut. Asta e tot? Iţi reamintesc că de-aici până la Podul Amar e cale lungă.

- Voi porni la drum înainte de a se crăpa de ziuă. Degeţel se ridică. Sper că la întoarcere regele va avea grijă să-mi răsplătească aşa cum se cuvine preţioasele eforturi pentru cauza lui.

Varys chicoti.

- Joffrey e un suveran atât de recunoscător! Sunt sigur că nu vei avea motiv să te plângi, bunul, bravul meu lord.

Regina fu mai directă:

- Ce vrei, Petyr?

Degeţel se uită la Tyrion cu un zâmbet viclean.

- Va trebui să mai chibzuiesc la asta. Nu începe vorbă, mă voi gândi la ceva. Schiţă o plecăciune gra-ţioasă, atât de dezinvoltă de parcă s-ar fi aflat într-unui dintre bordelurile sale.

Tyrion se uită pe fereastră. Ceaţa era atât de deasă, încât nu putea nici măcar să vadă

zidul de apărare din partea cealaltă a curţii. Câteva lumini difuze stră¬luceau palid prin aerul cenuşiu. O zi

mizerabilă pentru călătorit, gândi el. Nu-1 invidia pe Ser Baelish Petyr.

- Ar fi bine să ne ocupăm de întocmirea acelor documente. Lord Varys, trimite după

pergament şi pană. Şi cineva va trebui să-1 trezească pe Joffrey.

Afară era încă întuneric şi cenuşiu când în sfârşit întâlnirea se termină. Varys plecă

singur în goană, târşâindu-şi papucii moi de-a lungul podelei. Lannis-terii mai zăboviră o clipă la uşă.

- Cum mai e cu lanţul tău, frăţioare? întrebă re¬gina în timp ce Ser Preston îi prindea pe umeri mantia din fir de argint.

- Creşte, za după za. Ar trebui să le mulţumim zeilor că Ser Cortnay Penrose este la fel de încăpă¬ţânat. Stannis nu va merge niciodată către nord lăsând în urmă Debarcaderul Regelui necucerit.

- Tyrion, ştiu că nu eşti întotdeauna de acord cu politica mea, dar mi se pare că m-am înşelat în privin¬ţa ta. Nu eşti un nătărău atât de mare cum mi-am imaginat. De fapt, îmi dau seama că mi-ai fost de mare ajutor. Pentru asta îţi mulţumesc. Trebuie să mă ierţi dacă

în trecut ţi-am vorbit cu asprime.

- Trebuie? Ridică din umeri şi zâmbi. Dulce su-rioară, nu ai spus nici un lucru pe care să fie nevoie să-1 iert.

- Astăzi, vrei să zici? Râseră amândoi, iar Cersei se aplecă şi aşează un sărut iute, moale, pe fruntea lui.

Prea surprins ca să poată scoate un cuvânt, Tyrion nu putu decât să o privească

îndepărtându-se cu paşi mari, cu Ser Preston alături.

- Mi-am pierdut, oare, minţile, sau sora mea tocmai m-a sărutat? îl întrebă pe Bronn când regina era departe.

- A fost atât de dulce?

- A fost... neaşteptat. In ultimul timp, Cersei se purta ciudat. Lui Tyrion i se părea tulburător. încerc să-mi

reamintesc când m-a sărutat ultima oară. Nu cred că aveam mai mult de şase sau şapte ani. Jaime a provocat-o s-o facă.

- Femeia ţi-a remarcat în sfârşit farmecele.

- Nu, zise Tyrion. Nu, femeia cloceşte ceva. Mai bine ai afla ce, Bronn. Ştii că urăsc surprizele.

THEON

Theon îşi şterse scuipatul de pe obraz cu dosul palmei.

- Robb îţi va veni de hac, Greyjoy, strigă Benfred Tallhart. O să le dea lupilor să-ţi mănânce inima de trădător, rahat ce eşti!

Aeron Damphair suduia cum îi venea la gură. Acum trebuie să-1 omori.

Mai întâi am câteva întrebări pentru el, zise Theon.

- La naiba cu întrebările tale. Benfred stătea atâr¬nat, plin de sânge şi lipsit de apărare, între Stygg şi Werlag. Ţi se vor opri în gât înainte de-a primi vreun răspuns de la mine, trădător laş!

Unchiul Aeron era neînduplecat.

- Când te scuipă pe tine, ne scuipă pe noi toţi. Scuipă Zeul înecat. Trebuie să moară.

- Tata mi-a dat mie comanda aici, unchiule.

- Şi m-a trimis pe mine să te povăţuiesc.

Şi să mă urmăreşti. Theon nu îndrăznea să îm¬pingă lucrurile prea departe cu unchiul său. Comanda era a lui, da, însă oamenii lui credeau în Zeul înecat mai mult decât credeau în el, şi erau îngroziţi de Aeron Damphair. Nu îi pot învinui pentru asta.

- Iţi vei pierde capul pentru asta, Greyjoy. Ciorile îti vor mânca aspicul din ochi.

Benfred încercă să scuipe din nou, dar nu reuşi să dea afară decât puţin sânge. Blestema-ţi-ar Ceilalţi zeul ud!

Tallharty ţi-ai scuipat propria viaţă, gândi Theon.

- Stygg, potoleşte-1, zise el.

Il aşezară cu forţa în genunchi. Werlag îi smulse blana de iepure de la centură şi i-o vârî între dinţi, ca să-i înăbuşe ţipetele. Stygg îşi scoase securea.

- Nu, decretă Aeron Damphair. Trebuie dat zeu¬lui. După rânduiala străveche.

Ce importanţă are? Ce e mort, e mort.

- Ia-1, atunci.

- Vei veni şi tu. Tu porunceşti aici. Ofranda tre¬buie să vină de la tine.

Asta era mai mult decât putea înghiţi Theon.

- Tu eşti preotul, unchiule. Las zeul în seama ta. Fă-mi aceeaşi favoare şi lasă bătăliile în seama mea. Flutură mâna, iar Werlag şi Stygg începură să-şi târâie prizonierul către ţărm.

Aeron Damphair îi aruncă nepotului său o privire plină de reproş, apoi îi urmă. Jos, pe malul prundos se vor duce să-1 înece pe Ben-fred Tallhart în apa sărată. După rânduiala străveche.

Poate că e un gest de milostenie, îşi spuse Theon în timp ce se îndrepta cu pas maiestuos în direcţia opusă. Stygg nu era nici pe departe cel mai priceput călău, iar Benfred avea un gât gros ca de taur, îndesat de muşchi şi grăsime. Obişnuiam sa-l iau în răspăr pentru asta, doar ca să văd cât de tare îl puteam enerva, îşi aminti Theon. Asta s-a întâmplat... când? Acum trei ani? Când Ned Stark venise la Cetatea lui Tor-rhen să-1 vadă

pe Ser Helman, Theon îl însoţise şi petrecuse două săptămâni în compania lui Benfred.

Auzea strigătele răguşite ale victoriei dinspre coti-tura drumului unde se dusese bătălia... dacă s-ar putea merge până într-acolo încât să fie numită bătălie. Mai degrabă

sacrificarea oilor, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă. Oi cu blana de oţel, dar, oricum, oi.

Căţărându-se pe un maldăr de pietre, Theon privi în jos, la cadavrele oamenilor şi la caii muribunzi. Animalele ar fi meritat o soartă mai bună. Tymor şi fraţii lui adunaseră caii rămaşi teferi de pe urma bătăliei, în timp ce Urzen şi Loren cel Negru îi reduseseră la tăcere pe cei prea grav răniţi ca să fie salvaţi. Ceilalţi oameni ai săi jefuiau morţii. Gevin Harlaw

îngenun-chease pe pieptul unui cadavru, tăindu-i un deget ca să-i ia inelul. Plătind preţul fierului. Nobilul meu tată ar fi de acord. Theon se gândi să caute trupurile celor doi oameni ucişi de el, să vadă dacă aveau vreun giu-vaier vrednic de luat, dar ideea îi lăsă un gust amar. îşi putea imagina ce ar fi spus Eddard Stark. Dar şi est gând îl înfurie. Stark e mort şi putred, şi pentru nune nu e nimic, îşi reaminti.

Bătrânul Botley, numit Mustăţi de Peşte, îşi privea încruntat mormanul de obiecte de pradă, pe când cei trei fii ai săi îl sporeau. Unul dintre el se înghiontea cu un grăsan pe nume Todric, care se clatina printre ei ucişi cu un corn de bere într-o mana si o secure în cealaltă, înveşmântat într-o mantie de blana alba de vulpe, pătată doar uşor de sângele fostului proprie-tar. Beat, hotărî Theon privindu-l cum urla. Se spunea că oamenii de fier din vechime erau adesea beţi de sânge în timpul luptelor, atât de cuprinşi de nebunie încât nu simţeau nici o durere si nu se temeau de duşman, dar aceasta era o beţie obişnuită, cu bere. - Wex, arcul şi tolba mea. Băiatul alergă şi i le aduse. Theon îndoi arcul şi vârî coarda în şanţuri, în timp ce Todric se prăbuşi peste Botley cel mic, împroşcându-l cu bere în ochi.

Mustăţi de Peşte sări în sus, înjurând, dar Theon fu mai iute. înhaţă mâna care ţinea cornul de băut, gândindu-se să le dea o lovitură despre care să aibă ce povesti, dar Todric îi încurcă

planurile, clătinân-du-se într-o parte tocmai când sageata porni din arc şi îi pătrunse în stomac.

Jefuitorii se opriră să caşte gura. Theon coborî arcul.

- Fără beţivani, am spus, şi fara certuri pentru pradă. în genunchi, Todric murea zgomotos. Botley, linişteşte-1.

Mustăţi de Peşte şi fiii lui se supuseră repede. Ii tăiară gâtul, în timp ce dădea din picioare abia per-ceptibil, şi îi luară mantia, inelele şi armele înainte măcar de a fi mort.

Acum ştiu că vorbesc serios. Poate că Lordul Balon îi încredinţase comanda, dar Theon ştia că, atunci când îl

priveau, unii dintre oamenii lui vedeau în el doar un băiat moale de pe meleagurile verzi.

- Ii mai e sete cuiva? Nu răspunse nimeni. Bun. Lovi cu piciorul steagul căzut al lui Benfred, strâns în mâna moartă a cavalerului care îl purtase. La baza steagului fusese legată

o blană de iepure. De ce blanuri de iepure? vru să întrebe, dar faptul că fusese scuipat îl făcu să-şi uite întrebările. Ii dădu arcul înapoi lui Wex şi se îndepărtă, amintindu-şi cât de

îmbătat de fericire se simţise după Pădurea Şoptitoare şi între-bându-se de ce nu era la fel de dulce şi această victorie. Tallhart, nebun trufaş, nici măcar nu ai trimis o iscoadă.

Făceau glume şi chiar cântau când au năvălit peste ei, cu cei trei copaci ai lui Tallhart arboraţi deasupra lor şi cu blănurile de iepure fluturând prosteşte din vârful lăncilor. Arcaşii ascunşi în spatele salcâmului galben le-au frânt cântecul cu o ploaie de săgeţi, iar Theon însuşi şi-a condus oştenii să-i măcelărească cu pumnalele, cu securile şi cu ciocanele de război. Le poruncise să le cruţe conducătorul, ca să fie interogat.

Numai că nu se aşteptase să fie Benfred Tallhart.

Trupul său lipsit de vlagă era scos din valuri când Theon se întoarse la Târfa Mării.

Catargele corăbiei sale lungi se profilau pe cer de-a lungul plajei pie¬troase. Din satul de pescari nu mai rămăsese decât cenuşa rece care răspândea un miros puternic atunci când ploua. Sătenii fuseseră trecuţi cu toţii prin sabie, în afară de-o mână de oameni pe care Theon îi lăsase să fugă ca să ducă vestea la Cetatea lui Torrhen. Soţiile şi fiicele lor fuseseră

revendicate ca soţii de sare, cele care erau destul de tinere şi de frumoase. Baborniţele şi cele urâte fuseseră pur şi simplu violate şi ucise sau luate ca sclave, dacă erau iscusite şi nu păreau genul care să creeze probleme.

Tot Theon plănuise şi acel atac, aducându-şi co-răbiile la mal în întunericul rece, înainte de primii zori şi săltând de la prora cu o secure lungă în mână, ca să-şi conducă

oamenii în satul adormit. Nu-i plă¬ceau toate acestea, dar ce putea face?

Sora lui, de trei ori blestemată, îşi ducea Vântul Negru către nord chiar acum, convinsă că va câştiga un castel al ei. Lordul Balon nu suflase nici o vorbă despre plecarea oştirilor de la Insulele de Fier şi treaba sângeroasă făcută de Theon la Malul Stâncos va fi pusă pe seama piraţilor. Nordicii nu-şi vor da seama despre pericolul în care se aflau până

ce ciocanele nu vor cădea peste Deepwood Motte şi Moat Cailin. Şi după ce totul se va isprăvi şi vom învinge, vor face cântece despre acea târfă, Asha, şi vor uita că am fost pe aici. Asta dacă îngăduia să se întâmple aşa.

Dagmer Cleftjaw stătea lângă prora înaltă, sculp¬tată, a corăbiei sale lungi.

Inghiţitoarea de Valuri.

Theon îi încredinţase misiunea de a păzi corăbiile, altfel oamenii ar fi spus că e victoria lui Dagmer, nu a lui. Un om mai ţepos s-ar fi simţit ofensat, dar Clef-tjaw rasese doar.

- Ai câştigat, îi strigă Dagmer, şi totuşi nu zâmbeşti, băiete. Cei vii trebuie să

zâmbească, fiindcă morţii nu pot.

Zâmbi, ca să-i arate cum se face. Era o imagine hidoasă. Sub o coamă de păr alb ca zăpada, Dagmer Cleftjaw avea cea mai scârboasă cicatrice pe care Theon o văzuse vreodată, moştenirea lăsată de securea lungă care aproape îl omorâse pe când era copil. Lovitura îi despicase maxilarul, îl zburase dinţii din faţă şi îl lăsase cu patru buze, când oamenii aveau în general doar două. O barbă zburlită îi acoperea obrajii şi gâtul, dar părul nu creştea deasupra cicatricii, astfel că o cută lucioasă de carne zbârcită, contorsionată, îi împărţea faţa, ca o crevasă printr-un câmp de zăpadă.

- Ii auzeam cântând, zise bătrânul luptător. Era un cântec bun şi îl cântau admirabil.

- Cântau mai bine decât luptau. Harpele le-ar fi fost de folos tot atât cât lăncile.

- Câţi oameni au murit?

- Dintre ai noştri? Theon ridică din umeri. Tod-ric. L-am ucis eu pentru că s-a îmbătat şi se luase la harţă pentru pradă.

- Unii oameni sunt născuţi pentru a fi ucişi. Un om mai mărunt s-ar fi temut să arate un zâmbet atât de înfricoşător ca al lui, şi totuşi Dagmer rânjea mai des şi mai larg decât zâmbise vreodată Lordul Balon.

Aşa urât cum era, acel zâmbet îi aduse lui Theon in minte o sută de amintiri. I1 văzuse adesea pe când era copil, când sărise cu un cal peste zidul acoperit de muşchi sau când aruncase o secure şi spintecase ţinta. Il văzuse când parase o lovitură a sabiei lui Dagmer, când ţintise cu săgeata aripa unui pescăruş, când a luat cârma şi a condus corabia lungă, fără

greş, printre colţii unor stânci înspumate. Mi-a dăruit mai multe zâmbete decât tatăl meu şi Eddard Stark la un loc. Chiar şi Robb... Ar fi trebuit să-i câştige un zâmbet în ziua când 1-a salvat pe Bran de acel sălbatic, dar în schimb s-a ales cu o muştruluială, de parcă ar fi fost vreun bucătar care a ars tocana.

- Tu şi cu mine trebuie să vorbim, unchiule, zise Theon. Dagmer nu îi era unchi adevărat, doar un jurat care avusese probabil o picătură din sângele lui Greyjoy, cu patru sau cinci vieţi în urmă, şi aceea de pe partea greşită a cuverturii. Cu toate acestea, Theon îi spusese mereu unchi.

- Vino atunci pe puntea mea. Dagmer nu îi spu¬nea niciodată „stăpâne", cu atât mai puţin când stătea pe puntea lui. Pe Insulele de Fier fiecare căpitan era rege la bordul corăbiei sale.

Urcă platforma către puntea Inghiţitoarei de Va¬luri din patru paşi mari şi Dagmer îl conduse în cabina strâmtă de la

pupa, unde bătrânul îşi turnă un corn de bere amară şi îi oferi altul lui Theon. Acesta refuză.

- Nu am capturat destui cai. Câţiva, dar... mă voi descurca, presupun, cu ce am. Mai puţini oameni înseamnă mai multă glorie.

- Ce nevoie avem noi de cai? Ca majoritatea Oamenilor de Fier, Dagmer prefera să se lupte pe jos sau de pe puntea corăbiei sale. Caii nu ar face decât să se uşureze pe puntea noastră şi să ne încurce.

- Dacă am naviga, da, recunoscu Theon. Am, însă, un alt plan. Il privi pe celălalt cu atenţie, să vadă dacă ar accepta ideea. Fără Cleftjaw nu putea spera să reuşească. Ordin sau nu, oamenii nu-1 vor urma dacă Aeron şi Dagmer i se împotriveau amândoi, şi nu avea nici o speranţă să câştige în faţa preotului cu chipul ursuz.

- Nobilul tău tată ne-a poruncit să jefuim coasta, nimic mai mult. Din spatele acelor sprâncene ţepoase, ochi palizi ca spuma mării îl priveau pe Theon. Era dezaprobare ceea ce vedea acolo, sau o sclipire de interes? Cea de-a doua, gândea el..., spera...

- Eşti omul tatălui meu.

- Omul său cel mai bun şi aşa am fost mereu. Trufie, gândi Theon. E trufaş, trebuie să

mă folosesc

de asta, trufia lui va fi cheia.

- Nu e nimeni în Insulele de Fier măcar pe jumă-tate atât de priceput la suliţă sau sabie.

- Ai fost prea mult timp departe, băiete. Când ai plecat, a fost aşa cum spui, dar acum am îmbătrânit în slujba Lordului Greyjoy. Cântăreţii îl numesc acum pe Andrik cel mai bun.

Andrik Cel Posomorât i se

spune. O matahală de om. E în slujba Lordului Drumm de la Vechiul Wyk. Iar Loren cel Negru şi Quarl Fecioara sunt ca şi morţi.

- Poate că acest Andrik e un mare luptător, dar oamenii nu se tem de el aşa cum se tem de tine.

- Da, asta aşa e, răspunse Dagmer. Degetele curba-te în jurul cornului de băut erau grele de inele de aur, argint şi bronz, cu bucăţi de safir şi granat şi sticlă a dragonului.

Theon ştia că plătise preţul fierului pentru fiecare dintre ele.

- Dacă aş avea un om ca tine în slujba mea, nu l-aş irosi la asemenea treburi copilăreşti - jaf şi dis¬trugere. Asta nu e treabă pentru cel mai bun om al Lordului Balon...

Rânjetul lui Dagmer îi strâmbă buzele, depărtân-du-le şi dezvelind aşchiile maronii ale dinţilor săi.

- Nici pentru adevăratul său fiu? Scoase un chiuit. Te cunosc prea bine, Theon. Te-am văzut făcând pri-mul pas, te-am ajutat să întinzi primul arc. Nu eu sunt cel care se simte irosit.

- De drept, ar trebui să fiu în locul surorii mele, recunoscu el, conştient în mod neplăcut de cât de arţăgos suna asta.

- Pui treaba asta prea mult la suflet, băiete. No¬bilul tău tată nu te cunoaşte, atâta tot.

După ce fraţii tăi au murit, iar tu ai fost luat de lupi, sora ta a fost singura lui alinare. S-a obişnuit să se bizuiască pe ea, iar ea nu 1-a dezamăgit niciodată.

- Nici eu. Clanul Stark ştia cât valorez. Am fost una dintre iscoadele lui Biynden, Peştele Negru, şi am fost în prima linie de atac în Pădurea Şoaptelor. Era cât pe-aci să îmi încrucişez sabia cu însuşi Regicidul. Atât eram de aproape. Theon îşi depărta mâinile, in¬dicând o distanţă de trei palme. Daryn Hornwood s-a vârât între noi şi a murit din cauza asta.

- De ce îmi spui toate astea? întrebă Dagmer. Eu am fost cel care ţi-a pus în mână

prima sabie. Ştiu că nu eşti laş.

- Tata ştie?

Venerabilul luptător arăta de parcă muşcase din ceva şi nu-i plăcea gustul.

- Doar că... Theon, Băiatul Lup e prietenul tău, iar această familie Stark te-a avut timp de zece ani.

- Nu sunt un Stark. Lordul Eddard a avut grija de asta. Sunt un Greyjoy şi am de gând să fiu urmaşul tatălui meu. Cum pot face asta fără să mă remarc printr-o faptă măreaţă?

- Eşti tânăr. Vor veni şi alte războaie şi îţi vei face faptele măreţe. Deocamdată avem ordin să distrugem

Ţărmul de Piatră.

- Să se ocupe unchiul meu Aeron de asta. Ii voi da şase corăbii, toate în afară de Inghiţitoarea Valu¬rilor şi de Târfa Marii, şi poate să dea foc şi să înece până ce zeul său ajunge la saturaţie.

- Porunca ţi-a fost dată ţie, nu lui Aeron Damphair.

- Atâta timp cât distrugerea are loc, ce mai con-tează? Nici un preot nu ar putea face lucrul pe care vreau eu să-1 fac, nici ceea ce îţi cer ţie. Am o misiune pe care numai Dagmer Cleftjaw o poate îndeplini. Dagmer sorbi cu nesaţ din corn.

- Spune-mi.

E tentat, gândi Theon. Nu-i place munca asta de tâlhar mai mult decât mie.

- Dacă sora mea poate captura un castel, pot şi eu.

- Asha are de patru sau cinci ori mai mulţi oameni decât noi.

Theon îşi îngădui un surâs viclean.

- Dar noi avem de patru ori mai multă înţelep¬ciune şi de cinci ori mai mult curaj.

- Tatăl tău...

- ... îmi va mulţumi când îi voi preda regatul. Am de gând să fac o faptă despre care harpiştii vor cânta vreme de o mie de ani.

Ştia că asta îl va pune pe Dagmer pe gânduri. Un cântăreţ făcuse un cântec despre securea care i-a crăpat maxilarul în două, iar bătrânului îi plăcea nespus să-1 asculte. Ori de câte ori era cherchelit, cerea un cântec de luptă, ceva sonor şi furtunos, despre eroii căzuţi şi despre faptele lor remarcabile. Are părul alb şi dinţii stricaţi, dar are încă poftă de glorie.

- Şi care ar fi rolul meu în acest plan al tău, băiete? întrebă Dagmer Cleftjaw după o lungă tăcere, iar Theon ştiu că a câştigat.

- Să vâri teroarea în inimile duşmanilor, aşa cum numai unul cu renumele tău poate face. Vei lua cea mai mare parte a oştirii noastre şi vei intra în Cetatea lui Torrhen. Helman Tallhart şi-a dus cei mai buni oameni la sud, iar Benfred a murit aici, cu fiii lor. Unchiul său Leobald va rămâne, cu o garnizoană mică. Dacă aş fi putut să-l întreb pe Benfred, aş fi ştiut exact cât de mică. Nu încerca să te ascunzi. Cântă toate cântecele de vitejie pe care le vrei.

Vreau să-şi închidă porţile.

- Această Cetate al lui Torrhen e o fortăreaţă puternică?

- Destul de puternică. Zidurile sunt de piatră, înalte de douăzeci de picioare, cu turnuri drepte în fiecare colţ şi cu o fortăreaţă pătrată înăuntru.

- Zidurile de piatră nu pot fi incendiate. Cum să le ocupăm? Nu avem destui oameni nici să atacăm un castel mic.

- Vă veţi aşeza tabăra în afara zidurilor şi vă veţi apuca să construiţi catapulte şi maşini de asediu.

- Asta nu e după Vechea Rânduială. Ai uitat? Oa-menii de Fier luptă cu săbii şi cu topoare, nu cu pietre zburătoare. Nu e nici o mândrie să înfometezi un inamic.

- Leobald nu va şti asta. Când vă va vedea ridicând turnuri de atac, îi va îngheţa sângele de băbătie şi se va tângui după ajutor. Ţine-ţi arcaşii pe loc şi fă-ţi corbii să zboare.

Castelanul de la Winterfell e un om curajos, dar vârsta i-a înţepenit mintea, ca şi mădu¬larele. Când va afla că unul dintre stegarii regelui este atacat de fiorosul Dagmer Cleftjaw, îşi va aduna oşti¬rile şi va pleca în ajutorul lui Tallhart. E de datoria lui. Despre Ser Rodrik se poate spune orice, dar nu că nu e săritor.

- Orice oaste va aduna, va fi mai mare decât a mea, zise Dagmer, iar aceşti vechi cavaleri sunt mai iscusiţi decât

crezi, altfel nu ar fi trăit să-şi vadă pri¬mele fire de păr cărunt. Ai pus la cale o bătălie pe care nu putem spera să o câştigăm, Theon. Această Cetate a lui Torrhen nu va cădea niciodată.

Theon zâmbi.

- Nu cetatea lui Torrhen am de gând s-o cuceresc.

ARYA

In castel domneau confuzia şi zăngănitul armelor. Oamenii stăteau pe osiile căruţelor, încărcând polo-boace cu vin, saci cu făină şi snopi de săgeţi. Fierarii îndreptau săbiile, netezeau platoşele, potcoveau caii de luptă şi catârii de povară deopotrivă. Cămăşile de zale erau azvârlite în butoaie cu nisip şi tăvălite prin pământul bulgăros al Curţii Flowstone, ca să fie cu-răţate. Femeile lui Weese aveau de peticit douăzeci de mantii, şi încă o sută de spălat. Nobili şi oameni de rând se îngrămădeau laolaltă în sept, ca să se roage. Dincolo de ziduri, corturile şi pavilioanele erau de-montate. Scutierii aruncau ciubăre cu apă peste fo¬curi, în timp ce soldaţii îşi scoteau pietrele de şlefuit, ca să dea armelor un ultim luciu.

Zgomotul era tot mai puternic: caii tropăiau şi nechezau, lorzii strigau ordine, oştenii se întreceau în înjurături, iar slujitorii se ciorovăiau.

Lordul Tywin Lannister pornea în sfârşit la atac.

Ser Addam Marbrand fu primul dintre căpitani care plecă, mai devreme cu o zi decât ceilalţi. îşi făcu plecarea cu mare pompă, călare pe un armăsar roşu a cărui coamă avea aceeaşi culoare arămie ca părul lung care se revărsa pe umerii lui Ser Addam. Calul era acoperit cu un valtrap ornamentat, de culoarea bronzului, asortat la mantia călăreţului, şi purta blazonul copacului în flăcări. Câteva dintre castelane suspinară după el. Weese spunea că era un mare călăreţ şi un iscusit mânuitor al sabiei. Cel mai viteaz comandant al Lordului Tywin.

Sper sa moară, gândi Arya, urmărindu-1 cu privirea în timp ce ieşea pe poartă cu soldaţii mărşăluind în urma lui, în

două coloane. Sper să moară cu toţii. Ştia că se duceau să-1 înfrunte pe Robb. Trăgând cu ure¬chea în timp ce-şi vedea de treburi, Arya aflase că

Robb câştigase o victorie importantă în vest. Pârjo¬lise Lannisportul, ziceau unii, sau cel puţin inten¬ţionase să o facă. Cucerise Casterly Rock şi îi trecuse pe toţi prin sabie, sau tocmai asedia Dintele de Aur... Ceva se întâmplase, cel puţin asta era sigur.

Weese o punea să ducă mesaje de dimineaţa până seara. Unele dintre ele o purtară

chiar dincolo de zidurile castelului, afară, în mocirla şi nebunia taberei. Aş putea fugi, gândi ea în timp ce o căruţă hurui pe lângă ea. Aş putea să sar în spatele unei căruţe şi să mă

ascund, sau să mă aşez în rând cu slujitorii, nimeni nu m-ar opri. Poate că ar fi făcut-o dacă

nu ar fi fost

Weese. Le spusese, nu o dată, ce ar face oricui ar în-cerca să fugă.

- N-am să bat pe nimeni, o, nu. N-am să vă ating nici măcar cu un deget. Nu voi face decât să vă păs¬trez pentru Qohorik, da, asta voi face. Vă voi păstra pentru Mutilator.

Vargo Hoat e numele lui, şi când se va întoarce, vă va tăia picioarele. Poate dacă Weese ar fi mort, gândea Arya..., dar nu când era în preajma lui. Putea să miroasă ce gândeai, aşa spunea mereu.

Insă Weese nu-şi imagina că Arya ştia să citească, aşa că nu se ostenea niciodată să

sigileze mesajele pe care i le dădea. Arya trăgea cu ochiul la toate, dar niciodată nu era nimic important, doar baliverne -o căruţă era trimisă la hambar, cealaltă la depozitul de

arme. Un mesaj fusese o solicitare de plată pentru o datorie la jocuri, dar cavalerul căruia i 1-a dat nu ştia să citească. Când i-a spus despre ce era vorba, a încercat s-o lovească, dar Arya s-a ferit, a înhăţat un corn de băut

încrustat cu argint atârnat la şaua băr¬batului şi a luat-o la fugă. Cavalerul a început s răcnească şi a fugit după ea, dar Arya s-a furişat între două căruţe, s-a strecurat printr-o mulţime de arcaşi şi a sărit peste o latrină. îmbrăcat în zale, bărbatul nu putu ţine pasul cu ea. Când îi dădu lui Weese cor¬nul, acesta îi spuse că o Nevăstuică isteaţă cum er ea merita o recompensă.

- Am pus ochii pe un clapon fraged şi dolofan pentru cină. Il vom împărţi, tu şi cu mine. O să-ţi placă.

Peste tot pe unde mergea, Arya îl căuta pe Jaqen

H'ghar, dorind să-i şoptească încă un nume, înainte ca toţi cei pe care îi ura să se îndepărteze, dar în mij¬locul haosului şi al debandadei, mercenarul Lorathi nu era de găsit. încă îi mai datora două vieţi, şi Arya era îngrijorată că nu le va obţine niciodată, dacă Jaqenlocul pleca la luptă cu ceilalţi. In cele din urmă, îşi făcu curaj să

întrebe un străjer de la poartă dacă merce-narul plecase.

- Unul dintre oamenii lui Lorch, nu-i aşa? întrebă

strajerul. Nu va pleca. înălţimea Sa 1-a numit pe Ser Amory castelan de Harrenhal.

Toată trupa rămâne aici, să apere castelul. Măştile însângerate vor rămâ¬ne şi ele, să se ocupe de jafuri. Ţapul de Vargo Hoat s ar putea să facă urât, el şi Lorch s-au urât întotdeauna.

Insă Muntele avea să plece împreună cu Lordul Tywin. Va fi la comanda avangardei, ceea ce însem¬na că Dunsen, Polliver şi Raff îi vor aluneca printre degete cu toţii dacă nu-1

putea găsi pe Jaqen, ca să-1 pună să-1 omoare pe unul dintre ei înainte de a pleca.

- Nevăstuică, zise Weese în după-amiaza aceea. Du-te la magazia de arme şi spune-i lui Lucan că Ser Lyonel şi-a rupt sabia la antrenament şi are nevoie de una nouă. Iată

dovada lui. Ii dădu un pătrat de hârtie. Acum mişcă-te repede, urmează să plece cu Ser Kevan Lannister.

Arya luă hârtia şi fugi. Magazia de arme se în¬vecina cu fierăria castelului, o clădire ca un tunel, cu acoperişul lung, cu douăzeci de forje construite între zidurile lui şi cu jgheaburi lungi de piatră pentru călirea oţelului. Jumătate dintre forje lucrau când Arya intră. Zidurile răsunau de zgomotul ciocanelor, iar oameni voinici cu şorţuri de piele asudau în căl¬dura nemiloasă, aplecaţi deasupra foalelor şi a nico-valelor. Când îl zări pe Gendry, pieptul lui gol lucea de transpiraţie, dar ochii albaştri, umbriţi de părul negru, greu, aveau privirea îndârjită pe care şi-o amin¬tea. Arya nu ştia dacă era măcar dornică să-i vorbească

Fusese vina lui că au fost prinşi cu toţii.

- Care dintre ei e Lucan? Scoase hârtia. Trebuie să aduc o sabie nouă pentru Ser Lyonel.

- Lasă-1 pe Ser Lyonel. O trase la o parte, pri-zând-o de braţ. Aseară Plăcintă

Fierbinte m-a între-bat dacă te-am auzit strigând Winterfell atunci, la fortăreaţă, când ne luptam cu toţii pe zid.

- Eu n-am strigat niciodată!

- Ba da, ai strigat. Te-am auzit şi eu.

- Toată lumea striga câte ceva, zise Arya apărân-du-se. Plăcintă Fierbinte striga

„plăcintă fierbinte", probabil că a strigat asta de o sută de ori.

- Important e ce ai strigat tu. I-am spus lui Plăcintă Fierbinte că ar trebui să-şi scoată

ceara din urechi, că tot ce ai strigat a fost Du-te naibii! Dacă te întreabă, ai face mai bine să

spui acelaşi lucru.

- Aşa voi face, răspunse ea, chiar dacă i se părea că du-te naibii era un lucru prostesc de strigat.

Nu îndrăznea să-i spună lui Plăcintă Fierbinte cine era cu adevărat. Poate că ar trebui să-i spun lui Jaqen numele lui Plăcintă Fierbinte. - Mă duc să-1 aduc pe Lucan, zise Gendry.

Lucan mormăi la vederea mesajului (deşi Arya nu-l credea în stare să-1 citească) şi dădu jos o sabie lungă, grea.

- E prea bună pentru nerodul acela, şi tu să-i spui ca am zis aşa, mormăi el în timp ce-i dădea sabia. - Aşa voi face, minţi Arya. Dacă ar fi făcut aşa ceva, Weese ar fi bătut-o până

la sânge. Lucan nu avea decât să-şi transmită personal insultele.

Sabia lungă era cu mult mai grea decât fusese Acul, dar Aryei îi plăcea s-o ţină în mână. Greutatea oţe¬lului o făcea să se simtă mai puternică. Poate că nu sunt o dansatoare pe apă, dar nici şoarece nu sunt Un şoarece n-ar putea să mânuiască o sabie, dar eu pot Porţile erau deschise, soldaţii veneau şi plecau, căru¬ţele intrau goale şi ieşeau trosnind şi legănându-se sub greutatea încărcăturii. Se gândi să se ducă la grajduri şi să le spună că Ser Lyonel voia un alt cal. Avea hâr¬tia, grăjdarii nu ar fi în stare să citească mai bine decât In timp ce-şi muşca buza, încercând să nu se gân-deascâ la cum ar fi să i se taie picioarele, un grup do arcaşi cu veste din piele şi coifuri de fier trecu pe lângă ea, cu arcurile atârnate peste umeri. Arya auzi frânturi din discuţiile lor.

- ... uriaşi, îţi spun, are uriaşi înalţi de zece pi¬cioare, coborâţi de dincolo de Zid, şi îl urmează ca nişte căţei.

- ... nu e omenesc, să se năpustească asupra lor în toiul nopţii şi toate celelalte... E mai mult lup decât om, aşa sunt toţi cei din familia Stark...

- ... la naiba cu toţi lupii şi cu uriaşii tăi, băiatul ar face pe el dacă ar şti că venim. N-a fost destul de bărbat să se apropie de Harrenhal, nu-i aşa? A fugit în cealaltă direcţie!? Ar fugi şi acum dacă ar şti ce e mai bine pentru el.

- Aşa spui tu, dar s-ar putea ca băiatul să ştie ceva ce noi nu ştim, poate noi suntem cei care ar trebui să fugă...

Da, gândi Arya. Da, voi sunteţi cei care ar trebui să fugă, voi şi Lordul Tywin şi Muntele, Ser Addam, Ser Amory şi Ser Lyonel, oricine ar fi el, cu toţii aţi face mai bine să

fugiţi, altfel fratele meu vă va ucide, e un Stark, e mai mult lup decât om şi la fel sunt şi eu.

- Nevăstuică! Vocea lui Weese o plesni ca un bici. Nu observase de unde venise, dar, pe neaşteptate, Weese se afla exact în faţa ei. Dă-mi asta. Ţi-a luat cam mult. Îi smulse sabia din mână şi îi trase un dos usturător de palmă. Data viitoare să te mişti mai repede.

Preţ de o clipă, Arya devenise din nou lup, dar palma lui Weese spulberă totul şi o lăsă

fără nimic, doar cu gustul propriului sânge în gură. îşi muşcase limba când a lovit-o. Îl ura pentru asta.

- Mai vrei? se răsti Weese. O să capeţi. N-am să accept privirile tale insolente. Du-te la berărie şi spune-i lui Tuffleberry că am două duzini de butoaie pentru el, dar ar fi mai bine să-şi trimită feciorii să i le aducă, altfel voi găsi pe altcineva care să le vrea mai mult.

Arya porni, dar nu destul de repede pentru Weese. Fugi, dacă vrei să mănânci diseară, ţipă

el, cu promisiunea claponului fraged şi dolofan deja uitată. Şi să nu te rătăceşti iarăşi, altfel jur că am să te bat până la sânge.

Ba nu, gândi Arya. N-ai s-o mai faci niciodată. Dar alergă. Probabil că vechii zei ai nordului îi conduceau paşii. La jumătatea drumului către berărie, în timp ce trecea pe sub un pod de piatră care se arcuia între Turnul Văduvei şi Rugul Regelui, auzi un râs aspru, hârâit.

Rorge apăru de după colţ, însoţit de alţi trei bărbaţi, cu blazonul lui Ser Amory cusut în dreptul inimii. Când o văzu, se opri şi rânji, arătându-şi gura plină de dinţi maronii, sub clapa de piele pe care o purta uneori ca să-şi acopere gaura de pe faţă.

- Târfuliţa lui Yoren, o strigă el. Cred că ştim de ce acel bastard negru te-a dorit pe tine la Zid, nu-i aşa? Râse din nou, iar ceilalţi râseră împreună cu el.

Unde ţi-e băţul acum? o întrebă Rorge dintr-o dată, iar zâmbetul i se şterse de pe chip la fel de repede cum

apăruse. Pare-mi-se ţi-am promis că ţi-o trag cu el. Făcu un pas spre ea.

Arya se dădu înapoi. Nu mai eşti aşa de vitează acum, că nu sunt în lanţuri, nu-i aşa?

- Te-am salvat. Păstra o distanţă de aproape două picioare între ei, gata s-o ia la fugă, iute ca un şarpe, dacă ar încerca s-o înhaţe.

- Iţi mai datorez o partidă pentru asta, se pare. Yoren ţi-a pompat păsărică sau i-a plăcut mai mult funduleţul ăla mic?

- Il caut pe Jaqen, zise ea. Am un mesaj. Rorge se opri. Era ceva în privirea lui... Oare s

temea de Jaqen H'ghar?

- La baie. Piei din ochii mei!

Arya se răsuci pe călcâie şi fugi, iute ca o căprioară, cu picioarele zburând peste bolovani, şi nu se mai opri până la baie. Il găsi pe Jaqen înmuindu-se într-o cadă, într-un nor

de aburi, în timp ce o slujitoare îi turna apă fierbinte pe cap. Părul său lung, roşu într-o parte şi alb în cealaltă, îi cădea pe umeri, ud şi greu.

Se strecură ca o umbră, dar el deschise ochii.

- Se furişează înăuntru, cu picioare mici de şoa¬rece, dar omul aude, zise el.

Cum a putut să mă audă? se întrebă ea, şi se pare că el auzise şi asta.

- Pentru un om cu urechile deschise, târşâitul tăl-pilor de piele pe piatră răsună mai puternic decât cor-nurile de război. Fetele deştepte merg desculţe.

Am un mesaj. Arya privi, şovăind, către sluji-toare. Când văzu că nu aveau de gând să-i lase singuri, se aplecă la urechea lui până ce aproape i-o atinse cu bura.

- Weese, şopti ea.

Jaqen H'ghar închise din nou ochii, plutind fără vlagă, pe jumătate adormit.

- Spune-i excelenţei sale că sunt la dispoziţia lui. Mâna i se mişcă dintr-odată, stropind-o cu apă fierbin-te, iar Arya fu nevoită să facă un salt înapoi ca să nu fie udată.

Când îi relată lui Tuffleberry vorbele lui Weese, berarul înjură în gura mare:

- Spune-i că băieţii mei au treabă, şi mai spune-i că e un bastard bubos şi şapte spelunci vor fi acoperite de gheaţă, până să mai primească de la mine măcar un corn de bere. Vreau butoaiele într-o oră, sau Lor¬dul Tywin va auzi despre asta, ai să vezi numai.

Weese înjură şi el când Arya îi aduse răspunsul, deşi omise partea cu bastardul bubos.

Spumegă de mânie şi ameninţă, dar în cele din urmă adună şase oameni şi îi trimise, bodogănind, să ducă butoaiele jos, la berărie.

Cina în seara aceea fu o fiertură subţire de ovăz, ceapă şi morcovi, cu o bucată de pâine neagră, veche. Una dintre femei îşi făcuse obiceiul să doarmă în patul lui Weese şi căpătă şi ea o bucată de brânză veche, albăstrită, şi o bucată din claponul despre care Weese vorbise în dimineaţa aceea. Restul îl mancă el, lăsând o dâră lucioasă de grăsime să i se prelingă pe furunculele care îi supurau în colţul gurii. Aproape terminase când îşi ridică

privirea de la mâncare şi o văzu pe Arya uitându-se lung la el.

—

Nevăstuică, vino aici!

Câteva bucăţi de carne neagră mai atârnau de un os. A uitat, dar acum şi-a amintit, gândi Arya. Ii părea rău că i-a spus lui Jaqen să-1 omoare. Se ridică de pe bancă şi se îndreptă către capul mesei.

—

Am văzut că te uitai la mine. Weese îşi şterse degetele pe hainele ei. Apoi o înhaţă de gât cu o mână şi o pălmui cu cealaltă. Ce ţi-am spus? O lovi din nou, cu dosul palmei. Ţine-ţi ochii acasă, sau data viitoa¬re o să-ţi scot unul şi am

să-1 dau căţelei mele să-1 mănânce. O îmbrânci, trântind-o la pământ. Tivul i se agăţă de un cui din banca de lemn plină de aşchii şi se sfâşie în timpul căderii. O vei coase înainte de a dormi, anunţă

Weese în timp ce smulse ultima bu¬cată de carne de pe os. Când termină de mâncat, îşi linse degetele zgomotos şi aruncă oasele câinelui său urât şi pătat.

—

Weese, şopti Arya în seara aceea, când se aplecă deasupra rochiei sfâşiate, Dunsten, Polliver, Raff cel Dulce, zise ea, rostind un nume de fiecare dată când împingea acul de os prin lâna nevopsită. Gâdilătorul şi Copoiul, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se întrebă cât timp va mai trebui să-1 includă pe Weese în rugăciunea ei şi începu să viseze că dimineaţă, când se va trezi, va fi mort.

Dar vârful ascuţit al cizmei lui Weese fu cel care

o trezi, ca întotdeauna. Trupele de bază ale oştirii

Lordului Tywin urmau să plece în ziua aceea, le spuse el în timp ce-şi mâncau plăcintele de ovăz.

- Să nu vă gândiţi la cât de uşor o să fie aici după ce stăpânul Lannister va pleca, îi avertiză el. Castelul nu se va micşora, vă jur, numai că de acum vor fi mai puţine mâini să-1

îngrijească. Voi, şleahtă de puturoşi, veţi învăţa acum ce înseamnă munca, vă asigur.

Nu de la tine. Arya luă o bucată de plăcintă cu ovăz. Weese se încruntă la ea, de parcă

i-ar fi mirosit secretul. îşi coborî iute privirea la mâncare şi nu îndrăzni să mai ridice ochii.

O lumină palidă scălda curtea când Lordul Tywin Lannister părăsi Harrenhalul. Arya privi de la o fereastră boltită, de la jumătatea Turnului Plângerii. Calul lui de luptă purta un valtrap din solzi purpurii, smălţuiţi, şi apărătoare aurită, în timp ce Lordul Tywin era înveşmântat într-o mantie groasă de her¬mină. Fratele lui, Ser Kevan, arăta aproape la

fel de grozav. Nu mai puţin de patru purtători de flamuri mergeau în faţa lor, ducând drapele imense, purpurii, cu blazonul ce înfăţişa leul auriu. In spatele Lannis-terilor veneau nobilii

lor căpitani şi lorzi. Steagurile lor străluceau şi fluturau, un alai de culori: boul roşu şi muntele auriu, unicornul purpuriu şi cocoşul, mis¬treţul vărgat şi viezurele, un dihor argintiu şi un jongler pestriţ, stelele şi soarele strălucitor, păunul şi pantera, capra şi pumnalul, gluga neagră, cărăbuşul albastru şi săgeata verde.

Ultimul venea Ser Gregor Clegane, în platoşa lui de oţel, călare pe un armăsar la fel de nărăvaş ca şi stăpânul lui. Poliver mergea alături de el, cu steagul ce înfăţişa câinele negru şi cu coiful cu coarne al lui Gendry pe cap. Era un bărbat înalt, dar arăta ca un băiat pirpiriu când venea în urma stăpânului său.

Un fior o trecu pe şira spinării în timp ce-i privea trecând pe sub bariera-ghilotină de fier a Harrenha-lului. Dintr-odată, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Sunt atât de proastă, gândi ea. Weese nu con¬ta, nu mai mult decât contase Chiswyck. Aceştia erau oamenii care contau, cei pe care ar fi trebuit să-i omoare. Aseară ar fi putut să-i şoptească

lui Jaqen să-1 omoare pe oricare dintre ei dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe Weese fiindcă

a lovit-o şi a minţit-o cu claponul. Lordul Tywin, de ce nu am spus Lordul Tywin?

Poate că nu era prea târziu să se răzgândească. Weese nu era încă mort. De-ar putea să-1 găsească pe Jaqen, să-i spună...

In mare grabă, Arya coborî alergând treptele şerpuite, lăsându-şi baltă treburile. Auzi zăngănitul lanţurilor în timp ce bariera-ghilotină cobora încet, înfigându-şi ţăruşii în pământ... şi apoi un alt sunet, un ţipăt de durere şi de spaimă.

O duzină de oameni ajunseră la faţa locului îna¬intea ei, dar nici unul nu se apropia prea mult. Arya

strecură printre ei. Weese era prăvălit peste pietrele de pavaj, cu gâtul o masă de carne roşie, cu ochii privind orbeşte către pâlcul de nori cenuşii. Căţeaua lui urâtă îi stătea pe piept, leorpăindu-i sângele care îi ţâşnea din gât şi sfâşiind când şi când câte o bucată de carne din faţa bărbatului mort.

In cele din urmă, cineva aduse o arbaletă şi omorî căţeaua pătată, în timp ce aceasta sfâşia una dintre urechile lui Weese.

- Blestemat lucru, spuse un om. Avea căţeaua aia de când era mică.

- Locul ăsta e blestemat, zise omul cu arbaleta.

- E stafia lui Harren, asta e, zise Jupâneasa Ama-bel. N-am să mai dorm aici încă o noapte, jur.

Arya ridică privirea de la bărbatul ucis şi de la câinele lui mort. Jaqen H'ghar se sprijinea de un pe¬rete al Turnului Plângerii. Când o văzu, ridică o mână în dreptul feţei şi îşi aşeză nepăsător două degete pe obraz.

CATELYN

La două zile distanţă de Riverrun, o iscoadă îi văzu adăpându-şi caii la marginea unui râu mocirlos. Catelyn nu fusese niciodată mai bucuroasă să vadă însemnul turnurilor gemene ale Casei Frey.

Când îi ceru să-i conducă la unchiul ei, bărbatul spuse:

- Peştele Negru a plecat la vest, cu regele, doamna mea. Martyn Rivers e la comanda călăreţilor în locul lui...

- înţeleg. Il întâlnise pe Rivers la Gemeni; un fiu nelegitim al Lordului Walder, frate vitreg al lui Ser Perwyn. Nu era surprinsă să afle că Robb lovise în inima puterii Lannisterilor. Era limpede că asta ur-mărea încă de când a trimis-o să trateze cu Renly.

Unde e Rivers acum?

- Tabăra lui e la două ore de mers, doamna mea.

- Du-ne la el, porunci ea. Brienne o ajută să se urce din nou în şa, şi porniră de îndată

la drum.

- Vii de la Podul Amar, doamna mea? întrebă

iscoada,

- Nu. Nu îndrăznise. Cu Renly mort, Catelyn nu fusese sigură ce primire i-ar putea face tânăra văduvă şi protectorii ei. In schimb, călătorise prin inima războiului, prin fertilele ţinuturi riverane, transformate în pustiuri negre de furia Lannisterilor, şi în fiecare noapte iscoadele ei aduceau veşti care o îmbolnăveau. Lordul Renly a fost ucis, adăugă ea.

- Speram că povestea aceea e vreo născocire a Lannisterilor, sau...

- Aş vrea să fie aşa. Fratele meu este stăpân la Riverrun?

- Da, doamna mea. înălţimea Sa 1-a lăsat pe Ser Edmure să apere Riverrunul şi să-i ţină spatele.

Zeii sâ-i dea putere să facă astfel, gândi Catelyn. Şi, deopotrivă, înţelepciune.

- S-a auzit ceva despre Robb la vest?

- Nu ştiai? Omul părea surprins. înălţimea Sa a câştigat o mare victorie la Oxcross.

Ser Stafford Lan-nister e mort şi oastea lui e risipită.

Ser Wendel Manderly scoase un ţipăt de plăcere, însă Catelyn doar clătină din cap.

Necazurile zilei de mâine o preocupau mai mult decât triumfurile zilei de ieri.

Martyn Rivers îşi aşezase tabăra la adăpostul unei fortăreţe distruse, lângă un grajd fără acoperiş şi lângă o sută de morminte proaspăt săpate. Puse un genun¬chi la pământ când Catelyn descăleca.

- Bine te-am găsit, regina mea. Fratele tău ne-a însărcinat să te căutăm şi să te conducem degrabă Riverrun, de îndată ce te găsim.

Catelyn nu era prea încântată.

- E vorba de tatăl meu?

- Nu, doamna mea. Lordul Hoster e neschimbat. Rivers era un bărbat roşcovan, care nu semăna nici pe departe cu fraţii săi vitregi. Doar că ne-am temut să nu dai peste iscoadele lui Lannister. Lordul Tywin a părăsit Harrenhalul şi se îndreaptă către vest cu toată oastea.

- Ridică-te, îi zise lui Rivers încruntându-se. Stannis Baratheon va mărşălui şi el în curând, zeii să-i ajute pe toţi. Cât timp mai e până când ajunge Lordul Tywin la noi?

- Trei zile, poate patru, e greu de ştiut. Am trimis iscoade pe toate drumurile, dar ar fi mai bine să nu pierdem vremea.

Aşa şi făcură. Rivers îşi strânse în grabă tabăra, încalecă alături de ea şi porniră din nou la drum, aproape cincizeci acum, gonind sub stindardul lupu¬lui străvechi, al păstrăvului săltând în valuri şi al turnurilor gemene.

Oamenii ei voiau să afle mai multe despre victo-ria lui Robb la Oxcross, iar Rivers le făcu pe plac.

- A venit la Riverrun un cântăreţ de-şi zice Ry-mund Poetul, care a făcut un cântec despre bătălie. Fără îndoială vei auzi cântecul diseară, doamna mea. „Lupul din Noapte", aşa îşi spune acest Rymund.

Continuă prin a povesti cum tot ce mai rămăsese din oastea lui Ser Stafford se întorsese la Lannisport. Tânărul Lup îi plătea acum lui Lannister cu aceeaşi monedă pentru pustiirea ţinuturilor riverane. Lorzii Karstark şi Glover jefuiau de-a lungul coastei. Lady Mormont luase ca pradă mii de vite şi le ducea către Riverrun, în timp ce Marelejon pusese stăpânire peste minele de aur de la Castamere, Nunn's Deep şi Pen-dric Hills. Ser Wendel râse: Nimic nu poate pune un Lannister pe fugă ca o ameninţare la adresa aurului său.

- Cum a reuşit regele să captureze Dintele? îşi întrebă Ser Perwyn Frey fratele bastard. E o fortă-reaţă puternică, bine păzită şi domină drumul colinei.

- Nu 1-a capturat. S-a furişat noaptea în jurul lui. Se spune că lupul străvechi, acel Vânt Cenuşiu al lui, i-a arătat drumul. Animalul a luat urma unei cărări de capre ce şerpuia în josul unui defileu şi apoi în sus, de-a lungul crestei, un

drum întortocheat şi pie¬tros, dar suficient de lat pentru un singur şir de călăreţi. Lannisterii, în turnurile lor de veghe, nici măcar nu i-au zărit. Rivers coborî glasul: Unii spun că, după bătălie, regele i-a scos inima lui Stafford Lannister şi i-a dat-o lupului s-o mănânce.

- Eu n-aş crede asemenea poveşti, zise tăios Ca-telyn. Fiul meu nu e un sălbatic.

- Cum spui, doamna mea. Totuşi, asta merita. Acela nu e un lup obişnuit. Marelejon a fost auzit zicând că vechii zei ai nordului le-au trimis copiilor tăi acei lupi.

Catelyn îşi aminti ziua când băieţii ei au găsit puii de lup în zăpezile târzii de vară.

Fuseseră cinci, trei masculi şi două femele, pentru cei cinci copii legitimi ai Casei Stark..., şi un al şaselea, cu ochii roşii şi cu blana albă, pentru Jon Snow, fiul bastard al lui Ned. Nu sunt nişte lupi obişnuiţi, gândi ea. Nu, într-adevăr.

In noaptea aceea, în timp ce îşi aşezau tabăra, Brienne veni la cortul ei.

- Doamna mea, acum eşti din nou în siguranţă printre ai tăi, la o zi de drum de castelul fratelui tău. Ingăduie-mi să plec.

Catelyn n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dizgra-ţioasa tânără fusese retrasă pe tot parcursul călătoriei, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului cu caii, periindu-i şi scoţându-le pietrele din potcoave. De asemenea, îl ajutase pe Shadd să cureţe şi să gătească

vânatul, şi curând făcuse dovada că ştie să vâneze ca orice bărbat. Brienne îndeplinise cu iscusinţă şi fără să se plângă orice sarcină pe care i-o încredinţase Catelyn, iar când i se vorbea, răspundea politicos, dar nu stătea niciodată la taclale, nu plângea, nici nu râdea.

Călătorise cu ei în fiecare zi şi dormise alături de ei în fiecare noapte, fără să devină, cu adevărat, una de-a lor.

La fel au stat lucrurile şi când era cu Renly, gândi Catelyn. La ospăţ, la turnir, chiar şi în pavilionul lui

Renly, cu fraţii ei de la Rondul Curcubeului. Sunt ziduri în jurul ei, mai înalte decât zidurile Winterfellului.

- Dacă ne-ai părăsi, unde te-ai duce? o întrebă

Catelyn.

- înapoi, răspunse Brienne. La Capătul Furtunii.

- Singură. Nu era o întrebare.

Faţa ei lătăreaţă era o apă liniştită, care nu oferea nici un indiciu despre ce s-ar putea ascunde în adâncurile de dedesubt.

-Da.

- Ai de gând să-1 omori pe Stannis.

Brienne îşi strânse degetele groase, bătătorite, pe mânerul sabiei. Sabia care fusese a lui.

- Am făcut un jurământ. De trei ori am jurat. M-ai auzit.

- Aşa e, recunoscu Catelyn. Ştia că fata păstrase mantia-curcubeu când şi-a aruncat restul veşmintelor pătate de sânge. Lucrurile lui Brienne fuseseră aban¬donate în timpul fugii şi se văzuse nevoită să se îm¬brace cu piese disparate din hainele de schimb ale lui Ser Wendel, de vreme ce nimeni din grupul lor nu avea haine destul de mari ca să i se potrivească. Ju¬rămintele trebuie ţinute, sunt de acord, dar Stannis e înconjurat de o oaste numeroasă şi de propriii lui străjeri, care au jurat să-1 apere.

- Nu mă tem de străjerii lui. Sunt la fel de bună ca oricare dintre ei. N-ar fi trebuit să

fug.

- Asta te nelinişteşte, că vreun nebun ar putea să te numească laşă? Catelyn oftă.

Moartea lui Renly nu a fost vina ta. Tu l-ai slujit cu vitejie, dar nu folo¬seşte nimănui să

încerci să-1 urmezi în mormânt, întinse o mână să-i ofere mângâiere, atâta cât putea să ofere o atingere. Ştiu cât e de greu... Brienne clătină din cap.

- Nimeni nu ştie.

- Te înşeli, zise Catelyn tăios. In fiecare dimineaţă când mă trezesc, îmi amintesc că

Ned nu mai e. Nu mă pricep la vorbe, dar asta nu înseamnă că nu visez să mă duc la Debarcaderul Regelui şi să-mi încolăcesc mâinile în jurul gâtului alb al lui Cersei Lannister şi să-1 strâng până ce faţa i se înnegreşte.

Frumoasa îşi ridică ochii, singura parte a ei care era cu adevărat frumoasă.

- Dacă visezi asta, de ce ai încerca să mă opreşti? Din cauza celor spuse de Stannis la tratative?

Oare aşa era? Catelyn privi peste câmp. Doi băr-baţi patrulau, cu suliţele în mâini.

- Am fost învăţată că, în această lume, oamenii buni trebuie să înfrunte răul, iar moartea lui Renly a fost ceva rău, fără doar şi poate. Dar am mai fost învăţată şi că zeii sunt cei care fac regii, nu săbiile oamenilor. Dacă Stannis este regele nostru de drept...

- Nu este. Nici Robert nu a fost vreodată rege de drept, chiar Renly a spus-o. Jaime Lannister 1-a ucis pe regele de drept, după ce Robert 1-a ucis pe moştenitorul de drept al Tridentului. Unde au fost zeii atunci? Zeilor nu le pasă de oameni, nu mai mult decât le pasă

regilor de ţărani.

- Unui rege bun îi pasă.

- Lordul Renly... înălţimea Sa... El ar fi fost cel mai bun rege, doamna mea, era atât de bun, el...

- A murit, Brienne, spuse ea cu toată blândeţea de care era în stare. Stannis şi Joffrey rămân... La fel si fiul meu.

- El n-ar... Nu vei cădea niciodată la pace cu Stannis, nu-i aşa? Să pleci genunchiul?

Tu nu ai...

- Voi fi sinceră cu tine, Brienne. Nu ştiu. Poate că fiul meu e rege, dar eu nu sunt regină, ci doar o mamă care vrea să-şi protejeze copiii, aşa cum poate.

- Nu sunt făcută să fiu mamă. Eu trebuie să lupt.

- Atunci, luptă... Dar pentru cei vii, nu pentru cei morţi. Duşmanii lui Renly sunt şi duşmanii lui Robb.

Brienne îşi pironi privirea în pământ şi se mişcă de pe un picior pe altul.

- Nu-ţi cunosc fiul, doamna mea. Ridică privirea. Te-aş putea sluji, dacă m-ai vrea.

Catelyn era uluită.

- De ce pe mine?

întrebarea păru să o pună în încurcătură.

- M-ai ajutat. In pavilion..., când credeau că l-am... l-am...

- Erai nevinovată.

- Chiar şi aşa. Nu erai obligată să faci asta. Ai fi putut să-i laşi să mă omoare. Nu reprezentam nimic pentru tine.

Poate că nu am vrut să fiu singura care cunoaşte adevărul întunecat al celor ce s-au petrecut acolo, gândi Catelyn.

- Brienne, am luat multe doamne de obârşie no-bilă în slujba mea de-a lungul anilor, dar niciodată una ca tine. Nu sunt comandant de oşti.

- Nu, dar ai curaj. Poate nu curaj în luptă, dar..., nu ştiu..., un fel de curaj femeiesc. Şi cred că, atunci când va veni vremea, nu vei încerca să mă opreşti. Promite-mi asta. Că nu mă vei opri când va veni vorba de Stannis.

Catelyn îl auzea şi acum pe Stannis zicând că va veni şi rândul lui Robb, cu timpul.

Era ca o răsuflare de gheaţă în ceafă.

- Când va veni vremea, nu te voi opri. Fata înaltă îngenunche cu stângăcie, scoase din teacă sabia lungă a lui Renly şi i-o aşează la picioare.

- Atunci sunt a ta, doamna mea. Supusa ta sau... orice vrei să fiu. Te voi apăra, te voi sfătui şi îmi voi da viaţa pentru a ta, dacă va fi nevoie. Jur pe zeii vechi şi zeii noi.

- Iar eu jur că vei avea mereu un loc în casa şi la masa mea şi mă leg să nu-ţi cer nici un serviciu care ţi-ar putea aduce dezonoare. Jur pe zeii vechi şi zeii noi. Ridică-te.

Strângând mâinile celeilalte femei între ale ei, Catelyn nu putu să-şi stăpânească un surâs.

De câte ori l-am privit pe Ned acceptând jurământul de credinţă al unui om? Se întreba ce părere ar avea el dacă ar putea s-o vadă acum.

Traversară Furca Roşie târziu, în ziua următoare, mai sus de Riverrun, unde râul făcea o cotitură largă si apele erau mici şi mocirloase. Trecerea era păzită de o unitate mixtă de arcaşi şi lăncieri care purtau blazonul Casei Mallister, vulturul. Când văzură fla¬murile lui Catelyn, ieşiră din spatele ţăruşilor ascu¬ţiţi şi trimiseră înainte un om de pe malul celălalt să-i ajute să traverseze.

- încet şi cu grijă, doamnă, o preveni luându-i calul de căpăstru. Am înfipt ţepuşe de fier sub apă, vezi, şi sunt bucăţi de fier împrăştiate printre pietrele de colo. E la fel la toate trecerile de apă, după porunca fratelui tău.

Edmure se gândeşte să lupte aici. Această revelaţie îi produse o senzaţie de greaţă, dar nu spuse nimic.

Intre Furca Roşie şi Piatra Răsucită se alăturară unui şuvoi de oameni care se îndreptau către River-run, să-şi caute adăpost. Unii duceau animale în faţa lor, alţii împingeau căruţe, dar se dădură la o parte când Catelyn trecu pe lângă ei şi o întâmpinară

strigând „Tully" ori „Stark". La jumătate de leghe de castel, trecu pe lângă o tabără unde stindardul sângeriu al Casei Blackwood flutura pe cortul lordului. Lucas se despărţi de ea acolo, pentru a-1 căuta pe Lordul Tytos, tatăl său. Ceilalţi merseră mai departe.

Catelyn remarcă o a doua tabără desfăşurată de-a lungul malului nordic al Pietrei Răsucite, flamuri cunoscute fluturând în vânt - fecioara dansând a lui Marq Piper, plugarul lui Darry, şerpii încolăciţi, coloraţi în roşu şi alb, ai clanului Paege. Erau cu toţii stegarii tatălui său, lorzi ai Tridentului. Majoritatea părăsiseră Riverrunul înaintea ei, ca să-şi apere pro-priile teritorii. Dacă se aflau din nou aici, nu putea însemna decât că Edmure îi chemase înapoi. Zeii să ne apere, e adevărat, vrea să-l provoace la luptă pe Lordul Tywin.

De la distanţă, Catelyn zări ceva întunecat bălă-bănindu-se pe zidurile Riverrunului.

Când se apro¬pie, văzu cadavre atârnând de parapete, spânzurate la capetele unor funii lungi, cu ştreanguri de cânepă strânse în jurul gâturilor, cu feţele negre şi umflate. Le ciuguliseră ciorile, dar mantiile lor purpurii stră¬luceau încă pe zidurile din gresie.

- Au spânzurat nişte Lannisteri, remarcă Hal Mollen.

- O privelişte încântătoare, zise vesel Ser Wendel Manderly.

- Prietenii noştri au început fără noi, glumi Perwyn Frey. Ceilalţi râseră, toţi în afară

de Brien-ne, care se uita lung, fără să clipească, la şirul de tru¬puri. Nu spuse nimic, nici nu zâmbi.

Dacă l-au ucis pe Regicid, atunci fiicele mele sunt moarte şi ele. Catelyn dădu pinteni calului, pornind într-un galop mic. Fără îndoială, străjerii de la ziduri îi observaseră

flamurile cu ceva vreme în urmă, căci, când se apropiară, bariera-ghilotină era ridicată.

Edmure porni dinspre castel în întâmpinarea ei, înconjurat de trei dintre supuşii tatălui său -

burduhănosul Ser Desmond Grell, maestrul de arme, Utherydes, administratorul, şi Ser Robin Ryger, căpi-tanul voinic şi pleşuv al gărzii Riverrunului. Erau toţi trei de-o vârstă

cu Lordul Hoster, oameni care îşi petrecuseră întreaga viaţă în slujba tatălui său. Oa¬meni bătrâni, îşi dădu seama Catelyn.

Edmure purta o mantie albastră cu roşu peste o tunică pe care era brodat un peşte de argint.

- Cat, ne bucurăm că te-ai întors teafără. Când am auzit despre moartea lui Renly, ne-am temut pentru viaţa ta. Iar Lordul Tywin a pornit şi el la luptă.

- Aşa am auzit şi eu. Cum îi merge tatălui meu?

- Intr-o zi e parcă mai puternic, in ziua urmă-toare... Clătină din cap. A întrebat de tine. N-am ştiut ce să-i spun.

- Voi merge la el în curând, făgădui ea. A venit vreo veste de la Capătul Furtunii de când a murit Renly? Sau de la Podul Amar? Nici un vultur nu venise la oamenii de pe drum, iar Catelyn era nerăb¬dătoare să ştie ce se întâmplase după plecarea ei.

- Nimic de la Podul Amar. De la Capătul Fur-tunii, trei păsări de la Ser Cortnay Penrose, castelanul, toate aducând acelaşi mesaj. Stannis 1-a înconjurat pe mare şi pe uscat.

E gata să jure supunere oricărui rege va înfrânge asediul. Se teme pentru băiat, zice el.

Despre ce băiat o fi vorba, tu ştii?

- Edric Storm, le spuse Brienne. Fiul nelegitim al lui Robert.

Edmure o privi cu interes.

- Stannis ajurat că garnizoana poate pleca în voie, nevătămată, cu condiţia să cedeze castelul în termen de două săptămâni şi să i-1 predea pe băiat, dar Ser Cortnay n-a fost de acord.

Riscă totul pentru un bastard al cărui sânge nici măcar nu e al lui, gândi Catelyn.

- I-ai trimis vreun răspuns? Edmure clătină din cap.

- Păi, dacă n-avem de oferit nici speranţă, nici ajutor? Iar Stannis nu e duşmanul nostru.

Ser Robin Ryger interveni:

- Doamna mea, ne poţi spune în ce mod a murit Lordul Renly? Poveştile pe care le-am auzit sunt stranii.

- Cat, zise fratele ei, unii spun că tu l-ai ucis pe Renly. Alţii susţin că a fost o femeie din sud. Privirea îi zăbovi asupra lui Brienne.

- Regele meu a fost ucis, zise fata abia şoptit, şi nu de Lady Catelyn, jur pe sabia mea, pe zeii vechi şi zeii noi.

- Ea este Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară, care a slujit în Garda Curcu¬beului, le spuse Catelyn. Brienne, sunt încântată să ţi-1 prezint pe fratele meu, Ser Edmure Tully, moş¬tenitor al Riverrunului.

Administratorul lui, Uthery-des Wayn, Ser Robin Ryger şi Ser Desmond Grell.

- Onorat, zise Ser Desmond. Ceilalţi repetară după el. Fata roşi, stânjenită chiar şi de această curtoazie

obişnuită. Dacă Edmure o considera o femeie ciudată, cel puţin avea buna-cuviinţă să

nu o spună.

- Brienne a fost cu Renly când a fost ucis, ca şi mine, zise Catelyn, dar noi nu am avut nici un rol în moartea lui. Nu avea de gând să vorbească despre umbră aici, de faţă cu toată

lumea, aşa că făcu un semn cu mâna către cadavre.

- Cine sunt aceşti oameni pe care i-ai spânzurat? Edmure îşi ridică privirea, stânjenit.

- Au venit cu Ser Cleos când au adus răspunsul reginei la oferta noastră de pace.

Catelyn era şocată.

- Ai ucis soli?

- Falşi soli, declară Edmure. Au făcut legământ de pace în faţa mea şi mi-au predat armele, aşa că le-am îngăduit să se plimbe în voie prin castel şi vre¬me de trei seri au mâncat şi au băut la masa mea, în timp ce eu discutam cu Ser Cleos. In cea de-a patra noapte au încercat să-1 elibereze pe Regicid. Arătă în sus: Bruta aia uriaşă a ucis doi străjeri cu mâinile goale; i-a apucat de gât şi le-a sfărâmat ţestele una de alta, în timp ce flăcăul ăla slăbănog de lângă el des¬chidea uşa de la celula lui Lannister cu o bucată de sârmă, fie blestemat. Cel de la capăt era un fel de măscărici nenorocit. A vorbit cu glasul meu pentru a porunci să se deschidă Poarta Râului. Toţi trei stră¬jerii - Enger, Delp şi Long Lew - jură că

aşa a fost. Dacă mă întrebi pe mine, glasul omului nu semăna defel cu al meu şi, cu toate acestea, nătărăii au ridicat poarta-ghilotină.

Era isprava Pezevenghiului, bănuia Catelyn; mi-rosea de la o poştă a aceleaşi gen de viclenie de care dăduse dovadă

la Eyrie. Cândva, l-ar fi numit pe Ty-rion cel mai puţin periculos dintre Lannisteri. Acum nu mai era la fel de sigură.

- Şi cum de i-aţi prins?

- Ah, întâmplarea a făcut ca eu să nu mă aflu în castel. Traversasem Piatra Răsucită

către... Ah...

- Te destrăbălai sau umblai după femei. Povesteşt mai departe.

Obrajii lui Edmure se aprinseră, roşii ca şi barba sa.

- Era ceasul de dinaintea răsăritului şi mă întor-ceam. Când Long Lew mi-a văzut barca şi m-a recu-noscut, s-a gândit, în sfârşit, să se întrebe cine se aflase în spatele ordinelor răstite şi a scos un ţipăt.

- Spune-mi că Regicidul a fost recapturat.

- Da, dar nu uşor. Jaime a pus mâna pe o sabie, i-a ucis pe Poul Pernford şi pe Myles, scutierul lui Ser Desniond, şi 1-a rănit pe Delp atât de rău, încât Maester Vymann se teme că va muri şi acesta curând. A fost o murdărie. La sunetul oţelului, unele dintre celelalte mantii roşii au alergat să i se alăture, cu mâi¬nile goale sau nu. I-am spânzurat şi pe ei alături de cei patru care l-au eliberat şi pe ceilalţi i-am aruncat în temniţe. Şi pe Jaime la fel.

De la el nu vom mai

avea parte de evadări. E jos, la întuneric de data asta, cu lanţuri la mâini şi la picioare şi legat de zid.

- Şi Cleos Frey?

- Jură că nu ştia nimic despre complot. Cine poate şti? Omul e pe jumătate Lannister, pe jumătate Frey, şi cu toţii sunt mincinoşi. L-am pus în celula lui Jaime din vechiul turn.

- Zici că a adus nişte condiţii?

- Dacă le poţi numi aşa. Nu-ţi vor plăcea mai mult decât mie, te asigur.

- Nu putem spera la nici un fel de ajutor din partea sudului, Lady Stark? întrebă

Utherydes Wayn, administratorul tatălui său. Această acuzaţie de in¬cest... Lordul Tywin nu suportă cu uşurinţă

ase¬menea mizerii. Va căuta să spele de ruşine numele fiicei sale cu sângele acuzatorului ei. Lordul Stannis trebuie să înţeleagă asta. Nu are de ales decât să ni se alăture.

Stannis a făcut cauză comună cu o putere mai mare şi mai întunecată.

- Haide să vorbim despre treburile astea mai târziu.

Catelyn traversă la trap podul mobil, lăsând în urma ei şirul sinistru de trupuri ale Lannisterilor morţi. Fratele ei tăcea. Când pătrunseră în forfota curţii interioare a Riverrunului, un ţânc gol ţâşni în faţa cailor. Catelyn trase hăţurile cu putere, ca să-1 evite, privind alarmată de jur-împrejur. Sute de oa-meni de rând fuseseră primiţi în castel şi lăsaţi să-şi ridice adăposturi rudimentare lângă ziduri. Peste tot te împiedicai de copiii lor, iar curtea forfotea de vite, oi şi găini.

- Cine sunt aceşti oameni?

- Oamenii mei, răspunse Edmure. Erau speriati. Doar dulcele meu frate ar fi în stare sa-i îngră¬mădească pe toţi aceşti oameni de prisos într-un castel care putea fi în curând asediat. Catelyn ştia că lui Edmure i se înmuia uşor inima, dar uneori avea im¬presia că

mintea i se înmuia şi mai uşor. Il iubea pentru asta, însă...

- Poate să ajungă un corb la Robb?

- E pe câmp, doamna mea, răspunse Ser Des-mond. Pasărea n-ar avea cum să-1

găsească.

Utherydes Wayn tuşi:

- înainte de plecare, tânărul rege ne-a dat instruc¬ţiuni să te trimitem pe tine la Gemeni, Lady Stark, când te întorci. Iţi cere să afli mai multe despre fiicele Lordului Walder, ca să-1 ajuţi să-şi aleagă soaţa când

va veni vremea.

- Iţi vom da cai odihniţi şi provizii, îi promise fratele ei. Vei dori să te odihneşti înainte de...

- Voi dori să rămân, zise Catelyn descălecând. Nu avea nici un fel de intenţie să

părăsească Riverrunul şi pe tatăl său muribund, ca să-i aleagă nevastă lui Robb, în locul lui.

Robb vrea să fiu în siguranţă. Nu-l pot învinui pentru asta, dar pretextul lui e cusut cu aţă

albă.

- Băiete! strigă ea, şi un puradel de la grajduri veni în goană şi îi luă calul de căpăstru.

Edmure săltă din şa. Era cu un cap mai înalt decât ca, dar avea să rămână întotdeauna frăţiorul ei.

- Cat, făcu el cu amărăciune, Lordul Tywin se apropie...

- Se îndreaptă către vest, să-şi apere propriile teritorii. Dacă închidem porţile şi ne adăpostim în spatele zidurilor, putem să-1 privim cum trece fără să fim în pericol.

- Acesta e teritoriul clanului Tully, declară Ed-mure. Dacă Tywin Lannister se gândeşte să-1 traver-seze fără vărsare de sânge, îi dau eu o lecţie.

Aceeaşi lecţie pe care i-ai dat-o fiului său? Fratele ei putea fi neclintit ca o stâncă

atunci când îi era atinsă mândria, dar nici unul dintre ei nu putea uita cum a zdrobit Ser Jaime oastea lui Edmure ultima dată când 1-a provocat la luptă.

- Nu avem nimic de câştigat şi totul de pierdut dacă ne confruntăm cu Lordul Tywin pe câmpul de luptă, zise cu tact Catelyn.

- Curtea nu e locul unde să-mi discut planurile de bătălie.

- Cum doreşti. Unde mergem?

Fratele ei se făcu negru la faţă. Pentru o clipă, Ca¬telyn avu impresia că era pe punctul de a-şi pierde cumpătul, dar, în cele din urmă, Edmure rosti scurt:

- In pădurea zeilor. Dacă insişti.

Il urmă de-a lungul unei galerii către poarta pă-durii zeilor. Edmure fusese întotdeauna ursuz, îm-bufnat când era furios. Catelyn regreta că 1-a rănit, dar problema era prea importantă ca să-şi facă griji pentru orgoliul lui. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Edmure îşi întoarse faţa către ea.

- Nu ai puterea să-i înfrunţi pe Lannisteri pe câmpul de luptă, zise ea fără ocolişuri.

- Când toată oastea mea e adunată, ar trebui să am opt mii de pedestraşi şi trei mii de călăreţi, răs-punse Edmure.

- Ceea ce înseamnă că Lordul Tywin va avea de două ori mai mulţi ca tine.

- Robb şi-a câştigat bătăliile când a avut şanse mai mici de izbândă, replică Edmure, iar eu am un plan. Ai uitat de Roose Bolton. Lordul Tywin 1-a înfrânt la Furca Verde, dar nu şi-a dus treaba până la capăt. Când Lordul Tywin s-a dus la Harrenhal, Bolton a ocupat vadul rubiniu şi răscrucile. Are zece mii de oameni. I-am trimis vorbă lui Helman Tallhart să i se alăture cu garnizoana pe care a lăsat-o Robb la Gemeni...

- Edmure, Robb a lăsat acei oameni ca să păstreze Gemenii şi să se asigure că Lordul Walder ne rămâne credincios.

- Aşa e, zise Edmure cu încăpăţânare. Am auzit despre clanul Frey că a luptat cu vitejie la Pădurea Şoaptelor, iar bătrânul Ser Stevron a murit la Ox-cross. Ser Ryman, Walder cel Negru şi ceilalţi sunt cu Robb la vest, Martyn ne-a fost o iscoadă de mare folos, iar Ser Perwyn te-a ajutat să ajungi în siguranţă la Renly. Zeii să ne apere, ce altceva le mai putem cere? Robb e logodit cu una dintre fiicele Lordului Walder, iar Roose Bolton s-a căsătorit cu cealaltă, după câte am auzit. Şi nu i-ai luat tu pe doi dintre nepoţii lui să fie crescuţi la Winterfell?

- Un pupil poate deveni uşor ostatic, dacă e ne-voie. Nu ştiuse despre moartea lui Ser Stevron, nici despre căsătoria lui Bolton.

- Dacă suntem doi ostatici ai binelui, cu atât mai mult Lordul Walder nu va îndrăzni să ne ducă de nas. Bolton are nevoie de oamenii lui Frey, iar Ser Helman de asemenea. I-am poruncit să recaptureze Harrenhalul.

- Asta pare a fi o treabă sângeroasă.

- Da, dar după ce castelul va cădea, Lordul Tywin nu va avea unde să se retragă.

Oamenii mei vor avea grijă să nu traverseze Furca Roşie. Dacă atacă peste râu, va sfârşi ca Rhaegar când a încercat să traverseze Tridentul. Dacă se retrage, va fi prins între Riverrun şi Harrenhal, şi când Robb se va întoarce de la vest, putem să terminăm cu el pentru totdeauna.

Glasul fratelui ei era plin de neaşteptată încredere, dar Catelyn se pomeni dorindu-şi ca Robb să nu-1 fi luat pe unchiul său Bryden cu el către vest. Peştele Negru luptase în cincizeci de bătălii, Edmure într-una singură, şi aceea pierdută.

- Planul e bun, conchise el. Lordul Tytos aşa zice, iar Lordul Jonos, şi el la fel. Când au fost clanurile

Blackwood şi Bracken cu ceva ce nu era sigur? te întreb eu.

- Fie cum o fi. Se simţea dintr-odată obosită. Pro-babil greşea că-1 contrazicea. Poate că era un plan măreţ şi presimţirile ei negre erau doar temeri de femeie. Şi-ar fi dorit ca Ned să fie acolo, sau unchiul ei, Bryden, sau... L-ai întrebat pe tata despre asta?

- Tata nu e în stare să cântărească strategii. Acum două zile îşi făcea planuri pentru căsătoria ta cu Brandon Stark. Du-te să-1 vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi. Planul acesta va funcţiona Cat, vei vedea.

- Sper, Edmure. Sper din toată inima. Il sărută pe obraz, ca să-i dea de înţeles că

vorbea serios, şi plecă să-şi caute tatăl.

Lordul Hoster Tully era aproape la fel cum îl lăsase - în pat, tras la faţă, cu pielea palidă şi cleioasă, încăperea avea un miros scârbos, de boală, de leacuri şi de transpiraţie stătută în acelaşi timp. Când trase draperiile, tatăl său scoase un geamăt surd şi deschise ochii, clipind. O privi de parcă n-ar fi înţeles cine era şi ce voia.

- Tată. Il sărută. M-am întors. Atunci o recunoscu parcă.

- Ai venit, şopti el cu glas pierit, abia mişcându-şi buzele.

- Da, zise ea. Robb m-a trimis la sud, dar m-am grăbit înapoi.

- La sud... unde... Eyrie e la sud, copilă dragă? Nu-mi amintesc... Oh, inimioara mea, m-am temut... M-ai iertat, copilă? Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- N-ai făcut nimic pentru care să te iert, tată. Ii mângâie părul alb, moale, şi îi atinse fruntea. Ardea încă de febră, în ciuda tuturor poţiunilor pe care i le dăduse maesterul.

- A fost mai bine, şopti tatăl său. Jon e un om bun... Bun, puternic, blând... Va avea grijă de tine... şi e de obârşie nobilă, ascultă-mă, trebuie. Sunt tatăl tău..., tatăl tău... Te vei căsători când se va mărita Cat, da, aşa vei face...

Crede că sunt Lysa, îşi dădu seama Catelyn. Zeii fie milostivi, vorbeşte de parcă n-am fi căsătorite încă.

Mâinile tatălui ei le strânseră pe-ale ei, tremurând ca două păsări albe, speriate.

- Ţângăul ăla... nenorocit... Nu-i rosti numele în faţa mea... Datoria ta..., mama ta, ea... Lordul Hoster ţipă, cuprins de un spasm de durere. O, zei, ier-taţi-mă, iertaţi-mă.

Leacul meu...

Şi pe urmă Maester Vyman fu acolo, ducându-i o cupă la buze. Lordul Hoster sorbi poţiunea albă, vâscoasă, nerăbdător ca un copil la sân, iar Catelyn văzu cum pacea se aşterne din nou pe chipul său.

- Va dormi acum, doamna mea, zise maesterul când cupa fu goală. Laptele macului îi lăsase o dâră albă, groasă, în jurul gurii. Maester Vyman o şterse cu o mânecă.

Catelyn nu mai putea să-1 privească. Hoster Tully fusese un bărbat puternic şi mândru. Suferea să-1 vada adus într-un asemenea hal. Ieşi pe terasă. Curtea de de¬desubt era înţesată de refugiaţi şi ameţitoare de zgo¬motele lor, dar dincolo de ziduri apele râului curgeau limpezi, curate şi nesfârşite. Acestea sunt râurile lui şi în curând se va întoarce la ele, pentru ultima sa călătorie.

Maester Vyman o urmase afară.

- Doamna mea, spuse el cu blândeţe. Nu pot să mai ţin mult moartea departe. Ar trebui să trimitem un călăreţ după fratele lui. Ser Brynden şi-ar dori să fie aici.

|

- Da, răspunse Catelyn cu vocea gâtuită de durere.

- Şi poate şi la Lady Lysa?

- Lysa nu va veni.

- Dacă i-ai scrie personal, poate că...

- Voi aşterne câteva cuvinte pe hârtie, dacă asta | te mulţumeşte. Se întreba cine fusese

„ţângăul neno¬rocit" al Lysei. Vreun tânăr scutier sau vreun cavaler rătăcitor, mai degrabă... Deşi, după vehemenţa cu care se împotrivise Lordul Hoster, ar fi putut să fie fiul unui negustor sau vreun ucenic bastard, un cân¬tăreţ chiar. Lysa a fost mereu foarte atrasă

de cântă¬reţi. Nu trebuie să o învinovăţesc. Jon Arryn era cu douăzeci de ani mai bătrân decât tatăl nostru, oricât de nobil ar fi fost.

Turnul pe care i-1 pregătise fratele ei era acelaşi pe care ea şi Lysa îl împărţiseră pe vremea când erau fete. Va fi plăcut să doarmă din nou pe un pat de puf, cu un foc cald în cămin. Când va fi odihnită, lumea i se va părea mai puţin sumbră.

Dar în faţa apartamentelor ei îl găsi pe Utherydes Wayn aşteptând împreună cu două

femei înveşmân-tate în gri, cu feţele acoperite, lăsând să li se vadă doar ochii. Catelyn ştiu imediat de ce se aflau acolo.

- Ned?

Surorile îşi plecară ochii. Utherydes spuse:

- Ser Cleos 1-a adus de la Debarcaderul Regelui, doamna mea.

- Du-mă la el, porunci ea.

I1 aşezaseră pe o masă de scânduri şi îl acoperiseră cu un steag, steagul alb al Casei Stark, cu blazonul lupului cenuşiu.

- Vreau să mă uit la el, zise Catelyn.

- Au rămas doar oasele, doamna mea.

- Vreau să mă uit la el, repetă ea.

Una dintre surorile tăcute dădu la o parte flamura.

Oase, gândi Catelyn. Acesta nu e Ned, acesta nu este omul pe care l-am iubit, tatăl copiilor mei. Mâinile îi erau împreunate peste piept, degete scheletice curbate după forma vreunei teci de sabie, dar nu erau mâinile atât de puternice şi de pline de viaţă ale lui Ned.

Imbrăcaseră oasele în cămaşa lui din catifea albă, cu blazonul lupului străvechi în dreptul inimii, dar nu mai rămăsese nimic din carnea caldă pe care îşi culcase capul în atâtea nopţi sau din braţele care o încon¬juraseră. Capul fusese legat de trup cu sârmă subţire de argint, dar un craniu seamănă cu altul, şi în acele scobituri goale nu găsea nimic din ochii cenuşii stăpânului ei, ochi care puteau fi blânzi ca un abur sa duri ca o stâncă. I-au dat ochii ciorilor, îşi aminti ea. Catelyn se întoarse:

- Aceea nu e sabia lui.

- Gheaţă nu ne-a fost înapoiată, doamna mea, zis Utherydes. Doar oasele Lordului Eddard.

- Presupun că trebuie să-i mulţumesc cu atât mai mult reginei.

- Mulţumeşte-i Pezevenghiului, doamna mea.

fost isprava lui.

Intr-o zi am să le mulţumesc tuturor.

- Vă sunt recunoscătoare pentru serviciile voastre, dragi surori, zise Catelyn, dar trebuie să vă mai încre¬dinţez o sarcină. Lordul Eddard a fost un Stark şi oasele lui trebuie să se odihnească între zidurile Winterfellului.

Ii vor ridica o statuie, o întruchipare de piatră, care va sta în întuneric, cu un lup străvechi la picioare şi cu o sabie pe genunchi.

-Ai grijă ca surorile să aibă cai odihniţi şi orice altceva le este de trebuinţă pentru călătorie, îi spuse lui Utherydes Wayn. Hal Mollen le va escorta înapoi la Winterfell, e datoria lui de căpitan al gărzii.

îşi coborî privirea asupra oaselor care erau tot ce mai rămăsese din stăpânul şi iubitul ei. Acum lăsaţi-mă, toţi.

Vreau să fiu singură cu Ned în noaptea asta.

Femeile în straie cenuşii îşi plecară capetele. Su-rorile tăcute nu vorbesc cu cei vii, îşi aminti cu tristeţe

Catelyn, dar unii spun capot vorbi cu cei morţi. Şi cât de mult le invidia pentru asta...

DAENERYS

Draperiile o fereau de praful şi de căldura stră¬zilor, dar nu o puteau feri de dezamăgire. Dany urcă obosită înăuntru, bucuroasă că se poate adăposti de marea de ochi ai Qartheenilor.

- Faceţi loc, strigă Jhogo către mulţime de pe cal, plesnind din bici, faceţi loc, faceţi loc pentru Mama Dragonilor.

Rezemat pe perne răcoroase de satin, Xaro Xhoan Daxos turnă vinul rubiniu în două

pocale identice de jad şi aur, cu mâini sigure şi ferme, în ciuda miş¬cării legănate a palanchinului.

- Văd o tristeţe profundă întipărită pe chipul tău, raza mea de iubire. Ii oferi un pocal.

Să fie tristeţea unui vis pierdut?

- Un vis întârziat, nimic mai mult. Colierul strâmt de argint o freca pe gât. Il desfăcu şi îl azvârli deo¬parte. Colierul era încrustat cu un ametist fermecat despre care Xaro jurase că o va apăra de toate otrăvurile. Cei Puri erau notorii prin aceea că ofereau vin otrăvit celor pe care îi considerau periculoşi, dar nu îi dă¬duseră lui Dany nici măcar o cană cu apă. Nu m-au privit niciodată ca pe o regina, gândi ea cu amărăciune. Am fost doar distracţia unei după-amiezi, o călăreaţâ cu un animal ciudat de companie.

Când Dany întinse mâna după vin, Rhaegar sâsâi şi îşi vârî ghearele negre, ascuţite, în umărul ei gol. Tresărind, îl mută pe umărul celălalt, unde putea să-i zgârie rochia în loc de piele. Era îmbrăcată după moda din Qarth. Xaro o prevenise că întronaţii nu vor da niciodată ascultare unei Dothraki, astfel că avu grijă să li se înfăţişeze în straie de brocart verde, cu un sân dezgolit, cu sandale argintii în picioare şi cu o cingătoare din perle negre şi albe în jurul

taliei. După cât ajutor mi-au oferit, aş fi putut merge şi goală. Poate că ar fi trebuit. Sorbi cu nesaţ.

Descendenţi ai vechilor regi şi regine din Qarth, Cei Puri erau la comanda Gărzii Civile şi a flotei de galere bogat ornamentate care stăpânea strâmtorile dintre mări.

Daenerys Targaryen îşi dorise flota aceea, sau o parte din ea, şi pe unii dintre ostaşi. Făcuse tradiţionala jertfă în Templul Amintirii, oferise mita tradiţională Custodelui Registrului Lung, trimisese tradiţionalul curmal Deschizătorului Porţii şi, în cele din urmă, primise tradiţionalii papuci de mătase albas¬tră, semn că era chemată în Sala Celor o Mie de Tronuri.

Cei Puri îi ascultaseră rugăminţile din jilţurile mari de lemn ale strămoşilor, înălţânduse în rânduri arcuite din podeaua de marmură către un tavan înalt, boltit, pictat cu scene ale gloriei pierdute a Qarthului. Scaunele erau imense, superb sculptate, strălucind de încrustaţii din aur şi presărate cu chihlimbar, onix, azurit şi jad, fiecare diferit de toate celelalte, fiecare tinzând să fie cel mai frumos. Cu toate acestea, oa¬menii care şedeau în jilţuri păreau atât de apatici şi de plictisiţi de lume, încât erau parcă adormiţi. Au ascultat, dar nu au auzit, gândi ea. Sunt, într-adevăr. Oameni de Lapte. Nu au avut niciodată de gând să mă ajute. Au venit pentru că erau curioşi. Au venit pentru că erau plictisiţi, iar dragonul de pe umărul meu i-a interesat mai mult decât mine.

- Spune-mi care au fost cuvintele Celor Puri, o îndemnă Xaro Xhoan Daxos. Spune-mi ce au zis de au întristat-o pe regina inimii mele.

- Au zis nu. Vinul avea gustul rodiilor şi al zilelor de vară. Au spus-o cu mare curtoazie, nu încape vorbă, dar în spatele tuturor cuvintelor lor frumoase a fost, totuşi, nu.

- I-ai linguşit?

- Cu neruşinare.

- Ai plâns?

- Sângele dragonului nu plânge, răspunse ea pe un ton de ceartă.

Xaro oftă.

- Ar fi trebuit să plângi. Qartheenii plângeau adesea şi cu uşurinţă, acest lucru era considerat un semn distinctiv al omului civilizat. Oamenii pe care i-am cumpărat, ei ce au spus?

- Mathos nu a spus nimic. Wendello a lăudat felul în care am vorbit. Cel Splendid m-a refuzat, îm¬preună cu ceilalţi, dar pe urmă a plâns.

- Păcat că ei, Qartheenii, pot fi atât de perfizi. Xaro nu era dintre Cei Puri, dar îi spusese pe cine să mituiască şi cât să ofere. Plângi, plângi, pentru trădarea oamenilor.

Dany ar fi plâns mai degrabă după aurul ei. Cu darurile pe care le oferise lui Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth şi Egon Emeros cel Splendid ar fi putut cumpăra o corabie sau ar fi putut angaja douăzeci de mercenari.

- Ce-ar fi dacă l-aş trimite pe Ser Jorah să ceară înapoierea darurilor? întrebă ea.

- Ce-ar fi dacă un Om al Regretelor ar veni la palatul meu şi te-ar omorî în somn?

Oamenii Re¬gretelor erau o ghildă străveche, sacră, de asasini, nu¬miţi aşa pentru că le şopteau mereu victimelor, înainte de a le ucide: „Regret". Qartheenii erau deosebit de politicoşi. O vorbă înţeleaptă spune că e mai uşor să mulgi Vaca de Piatră din Faros decât să

storci aurul de la Cei Puri.

Dany nu ştia unde era Faros, dar Qarthul, i se părea ei, era plin de vaci de piatră.

Prinţii negoţului, deveniţi extrem de bogaţi de pe urma comerţului dintre mări, erau împărţiţi în trei facţiuni rivale: Ghilda Străveche a Mirodeniilor, Frăţia Turmali-nelor şi Cei Treisprezece, de care aparţinea Xaro. Fiecare rivaliza cu celelalte pentru supremaţie şi toate trei se luptau la nesfârşit cu Cei Puri. Şi, deasupra tuturor, se aflau vrăjitorii

cu buzele lor albastre şi cu puterile înfricoşătoare, foarte rar văzuţi, dar temuţi.

Fără Xaro ar fi fost pierdută. Aurul pe care îl risipise pentru a deschide porţile Sălii Celor O Mie de Tronuri era în cea mai mare parte un rezultat al generozităţii şi isteţimii negustorului. Pe măsură ce zvonul existenţei dragonilor se răspândise în tot estul, tot mai mulţi curioşi veniseră să afle dacă povestea era adevărată - iar Xaro Xhoan Daxos s-a îngrijit ca atât cei nobili, cât şi cei umili, să-i ofere, deopotrivă, daruri simbolice Mamei Dragonilor.

Picătură cu picătură, se adunase un adevărat ocean. Căpitanii corăbiilor de negoţ i-au adus dantele din Myr, cufere cu şofran din Yi Ti, chihlimbar şi sticla dragonilor din Asshai.

Negustorii i-au dăruit saci cu monede, inele de argint şi lanţuri. Flautiştii i-au cân¬tat, saltimbancii au făcut acrobaţii, jonglerii au făcut jonglerii, iar boiangiii au înveşmântat-o în culori despre care nici nu ştia că existau. O pereche din Jo-gos Nhai i-a adus un zebral fioros, negru cu dungi albe. O văduvă i-a adus cadavrul uscat al soţului ei, acoperit cu o crustă de frunze argintii; se considera că asemenea rămăşiţe trupeşti aveau o mare putere, mai cu seamă dacă defunctul fusese un vrăjitor, şi acesta chiar fusese, iar Frăţia Turmalinelor îi dăruise o coroană făurită în forma unui dragon cu trei capete; gâturile erau din aur galben, aripile erau din argint, iar capetele erau sculptate din jad, fildeş şi onix.

Coroana fu singurul dar pe care îl păstră. Pe ce¬lelalte le vându, ca să adune averea pe care o risipise pe Cei Puri. Xaro ar fi vrut să vândă şi coroana -Cei treisprezece s-ar fi îngrijit să primească una mult mai frumoasă, jurase el -, dar Dany nu i-a îngăduit.

- Viserys a vândut coroana mamei mele şi oame¬nii l-au numit cerşetor. Pe aceasta o voi păstra, ca oamenii să mă numească regină. Şi aşa a făcut, deşi gâtul o durea de povara ei.

Deşi sunt încoronată, sunt tot o cerşetoare, gândi Dany. Am devenit cea mai strălucitoare cerşetoare din lume, dar tot cerşetoare rămân. Ura acest lucru, şi probabil la fel simţise şi fratele ei. Toţi acei ani de goană din oraş în oraş, cu un pas înaintea cuţitelor Uzurpatorului, cerşind ajutor de la principi, prinţi şi lorzi, cumpărându-ne mâncarea cu linguşeli. Probabil că ştiuse cum îşi râdeau de el. Nu e de mirare că a devenit atât de mânios si de înverşunat. Până la urmă, asta l-a înnebunit. M-ar înnebuni şi pe mine dacă aş îngădui.

O parte din ea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-şi conducă oamenii înapoi la Vaes Tolorro şi să facă oraşul mort să înflorească. Nu, asta înseamnă înfrângere. Eu am ceva ce Viserys nu a avut niciodată, eu am dragonii. Dragonii schimbă totul.

Il mângâie pe Rhaegar. Dragonul verde îşi închise dinţii în jurul mâinii ei şi strânse cu putere. Afară, imensul oraş forfotea, bubuia şi clocotea, cu miile de glasuri contopindu-se într-un singur sunet, grav ca vuietul mării.

- Faceţi loc, voi, Oameni de Lapte, faceţi loc pen¬tru Mama Dragonilor, striga Jhogo, iar Qartheenii se dădeau la o parte, deşi mai degrabă din cauza boilor decât a strigătului său.

Printre faldurile unduitoare ale draperiilor, Dany îl zărea, când şi când, afară, călare pe armăsarul său. La răstimpuri, atingea uşor boii cu biciul cu mâner de argint, pe care i-1

dăruise ea. Aggo o străjuia în partea cealaltă, iar Rakharo venea în spatele proce¬siunii, privind chipurile din mulţime în căutarea oricărui semn de ameninţare. Pe Ser Jorah îl lăsase astăzi să-i păzească pe ceilalţi dragoni. Cavalerul exilului se împotrivise de la bun început acestei nebu¬nii. El nu are încredere în nimeni, cugetă ea, şi probabil că din motive întemeiate.

Când Dany duse pocalul la buze, Rhaegar adul¬mecă vinul şi îşi trase capul înapoi, sâsâind.

- Dragonul tău are nas bun. Xaro îşi şterse buzele. Vinul e de proastă calitate. Se spune că dincolo de Marea de Jad au un vin vechi, auriu, atât de bun încât o singură

sorbitură face ca toate celelalte vinuri să-ţi pară ca oţetul. Haide să luăm vasul meu şi să

mergem în căutarea acestui vin, tu şi cu mine.

- La Arbor se face vinul cel mai bun din lume, afirmă Dany. Lordul Redwyne luptase pentru tatăl său împotriva Uzurpatorului, îşi amintea ea, unul dintre cei puţini care i-au rămas credincioşi până la sfârşit. Oare va lupta şi pentru mine?Nu avea cum să fie sigură, după atâţia ani. Vino cu mine la Arbor, Xaro, şi vei avea parte de cel mai bun vin pe care l-ai gustat vreodată. Dar va trebui să călătorim cu o corabie de război, nu cu un vas de plimbare.

- Nu am nici o corabie de război. Războiul e rău pentru negoţ. Ţi-am spus de multe ori, Xaro Xhoan Daxos e un om al păcii.

Xaro Xhoan Daxos e un om al aurului, gândi ea, iar aurul îmi va cumpăra toate corăbiile şi toate săbiile de care am nevoie.

- Nu ţi-am cerut să pui mâna pe sabie, ci doar să-mi împrumuţi corăbiile tale.

El zâmbi cu modestie.

- Am doar câteva corăbii de negoţ, atâta tot. Cine poate spune câte? Una dintre ele poate că eşuează chiar acum, în vreun colţ stâncos al Mării Verii. Mâi¬ne, o alta va cădea în mâinile corsarilor. Poimâine, unul dintre căpitanii mei s-ar putea să se uite la bo¬găţia pe care o aduce şi să se gândească: Toate acestea trebuie să-mi aparţină mie. Acestea sunt riscurile ne¬goţului. Ei bine, cu cât vorbim mai mult, cu atât s-ar putea să am mai puţine corăbii. Devin mai sărac într-o clipită.

- Dă-mi corăbii şi te voi face din nou bogat.

- Căsătoreşte-te cu mine, lumină strălucitoare, şi pluteşte pe corabia inimii mele. Nu pot să dorm noaptea de gândul la frumuseţea ta.

Dany zâmbi. Declaraţiile bombastice de dragoste ale lui Xaro o amuzau, dar comportamentul con¬trasta cu vorbele sale. In vreme ce Ser Jorah abia îşi putuse dezlipi ochii de la pieptul ei dezgolit când o ajutase să urce în palanchin, Xaro nu se învrednici să-1

observe, nici măcar în acest loc strâmt. Iar Dany văzuse băieţii chipeşi care îl înconjurau pe prinţul negoţului trecând prin sălile palatului său, înveşmân¬taţi în mătase.

- Spui vorbe dulci, Xaro, dar în spatele lor aud un alt nu.

- Acest Tron de Fier despre care vorbeşti mi se pare monstruos de aspru şi de rece. Nu pot nici să mă gândesc la nişte ţepi ascuţiţi zgâriindu-ţi pielea fină. Giuvaierele din nasul lui Xaro îi dădeau înfă¬ţişarea unei păsări ciudate, strălucitoare. Degetele sale lungi, elegante, fluturară în semn de respingere. Acceptă ca acesta să fie regatul tău, tu, cea mai aleasă

dintre regine şi lasă-mă să fiu regele tău. Iţi voi da un tron de aur, dacă doreşti. Când Qarthul începe să-şi piardă farmecul, putem să dăm un ocol prin Yi Ti şi să căutăm oraşul de vis al poeţilor, să sorbim vinul înţelepciunii din craniul unui mort.

- Am de gând să merg pe mare la Westeros şi să beau vinul răzbunării din craniul Uzurpatorului. Il scarpină pe Rhaegar sub ochi şi aripile de jad ale dragonului se desfăcură

o clipă, stârnind aerul ne-clintit din palanchin.

O singură lacrimă, perfectă, coborî pe obrazul lui Xaro Xhoan Daxos.

- Nimic nu te poate opri de la această nebunie?

- Nimic, răspunse ea dorindu-şi să fie atât de con-vinsă pe cât părea. Dacă fiecare dintre Cei Treispre¬zece mi-ar împrumuta zece corăbii...

- Ai avea o sută treizeci de corăbii şi nici un echipaj. Dreptatea cauzei tale nu înseamnă nimic pentru oamenii obişnuiţi din Qarth. De ce le-ar păsa corăbierilor mei cine şade pe tronul unui regat de la capătul lumii?

- Am să-i plătesc ca să le pese.

- Cu ce bani, dulce stea a cerului meu?

- Cu aurul pe care-1 aduc căutătorii.

- Poţi face asta, fu de acord Xaro, dar să cumperi atâta interes te va costa scump. Va trebui să-i plăteşti mult mai bine decât mine, şi tot Qarthul râde de generozitatea mea păguboasă.

- Dacă nu mă vor ajuta Cei Treisprezece, ar trebui, poate, să-i rog pe cei din Ghilda Mirodeniilor sau din Frăţia Turmalinului?

Xaro dădu apatic din umeri.

- Nu-ţi vor da nimic altceva decât vorbe măgu¬litoare şi minciuni. Cei din Ghilda Mirodeniilor sunt ipocriţi şi fanfaroni, iar Frăţia e plină de piraţi.

- Atunci trebuie să-i dau ascultare lui Pyat Pree şi să mă duc la vrăjitori.

Prinţul negoţului se ridică pe neaşteptate.

- Pyat Pree are buze albastre şi se spune, pe bună dreptate, că buzele albastre rostesc numai minciuni, la aminte la înţelepciunea unuia care te iubeşte. Vrăjitorii sunt fiinţe crude, care se hrănesc cu ţărână

şi beau umbre. Nu-ţi vor da nimic N-au nimic de dat.

- Nu aş avea de ce să caut ajutorul vrăjitorilor dacă prietenul meu Xaro Xhpan Daxos mi-ar da ceea ce-i cer.

- Ţi-am dăruit casa şi inima mea, ele nu înseamnă nimic pentru tine? Ţi-am dat parfum şi rodii, mai-muţe-acrobat şi şerpi scuipători, mătăsuri din pier-duta Varlyrie, un cap de idol şi un picior de şarpe. Ţi-am dăruit acest palanchin de fildeş şi aur şi o pe¬reche de boi să-1 ducă, unul alb ca fildeşul şi celălalt negru ca tăciunele, cu coarne bătute cu nestemate.

- Da, răspunse Dany. Dar eu voiam corăbii şi oşteni.

- Nu ţi-am dat eu oaste, cea mai dulce dintre femei? O mie de cavaleri, în armuri strălucitoare.

Armurile erau făurite din aur şi argint, iar cavalerii erau din jad, onix şi turmalină, din chihlimbar, opal şi ametist,

fiecare de înălţimea degetului ei mic.

- O mie de cavaleri încântători, zise ea, dar nu unii de care să aibă a se teme vrăjmaşii mei. Iar boii mei nu mă pot trece apa... De ce ne oprim? Boii înce¬tiniseră considerabil.

- Khaleesiy strigă Aggo printre draperii când palan-chinul se opri cu o smucitură.

Dany se răsuci într-un cot, pentru a se apleca afară. Se aflau la marginea bazarului, iar drumul era blocat de un zid compact de oameni.

- La ce se uită?

Jhogo se întoarse călare lângă ea.

- La un fachir.

- Vreau să văd.

- Atunci trebuie.

Bărbatul îi întinse o mână. Când ea o apucă, el o trase în sus pe calul său şi o aşează în faţa lui, de unde putea vedea peste capetele mulţimii. Fachirul făcuse să apară o scară în aer, o scară portocalie, făcută dintr-un vârtej de flăcări, care se ridica, fără să fie sprijinită, din podeaua bazarului, ajungând până la acoperişul înalt din zăbrele.

Majoritatea spectatorilor, observă Dany, nu erau din oraş: văzu navigatori de pe corăbiile de negoţ, negustori veniţi cu caravanele, oameni plini de praf din deşertul roşu, soldaţi rătăcitori, meşteşugari, ne¬guţători de sclavi. Jhogo îşi strecură o mână în jurul taliei ei şi se aplecă mai aproape.

- Oamenii de Lapte se feresc de el, Khaleesi. Vezi fata aceea cu pălărie de fetru?

Acolo, lângă preotul cel gras. Este o...

- ... pungaşă, îl completă Dany. Nu era o femeie răsfăţată, oarbă la asemenea lucruri.

Văzuse hoţi de buzunare cu duiumul pe străzile Oraşelor Libere, în anii petrecuţi cu fratele ei, fugind de asasinii plătiţi ai Uzurpatorului.

Magicianul gesticula, îndemnând flăcările să urce mai sus, cu mişcări largi ale braţelor. In timp ce spectatorii îşi ridicau gâturile, hoţii de buzunare se vânzoleau prin

mulţime cu lame mici ascunse în palme. Pe cei avuţi îi uşurau de monede cu o mână, în timp ce cu cealaltă arătau în sus.

Când scara de foc se ridică, înaltă de patruzeci de picioare, magicianul făcu un salt înainte şi începu să o urce, căţărându-se în mâini, ager ca o maimuţă. Fiecare treaptă pe care o atingea se topea în spatele lui, lăsând doar o fantasmă de fum argintiu. Când ajunse în vârf, scara dispăru, şi el împreună cu ea.

- Un truc reuşit, declară Jhogo cu admiraţie.

- Nici un truc, spuse o femeie în Limba Comună. Dany nu o observase pe Quaithe în mulţime, deşi

era chiar acolo, cu ochii umezi şi strălucitori, în spatele implacabilei măşti roşii, lăcuite.

- Ce vrei să spui, doamna mea?

- Acum o jumătate de an, omul acela nu putea nici să aprindă focul din sticla dragonului. Se pricepea puţin la prafuri şi la focul sălbatic, suficient cât să hipnotizeze o gloată în timp ce hoţii lui de buzunare îşi făceau treaba. Putea să umble pe cărbuni încinşi şi să facă trandafirii în flăcări să înflorească în aer, dar nu putea să aspire la urcarea unei scări de foc mai mult decât putea un pescar de rând să spere să prindă un kraken în năvodul său.

Dany privi neliniştită către locul unde se aflase scara. Chiar şi fumul dispăruse acum, iar mulţimea se împrăştia, fiecare văzându-şi de treaba lui. Intr-o clipă, mulţi dintre ei îşi vor găsi pungile goale.

- Şi acum?

- Şi acum puterile lui cresc, Khaleesi. Iar tu eşi cauza.

- Eu? Dany izbucni în râs. Cum aşa? Femeia se apropie şi îşi aşează două degete pe încheietura mâinii ei.

- Eşti Mama Dragonilor, nu-i aşa?

- Aşa este, şi nici o odraslă a umbrelor nu o poate atinge. Jhogo îndepărtă degetele lui Quaithe cu mâ¬nerul biciului.

Femeia făcu un pas înapoi.

I

- Trebuie să părăseşti degrabă acest oraş, Daenerys Targaryen, sau nu ţi se va mai îngădui să pleci defel.

Dany mai simţea furnicături la încheietura mâi¬nii, acolo unde o atinsese Quaithe.

- Unde ai vrea să plec? întrebă ea.

- Ca să mergi la nord trebuie să călătoreşti către sud. Ca să ajungi la vest, trebuie să

mergi spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi, şi ca să atingi lumina, trebuie să

treci prin umbre.

Asshai, gândi Dany. Vrea sa merg la Asshai.

- Cei din Asshai îmi vor da o armată? întrebă ea. Se va găsi aur pentru mine în Asshai? Vor fi corăbii? Ce anume există în Asshai ce nu pot găsi în Qarth?

- Adevăr, zise femeia din spatele măştii. Şi, făcând o plecăciune, se pierdu în mulţime.

Rakharo fornai dispreţuitor prin mustaţa lui

neagră, pleoştită. Khaleesi, mai bine ai înghiţi scorpioni decât să te încrezi în cei din neamul umbrelor, care nu în¬drăznesc să-şi arate chipul sub soare. E lucru ştiut. - E lucru ştiut, îi ţinu Aggo isonul.

Xaro Xhoan Daxos urmărise dintre pernele lui schimbul de replici. Când Dany se urcă

înapoi în palanchin lângă el, spuse:

- Sălbaticii tăi sunt mai înţelepţi decât îşi dau seama. Adevăruri precum cele pe care le deţin cei din Asshai nu te prea pot face să zâmbeşti. Pe urmă îi întinse o altă cupă cu vin şi îi vorbi despre dragoste şi dorinţă, şi despre alte fleacuri, tot drumul până la palatul lui.

In liniştea camerelor sale, Dany îşi scoase gătelile si îmbrăcă o rochie din mătase purpurie. Dragonilor le era foame, aşa că tăie în bucăţi un şarpe şi prăji bucăţile deasupra unui mangal. Dragonii cresc, îşi dădu ea seama privindu-i cum se muşcă şi se încaieră

pentru carnea înnegrită. Probabil că sunt de două ori mai grei decât au fost la Vaes Tolorro.

Chiar şi aşa, vor trece ani până ce vor fi destul de mari ca să se lupte. Şi trebuie, de asemenea, să fie dresaţi, altfel îmi vor duce regatul la dezastru. Cu tot sângele ei de Targaryen, Dany nu avea nici cea mai vagă idee cum să dreseze un dragon.

Ser Jorah Mormont veni la ea când soarele era la asfinţit.

- Cei Puri te-au refuzat?

- Aşa cum ai spus că vor face. Haide, stai jos, sfă-tuieşte-mă. Dany îl trase jos, pe pernele de lângă ea, iar Jhiqui le aduse un castron cu măsline roşii şi ceapă înăbuşită în vin.

- Nu vei primi nici un ajutor în acest oraş, Kha-leesi. Ser Jorah luă o ceapă între degetul mare şi ară¬tător. Pe zi ce trece, sunt tot mai convins de asta. Cei Puri nu văd mai departe de zidurile Qarthului, iar Xaro...

- M-a cerut din nou în căsătorie.

- Da. Şi ştiu de ce. Când cavalerul se încrunta, sprâncenele sale negre, dese, i se uneau deasupra ochi-lor adânciţi în orbite.

- Mă visează zi şi noapte. Dany râse.

- Iartă-mă, regina mea, dar la dragonii tăi visează.

- Xaro mă asigură că în Qarth bărbatul şi femeia îşi păstrează fiecare proprietăţile după căsătorie. Dra¬gonii sunt ai mei. Zâmbi, în timp ce Drogon traversă podeaua de marmură, săltând şi fâlfâind din aripi, pentru a se căţăra pe perne, lângă ea.

- Spune adevărul până la un punct, dar omite să amintească un singur lucru. Cei din Qarth au un obicei de nuntă ciudat, regina mea. In ziua cununiei, soţia trebuie să ceară un semn al dragostei de la soţul ei. El trebuie să-i dăruiască oricare dintre lucrurile lui care va fi dorit de ea. Iar el poate să-i ceară ei ace¬laşi lucru. Poate fi cerut un singur lucru, dar oricare ar fi acela, nu poate fi refuzat.

- Un singur lucru, repetă ea. Şi nu poate fi refuzat?

- Cu un dragon, Xaro Xhoan Daxos ar stăpâni acest oraş, dar o singură corabie nu ar duce cauza noastră prea departe.

Dany ciuguli dintr-o ceapă şi cugetă mâhnită la perfidia bărbaţilor.

- Am trecut prin bazar la întoarcerea de la Sala Celor O Mie de Tronuri, îi spuse lui Ser Jorah. Acolo era Quaithe. Ii povesti despre fachir şi despre scara de foc şi despre ce îi spusese femeia cu masca roşie.

- Aş părăsi bucuros acest oraş, ca să fiu sincer, zise cavalerul când Dany sfârşi de povestit. Dar nu aş pleca la Asshai.

- Atunci, unde?

- Către răsărit, răspunse el.

- Sunt la o jumătate de lume depărtare de regatul meu, chiar şi aici. Dacă merg şi mai departe către est, s-ar putea să nu mai ajung niciodată acasă, la Westeros.

- Dacă mergi spre apus, îţi rişti viaţa.

- Casa Targaryen are prieteni în Oraşele Libere, îi reaminti ea. Prieteni mai devotaţi decât Xaro sau Cei Puri.

- Dacă te referi la Illyrio Mopatis, mă îndoiesc. Pentru suficient aur, Illyrio te-ar vinde la fel de repede cum ar vinde un sclav.

- Fratele meu şi cu mine am fost oaspeţi în palatul lui Illyrio timp de o jumătate de an.

Dacă avea de gând să ne vândă, ar fi putut s-o facă atunci.

- Dar te-a vândut. Lui Khal Drogo.

Dany roşi. Avea dreptate, dar nu-i plăcea duritatea cu care se exprimase.

- Illyrio ne-a apărat de cuţitele Uzurpatorului şi a crezut în cauza fratelui meu.

- Illyrio nu crede în nici o cauză în afară de a sa. Gluttonii sunt oameni lacomi prin definiţie, iar magisterii sunt prefăcuţi. Illyrio Mopatis le are pe amândouă. Ce ştii tu despre el?

- Ştiu că mi-a dat ouăle de dragoni. Cavalerul pufni.

- Dacă ar fi ştiut că vor scoate pui, le-ar fi clocit el însuşi.

Asta o făcu să zâmbească fără să vrea.

- O, n-am nici o îndoială, ser. Il cunosc pe Illyrio mai bine decât crezi. Eram copil când am plecat de la palatul lui din Pentos să mă căsătoresc cu lumina ochilor mei, dar n-am fost nici oarbă, nici surdă. Şi acum nu mai sunt copil.

- Chiar dacă Illyrio îţi este prietenul pe care îl consideri, zise cavalerul cu încăpăţânare, nu e destul de puternic să te întroneze de unul singur, nu mai mult decât a putut fratele tău.

- E puternic, zise ea. Probabil nu la fel de puternic precum Xaro, dar suficient de bogat ca să-mi plătească oameni şi corăbii.

- Mercenarii au rolul lor, recunoscu Ser Jorah, dar nu vei câştiga tronul tatălui tău cu lepădături din Ora-şele Libere. Nimic nu uneşte un regat sfărâmat la fel de repede ca o armată invadatoare pe pământul lui.

- Sunt regina lor de drept, protestă Dany.

- Eşti o străină care vrea să acosteze pe ţărmurile lor cu o armată de străini care nici măcar nu ştiu să vorbească Limba Comună. Lorzii din Westeros nu te cunosc, şi au toate motivele să se teamă şi să nu aibă încredere în tine. Trebuie să-i câştigi de partea ta înainte de-a te duce acolo. Cel puţin pe câţiva.

- Şi cum să fac asta dacă mă duc spre est, după cum mă sfătuieşti?

Ser Jorah mancă o măslină şi scuipă sâmburele în palmă.

- Nu ştiu, înălţimea Ta, recunoscu el, dar ştiu asta: cu cât rămâi mai mult într-un loc, cu atât mai uşor le va fi duşmanilor tăi să te găsească. Numele Targa-ryen îi sperie încă atât de mult, încât au trimis un om să te omoare când au auzit că eşti însărcinată. Ce vor face când vor auzi de dragonii tăi?

Drogon era cuibărit sub braţul ei, fierbinte ca o piatră care se scăldase toată ziua în soarele dogoritor. Rhaegar şi Viserion se luptau pentru o bucăţică de carne, lovindu-se unul pe altul cu aripile, în timp ce din nări le ieşea fumul, şuierând. Copiii mei furioşi, gândi ea.

Nu trebuie să li se întâmple nimic râu.

- Cometa m-a condus la Qarth cu un motiv. Am sperat să-mi găsesc oastea aici, dar se pare că n-a fost să fie. Ce mai rămâne, mă întreb. Mi-e frica, îşi dădu ea seama, dar trebuie să fiu curajoasă. Mâine trebuie să te duci la Pyat Pree.

TYRION

Fata nu vărsă nici o lacrimă. Aşa tânără cum era, Myrcella Baratheon era o prinţesă. Şi o Lannister, în ciuda numelui pe care îl purta, îşi reaminti Tyrion, din sângele lui Jaime în aceeaşi măsură ca al lui Cersei.

Fără doar şi poate, zâmbetul ei fu uşor tremurat când fraţii ei îşi luară rămas-bun de la ea pe puntea Săgeţii Mării, dar fata ştia care erau cuvintele potrivite şi le spuse cu demnitate şi curaj. Când veni vremea să se despartă, Prinţul Tommen fu cel care începu să plângă, iar Myrcella cea care îl consolă.

Tyrion privi despărţirea de sus, de pe puntea înal¬tă a Ciocanului Regelui Robert, o corabie imensă de război cu patru sute de vâsle. Ciocanul lui Rob, cum îi ziceau vâslaşii, va fi principala forţă a escortei Myr-cellei. Steaua Leului, Vântul Neînfricat şi Lady Lyanna urmau să o însoţească şi ele.

Tyrion era mai mult decât neliniştit să renunţe la o parte atât de însemnată a flotei lor şi aşa insuficiente,

secătuită cum era după pierderea acelor corăbii careca călătoriseră cu Lordul Stannis la Piatra Dragonului si nu se mai întorseseră niciodată, dar Cersei nu voia sa audă de o escortă mai puţin numeroasă. Poate că era înţeleaptă. Dacă fata ar fi capturată înainte de-a ajunge la Suliţa Soarelui, alianţa cu cei din Dorne s-ar sfărâma în bucăţi. Până în momentul de faţă, Doran Martell nu făcuse altceva decât să-şi cheme stegarii. Odată ce Myrcella ajungea nevătămată la Braavos, se angajase să-şi mute trupele în defileurile înalte, unde primejdia ar putea să-i facă pe unii dintre lorzii Hotarelor să-şi regândească alianţele şi să

oprească înaintarea lui Stannis către nord. Totuşi, era o simplă manevră. Clanul Martell nu s-ar angaja într-o luptă propriu-zisă - numai dacă ar avea loc un atac chiar la Dorne, iar Stannis nu era atât de nătărău. Deşi unii dintre stegarii lui ar putea fi, reflectă Tyrion.

Trebuie sa mai chibzuiesc la asta. îşi drese glasul:

- Cunoşti ordinele, căpitane.

- Le cunosc, stăpâne. Trebuie să urmărim coasta, să rămânem mereu în preajma uscatului până ce ajun¬gem la Capul Ghearei Sfărâmate. De acolo traversăm marea îngustă, spre Braavos. Sub nici un motiv nu ne apropiem de Piatra Dragonului.

- Şi dacă, totuşi, vă întâlniţi cu duşmanii noştri?

- Dacă e o singură corabie, îi punem pe fugă sau îi distrugem. Dacă sunt mai multe, Vântul Neînfricat stă pe lângă Săgeata Mării, ca s-o apere, în timp ce restul flotei se luptă.

Tyrion încuviinţă. In cel mai rău caz, mica Săgeata a Mării trebuia să fie capabilă să

scape de urmăritori. O corabie micuţă, cu pânze mari, Săgeata Mării era mai iute decât orice navă de război, sau cel puţin aşa susţinea căpitanul ei. Odată ajunsă la Braavos, Myr-cella ar trebui să fie în siguranţă. Il trimitea cu ea pe Ser Arys Oakheart, care jurase să-i fie scut protector, şi îi angajase pe Braavosi să o ducă restul drumului până la Suliţa Soarelui. Chiar şi Lordul Stannis ar ezita să trezească mânia celui mai mare şi mai puter¬nic dintre Oraşele Libere. Călătoria de la Debarca¬derul Regelui la Dorne trecând pe la Braavos nu era nici pe departe traseul cel mai direct, dar era cel mai sigur... Sau cel puţin aşa spera.

Dacă Lordul Stannis ar şti despre această călătorie, n-ar putea alege un moment mai bun să-şi trimită flota împotriva noastră. Tyrion aruncă o privire spre locul unde Râul Repede se vărsa în Golful Apei Negre şi fu uşurat să nu vadă nici urmă de corăbii în largul orizont verde. După ultimele informaţii, flota Bara-theonilor era încă acostată la

Debarcaderul Regelui, unde Ser Cortnay Penrose continua să-i înfrunte pe asediatori în numele defunctului Renly. Intre timp, turnurile lui Tyrion erau pe trei sferturi terminate.

Chiar şi acum, oamenii ridicau blocuri grele de piatră, aşezându-le şi înjurându-1, fără

îndoială, pentru că-i obliga să lucreze în timpul festivităţilor. Lasă-i să înjure. încă două

săptămâni, Stannis, de atât mai am nevoie. încă două săptămâni şi va fi gata.

Tyrion îşi privi nepoata îngenunchind înaintea înaltului Septon ca să primească

binecuvântarea pen-tru călătorie. Lumina soarelui se oglindea în coroana lui de cristal şi revărsa curcubeie pe chipul ridicat al Myrcellei. Zgomotul râului făcea imposibil să li se audă rugăciunile. Tyrion spera că zeii aveau urechi mai agere. înaltul Septon era gras cât o casă şi mai pom¬pos şi mai lung la vorbă chiar decât Pycelle. Destul, bătrâne, încheie, gândi iritat Tyrion. Zeii au lucruri mai bune de făcut decât să te asculte pe tine, şi eu la fel.

Când, în sfârşit, se termină cu zumzăitul şi mor-măielile, Tyrion îşi luă rămas-bun de la căpitanul Ciocanului lui Robb.

- Du-mi nepoata în siguranţă la Braavos şi la în-toarcere te va aştepta rangul de cavaler, îi promise el.

In timp ce cobora pasarela abruptă către chei, Tyrion simţea ochi duşmănoşi îndreptaţi asupra lui. Galera se legăna încet şi mişcarea de sub picioare îl făcu să se clatine mai tare ca niciodată. Pun pariu că le-ar plăcea să râdă pe înfundate. Nimeni nu îndrăzni, nu pe faţă, deşi auzea mormăieli amestecate cu scâr-ţâitul lemnului, al sforii şi al apei ce năvălea în jurul pilonilor. Nu mă iubesc, gândi el. Ei bine, nu-i de mi¬rare. Sunt bine hrănit şi hidos, iar ei mor de foame.

Bronn îl însoţi prin mulţime, pentru a se alătura surorii sale şi fiilor ei. Cersei îl ignoră, preferând să-şi dăruiască zâmbetele vărului lor. Tyrion o privi cum îl vrăjeşte pe Lancel, cu ochii ei verzi ca şirul de sma¬ralde din jurul

gâtului alb, subţire, şi îşi zâmbi şiret. Iţi cunosc secretul, Cersei, gândi el. Sora lui trimisese adesea după înaltul Septon în ultimul timp, să

caute binecuvântarea zeilor în apropiata luptă cu Lordul Stannis... Sau cel puţin aşa voia să-

1 facă să creadă, într-adevăr, după o vizită scurtă la Marele Sept al lui Baelor, Cersei

îmbrăcă o mantie simplă, maro, de călătorie şi se furişă să se întâlnească cu un anumit cavaler rătăcitor cu numele neverosimil de Ser Os-mund Kettleblack şi cu fraţii săi, la fel de dezgus¬tători, Osney şi Osfryd. Lancel îi povestise despre ei. Cersei intenţiona să-i folosească pe fraţii Kettle¬black pentru a-şi cumpăra propria oaste de mercenari.

Ei bine, n-are decât să se bucure de intrigile sale. Era mult mai dulce când avea impresia că e mai deşteaptă decât el. Fraţii Kettleblack o vor fermeca, îi vor lua banii şi îi vor promite tot ce le va cere şi, de ce nu, dacă Bronn făcea acelaşi lucru? Pungaşi bine¬voitori toţi trei, fraţii erau de fapt mult mai pricepuţi în arta amăgirii decât fuseseră

vreodată la vărsarea de sânge. Cersei reuşise să-şi cumpere trei tobe gău¬noase: vor scoate toate bubuiturile fioroase de care avea ea nevoie, dar înăuntru nu era nimic. Pe Tyrion asta îl amuza nespus.

Trâmbiţele începură să răsune când Steaua Leului şi Lady Lyanna se desprinseră de ţărm, înaintând în josul râului pentru a deschide calea pentru Săgeata Mării Dinspre mulţimea adunată de-a lungul malului se ridicară câteva ovaţii, firave şi rătăcite ca norii care goneau în înaltul cerului. Myrcella zâmbi şi făcu semn cu mâna de pe punte. In spatele ei stătea Arys Oak-heart, cu mantia albă fluturând. Căpitanul ordonă să se desfacă parâmele şi vâslaşii traseră Săgeata Mării în curentul puternic al Apei Negre, unde pânzele sale se deschiseră în vânt ca petalele unei flori - pânze albe, obişnuite, după cum insistase Tyrion,

nu roşul aprins al Lannisterilor. Prinţul Tommen plângea cu suspine.

- Scânceşti ca un prunc de ţâţă, îi şuieră fratele lui. Prinţii nu plâng niciodată.

- Prinţul Aemon Cavalerul Dragon a plâns în ziua în care Prinţesa Naesys s-a căsătorit cu fratele lui, Aegon, zise Sansa Stark, iar gemenii Ser Attyk şi Ser Erryk au murit cu lacrimi pe obraji după ce fiecare i-a dat celuilalt lovitura mortală.

- Taci sau îl pun pe Ser Meryn să-ţi dea ţie o lovitură mortală, îi spuse Joffrey logodnicei sale.

Tyrion aruncă o privire către sora sa, dar Cersei era preocupată de ceea ce îi spunea Ser Balon Swann. Poate fi cu adevărat atât de oarbă la ceea ce este el? se întrebă.

In larg, Vântul Neînfricat îşi desfăcu vâslele şi străluci în aval în spatele Săgeţii Mării. La urmă venea Ciocanul Regelui Robert, mândria flotei regale, sau cel puţin a acelei părţi care nu plecase anul trecut la Piatra Dragonului, cu Stannis. Tyrion alesese corăbiile cu grijă, evitându-le pe cele ale căror căpitani ar fi putut să fie de o loialitate îndoielnică, după spusele lui Varys... Dar cum loialitatea lui Varys însuşi eu îndoielnică, rămânea o anumită doză de incertitudine. Mă bizui prea mult pe Varys, cugetă el. Am nevoie de propriii mei informatori Nu că în ei aş avea încredere. încrederea te poate duce la pierzanie.

îşi puse din nou întrebări despre Degeţel. Nu se mai auzise nimic despre Petyr Baelish de când plecase la Podul Amar. Asta putea să nu însemne nimic, sau totul. Nici măcar Varys nu-şi dădea seama. Eunucul sugerase că probabil Degeţel avusese parte de vreo nenorocire pe drum. Poate chiar fusese omorât. Ty¬rion pufnise în semn de batjocură.

- Dacă Degeţel e mort, atunci eu sunt un uriaş. Mai degrabă familia Tyrell se sustrăgea de la căsătoria propusă. Tyrion nu-i putea învinui. Daca aş fi în locul lui Mace Tyrell, aş

prefera să am capul lui Joffrey într-o ţeapă decât mădularul lui în fiica mea.

Mica flotă intrase binişor în golf când Cersei sugeră că era timpul să plece. Bronn aduse calul lui Tyrion şi îl ajută să încalece. Asta era sarcina lui Podrick Payne, dar pe el îl lăsaseră la Fortăreaţa Roşie. Mer¬cenarul era o prezenţă mai liniştitoare decât ar fi fost băiatul.

Străzile înguste erau străjuite de oamenii Gărzii Oraşului, ţinând mulţimea la distanţă

cu mânerele suliţelor. Ser Jacelyn Bywater o luă înainte, în fruntea unui dispozitiv de lăncieri călare, în cămăşi negre de zale şi cu mantii aurii. In urma lui veneau Ser Aron Santagur şi Lordul Balon Swann, purtând stindardele regale, leul Lannisterilor şi cerbul încoronat al Ba-ratheonilor.

Regele Joffrey îi urma călare pe un buiestraş gri şi înalt, cu o coroană aurie aşezată pe buclele-i aurii. Sansa Stark călărea o iapă roaibă, lângă el, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, cu părul des, castaniu-roşcat, revărsat pe umeri, sub o plasă din pietre ale lunii. Cuplul era flancat de doi oşteni din Garda Regală, Câinele la dreapta Regelui şi Ser Man-don Moore la stânga Sansei Stark.

In urma lor venea Tommen, smiorcăindu-se, împreună cu Ser Preston Greenfield, în armură şi cu mantia lui albă, apoi Cersei, însoţită de Ser Lancel şi apărată de Meryn Trant şi

Boros Blount. Tyrion era aliniat lângă sora lui. După ei veneau înaltul Septon, în lectică, şi un lung alai de curteni - Ser Horas Redwyne, Lady Tanda şi fiica ei, Xho, Lordul Gyles Rosby şi ceilalţi. O coloană dublă de străjeri mergea în urma grupului.

Nespălaţii se holbau la călăreţi cu înăbuşită ran-chiună, din spatele şirului de lăncieri.

Nu-mi place asta câtuşi de puţin, gândi Tyrion. Bronn avea vreo două¬zeci de mercenari împrăştiaţi prin mulţime, cu ordin să stârpească din faşă orice tulburare. Probabil că Cersei îi întrebuinţa în mod similar pe fraţii Kettle¬black. Cumva, Tyrion avu impresia că asta nu era de mare folos. Când focul se încinge prea tare, nu poţi opri fiertura să se prindă

aruncând un pumn de rădă¬cini în oală.

Traversară Piaţa Negustorilor de Peşte şi trecura pe lângă Aleea Noroioasă, înainte de a o apuca prin îngustul, cotitul Cârlig, pentru a-şi începe urcuşul către Muntele lui Aegon.

Când tânărul rege trecu prin preajmă, câteva glasuri se ridicară, strigând: „Joffrey! Trăiască!

Trăiască!", dar la fiecare om care se alătura aclamaţiilor, alţi o sută rămâneau tăcuţi.

Lannisterii trecură printr-o mare de bărbaţi zdrenţăroşi şi femei flămânde, înfruntând un ocean de priviri neiertă¬toare. Chiar în faţa lui Tyrion, Cersei râdea de ceva ce-i spusese Lancel, dar el bănuia că veselia ei era prefăcută. Nu putea fi indiferentă la freamătul din jurul lor, dar sora lui crezuse mereu de cuviinţă să braveze.

La jumătatea drumului, o femeie care bocea îşi făcu loc printre doi străjeri şi fugi în stradă, în faţa regelui şi-a însoţitorilor lui, ţinând deasupra capului trupul neînsufleţit al copilaşului ei. Era vânăt şi um-flat, grotesc, dar adevărata oroare se afla în ochii ma-mei.

Pentru o clipă, Joffrey dădu impresia că are de gând să o doboare, dar Sansa Stark se aplecă

şi îi spuse ceva. Regele se scotoci în pungă şi îi azvârli femeii o monedă de argint. Moneda ricoşa de pe trupul co¬pilului şi se rostogoli sub picioarele mantiilor aurii şi în mulţime, unde o duzină de oameni începură să se bată pentru ea. Mama nici nu clipi. Braţele ei osoase tremurau sub povara trupului mort al fiului ei.

- Las-o, îi strigă Cersei regelui, nu poate fi ajutată, sărmana.

Mama o auzi. Glasul reginei pătrunsese cumva în mintea răvăşită a femeii. Faţa ei trasă se strâmbă cu dezgust:

- Târfă! zbieră ea. Târfa Regicidului! Curvă inces-tuoasă! Copilul mort îi căzu din braţe ca un sac de făină când arătă cu mâna spre Cersei. Curvă! Curvă!

Tyrion nu observă cine a aruncat bălegarul. Auzi doar icnetul Sansei şi înjurătura răcnită a lui Joffrey, iar când

întoarse capul, regele îşi ştergea murdăria maronie de pe obraz. Bălegarul rămase lipit în părul lui auriu şi împrăştiat pe picioarele Sansei.

- Cine a aruncat? zbieră Joffrey. îşi înfipse dege-tele în păr, făcu o grimasă furioasă şi azvârli cât colo 0 mână de bălegar. Il vreau pe cel care a aruncat asta! ţipă el. O sută de dragoni de aur pentru omul care mi-1 predă.

- A fost aici, sus! strigă cineva din mulţime. Regele dădu pinteni calului, rotindu-se pentru a cerceta acoperişurile şi balcoanele deschise de deasupra lor. In mulţime, oamenii făceau semne, îi arătau, înjurân-du-se unul pe altul şi înjurându-1 pe rege.

- Te implor, înălţimea Ta, lasă-1 în pace, se rugă Sansa.

Regele nu îi acordă nici o atenţie.

- Aduceţi-mi-1 pe omul care a aruncat mizeria aia! porunci Joffrey. O va linge de pe trupul meu, altfel îşi va pierde capul. Câine, tu, adu-mi-1 aici!

Supus, Sandor Clegane coborî din şa, dar nu avea cum să străbată zidul de carne vie, cu atât mai puţin să ajungă sus. Cei care se aflau mai aproape de el în cepură să se vânzolească şi să se înghiontească pentru a scăpa, în vreme ce alţii se împingeau în faţă, ca sa vadă. Tyrion mirosi dezastrul.

- Clegane, las-o baltă. Omul a fugit de mult.

- Il vreau!Joffrey arătă spre acoperiş. A fost acolo, sus! Câine, taie prin mulţime şi adu...

Un tumult de sunete îi înecă ultimele cuvinte, un tunet nestăvilit de furie, de teamă şi de ură, care îi înghiţi din toate părţile.

- Bastardule! îi strigă cineva lui Joffrey. Monstru bastard!

Alte glasuri îi strigară reginei „Târfă" şi „Curvă incestuoasă", iar Tyrion era bombardat cu strigăte de „Monstrule" şi „Jumătate de om!" Tyrion auzi alţi câţiva oameni strigând „Dreptate" şi „Robb, Regele Rob, Tânărul Lup", „Stannis" şi chiar „Renly". Din ambele părţi ale străzii,

mulţimea se împingea în mâ-nerele suliţelor, în timp ce mantiile

aurii se căzneau să ţină mulţimea în loc. Pietre şi bălegar şi alte lucruri şi mai murdare le zburau pe deasupra capetelor.

- Hrăneşte-ne, ţipă o femeie.

- Pâine, tună un bărbat din spatele ei. Vrem pâine, bastardule!

Intr-o clipită, o mie de glasuri preluară lozinca. Regele Joffrey, Regele Robb şi Regele Stannis fură uitaţi, Regele Pâine domnind singur. „Pâine" voci-ferară ei, „Pâine, pâine!".

Tyrion dădu pinteni calului, lângă sora sa, ţipând:

- înapoi la castel! Acum!

Cersei îl aprobă cu o scurtă aplecare a capului, iar Ser Lancel îşi scoase sabia din teacă. In fruntea co-loanei, Jacelyn Bywater răcnea ordine. Călăreţii lui îsi coborâră lăncile şi înaintară în dispozitiv de luptă. Regele, încordat, îşi rotea calul în cercuri, în timp ce peste cordonul de mantii aurii se întindeau mâini, încercând să-1 atingă. O mână reuşi să-1 apuce de pi-cior, dar numai pentru o clipă. Sabia lui Ser Mandon spintecă, despărţind mâna de încheietură.

- Fugi! îi strigă Tyrion nepotului său, plesnind cu putere crupa calului. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezând, şi făcu un salt înainte, spul-berând mulţimea în faţa lui.

Tyrion se vârî în spatele regelui. Bronn ţinu pasul, cu sabia în mână. O piatră ascuţită

zbură pe lângă capul lui şi o varză putrezită se sfărâmă de scutul lui Ser Mandor. La stânga lor, trei mantii aurii se pră¬buşiră sub presiunea mulţimii, şi pe urmă gloata nă¬văli, călcând în picioare oamenii căzuţi. Câinele se pierduse în spate, dar calul său galopa, fără

stăpân, în urma lor. Tyrion îl văzu pe Aron Santagar tras jos din şa, cu cerbul auriu cu negru al Baratheonilor smuls din mâini. Ser Balon aruncă leul Lannisterilor pentru a-şi scoate sabia lungă. Lovea în stânga şi-n dreapta, în timp ce

steagul căzut era sfâşiat, iar mii de bucăţi zdrenţuite se spulberară ca nişte frunze purpurii în bătaia furtunii. Intr-o clipă se risipiră. Cineva se clătină în faţa calului lui Joffrey şi zbieră când regele trecu peste el. Dacă

fusese bărbat, femeie sau copil, Tyrion n-ar fi putut spune. Joffrey galopa lângă el, palid la faţă, cu Ser Mandon Moore, o umbra albă, la stânga sa.

Şi, dintr-odată, întreaga nebunie rămase în urmii; traversau în tropot de copite piaţa pavată care dădea spre turnul de pază al castelului. Un şir de suliţasi străjuia porţile. Ser Jacelyn se întorcea cu lăncierii lui, gata pentru un nou atac. Suliţele se dădură în lături pentru a face loc lungului alai regesc să treacă pe sub poarta-ghilotină. Zidurile roşiatice se înălţau în jurul lor, liniştitor de înalte, înţesate de arcaşi.

Tyrion nu-şi amintea când a descălecat. Ser Man-don îl ajuta pe regele zdruncinat să

coboare de pe cal, când Cersei, Tommen şi Lancel trecură de porţi cu Ser Meryn şi Ser Boros imediat în urma lor. Boros avea sabia mânjită de sânge, iar lui Meryn îi fusese sfâşiată de pe spate mantia albă. Ser Balon apăru fără coif, cu calul spumegând şi cu gura însângerată. Horas Redwyne o aducea pe Lady Tanda, pe jumătate înne¬bunită de teamă

pentru fiica ei, Lollys, care fusese doborâtă din şa şi lăsată în urmă. Lordul Gyles, mai pământiu la faţă ca oricând, bolborosi o poveste de¬spre cum îl văzuse pe înaltul Septon azvârlit din lectică, urlând rugăciuni în timp ce mulţimea îl călca în picioare. Jalabbar Xho zise că are impresia că 1-a văzut pe Ser Preston Greenfield din Garda Regală gonind înapoi către lectica răsturnată a înaltului Sep¬ton, dar nu era sigur.

Tyrion auzi, ca prin vis, un maester întrebându-1 lacă e rănit. Traversă cu greu curtea, către locul unde se afla nepotul său, cu coroana acoperită de bălegar cazută într-o parte.

- Trădători, bolborosea Joffrey surescitat. Vor plăti cu capul, toţi, o să...

Piticul îi dădu o palmă peste faţa îmbujorată, atât ne puternic încât coroana îi zbură de pe cap lui Joffrey. Pe urmă îl îmbrânci cu ambele mâini, doborându-1 la pământ.

- Nebun nenorocit şi orb!

- Erau trădători, scânci de jos Joffrey. M-au înju-rat şi m-au atacat!

- Tu ţi-ai asmuţit dulăul împotriva lor! Ce ţi-ai imaginat că vor face? Ai crezut că vor pleca genun-chiul cu umilinţă în timp ce Câinele scurtează câteva mădulare? Ţânc răsfăţat şi fără minte ce eşti, l-ai ucis pe Clegane şi zeii ştiu pe câţi alţii, şi cu toate acestea tu nu te alegi cu nici o zgârietură! Fii blestemat! Il lovi cu piciorul. Senzaţia era atât de plăcută încât ar fi continuat să-1 lovească, dar Ser Mandon Moore îl trase la o parte, în timp ce Joffrey urla de durere, şi pe urmă veni rândul lui Bronn să-1 ia în primire. Cersei îngenunche lângă

fiul ei, în vreme ce Ser Balon Swann îl potolea pe Ser Lancel. Tyrion se eliberă din strânsoarea lui Bronn.

- Câţi mai sunt încă acolo? ţipă el, adresându-se nimănui şi tuturor.

- Fiica mea, strigă Lady Tanda. Vă rog, cineva trebuie să se întoarcă după Lollys...

- Ser Preston nu s-a întors, raportă Ser Boros Blount, nici Aron Santagar.

- Nici Doica, zise Horas Redwyne. Aceasta era porecla cu care ceilalţi scutieri îl potcoviseră pe Tyrek Lannister.

Tyrion îşi roti privirea prin curte.

- Unde e fata Stark?

La început nu răspunse nimeni. In cele din urmă, Joffrey spuse:

- Era lângă mine. Nu ştiu unde s-a dus. Tyrion îşi apăsă cu putere degetele pe tâmplele

care îi pulsau. Dacă Sansa Stark păţise ceva, Jaime era ca şi mort.

- Ser Mandor, tu ai fost apărătorul ei. Ser Mandon Moore rămase netulburat.

- Când au năvălit în jurul Câinelui, primul gând mi-a fost la rege.

- Şi bine ai făcut, interveni Cersei. Boros, Meryn, întoarceţi-vă şi căutaţi-o pe fată.

- Şi pe fiica mea, suspină Lady Tanda. Vă rog, domnilor...

Ser Boros nu păru mulţumit de perspectiva de a

părăsi adăpostul castelului.

- Înălţimea Ta, îi spuse el reginei, poate că la ve-derea mantiilor noastre albe gloata se va înfuria.

Tyrion înghiţise prea mult.

- Lua-ţi-ar Ceilalţi nenorocitele de mantii albe! Scoateţi-le dacă vă temeţi să le purtaţi, nerodule... Dar Gasiţi-o pe Sansa Stark, altfel, îţi jur, îl voi pune pe Shagga să-ţi crape căpăţâna aia urâtă în două să văd dacă e altceva înăuntru în afară de caltaboş.

Ser Boros era roşu ca racul de furie.

- Tu mă faci pe mine urât, tu? Dădu să ridice sabia însângerată pe care o ţinea încă

strâns în pumnul înmănuşat în zale. Bronn îl îmbrânci pe Tyrion în spatele lui, fără

menajamente.

- încetaţi! tună Cersei. Boros, vei face aşa cum ţi se cere, sau vom găsi pe altcineva care să poarte man-tia aia. Jurământul tău...

- Iat-o acolo! strigă Joffrey arătând cu degetul. Sandor Clegane intră sprinten pe poartă, călare pe

gonaciul roib al Sansei. Fata era aşezată în spatele lui, înconjurând strâns, cu ambele braţe, pieptul Câinelui. Tyrion îi strigă:

- Eşti rănită, Lady Sansa?

Sângele şiroia pe fruntea Sansei, dintr-o rană adâncă la cap.

- Au... au aruncat cu obiecte... Pietre şi noroi, ouă... Am încercat să le spun că nu am nici o bucată de pâine să le

dau. Un bărbat a încercat să mă tragă jos din şa. Câinele 1-a omorât, cred... Braţul lui... Ochii i se dilatară şi Sansa îşi acoperi gura cu o mână. I-a tăiat braţul.

Clegane o ridică din şa, aşezând-o jos. Mantia lui albă era sfâşiată şi pătată, şi printr-o gaură din mâneca stângă se prelingea sânge.

- Micuţa pasăre sângerează. Cineva s-o ducă îna-poi în colivie şi să vadă de rana ei.

Maester Frenken se repezi să-i dea ascultare.

- I-au făcut felul lui Santagar, continuă Câinele. Patru bărbaţi îl ţineau la pământ şi îl loveau pe rând cu un bolovan. I-am scos maţele unuia dintre ei, nu că asta i-ar mai fi fost lui Ser Aron de vreun folos.

Lady Tanda se apropie de el.

- Fiica mea...

- N-am văzut-o.

Câinele îşi roti privirea prin curte, încruntându-se.

- Unde mi-e calul? Dacă i se întâmplă ceva calului j ăluia, cineva va da socoteală.

- A alergat cu noi o bucată de vreme, zise Tyrion, dar nu ştiu ce s-a ales de el după

aceea.

- Foc! strigă o voce din turnul de pază. Lorzii mei, e foc în oraş. Fundătura Puricilor e în flăcări.

Tyrion era frânt de oboseală, dar nu era timp

pentru disperare.

- Bronn, ia câţi oameni ai nevoie şi vezi să nu fie atacate rezervele de apă. Zeii fie milostivi, focul săl-batic! Daca ajunge vreo vâlvâtaie la el... Putem să pierdem Fundătura Puricilor dacă trebuie, dar sub nici o formă focul nu trebuie să ajungă la Sala Alchi-miştilor, s-a înţeles? Clegane, vei merge cu el.

Preţ de o fracţiune de secundă, Tyrion avu impre-sia că a zărit teama în ochii întunecaţi ai Câinelui. Focul, îşi dădu el seama. Lua-m-ar Ceilalţi, bineînţeles ca urăşte focul, l~a

gustat din plin. Expresia dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de obişnuitul chip încruntat al lui Clegane.

I - Voi merge, zise el, dar nu la porunca ta. Tre¬buie să găsesc calul acela.

Tyrion se întoarse către cei trei cavaleri rămaşi din Garda Regală.

- Fiecare dintre voi veţi fi escorta câte unui ves-titor. Ordonaţi oamenilor să se întoarcă la casele lor. Oricine va fi găsit pe străzi după ultimul sunet al clopotului de seară

va fi omorât.

- Locul nostru este lângă rege, zise Ser Meryn. Cersei sări ca o viperă.

- Locul tău e acolo unde fratele meu spune că este. Mâna vorbeşte cu glasul regelui însuşi şi nesupunerea înseamnă trădare.

Boros şi Meryn schimbară o privire.

- Să purtăm mantiile, înălţimea Ta? întrebă Ser Boros.

- Mergeţi goi, din partea mea. Poate aşa le-aţi reaminti că sunteţi bărbaţi. Se pare că

au uitat după ce au văzut cum v-aţi purtat acolo, pe stradă.

Tyrion o lăsă pe sora lui să-şi reverse furia. Capul îi bubuia. Avea impresia că simte miros de fum, deşi probabil era doar mirosul nervilor lui încinşi.

Două dintre Ciorile de Piatră străjuiau uşa Tur-nului Mâinii.

- Aduceţi-mi-1 pe Timett, fiul lui Timett.

- Ciorile de Piatră nu aleargă scheunând după Oameni Arşi, îl informă semeţ unul dintre sălbatici.

Pentru o clipă, Tyrion uitase cu cine avea de-a face.

- Atunci, găsiţi-mi-1 pe Shagga.

- Shagga doarme.

Făcu un efort să nu ţipe.

- Treziţi-1.

- Nu e uşor lucru să-1 trezeşti pe Shagga, fiul lui Dolf, se plânse omul. Furia lui e înspăimântătoare.

Se îndepărtă bombănind.

Shagga intră căscând şi scărpinându-se.

- Jumătate din oraş e răsculat, cealaltă jumătate e în flăcări, iar Shagga zace sforăind, zise Tyrion.

- Lui Shagga nu-i place apa noroioasă de-aici, aşa că trebuie să bea berea ta proastă şi vinul tău acru, şi după asta îl doare capul.

- Shae se află în castelul de lângă Poarta de Fier. Vreau să te duci la ea şi să o păzeşti, orice s-ar întâmpla.

Uriaşul zâmbi, cu dinţii - o crevasă galbenă în sălbăticia păroasă a bărbii sale.

- Shagga o va aduce aici.

- Ai grijă numai să nu păţească nimic. Spune-i că voi veni la ea îndată ce voi putea.

Poate chiar în noap¬tea asta, sau, cu siguranţă, mâine.

La căderea serii, oraşul era încă răvăşit, deşi Bronn raportă că focurile erau stinse şi cea mai mare parte dintre bandele răzleţe se împrăştiaseră. Oricât ar fi tânjit după alinarea pe care o găsea în braţele lui Shae, Tyrion îşi dădu seama că nu va merge nicăieri în noaptea aceea.

Ser Jacelyn Bywater îi aduse lista măcelului în timp ce îşi lua cina - clapon rece şi pâine neagră -în penumbra solariului său. Lumina amurgului pie¬rise deja în întuneric, dar când slujitorii veniseră să-i aprindă lumânările şi să-i facă un foc în cămin, Ty-rion uriaşe la

ei şi-i pusese pe fugă. Starea lui de spirit era la fel de întunecată ca şi camera, iar Bywater nu spuse nimic care s-o lumineze.

Lista celor ucişi îl avea în frunte pe înaltul Septon, sfâşiat în timp ce îşi striga zeii, cerându-le îndurare. Oamenii flămânzi nu au o părere prea bună despre preoţii prea graşi ca să poată umbla, cugetă Tyrion.

Trupul lui Ser Preston nu fusese observat la în-ceput, mantiile aurii căutaseră un cavaler în armură albă, dar el fusese înjunghiat şi ciopârţit cu atâta cru-zime încât era roşu-maroniu din cap până-n picioare.

Ser Aron Santagar fusese găsit într-un şanţ, cu capul un terci roşu înăuntrul coifului zdrobit.

Fiica lui Lady Tanda îşi pierduse fecioria, siluită, în spatele unei tăbăcării, de câteva zeci de bărbaţi care urlau. Mantiile aurii o găsiră umblând goală pe Uliţa Osânzei.

Tyrek era dat dispărut, ca şi coroana de cristal a înaltului Septon. Nouă mantii aurii fuseseră omorâte, patruzeci rănite. Nimeni nu se sinchisise să numere câţi oameni de rând muriseră.

- Vreau să mi-1 găsiţi pe Tyrek, viu sau mort, zise tăios Tyrion când Bywater termină.

Nu e decât un copil. Fiul defunctului meu unchi Tygett. Tatăl lui a fost întotdeauna bun cu mine.

- Il vom găsi. La fel şi coroana septonului.

- Coroana septonului n-au decât să şi-o bage Ceilalţi undeva, din partea mea.

- Când m-ai numit pe mine la comanda Gărzii, mi-ai spus că vrei adevărul gol-goluţ, întotdeauna.

- Cumva, am senzaţia că n-o să-mi placă deloc ce eşti pe cale să-mi spui, zise Tyrion posomorât.

- Astăzi avem în mână oraşul stăpâne, dar nu pot face nici un fel de promisiuni pentru ziua de mâine. Cazanul stă să dea în foc. Atât de mulţi hoţi şi cri-minali sunt pretutindeni, încât nici o casă nu e în siguranţă, dizenteria se răspândeşte în bordeluri, de-a lungul Cotului Scursorii nu poţi cumpăra nimic de mâncare cu o monedă de aramă sau de argint. Unde înainte nu auzeai decât mormăieli din şanţ, acum se vorbeşte deschis despre trădare în sălile ghildelor şi în pieţe.

- Ai nevoie de mai mulţi oameni?

- Nu am încredere nici în jumătate dintre oamenii pe care îi am acum. Slynt a triplat Garda, dar nu e des¬tul să porţi mantie aurie ca să fii străjer. Există oamenii destoinici şi devotaţi printre noii recruţi, dar în acelaşi timp, mai multe brute, beţivani, laşi şi trădători decât ai vrea să ştii. Sunt

prost pregătiţi şi nedisciplinaţi, si nu îi apără decât propria piele.

Dacă se va ajunge la luptă, mă tem că nu vor rezista.

- Nu m-am aşteptat niciodată să reziste, răspunse Tyrion. Odată zidurile noastre sfărmate, suntem pierduţi, am ştiut asta de la început.

- Oamenii mei se trag în marea lor majoritate din popor. Umblă pe aceleaşi străzi, beau în aceleaşi crâşme, îşi înfulecă mâncarea în aceleaşi maghernite. Eunucul tău ar fi trebuit să-ţi spună că la Debarca-derul Regelui Lannisterii nu sunt prea iubiţi. Mulţi îşi mai amintesc şi acum cum nobilul tău tată a jefuit oraşul când Aerys i-a deschis porţile. Se vorbeşte pe la colţuri că zeii ne pedepsesc pentru păcatele Casei noastre - pentru crima comisă de fratele tău asupra Regelui Aerys, pentru măcelărirea copiilor lui Rha-egar, pentru executarea lui Eddard Stark şi pentru cruzimea justiţiei lui Joffrey. Unii vorbesc deschis despre cât de bine mergeau lucrurile pe vremea când rege era Robert şi sugerează că ar veni din nou vre¬muri mai bune dacă pe tron ar fi Stannis. In prăvălii, în crame şi în bordeluri, lucrurile astea se aud - şi în barăci şi prin cazărmi, din păcate.

- îmi urăsc familia, asta vrei să-mi spui?

- Da, şi se vor întoarce împotriva ei dacă se iveşte ocazia.

- Şi împotriva mea?

- Intreabă-ţi eunucul.

- Eu te întreb pe tine.

Ochii adânciţi în orbite ai lui Bywater întâlnra ochii asimetrici ai piticului şi nu clipiră.

- Mai cu seamă împotriva ta, stăpâne.

- Mai cu seama? Nedreptatea aproape îl sufoca.

- Joffrey a fost cel care le-a spus să îşi mănânce morţii, cel care şi-a asmuţit câinii asupra lor. Cum mă pot învinovăţi pe mine?

- înălţimea Sa e doar un băieţandru. Pe la colţuri se spune că are sfătuitori răi. Regina nu a fost nici odată cunoscută ca

o prietenă a celor mulţi, nici Lor-dul Varys nu a fost numit Păianjenul de drag ce le era de el, dar pe tine te învinuiesc cel mai mult. Sora ta şi eunucul au fost aici când vremurile au fost mai bune sub domnia Regelui Robert, dar tu nu ai fost.

Se spune că ai umplut oraşul de mercenari plini de ifose, de brute care iau ce vor şi nu respectă nici o lege în afară de legea lor. Se spune că l-ai exilat pe Janos Slynt din cauză că

l-ai găsi prea sincer şi prea cinstit pentru gustul tău. Te-au văzut azvârlindu-1 pe blândul şi înţeleptul Pycelle în temniţă când a îndrăz¬nit să-şi ridice glasul împotriva ta. Unii susţin chiar că ai de gând să pui stăpânire pe Tronul de Fier.

- Da, în plus sunt un monstru, hidos şi deformat, nu uita asta niciodată. îşi încleşta pumnul. Am auzit destul. Avem treabă amândoi. Lasă-mă.

Poate ca nobilul meu tată avea dreptate să mă dis-preţuiască în toţi aceşti ani, dacă asta e tot ce pot realiza, gandi Tyrion după ce rămase singur. îşi coborî pri-virea la rămăşiţele cinei şi i se întoarse stomacul pe

dos la vederea claponului rece şi unsuros. Dezgustat,il il impinse la o parte, îl strigă pe Pod şi îl trimise să-i

cheme degrabă pe Varys şi pe Bronn. Sfătuitorii mei cei mai de încredere sunt un eunuc şi un mercenar, iar doamna mea este o târfă. Ce spune asta despre mine?

Când sosi, Bronn se plânse de întuneric şi insistă sa se facă un foc în vatră. Ardea cu flacăra vie pe când Varys îşi făcu apariţia.

- Unde-ai fost? întrebă Tyrion.

- Cu treburile regelui, dragă stăpâne.

- A, da, regele, mormăi Tyrion. Nepotului meu nu i se cuvine să stea nici pe o privată, darămite pe Tronul de Fier.

Varys ridică din umeri.

- Un ucenic trebuie să înveţe de la cineva meseria.

- Jumătate dintre ucenicii de pe Aleea Puturoasă ar putea domni mai bine decât acest rege al tău.

Bronn se aşează la masă în faţa lui şi smulse o bu-cată de clapon. Tyrion îşi făcuse un obicei din a ig-nora frecventele insolenţe ale mercenarului, dar în seara aceasta îl găsea iritant.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi dat permisiunea să-mi termini cina.

- Nu păreai că o mănânci, zise Bronn cu gura plină de carne. Oraşul moare de foame, e o crimă să iroseşti mâncarea. Ai nişte vin?

Imediat o sa vrea sa i-l torn eu, gândi Tyrion ameninţător.

- Mergi prea departe, îl preveni el.

- Iar tu nu mergi niciodată destul de departe. Bronn aruncă osul pe jos. Te-ai gândit vreodată ce uşoară ar fi viaţa dacă celălalt s-ar fi născut primul? îşi vârî degetele în clapon şi smulse o mână plină de carne. Plângăciosul, Tommen. Se pare c-ar face orice i s-ar spune, aşa cum ar trebui să facă un rege bun.

Un fior îi trecu lui Tyrion pe şira spinării când îşi dădu seama unde bătea mercenarul.

Dacă Tommen ar fi rege... Tommen putea deveni rege într-un singur fel. Nu, nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva. Joffrey era sânge din sângele lui şi era fiul lui Jaime, în aceeaşi măsură în care era fiul lui Cersei.

- Aş putea să pun să ţi se taie capul pentru ce ai spus, îi zise lui Bronn, dar mercenarul se mulţumi sa rada.

- Prieteni, interveni Varys, cearta nu ne e de nici un folos. Vă rog pe amândoi, luaţi-vă

inima-n dinţi.

- - A cui inimă? întrebă Tyrion cu amărăciune. Ii treceau prin minte mai multe variante ademenitoare.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose nu purta armură. Călărea un armăsar roib, iar stegarul lui unul sur. Deasupra lor flutura cerbul încoronat al Baratheonilor şi penele încrucişate ale Casei Penrose, albe pe fond roşcat. Barba proeminentă a lui Ser Cortnay era tot roşcată, deşi capul îi era cu totul pleşuv.

Dacă dimensiunea şi măreţia suitei regale îl impresionau, asta nu se vedea pe chipul lui ofilit.

Se apropiară zornăindu-şi lanţurile şi zăngănin-du-şi zgomotos armurile. Până şi Davos purta ar¬mură, deşi nu-şi putea da seama de ce; umerii şi şalele îl dureau de la povara cu care nu era deprins. Il în¬curca şi-1 făcea să se simtă ridicol şi se întreba din nou de ce se afla aici. Nu sunt eu cel care să pună sub semnul întrebării poruncile regelui, şi totuşi...

Fiecare om din detaşament era de obârşie mai no-bilă şi de rang mai înalt decât Davos Seaworth, şi măreţii lorzi străluceau în lumina zorilor. Armurile lor sclipeau de oţelul argintat şi de încrustaţiile din aur, iar coifurile de război le erau abundent decorate cu panaşe, cu pene şi cu animale heraldice meşteşugit făurite, cu ochi din nestemate. Stannis însuşi părea nelalocul lui în această companie somptuoasă şi mag-nifică.

Ca şi Davos, regele era îmbrăcat în veşminte de lână şi piele fiartă, deşi micul cerc roşu de la tâmple îi conferea o anumită grandoare. Lumina soarelui scânteia pe vârfurile în formă de flăcări ale coifurilor ori de câte ori întorcea capul.

In cele opt zile de când Betha Neagră se alăturase flotei, plecând spre Capătul Furtunii, nu reuşise sa ajungă mai aproape de înălţimea Sa decât acum. Ceruse o audienţă în decurs de o oră de la sosire, doar ca să i se spună că regele era ocupat. Davos aflase de la fiul său, Devan, unul dintre scutierii regali, că re¬gele era mai mereu ocupat. Acum, că

Stannis Bara-theon îşi intrase în drepturi, lorzii mărunţi roiau în jurul lui ca muştele în jurul unui hoit. Şi arata ca un cadavru, mult îmbătrânit faţă de cum era când am părăsit Piatra Dragonului. Devan spunea că regele aproape că nici nu mai doarme în ultimul timp.

- De la moartea Lordului Renly, e bântuit de coş-maruri îngrozitoare, îi mărturisise fiul său. Poţiunile maesterului nu au nici un efect asupra lui. Numai Lady Melisandre îl poate linişti să adoarmă.

Oare de-asta împarte acum pavilionul cu el? se întrebă Davos. Să se roage împreună?

Sau are un alt mod de a-i aduce mângâiere? Era o întrebare ruşinoasă, pe care nu îndrăznea să i-o pună nici măcar propriului sau fiu. Devan era un băiat bun, dar purta cu mândrie inima învăpăiată, iar tatăl său îl văzuse lângă focuri, la căderea nopţii, implorându-1 pe Stăpânul Luminii să aducă zorile. E scutierul regelui, îşi spuse Davos, e firesc sa îmbrăţişeze zeul acestuia.

Davos aproape uitase cât de înalte şi groase se înălţau zidurile Capătului Furtunii.

Regele Stannis se opri lângă ele, la câţiva metri de Ser Cortnay şi de stegarul lui.

- Ser, zise el cu rigidă politeţe. Nu dădu nici un semn că ar vrea să descalece.

- Stăpâne. Adresarea fu mai puţin curtenitoare, dar nu neaşteptată.

- Se obişnuieşte să te adresezi unui rege cu înălţimea Ta, îl anunţă Lordul Florent. O

vulpe roşcat-aurie îşi iţea botul strălucitor din platoşa lui, printr-un cerc de flori din lazurit.

Foarte înalt, foarte curtenitor şi foarte bogat, Lordul Cetăţii Bywater fusese primul dintre stegarii lui Renly care se declarase de partea lui Stannis şi primul care renunţase la vechii săi zei pentru a-1 adopta pe Stăpânul Luminii. Stannis îşi lăsase regina la Piatra Dragonului împreună cu un¬chiul ei, Axell, dar oamenii reginei erau mai nume¬roşi şi mai puternici ca oricând, iar Alester Florent era cel mai de frunte.

Ser Cortnay Penrose îl ignoră, preferând să i se adreseze lui Stannis.

- Aceasta este o companie selectă. Marii lorzi Estermont, Erroll şi Varner, Ser Jon al merelor verzi Fossoways şi Ser Bryan al merelor roşii, Lordul Caron şi Ser Guyard, din Garda Curcubeului a lui Renly... şi autoritarul Lord Alester Florent de Bright water, fără

îndoială. Acela pe care îl zăresc în spate să fie Cavalerul Ceapă? Foarte nimerit, Ser Davos.

Mă tem că pe doamna nu o cunosc.

- Numele meu este Melisandre, ser. Era singura care venise fără armură, doar cu veşmintele ei roşii, vaporoase. La gât, marele rubin absorbea lumina zilei. Sunt în slujba regelui tău şi a Stăpânului Luminii.

- Să-ţi trăiască, doamna mea, răspunse Ser Cort-nay, dar eu mă închin altor zei şi altui rege.

- Există un singur rege adevărat şi un singur zeu adevărat, vesti Lordul Florent.

- Suntem aici ca să punem în discuţie probleme de teologie, stăpâne? De-aş fi ştiut, aş

fi adus un septon.

- Ştii prea bine de ce ne aflăm aici, zise Stannis. Ai avut la dispoziţie două săptămâni să cântăreşti oferta mea. Ţi-ai trimis corbii. Nu a venit nici un ajutor. Nici nu va veni.

Capătul Furtunii este singuri iar eu mi-am pierdut răbdarea. Pentru ultima oară, ser, îţi poruncesc să-ţi deschizi porţile şi să-mi dai ceea ce mi se cuvine de drept.

- Şi condiţiile? întrebă Ser Cortnay.

- Rămân aceleaşi, răspunse Stannis. Te voi ierta pentru trădare, aşa cum i-am iertat şi pe ceilalţi lorzi pe care îi vezi în spatele meu. Oamenii din garnizoana ta vor fi liberi să intre în serviciul meu sau să se în-toarcă nevătămaţi la casele lor. Iţi poţi păstra armele şi atâtea lucruri câte poate duce un om. Dar îţi voi cere caii şi animalele de povară.

- Şi ce se va întâmpla cu Edric Storm?

- Bastardul fratelui meu va trebui să-mi fie predat.

- Atunci răspunsul meu rămâne nu, lordul meu. Regele îşi încleşta fălcile. Nu spuse nimic. In locul

lui, vorbi Melisandre:

- Fie ca Stăpânul Luminii să te apere în întune¬ricul tău, Ser Cortnay.

- Lua-l-ar Ceilalţi pe Stăpânul Luminii, i-o în¬toarse Penrose, şi să se şteargă la fund cu cârpa aia pe care o porţi.

Lordul Alester Florent îşi drese glasul:

- Ser Cortnay, ai grijă cum vorbeşti. înălţimea Sa nu vrea să-i facă băiatului nici un rău. Copilul e sânge din sângele lui, şi al meu deopotrivă. Nepoata mea Delena a fost mama lui, după cum ştie toată lumea. Dacă nu vrei să ai încredere în rege, încrede-te în mine. Ştii că sunt un om de onoare...

- Ştiu că eşti un om ambiţios, îl întrerupse Ser Cortnay. Un om care schimbă regii şi zeii aşa cum îmi schimb eu cizmele. Aşa cum fac şi ceilalţi schim-bă-mantii pe care îi văd în faţa mea.

Un vuiet de furie se ridică dinspre oamenii regelui. Nu e prea departe de adevăr, gândi Davos. Doar cu puţin timp în urmă, clanurile Fossoway, Guyat Mor-rigen şi lorzii Caron, Varnei, Errol şi Estermont fuseseră alături de Renly. Au stat în pavilionul lui, l-au ajutat să-

şi facă planurile de război, au pus la cale cum să-1 doboare pe Stannis. Iar Lordul Florent fusese cu ei - putea fi el unchiul Reginei Selyse, dar asta nu l-a împiedicat pe Lordul de Brightwater să plece genunchiul în faţa lui Renly, când steaua lui era sus. Bryce Caron se apropie călare, câţiva paşi, cu mantia sa lungă în culorile curcubeului răsucindu-se în bătaia vântului dinspre golf.

- Nimeni de aici nu e un schimbă-mantie, ser. Sunt devotat Capătului Furtunii, iar Regele Stannis este regele său de drept... şi adevăratul nostru rege. Este ultimul din Casa Baratheon, urmaşul lui Robert şi al lui Renly.

- Dacă e aşa, de ce Cavalerul Florilor nu se afla printre voi? Şi unde este Mathis Rowan? Randyll Tar-ly? Lady Oakheart? De ce nu sunt aici, cu voi, ei care l-au iubit pe Renly cel mai mult? Unde este Brienne de Tarth, vă întreb.

- Aia? Ser Guyard Morrigen râse răguşit. A fugit cât au ţinut-o picioarele. A ei a fost mâna care 1-a omorât pe rege.

- O minciună, zise Ser Cortnay. Am cunoscut-< pe Brienne când nu era decât o copilă

care se juca li picioarele tatălui ei în Sala Amurgului şi am cunos-cut-o şi mai bine când Luceafărul de Seară a trimis-o

aici, la Capătul Furtunii. L-a iubit pe Renly Bara¬theon din prima clipă când l-a zărit, asta putea ob¬serva şi un orb.

- Cu siguranţă, afirmă Lordul Florent voios, şi n-ar fi prima fecioară înnebunită până

la crimă de un bărbat care o respinge. Deşi, în ceea ce mă priveşte, cu cred că Lady Stark a fost cea care 1-a omorât pe rege. A străbătut tot drumul de la Riverrun să-1 roage să facă o alianţă, iar Renly a refuzat-o. Fără îndoială, a văzut în el un pericol pentru fiul ei şi s-a desco¬torosit de el.

- A fost mâna lui Brienne, insistă Lordul Caron. Ser Emmon Coy a jurat înainte de-a muri. Ai cuvân¬tul meu, Ser Cortnay.

Ser Cortnay răspunse cu glas răguşit, plin de dispreţ:

- Şi ce valoare are acesta? Văd că îţi porţi mantia în mai multe culori. Cea pe care ţi-a dat-o Renly când ai jurat să-1 aperi. Dacă e mort, cum se face că tu eşti în viaţă? îşi îndreptă

dispreţul către Guyard Mor¬rigen: Ţi-aş putea pune şi ţie aceeaşi întrebare, ser. Guyard cel Verde, nu-i aşa? Din Garda Curcubeului? Jurat să-şi dea viaţa pentru regele său? Dacă aş

avea o asemenea mantie, mi-ar fi ruşine să o port.

Morrigen se zbârli.

- Bucură-te că suntem la tratative, Penrose, altfel ţi-aş smulge limba pentru vorbele astea.

- Şi ai arunca-o în acelaşi foc unde ţi-ai lăsat bărbăţia?

- Ajunge! zise Stannis. Stăpânul Luminii a hotă¬rât ca fratele meu să moară pentru trădarea lui. Nu contează cine a săvârşit fapta.

- Poate pentru tine, răspunse Ser Cortnay. Ţi-am auzit oferta, Lord Stannis. Acum iato pe a mea. îşi scoase mănuşa şi o aruncă direct în obrazul regelui. Luptă de la om la om.

Sabie, lance sau orice armă vrei. Sau dacă te temi să-ţi pui în pericol sabia magică şi pielea regală împotriva unui om bătrân, numeşte-ţi un campion şi voi face acelaşi lucru. Le aruncă

lui Guyard Morrigen şi lui Bryce Caron câte-o privire usturătoare. Oricare dintre căţeluşii ăştia s-ar descur¬ca binişor, aş crede.

Ser Guyard Morrigen se făcu negru la faţă de furie.

- Voi ridica mănuşa, dacă regele doreşte.

- Şi eu la el. Bryce Caron se uită la Stannis. Regele scrâşni din dinţi. -Nu.

Ser Cortnay nu păru surprins.

- Ce anume pui la îndoială, stăpâne, justeţea cau-zei sau puterea braţului tău? Te temi că voi urina pe sabia ta arzătoare şi o voi stinge?

- Mă crezi complet nebun, ser? întrebă Stannis. Am douăzeci de mii de oameni. Eşti asediat pe mare şi pe uscat. De ce aş alege să mă lupt cu tine când victoria mea e asigurată?

Regele îndreptă un deget către el. Te previn: Dacă mă obligi să-mi iau castelul cu forţa, să

nu aştepţi îndurare. Vă voi spânzura ca pe nişte trădători, până la unul.

- Cum vor hărăzi zeii. Adu furtună, lordul meu, şi aminteşte-ţi, dacă faci asta, care este numele castelului.

Ser Cortnay dădu pinteni calului şi se îndreptă înapoi către poartă. Stannis nu rosti nici un cuvânt, ci îşi întoarse calul, pornind către tabără. Ceilalţi îl urmară.

- Dacă atacăm aceste ziduri, o mie vor muri, zise neliniştit Lordul Estermont, care era bunicul regelui din partea mamei. Mai bine să riscăm o singură viaţă, asta e sigur. Cauza noastră este dreaptă, cu siguranţă zeii vor binecuvânta cu victorie braţele campionului nostru.

Zeul, bătrâne, gândi Davos. Uiţi că acum avem un singur zeu, Stăpânul Luminii al lui Melisandre. Ser Jon Fossoway zise:

- Aş prelua bucuros provocarea eu însumi, deşi nu sunt un luptător nici pe jumătate atât de bun ca Lordul Caron sau ca Ser Guyard. Renly nu a lăsat nici un cavaler remarcabil la

Capătul Furtunii. Gar¬nizoana e pentru bătrâni şi pentru novici.

Lordul Caron fu de aceeaşi părere.

- O victorie uşoară, negreşit. Şi ce glorie, să câştigi Capătul Furtunii dintr-o singură

lovitură!

Stannis îi scrută pe toţi dintr-o privire.

- Vă merge gura ca la nişte mori stricate, dar fără nici o noimă. Vreau linişte. Ochii regelui se opriră asupra lui Davos: Ser, vino cu mine. Dădu pinteni calului şi se îndepărtă.

Doar Melisandre îl urmă, du-când stindardul imens al inimii înflăcărate cu cerbul încoronat în mijloc. De parcă ar fi fost înghiţit pe de-a-ntregul.

Davos observă privirile pe care le schimbau lorzii în timp ce trecea printre ei, pentru a se alătura regelui, Aceştia nu erau cavaleri-ceapă, ci oameni mândri, proveniţi din case cu un vechi renume. Cumva, îşi dădu seama că Renly nu-i mustrase niciodată într-o astfel de manieră. Cel mai tânăr dintre Baratheoni era dăruit cu o curtoazie înnăscută care, din păcate, îi lipsea fratelui său.

încetini pasul, într-un galop uşor, când calul lui Davos ajunse lângă cel al regelui.

- înălţimea Ta. Văzut de aproape, Stannis arăta mai rău decât îşi dăduse seama de la distanţă. Era tras la faţă şi sub ochi avea cearcăne întunecate.

- Un contrabandist trebuie să se priceapă la oa-meni, zise regele. Ce părere ai despre acest Ser Cort¬nay Penrose?

- Un om îndărătnic, zise Davos cu prudenţă.

- însetat de moarte, aş zice. Dă cu piciorul mâinii mele întinse. Da, şi dă cu piciorul vieţii sale, pe dea-supra, şi vieţii fiecărui om de dincolo de ziduri. Luptă de la om la om?

Regele pufni batjocoritor. Fără doar şi poate, m-a confundat cu Robert.

- Mai degrabă era disperat. Ce altă speranţă are?

- Nici una. Castelul va cădea. Dar cum să-1 facem să cadă repede? Stannis cugetă o clipă la asta. Dincolo de tropăitul monoton al copitelor, Davos auzea, vag, cum regele scrâşneşte din dinţi. Lordul Alester mă îndeamnă sa-1 aduc aici pe bătrânul Lord Penrose.

Tatăl lui Ser Cortnay. Il ştii, bănuiesc.

- Când am venit ca mesager al tău, Lordul Pen-rose m-a primit cu mai multă

amabilitate decât mulţi alţii, răspunse Davos. E om bătrân, i-a trecut vremea. E bolnav şi cu puterile slăbite.

- Florent ar vrea să-1 vadă şi mai slăbit. In faţa fiului său, cu un ştreang în jurul gâtului.

Era periculos să te pui împotriva oamenilor re-ginei, însă Davos jurase să-i spună

întotdeauna ade-vărul regelui său.

- Cred că ar fi o greşeală, stăpânul meu. Ser Cort-nay va prefera să-şi privească tatăl murind decât să-i înşele încrederea. Nu ne va ajuta la nimic şi va aduce dezonoare cauzei noastre.

- Ce dezonoare? se burzului Stannis. Vrei să cruţ viaţa trădătorilor?

- Ai cruţat viaţa celor din spatele nostru.

- Mă ocărăşti pentru asta, contrabandistule?

- Nu e locul meu s-o fac. Davos se temea că a spus prea mult.

Regele era de neclintit.

- Il preţuieşti pe acest Penrose mai mult decât pe lorzii mei stegari. De ce?

- E loial.

- O loialitate prost plasată faţă de un uzurpator mort.

- Da, recunoscu Davos, dar e loial.

- Şi cei din spatele nostru nu sunt?

Davos mersese prea departe cu Stannis ca să facă

acum pe niznaiul.

- Anul trecut au fost oamenii lui Robert. Acum o lună au fost ai lui Renly. In dimineaţa asta sunt ai tăi. Ai cui vor fi

mâine?

Şi Stannis începu să râdă. Un hohot neaşteptat, aspru şi plin de dispreţ.

- Ţi-am spus, Melisandre, îi zise femeii roşii, Cavalerul Ceapă îmi spune adevărul.

- Văd că-1 cunoşti bine, înălţimea Ta, răspunse femeia roşie.

- Davos, mi-ai lipsit nespus, zise regele. Da, am un alai de trădători, nasul nu te înşeală. Lorzii mei stegari sunt inconsecvenţi până şi în trădare. Am nevoie de ei, dar trebuie să ştii cât mă scârbeşte să-i iert pe unii ca ei când am pedepsit oameni mai buni pentru crime neînsemnate. Ai tot dreptul să-mi faci reproşuri, Ser Davos.

- Iţi aduci singur mai multe reproşuri decât aş putea eu să-ţi aduc vreodată, înălţimea Ta. Ai nevoie de aceşti lorzi importanţi ca să-ţi câştigi tronul...

- Cu tot cu degete, se pare. Stannis zâmbi amar. Pe negândite, Davos îşi ridică mâna mutilată la

punga de la gât şi pipăi oasele dinăuntru. Noroc. Re¬gele observă mişcarea.

- Sunt tot acolo, Cavalerule Ceapă? Nu le-ai pierdut?

-Nu.

- De ce le păstrezi? M-am întrebat adesea.

- îmi amintesc ce am fost. De unde am venit. îmi amintesc de dreptatea ta, stăpânul meu.

- A fost dreptate, zise Stannis. O faptă bună nu spală răul, nici o faptă rea binele.

Fiecare trebuie să-şi primească răsplata cuvenită. Ai fost un erou şi un contrabandist.

Aruncă o privire în spate, către Lordul Florent şi către ceilalţi, cavaleri-curcubeu şi schimbă-mantii care veneau în urma lor, la distanţă. Aceşti lorzi pe care i-am iertat ar face bine să

reflecteze la asta. Cei sinceri şi de nădejde vor lupta pentru Joffrey, considerându-1, în mod eronat, adevăratul

rege. Un om al nordului ar putea spune acelaşi lucru despre Robb Stark.

Dar aceşti lorzi care s-au îngră¬mădit sub steagurile fratelui meu îl ştiau de uzur¬pator. Au întors spatele regelui lor de drept pentru nimic altceva decât nişte visuri de mărire şi de glorie, şi i-am luat drept ceea ce sunt. I-am scuzat, da. I-am iertat. Dar nu am uitat. Rămase tăcut pentru o clipă, cugetând la planurile sale pentru dreptate. Şi pe urmă, dintr-odată, zise: Ce spun oamenii de rând despre moartea lui Renly?

- Jelesc. Fratele tău a fost foarte iubit.

- Nebunii iubesc un nebun, mormăi Stannis, dar şi eu plâng după el. După băiatul care a fost, nu după bărbatul care devenise. Tăcu o vreme, pe urmă zise: Cum au primit oamenii din popor vestea despre incestul lui Cersei?

- Cât timp am fost în mijlocul lor, au strigat după Regele Stannis. Nu pot şti ce au spus după ce am plecat.

- Aşadar, nu eşti de părere că au crezut?

- Pe vremea când eram contrabandist, am învăţat că unii oameni cred totul, iar alţii nimic. Am întâlnit de ambele feluri. Şi mai este încă o poveste care se răspândeşte...

- Da. Stannis îi reteză vorba. Selyse mi-a pus coarne şi a legat clopoţei de bufon de fiecare. Fiica mea, născută dintr-un măscărici nebun! O poveste pe cât de abjectă pe-atât de absurdă. Renly mi-a trân¬tit-o în faţă când ne-am întâlnit să ducem tratative. Trebuie să fii la fel de nebun cum e Chip Peticit ca să crezi un asemenea lucru.

- Se prea poate, stăpâne..., dar, fie că cred povestea, fie că nu, le place la nebunie să o spună. In multe lo¬curi a ajuns înaintea lor, otrăvind terenul pentru povestea lor adevărată.

- Robert putea să se uşureze într-o cupă şi oamenii ar fi spus că e vin, dar eu le ofer apă limpede şi rece, iar ei se uită chiorâş, neîncrezători şi îşi şoptesc unul altuia ce gust ciudat are. Stannis scrâşni din dinţi. Dacă cineva ar spune că m-am

preschimbat într-un mistreţ ca să-1 ucid pe Robert, probabil că ar crede şi asta.

- Nu-i poţi opri să vorbească, stăpâne, zise Davos, dar când te vei răzbuna pe adevăraţii ucigaşi ai fraţilor tăi, regatul va şti că asemenea poveşti sunt minciuni.

Stannis părea că-1 aude doar pe jumătate.

- Nu am nici o îndoială că Cersei are legătură cu moartea lui Robert. Ii voi face dreptate. Da, şi lui Ned Stark, şi lui Jon Arryn.

- Şi lui Renly? Cuvintele ţâşniră înainte ca Davos să se oprească pentru a chibzui asupra lor.

O bună bucată de vreme, regele nu vorbi. Pe ur¬mă, foarte încet, spuse:

- Uneori visez asta. Moartea lui Renly. Un cort verde, lumânări, o femeie ţipând. Şi sânge. Stannis îşi privi mâinile. Eram încă în pat când a murit. De¬van al tău poate să-ţi spună. A încercat să mă tre¬zească. Se iveau zorii şi lorzii mei aşteptau, plini de nelinişte.

Ar fi trebuit să fiu călare, îmbrăcat în ar¬mură. Ştiam că Renly urma să atace când se va crăpa de ziuă. Devan zice că m-am zvârcolit şi am ţipat, dar ce importanţă are? A fost un vis. Mă aflam în cortul meu când Renly a murit, iar când m-am trezit, mâinile mi-erau curate.

Ser Davos Seaworth simţea cum vârfurile dege-telor-fantomă încep să-1 mănânce.

Ceva a fost în nere¬gulă aici, gândi fostul contrabandist. Cu toate acestea, clătină din cap şi spuse:

- înţeleg.

- Renly mi-a oferit o piersică. La tratative. Şi-a bătut joc de mine, m-a sfidat, m-a ameninţat şi mi-a oferit o piersică. Am crezut că scoate sabia şi am dat s-o scot şi eu. Asta să fi urmărit, să dau dovadă de teamă? Sau a fost una dintre glumele lui gratuite? Când mi-a vorbit despre cât de dulce era piersica, oare cuvintele sale aveau un înţeles ascuns? Regele dădu cu putere din cap, ca un câine care scutură un iepure, ca să-1 înhaţe de beregată.

Numai Renly m-ar fi putut jigni atât cu un simplu fruct. Şi-a pecetluit singur soarta cu trădarea lui, dar l-am iubit cu adevărat, Davos. Ştiu asta acum. Jur, voi merge în mormânt cu gândul la piersica fratelui meu.

Ajunseră deja în mijlocul taberei, trecând pe lângă şirurile ordonate de corturi, pe lângă steagurile flutu-rând şi pe lângă grămezile de scuturi şi de suliţe. Aerul era greu de duhoarea de bălegar amestecat cu fum şi miros de carne friptă. Stannis se stăpânise destul ca să le urle acum Lordului Florent şi celorlalţi un ordin răstit, cerându-le să se adune, după

o pauză de o oră, în pavilionul lui, pentru un consiliu de război. îşi plecară capetele şi se împrăştiară, în timp ce Davos şi Melisandre se îndreptară către pavilionul regelui.

Cortul trebuia să fie mare, de vreme ce acolo veneau la sfat lorzii lui stegari. Totuşi, nu avea nimic măreţ. Era un cort militar din pânză groasă, vopsit într-un galben închis care uneori bătea în auriu. Nu-mai stindardul regal care flutura în vârful stâlpului central îl indica drept cortul unui rege. Asta şi gărzile de-afară, oamenii reginei, sprijiniţi în suliţe înalte, cu blazonul inimii înflăcărate cusut în dreptul propriilor inimi.

Grăjdarii veniră să-i ajute să descalece. Unul dintre străjeri o eliberă pe Melisandre de steagul împovă-rător, înfigând băţul adânc în pământul moale. Devan rămase într-o parte, aşteptând să ridice clapa în calea regelui. Un cavaler mai în vârstă aştepta lângă el. Stannis îşi scoase coroana şi i-o dădu lui Devan.

- Apă rece, căni pentru două persoane. Davos, vino cu mine. Doamna mea, voi trimite după tine când voi avea nevoie de prezenţa ta.

- Cum porunceşte regele. Melisandre făcu o plecăciune.

După strălucirea dimineţii, interiorul pavilionului părea rece şi întunecat. Stannis se aşează pe un taburet de lemn şi îi făcu semn lui Davos să se aşeze pe un altul.

- Intr-o zi s-ar putea să te fac lord, contraban-distule. Fie şi numai ca să-i enervez pe Celtigar şi Florent. Totuşi, nu-mi vei mulţumi. Asta va însemna că va trebui să suporţi aceste consilii şi să te prefaci interesat de răgetele catârilor.

- De ce-i păstrezi dacă nu folosesc la nimic?

- Catârii iubesc sunetul propriilor răgete, de ce altceva? Iar eu am nevoie de ei ca să-

mi tragă căruţa. O, desigur, se întâmplă din când în când să se ivească şi câte-o idee folositoare. Dar nu astăzi, cred - o, iată-l pe fiul tău cu apa noastră.

Devan aşează tava pe masă şi umplu două căni de lut. Regele presără un strop de sare în cana lui, înainte de a bea. Davos îşi bău apa dorindu-şi să fi fost vin.

- Ce ziceai de consiliul tău?

- Lasă-mă să-ţi spun cum va decurge. Lordul Velaryon mă va îndemna să atac zidurile castelului la primii zori, cu cârlige şi cu scări de asalt împotriva săgeţilor şi a uleiului încins.

Tinerii catâri vor con-sidera că este o idee excelentă. Estermont va fi de părere să stăm şi să

aşteptăm să moară de foame, aşa cum au încercat cândva cu mine Tyrell şi Redwyne. Asta ar putea să dureze un an, dar tinerii catâri sunt răbdători. Iar Lordul Caron şi ceilalţi cărora le place să se bată vor dori să ridice mănuşa aruncată de Ser Cortnay şi să rişte totul pe o singură luptă de la om la om. Fiecare imaginându-şi că el va fi campionul meu şi că aşa îşi va câştiga faima nemuritoare. Regele îşi termină apa. Tu ce ai vrea să fac, contrabandistule?

Davos chibzui o clipă înainte de a răspunde.

- Să ataci Debarcaderul Regelui pe loc. Regele pufni.

- Şi să las baltă Capătul Furtunii?

- Ser Cortnay nu are puterea să-ţi facă rău. Lan-nisterii o au. Un asediu ar dura prea mult, lupta de la om la om e prea riscantă, iar un asalt te-ar costa mii de vieţi fără nici o certitudine că vom învinge. Şi nici nu e nevoie. După ce-l detronezi pe Joffrey, castelul acesta trebuie să-ţi revină

împreună cu toate celelalte. In tabără se vorbeşte că Lordul Tywin Lan-nister goneşte spre vest să salveze Lannisportul de la răzbunarea nordicilor...

- Ai un tată extraordinar de deştept, Devan, îi spuse regele băiatului rămas în picioare, în apropiere. Mă face să-mi doresc să fi avut mai mulţi contraban-dişti în slujba mea. Şi mai puţini lorzi. Deşi te înşeli într-o privinţă, Davos. Este nevoie. Dacă las Capătul Furtunii în urma mea fără să-1 preiau, se va spune că am fost înfrânt aici. Şi nu pot îngădui asta. Oamenii nu mă iubesc aşa cum i-au iubit pe fraţii mei. Mă urmează fiindcă se tem de mine..., iar înfrângerea este moartea fricii. Castelul trebuie să cadă. îşi scrâşni dinţii.

Da, şi asta repede. Doran Martell şi-a chemat stegarii şi a întărit trecătorile din munţi.

Dornishenii lui stau în expectativă, gata să atace Hotarele. Iar Highgarden este departe de a fi sfârşit. Fratele meu şi-a lăsat cea mai mare parte a forţelor la Podul Amar, aproape şaizeci de mii de pedestraşi. L-am trimis pe fratele soţiei mele, Ser Errol, cu Ser Parmen Crane să-i ia sub comanda mea, dar nu s-au întors. Mă tem că Ser Loras Tyrell a ajuns la Podul Amar înaintea mesagerilor mei şi a luat el oastea aceea.

- Cu atât mai multe motive să ocupăm Debar-caderul Regelui cât mai repede cu putinţă. Salladhor Saan mi-a spus...

- Salladhor Saan se gândeşte numai la aur! explodă Stannis. Are capul plin de vise despre comoara care, îşi închipuie el, zace sub Fortăreaţa Roşie, aşa că hai să nu mai discutăm despre Salladhaor Saan. In ziua în care voi avea nevoie de sfaturi de la un tâlhar din Lys îmi voi lăsa deoparte coroana şi voi îmbrăca veşmintele negre. Regele strânse pumnul. Eşti aici ca să mă slujeşti, contrabandistule? Sau să mă torturezi cu discuţii în contradictoriu?

- Sunt al tău, răspunse Davos.

- Atunci, ascultă-mă. Căpitanul lui Ser Cortnay este văr cu familia Fossoway. Lordul Meadows e un băieţandru de

douăzeci de ani. Dacă vreo nenorocire îl loveşte pe Ser Penrose, comanda Capătului Fur¬tunii îi va reveni acestui ţângău, iar verii lui cred că va accepta condiţiile mele şi va ceda castelul.

- îmi amintesc că unui alt ţângău i s-a încredinţat comanda Capătului Furtunii. Nu se poate să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

- Lordul Meadows nu este atât de încăpăţânat cum am fost eu.

- încăpăţânat sau laş, ce contează? Ser Cortnay Penrose mi s-a părut bine sănătos.

- Aşa a fost şi fratele meu în ziua dinaintea morţii sale. Noaptea e neagră şi plină de spaime, Davos.

Davos simţi cum i se ridică părul în cap.

- Stăpâne, nu te înţeleg.

- Nu-ţi cer să mă înţelegi. Doar să mă slujeşti. Ser Cortnay va fi mort în mai puţin de-o zi. Melisandre a văzut asta în flăcările viitorului. Moartea lui şi felul în care va muri.

Stannis întinse cana şi Devan umplu din nou, din carafă. Flăcările ei nu mint. A văzut şi soarta lui Renly. La Piatra Dragonului a văzut-o, şi i-a spus lui Selyse. Lordul Velaryon şi prietenul tău, Salladhor Saan, ar fi vrut ca eu să pornesc împotriva lui Joffrey, dar Melisandre mi-a spus că, dacă merg la Capătul Furtunii, voi dobândi cea mai bună parte din puterea fratelui meu, şi a avut dreptate.

- D... dar, se bâlbâi Davos, Lordul Renly a venit aici doar pentru că ai asediat castelul.

înainte mer¬gea către Debarcaderul Regelui, împotriva Lannis-terilor, el voia să...

Stannis se foi pe scaun încruntându-se.

- Mergea, voia sa, ce-i asta? A făcut ce-a făcut. A venit aici cu stegarii şi cu piersica lui, pecetluindu-şi soarta... Şi pentru mine a fost bine că a făcut aşa. Melisandre a văzut şi o altă zi în flăcările ei. O di-mineaţă în care Renly se îndrepta către sud în armura lui verde, ca să-mi zdrobească oastea

sub zidurile Capătului Furtunii. De l-aş fi întâlnit acolo pe fratele meu, poate că aş fi murit eu în locul lui.

- Sau poate ţi-ai fi unit puterile cu ale lui, să-i doborâţi pe Lannisteri, protestă Davos.

De ce nu? Dacă ea a văzut două feluri de viitor, ei bine..., nu puteau să se adevereasc㠄

amândouă.

Regele Stannis ridică un deget.

- Aici greşeşti, Rege Ceapă. Unele lumini aruncă mai mult de-o singură umbră. Stai noaptea în faţa focului şi vei vedea cu ochii tăi. Flăcările îşi schimbă locul şi dansează, fără

încetare. Umbrele se înalţă şi coboară, şi fiecare om aruncă o duzină de umbre. Unele sunt mai slabe decât altele, atâta tot. Ei bine, oamenii îşi aruncă umbrele şi asupra viitorului. O

singură umbră sau mai multe, Melisandre le vede pe toate. Nu-ţi place femeia. Ştiu asta, Davos, nu sunt orb. Nici lorzilor mei nu le place. Estermont con¬sideră că inima învăpăiată

este prost aleasă şi mă imploră să lupt sub stindardul cerbului încoronat, ca în vechime. Ser Guyard spune că o femeie nu ar trebui să fie stegar. Alţii şuşotesc că nu are ce căuta în consiliile mele de război, că ar trebui s-o trimit înapoi la Asshai, că e un păcat să o ţin în cortul meu peste noapte. Da, ei şuşotesc, pe când ea slujeşte.

- Pe cine slujeşte? întrebă Davos, temându-se de răspuns.

- Pe cine e nevoie. Regele se uită la el. Dar tu?

- Eu... Davos îşi linse buzele. Sunt la porunca ta. Ce vrei să fac?

- Nimic din ceea ce nu ai făcut înainte. Doar să aduci un vas lângă castel, nevăzut, în toiul nopţii. Poţi face asta?

- Da. La noapte?

Regele încuviinţă cu o scurtă mişcare a capului.

- Vei avea nevoie de o corabie mică. Nu Betha Neagră. Nimeni nu trebuie să ştie ce faci.

Davos vru să protesteze. Era cavaler acum, nu mai era contrabandist, şi nu fusese niciodată un asasin. Cu toate acestea, când deschise gura, nu reuşi să ros-tească nici un cuvânt. Acesta era Stannis, regele lui de drept, căruia îi datora tot ceea ce era. Şi mai trebuia să se gândească şi la fiii lui. O, zei, ce i-a făcut Melisandre?

- Eşti tăcut, remarcă Stannis.

Şi aşa ar trebui să rămân, îşi spuse Davos, dar, în schimb, zise:

- Stăpâne, castelul trebuie să fie al tău, îmi dau seama acum, dar cu siguranţă există şi alte căi. Mai curate. Lasă-1 pe Ser Cortnay să-1 păstreze pe bastard şi poate se va preda.

- Băiatul trebuie să fie al meu, Davos. Trebuie. Melisandre a văzut şi asta în flăcări.

Davos bâjbâia în căutarea unui alt răspuns.

- Capătul Furtunii nu are nici un cavaler care să fie pe măsura lui Ser Guyard sau a Lordului Caron sau a vreunuia dintre sutele de oameni aflaţi în slujba ta. Această luptă de la om la om... Este oare posibil ca Ser Cortnay să caute un fel de a se preda cu dem¬nitate?

Chiar dacă asta înseamnă propria lui viaţă?

Un aer îngrijorat străbătu chipul regelui, ca un nor trecător.

- Mai degrabă pune la cale vreun vicleşug. Nu va fi nici o luptă între campioni. Ser Cortnay era mort înainte de-a apuca să-şi scoată sabia. Flăcările nu mint, Davos.

Dar îmi cer mie să le fac să spună adevărul, gândi el. Davos Seaworth nu mai fusese de mult atât de trist.

Şi astfel, se pomeni traversând din nou Golful Naufragiului în toiul nopţii, la cârma unei corăbii mici, cu pânze negre. Cerul era acelaşi şi marea la fel. In aer era acelaşi miros sărat, iar apa ce clipocea, lovindu-se de carenă, era exact aşa cum şi-o amintea. O mie de focuri pâlpâitoare ardeau în jurul castelului, asemenea focurilor

aprinse de clanurile Tyrell şi Red-wyne, cu şaisprezece ani în urmă. Dar toate celelalte lucruri erau diferite.

Ultima oară am adus viaţă la Capătul Furtunii, sub formă de cepe. De data aceasta aduc moarte, sub forma lui Melisandre din Asshai. Cu şaisprezece ani în urmă, pânzele au

trosnit şi au pârâit la fiecare bătaie de vânt, până ce le-a coborât şi a mers mai departe cu vâsle silenţioase. Chiar şi aşa, stătuse cu inima în gât. Oa-menii de pe galerele Redwyne aveau puterile slăbite după atâta vreme, dar au reuşit să se strecoare printre corăbii, uşor ca satinul negru. De data aceasta, singura corabie care se vedea îi aparţinea lui Stannis şi singurul pericol ar putea veni din partea străjerilor de pe zidurile castelului. Cu toate acestea, Davos era în-cordat ca un arc.

Melisandre stătea ghemuită pe o bancă, pierdută în faldurile unei mantii roşii care o acoperea din cap până-n picioare, cu chipul palid, umbrit de o glugă. Davos iubea apa.

Dormea cel mai bine când sub el se afla o punte legănată, iar suspinul vântului în vele era pentru el un sunet mai dulce decât orice melo¬die cântată pe strunele unei harpe. Cu toate acestea, nici marea nu-i aducea linişte în seara aceasta.

- Simt mirosul fricii tale, cavalere, spuse domol femeia roşie.

- Cineva mi-a spus cândva că noaptea e întunecată şi plină de spaime. Iar în noaptea aceasta nu sunt ca-valer. In noaptea aceasta sunt din nou Davos con-trabandistul. Aş prefera să fii o ceapă.

Melisandre râse.

- De mine te temi? Sau de ceea ce facem?

- Ceea ce faci tu. Nu am nici un rol în asta.

- Mâna ta a ridicat pânzele. Mâna ta ţine cârma. In tăcere, Davos îşi văzu de drum.

Ţărmul era o

harababură de pietre, aşa că Davos conducea corabia departe de golf. Urma să aştepte să revină fluxul înainte de-a se apropia. Capătul Furtunii se pierdea în spatele lor, dar femeia roşie nu părea să-şi facă griji.

- Eşti un om bun, Davos Seaworth? întrebă ea. Ar face un om bun aşa ceva?

- Sunt bărbat, spuse el. Sunt blând cu soţia mea, dar am cunoscut şi alte femei. Am încercat să le fiu tată fiilor mei, să-i ajut să-şi facă un loc în această lume. Da, am încălcat legi, dar nu m-am simţit mâr¬şav până în seara asta. Aş spune că sunt amândouă, doamna mea. Bun şi rău.

- Un om gri, spuse ea. Nici alb, nici negru, dar avându-le pe amândouă. Ăsta eşti tu, Ser Davos?

- Şi dacă sunt? Mi se pare că majoritatea oame-nilor sunt gri.

- Dacă jumătate dintr-o ceapă este neagră de putregai, avem o ceapă putrezită. Un om este bun sau rău.

Focurile din spatele lor se contopiseră într-o singură strălucire palidă pe cerul negru, iar pământul se făcuse aproape nevăzut. Era timpul să se apropie.

- Fereşte-ţi capul, doamna mea. Trase de cârmă şi corabia aruncă în sus un vârtej de apă neagră când se răsuci. Melisandre se aplecă sub verga în balans, cu o mână pe copastie, calmă ca întotdeauna. Lemnul trosni, pânza trosni

şi apa pleoscăi atât de tare, încât puteai jura că se va auzi până la castel. Davos ştia cum stau lucrurile. Sunetul valurilor lovind stâncile la nesfârşit era singurul sunet care străbătea dincolo de zidurile masive dinspre mare ale Capătului Furtunii, şi acesta doar abia auzit.

Un jet de apă se văluri în urma lor când ţâşniră înapoi către ţărm.

- Vorbeşti despre bărbaţi şi cepe, îi spuse Davos lui Melisandre. Dar cum e cu femeile? Nu e valabil şi pentru ele? Eşti bună sau rea, doamna mea?

Melisandre chicoti.

- O, bună. Sunt şi eu un fel de cavaler, dulce domn. Un campion al luminii şi al vieţii.

- Totuşi, ai de gând să omori un om în noaptea asta, zise el. Aşa cum l-ai ucis pe Maester Cressen.

- Maesterul s-a otrăvit singur. A vrut să mă otrăvească pe mine, dar eu am fost protejată de o pu-tere mai mare, iar el nu.

- Şi Renly Baratheon? Pe el cine 1-a ucis? Femeia întoarse capul. In umbra glugii, ochii ei

ardeau ca nişte lumânări roşiatice.

- Nu eu.

- Mincinoaso. Davos era sigur acum. Melisandre râse din nou.

- Eşti pierdut în întuneric şi haos, Ser Davos.

- Şi e un lucru bun. Davos făcu semn către lu-minile îndepărtate ce sclipeau pe zidurile Capătului Furtunii. Simţi cât e de rece vântul? Străjerii se vor înghesui mai aproape de torţele alea. Puţină căldură, puţină lumină, torţele sunt o alinare într-o noapte ca aceasta.

Insă îi vor orbi, aşa că nu ne vor vedea tre-când. Sper. Zeul întunericului ne protejează

acum, doamna mea. Chiar şi pe tine.

Flăcările ochilor se aprinseră parcă puţin mai tare la auzul acestor vorbe.

- Nu rosti acel nume, ser. Dacă nu vrei să atragi ochiul lui negru asupra noastră. El nu apără nici un om, îţi jur. Este duşmanul a tot ce-i viu. Torţele sunt cele care ne ascund, ai spus singur asta. Focul. Darul luminos al Stăpânului Luminii.

- Cum vrei tu.

- Mai degrabă cum vrea el.

Vântul se înteţea. Davos simţea asta, vedea asta după cum se unduiau pânzele negre.

întinse mâna după parâmă.

- Ajută-mă să cobor pânzele. Voi vâsli restul drumului.

împreună legară pânzele în timp ce corabia se legăna sub picioarele lor. Când dezlegă

vâslele şi le vârî în apa neagră şi agitată, Davos spuse:

- Cine te-a dus la Renly?

- N-a fost nevoie, răspunse ea. Nu era apărat. Dar aici... Acest Capăt al Furtunii e un loc străvechi. Există vrăji ţesute în pietre. Ziduri înalte peste care nu poate să treacă nici o umbră - vechi, uitate, Şi totuşi încă în picioare.

- Umbră? Davos simţea furnicături în carne. O umbră este un lucru al întunericului.

- Eşti mai neştiutor ca un copil, domnule cavaler. In întuneric nu există umbre.

Umbrele sunt servitorii luminii, copiii focului. Flacăra cea mai strălucitoare aruncă cele mai întunecate umbre.

Incruntându-se, Davos îi făcu semn să tacă. Se apropiau din nou de ţărm şi, purtate de valuri, se auzeau glasuri. Vâsli şi sunetul abia auzit al vâslelor sale fu înghiţit de ritmul valurilor. Partea dinspre mare a Capătului Furtunii se căţăra pe un nor albu¬riu, iar stânca albă, calcaroasă, se povârnea abruptă, înaltă cât încă jumătate din zidul masiv de apărare. O

gură se căsca în munte - întocmai ce căuta Davos, la fel ca acum şaisprezece ani. Tunelul se deschidea către o grotă sub castel, unde acostaseră odinioară lorzii furtunii.

Tunelul era navigabil doar în perioada de vârf a fluxului şi era întotdeauna primejdios, însă abilităţile de contrabandist

nu-1 părăsiseră. Davos îşi croi cu pricepere drum printre pietrele colţuroase, până ce gura peşterii se ridică în faţa lor. Lăsă apa să-i poarte în interior.

Valurile izbeau cu putere în jur, lovind corabia din toate părţile şi udându-i până la piele.

Un colţ de piatră aproape nevăzut se ivi pe neaşteptate din întuneric, spumegând, iar Davos reuşi cu greu să ferească vasul, cu o vâslă.

Pe urmă fură pe jumătate înghiţiţi de întuneric, iar apele se domoliră. Mica ambarcaţiune încetini şi se răsuci. Sunetul respiraţiei lor răsună până ce îi în¬vălui parcă.

Davos nu se aşteptase la o asemenea întunecime. Data trecută, torţele au ars de-a lungul tunelului şi ochii oamenilor înfometaţi i-au privit de sus, prin găurile de tragere din tavan.

Ştia că poar-ta-ghilotină era undeva în faţă. Davos se folosi de vâsle pentru a încetini şi astfel se lăsară purtaţi înce¬tişor de valuri.

- Aici ne oprim dacă nu ai un om înăuntru care să ne ridice poarta. Şoaptele lui goniră

pe luciul apei ca un şir de şoricei, cu picioare roz şi moi.

- Am trecut de ziduri?

- Da. Suntem dedesubt. Dar nu putem merge mai departe. Poarta-ghilotină ajunge până jos. Iar barele sunt prea apropiate ca să se poată strecura printre ele măcar un copil.

Nu primi nici un răspuns. Se auzi doar un foşnet uşor. Apoi, o lumină înflori în mijlocul întunericului.

Davos ridică o mână pentru a-şi feri ochii şi ră¬mase cu răsuflarea tăiată. Melisandre îşi dăduse gluga la o parte şi ieşi de sub rochia alunecoasă. Pe dede¬subt, era goală şi avea un pântece imens, de femeie însărcinată. Sânii umflaţi îi atârnau, iar burta îi era gata parcă

să explodeze.

- Zeii să mă apere, şopti el, şi auzi răspunsul râsului ei gros şi gutural. Ochii lui Melisandre erau cărbuni aprinşi, iar

sudoarea care îi acoperea pielea sclipea parcă de o lumină proprie. Melisandre strălucea.

Gâfâind, se aşează pe vine şi îşi desfăcu picioarele. Dintre coapse îi curgea sânge, negru ca cerneala. Ţipătul ei ar fi putut fi agonie sau extaz sau ambele la un loc. Iar Davos văzu creştetul copilului ieşind afară din trupul ei. Două braţe se eliberară, înco-lăcindu-şi degetele negre în jurul încheieturilor încor¬date ale lui Melisandre, împingând, până ce umbra ieşi în întregime în lume şi se ridică mai înaltă decât Davos, mai înaltă decât tunelul, dominând corabia. Davos avu la dispoziţie doar o clipă s-o privească, înainte de a dispărea, furişându-se printre barele porţii şi alergând pe suprafaţa apei, însă o clipă îi fu de ajuns.

Cunoştea umbra aceea. Şi îl cunoştea pe omul care o aruncase.

JON

Chemarea veni purtată de vânt în toiul nopţii. Jon se ridică într-un cot, întinzând mâna după Gheara Lungă, din obişnuinţă, în timp ce tabăra începea să se agite. Goarna care-i trezeşte pe cei ce dorm, gândi el.

Sunetul lung, adânc, îi răsuna în urechi. Santine¬lele de la zidul circular rămaseră

nemişcate, cu răsu¬flarea îngheţată şi capetele întoarse către vest. Când sunetul goarnei se risipi, chiar şi vântul încetă să bată. Oamenii ieşeau de sub pături şi îşi apucau suliţele şi cingătorile, mişcându-se în tăcere, ascultând. Un cal necheză şi cineva îl linişti. Pentru o secundă, pădu¬rea întreagă îşi ţinu parcă respiraţia. Fraţii Rondului de Noapte aşteptau un al doilea răsunet, rugându-se să nu-1 audă, temându-se că îl vor auzi.

Când liniştea se întinse insuportabil de mult şi oamenii ştiură în sfârşit că goarna nu va mai suna din nou, îşi zâmbiră unul altuia ruşinaţi, vrând parcă să nege că ar fi fost neliniştiţi. Jon Snow puse câteva

vreascuri pe foc, îşi legă cingătoarea, îşi trase cizmele, îşi scutură noroiul şi roua de pe mantie şi şi-o potrivi pe umeri.

Flăcările izbucniră lângă el, mângâindu-i faţa cu căldura lor în timp ce se îmbrăca. Il auzea pe Lordul Comandant mişcându-se în cort. După o clipă, Mormont ridică clapa.

- O singură goarnă? Pe umărul lui, corbul stătea zgribulit şi tăcut, cu un aer nefericit.

- Una, stăpâne, îl aprobă Jon. Se întorc fraţii. Mormont se apropie de foc.

- Halfhand. Era şi timpul.

Devenise tot mai nerăbdător cu fiecare zi de aşteptare; încă puţin şi ar fi fost bun de fătat pui de lup. Vezi să fie mâncare caldă pentru oameni şi nutreţ pentru cai. O să-1

primesc pe Qhorin îndată.

- Am să-1 aduc, stăpâne.

Oamenii din Turnul Umbrei fuseseră aşteptaţi cu mult timp în urmă. Când nu-şi făcuseră apariţia, fraţii începuseră să îşi pună întrebări. Jon auzise bombăneli posomorâte în jurul focului, şi nu doar din partea lui Edd cel Trist. Ser Ottyn Wythers era pentru retra¬gerea cât mai grabnică la Castelul Negru. Ser Mal-lador Locke ar fi vrut să se îndrepte către Turnul Umbrei, în speranţa că vor da de urma lui Qhorin şi vor afla ce s-a întâmplat cu el. Iar Thoren Small-wood voia să forţeze înaintarea în munţi.

- Mance Rayder ştie că trebuie să se lupte cu Ron-dul, declarase Thoren, dar nu ne va căuta niciodată atât de departe către nord. Dacă mergem în susul Apei Laptelui, putem să-1 luăm pe nepregătite şi să-i facem oastea fărâme înainte să-şi dea seama că îl atacăm.

- Vom fi în mare dezavantaj, obiectase Ser Ottyn. Craster zicea că adună o oaste mare. Multe mii. Fără Qhorin, suntem doar două sute.

- Trimite două sute de lupi să atace zece mii de oi, ser, şi vezi ce se întâmplă, replicase Smallwood încrezător.

- Printre aceste oi sunt şi ţapi, Thoren, îl pre¬venise Jarman Buckwell. Da, şi poate şi câţiva lei. Rattleshirt, Harma Dogshead, Alfyn Crowkiller...

- Ii cunosc la fel de bine ca şi tine, Buckwell, i-a întors-o Thoren Smallwood. Şi am de gând să le iau capetele, la fiecare. Sunt sălbatici Nu soldaţi. Câteva sute de viteji, beţi probabil, în mijlocul unei hoarde imense de femei, de copii şi de sclavi. Vom năvăli peste ei şi-i vom trimite urlând înapoi la bordeiele lor.

Discutaseră aprins multe ore în şir fără să ajungă la nici o concluzie. Bătrânul Urs era prea încăpăţânat să se retragă, dar nici nu voia să se arunce la luptă cu capul înainte, în susul

Apei Laptelui. In cele din urmă, nu luaseră nici o hotărâre, rămânând să-i mai aştepte câteva zile pe cei de la Turnul Umbrei şi să discute din nou dacă aceştia nu-şi făceau apariţia.

Iar acum veniseră, ceea ce însemna că decizia nu mai putea fi amânată. Cel puţin pentru asta se bucura Jon. Dacă trebuia să se lupte cu Mance Rayder, atunci să fie cât mai repede.

Il găsi pe Edd cel Trist lângă foc, plângându-se cât i-a fost lui de greu să adoarmă

când oamenii se încă-păţânau să sune goarna în păduri. Jon îi dădu un nou motiv de nemulţumire. Il treziră amândoi pe Hake, care primi ordinele Lordului Comandant cu un potop de înjurături, dar în acelaşi timp se sculă şi, curând, o duzină de fraţi tăiau rădăcini pentru supă.

Sam se apropie gâfâind când Jon traversă tabăra.

- Am auzit goarna. S-a întors unchiul tău?

- Sunt doar oamenii de la Turnul Umbrei.

Era tot mai greu să te agăţi de speranţa că Ben¬jamin Stark se va întoarce nevătămat.

Mantia pe care o găsise sub Pumn putea foarte bine să-i fi aparţinut unchiului său sau unuia dintre oamenii lui, chiar şi Bătrânul Urs recunoştea atâta lucru, deşi de ce or fi îngropat-o acolo, în ascunzătoarea secretă, nimeni n-ar fi putut spune.

- Sam, trebuie să plec.

Lângă zidul de apărare, găsi străjerii scoţând ţăruşi din pământul pe jumătate îngheţat ca să facă o breşă. Nu trecu mult până ce primul dintre fraţii din Turnul Umbrei începu să

urce agale panta. Erau înveşmântaţi din cap până-n picioare în piele şi-n blănuri, ici şi colo cu oţel şi cu bronz, iar bărbile grele le acopereau jumătate din feţele supte, făcându-i să

arate la fel de lăţoşi ca şi poneii lor. Jon fu surprins să vadă că unii dintre ei mergeau doi pe un cal. Când privi cu mai multă atenţie, îşi dădu seama că erau răniţi. Au avut necazuri pe drum.

Jon îl cunoscu pe Qhorin Halfhand de cum îl zări, deşi nu se întâlniseră niciodată.

Marele cercetaş era o legendă a Rondului, un om domol la vorbă şi iute la faptă, înalt şi drept ca o suliţă, cu braţele lungi şi cu un aer grav. Spre deosebire de oamenii lui, era proaspăt bărbierit. Părul i se revărsa de sub coif în¬tr-o coamă deasă, acoperită de promoroacă, iar veş¬mintele negre pe care le purta erau atât de decolorate încât ar fi putut fi gri. Doar degetul mare şi arătătorul îi mai rămăseseră la mâna cu care ţinea hăţurile calului, celelalte îi fuseseră retezate când a prins secu¬rea de război a unui sălbatic care, altfel, i-ar fi spin¬tecat ţeasta. Se spunea că şi-a înfipt pumnul schilodit în faţa sălbaticului, căruia i-a ţâşnit sângele pe ochi, şi că 1-a ucis aşa orb cum era. Din ziua aceea, sălba¬ticii de dincolo de zid nu au cunoscut duşman mai neîndurător.

Jon îl salută.

- Lordul Comandant Mormont te primeşte nu-maidecât. Te voi conduce la cortul lui.

Qhorin sări din şa.

- Oamenii mei sunt înfometaţi, iar caii au nevoie de îngrijiri.

- Ne vom ocupa de toţi.

Cercetaşul îşi dădu calul în grija unuia dintre oa-menii săi şi îl urmă pe Jon.

- Eşti Jon Snow. Ai căutătura tatălui tău.

- L-ai cunoscut, stăpâne?

- Nu sunt nici un fel de stăpân. Sunt doar un frate al Rondului de Noapte. Da, l-am cunoscut pe Ser Ed-dard. Şi mai înainte, pe tatăl său.

Jon fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu Qhorin.

- Lordul Rickard a murit înainte de a mă naşte

eu.

- Era un prieten al Rondului. Qhorin aruncă o privire în urmă. Se spune că ai cu tine un lup străvechi.

- Nălucă trebuie să se întoarcă până diseară. Noaptea vânează.

Il găsiră pe Edd cel Trist prăjind o felioară de slănină şi fierbând o duzină de ouă întrun ceaun, deasupra focului Bătrânului Urs. Mormont stătea pe scaunul lui din lemn şi piele.

- începusem să-mi fac griji pentru voi. Aţi dat de necazuri?

- Ne-am întâlnit cu Alfyn Crowkiller. Mance îl trimisese să iscodească de-a lungul Zidului şi am dat peste el la întoarcere. Qhorin îşi scoase coiful. Alfyn nu va mai tulbura

regatul, dar unii dintre tovarăşii lui au scăpat. Am vânat cât de mulţi am putut, dar s-ar putea ca unii dintre ei să reuşească să se întoarcă în munţi.

- Şi preţul?

- Patru fraţi morţi. Doisprezece răniţi. Cu o treime mai puţini decât inamicul. Şi am luat prizo¬nieri. Unul a murit repede din cauza rănilor, dar ce¬lălalt a trăit destul ca să fie interogat.

- Mai bine să vorbim despre asta înăuntru. Jon îţi va aduce un corn de bere. Sau preferi vin fierbinte cu mirodenii?

- Apă fiartă îmi va fi de ajuns. Un ou şi o bucăţică de slănină.

- Cum doreşti. Mormont ridică clapa cortului şi Qhorin Halfhand se aplecă şi păşi înăuntru.

Edd stătea lângă ceaun, învârtind ouăle cu o lingură.

- Invidiez ouăle astea, spuse el. Mi-ar prinde bine şi mie niţică apă fiartă acum. Dacă

ceaunul ar fi fost mai mare, aş fi putut sări înăuntru. Deşi aş prefera să fie vin în loc de apă.

Există modalităţi mai rele de a muri decât încălzit şi beat. Am cunoscut cândva un frate care s-a înecat în vin. A fost, totuşi, un vin prost şi cadavrul lui nu 1-a făcut mai bun.

- Aţi băut vinul?

- E un lucru îngrozitor să găseşti un frate mort. Dar omul are nevoie şi de băutură, Lord Snow. Edd agită ceaunul şi adăugă încă un strop de nucşoară.

Neliniştit, Jon se aşează pe vine lângă foc şi îl scor-moni cu un băţ. Auzea din cort vocea Bătrânului Urs, întreruptă când şi când de croncănelile corbului şi de glasul mai domol al lui Qhorin Halfhand, dar nu putea distinge cuvintele. Alfyn Crowkiller, asta e bine. Fusese unul dintre cei mai sângeroşi năvălitori săl¬batici, care-şi luase numele de la fraţii în negru pe care îi omorâse. Aşadar, de ce e Qhorin atât de grav, după o asemenea victorie?

Jon sperase că sosirea celor de la Turnul Umbrei va ridica moralul în tabără. Numai cu o seară înainte, când se întorcea prin întuneric după ce se uşurase, a auzit cinci sau şase oameni vorbind cu glasuri scă¬zute în preajma unui foc. Când 1-a auzit pe Chett murmurând că era timpul să se întoarcă, Jon s-a oprit să asculte.

- E o nebunie acest drum, a auzit spunându-se. Nu vom găsi altceva în munţii aceia decât mormântul nostru.

- La Colţii de Gheaţă sunt uriaşi şi oameni-lup şi lucruri mai rele, a spus Lark Sisterman.

- Eu nu mă duc acolo, îţi jur.

- Nu cred că Bătrânul Urs îţi va da de ales.

- S-ar putea să nu-i dăm noi, răspunsese Chett. Tocmai atunci, unul dintre câini şi-a înălţat capul

şi a mârâit, iar el a fost nevoit să se îndepărteze în grabă ca să nu fie observat. Nu trebuia să aud asta, îşi spusese el. Se gândise să-i povestească întâmplarea lui Mormont, dar nu-i venea să-şi trădeze fraţii, nici mă¬car pe unii precum Chett sau Sisterman. A fost doar vorbărie goala, îşi spusese. Sunt înfriguraţi şi speriaţi, toţi suntem. Le era greu să aştepte aici, cocoţaţi în vâr¬ful stâncos de deasupra pădurii, întrebându-se ce ar putea aduce ziua de mâine. Inamicul nevăzut e întot¬deauna cel mai de temut.

Jon îşi scoase noul pumnal din teacă şi privi cu atenţie flăcările care jucau pe lama de sticlă neagră, strălucitoare. Făcuse el însuşi mânerul de lemn şi îl înfăşurase cu sfoară de cânepă, ca să-1 poată apuca. Urât, dar de folos. Edd cel Trist era de părere că pumnalele de sticlă erau cam la fel de folositoare ca nişte sfârcuri pe platoşa unui cavaler, dar Jon nu era prea convins. Lama din obsidian era mai tăioasă ca oţelul, deşi era cu mult mai sfărâmicioasă.

Trebuie că a fost îngropată cu un scop.

Făcuse un pumnal pentru Grenn şi un altul pen¬tru Lordul Comandant. Cornul de război i-1 dăduse lui Sam. La o privire mai atentă, cornul se dovedise crăpat şi, chiar şi după ce curăţase toată murdăria, Jon fusese incapabil să scoată vreun sunet din el. Şi marginea era ciobită, dar lui Sam îi plăceau lucrurile vechi, chiar şi cele fără valoare.

- Fă-ţi din el un corn de băut, i-a spus Jon, şi de fiecare dată când o să iei o înghiţitură

îţi vei aminti cum ai călătorit dincolo de Zid, tot drumul către Pumnul Primilor Oameni. I-a

dat lui Sam un vârf de suliţă şi o duzină de vârfuri de săgeată, iar pe celelalte le-a împărţit celorlalţi prieteni ai săi, să le aducă noroc

Bătrânul Urs păruse mulţumit de pumnal, dar Jon observase că prefera să poarte un cuţit de oţel la cin-gătoare. Mormont n-a ştiut să dea nici un răspuns despre cine ar fi putut îngropa mantia sau ce ar putea să însemne.

Poate Qhorin va şti. Halfhand se aven¬turase mai adânc în sălbăticie decât orice alt om de pe pământ.

- Vrei să serveşti, sau servesc eu?

Jon scoase pumnalul.

- Servesc eu. Voia să audă ce vorbeau.

Edd tăie trei felii groase dintr-o pâine uscată de ovăz, le aşează pe o farfurie de lemn şi le acoperi cu slănină şi grăsime prăjită, apoi umplu un castron cu ouă fierte. Jon luă

strachina într-o mână şi castronul în cealaltă şi intră cu spatele în cortul Lordului Comandant.

Qhorin stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, cu şira spinării dreaptă ca o suliţă.

Lumina lumânărilor pâlpâia pe pometii săi întinşi şi aspri în timp ce vorbeau.

Rattleshirt, Omul înlăcrimat şi toate celelalte căpetenii, mici sau mari, spunea el. Au şi ei oa-meni-lupi şi mamuţi şi mai multă putere decât am fi visat. Sau cel puţin aşa pretindea el. N-aş băga mâ-na-n foc. Ebben crede că omul ne spunea poveşti ca să-şi mai prelungească puţin viaţa.

- Adevărate sau nu, Zidul trebuie prevenit, spuse Bătrânul Urs în timp ce Jon aşează

platoul între ei. Şi regele.

- Care rege?

- Toţi. Cei adevăraţi şi cei falşi deopotrivă. Dacă revendică regatul, n-au decât să-1

apere.

Halfhand se servi cu un ou şi îl sparse de marginea străchinii.

- Aceşti regi vor face ce vor, spuse el decojind oul. Probabil că destul de puţin. Toată

nădejdea ne este în Winterfell. Clanul Stark trebuie să se alieze cu nordul.

- Da. Negreşit.

Bătrânul Urs desfăşură harta, o privi încruntat, o azvârli deoparte, luă alta. Jon îşi dădea seama că Lordul Comandant se întreba unde va cădea ciocanul de război. Rondul păzise

cândva şaptesprezece cas¬tele, de-a lungul sutelor de leghe ale Zidului, dar fu¬seseră

părăsite unul câte unul, pe măsură ce frăţia se împuţinase. Doar trei mai erau acum întărite cu gar-nizoane, lucru pe care Mance Rayder îl ştia la fel de bine ca şi ei.

- Ser Alliser Thorne va aduce forţe proaspete de la Debarcaderul Regelui, putem nădăjdui. Dacă înar¬măm Garda Cenuşie de la Turnul Umbrei şi Gor¬ganul Lung de la Eastwatch...

- Garda Cenuşie s-a prăbuşit în mare parte. Poarta de Piatră ne-ar fi mai de folos dacă

ar putea fi găsiţi oamenii. Hotarul Gheţii şi Lacul Adânc la fel, poate. Cu patrule zilnice de-a lungul meterezelor.

- Patrule, da. De două ori pe zi, dacă putem. Zidul însuşi e un obstacol formidabil.

Fără apărare nu-i poate opri, dar îi poate întârzia. Cu cât oastea e mai mare, cu atât vor avea nevoie de mai mult timp. Du¬pă pustietatea pe care au lăsat-o în urma lor, trebuie să aibă de gând să aducă femei cu ei. Şi copiii lor, de asemenea, şi animalele... Aţi văzut vreodată o capră urcând o scară mobilă? O funie? Vor fi nevoiţi să construiască o scară mare sau o rampă... Le va lua o lună cel puţin, poate mai mult. Mance va şti că soluţia ideală este să

treaca pe sub Zid. Printr-o poartă, sau...

- O spărtură.

Capul lui Mormont se ridică pe neaşteptate: -Ce?

- Nu au de gând să urce Zidul, nici să se scormo-nească sub el, lordul meu. Plănuiesc să-1 spargă.

- Zidul e înalt de peste două sute de metri, iar la bază e atât de gros încât o sută de oameni ar avea nevoie de un an ca să taie în el cu târnăcoape şi securi.

- Chiar şi aşa.

Mormont se trase de barbă şi se încruntă. -Cum?

- Cum altfel? Vrăjitorie. Qhorin muşcă jumătate din ou. Pentru ce altceva ar alege Mance să-şi adune oştirile la Colţii

de Gheaţă? E un loc aspru şi pustiu, şi e un drum lung şi istovitor de la Zid.

- Sperasem că a ales munţii ca să-şi ascundă oa-menii de ochii cercetaşilor mei.

- Poate, răspunse Qhorin terminându-şi oul, dar cred că e mai mult de atât. Caută ceva în locurile înal¬te şi friguroase. Caută ceva de care are nevoie.

- Ceva? Corbul lui Mormont îşi iţi capul şi ţipă. In spaţiul închis al cortului, sunetul era ascuţit ca un cuţit.

- Vreo putere. Ce anume, prizonierul nostru n-a putut spune. A fost interogat poate prea aspru şi a murit cu multe lucruri nespuse. In orice caz, mă îndo-iesc că ştia.

Jon auzea vântul afară. Se strecura printre pietrele zidului circular şi smucea funiile cortului cu un sunet subţire, şuierat. Mormont îşi frecă buzele, adâncit în gânduri.

- Vreo putere, repetă el. Trebuie să aflu.

- Atunci trebuie să trimiţi cercetaşi în munţi.

- Nu sunt dispus să mai pun alţi oameni în pericol.

- Nu putem decât să murim. De ce altceva îmbră-căm aceste mantii negre decât ca să

murim în apărarea regatului? Eu aş trimite cincisprezece oameni, în trei grupuri de câte cinci. Unul să cerceteze Apa Lapte¬lui, unul Trecătoarea Ţipătului, altul Scara Uriaşului.

Jarman Buckwell, Thoren Smallwood şi cu mine la comandă. Să aflăm ce pândeşte în acei munţi.

- Pândeşte, strigă corbul. Pândeşte.

Lordul Comandant Mormont oftă cu putere.

- Nu văd altă soluţie, fu el de acord, dar dacă nu vă întoarceţi...

- Cineva va ieşi dintre Colţii de Gheaţă, stăpâne, spuse cercetaşul. Fie noi, vii şi nevătămaţi, fie Mance Rayder, iar voi staţi exact în calea lui. Nu poate să meargă spre sud şi să vă lase în urmă să vă luaţi după el şi să-1 hărţuiţi din spate. E nevoit să atace. Acesta este un loc bine întărit.

- Nu atât de bine, răspunse Mormont.

- Atunci, după toate probabilităţile, vom muri cu toţii. Moartea noastră le va aduce timp fraţilor noştri de la Zid. Timp să posteze garnizoane în castelele goale şi să închidă

porţile, timp să cheme lorzii şi regii în ajutorul lor, timp să-şi ascută securile şi să-şi repare catapultele. Vieţile noastre vor fi monede cheltuite cu folos.

- Muri, mormăi corbul plimbându-se pe umerii lui Mormont. Muri, muri, muri, muri.

Bătrânul Urs stătea prăbuşit şi tăcut, de parcă povara discursului devenise prea grea pentru el. Dar în cele din urmă spuse:

- Fie ca zeii să mă ierte. Alege-ţi oamenii. Qhorin Halfhand întoarse capul. Ochii lui îi întâl¬niră pe-ai lui Jon şi-i ţinu privirea preţ de câteva clipe.

- Prea bine. Il aleg pe Jon Snow. Mormont clipi.

- Nu e decât un băieţandru. Şi, în plus, e servito¬rul meu. Nici măcar nu e cercetaş.

- Şi Tollett se poate îngriji de tine, stăpâne. Qho¬rin îşi ridică mâna schilodită, cu două degete. Vechii zei sunt încă puternici dincolo de Zid. Zeii Primilor Oameni... şi ai clanului Stark.

Mormont se uită la Jon.

- Care este dorinţa ta?

- Să merg, spuse el pe nerăsuflate. Bătrânul zâmbi cu tristeţe.

- M-am gândit eu.

Zorii se iviseră când Jon ieşi din cort alături de Qhorin Halfhand. Vântul se rotea în vârtejuri în jurul lor, făcându-le mantiile negre să fluture şi stârnind un val de jăratic dinspre foc.

TYRION

- Regina are de gând să-1 trimită de la castel pe Prinţul Tommen. Ingenunchează

singuri în tainica obscuritate a septului, înconjuraţi de umbre şi de lumânări pâlpâitoare, dar chiar şi aşa, Lancel vorbea cu glas scăzut. Lordul Gyles îl va duce la Rosby şi îl

va ascunde acolo sub masca unui paj. Intenţionează să-i închidă părul la culoare şi să spună tuturor că

este fiul unui cavaler rătăcitor.

- De gloată se teme regina? Sau de mine?

- Şi de unii şi de alţii, răspunse Lancel.

- Ah! Tyrion nu ştia nimic despre acest scenariu. Oare păsărelele lui Varys îl înşelaseră de data aceasta? Până şi păianjenii trebuie să moţăie, probabil..., sau eunucul juca un joc mai profund şi mai subtil decât ştia? Iţi mulţumesc, ser.

- îmi vei face favoarea pe care ţi-am cerut-o?

- Poate. Lancel voia să fie comandantul propriei sale oşti la următoarea bătălie. Un mod extraordinar

de a muri înainte de a-i creşte mustăcioara, dar tinerii cavaleri se cred întotdeauna invincibili.

Tyrion mai zăbovi după plecarea vărului său şi se furişă afară. La altarul Războinicului folosi o lumâ¬nare pentru a aprinde o alta. Veghează asupra fratelui meu, nenorocitule, e unul de-al tău. Aprinse o a doua lumânare în faţa Străinului, pentru sine.

In noaptea aceea, când Fortăreaţa Roşie se întu¬necă, Bronn sosi şi îl găsi pecetluind o scrisoare.

- Du-i asta lui Ser Jacelyn Bywater. Piticul picură ceară aurie, fierbinte, în partea de jos a pergamentului.

- Ce scrie? Bronn nu ştia să citească, aşa că punea întrebări obraznice.

- Că trebuie să ia cincizeci dintre cei mai buni ostaşi şi cercetaşi ai săi şi să-i ducă pe drumul rozelor. Tyrion apăsă sigiliul pe ceara moale.

- E mai degrabă de aşteptat ca Stannis să vină pe drumul regelui.

- O, ştiu. Spune-i lui Bywater să nu ia în seamă ce scrie în scrisoare şi să-şi ducă

oamenii către nord. Va trebui să întindă o cursă pe drumul Rosby. Lordul Gyles va pleca spre castelul său într-o zi sau două, cu o duzină de ostaşi, ceva servitori şi cu nepotul meu.

Prinţul Tommen s-ar putea să fie îmbrăcat ca un paj.

- Vrei ca băiatul să fie adus înapoi, despre asta e vorba?

- Nu, vreau să fie dus la castel. Tyrion decisese că îndepărtarea băiatului din oraş a fost una dintre ideile cele mai bune ale surorii sale.

La Rosby, Tommen va fi ferit de mulţime, iar se-pararea de fratele său făcea, de asemenea, ca lucrurile să fie mai complicate pentru Stannis; chiar dacă ar ocupa Debarcaderul Regelui şi l-ar executa pe Joffrey, mai avea de luptat cu un Lannister pretendent la tron.

- Lordul Gyles e prea slab ca să fugă şi prea laş ca să lupte. Le va porunci castelanilor săi să deschidă porţile. Odată aflat în spatele zidurilor, Bywater trebuie să elimine garnizoana şi să-1 ţină acolo pe Tommen la adăpost. Intreabă-1 dacă îi place cum sună

Lordul Bywater.

- Lordul Bronn ar suna mai bine. Ţi l-aş putea înhăţa la fel de bine pe băiat. L-aş

legăna pe genunchi şi i-aş cânta cântece de adormit copiii dacă ar fi rost de un titlu de lord.

- Am nevoie de tine aici, răspunse Tyrion.

Şi nu am încredere în tine când vine vorba despre nepotul meu. Dacă lui Joffrey i s-ar întâmpla ceva rău, pretenţiile Lannisterilor legate de Tronul de Fier ar apăsa pe umerii tineri ai lui Tommen. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn aveau să-1 apere. Mercenarii lui Bronn erau în stare mai degrabă să-1 vândă duşmanilor lui.

- Ce ar trebui să facă noul lord cu cel bătrân?

- Ce doreşte, atâta timp cât nu uită să-i dea de mâncare. Nu vreau să moară. Tyrion se îndepărtă de la masă. Regina va trimite un om al Gărzii Regale cu prinţul.

Bronn nu-şi făcea griji.

- Câinele este paznicul lui Joffrey, nu-1 va părăsi. Mantiile aurii ale Mâinii de Fier ar trebui să fie în stare să se descurce cu ceilalţi destul de uşor.

- Dacă se ajunge la omoruri, spune-i lui Ser Ja-celyn că nu vreau să se întâmple în faţa lui Tommen. Tyrion îmbrăcă o mantie grea de lână maro închis. Nepotul meu e sensibil.

- Eşti sigur că e un Lannister?

- Nu sunt sigur de nimic în afară de iarnă şi de război, răspunse el. Vino, merg cu tine o bucată de drum.

- La Chataya?

- Mă cunoşti prea bine.

Ieşiră pe o poartă lăturalnică de la nordul zidu¬lui. Tyrion dădu pinteni calului şi se îndepărtă în tropot de copite pe Aleea întunecoasă. La auzul lor, câteva siluete abia zărite ţâşniră pe alei, dar nimeni nu îndrăzni să-i abordeze. Consiliul îşi extinsese restricţiile: dacă

erai găsit pe străzi după ce sunau clopotele de seară, erai osândit la moarte. Această măsură

reuşise să restabilească oarecum liniştea la Debarcaderul Regelui şi să reducă la un sfert numă¬rul de cadavre găsite dimineaţa pe alei, dar Varys spunea că oamenii îl înjurau pentru adoptarea ei. Ar trebui să fie recunoscători că au glas să înjure. Două mantii aurii îi opriră în timp ce mergeau de-a lungul Uliţei Arămarilor, dar când îşi dădură seama cine erau cei pe care îi somaseră, îşi cerură scuze şi le făcură semn să treacă. De la Poarta Noroiului, Bronn coti către sud şi se despărţiră.

Tyrion îşi continuă drumul către casa Chatayei, dar dintr-odată îşi pierdu răbdarea. Se răsuci în şa, scrutând strada în urma lui. Nu erau semne că ar fi urmărit. Fiecare fereastră

era întunecată şi ferecată. Nu auzi nimic, decât vântul învârtejindu-se pe alei. Dacă Cersei a pus pe cineva pe urma mea în noaptea asta, trebuie să fie travestit în şobolan.

- La naiba cu toţi, mormăi el. Era sătul de atâta prudenţă. Răsucindu-şi calul, îşi înfipse pintenii. Dacă e cineva pe urmele mele, vom vedea cât de bine călăreşte. Alerga pe străzile scăldate în lumina lunii tropăind pe pietrele de pavaj, ţâşnind când pe alei înguste, când pe străduţe întortocheate, gonind către iubita lui.

Pe când bătea în poartă, auzi o muzică purtată uşor peste zidurile crestate din piatră.

Unul dintre Ibbanezi îl pofti înăuntru. Tyrion îi încredinţa calul şi întrebă:

- Cine cântă? Ochiurile în formă de diamant ale geamurilor sălii lungi străluceau de o lumină galbenă şi dinăuntru se auzea un bărbat cântând.

Ibbanbezul ridică din umeri.

- Un cântăreţ burtos.

Sunetul crescu, pe măsură ce Tyrion înainta din¬spre grajduri către casă. Nu-i plăcuseră niciodată cân¬tăreţii, iar acesta îi plăcea şi mai puţin decât ceilalţi de teapa lui, chiar înainte de a-1 vedea. Când deschise uşa, bărbatul izbucni:

- Nobilă Mână a Regelui! Ingenunche, pleşuv şi burduhănos, murmurând: Ce onoare, ce onoare.

- Stăpâne. Shae zâmbi când îl zări. Il plăcea acel zâmbet, felul fugar şi spontan în care i se ivea pe chip. Fata era îmbrăcată cu rochia ei violet de mătase, încinsă la brâu cu o eşarfă

cu fir de argint. Culorile se potri-veau cu părul ei negru şi cu albul lucios al pielii.

- Sufleţel, îi spuse el. Şi cine este acesta? Cântăreţul ridică privirea.

- Numele meu este Symon Limbă de Argint, stă-pâne. Muzicant, cântăreţ, povestitor...

- Şi un mare prost, adăugă Tyrion. Cum mi-ai spus când am intrat?

- Cum ţi-am spus? Eu doar... Limba de argint a lui Symon părea că se transformase în plumb. Nobilă Mână a Regelui, am spus, ce onoare...

- Un om mai înţelept s-ar fi prefăcut că nu mă recunoaşte. Nu că aş fi putut fi păcălit, dar ar fi tre¬buit să încerci. Ce mă fac cu tine acum? Ştii despre dulcea mea Shae, ştii unde locuieşte, ştii că o vizitez singur, în miez de noapte.

- Jur, nu voi spune nimănui.

- Măcar într-o privinţă suntem de acord. Noapte bună îţi urez. Tyrion o conduse pe Shae sus pe scări.

- Poate acum cântăreţul meu nu va mai cânta niciodată, îl tachina ea. L-ai lăsat fără

glas.

- Puţină spaimă îl va ajuta să atingă sunetele înalte. Shae închise uşa dormitorului.

- N-o să-i faci nici un rău, nu-i aşa? Aprinse o lu-mânare parfumată şi îngenunche să-i scoată cizmele. Cântecele lui mă înveselesc în serile când nu vii.

- Aş vrea să pot veni în fiecare seară, spuse el în timp ce Shae îi masa picioarele goale. Cât de bine cântă?

- Mai bine decât unii. Nu la fel de bine ca alţii. Tyrion îi desfăcu rochia şi îşi îngropa capul între

sânii ei. Pentru el, Shae avea întotdeauna un miros curat, chiar şi în această cocină

puturoasă de oraş.

- Păstrează-1, dacă doreşti, dar ţine-1 aproape. Nu vreau să cutreiere prin oraş, purtând vorbele prin cârciumi.

- Nu va face asta.

Tyrion îi acoperi gura cu gura lui. Avusese parte de destulă vorbărie, acum avea nevoie de dulcea sim¬plitate a plăcerii pe care o găsea între coapsele ei. Aici, cel puţin, era binevenit, dorit.

După aceea, îşi eliberă braţul de sub capul ei, îşi trase tunica pe el şi coborî în grădină.

O semilună arginta frunzele pomilor şi sclipea pe suprafaţa iazu¬lui. Tyrion se aşează lângă

apă. Undeva, la dreapta, se auzea cântecul unui greier, un sunet neobişnuit de îmbietor. E

linişte aici, gândi el, dar pentru cât timp?

O duhoare scârboasă îl făcu să întoarcă ochii. Shae stătea în pragul uşii, în spatele lui, îmbrăcată în rochia argintie pe care i-o dăruise. Am iubit o fecioara nepri-hănită ca o iarnă, cu străluciri de lună în păr. In spatele ei stătea unul dintre fraţii cerşetori, un bărbat corpo¬lent, în straie peticite,

murdare, cu picioarele goale acoperite cu o crustă de noroi, cu un castron atârnat la gât, pe un şnur de piele, acolo unde un septon ar fi purtat un cristal.

Mirosul lui ar fi sufocat şi un şobolan.

- Lordul Varys a venit să te vadă, anunţă Shae. Cerşetorul îi făcu semn cu ochiul.

Tyrion izbuc¬ni în râs.

- Fără doar şi poate. Cum se face că l-ai recu¬noscut, iar eu nu?

Shae ridică din umeri.

- E tot el, numai că altfel îmbrăcat.

- O altfel de înfăţişare, un altfel de miros, un altfel de mers, zise Tyrion. Majoritatea oamenilor ar fi in¬duşi în eroare.

- Şi majoritatea femeilor, poate. Dar nu târfele. O târfă învaţă să vadă bărbatul, nu hainele lui, altfel sfârşeşte moartă pe stradă.

Varys avea un aer chinuit, şi nu din cauza crustei false de pe picioare. Tyrion chicoti.

- Shae, ne aduci, te rog, nişte vin? Poate i-ar prinde bine ceva de băut. Orice 1-a adus pe eunuc aici, în toiul nopţii, nu e de bun augur.

- Aproape că mă tem să-ţi spun de ce am venit, stăpâne, zise Varys când Shae îi lăsă

singuri. Aduc veşti cumplite.

- Ar trebui să te îmbraci în pene negre, Varys, eşti o piază rea, ca orice corb. Tyrion se ridică în pi¬cioare, temându-se pe jumătate să pună următoarea întrebare. Este vorba despre Jaime? Dacă i-au făcut rău, nimic nu-i va putea salva.

- Nu, stăpâne. E altceva. Ser Cortnay Penrose e mort. Capătul Furtunii şi-a deschis porţile în faţa lui Stannis Baratheon.

Panica alungă toate celelalte gânduri din mintea lui Tyrion. Când Shae se întoarse cu vinul, luă o sor¬bitură şi azvârli paharul, spărgându-1 de zidul casei. Shae ridică o mână, să

se apere de cioburi, în timp ce vinul se prelinse pe pietre, formând degete lungi, negre, în lumina lunii.

- Fie blestemat! zise Tyrion.

Varys zâmbi, dezvelind o gură plină de dinţi stricaţi.

- Cine stăpâne? Ser Cortnay sau Lordul Stannis?

- Amândoi. Capătul Furtunii era puternic, ar fi trebuit să reziste o jumătate de an sau mai mult..., suficient ca tatăl lui să termine cu Robb Stark. Cum s-a întâmplat?

Varys îi aruncă o privire lui Shae.

- Stăpâne, trebuie să tulburăm somnul scumpei tale doamne cu asemenea discuţii sumbre şi însângerate?

- Poate că o doamnă ar fi înspăimântată, zise Shae, însă eu nu.

- Ar trebui să fii, îi spuse Tyrion. Odată căzut Capătul Furtunii, Stannis îşi va îndrepta atenţia în curând către Debarcaderul Regelui. Acum îi părea rău că aruncase vinul acela.

Lord Varys, acordă-ne un mo-ment şi mă voi întoarce cu tine la castel.

- Am să aştept în grajduri. Se înclină şi se înde¬părtă cu paşi apăsaţi.

Tyrion o trase pe Shae lângă el.

- Nu eşti în siguranţă aici.

- Am zidurile mele şi străjerii pe care mi i-ai dat.

- Mercenari, spuse Tyrion. Le place aurul meu destul de mult, dar ar muri oare pentru el? Cât despre aceste ziduri, dacă un bărbat s-ar urca pe umerii altuia, ar fi sus într-o clipită.

Un castel asemănător cu acesta a fost ars în timpul revoltelor. L-au ucis pe stăpânul lui pentru crima de a avea cămara plină, după cum l-au tăiat pe înaltul Septon în bucăţi, au violat-o pe Lollys de vreo cincizeci de ori şi au zdro¬bit capul lui Ser Aron. Ce crezi că ar face dacă ar pune mâna pe doamna Mâinii?

- Târfa Mâinii, vrei să spui? Se uita la el cu ochii ei mari, îndrăzneţi. Deşi aş vrea să

fiu doamna ta, stăpâne. M-aş îmbrăca în toate hainele frumoase pe care mi le-ai dăruit, în satin, brocart auriu şi tafta şi aş purta bijuteriile tale, te-aş ţine de mână şi aş sta la ospeţele tale. Ţi-aş putea dărui fii, ştiu că aş putea... Şi jur că nu te-aş face niciodată de ruşine.

Dragostea mea pentru tine mă ruşinează destul.

- Un vis dulce, Shae. Acum lasă-1 deoparte, te implor. Nu se poate împlini niciodată.

- Din cauza reginei? Nu mă tem nici de ea.

- Eu da.

- Atunci omoar-o şi isprăveşte odată. Nu s-ar zice că între voi există vreun sentiment de dragoste.

Tyrion oftă.

- E sora mea. Cel ce îşi ucide o rudă de sânge este blestemat pe vecie în ochii zeilor şi ai oamenilor. Mai mult, orice am crede tu şi eu despre Cersei, tatăl şi fratele meu ţin la ea.

Pot complota cu orice om din Cele Şapte Regate, dar zeii nu m-au înzestrat să-1 înfrunt pe Jaime cu săbiile în mâini.

- Tânărul Lup şi Lordul Stannis au săbii în mâini şi nu te sperie.

Cât de puţine ştii, scumpa mea!

- împotriva lor am toată puterea Casei Lannister. împotriva lui Jaime sau a tatălui meu nu am decât un spate cocârjat şi o pereche de picioare chircite.

- Mă ai pe mine. Shae îl sărută, îşi strecură mâinile pe după gâtul său, strivindu-şi trupul de al lui.

Sărutul îl stârni, aşa cum făceau întotdeauna săruturile ei, dar de data aceasta Tyrion se desfăcu din îmbrăţişare cu blândeţe.

- Nu acum. Scumpa mea, am..., ei bine, spune-i sămânţa unui plan. Cred că aş putea să te aduc la bucătăriile castelului.

Faţa lui Shae încremeni.

- La bucătării?

- Da. Dacă acţionez prin Varys, nimeni nu va afla. Shae chicoti.

- Stăpâne, te-aş otrăvi. Fiecare bărbat care a gustat din bucatele mele mi-a spus ce târfă bună sunt.

- Fortăreaţa Roşie are destui bucătari. Şi măcelari şi brutari. Tu ar trebui să joci rolul de ajutor de bucătar.

- O fată de la oală, răspunse ea, în haine aspre, maro. Aşa vrea stăpânul să mă vadă?

- Stăpânul vrea să te vadă vie, spuse Tyrion. N-ai cum să freci oale în haine de mătase şi de catifea.

- Stăpânul s-a plictisit de mine? îşi vârî o mână sub tunică şi îi atinse bărbăţia. Din două atingeri iuţi, o făcu să se întărească.

- El încă mă doreşte. Râse. Ţi-ar plăcea să te culci cu fata de la bucătărie, stăpâne? Ai putea să mă acoperi cu făină şi să sugi sosul de pe sfârcurile mele dacă...

- încetează! Felul în care se purta îi amintea de Dancy, care se străduise atât de mult să-şi câştige rămăşagul. Ii dădu mâna la o parte, ca s-o împiedice de la alte trăsnăi. Nu e momentul pentru tăvăleală, Shae. Ar putea fi în joc viaţa ta.

Zâmbetul îi dispăru.

- Dacă te-am supărat vreodată, stăpâne, a fost fără voia mea, numai că... N-ai putea pur şi simplu să-mi dai mai mulţi străjeri?

Tyrion oftă din toţi rărunchii. Nu uita cât de tâ¬nără este, îşi spuse. Ii luă mâna.

- Nestematele tale pot fi înlocuite şi rochii noi, de două ori mai frumoase decât cele vechi, pot fi cusute pentru tine, dar tu eşti lucrul cel mai de preţ dintre aceşti pereţi. Nici Fortăreaţa Roşie nu e un loc sigur, dar e mult mai sigur decât acesta. Te vreau acolo.

- In bucătărie. Glasul ei era inexpresiv. Frecând la oale.

- Pentru scurt timp.

- Tata m-a făcut fata lui de la bucătărie, spuse ea, cu o grimasă. De aceea am fugit.

- Mi-ai spus că ai fugit fiindcă tatăl tău te-a făcut târfa lui, îi reaminti Tyrion.

- Şi asta. Nu mi-a plăcut să-i frec oalele mai mult decât mi-a plăcut să-1 simt în mine.

îşi scuturâ capul. De ce nu mă poţi ţine în turnul tău? Jumătate dintre lorzii de la curte au cameriste.

- Mi s-a interzis anume să te duc la curte.

- De către tatăl tău idiot. Shae se bosumflă. Eşti destul de matur să ţii toate târfele pe care le vrei. Te ia drept un băieţandru căruia nu i-a mijit mustaţa? Ce ar putea să facă, să te bată la fund?

Tyrion o pocni. Nu tare, dar suficient de tare.

- Lua-te-ar naiba, spuse el. Lua-te-ar naiba. Să nu râzi niciodată de mine. Nu tu.

Preţ de o clipă, Shae rămase tăcută. Nu se auzea decât cântecul greierului ţârâind, ţârâind.

- Iţi cer iertare, stăpâne, spuse ea în cele din urmă cu o voce gravă, împietrită. N-am vrut să fiu obraznică.

Iar eu nu am vrut să te lovesc. Zei, aveţi milă, mă transform în Cersei.

- A fost urât, spuse el. Din partea amândurora. Shae, tu nu înţelegi. Vorbe pe care nu avusese nici¬odată de gând să le rostească ţâşniră din gura lui, ca nişte măscărici dintr-un cal de lemn. Pe când aveam treisprezece ani, m-am însurat cu fiica unui arendaş. Sau aşa credeam despre ea. Eram orbit de dragoste şi credeam că şi ea simte la fel pentru mine, dar tata mi-a aruncat adevărul în faţă. Mireasa mea era o târfă pe care o angajase Jaime să-mi deschidă gustul bărbăţiei.

Iar eu am crezut totul, prostul de mine. Ca să-mi bage minţile-n cap, Lordul Tywin mi-a dat soţia pe mâna unui pluton de străjeri care să facă ce vor cu ea şi mi-a poruncit să

privesc. Şi să o mai iau pentru ultima oară, după ce vor isprăvi ceilalţi. Pentru ultima oară, fără pic de dragoste sau tandreţe. „Aşa ţi-o vei aminti cum este cu adevărat", a spus

el, şi ar fi trebuit să-1 sfidez, dar bărbăţia m-a trădat şi am făcut ce mi s-a cerut. După ce a terminat cu ea, tatăl meu a pus să se desfacă această căsătorie. Era ca şi cum n-am fi fost niciodată

căsătoriţi, a spus septonul. Strânse mâna lui Shae: Te rog, haide să nu mai vorbim despre Turnul Mâinii. Vei fi la bucătării doar pentru scurt timp. După ce terminăm cu Stannis, vei avea un alt castel şi mătăsuri fine ca mâinile tale.

Ochii lui Shae se lărgiseră, dar Tyrion nu putea citi ce se ascundea în spatele lor.

- Mâinile mele nu vor fi fine dacă voi spăla cup¬toare şi voi curăţa farfurii toată ziua.

Vei mai dori să te atingă după ce vor fi roşii, aspre şi crăpate de la apa fierbinte şi de la leşie?

- Mai mult ca oricând, răspunse el. Când le voi privi, îmi vor aminti cât de curajoasă

eşti.

Nu-şi dădea seama dacă îl credea. Shae îşi plecă ochii.

- Sunt la porunca ta, stăpâne.

Era tot ce putea să accepte în seara aceasta, pentru Tyrion era cât se poate de limpede.

O sărută pe obraz, în locul unde o lovise, ca să ia puţin din ustu¬rimea loviturii.

- Voi trimite după tine.

Varys aştepta în grajduri, aşa cum promisese. Calul lui părea şchiop şi pe jumătate mort. Tyrion încalecă şi unul dintre mercenari deschise porţile. Merseră în linişte. De ce i-ai spus despre Tysha, o, zei? se întrebă, speriat, dintr-odată. Unele secrete nu tre¬buie niciodată rostite, un bărbat trebuie să ducă în mormânt unele umilinţe. Ce a vrut de la ea, iertare? Felul în care îl privise, ce însemna? Ura gândul de a freca oale atât de mult, sau ceea ce ura era mărtu¬risirea lui? Cum am putut să-i spun asta şi să cred că mă va mai iubi?

spunea o parte din el, iar o alta îl batjocorea: Pitic nechibzuit, târfa iubeşte doar aurul şi bijuteriile.

Cotul rănit îi pulsa de fiecare dată când calul pu¬nea jos copita. Uneori aproape îşi imagina că auzea oasele frecându-se unul de altul înăuntru. Poate că ar trebui să consulte un

maester, să-i dea vreo poţiune pentru dureri, dar de când Pycelle îşi arătase adevă¬rata faţă, Tyrion Lannister nu mai avea încredere în maesteri. Doar zeii ştiau cu cine unelteau sau ce amestecau în acele poţiuni pe care ţi le dădeau.

- Varys, spuse el. Trebuie să o aduc pe Shae la castel fără ştirea lui Cersei. Îi schiţă în două vorbe planul cu bucătăria.

Când termină de explicat, eunucul chicoti uşor.

- Voi face aşa cum îmi porunceşte stăpânul, de-sigur... Dar trebuie să te previn, bucătăriile sunt pline de ochi şi de urechi. Chiar dacă fata nu va stârni vreo suspiciune anume, va fi supusă la o mie de întrebări. Unde s-a născut? Cine sunt părinţii ei? Cum a ajuns la Debarcaderul Regelui? Adevărul nu intră în dis¬cuţie, aşa că va trebui să mintă..., şi să mintă, şi să mintă. Aruncă o privire în jos, către Tyrion. Şi o fetişcană atât de drăguţă

va stârni pofte, nu doar curiozitate. Va fi atinsă, ciupită, mângâiată şi dez¬mierdată la bucătărie, se vor vârî noaptea sub păturile ei. Vreun bucătar singur ar putea să caute să se însoare cu ea. Brutarii îi vor frământa sânii cu mâinile pline de făină.

- Prefer să o ştiu dezmierdată decât înjunghiată, spuse Tyrion.

Varys mai înainta câţiva paşi şi spuse:

- S-ar putea să existe o altă cale. întâmplarea face că slujitoarea care are grijă de fiica Doamnei Tanda i-a şterpelit bijuteriile. Dacă aş informa-o pe Lady Tanda, ar da-o îndată

afară. Iar fiica ar avea nevoie de o nouă slujnică.

- înţeleg. Varianta avea perspective, Tyrion îşi dădu seama pe loc. Camerista unei doamne purta haine mai bune decât o fată de la bucătărie şi, adesea, chiar un giuvaier sau două. Shae ar trebui să fie mul¬ţumită. Iar Cersei o

considera pe Lady Tanda obo¬sitoare şi isterică, iar pe Lollys, o vită toantă. Era puţin probabil să le facă vizite de curtoazie.

- Lollys e timidă şi credulă, spuse Varys. Va accep¬ta orice poveste i se va spune. De când gloata i-a luat fecioria, se teme să iasă din camerele ei. Shae nu va fi în văzul lumii...

dar convenabil de aproape dacă vei avea nevoie de alinare.

- Turnul Mâinii e vegheat, ştii la fel de bine ca mine. Cersei va deveni cu siguranţă

curioasă dacă slujnica lui Lollys începe să-mi facă vizite.

- S-ar putea să reuşesc să-ţi furişez copila în dormitor nevăzută. Casa Chatayei nu e singura care se poate lăuda cu o poartă ascunsă.

- O intrare secretă? In camerele mele? Tyrion era mai mult deranjat decât surprins. De ce altceva ar fi ordonat Maegor cel Crud moartea tuturor construc-torilor care au lucrat la castelul lui decât ca să păstreze

asemenea secrete? Da, presupun că există. Unde

găsesc uşa? In solariu? In dormitor?

- Prietene, nu mă vei obliga să-mi dezvălui toate micile secrete, nu-i aşa?

- De acum înainte gândeşte-te la ele ca la micile noastre secrete, Varys. Tyrion ridică

privirea către eunuc, în straiele puturoase cu care era deghizat. Presupunând că eşti de partea mea...

- Te poţi îndoi?

- Păi, nu, am încredere în tine fără nici o rezervă. Un hohot puternic de râs răsună, lovindu-se de obloa-nele ferestrelor. Am încredere în tine ca şi cum ai fi sânge din sângele meu, zău. Acum spune-mi cum a murit Cortnay Penrose.

- Se spune că s-a aruncat dintr-un turn.

- S-a aruncat? Nu, pe asta n-o cred!

- Străjerii lui nu au văzut nici un om intrând în camerele lui, nici nu au găsit pe nimeni înăuntru după aceea.

- Atunci ucigaşul a intrat repede şi s-a ascuns sub pat, sugeră Tyrion, sau a coborât de pe acoperiş cu o frânghie. Poate că gărzile mint. Cine poate spune că nu au făcu-o chiar ele?

- Fără îndoială, ai dreptate, stăpâne. Tonul lui infatuat sugera altceva.

- Dar nu eşti de aceeaşi părere. Cum s-a întâm¬plat, atunci?

O vreme, Varys nu răspunse. Singurul sunet era bocănitul copitelor pe pietrele de pavaj. In cele din urmă, eunucul îşi drese glasul.

- Stăpâne, crezi în puterile din vechime?

- Magie vrei să spui? întrebă Tyrion iritat. Vrăji de sânge, blesteme, metamorfoze, lucruri de felul ăsta? Pufni. Vrei să sugerezi că Ser Cortnay a fost ucis prin vrăjitorie?

- Ser Cortnay 1-a provocat pe Lordul Stannis la luptă de ia om la om în dimineaţa în care a murit. Te întreb eu, acesta e gestul unui om disperat? Pe urmă, mai e problema morţii misterioase a Lordului Renly, chiar în timp ce liniile sale de atac se grupau pentru a mătura ostile fratelui său de pe câmpul de luptă. Eunucul se opri o clipă. Stăpâne, m-ai întrebat odată cum se face că sunt tăiat.

- îmi amintesc, spuse Tyrion. Nu ai vrut să vorbeşti despre asta.

- Nici acum nu vreau, dar... De data aceasta, pauza fu mai lungă decât înainte, iar când Varys începu din nou să vorbească, glasul lui era cumva schimbat. Eram orfan, ucenic într-un teatru ambulant. Stăpânul nos¬tru avea o ambarcaţiune mică şi călătoream în lung şi-n lat pe marea îngustă, dând spectacole în toate Oraşele Libere şi, din când în când, în Vechiul Oraş

şi la Debarcaderul Regelui. Intr-o zi, la Myr, un anu¬me bărbat a venit la teatrul nostru ambulant. După spectacol, a făcut pentru mine o ofertă pe care stă¬pânul nostru a găsit-

o prea tentantă pentru a o refuza. Eram îngrozit, mă temeam că omul voia să se folo¬seascâ de mine aşa cum auzisem că se folosesc bărbaţii de băieţi, dar de fapt singura parte din mine de care avea nevoie era penisul meu. Mi-a dat o poţiune care m-a făcut să nu mă pot mişca sau vorbi, dar simţurile nu mi le-a amorţit. Cu o lamă lungă, curbată, m-a tăiat, rădăcină şi vlăstar, încântând în tot acest timp. L-am privit cum îmi frige părţile bărbăteşti pe un mangal. Flăcările au devenit albastre şi am auzit un glas răspunzând la chemarea lui, deşi nu am înţeles cuvintele pe care le rostea. Comedianţii plecaseră pe când a isprăvit cu mine. După ce şi-a atins scopul, bărbatul n-a mai fost interesat de mine, aşa că

m-a scos în stradă. Când l-am întrebat ce ar trebui să fac acum, a răspuns că presupune că ar trebui să mor. Ca să-i fac în ciudă, am decis să trăiesc. Curând, am fost un hoţ mai bun decât oricare altul din Myr şi când am crescut, am învăţat că adesea conţinutul scri¬sorilor unui om e mai de preţ decât cel al pungii sale. Da, visez şi acum noaptea aceea, stăpâne. Nu vrăjito¬rul, nici lama sa, nici măcar felul în care bărbăţia mea s-a zbârcit în timp ce a ars.

Visez glasul. Glasul din flăcări. Să fi fost un zeu, un demon, trucul vreunui magician? Nu-ţi pot spune, şi cunosc toate trucurile. Tot ce pot spune cu siguranţă este că el 1-a chemat şi glasul a răspuns, şi din ziua aceea am urât magia şi pe toţi cei care o practică. Dacă Lordul Stannis este un asemenea om, am de gând să-1 văd mort.

După ce termină, merseră în tăcere o bucată de vreme. In cele din urmă, Tyrion spuse:

- O poveste deprimantă. îmi pare rău. Eunucul oftă.

- Iţi pare rău, dar nu mă crezi. Nu, stăpâne, nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Eram drogat, aveam dureri şi s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, departe, dincolo de mare. Fără

îndoială că am visat glasul acela. Mi-am spus şi eu asta de o mie de ori.

- Eu cred în săbii de oţel, în monede de aur şi în judecata oamenilor, răspunse Tyrion.

Şi cred că au exis-tat cândva dragoni. Le-am văzut craniile, în definitiv.

- Să sperăm că acesta e lucrul cel mai rău pe care-1 vei vedea vreodată, stăpâne.

A

- In privinţa asta suntem de acord. Tyrion zâmbi. Cât despre moartea lui Ser Cortnay, ei bine, ştim că

Stannis a angajat corăbieri mercenari din Oraşele Li-bere. Poate că a adus cu sine şi un asasin priceput.

- Un asasin foarte priceput.

- Există asemenea oameni. Visam cândva ca într-o zi voi fi destul de bogat să trimit un Om Fără Chip după dulcea mea surioară.

- Indiferent cum a murit Ser Cortnay, zise Varys, e mort, castelul a căzut şi Stannis e liber să înainteze.

- Vreo şansă să-i convingem pe Dornisheni să coboare la Mlaştini? întrebă Tyrion.

- Nici una.

- Păcat. Ei bine, ameninţarea ar putea fi de folos, cel puţin ţinându-i pe lorzii Hotarului la castelele lor. Ce veşti ai despre tatăl meu?

- Dacă Lordul Tywin a reuşit să treacă de Furca Roşie, la mine nu a ajuns încă nici o vorbă. Dacă nu se grăbeşte, s-ar putea să fie prins între duşmanii lui. Frunza de stejar a clanului Oakheart şi scoruşul Ro-wanilor au fost văzuţi la nord de Mander.

- Nici o vorbă de la Degeţel?

- Poate că nu a ajuns la Podul Amar. Sau poate că a murit acolo. Lordul Tarly a pus stăpânire pe re¬zervele lui Renly şi a trecut pe foarte mulţi prin sabie; din clanul Florent, mai cu seamă. Lordul Caswell s-a încuiat sus în castel.

Tyrion îşi dădu capul pe spate şi râse. Varys struni calul, încurcat.

- Stăpâne?

- Nu pricepi poanta, Lord Varys? Tyrion făcu semn cu mâna către ferestrele ferecate, către oraşul adormit. Capătul Furtunii a căzut şi Lordul Stannis vine cu foc şi sabie şi zeii ştiu ce puteri întunecate au, iar bunii oameni nu îl au pe Jaime să-i apere, nici pe Robert, nici pe Renly, nici pe Rhaegar, nici pe dragul lor cavaler al Florilor. Doar pe mine, cel pe care îl urăsc. Râse din nou. Piticul, sfetnicul afurisit, micul demon împieliţat. Sunt tot ce a mai rămas între ei şi haos.

CATELYN

- Spune-i tatei că am plecat să-1 fac mândru. Fra¬tele ei sări în şa, lord din cap până-n picioare, cu zalele strălucitoare şi pelerina fluturând. Un păstrăv de argint, identic cu cel pictat pe scut, îi împodobea creasta coifului.

- A fost întotdeauna mândru de tine, Edmure. Şi te iubeşte cu înflăcărare. Să crezi asta.

- Vreau să-i dau motive mai întemeiate decât sim¬plul fapt că-i sunt fiu. îşi întoarse calul de luptă şi ridică o mână. Goarnele sunară, o tobă începu să bată, podul mobil coborî poticnit, iar Ser Edmure Tully ieşi din Riverrun în fruntea oamenilor săi, cu lăncile ridicate şi flamurile fluturând.

Am o oaste mai mare decât a ta, fraţioare, gândi Catelyn în timp ce-i privea îndepărtându-se. O oaste de temeri şi îndoieli.

Lângă ea, suferinţa lui Brienne era aproape pal¬pabilă. Catelyn comandase veşminte pe măsura ei,

rochii frumoase, femeieşti, pe potriva rangului său, deşi ea încă prefera să se îmbrace în vechituri din zale şi piele fiartă, cu o cingătoare la brâu. Ar fi fost mai fericită să plece la război cu Edmure, fără îndoială, dar chiar şi zidurile înalte precum cele ale River-runului aveau nevoie de săbii să le apere. Fratele ei luase cu el la vaduri toţi bărbaţii apţi de luptă, lă-sându-1 pe Ser Desmond Grell la comanda garnizoa¬nei formate din răniţi şi din bolnavi, alături de câţiva scutieri şi feciori de ţărani neinstruiţi, încă lipsiţi de maturitate. Asta ca să

apere un castel care gemea de femei şi copii.

Când ultimul pedestraş al lui Edmure ieşi târându-şi picioarele pe sub bariera-ghilotină, Brienne întrebă:

- Ce facem acum, doamna mea?

- Ne facem datoria. Catelyn era trasă la faţă când porni să traverseze curtea. Mi-am făcut întotdeauna datoria, gândi ea. Probabil că de aceea nobilul ei tată ţinuse la ea cel mai mult dintre toţi copiii lui. Amân¬doi fraţii ei mai mari muriseră de mici, aşa că ea îi fusese Lordului Hoster şi fiu, şi fiică, până la naşterea lui Edmure. Atunci i-a murit mama, iar tatăl i-a spus că trebuie să fie ea doamna casei Riverrun, şi a făcut şi asta. Iar când Lordul Hoster a promis-o lui Bran-don Stark, i-a mulţumit pentru că a făcut o alegere atât de bună pentru ea.

I-am dat lui Brandon simbolul dragostei mele şi nu l-am mângâiat pe Petyr nici măcar o dată după ce a fost rănit, nici nu mi-am luat rămas bun de la el când tata l-a trimis departe.

Iar când Brandon a fost ucis şi tata mi-a spus că trebuie să mă căsătoresc cu fratele lui, am făcut-o bucuroasă, deşi nu-l văzusem niciodată pe Ned până în ziua nunţii noastre. Mi-am dăruit fecioria acestui venerabil străin şi l-am trimis la războiul lui, la regele lui şi la femeia care i-a născut bastardul, fiindcă eu mi-am făcut întotdeauna datoria.

Paşii o purtară către sept, un templu din gresie cu şapte laturi, aşezat în mijlocul grădinilor mamei sale şi scăldat în lumini de curcubeu. Era plin de lume când intrară; Catelyn nu era singura care avea nevoie de rugăciune. Ingenunche în faţa întruchipării de mar¬mură a Războinicului şi aprinse o lumânare parfu¬mată pentru Edmure şi o alta pentru Robb, aflat dincolo de dealuri. Ţine-i teferi şi du-i spre victorie, se rugă ea, şi adu pace sufletelor celor ucişi şi alinare celor care rămân în urma lor.

Septonul intră cu cădelniţa şi cu cristalul, în timp ce Catelyn se ruga, aşa că rămase la ceremonie. Nu-1 cunoştea pe acest septon, un tânăr zelos, de-o vârstă cu Edmure. îşi

oficie slujba destul de bine, cu glasul sonor şi plăcut când cântă rugăciunile către cei Şapte, dar Catelyn descoperi că duce dorul modulaţiilor vibrate, subţiri, ale Septonului Osmynd, mort de mult. Osmynd ar fi ascultat cu răbdare povestea celor văzute şi simţite de ea în pavilionul lui Renly şi poate ar fi ştiut ce semnificaţie au avut cele întâmplate şi ce trebuia să facă

pentru a lăsa uitării umbrele care-i bântuiau visele. Osmynd, tatăl meu, unchiul Bryden, bătrânul Maester Kyn, ei au părut întotdeauna că ştiu totul, dar acum am rămas doar eu şi separe că nu ştiu nimic, nu-mi cunosc nici măcar datoria. Cum pot să-mi fac datoria dacă nu ştiu care este?

Când se ridică, genunchii îi erau înţepeniţi, însă nu se simţea mai înţeleaptă. Poate că

se va duce în pădurea zeilor în noaptea asta şi se va ruga şi la zeii lui Ned. Erau mai bătrâni decât Cei Şapte.

Afară descoperi un cântec cu totul diferit. Ry-mund Poetul stătea la crâşmă în mijlocul unui cerc de ascultători, cu vocea-i gravă răsunând în timp ce cânta despre Lordul Deremond la Pajiştea însângerată:

Şi iată-l, cu sabia-n mână, Ultimul din cei zece ai lui Darry Brienne se opri o clipă să asculte, cu umerii largi încovoiaţi şi cu braţele groase încrucişate peste piept. Câţiva băieţi zdrenţăroşi trecură în goană, ţipând şi lovindu-se unii pe alţii cu beţe. De ce le place atâta băieţilor să se joace de-a războiul? Catelyn se întrebă

dacă Rymund era răspunsul. Glasul cântăreţului de¬veni tot mai sonor, pe măsură ce se apropia de finalul cântecului:

Şi roşie sta iarba sub picioare, şi roşii flamurile strălucind, roşu apusu-nvâpâiat de soare, scăldându-l în lumină, pâlpâind.

Haideţi, veniţi, un glas de lord se auzi, căci sabia mi-e încă însetată, şi cu un strigăt al sălbaticei furii se năpustiră peste apă-ndată...

- Lupta e mai bună decât această aşteptare, spuse Brienne. Nu te simţi atât de neajutorat atunci când lupţi. Ai

o sabie şi un cal, uneori o secure. Când eşti în armură, e greu să fii rănit.

- Cavalerii mor în luptă, îi reaminti Catelyn. Brienne o privi cu ochii ei albaştri şi frumoşi.

- Aşa cum mor doamnele la naştere. Nimeni nu cântă cântece despre ele.

- Copiii sunt o altfel de bătălie. Catelyn începu să traverseze curtea. O bătălie fără

flamuri şi goarne de război, dar nu mai puţin aprigă. Să porţi în pântece un copil, să-1 aduci pe lume... Mama ta ţi-ar fi putut povesti despre durere...

- N-am cunoscut-o pe mama mea, spuse Brienne. Tata avea femei..., o altă doamnă în fiecare an, dar...

- Acelea nu erau doamne, zise Catelyn. Oricât ar fi naşterea de grea, ceea ce urmează

e şi mai greu. Uneori mă simt de parcă aş fi sfâşiată în bucăţi. Aş vrea să fiu împărţită în cinci, câte una pentru fiecare copil, ca să-i pot feri pe toţi de primejdii.

- Şi pe tine cine te-ar feri de primejdii, doamna mea?

Zâmbetul îi era şters şi obosit.

- Păi... oamenii Casei mele. Sau cel puţin aşa m-a învăţat nobila mea mamă. Nobilul meu tată, fratele meu, unchiul, soţul, ei vor avea grijă de mine... Dar cât timp ei sunt departe, bănuiesc că trebuie să le ţii tu locul, Brienne.

Ea îşi plecă creştetul.

- Voi încerca, doamna mea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Maester Vyman aduse o scrisoare. Il primi îndată, sperând că

erau veşti de la Robb sau de la Ser Rodrik, din Winterfell, dar me¬sajul se dovedi a fi de la Lordul Meadows, care se autoproclamase castelan al Capătului Furtunii. Scri¬soarea era adresată tatălui ei, fratelui, fiului, „sau oricui stăpâneşte la Riverrun". Ser Cortnay Penrose era mort, scria omul, iar Capătul Furtunii îşi deschi¬sese porţile în faţa lui Stannis Baratheon, fiul legitim şi adevăratul moştenitor. Garnizoana castelului jura¬se credinţă

cauzei sale, de la primul până la ultimul oştean, şi nimeni nu păţise nimic

- Cu excepţia lui Cortnay Penrose, murmură Catelyn. Nu-1 întâlnise niciodată, dar era mâhnită să audă de moartea sa. Robb trebuie să afle îndată, spuse ea. Ştim unde se află?

- Ultima oară se îndrepta către Crag, reşedinţa Casei Westerling, spuse Maester Vyman. Dacă trimit un corb la Ashemark, s-ar putea să trimită la el un călăreţ.

- Aşa să faci.

Catelyn citi încă o dată scrisoarea, după plecarea maesterului.

- Lordul Meadows nu spune nimic despre bas¬tardul lui Robert, îi mărturisi lui Brienne. Presupun că 1-a dat pe băiat împreună cu ceilalţi, deşi mărtu¬risesc că nu înţeleg de ce îl dorea Stannis atât de mult.

- Poate că se teme de pretenţiile băiatului.

- Pretenţiile unui bastard? Nu, e altceva... Cum arată copilul ăsta?

- Are şapte sau opt ani, drăgălaş, cu părul negru şi ochi albaştri, strălucitori. Oaspeţii îl luau adesea drept fiul Lordului Renly.

- Iar Renly era de partea lui Robert. Catelyn avu o sclipire de înţelegere. Stannis vrea să-1 etaleze pe băiat în faţa regatului, ca oamenii să-1 vadă în el pe Robert şi să se întrebe de ce nu există la Joffrey o astfel de asemănare.

- Ar însemna asta atât de mult?

- Cei care sunt de partea lui Stannis vor considera că e o dovadă. Cei care îl sprijină

pe Joffrey vor spune că nu înseamnă nimic.

Propriii ei copii aveau mai mult din familia Tully decât din familia Stark. Arya era singura care aducea mult cu Ned la trăsături. Şi Jon Snow, dar el nu a fost niciodată al meu.

Gândul îi zbură la mama lui Jon, la acea iubire secretă, din umbră, despre care soţul ei nu a vorbit niciodată. Oare plânge după Ned la fel ca mine? Sau îl urăşte pentru că a

părăsit patul ei pentru al meu? Oare se roagă pentru fiul ei aşa cum m-am rugat eu pentru al meu?

Erau gânduri supărătoare şi inutile. Dacă Jon era fiul lui Ashara Dayne de Starfall, aşa cum şopteau unii, doamna era moartă de mult; dacă nu, Catelyn nu avea nici un indiciu

despre cine sau unde ar putea fi mama lui. Şi nu avea nici o importanţă. Acum Ned nu mai era, iar iubirile şi secretele lui muriseră toate odată cu el.

Totuşi, era din nou frapată de felul ciudat în care se purtau oamenii când venea vorba despre bastarzii lor. Ned fusese întotdeauna extraordinar de protector cu Jon, iar Ser Cortnay Penrose renunţase la viaţa lui pentru acest Edric Storm, dar pentru Roose Bolton, bastardul lui însemnase pentru el mai puţin decât unul dintre câinii pe care-i avea, judecând după tonul scrisorii bizare pe care Edmure o primise de la el, cu nici trei zile în urmă.

Traversase Tridentul şi se în¬drepta către Harrenhal, aşa cum i se poruncise. Scria: „Un castel puternic şi bine apărat, dar înălţimea Sa îl va avea, de-ar fi să ucid fiecare suflet de om dinăuntru ca să obţin asta." Spera că asta va compensa în ochii înălţimii Sale crimele fiului său bastard pe care Ser Rodrik Cassel îl condamnase la moarte. „O soartă pe care, fără

îndoială, a meritat-o", scrisese Bolton. „Sân¬gele alterat e întotdeauna înşelător, iar Ramsay avea o fire şireată, lacomă şi crudă. Mă socotesc norocos că am scăpat de el. Fiii legitimi pe care tânăra mea soţie mi i-a promis nu ar fi fost niciodată în siguranţă atâta timp cât el ar fi rămas în viaţă."

Sunetul unor paşi grăbiţi îi distrase atenţia de la gândurile-i morbide. Scutierul lui Ser Desmond năvăli gâfâind în cameră şi îngenunche:

- Doamna mea... Lannisteri... dincolo de râu.

- Trage aer în piept, fiule, şi spune-mi pe îndelete. Făcu aşa cum i-a cerut.

- O coloană de oameni înarmaţi, raportă el. Din¬colo de Furca Roşie. Arborează un unicorn purpuriu sub leul

Lannisterilor.

Vreun fiu al Lordului Brax. Brax venise o dată la Riverrun, când Catelyn era mică, să

propună căsă¬toria unuia dintre fiii săi cu ea sau cu Lysa. Se întreba dacă acolo, afară, era acum acelaşi fiu, conducând atacul.

Când Catelyn se urcă pe metereze, Ser Desmond îi spuse că Lannisterii porniseră de la sud-est, sub o revărsare de flamuri.

- Câţiva călăreţi, nimic mai mult, o asigură el. Cea mai mare parte a oştirii lui Tywin este departe, la sud. Aici nu ne paşte nici un pericol.

La sud de Furca Roşie, ţinutul se întindea drept şi neted. Din turnul de veghe Catelyn putea vedea la mile depărtare. Chiar şi aşa, doar cel mai apropiat vad era vizibil. Edmure îi încredinţase lui Mallister apărarea acestuia, la fel şi a altor trei mai îndepărtate, în susul apei. Călăreţii Lannisterilor se învârteau fără ţintă pe lângă apă, cu flamurile de purpură şi argint fluturând în vânt.

- Nu mai mult de cincizeci, doamna mea, aprecie Ser Desmond.

Catelyn privi călăreţii desfăşuraţi într-un şir lung. Oamenii Lordului Jason aşteptau să-

i întâmpine în spatele bolovanilor, al ierburilor şi al ridicaturilor de pământ. Sunetul unei goarne trimise călăreţii înainte, în pas greoi, avântându-se în valuri. Preţ de o clipă, se înfăţişară într-un spectacol măreţ, cu armurile strălucitoare şi cu flamurile fluturând, cu soarele scân¬teind pe vârfurile suliţelor.

- Acum, o auzi pe Brienne murmurând.

Era greu să-ţi dai seama ce se întâmpla, dar ţipetele cailor păreau destul de puternice la distanţa aceasta şi, dincolo de ele, Catelyn auzi zăngănitul mai slab al oţelului pe oţel. O

flamură dispăru dintr-odată, când cel care o purta fu înghiţit de ape, iar curând după aceea primul mort trecu pe

lângă zidurile lor, purtat de curent. Lannisterii se retrăseseră deja de-a valma. Ii privi cum se regrupează, cum se sfătuiesc în grabă şi pleacă la galop pe unde au venit. Oamenii de pe ziduri strigară cuvinte de ocară în urma lor, deşi erau deja prea departe ca să-i audă.

Ser Desmomd se bătu pe burtă.

- Mi-ar fi plăcut ca Lordul Hoster să poată vedea asta. L-ar fi făcut să danseze.

- Vremea dansului a trecut de mult pentru tatăl meu, răspunse Catelyn, iar această

luptă abia a început.

Lannisterii se vor întoarce. Lordul Tywin are de două ori mai mulţi oşteni decât fratele meu.

- Şi de-ar avea de zece ori mai mulţi, tot nu ar conta, zise Ser Desmond. Malul vestic al Furcii Roşii este mai înalt decât cel de la est, doamna mea, şi bine împădurit. Arcaşii noştri au o ascunzătoare bună şi câmp liber pentru săgeţile lor... şi, în caz că s-ar ivi vreo

breşă, Edmure are în rezervă cei mai buni ca¬valeri, gata să pornească oriunde e nevoie de ei. Râul îi va opri.

- Mă rog să ai dreptate, spuse Catelyn pe un ton grav.

In noaptea aceea veniră din nou. Poruncise să fie trezită îndată dacă duşmanul se va întoarce şi, mult după miezul nopţii, o slujnică o atinse uşor pe umăr. Catelyn se ridică în capul oaselor.

- Ce este?

- Vadul din nou, doamna mea. înveşmântată în cămaşa de noapte, Catelyn urcă

pe acoperişul cetăţii. De acolo putea vedea peste zi¬duri până la locul unde se dezlănţuia bătălia. Apără¬torii ridicaseră focuri de veghe de-a lungul malurilor şi, probabil, Lannisterii credeau că-i vor găsi orbiţi de întuneric sau pe picior greşit. Dar asta era o nebu¬nie, întunericul era, în cel mai bun caz, un aliat nesi¬gur. Când intrară în râu, pentru a-şi croi drum peste apă, unii păşiră în bulboanele nevăzute şi se duseră la fund, pleoscăind, în timp ce alţii se

împiedicară de pietre sau se răniră la picioare în ţepuşele de fier ascunse.

Arcaşii Mallisterilor trimiseră, şuierând dea¬supra râului, o ploaie de săgeţi de foc, surprinzător de frumoase văzute din depărtare. Un bărbat stră¬puns de zeci de ori, cu hainele în flăcări, dansă şi se învârti în apa adâncă până la genunchi, până când, în cele din urmă, căzu şi fu dus de valuri pe râu în jos. Până ce trupul lui trecu pe lângă Riverrun, focul şi viaţa lui se stinseseră deopotrivă.

O victorie mica, gândi Catelyn când lupta se ter¬mină şi supravieţuitorii din rândul duşmanilor se topiseră deja în noapte, dar, oricum, o victorie. In timp ce coborau treptele şerpuitoare ale turnului, Catelyn o întrebă pe Brienne ce gândeşte.

- A fost o atingere cu vârful degetului din partea Lordului Tywin, doamna mea, răspunse fata. Cer¬cetează, caută punctul slab, o trecătoare neapărată. Dacă nu găseşte aşa ceva, îşi va strânge toate degetele într-un singur pumn, şi va încerca să facă el una. Brienne ridică din umeri. Asta aş face eu dacă aş fi în locul lui. îşi duse mâna către mânerul sabiei şi îl mângâie uşor, vrând parcă să se asigure că se afla încă acolo.

Şi fie ca zeii sa ne ajute în acel moment, gândi Ca¬telyn. Şi totuşi, ea nu putea face nimic. Acolo, la râu, era bătălia lui Edmure, a ei era aici, înăuntrul castelului.

In dimineaţa următoare, în timp ce lua micul de¬jun, trimise după bătrânul administrator al tatălui său, Utherydes Wayn.

- Trimite-i lui Ser Cleos Frey o sticlă cu vin. Am de gând să-1 iau la întrebări cât de curând şi vreau să fie slobod la limbă.

- Cum porunceşti, doamna mea.

La scurt timp după aceea, un călăreţ având cusut pe piept vulturul casei Mallister sosi cu un mesaj de la Lordul Jason, care vorbea despre o altă ambuscadă şi o altă victorie. Ser Flement Brax încercase să forţeze o traversare într-un alt

punct, la treizeci de leghe către sud. De data aceasta, Lannisterii au reuşit să traver¬seze râul pe jos, dar arcaşii Mallisterilor le-au potopit scuturile cu săgeţi, în timp ce catapultele pe care Edmure le-a urcat pe malul râului au prăvălit asupra lor bolovani grei, spărgându-le rândurile.

- Au lăsat o duzină de morţi în apă şi doar doi oameni au ajuns către mal, unde le-am venit iute de hac, o informă călăreţul. Mai povesti, de asemenea, despre o luptă care a avut loc mai departe, în susul râului, unde Lordul Karly Vance ocupa trecătorile. Şi aceşti atacatori au fost înlăturaţi, o pierdere tristă pentru duşmanii noştri.

Poate că Edmure a fost mai înţelept decât mi-am dat eu seama, gândi Catelyn. Lorzii lui au văzut cu toţii rostul planurilor sale de luptă, de ce am fost eu atât de oarbă? Fratele meu nu este băieţelul pe care mi-l amin¬tesc, nu mai mult decât Robb.

Aşteptă până ce se însera şi abia apoi se duse să-1 viziteze pe Ser Cleos Frey, socotind că va fi cu atât mai beat cu cât va întârzia mai mult. Când intră în celula turnului, Ser Cleos se aruncă, clătinându-se, în genunchi.

- Doamna mea, nu am ştiut nimic despre nici o evadare. Pezevenghiul a zis că un Lannister trebuie să aibă o escortă din rândul Lannisterilor, pe cuvân¬tul meu de cavaler...

- Ridică-te, ser. Catelyn se aşează. Ştiu că nici un nepot al lui Walder Frey nu şi-ar încălca jurământul. Doar dacă asta ar sluji scopurilor lui. Fratele meu zicea că ai adus condiţii de pace.

- Aşa este. Ser Cleos se ridică, împleticindu-se, în picioare. Catelyn era mulţumită să

vadă cum se clătina.

- Spune-mi, porunci ea, şi el se supuse.

Când isprăvi, Catelyn rămase încruntată. Edmure avusese dreptate, acestea nu erau condiţii, în afară de...

- Lannister mi le va da pe Arya şi pe Sansa în schimbul fratelui său?

- Da. S-a aşezat pe Tronul de Fier şi a jurat.

- In faţa martorilor?

- In faţa întregii curţi, doamna mea. Şi a zeilor. I-am zis asta şi lui Ser Edmure, dar el mi-a spus că nu e posibil, că înălţimea Sa Robb nu va fi niciodată de acord.

- Ţi-a spus adevărul. Nici măcar nu putea să spună că Robb greşea. Arya şi sansa erau copii. Regicidul, în viaţă şi liber, era mai periculos decât orice bărbat din regat. Era o situaţie fără ieşire. Mi-ai văzut fiicele? Sunt bine tratate?

Ser Cleos ezită.

- Eu... da, păreau...

Bâjbâie după o minciună, îşi dădu seama Catelyn, dar vinul i-a zăpăcit minţile.

- Ser Cleos, spuse ea imperturbabilă, ai pierdut protecţia steagului tău de pace atunci când oamenii tăi ne-au tras pe sfoară. Minte-mă şi vei fi spânzurat de ziduri, alături de ei.

Fii convins. Te întreb încă o dată - mi-ai văzut fiicele?

Fruntea îi era leoarcă de sudoare.

- Am văzut-o pe Sansa la curte, în ziua în care Tyrion mi-a spus condiţiile lui. Era foarte frumoasă, doamna mea. Poate că puţin... palidă. Trasă la faţă, cum ar veni.

Sansa, dar nu Arya. Asta poate însemna orice. Arya a fost întotdeauna mai greu de strunit. Poate că Cersei se ferea să o afişeze în faţa curţii întregi de teamă că ar putea face sau spune ceva. Poate că au încuiat-o, la loc sigur, ferită de priviri. Sau poate că au omorât-o. Catelyn alungă acest gând.

- Condiţiile lui, ziceai... Dar Cersei e Regina Regentă.

- Tyrion a vorbit în numele amândurora. Regina nu era acolo. Se simţea rău în ziua aceea, aşa mi s-a spus.

- Ciudat.

Catelyn îşi aminti acea călătorie îngrozitoare prin Munţii Lunii şi felul în care Tyrion reuşise să-1 ispi¬tească de partea lui pe acel mercenar din serviciul ei.

Piticul e mult prea deştept Nu-şi putea imagina cum supravieţuise drumului aspru, după ce Lysa îl trimisese de la Vale, dar nu era surprinsă. Nu are nici o legătură cu uciderea

lui Ned, cel puţin. Şi a venit în apărarea mea când oamenii clanului ne-au atacat. De m-aş

putea încrede în cuvântul lui...

îşi desfăcu mâinile ca să se uite la cicatricile care îi brăzdau degetele. Urmele pumnalului său, îşi re¬aminti. Pumnalul lui în mâna asasinului pe care l-a plătit ca să-i taie gâtul lui Bran. Cu toate că piticul negase, bineînţeles. Chiar şi după ce Lysa îl încuiase întruna dintre celulele Cerului şi îl ameninţase cu Poarta Lunii, el tot negase.

- A minţit, spuse ea ridicându-se dintr-odată în picioare. Lannisterii sunt mincinoşi cu toţii, iar piti¬cul e cel mai mare mincinos dintre ei. Ucigaşul era înarmat cu cuţitul lui.

Ser Cleos dădu să răspundă:

- Nu ştiu nimic despre nici un...

- Nu ştii nimic, fu ea de acord, ieşind val-vârtej din celulă. Brienne o urmă, tăcută.

Pentru ea e mai simplu, gândi Catelyn cu o străfulgerare de invidie. In privinţa aceasta, era ca un bărbat. Pentru bărbaţi, răspunsul era mereu acelaşi, niciodată foarte departe de cea mai apropiată sabie. Pentru o femeie, pentru o mamă, calea era mai anevoioasă şi mai greu de cunoscut.

Cină târziu, în Sala Mare, împreună cu garnizoana ei, ca să-şi încurajeze oamenii cum putea. Rymund Poetul cântă tot timpul, scutind-o de obligaţia de a vorbi. încheie cu un cântec compus de el despre victoria lui Robb la Oxcross.

„Şi stelele în noapte erau ochii lupilor săi, şi vântul însuşi era cântecul lor."

Intre versuri, Rymund îşi dădea capul pe spate şi urla ca un lup şi, până la sfârşit, jumătate din sală urla împreună cu el, până şi Desmond Grell, care era bine afumat.

Glasurile lor răsunau, lovindu-se de grinzile tavanului.

Să-şi cânte cântecele, dacă asta le da curaj, gândi Catelyn jucându-se cu pocalul ei de argint.

- Când eram copilă, în Sala Amurgului era mereu câte-un cântăreţ, spuse Brienne cu glas scăzut. Am învăţat toate cântecele pe dinafară.

- Şi Sansa la fel, deşi puţini cântăreţi se osteneau să străbată drumul lung către nord, la Winterfell. l-am spus, totuşi, că la curtea regelui vor fi cântăreţi, ham spus că va auzi muzică de toate felurile, că tatăl ei i-ar putea găsi vreun profesor care să o ajute să înveţe să

cânte la harpă. O, zei, iertaţi-ma...

Brienne spuse:

- îmi amintesc o femeie..., a venit de undeva de dincolo de marea îngustă. Nici măcar nu-mi puteam da seama în ce limbă cânta, dar glasul ei era la fel de încântător ca şi ea. Avea ochi de culoarea prunelor şi talia atât de îngustă încât tata putea să o cuprindă cu mâinile.

Mâinile lui erau aproape la fel de mari ca ale mele. îşi strânse degetele lungi, groase, vrând parcă să le ascundă.

- Ai cântat pentru tatăl tău? întrebă Catelyn. Brienne scuturâ din cap, privind în jos la strachina

ei de lemn, încercând parcă să găsească un răspuns în sosul de friptură.

- Pentru Lordul Renly? Fata roşi.

- Niciodată, eu... Bufonul lui făcea glume crude uneori, iar eu...

- Intr-o zi va trebui să cânţi pentru mine.

- Eu... te rog, nu am talent. Brienne se îndepărtă de masă. Iartă-mă, doamna mea. îmi dai permisiunea să plec?

Catelyn încuviinţă. Fata înaltă, mătăhăloasă, pă¬răsi sala cu paşi mari, aproape neobservată în mijlocul petrecerii. Zeii fie cu tine, gândi ea în timp ce reveni, fără chef, la mâncarea din faţa ei.

Trei zile mai târziu se produse lovitura de ciocan pe care Brienne o presimţise şi peste alte cinci zile auziră despre ea. Catelyn stătea alături de tatăl ei când sosi mesagerul lui Edmure. Armura bărbatului era ciobită, cizmele pline de praf, iar în tunică avea o gaură

zdrenţuită, însă expresia chipului său, când în-genunche, grăia de la sine că veştile erau bune.

- Victorie, doamna mea. Ii înmâna scrisoarea lui Edmure. Mâna lui Catelyn tremură

când rupse sigiliul.

Lord Tywin încercase să forţeze o trecere într-o duzină de vaduri diferite, scria fratele ei, dar fiecare atac a fost împiedicat. Lordul Lefford se înecase, ca¬valerul de la Crakehall, numit Mistreţul Puternic, fusese luat ostatic, Ser Addam Marbrand fusese de trei ori forţat să se retragă..., dar cea mai cumplită bătălie se purtase la Moara de Piatră, unde asaltul a fost condus de Ser Gregor Clegane. Atât de mulţi dintre oamenii lui au căzut, încât trupurile cailor ameninţau să zăgăzuiască râul. In cele din urmă, Muntele şi o mână dintre cei mai buni oameni ai săi au cucerit ţărmul de vest, dar Edmure şi-a aruncat în luptă tru¬pele de rezervă, iar ei au fost zdrobiţi şi au plecat învârtindu-se înapoi, înfrânţi şi plini de sânge. Ser Gregor însuşi îşi pierduse calul şi s-a întors, târân-du-şi picioarele dincolo de Furca Roşie, sângerând din zeci de răni, sub o ploaie de săgeţi şi de pietre căzând în jurul lui.

„Nu vor trece, Cat", scrisese Edmure. „Lordul Ty-win se îndreaptă către sud-est. O

manevră poate, sau retragere totală, nu are nici o importanţă. Nu vor trece."

Ser Desmond Grell se înveselise.

- O, de-aş fi putut să fiu cu el, zise bătrânul cavaler când Catelyn îi citi scrisoarea.

Unde e nătărăul de Rymund? E o poveste demnă de un cântec, o, zei, unul pe care chiar şi Edmure va dori să-1 asculte. Moara care a măcinat muntele din temelii, aproape că aş putea scrie eu însumi versurile de-aş avea talent de cântăreţ.

- Nu vreau să aud nici un cântec până când nu se termină luptele, zise Catelyn, poate pe un ton prea aspru. Totuşi, îi îngădui lui Ser Desmond să răspân¬dească vestea şi fu de acord când acesta sugeră să deschidă câteva butoaie în cinstea Morii de Piatră. Starea de spirit la Riverrun fusese

încordată şi moho¬râtă în ultimul timp, se vor simţi cu toţii mai bine cu puţină băutură şi cu speranţă.

In noaptea aceea, castelul răsună de sărbătoare. Riverrun! strigau oamenii de rând, şi Tully, Tully! Ve¬niseră speriaţi şi lipsiţi de apărare, iar fratele ei îi primise atunci când cei mai mulţi dintre lorzi şi-ar fi închis porţile în faţa lor. Glasurile lor străbăteau dincolo de ferestre şi se strecurau pe sub uşile grele, din lemn dur. Rymund cânta la harpă, acompaniat de o pereche de toboşari şi un tânăr cu un set de fluiere de trestie. Catelyn asculta râsetele

feciorelnice ale fe¬telor şi trăncăneala flăcăilor pe care fratele ei i-i lăsase drept garnizoană.

Sunete plăcute... Şi totuşi, nu ajun¬geau la sufletul ei. Nu le putea împărtăşi bucuria.

In solariul tatălui ei văzu o carte grea, legată în piele, cu hărţi, şi o deschise la ţinuturile riverane. Ochii ei găsiră drumul către Furca Roşie şi îl urmări, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Se îndreaptă către sud-est, gândi ea. Probabil au ajuns deja la izvoarele Apei Negre.

închise cartea, mai neliniştită decât înainte. Zeii le dăruiseră victorie după victorie. La Moara de Piatră, la Bătălia Câmpurilor, la Pădurea Şoaptelor...

Dar dacă învingem, de ce mi-e atât de frică?

BRAN

Sunetul era mai slab decât un clinchet, era un scârţâit de oţel pe piatră. îşi înălţă capul de pe labe, ascultând, adulmecând vântul.

Ploaia de seară stârnise o sută de miresme ador-mite, le întregise şi le dăduse din nou putere. Ierburi şi mărăcini, mure strivite de pământ, noroi, viermi, frunze putrede, un şobolan strecurându-se într-un tufiş. Simţi mirosul sălbatic, negru, al blănii fratelui său şi cel înţepător, arămiu, al sângelui veveriţei pe care o ucisese. Alte veveriţe se mişcau deasupra, prin¬tre ramuri, răspândind miros de blană udă şi de tea¬mă, zgâriind scoarţa cu ghearele lor mici. Sunetul acela fusese ceva asemănător.

Şi îl auzi din nou, clinchet şi scrâşnet. Il făcu să se ridice în picioare. Ciuli urechile şi ridică coada. Urlă, un ţipăt prelung, grav, înfiorat, un urlet ce putea tulbura orice somn, în afară de cel al mormanelor de pietre-oameni, care erau întunecate şi adormite.

O noapte liniştită şi umedă, o noapte care îi vâra pe oameni în vizuinile lor. Ploaia se oprise, dar oame¬nii se ascundeau încă de umezeală, înghesuiţi lângă foc, în grotele lor de pietre stivuite.

Fratele său se apropie furişându-se printre copaci, mişcându-se aproape la fel de neauzit ca un alt frate pe care şi-1 amintea vag, de demult, cel alb cu ochi de sânge. Ochii acestui frate erau iazuri întunecate, dar blana de pe ceafă îi era zburlită. Auzise şi el sunetele şi ştiuse că însemnau pericol.

De data aceasta, zornăitul şi scârţâitul fură urmate de un târşâit şi de lipăitul moale, iute, al tălpilor goale pe piatră. Vântul aduse o boare uşoară a unui miros de om pe care nu îl cunoştea. Străin. Pericol. Moarte.

Alergă în direcţia sunetului, cu fratele său gonind în urma lui. Grotele de piatră se ridicau în urma lor, cu zidurile lunecoase şi umede. îşi dezveli dinţii, dar pietrele-oameni nu băgară de seamă. O poartă se înălţa în faţa lui, cu un şarpe negru strâns încolăcit în jurul drugului şi al stâlpului. Când se izbi de ea, poarta se cutremură, iar şarpele zornăi, alunecă

şi opuse rezistenţă. Printre zăbrele putea privi în jos, la vizuina lungă de piatră care se întindea între ziduri, către câmpul stâncos de dedesubt, dar nu era chip să străbată. îşi putea vârî botul printre gratii, dar nu mai mult. De multe ori încercaseră fraţii lui să zdrobească

între dinţi oasele negre ale porţii, dar nu se rupeau, încercaseră să sape dedesubt, dar acolo se aflau pietre mari, plate, pe jumătate acoperite de pământ şi de frunze duse de vânt.

Mârâind, se plimbă de colo-colo prin faţa porţii, pe urmă se mai aruncă o dată asupra ei. Poarta se mişcă puţin şi îl aruncă înapoi. încuiat, şopti ceva. Zăvorât. Glasul pe care el nu-1 auzea, parfumul fără miros. Celelalte căi erau şi ele închise. Acolo unde în zidurile de pietre-oameni se aflau porţi, lemnul era gros şi puternic. Nu exista nici o ieşire.

Există, răspunse şoapta, şi i se părea că putea vedea umbra unui copac imens, acoperit de ace, ivindu-se din pământul negru, de zece ori mai înalt decât sta¬tura unui om. Totuşi, când privi împrejur, nu era acolo. Cealaltă parte a pădurii zeilor, repede, repede...

Prin întunecimea nopţii veni un strigăt înăbuşit, întrerupt. Iute, foarte iute, se răsuci şi săltă înapoi printre copaci, cu frunzele umede foşnindu-i sub labe, cu crengile biciuindu-i trupul, în timp ce gonea pe lângă ele. îşi auzea fraţii urmându-1 îndeaproape. Se avântară

sub copacul inimii şi în jurul iazului rece, printre tufele de muri, sub desişul de stejari, frasini şi tufe de păducel, către celălalt capăt al pădurii... Şi iat-o acolo, umbra pe care o ghicise fără să o vadă, copacul înclinat, arătând către vârfurile acoperişu¬rilor. Santinelă, veni gândul.

Atunci îşi aminti cum era să se caţere în copac. Erau ace peste tot, zgâriindu-i faţa goală şi căzându-i pe ceafă, seva lipicioasă pe spate, mirosul înţepător de pin pe care îl răspândea. Era un copac uşor de urcat pentru un băiat, aplecat cum era, încovoiat, cu crengile atât de apropiate încât formau parcă o scară, înclinându-se către acoperiş.

Mârâind, adulmecă de jur-împrejur la poalele copacului, ridică un picior şi, cu un şuvoi de urină, îl marcă. O creangă joasă îi atinse faţa şi îl plesni, răsucindu-se şi smucindu-se până ce lemnul pârâi şi se rupse. Gura îi era plină de ace şi de gustul amar de sevă. îşi scutură capul şi mârâi.

Fratele lui se aşează pe labele din spate şi îşi ridică glasul într-un urlet de jale, un cânt întunecat de durere. Acea cale le era oprită. Nu erau veveriţe, nici pui de oameni, nu puteau să se încolăcească pe trun-chiurile copacilor,

agăţându-se cu mâini moi şi rozalii şi cu picioare stângace. Ei erau alergători, vânători şi prădători.

Departe, în noapte, în spatele zidurilor care îi împresurau, câinii se treziră şi începură

să latre. Unul, altul, cu toţii, o zarvă mare. Simţiseră şi ei mirosul de duşman şi de teamă.

Il cuprinse o furie disperată, fierbinte ca foamea. Sări de lângă zid, săltă pe sub copaci, cu umbrele crengilor şi ale frunzelor acoperindu-i de pete blana cenuşie... Apoi se întoarse şi goni îndărăt. Picioarele îi zburau, lovind frunzele umede şi acele de pin şi, pentru scurt timp, era un vânător şi în faţa lui alerga un cerb încornorat, şi îl putea vedea, îi putea simţi mirosul, şi alerga pe urma lui mâncând pământul. Mirosul fricii îi făcea inima să bubuie, iar dintre fălci i se scurgea saliva; ajunse, cu paşi mari, la copacul înclinat şi se năpusti în sus, pe trunchi, cu ghearele agăţându-se de scoarţă, pentru sprijin. Săltă sus, sus, două salturi, trei, fără să încetinească, până ce ajunse printre ramurile de jos. Crengile i se încâlceau în pi-cioare şi îi biciuiau ochii, ace verzi-cenuşii se împră-ştiau în timp ce îşi croia drum printre ele, lovindu-1. Fu nevoit să încetinească. Ceva i se agăţă de picior şi se eliberă, mârâind. Trunchiul se îngusta sub trupul lui, cu panta tot mai abruptă, aproape dreaptă, şi udă. Scoarţa se sfâşie ca pielea când încercă să se agate cu ghearele de ea. Străbătu o treime din drum, o jumă-tate, mai mult, acoperişul era aproape... Pe urmă puse jos un picior şi îl simţi alunecând pe curba lemnului ud, şi, dintr-odată, se prăbuşea. Urlă de frică şi de furie, căzând, şi se răsuci în timp ce pământul gonea spre el, gata să-1 sfărâme.

Apoi Bran se afla din nou în pat, în camera lui singuratică din turn, în păturile sale, răsuflând greu.

- Vara! strigă el. Vara!

Umărul îl durea, ca şi cum ar fi căzut pe el, dar ştia că era doar fantasma simţămintelor animalului. Jojen a spus adevărul Sunt un om-fiară. De afară auzea lătratul

îndepărtat al câinilor. Marea a venit. Se revarsă peste ziduri, exact aşa cum a văzut Jojen. Bran se apucă

de bara de deasupra capului şi se trase în sus, strigând după ajutor. Nu veni nimeni şi, după

o clipă, îşi amin¬ti că nimeni nu va veni. Luaseră străjerii de la uşa lui. Ser Rodrik avusese nevoie de toţi oamenii apţi de luptă pe care putea să pună mâna, aşa că Win-terfellul fusese lăsat doar cu o garnizoană simbolică.

Ceilalţi plecaseră cu opt zile în urmă, şase sute de bărbaţi din Winterfell şi din cele mai apropiate for-tăreţe. Cley Cerwyn aducea încă trei sute, să li se alăture, iar Maester Luwin trimisese corbi înaintea lor, chemând recruţi de la Portul Alb şi de la gorgane şi chiar din locurile îndepărtate, din inima pădurii lupilor. Cetatea lui Torrhen era asediată, sub comanda aceleiaşi odioase căpetenii de război pe nume Dagmer Cleftjaw. Bătrâna Nan spunea că nu putea fi omorât, că odată un duşman i-a spintecat capul în două cu o secure, dar Dagmer era atât de fioros încât doar a unit înapoi cele două jumătăţi şi le-a ţinut până ce s-au vindecat. Se putea, oare, ca Dagmer sa fi câştigat? Cetatea lui Torrhen era la multe zile depărtare de Winterfell, dar...

Bran se ridică din pat, mişcându-se de la o bară la alta, până ce ajunse la ferestre.

Degetele îi bâjbâiră când dădu la o parte oblonul. Curtea era goală şi toate ferestrele pe care le putea vedea erau negre. Winter-fellul dormea.

- Hodor! strigă el cât putu de tare. Hodor dormea probabil deasupra grajdurilor, dar, poate, dacă ţipa destul de tare îl auzea, sau cineva îl va auzi. Hodor, vino repede! Osha!

Meera, Jojen, oricine! Bran îşi duse mâinile căuş la gură: HOOOOODOOOOOR!

Dar când uşa se deschise cu putere în spatele lui, omul care intră nu era unul pe care Bran să-1 fi cunoscut. Purta o vestă de piele cusută cu discuri de fier întretăiate şi ducea un pumnal într-o mână şi o secure agăţată la spate.

- Ce vrei? întrebă Bran speriat. Aceasta este ca-mera mea. Ieşi afară!

Theon Greyjoy intră în dormitor, în urma lui.

- N-am venit să-ţi facem rău, Bran.

- Theon? Bran, uşurat, fu cuprins de ameţeală. Te-a trimis Robb? E şi el aici?

- Robb e foarte departe. Nu te poate ajuta acum.

- Să mă ajute? Nu înţelegea. Nu mă speria, Theon.

- Sunt Prinţul Theon acum. Suntem prinţi amân-doi, Bran. Cine ar fi visat? Dar ţi-am luat castelul, prinţul meu.

- Winterfell? Bran scutură din cap. Nu, n-ai putea.

- Lasă-ne, Werlag. Omul cu pumnalul se retrase. Theon se aşează pe pat. Am trimis patru oameni peste ziduri, cu cârlige şi funii, şi ei au deschis uşa din spate pentru noi ceilalţi. Oamenii mei se ocupă de ai tăi chiar în acest moment. Iţi jur, Winterfell este al meu.

Bran nu înţelegea.

- Dar eşti pupilul tatălui meu!

- Iar acum tu şi fratele tău sunteţi sub tutela mea. De îndată ce lupta se sfârşeşte, oamenii mei îi vor aduna pe ceilalţi oameni ai voştri în Sala Mare. Tu şi cu mine le vom vorbi. Le vei spune cum mi-ai pre¬dat mie Winterfellul şi le vei porunci să se supună şi să-

1 slujească pe noul stăpân, la fel ca pe cel vechi.

- Nu voi face asta, spuse Bran. Vă vom înfrunta şi vă vom azvârli afară. Nu m-am predat niciodată şi nu mă poţi face să spun că am făcut-o.

- Nu e o joacă, Bran, aşa că nu face pe copilul cu mine. Nu ţine. Castelul este al meu, dar aceşti oameni sunt încă ai tăi. Dacă prinţul vrea să-i aibă teferi, ar fi mai bine să facă aşa cum i se spune. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Va veni cineva să te îmbrace şi să te ducă

în Sala Mare. Gândeşte-te bine ce vrei să spui.

Aşteptarea îl făcu să se simtă şi mai neajutorat ca înainte. Stătea pe scaunul de la fereastră, cu privirea aţintită către turnurile întunecate şi către zidurile negre ca o umbră. O

clipă, avu impresia că aude ţipete de dincolo de sala Străjerilor şi ceva ce ar fi putut fi zornăit de săbii, dar nu avea urechile lui Vara să audă cu ele, nici nasul lui ca să adulmece.

Treaz, sunt încă infirm, dar când dorm, când sunt Vara, pot fugi, pot lupta, pot auzi şi mirosi Se aşteptase să vină Hodor sau poate una dintre slujitoare, dar când uşa se deschise a doua oară, era Maester Luwin, ducând o lumânare.

- Bran, spuse el, ştii... ce s-a întâmplat? Ţi s-a spus? Deasupra ochiului stâng, pielea îi era spartă şi pe un obraz îi şiroia sânge.

- A venit Theon. A spus că Winterfell îi aparţine acum.

Maesterul aşează jos lumânarea şi îşi şterse sângele de pe obraz.

- Au trecut şanţul înot. S-au căţărat pe ziduri cu cârlige şi sfori. Au apărut uzi şi picurând, cu săbiile în mâini. Se aşează pe scaunul de lângă uşă, în timp ce sânge proaspăt i se prelingea pe faţă. Burtă de Bere era la poartă, l-au luat prin surprindere în foişor şi l-au ucis. Cap de Paie e rănit. Am apucat să trimit doi corbi înainte de a da ei buzna înăuntru.

Pasărea pentru Portul Alb a scăpat, dar pe cealaltă au dobo-rât-o cu o săgeată. Maesterul privi în jos, la paie. Ser Rodrik a luat prea mulţi dintre oamenii noştri, dar e vina mea în aceeaşi măsură. Nu am văzut acest pe-ricol, niciodată nu am...

Jojen l-a văzut, gândi Bran.

- Mai bine ajută-mă să mă îmbrac.

- Da, aşa e. In cufărul greu, ferecat cu fier, aflat la picioarele patului lui Bran, maesterul găsi lenjerie, pantaloni şi o tunică. Eşti reprezentantul familiei Stark la Winterfell şi urmaşul lui Robb. Trebuie să arăţi ca un prinţ. Il ajută să se îmbrace aşa cum îi şedea bine unui lord.

- Theon vrea să cedez castelul, spuse Bran în timp ce maesterul îi prindea mantia cu broşa lui preferată, cu cap de lup din argint.

- Nu e nici o ruşine. Un lord trebuie să-şi apere poporul. Locurile nemiloase dau naştere la popoare nemiloase, Bran, nu uita asta atunci când ai de-a face cu aceşti oameni de fier. Nobilul tău tată a făcut ce a putut ca să-1 îmblânzească pe Theon, dar mă tem că a fost prea puţin şi prea târziu.

Omul de fier care veni după el era un bărbat în-desat, vânjos, cu o barbă neagră, ca tăciunele, care îi acoperea jumătate din piept. Il duse în braţe destul de uşor, deşi nu părea prea încântat de această sarcină. Dormitorul lui Rickon era la prima curbă în josul scărilor.

Băieţelul de patru ani era bosumflat că fusese trezit.

- O vreau pe mama, zise el. O vreau. Şi pe Câinele Lăţos.

- Mama ta e foarte departe, prinţul meu. Maester Luwin trase o cămaşă de noapte peste capul copilu-lui. Dar sunt eu aici. Şi Bran. Il luă pe Rickon de mâ-nă şi îl conduse afară.

Mai jos, dădură de Meera şi de Jojen, care erau scoşi din camera lor de un bărbat pleşuv, a cărui suliţă era mai înaltă decât el. Când Jojen se uită la Bran, ochii îi erau lacuri verzi pline de durere. Alţi oameni de fier îi arestaseră pe băieţii Frey.

- Fratele tău a pierdut regatul, îi spuse Walder cel Mic lui Bran. Nu mai eşti prinţ

acum, doar ostatic.

- Şi tu la fel, răspunse Jojen, şi eu, şi toţi.

- Nu vorbea nimeni cu tine, mâncătorule de broaşte. Unul dintre oamenii de fier mergea în faţa lor,

ducând o torţă, dar ploaia se pornise din nou şi cu-rând o stinse. In timp ce traversau curtea în goană, auzeau lupii străvechi urlând în pădurea zeilor. Sper că Vara nu s-a lovit căzând din copac.

Theon Greyjoy stătea pe jilţul familiei Stark. îşi scosese mantia. Peste cămaşa din zale subţiri purta o bluză cu blazonul krakenului auriu al Casei sale. Mâinile i se odihneau pe capetele lupilor sculptaţi pe braţele de piatră ale jilţului.

- Theon şade pe scaunul lui Robb, făcu Rickon.

- Taci, Rickon. Bran simţea ameninţarea care îi împresura, dar fratele lui era prea mic.

Fuseseră aprin¬se câteva torţe şi un foculeţ în căminul imens, dar cea mai mare parte a încăperii rămăsese în întuneric. Nu aveau unde să se aşeze, cu băncile grămadă lângă pereţi, aşa că oamenii de la castel stăteau în picioare, în grupuri mici, neîndrăznind să scoată nici o vorbă. O văzu pe Bătrâna Nan, îi văzu gura ştirbă deschi-zându-se şi închizându-se. Cap de Paie era adus între doi străjeri, cu un bandaj pătat de sânge înfăşurat în jurul pieptului său dezgolit. Poxy Tynn plângea ne¬potolit, iar Beth Cassel se jelea înfricoşată.

- Ce avem aici? întrebă Theon referindu-se la cei din familiile Reed şi Frey.

- Aceştia sunt pupilii Doamnei Catelyn, amândoi pe nume Walder Frey, explică

Maester Luwin. Iar aceştia sunt Jojen Reed şi sora lui, Meera, fiul şi fiica lui Howland Reed

de la Rondul Geywater, care au venit să-şi reînnoiască jurămintele de loialitate faţă de Winterfell.

- S-ar zice că şi-au ales prost momentul, răspunse Theon, deşi nu din punctul meu de vedere. Sunteţi aici şi aici veţi rămâne. Eliberă jilţul. Lorren, adu-1 aici pe prinţ. Bărbatul cu barba neagră îl aruncă pe Bran pe jos ca pe un sac de ovăz.

In Sala Mare erau încă aduşi oameni, îndemnaţi cu strigăte şi împunsături de suliţe.

Gage şi Osha sosiră, plini de făină, din bucătării, unde făceau pâinea de dimineaţă. Pe Mikken îl târau înjurând, Farlen intră împleticindu-se, chinuindu-se s-o sprijine pe Palia.

Rochia îi fusese sfâşiată în două şi o ţinea cu pumnii încleştaţi, păşind de parcă fiecare pas ar fi fost un chin. Septonul Chayle se grăbi să-i întindă o mână de ajutor, dar unul dintre oamenii de fier îl doborî la pământ.

Ultimul om care intră pe uşă fu prizonierul zis Duhoare, precedat de putoarea lui, puternică şi înţe-pătoare. Bran

simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

- Pe ăsta l-am găsit încuiat în temniţa din turn, anunţă escorta lui, un tânăr imberb cu părul de cu-loarea ghimbirului şi cu hainele îmbibate de apă, fără îndoială unul dintre cei care trecuseră şanţul înot. Zice că i se spune Duhoare.

- Nu-mi dau seama de ce, zise Theon, zâmbind, întotdeauna miroşi atât de urât sau tocmai te-ai culcat cu un porc?

- Nu m-am culcat cu nimeni de când m-au luat, stăpâne. Numele meu adevărat e Heke. Am fost în slujba Bastardului de la Dreadfort până ce familia Stark i-a trimis o săgeată în fund ca dar de nuntă.

Lui Theon i se păru amuzant.

- Cu cine s-a căsătorit?

- Cu văduva de la Hornwood, stăpâne.

- Cu baborniţa? Era orb? Are sânii ca nişte burdu¬furi goale, uscaţi şi ofiliţi.

- Nu pentru sânii ei a luat-o de nevastă, stăpâne. Oamenii de fier trântiră uşile înalte de la capătul

sălii. Din jilţ, Bran putea vedea că erau cam două-zeci. Probabil au lăsat străjile la porţi şi la magazia de arme. Oricum, nu puteau fi mai mult de treizeci. Theon ridică mâinile, făcând linişte.

- Mă ştiţi cu toţii...

- Da, ştim că eşti un sac de rahat! strigă Mikken, şi imediat după aceea bărbatul chel îi vârî capătul suliţei în maţe şi îl lovi cu mânerul peste faţă. Fierarul căzu, clătinându-se, în genunchi şi scuipă un dinte.

- Mikken, taci! Bran încercă să vorbească stăpânit şi princiar, aşa cum făcea Robb când dădea o poruncă, dar glasul îl trăda şi cuvintele îi ieşiră din gâtlej ca un chiţăit strident.

- Ascultă de prinţişorul tău, Mikken, zise Theon. Are mai multă minte decât tine.

Un stăpân bun îşi apără oamenii, îşi reaminti.

- I-am cedat lui Theon Winterfellul.

- Mai tare, Bran, şi să-mi spui prinţ, îşi ridică glasul.

- I-am cedat Winterfellul Prinţului Theon. Cu toţii trebuie să faceţi cum vă

porunceşte.

- Să fiu al naibii dacă o fac, răcni Mikken. Theon ignoră această ieşire.

- Tatăl meu şi-a pus coroana de sare şi piatră şi s-a proclamat Rege al Insulelor de Fier. Revendică şi nordul, prin dreptul cuceritorului. Sunteţi cu toţii supuşii lui.

- La naiba! Mikken îşi şterse sângele de la gură. Eu slujesc familia Stark, nu o sepie trădătoare... Ah! Mânerul suliţei îl trânti cu faţa la pământ.

- Fierarii au braţe puternice şi capete slabe, re-marcă Theon. Dar dacă voi, ceilalţi, mă

slujiţi cu loia¬litate, aşa cum l-aţi slujit pe Ned Stark, veţi găsi că sunt cel mai generos stăpân pe care vi l-aţi putea dori.

In patru labe, Mikken scuipa sânge. Nu, te rog, se rugă Bran, dar fierarul strigă:

- Dacă crezi că poţi stăpâni nordul cu această şleahtă jalnică de...

Bărbatul chel îi vârî vârful sabiei în ceafă. Oţelul se strecură prin carne şi ieşi din gâtul lui Mikken într-o baie de sânge. O femeie ţipă, iar Meera îşi înco¬lăci mâinile în jurul lui Rickon. In sânge s-a înecat, gândi Bran îngheţat de frică. In propriul sânge.

- Mai are cineva ceva de zis? întrebă Theon Greyjoy.

- Hodor hodor hodor! strigă Hodor cu ochii căscaţi.

- Fiţi buni şi închideţi-i careva gura nătărăului ăluia.

Doi oameni de fier începură să-1 lovească pe Ho-dor cu mânerele suliţelor. Băiatul de la grajduri se aruncă pe jos, încercând să se apere cu mâinile.

- Vă voi fi un stăpân la fel de bun ca Eddard Stark. Theon ridică glasul, ca să fie auzit peste pocnetul de lemn pe carne. Trădaţi-mă, şi vă veţi dori să n-o fi făcut. Şi să nu

credeţi că oamenii pe care îi vedeţi aici sunt tot ce am. Cetatea lui Torrhen şi Deepwood Motte vor fi şi ele în curând ale noastre, iar unchiul meu îşi duce corăbiile pe Saltspear, să pună mâna pe Moat Cailin. Dacă Robb Stark poate să ţină piept Lannisterilor, poate să domnească de acum înainte ca Rege al Tridentului, dar Casa Greyjoy stăpâneşte acum nordul.

- Lorzii lui Stark vi se vor opune, strigă Duhoare. Cel puţin porcul ăla umflat de la Portul Alb, şi cla-nurile Umber şi Karstark. Vei avea nevoie de oameni. Eliberează-mă şi sunt al tău.

Theon îl cântări o clipă.

- Gândeşti mai bine decât miroşi, dar n-aş putea suporta duhoarea aia.

- Păi, aş putea să mai spăl din ea dacă aş fi liber.

- Un om de un rar bun simţ, zâmbi Theon. Pleacă genunchiul. Unul dintre oamenii de fier îi dădu lui Duhoare o sabie şi acesta o aşează la picioarele lui Theon, jurând supunere Casei Greyjoy şi Regelui Balon. Bran nu se putea uita. Visul verde se adeverea.

- Stăpâne Greyjoy! Osha păşi pe lângă trupul lui Mikken. Şi eu am fost adusă aici ca prizonieră. Ai fost de faţă în ziua când am fost luată.

Credeam că îmi eşti prietenă, gândi Bran, rănit.

- Am nevoie de luptători, nu de ajutoare la bucătărie.

- Robb Stark a fost cel care m-a pus la bucătărie. In cea mai mare parte a anului am fost lăsată să curăţ oale, să frec grăsimea şi să-i încălzesc ăstuia patul. Ii aruncă o privire lui Gage. M-am săturat până peste cap. Pune-mi din nou sabia în mână.

-Am o sabie pentru tine chiar aici, zise chelul care îl omorâse pe Mikken. Se prinse cu mâna de prohab, rânjind.

Osha îşi vârî genunchiul osos direct între picioa-rele lui.

- Păstrează-ţi părţile moi. Ii smulse suliţa din mână şi se folosi de mâner pentru a-1

doborî la pământ. Eu păstrez lemnul şi fierul. Bărbatul se zvârcolea pe jos, în timp ce ceilalţi jefuitori izbucniră în hohote de

ras.

Theon râse împreună cu ei.

- Faci faţă, zise el. Păstrează suliţa. Stygg poate să găsească alta. Acum pleacă

genunchiul şi jură.

Când nimeni nu se mai grăbi să jure credinţă, fură lăsaţi să plece, cu avertismentul să-

şi vadă de treabă şi să nu facă necazuri. Hodor primi sarcina să-1 ducă pe Bran înapoi în pat. Faţa îi era stâlcită în bătaie, avea nasul umflat şi un ochi închis.

- Hodor, oftă el printre buzele crăpate, în timp ce-1 ridică pe Bran cu braţele sale puternice şi cu mâi¬nile însângerate, ducând-1 înapoi afară, în ploaie.

ARYA

- Sunt fantome acolo, ştiu că sunt. Plăcintă Fier¬binte frământa pâinea cu mâinile pline de făină până la coate. Pia a văzut ceva în cămară aseară.

Arya pufni cu dispreţ. Pia vedea întotdeauna ceva în cămară. De obicei erau bărbaţi.

- îmi dai şi mie o tartă? întrebă ea. Ai copt o tavă întreagă.

- Am nevoie de o tavă întreagă. Ser Amory le ţine socoteala.

Il ura pe Ser Amory.

- Hai să scuipăm pe ele.

Plăcintă Fierbinte privi de jur-împrejur cu nervo-zitate. Bucătăriile erau pline de umbre şi de ecouri, dar bucătarii şi ajutoarele dormeau cu toţii în podu¬rile cavernoase de deasupra cuptoarelor.

- îşi va da seama.

- Ba nu, răspunse Arya. Nu poţi simţi gustul de scuipat.

- Dacă simte, pe mine mă vor biciui. Plăcintă Fier-binte se opri din frământat. Nici măcar n-ar trebui să fii aici. E miezul

nopţii.

Era, dar pe Arya nu o interesa. Chiar şi în toiul nopţii, în bucătărie nu era niciodată

odihnă, mereu cineva frământa aluat pentru pâinea de dimineaţă, învârtea în ceaun cu o lingură lungă de lemn sau măcelărea un porc pentru slănina de dimineaţă a lui Ser Amory.

In noaptea asta era Plăcintă Fierbinte.

- Dacă Ochi Roşii se trezeşte şi vede că nu eşti..., zise Plăcintă Fierbinte.

- Ochi Roşii nu se trezeşte niciodată. Numele lui adevărat era Mebble, dar toată lumea îi spunea Ochi Roşii din cauza ochilor săi înlăcrimaţi. Nu o dată şi-a pierdut cunoştinţa, adăugă Arya.

In fiecare dimineaţă se hrănea cu bere. In fiecare seară, după cină, se prăbuşea, ameţit de băutură, într-un somn adânc, cu saliva colorată de vin curgân-du-i pe bărbie. Arya aştepta până ce îl auzea sfo-răind, pe urmă se furişa desculţă pe scara servitorilor, fără să

facă mai multă gălăgie decât un şoricel. Nu ducea nici candelă, nici lumânare. Syrio îi spusese cândva că întunericul îi poate fi prieten, şi avea dreptate. Dacă avea luna şi stelele care să-i lumineze calea, era destul.

- Pun rămăşag că am putea evada şi Ochi Roşii nici măcar n-ar observa că am dispărut, îi spuse lui Plăcintă Fierbinte.

- Nu vreau să evadez. E mai bine aici decât a fost în pădure. Nu vreau să mănânc viermi. Uite, presară nişte făină pe masă.

Arya îşi înălţă capul.

- Ce-i asta?

- Ce? Eu nu...

- Ascultă cu urechile, nu cu gura. A fost un corn de război. A sunat de două ori, n-ai auzit? Şi uite acolo, acelea sunt lanţurile porţii-ghilotină, cineva iese sau intră. Vrei să vezi?

Porţile Harrenhalului nu mai fuseseră deschise din dimineaţa în care Lordul Tywin intrase cu oastea lui.

- Fac pâinea pentru dimineaţă, se plânse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu-mi place pe întuneric, ţi-am spus.

- Eu mă duc. Iţi povestesc pe urmă. îmi dai o tartă?

Şterpeli una, oricum, şi o mancă ieşind. Era um¬plută cu nuci tăiate, cu fructe şi brânză, şi avea coaja sfărâmicioasă şi caldă încă din cuptor. Arya se simţea îndrăzneaţă că

mănâncă tarta lui Ser Amory. Desculţă, cu pas sigur, cu pas uşor, cântă ea abia şoptit. Sunt nă¬luca Harenhalului.

Cornul trezise castelul din somn, oamenii ieşeau în curtea interioară să vadă ce se petrece. Arya se pier¬du printre ceilalţi. Un şir de care cu boi huruia pe sub bariera-ghilotină. Pradă, ştiu ea. Călăreţii care escortau carele vorbeau într-un amestec de limbi ciu¬date. Armurile scânteiau palide în lumina lunii şi Arya văzu o pereche de cai vărgaţi, albi cu negru.

Măştile Sângeroase. Se retrase puţin mai adânc în umbră şi privi cum trecea un urs mare şi negru, închis într-o cuşcă în spatele unei căruţe. Alte care erau încărcate cu vase de argint, cu arme şi scuturi, cu saci de făină şi cuşti cu porci guiţând, cu câini sfrijiţi şi cu găini. Arya tocmai se gândea câtă vreme trecuse de când nu mai mâncase o felie de friptură

de porc, când văzu primul prizonier.

După înfăţişare şi după felul semeţ în care îşi ţinea capul, probabil era un lord. Ii vedea zalele sclipind pe sub cămaşa roşie, sfâşiată. La început, Arya 1-a luat drept un Lannister, dar când trecu pe lângă o torţă, observă că blazonul lui era un pumn de argint, nu un leu. Mâinile îi erau strâns legate la încheieturi, iar o funie în jurul gleznei îl ţinea legat de omul din urma lui, şi pe acesta de cel din spate, aşa încât întregul şir trebuia să se târâie cu paşi poticniţi, legănaţi. Mulţi dintre ostatici erau răniţi. Dacă vreunul se oprea, unul dintre călăreţi se apropia la trap şi îl atingea cu biciul, să-1 urnească din loc. încercă să calculeze câţi prizo¬nieri erau acolo, dar pierdu şirul înainte de a ajunge la cincizeci. Erau cel puţin de două ori pe atât. Veş¬mintele le erau pline de

noroi şi de sânge şi, în lumina torţelor, îi era greu să le distingă toate emblemele şi blazoanele, dar recunoscu câteva dintre cele pe care reuşi să le zărească. Turnurile gemene, Răsăritul de soare, Omul însângerat, Securea de luptă. Securea de lupta este însemnul clanului Cerwyn, iar soarele alb pe fond negru este al familiei Karstark. Sunt oameni ai nordului. Oamenii tatălui meu şi ai lui Robb. Nu-i plăcea să se gândească ce ar putea să însemne asta.

Măştile însângerate începură să descalece. Grăjdarii ieşiră somnoroşi din paturile lor de paie să se ocupe de caii înspumaţi. Unul dintre călăreţi ţipa după bere. Zgomotul îl scoase pe Ser Amory în balconul acoperit de deasupra curţii interioare, flancat de doi oameni cu torţe. Jos, Vargo Hoat, cel cu coiful cu coarne de ţap, se apropie dând pinteni calului.

- Nobilul meu castelan, zise mercenarul. Avea o voce groasă, băloasă, de parcă limba i-ar fi fost prea mare în gură.

- Ce înseamnă toate astea, Hoat? întrebă Ser Amo¬ry, încruntându-se.

- Pridonieri. Rooth Bolton a credut că trece râul, dar brabii mei Camaradi i-au sfărmat avandarda în bucăţi. Au omorât mulţi ti l-au pus pe Bolton pe fugă. Atesta e lordul lor comandant, Glover, iar tel din spatele lui e Ter Aenyth Frey.

Ser Amory Lorch privi la prizonierii legaţi cu micii lui ochi de porc. Arya avea impresia că nu era încântat. Toată lumea din castel ştia că el şi Vargo Hoat se urau.

- Foarte bine, zise el. Ser Cadwyn, du-i pe aceşti oameni în temniţe.

Lordul cu blazonul pumnului înmănuşat în zale pe cămaşă ridică ochii.

- Ni s-a promis un tratament onorabil..., începu el.

- Linitte! ţipă Vargo Hoat, împroşcând salivă. Ser Amory li se adresă prizonierilor:

- Ce v-a promis Hoat nu înseamnă nimic pentru mine. Lordul Tywin m-a făcut castelan al Harren-halului, iar eu voi face după cum poftesc. Schiţă un semn spre gărzile sale.

Celula mare de sub Turnul Văduvei trebuie să-i încapă pe toţi. Cine nu are chef să

meargă acolo, e liber să moară aici.

In timp ce oamenii lui îndemnau prizonierii cu vârfurile săbiilor, Arya îl văzu pe Ochi Roşii ieşind din casa scărilor, clipind la lumina torţelor. Dacă va vedea că lipseşte, va ţipa şi o va ameninţa că-i pune pielea pe băţ, dar nu îi era fricã. Ochi Roşii nu era ca Weese. Mereu ameninţa că va pune pielea unuia sau a altuia pe băţ, dar Arya nu ştia să fi lovit de fapt vreodată. Totuşi, era mai bine să nu afle pe pielea ei. îşi roti privirea. Boii erau deshămaţi, carele descăr¬cate, în timp ce Bravii Camarazi vociferau cerând de băut, iar curioşii se adunau în jurul ursului din cuşcă. In hărmălaia aceea nu era greu să te furişezi nevăzut. Se întoarse pe unde a venit, cu gând să dispară înainte să o observe cineva şi să se gândească să

o pună la treabă.

In afară de porţi şi de grajduri, imensul castel era, în cea mai mare parte, părăsit.

Zgomotul se pierdu în spatele ei. Se porni o rafală de vânt, stârnind un ţipăt ascuţit, tremurat, din crăpăturile Turnului Plân¬gerii. In pădurea zeilor, frunzele începuseră deja să

cadă din copaci şi Arya le auzea foşnind prin curţile părăsite şi printre clădirile goale, cu un sunet slab, jucăuş, purtate de vânt pe deasupra pietrelor. Acum, că Harrenhalul era din nou aproape gol, sunetul făcea aici lucruri ciudate. Uneori, pietrele înghiţeau parcă zgomotul, acoperind curţile cu o pătură de linişte. Alteori, ecourile prindeau viaţă, astfel că fiecare pas se transforma în mersul unei armate fantomatice şi fiecare glas îndepărtat într-un ospăţ

fantomă. Sunetele ciudate îl deranjau pe Plăcintă Fierbinte, dar nu pe Arya.

Tăcută ca o umbră, traversă în zbor curtea inte¬rioară, înconjură Turnul Groazei şi străbătu străduţele dintre grajdurile părăsite, unde oamenii spuneau că spiritele

şoimilor morţi stârneau aerul cu aripi fanto¬matice. Putea să meargă unde voia. Garnizoana nu număra mai mult de o sută de oameni, o trupă atât de mică încât se pierdea în Harrenhal.

Sala Celor o Sută de Inimi fusese închisă, împreună cu multe alte clădiri mai puţin importante, la fel şi Turnul Plân¬gerii. Ser Amory Lorch locuia în apartamentele din Rugul Regelui, tot atât de spaţioase ca cele ale lordu¬lui, iar Arya şi ceilalţi servitori se mutaseră

în pivni¬ţele de dedesubt, ca să-i aibă la îndemână. Cât timp Lordul Tywin locuise acolo, erau mereu ostaşi care voiau să ştie ce făceai. Dar acum mai rămăseseră doar o sută de oameni puşi să păzească o mie de uşi, şi nimeni nu părea să ştie cine unde trebuia să se afle, sau nimănui nu îi păsa.

Când trecu pe lângă magazia de arme, Arya auzi bătăi de ciocan. O lumină portocalie, strălucitoare, străbătea prin ferestrele largi. Arya se urcă pe acoperiş şi aruncă o privire înăuntru. Gendry îşi bătea platoşa. Când lucra, nu exista nimic pentru el în afară de metal, foaie şi foc. Ciocanul era parcă parte din braţul lui. Urmări jocul muşchilor pe pieptul lui şi ascultă muzica de oţel pe care o cânta. E puternic, gândi ea. Când Gendry luă cleştii de fier cu mâner lung ca să vâre platoşa în baia de stingere, Arya se furişă pe fereastră şi sări jos în spatele lui.

Nu păru surprins să o vadă.

- Ar trebui să fii în pat, fetiţo. Când o adânci în apa rece, platoşa sâsâi ca o pisică. Ce-a fost toată zarva aia?

- Vargo Hoat s-a întors cu prizonieri. Le-am văzut blazoanele. E un anume Glover de la Deepwood Motte, omul tatălui meu. Şi ceilalţi, majoritatea. Din-tr-odată, ştiu de ce o aduseseră aici picioarele: Trebuie să mă ajuţi să-i scap.

Gendry râse.

- Şi cum facem noi asta?

- Ser Amory i-a trimis jos, în temniţă. In cea de sub Turnul Văduvei e doar o singură

celulă mare. Ai putea să dobori uşa cu ciocanul...

- In timp ce gărzile privesc şi pariază de câte lo¬vituri voi avea nevoie, eventual?

Arya îşi muşcă buzele.

- Trebuie să omoram paznicii.

- Şi cum crezi că facem asta?

- Poate că nu vor fi prea mulţi.

- Dacă sunt doi, asta înseamnă prea mult pentru noi doi. N-ai învăţat nimic în satul ăla, nu-i aşa? în¬cearcă numai, şi Vargo Hoat îţi va tăia mâinile şi pi¬cioarele aşa cum ştie el. Gendry apucă din nou cleştii.

- Ţi-e frica.

- Fato, lasă-mă în pace!

- Gendry, sunt o suta de oameni ai nordului. Poate mai mulţi. N-am putut să-i număr pe toţi. Sunt tot atâţia câţi are Ser Amory. Bine, fără să punem la socoteală Măştile însângerate. Trebuie doar să-i scoa¬tem de acolo şi putem să preluăm castelul şi să fugim.

- Ei bine, nu-i poţi elibera, aşa cum nici eu nu l-am putut salva pe Lommy. Gendry îşi întoarse pla¬toşa cu cleştii, ca să o examineze cu atenţie. Şi dacă, într-adevăr, am fugi, unde ne-am duce?

- La Winterfell, răspunse ea fără şovăire. I-aş spune mamei cum m-ai ajutat şi ai putea să rămâi...

- Mi-ar îngădui stăpâna? Ţi-aş putea potcovi calul şi aş putea face săbii pentru nobilii tăi fraţi?

Uneori o înfuria atât de tare!

A

- încetează!

- De ce mi-aş pune la bătaie picioarele pentru şansa de a transpira la Winterfell în loc de Harrenhal? Il cunoşti pe Bătrânul Ben Deget Negru? A venit aici pe când era copil. A fost fierarul Doamnei Wheat şi, mai înainte, al tatălui ei şi, înainte de acesta, al tatălui lui, şi chiar şi al Lordului Lothston care a stăpânit Harrenhalul înainte de familia Wheat. Acum e fierarul

Lordului Tywin şi ştii ce spune? O sabie e o sabie, un coif e un coif şi dacă bagi mâna în foc te arzi, in¬diferent pe cine slujeşti. Lucan e un stăpân destul de cumsecade. Eu rămân aici.

- Atunci regina te va prinde. Nu a trimis ea man¬tiile aurii după Ben Deget Negru?

- Se pare că nici măcar nu pe mine m-au vrut.

- Şi pe tine te-au vrut, ştii asta. Eşti cineva.

- Sunt un ucenic fierar şi, într-o bună zi, aş putea deveni maestru armurier..., daca nu fug şi nu-mi pierd picioarele sau nu mă omoară. Se întoarse cu spatele la ea, luă din nou ciocanul şi începu să bată.

Mâinile Aryei se strânseră, neajutorate, în pumni.

- Pe următorul coif pe care-1 faci să pui urechi de catâr în loc de coarne de taur.

Fu nevoită să fugă, altfel ar fi început să-1 lovească. Probabil nici n-ar fi simţit. Când vor afla cine este şi îi vor tăia capul de catâr nătărău, va regreta că nu m-a ajutat. Oricum, se descurca mai bine fără el. Din cauza lui fusese prinsă în sat.

Dar gândul la sat o făcu să-şi amintească de drum, de hambar şi de Gâdilător. Se gândi la băieţelul care fusese lovit în faţă cu buzduganul, la Totul-pentru-Jof-frey, bătrânul tâmpit, la Lommy Mâini Verzi. Am fost o oaie şi pe urmă am fost un şoarece, n-am putut să fac altceva decât să mă ascund. Arya îşi muşcă buzele şi încercă să-şi amintească momentul când i-a revenit curajul. Jaqen mi-a redat curajul. M-a transformat în nălucă, în loc de şoarece.

De la moartea lui Weese, îl evitase pe omul din Lorath. Cu Chiswyck fusese uşor, oricine putea îm-pinge un om de pe metereze, însă Weese îl crescuse pe câinele acela urât, cu pete, de când era mic şi numai vreo magie neagră ar fi putut să întoarcă animalul împotriva lui. Yoren la găsit pe Jaqen într-o celulă neagră, ca pe Rorge şi pe Muşcător, îşi aminti Arya. Dacă omul din Lorath era un vrăjitor, Rorge şi

Muşcătorul ar putea să nu fie fiinţe omeneşti, ci demoni pe care i-a chemat din iad.

Jaqen îi mai era dator cu o moarte. In poveştile Bătrânei Nan, cu oameni cărora un pitic le împlinea dorinţele, trebuia să fii deosebit de atent cu cea de-a treia dorinţă, fiindcă

era ultima. Chiswyck şi Weese nu fuseseră foarte importanţi. Ultima moarte trebuie să

conteze, îşi spunea Arya în fiecare seară când îşi şoptea lista de nume. Dar acum se întreba dacă acesta era cu adevărat motivul pentru care şovăise. Atâta vreme cât putea ucide cu o şoaptă, Arya nu trebuia să se teamă de nimeni, dar după ce va consuma ultima moarte, va deveni din nou doar un şoricel.

De vreme ce Ochi Roşii se trezise, nu îndrăznea să se întoarcă în pat. Neştiind unde altundeva să se ascundă, porni către pădurea zeilor. Ii plăcea să simtă mirosul aspru de pini şi sequoia, iarba şi noroiul printre degete şi să asculte vântul printre frunze. Un pârâiaş

domol şerpuia prin pădure şi, într-un loc, muşcase din pământ, sub o capcană. Acolo, sub lemnul putred şi bucăţile de crengi răsucite, îşi găsi sabia ascunsă.

Gendry era prea îndărătnic ca să-i facă şi ei o sabie, aşa că îşi făcuse singură una, dintr-o coadă de mătură. Sabia Aryei era mult prea uşoară şi nu avea un mâner potrivit, dar îi plăcea vârful ei ascuţit, despicat.

Ori de câte ori avea o oră liberă, se furişa să repete exerciţiile învăţate de la Syrio, umblând desculţă pe frunzele căzute, lovind crengile în stânga şi-n dreap¬ta şi doborând frunzele. Uneori se cocoţa în copaci şi dansa printre ramurile de sus, mişcându-se înainte şi-napoi, agăţată cu degetele de crengile de deasupra, clătinându-se, pe zi ce trecea, tot mai puţin, pe măsură ce îşi recăpăta echilibrul. Noaptea era momentul cel mai bun, nimeni nu o deranjase vreodată noaptea.

Arya se urcă în copac. Sus, în regatul frunzelor, scoase sabia din teacă şi, pentru o vreme, uită de toţi, de Ser

Amory, de Măşti şi de oamenii tatălui său, pier¬dută în atingerea lemnului aspru de sub tălpile goale şi în foşnetul sabiei prin aer. O creangă ruptă deveni Joffrey. O lovi până ce se prăbuşi. Regina, Ser Ilyn, Ser Meryn şi Câinele erau doar frunze, dar îi omorî şi pe ei, pe toţi, tăindu-i în fâşii verzi, ude. Când bra¬ţele îi obosiră, se aşeză cu picioarele peste o creangă înaltă, ca să-şi tragă sufletul, în aerul rece şi întune¬cat, ascultând chiţăitul liliecilor ieşiţi la vânat. Prin bolta de frunze vedea ramurile albe, ca nişte oase, ale copacului inimii. De aici, arată întocmai ca acela din WinterfelL Numai de-ar fi fost... Pe urmă, când ar fi coborât, s-ar fi aflat din nou acasă şi poate l-ar fi găsit pe tatăl ei stând sub copacul inimii, ca întotdeauna.

Vârându-şi sabia la brâu, coborî creangă după creangă, până ce fu din nou pe pământ.

Lumina lunii picta ramurile copacului inimii într-un alb argintiu, în timp ce Arya îşi croia drum către el, dar frunzele roşii, în cinci colţuri, erau negre noaptea. Arya fixă cu privirea chipul sculptat în trunchiul copacului. Era un chip înfricoşător, cu gura strâmbă, cu ochii dilataţi şi plini de ură. Aşa arăta un zeu? Oare zeii puteau fi răniţi, la fel ca oamenii? Ar trebui să mă rog, se gândi ea dintr-odată.

Arya se aşeză în genunchi. Nu era sigură cum trebuia să înceapă. îşi împreună mâinile.

Ajutaţi-mă, voi, zei străvechi, se rugă ea în gând. Ajutaţi-mâ sâ-i scot pe acei oameni din temniţă, ca să putem sâ-l ucidem pe Ser Amory, şi duceţi-mă acasă, la Winterfell. Faceţi-mă dansatoare pe apă şi lup şi ajutaţi-mâ să nu-mi mai fie teamă niciodată.

Fusese destul? Poate că ar trebui să se roage cu voce tare, dacă voia ca bătrânii zei să o audă. Poate că ar trebui să se roage mai stăruitor. îşi amintea că, uneori, tatăl ei se ruga multă vreme. Dar vechii zei nu îl ajutaseră niciodată. Amintindu-şi asta, se înfurie.

- Ar fi trebuit să-1 salvaţi, mustră ea copacul. S-a rugat la voi tot timpul. Nu-mi pasă

dacă mă ajutaţi pe mine sau nu. Nu cred că aţi putea, nici dacă aţi vrea.

- Zeii nu trebuie batjocoriţi, fetiţo. Vocea o făcu să tresară. Sări în picioare şi îşi scoase sabia de lemn. Jaqen H'ghar stătea atât de nemişcat în întuneric, încât părea un copac. Omul a venit să audă un nume. Unu şi doi şi apoi vine trei. Omul ar vrea să termine.

Arya coborî vârful despicat al sabiei către pământ.

- De unde ai ştiut că sunt aici?

- Omul vede. Omul aude. Omul ştie.

I1 privi cu suspiciune. Oare fusese trimis de zei?

- Cum ai făcut câinele să-1 omoare pe Weese? I-ai chemat pe Rorge şi pe Muşcător din iad? Jaqen H'ghar e numele tău adevărat?

- Unii oameni au mai multe nume: Nevăstuică, Arry, Arya.

Se dădu în spate, până ce se lipi de copacul inimii.

- Ţi-a spus Gendry?

- Omul ştie, repetă el. Doamna mea de Stark. Poate că zeii îl trimiseseră, într-adevăr, ca răspuns

la rugăciunile ei.

- Am nevoie de ajutorul tău să-i scot pe oamenii aceia din temniţă. Pe acel Glover şi pe ceilalţi, pe toţi. Trebuie să omoram paznicii şi să deschidem cumva celula...

- Fata uită, răspunse el cu glas domol. A avut doi, îi erau datoraţi trei. Dacă trebuie să

moară un paznic, trebuie doar să-i rostească numele.

- Dar un singur paznic nu e de ajuns, trebuie să-i omoram pe toţi ca să deschidem celula. Arya îşi muş¬că buza cu putere, ca să nu plângă. Vreau să-i salvezi pe oamenii nordului, aşa cum te-am salvat eu.

O privi fără milă.

- Trei vieţi au fost smulse de la zei. Trei vieţi trebuie date înapoi. Zeii nu sunt batjocoriţi. Vocea îi era mătase şi oţel.

- Nu mi-am bătut niciodată joc. Se gândi o clipă. Numele... Pot să numesc pe oricine?

Şi îl vei ucide?

Jaqen H'ghar îşi înclină capul.

- Omul a spus.

- Oricine? Repetă ea. Bărbat, femeie, copil, Lordul Tywin sau înaltul Septon, sau tatăl tău?

- Tatăl omului e mort demult, dar, dacă ar trăi şi dacă i-ai şti numele, ar muri la porunca ta.

- Jură, zise Arya. Jură în faţa zeilor.

- Pe toţi zeii mării şi ai văzduhului, şi pe zeul focului, jur. Puse o mână în gura copacului inimii. Pe cei şapte zei şi pe vechii zei fără număr, jur.

A jurat.

- Chiar şi dacă l-aş numi pe rege...

- Rosteşte numele şi moartea va veni. Mâine, când se schimbă luna, peste un an, va veni. Omul nu zboară ca o pasăre, dar un picior se mişcă, pe urmă celălalt, şi, într-o bună zi, omul ajunge acolo şi un rege moare. Ingenunche lângă ea, astfel că se aflau faţă în faţă. Fata şopteşte dacă se teme să vorbească tare. Şopteşte acum. E Joffrey?

Arya îşi lipi buzele de urechea lui.

- E Jaqen H'ghar.

Nici în hambarul arzând, cu ziduri de flăcări înăl-ţându-se de jur-împrejurul lui, înlănţuit, nu păruse atât de înnebunit ca acum.

- Fata... face o glumă.

- Ai jurat. Zeii te-au auzit jurând.

- Zeii au auzit, într-adevăr. Dintr-odată, avea un cuţit în mână, cu lama subţire ca degetul ei mic. Dacă era pentru ea sau pentru el, Arya nu-şi dădea seama. Fata va plânge.

Fata îşi va pierde singurul prieten.

- Nu eşti prietenul meu. Un prieten m-ar ajuta. Se îndepărtă de el, legănându-se pe vârfuri, în caz că el ar arunca pumnalul. N-aş ucide niciodată un prieten.

Zâmbetul lui Jaqen apăru şi dispăru.

- Poate fata... ar rosti alt nume atunci, dacă prie¬tenul ar ajuta-o?

- Poate că da, răspunse ea. Dacă prietenul ar aju¬ta-o, într-adevăr.

Cuţitul dispăru.

- Vino.

- Acum? Nu-şi închipuise că va acţiona atât de repede.

- Omul aude şoapta nisipului într-o bucată de sticlă. Omul nu va dormi până ce fata nu retrage un anumit nume. Acum, copil afurisit.

Nu sunt un copil afurisit, gândi ea. Sunt un lup stră¬vechi şi năluca din Harrenhal. îşi puse coada de mătură înapoi în ascunzătoare şi îl urmă, afară din pădurea zeilor.

In ciuda orei înaintate, Harrenhalul fremăta de viaţă. Sosirea lui Vargo Hoat stricase toată ordinea obişnuită a lucrurilor. Care, boi şi cai dispăruseră toate din curte, dar cuşca ursului era încă acolo. Fusese atârnată de deschiderea arcuită a podului care separa zidurile exterioare de curtea centrală, suspendată de lanţuri grele, la câţiva metri de la pământ. Un cerc de torţe scălda zona în lumină. Unii dintre băieţii de la grajduri aruncau cu pietre ca să

facă ursul să mormăie. Dincolo de zid, lumina se răspândea prin uşa Cazărmii, însoţită de zornăieli şi de oameni cerând în gura mare mai mult vin. Zeci de glasuri începură să cânte într-o limbă guturală pe care Arya nu o mai auzise.

Beau şi mănâncă înainte de culcare, îşi dădu seama. Ochi Roşii o fi trimis pe cineva să

mă trezească, să-l ajut la servit Ştie, probabil, că nu sunt în pat Insă mai degrabă era ocupat

să le toarne în pahare Bravilor Camarazi şi celor din garnizoana lui Ser Amory care li se alăturaseră. Putea să treacă neobservată în larma pe care o făceau.

- Zeii înfometaţi se vor ospăta cu sânge în noaptea asta, dacă omul va face acest lucru, zise Jaqen. Dulce copilă, blândă şi bună. Retrage un nume şi spune altul şi alungă acest vis nebun.

-Nu.

- Deci aşa. Părea resemnat. Lucrul va fi făcut, dar fata trebuie să se supună. Omul nu are timp de discuţii.

- Fata se va supune, răspunse Arya. Ce trebuie să fac?

- O sută de oameni sunt înfometaţi, trebuie hrăniţi, lordul cere supă caldă. Fata trebuie să alerge la bucătării şi să-i spună băiatului-plăcintă.

- Supă, repetă ea. Tu unde vei fi?

- Fata va ajuta la prepararea supei şi va aştepta în bucătărie până când vine omul după

ea. Du-te. Fugi.

Plăcintă Fierbinte îşi scotea pâinile din cuptoare când Arya năvăli în bucătărie, dar nu mai era singur. Ii treziseră pe bucătari să-i hrănească pe Vargo Hoat şi pe Măştile lui însângerate. Servitorii duceau coşuri cu pâinea şi cu tartele lui Plăcintă Fierbinte, bucătarul-şef tăia bucăţi reci dintr-o şuncă, ajutoarele de bucătari întorceau iepuri de pe o parte pe alta, în timp ce fetele îi ungeau cu miere, femeile tăiau ceapă şi morcovi.

- Ce vrei, Nevăstuică? întrebă bucătarul-şef când o văzu.

- Supă, anunţă ea. Stăpânul vrea supă.

îşi smuci cuţitul de bucătărie, arătând către cea¬unele negre de fier atârnate deasupra flăcărilor.

- Ce crezi că e asta? Deşi mai degrabă aş face ceva în ea decât să i-o servesc ţapului ăluia. Nu poate să lase omul măcar să doarmă noaptea? Scuipă. Ei bine, n-avea griji, fugi şi spune-i că n-am cum să grăbesc ceaunul.

- Trebuie să aştept aici până când e gata.

- Atunci nu sta în cale. Sau, mai bine, fă-te folo-sitoare. Fugi la cămară, ţapul va dori probabil unt şi brânză. Trezeşte-o pe Pia şi spune-i c-ar face bine să fie sprintenă măcar o dată. Dacă vrea să rămână cu ambele picioare.

Alergă cât de repede putu. Pia era trează, în pod, gemând sub una dintre Măşti, dar se vârî destul de repede în haine când o auzi pe Arya strigând. Umplu şase coşuri cu bucăţi de unt şi calupuri mari de brânză puturoasă, învelită în pânză.

- Ţine, ajută-mă cu astea, îi spuse Aryei.

- Nu pot. Dar mai bine grăbeşte-te, altfel Vargo Hoat îţi va tăia un picior. Se făcu nevăzută înainte ca Pia să o poată înhăţa. Pe drumul de întoarcere, se întrebă de ce nici unul dintre prizonieri nu avea mâi¬nile sau picioarele tăiate. Probabil că Vargo Hoat se temea să

nu-1 înfurie pe Robb. Deşi nu părea genul care să se teamă de cineva.

Plăcintă Fierbinte învârtea în ceaun cu o lingură mare de lemn când Arya se întoarse la bucătărie. Apucă şi ea o lingură şi începu să-1 ajute. Pentru o clipă, crezu că poate ar trebui să-i spună, dar pe urmă îşi aminti de sat şi hotărî să tacă. Nu va face decât să se predea din nou.

Pe urmă auzi glasul antipatic al lui Rorge:

- Bucătar! strigă el. O să-ţi luăm nenorocita de supă. Arya lăsă să-i cadă lingura, îngrozită. Nu i-am spus să-i aducă şi pe ei. Rorge purta coiful lui de fier, cu o apărătoare nazală care îi ascundea pe jumătate nasul lipsă. Jaqen şi Muşcătorul intrară după el în bucătărie.

- Nenorocita de supă nu e încă gata, zise bucăta¬rul. Trebuie să fiarbă la foc mic.

Abia am pus ceapa şi...

- Tacă-ţi fleanca sau îţi vâr o frigare în fund şi te vom lua pe tine o tură sau două. Am zis supă, şi am zis acum!

Sâsâind, Muşcătorul înşfacă o mână de carne de iepure pe jumătate friptă direct din frigare şi muşcă din ea cu dinţii lui ascuţiţi, în timp ce mierea i se prelingea printre degete.

Bucătarul se dădu bătut.

- Luaţi-vă nenorocita de supă, atunci, dar dacă ţapul întreabă de ce are gustul aşa de slab, îi spuneţi voi.

Muşcătorul îşi linse unsoarea şi mierea de pe degete, iar Jaqen H'ghar îşi puse o pereche de mănuşi bine căptuşite. Ii dădu o a doua pereche Aryei.

- O nevăstuică ne va ajuta. Supa era fierbinte, iar ceaunele erau grele. Arya şi Jaqen ridicară unul între ei, Rorge duse singur un altul, iar Muşcătorul înşfacă încă două, sâsâind de durere când toartele îi arseră mâinile. Insă nu le lăsă să cadă. Cărară ceaunele afară din bucătărie şi traversară cu ele curtea. Doi străjeri fuseseră postaţi la uşa Turnului Văduvei.

- Ce-i asta? îl întrebă pe Rorge unul dintre ei.

- O oală cu pişat fiert. Vrei şi tu? Jaqen zâmbi dezarmant.

- Un prizonier trebuie să mănânce şi el.

- Nimeni n-a spus nimic despre... Arya i-o retează:

- E pentru ei, nu pentru tine.

Cel de-al doilea paznic le făcu semn să treacă.

- Aduceţi-o jos atunci.

Dincolo de uşă, o scară şerpuitoare ducea jos, în temniţă. Rorge o luă înainte, cu Jaqen şi Arya venind din urmă.

- Fata nu va sta în cale, îi spuse el.

Treptele duceau către o pivniţă din piatră rece, lungă, întunecoasă şi fără ferestre.

Câteva torţe ardeau în suporturi la capătul apropiat unde câţiva străjeri ai lui Ser Amory stăteau în jurul unei mese zgâriate din lemn, discutând şi jucând un joc cu pietre. Gratii grele de fier îi despărţeau de locul unde prizonierii se îngrămădeau laolaltă, în întuneric.

Mirosul supei îi adusese pe mulţi lângă gratii.

Arya numără opt paznici. Simţeau şi ei mirosul de supă.

- Iată cel mai urât servitor pe care l-am văzut vreodată, îi spuse lui Rorge căpitanul lor. Ce e în ceaun?

- Mădularul şi ouăle tale. Vrei să mănânci sau nu? Unul dintre paznici se plimbase, altul stătuse lângă

gratii, un al treilea fusese aşezat pe jos cu spatele la perete, dar perspectiva mâncării îi atrăsese pe toţi la masă.

- Era şi timpul să ne dea naibii de mâncare.

- Miroase a ceapă?

- Aşadar, unde e pâinea?

- La naiba, avem nevoie de castroane, de căni, de linguri...

- Ba nu. Rorge ridică supa fierbinte peste masă şi le-o vărsă drept în faţă. Jaqen H'ghar făcu la fel. Muşcătorul aruncă şi el ceaunele sale, legănându-le sub braţe, aşa că se împrăştiară în toată temniţa, îm-proşcând cu supă. Unul îl lovi pe căpitan în tâmplă în timp ce încerca să se ridice. Se prăbuşi ca un sac de nisip şi rămase nemişcat. Ceilalţi urlau în agonie, rugându-se sau încercând să scape târâş.

Arya se lipi cu spatele de zid când Rorge începu să taie gâtlejuri. Muşcătorul prefera să-i apuce de ceafă şi de sub bărbie şi să le sucească gâturile cu o singură mişcare a mâinilor sale imense. Numai unul dintre paznici reuşi să scoată sabia. Jaqen se feri cu un salt de lovitura lui, trase şi el sabia, îl împinse pe bărbat într-un colţ cu o ploaie de lovituri şi îl omorî cu o împunsătură în inimă. Omul din

Lorath îi aduse Aryei sabia, încă roşie de sângele inimii, şi i-o şterse de pieptul cămăşii.

- Fata trebuie să fie şi ea pătată de sânge. Asta e isprava ei.

Cheia de la celulă atârna într-un cârlig pe perete, deasupra mesei. Rorge o luă şi deschise uşa. Primul om care ieşi fu lordul cu pumnul înmănuşat în zale pe cămaşă.

- Bine lucrat, zise el. Sunt Robert Glover.

- Stăpâne! Jaqen făcu o plecăciune.

Odată eliberaţi, prizonierii îi deposedară pe paznici de armele lor şi ţâşniră în sus pe scări, cu săbiile în mâini. Tovarăşii lor se învălmăşeau în urmă, cu mâinile goale. înaintau iute, fără să scoată o vorbă. Nici unul dintre ei nu părea atât de grav rănit ca atunci când au fost aduşi de Vargo Hoat pe poarta Harrenhalului.

- Chestia asta cu supa a fost o găselniţă bună, spuse Glover. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. A fost ideea Lordului Hoat?

Rorge începu să râdă. Râdea atât de tare încât îi zburau mucii din gaura pe care o avea în loc de nas. Muşcătorul stătea deasupra unuia dintre cadavre, ţinând o mână moale, ronţăindu-i degetele. Oasele i se sfărâmară între dinţi.

- Cine sunteţi? O cută se ivi între sprâncenele lui Robert Glover. Nu aţi fost cu Hoat când a venit la tabăra Lordului Bolton. Sunteţi Bravii Camarazi?

Rorge îşi şterse mucii de pe bărbie cu dosul palmei.

- Acum suntem.

- Omul care îţi vorbeşte are onoarea de a fi Jaqen H'ghar, cândva din oraşul Liber Lorath. Tovarăşii lui prost-crescuţi se numesc Rorge şi Muşcătorul. Lordul îşi va da seama care dintre ei este Muşcătorul. Apoi făcu semn cu mâna în direcţia Aryei. Iar aici...

- Eu sunt Nevăstuică, se repezi ea, înainte ca Jaqen să poată spune cine era cu adevărat. Nu voia ca numele ei să fie rostit aici, unde ar putea fi auzit de Rorge şi de Muşcător şi de toţi ceilalţi pe care nu-i cunoştea.

Il văzu pe Glover făcându-i semn să se retragă.

- Foarte bine, zise el. Haideţi să punem capăt acestei trebi nenorocite.

Când urcară scările şerpuitoare, găsiră paznicii de la uşă zăcând într-o baltă de sânge.

Oameni ai nor¬dului alergau prin curte. Arya auzi strigăte. Uşa de la Cazarmă se trânti în lături şi un om rănit ieşi clă-tinându-se, urlând. Alţi trei alergară după el şi-1 re¬duseră la tăcere cu suliţe şi săbii. Şi în jurul turnului porţii se duceau lupte. Rorge şi Muşcătorul se înde¬părtară în goană, alături de Glover, dar Jaqen H'ghar îngenunche lângă Arya.

- Fata nu înţelege?

- Ba da, răspunse ea, deşi nu înţelegea, nu cu adevărat.

Omul din Lorath observase probabil asta pe chipul ei.

- Ţapul nu e loial. Curând o flamură cu un lup va fi ridicată aici, cred. Dar mai întâi omul vrea să audă un anume cuvânt.

- îmi iau numele înapoi. Arya îşi muşcă buza. încă mai am o a treia moarte?

- Fata e lacomă. Jaqen atinse unul dintre paznicii morţi şi îi arătă degetele sale însângerate. Aici ai trei, şi acolo patru şi încă opt zac morţi dedesubt. Datoria e plătită.

- Datoria e plătită, se învoi Arya, fără tragere de inimă. Se simţea puţin tristă. Acum era iarăşi doar un şoarece.

- Zeul şi-a primit plata. Iar acum omul trebuie să moară. Un zâmbet ciudat atinse buzele lui Jaqen H'ghar.

- Să moară? întrebă ea, nedumerită. Ce voia să spună? Dar mi-am retras numele.

Acum nu mai tre¬buie să mori.

- Ba da. Mi-a trecut vremea. Jaqen îşi trecu o mână peste faţă, de la frunte până la bărbie şi faţa i se schim-bă. Obrajii i se împliniră, ochii i se apropiară, nasul i se încovoie, iar pe obrazul drept îi apăru o cicatrice, unde mai înainte nu fusese nici o zgârietură. Şi când îşi scutură capul, părul său lung şi

drept, pe jumătate roşu, pe jumătate alb, pieri pentru a dezvălui o po¬doabă de bucle negre, dese.

Arya rămase cu gura deschisă.

- Cine eşti? şopti ea, prea uluită ca să fie înspăi-mântată. Cum ai făcut asta? A fost greu?

Bărbatul zâmbi, dezvelind un dinte strălucitor de aur.

- Nu mai greu decât să-ţi iei un nume nou, dacă ştii cum.

- Arată-mi, se repezi ea. Vreau s-o fac şi eu.

- Dacă vrei să înveţi, trebuie să vii cu mine. Arya deveni şovăitoare.

- Unde?

- Hăt, departe, dincolo de marea îngustă.

- Nu pot. Trebuie să merg acasă. La Winterfell.

- Atunci trebuie să ne despărţim, zise el, căci am şi eu datorii de îndeplinit. Ii ridică

mâna şi apăsă o mică monedă în palma ei. Ţine.

- Ce este?

- O monedă de mare valoare.

Arya o muşcă. Era atât de tare încât nu putea fi decât fier.

- Valorează destul să cumperi un cal?

- Nu e făcută să cumperi cai cu ea.

- Atunci la ce e bună?

- întrebi şi la ce e bună viaţa, la ce e bună moartea? Dacă va veni ziua când vei vrea să

mă regăseşti, dă acea monedă oricărui om din Braavos şi spune-i aceste cuvinte: valar morghulis.

- Valar morghulis, repetă Arya. Nu era greu. Degetele i se strânseră în jurul monedei.

Din partea cealaltă a curţii auzea oameni murind. Te rog, nu pleca, Jaqen.

- Jaqen e la fel de mort ca Arry, răspunse el cu tristeţe, iar eu am promisiuni de îndeplinit. Valar morghulis, Arya Stark. Mai spune o dată.

- Valar morghulis, repetă Arya, iar străinul în hainele lui Jaqen făcu o plecăciune şi se pierdu în întuneric, cu pas maiestuos şi cu mantia fluturând. Era singură cu morţii.

Meritau să moară, îşi spuse Arya, amintindu-şi de toţi cei pe care Ser Amory Lorch îi ucisese la fortăreaţa de lângă lac.

Beciurile de sub Rugul Regelui erau goale când se întoarse în aşternutul ei de paie. îşi şopti numele în pernă, şi când termină, adăugă: Valar morghulis, cu voce moale, scăzută, întrebându-se ce însemna.

In dimineaţa următoare, Ochi Roşii şi ceilalţi erau înapoi cu toţii, în afară de un singur băiat care fusese ucis în luptă fără vreun motiv pe care cineva să-1 poată numi. Ochi Roşii se duse singur sus să vadă cum stăteau lucrurile la lumina zilei, plângându-se tot drumul că

bătrânele sale oase nu puteau suporta scările. Când se întoarse, le spuse că Harrenhalul fusese ocupat.

- Măştile însângerate au ucis câţiva dintre oamenii lui Ser Amory în paturile lor şi pe ceilalţi la masă, după ce erau morţi de beţi. Noul lord va sosi aici înainte de sfârşitul zilei, cu întreaga lui oaste. E din nordul sălbatic, de acolo de unde se află Zidul acela, şi se spune că e aspru. Un lord sau altul, rămâne trea¬bă de făcut. Orice mişcare prostească şi vă belesc spi¬nările. Se uită la Arya când spuse asta, dar n-o întrebă nimic despre noaptea trecută.

Toată dimineaţa privi cum Măştile însângerate îi despoaie pe cei morţi de lucrurile de preţ şi cum târâie cadavrele către Curtea de Calcar, unde fusese aprins un foc ca să se descotorosească de ele. Shagwell Măs¬căriciul retezase două capete de cavaleri morţi şi ţo-păia prin castel, legănându-le de păr şi făcându-le să vorbească.

- Tu de ce ai murit? întrebă un cap. De supa fier-binte de nevăstuica, răspunse al doilea.

Arya fu pusă să şteargă sângele uscat. Nimeni nu-i adresă nici o vorbă, în afară de cele obişnuite, dar, din când în când, observa cum oamenii o privesc ciudat. Robert Glover şi ceilalţi pe care îi eliberaseră vorbiseră probabil despre cele petrecute jos, în tem¬niţă, şi pe urmă Shagwell şi stupidele sale capete vor¬bitoare începuseră cu supa de nevăstuică. I-ar fi spus să tacă, dar îi era frică. Bufonul era

pe jumătate ne¬bun, şi Arya auzise că a omorât cândva un om pentru că nu a râs la una dintre glumele lui. Ar face mai bine sa-şi ţină gura, altfel am să-l pun pe lista mea, cu ceilalţi.

gândi ea în timp ce freca o pată roşie-maronie. Era aproape seară când sosi noul stăpân al Harrenhalului. Avea o faţă antipatică, spână şi comună, care se re¬marca doar prin ochii neobişnuit de palizi. Nici dolofan, nici subţire, nici muşchiulos, purta o cămaşă de zale neagră şi o mantie roz cu pete. Blazonul de pe steagul lui arăta ca un om înmuiat în sânge.

- In genunchi pentru Lordul de Dreadfor! strigă scutierul lui, un băiat nu mai mare decât Arya, iar Harrenhalul îngenunche.

Vargo Hoat ieşi în faţă.

- Stăpâne, Harrenhalul îţi aparţine.

Lordul dădu răspunsul, dar prea încet ca Arya să poată auzi. Robert Glover şi Ser Aenys Frey, proas¬păt îmbăiaţi şi îmbrăcaţi în veste şi mantii noi şi cu¬rate, se apropiară să

li se alăture. După ce schimbară câteva vorbe, Ser Aenys îi conduse la Rorge şi la Muş¬cător. Arya fu surprinsă să vadă că se aflau încă acolo, cumva s-ar fi aşteptat să

dispară odată cu Jaqen. Arya auzi sunetul aspru al glasului lui Rorge, dar nu şi ceea ce spunea. Pe urmă Shagwell sări la ea, trăgând-o afară prin curte.

- Stăpâne, stăpâne, cântă el trăgând-o de încheie¬tură, iată nevăstuica, ea a făcut supa!

- Lasă-mă, zise Arya, smucindu-se.

Lordul o privi. Doar ochii de culoarea gheţii i se mişcau, foarte palizi.

- Câţi ani ai, copilă?

Trebui să se gândească o clipă, ca să-şi amintească.

- Zece.

- Zece, stăpâne, îi atrase el atenţia. Iţi plac animalele?

- Unele. Stăpâne.

Un zâmbet firav zvâcni pe buzele lui.

- Dar nu leii, s-ar părea. Nici manticorele. Nu ştia ce să răspundă, aşa că tăcu.

- Am aflat că ţi se spune Nevăstuică. Asta nu mă mulţumeşte. Ce nume ţi-a dat mama ta?

îşi muşcă buza, bâjbâind după alt nume. Lommy îi spusese Cap Bubos, Sansa îi spunea Chip de Cal, iar oamenii tatălui său o porecliseră cândva Arya In-curcă-lume, dar nu se gândea că vreunul dintre acestea era genul de nume pe care bărbatul îl dorea.

- Nymeria, spuse ea. Numai că-mi spunea, scurt, Nan.

- îmi vei spune stăpâne când mi te adresezi, Nan, zise lordul cu blândeţe. Eşti prea tânără ca să fii Brav Camarad, cred, şi nu eşti băiat. Te temi de lipitori, copilă?

- Sunt doar lipitori. Stăpâne.

- Scutierul meu ar putea să ia o lecţie de la tine, se pare. Folosirea frecventă a lipitorilor este secretul unei vieţi lungi. Omul trebuie să se purifice de sângele rău. Tu o vei face, bănuiesc. Căci, atâta timp cât voi rămâne la Harrenhal, vei fi paharnicul meu şi mă vei servi la masă şi în camerele mele.

De data aceasta nu mai îndrăzni să spună că ar pre-fera să lucreze la grajduri.

- Da, stăpânule, adică, stăpâne.

Lordul făcu un semn cu mâna.

- Faceţi-o prezentabilă, şi vedeţi să ştie cum să toarne vin fără să-1 verse. Intorcânduse cu spatele, ridică o mână şi spuse: Lord Hoat, ocupă-te de stea¬gurile acelea de deasupra porţii.

Patru Bravi Camarazi se urcară pe metereze şi târâră jos leul Lannisterilor şi manticora neagră al lui Ser Amory. In locul lor, ridicară bărbatul jupuit al Dreadfortului şi lupul străvechi al Casei Stark. Şi, în seara aceea, un paj pe nume Nan le turna vin lui Roose Bolton şi lui Vargo Hoat în timp ce stăteau în balcon şi priveau defilarea Bravilor Camarazi.

Ser Amory Lorch umbla neînarmat prin curtea centrală. Se ruga şi plângea în hohote şi se agăţa de picioarele celor

care îl capturaseră, până ce Rorge îl eliberă, iar Shagwell îl aruncă

în cuşca ursului.

Ursul e negru cu totul, gândi Arya. Ca şi Yoren. Um¬plu cupa lui Roose Bolton şi nu vărsă nici o picătură.

DAENERYS

In acest oraş al splendorilor, Dany se aşteptase ca Lăcaşul Celor Nemuritori să fie cel mai frumos dintre toate, dar ieşind din palanchin, zări o ruină cenuşie şi veche.

Lungă şi joasă, fără turnuri sau ferestre, se încolă¬cea ca un şarpe de piatră printr-un crâng de copaci cu scoarţa neagră, din ale căror frunze albastre, în¬tunecate, se făcea băutura vrăjitorească pe care oame¬nii din Qarth o numeau umbra serii. Nici o altă clădire nu se ridica în apropiere. Ţigle negre înve¬leau acoperişul palatului, multe dintre ele căzute sau sparte, mortarul dintre pietre era uscat şi sfărâmicios. Acum înţelegea de ce Xaro Xhoan Daxos îl numea Palatul de Pulbere. Până şi Drogon părea tulburat la vederea lui. Dragonul sâsâi şi printre dinţii săi, negri şi ascuţiţi, ieşi fum.

- Sânge din sângele meu, îi spuse Jhogo în limba Dothraki, acesta e un loc nefast, bântuit de fantome

şi maegi. Vezi cum înghite soarele de dimineaţă? Haide să plecăm înainte de a ne înghiţi şi pe noi. Ser Jorah Mormont veni lângă ei.

- Ce putere pot avea dacă trăiesc în aşa ceva?

- Ia seama la înţelepciunea celor care te iubesc cel mai mult, zise Xaro Xhoan Daxos tolănindu-se în palanchin. Vrăjitorii sunt fiinţe crude care se hrănesc cu ţărână şi umbre.

Nu-ţi vor da nimic. Nu au nimic de dat.

Aggo aşează o mână pe arakhul său.

- Khaleesi, se spune că mulţi intră în Palatul de Pulbere, dar puţini ies.

- Aşa se spune, îl aprobă Jhogo.

- Suntem sânge din sângele tău, zise Aggo, am jurat să trăim şi să murim împreună cu tine. Lasă-ne să intrăm cu tine în acest loc întunecat, să te ferim de primejdii.

- In unele locuri, chiar şi un khal trebuie să mear¬gă singur, răspunse Dany.

- Ia-mă pe mine atunci, insistă Ser Jorah. Primejdia...

- Regina Daenerys trebuie să intre singură sau deloc. Vrăjitorul Pyat Pree ieşi din umbra copacilor.

Oare fusese acolo în tot acest timp? se întreba Dany. Dacă întorcea spatele acum, porţile înţelepciunii îi vor fi închise pe vecie.

- Barca mea aşteaptă chiar în acest moment, strigă Xaro Xhoan Daxos. Renunţă la această nebunie, re¬gină îndărătnică. Am cântăreţi din flaut care-ţi vor alina sufletul tulburat cu muzica lor dulce şi o fetiţă a cărei limbă te va face să oftezi şi să te topeşti.

Ser Jorah Mormont îi aruncă prinţului negustor o privire ursuză.

- înălţimea Ta, aminteşte-ţi de Mirri Maz Duur.

- îmi amintesc, zise Dany hotărâtă. îmi amintesc că avea cunoaştere. Şi era doar o maegi.

Pyat Pree schiţă un zâmbet.

- Copila vorbeşte înţelept ca o bătrână. Ia-mă de braţ şi lasă-mă să te conduc.

- Nu sunt o copilă. Cu toate acestea, Dany îl luă de braţ.

Sub copacii negri era mai întuneric decât s-ar fi gândit, iar drumul era mai lung. Deşi cărarea părea că se întinde direct de la drum către poarta palatului, curând Pyat Pree se abătu. Când îl luă la întrebări, vrăjitorul răspunse doar:

- Drumul din faţă duce înăuntru, dar nu mai duce afară niciodată. Ia aminte la cuvintele mele, regina mea. Casa Celor Nemuritori nu a fost făcută pentru oamenii muritori.

Dacă ţii la sufletul tău, bagă de seamă şi fă exact cum îţi spun.

- Voi face cum spui, promise Dany.

- Când vei intra, te vei pomeni într-o încăpere cu patru uşi, cea pe care ai intrat şi încă

alte trei. Alege uşa din dreapta. De fiecare dată, uşa din dreapta. Dacă dai de o scară, urcă.

Nu coborî niciodată şi nu intra niciodată pe altă uşă decât prima la dreapta.

- Uşa din dreapta, repetă Dany. înţeleg. Şi când

plec, invers.

- In nici un caz, zise Pyat Pree. Pleci sau vii, e

acelaşi lucru. Mereu în sus. Mereu uşa din dreapta. S-ar putea să ţi se deschidă alte uşi. înăuntru, vei vedea multe lucruri care te vor tulbura. Spectacole de fru¬museţe şi spectacole de groază, minuni şi spaime. Imagini şi sunete ale zilelor apuse, ale zilelor ce vor veni şi ale zilelor care n-au fost niciodată. Stăpâni şi servitori s-ar putea să-ţi vorbească pe drum. Răspunde sau ignoră-i, cum pofteşti, dar nu intra în nici o în¬căpere până când nu ajungi în camera de audienţe.

- înţeleg.

- Când ajungi la sala Celor Nemuritori, ai răb¬dare. Vieţile noastre mărunte nu sunt pentru ei decât tremurai unei aripi de fluture. Pleacă urechea cu atenţie şi scrie fiecare cuvânt în inima ta.

Când ajunseră la uşă - o gură înaltă, ovală, într-un perete cu chip de om - pe prag aştepta cel mai mic pitic pe care Dany îl văzuse vreodată. Nu îi ajungea mai sus de genunchi, avea faţa suptă, ascuţită şi bo-toasă, dar era îmbrăcat într-o livrea delicată, în mov şi albastru, iar mâinile sale mici, rozalii, ţineau o tavă de argint. Pe tavă era aşezat un pahar de cristal plin cu un lichid albastru, umbra serii, vinul vrăjitorilor.

- Ia şi bea, o îndemnă Pyat Pree.

- îmi va albaştri buzele?

-Un pahar nu va face decât să-ţi destupe urechile şi să-ţi dea la o parte vălul de pe ochi, astfel că vei putea auzi adevărurile ce se vor aşterne în faţa ta.

Dany ridică paharul la buze. Prima sorbitură avu gust de cerneală şi de carne stricată, urât mirositoare, dar când o înghiţi, licoarea prinse parcă viaţă în trup. Ii simţea lujerele întinzându-i-se în piept, ca nişte degete de foc încolăcite în jurul inimii, iar pe limbă avea un

gust ca de miere şi anason şi caimac, ca laptele mamei şi sămânţa lui Drogo, gust de carne roşie şi de sânge fierbinte şi de aur topit. Erau în el toate gusturile pe care le cunoscuse vreodată şi nici unul dintre ele... Şi pe urmă paharul era gol.

- Acum poţi intra, zise vrăjitorul. Dany aşează paharul înapoi pe tava servitorului şi intră.

Se trezi într-o anticameră de piatră cu patru uşi, una pe fiecare perete. Fără şovăire, se duse la uşa din dreapta şi păşi înăuntru. Cea de-a doua cameră era identică. Din nou, se îndreptă către uşa din dreapta. Când o deschise, întâlni o altă anticameră cu patru uşi. Sunt în prezenţa vrăjitoriei.

Cea de-a patra cameră era mai degrabă ovală decât pătrată şi acoperită cu lemn mâncat de carii în loc de piatră. Avea şase ieşiri în loc de patru. Dany alese uşa cea mai apropiată

din dreapta şi intră într-un coridor lung, întunecos, cu tavanul înalt. La dreapta era un şir de torţe care ardeau cu o lumină porto¬calie, fumurie, dar toate uşile erau la stânga. Drogon îşi desfăcu aripile largi, negre, şi bătu aerul rece, închis. Zbură şapte metri până ce căzu cu o bufni¬tură ruşinoasă. Dany se repezi după el.

Covorul mâncat de mucegai de sub picioarele ei fusese cândva splendid colorat şi pe ţesătură se puteau vedea încă arabescuri de aur, scânteind frânte, în mij-locul cenuşiului decolorat şi al verdelui marmorat. Ceea ce mai rămăsese înăbuşea sunetul paşilor ei, dar asta nu era bine. Dany auzi sunete în interiorul pere¬ţilor, un foşnet şi un râcâit slab care o făcură să se gândească la şobolani. Drogon îi auzi şi el. Capul lui se mişcă, urmărind parcă

sunetele şi, când acestea încetară, dragonul scoase un ţipăt nervos. Alte sunete, şi mai neliniştitoare, răzbăteau prin unele dintre uşile închise. O uşă se zgâlţâia şi bufnea de parcă

cineva încerca să o spargă. Dinspre o alta veni un sunet de fluier care îl făcu pe dragon să

plesnească din coadă. Dany trecu în grabă pe lângă ea.

Nu toate uşile erau închise. Nu mă voi uita, îşi spuse ea, dar ispita era prea puternică.

Intr-o cameră, o femeie frumoasă se tolănea goală pe podea în timp ce patru omuleţi se târau deasupra ei. Aveau feţe ascuţite, de şobolan, şi mâini mici şi roz, ca ale servitorului care îi adusese paharul cu li¬coare. Unul îi pompa între coapse. Un altul îi fră¬mânta sânii, chinuindu-i sfârcurile cu gura lui udă şi roşie, muşcând şi molfăind..

Mai încolo dădu peste un ospăţ de cadavre. Mă-celărite cu cruzime, trupurile mesenilor zăceau lă-bărţate pe scaunele răsturnate şi pe mesele de scânduri ciopârţite, în bălţi de sânge închegat. Unii pierduseră membre, chiar şi capete. Mâini tăiate ţineau cupe însângerate, linguri de lemn, carne friptă, bucăţi de pâine. Pe un tron, deasupra lor, şedea un om mort cu cap de lup. Purta o coroană de fier şi ţinea într-o mâ¬nă un picior de miel, aşa cum un rege ar ţine un scep¬tru, iar ochii lui o urmăriră pe Dany cu o chemare mută.

Fugi de lângă el, dar numai până la următoarea uşă deschisă. Cunosc această cameră, gândi ea. Mai vă-zuse acele grinzi mari de lemn şi chipurile de animale sculptate care le împodobeau. Şi acolo, dincolo de fereastră, un lămâi! La vederea lui, îşi simţi inima arzând de dorinţă. E casa cu uşa roşie, casa din Braavos. Nici nu-şi termină bine gândul, că Ser Willem intră în cameră, sprijinindu-se în baston.

- Micuţă prinţesă, iată-te, spuse el cu glasu-i blând, răguşit. Vino, o chemă el, vino la mine, doamna mea, acum eşti acasă, eşti în siguranţă. Mâna lui mare, ridată, se întinse după

ea, moale ca pielea veche, iar Dany îşi dorea să o ia, să o ţină, să o sărute; îşi dorea asta mai mult ca orice. Piciorul i se furişă în faţă, şi pe urmă gândi: E mort, e mort, bunul, bătrânul urs a murit de mult timp. Făcu un pas înapoi şi o luă la fugă.

Coridorul lung se întindea mai departe, şi mai departe, cu uşi nesfârşite la stânga şi doar torţe la dreapta. Trecu în fugă pe lângă mai multe uşi decât putea număra, uşi închise, deschise, uşi de lemn şi uşi de fier, uşi sculptate şi uşi simple, uşi cu mâner şi uşi cu zăvor şi uşi cu inele de metal. Drogon îi bi¬ciuia spatele, îndemnând-o să meargă înainte, iar Dany alergă până ce nu mai putu.

In cele din urmă, două uşi mari de bronz apărură în stânga ei, mai impresionante decât celelalte. Se dă¬dură în lături când se apropie, şi trebui să se opreas¬că şi să privească.

Dincolo se întrevedea o încăpere cavernoasă de piatră, cea mai mare pe care o văzuse vreodată. De pe pereţi o priveau cranii de dragoni morţi. Pe un tron înalt, ghimpat, şedea un bătrân în veşminte bogate, un bătrân cu ochi întunecaţi şi păr lung, argintiu.

- Lasă-1 să fie rege peste oase carbonizate şi carne friptă, îi spuse unui bărbat de la picioarele lui. Lasă-1 să fie regele cenuşii. Drogon ţipă, înfigându-şi ghea¬rele în mătase şi în carne, dar regele de pe tron nu auzi nimic, iar Dany merse mai departe.

Viserys, fu primul ei gând la următoarea oprire, dar o privire mai atentă îi arătă

altceva. Bărbatul avea părul fratelui ei, dar era mai înalt, iar ochii erau mai degrabă de un indigo închis decât liliachii.

- Aegon, îi spuse el unei femei care alăpta un be-beluş într-un pat mare de lemn. Ce nume poate fi mai bun pentru un rege?

- Ii vei compune un cântec? întrebă femeia.

- Are un cântec, răspunse bărbatul. Este prinţul promis şi este cântecul gheţii şi al focului. Ridică privirea când rosti

aceste cuvinte şi ochii lui îi întâl¬niră pe ai lui Dany şi parcă o vedea stând acolo, lângă uşă. Mai trebuie să fie unul, zise el, dar Dany nu-şi dădea seama dacă îi vorbea ei sau femeii din pat. Dra¬gonul are trei capete. Se duse la scaunul de lângă fereastră, luă harpa şi îşi trecu uşor degetele peste corzile-i de argint. O dulce tristeţe se revărsă în ca¬meră în timp ce bărbatul, femeia şi copilul se topiră în aburul dimineţii, în urma lor zăbovind doar mu¬zica, menită să-i grăbească paşii.

I se păru că a mai mers încă o oră înainte ca, în sfârşit, să ajungă la capătul coridorului, unde acesta dădea către o scară abruptă de piatră ce cobora în întuneric. Fiecare uşă, deschisă sau închisă, fusese la stânga. Dany privi în urma ei. Torţele se stingeau, îşi dădu ea seama cu o tresărire de spaimă. Poate mai ardeau douăzeci. Cel mult treizeci. Una se stinse chiar în timp ce le privea, iar întunericul coborî încă puţin în josul sălii, furişânduse spre ea. Şi în vreme ce as¬culta, i se păru că aude altceva apropiindu-se târşâit, târânduse încet de-a lungul covorului decolorat. Fu cuprinsă de groază. Nu se putea întoarce şi se temea să rămână acolo, dar cum putea să plece? Nu era nici o uşă la dreapta, iar treptele coborau, nu urcau.

încă o torţă se stinse cât timp stătea ea chibzuind, iar sunetele deveniră ceva mai puternice. Gâtul lung al lui Drogon se iţi, şerpuind, iar când deschise gura să ţipe, dintre dinţii săi se ridicară aburi. Aude şi el. Dany se întoarse încă o dată către peretele gol, dar nu era nimic. Ar putea, oare, să existe o uşă secretă, o uşă pe care n-o pot vedea? O altă torţă se stinse. Şi încă una. Prima uşă la dreapta, a spus el, mereu prima uşă la dreapta. Prima uşă la dreapta...

îşi dădu seama dintr-odată... Este ultima uşă la stânga!

Se năpusti înăuntru. Acolo se afla o altă cameră mică, cu patru uşi. Se duse la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, până ce ameţi şi îşi pierdu din nou răsuflarea.

Când se opri, se pomeni din nou într-o cameră întunecată de piatră, dar de data aceasta uşa din partea opusă era rotundă, în forma unei guri deschise, iar Pyat Pree stătea afară, în iarba de sub copaci.

- Se poate ca Nemuritorii să fi terminat cu tine atât de repede? întrebă el neîncrezător când o văzu.

- Atât de repede? întrebă ea năucită. Am umblat ore în şir şi tot nu i-am găsit.

- Ai apucat pe un drum greşit. Vino, te conduc eu. Pyat Pree întinse mâna.

Dany şovăi. La dreapta se afla o uşă, încă închisă...

- Nu aceea e calea, spuse ferm Pyat Pree schimo-nosindu-şi dezaprobator buzele albastre. Cei Nemu¬ritori nu vor aştepta la nesfârşit.

- Vieţile noastre neînsemnate sunt pentru ei doar tremurul unei aripi de fluture, zise Dany amintindu-şi.

- Copilă îndărătnică. Te vei rătăci şi nu vei mai fi găsită niciodată.

Se îndepărtă de el, către uşa de la dreapta.

- Nu, ţipă Pyat. Nu, la mine, vino la mine, la mine. Faţa i se destramă, prefăcându-se în ceva palid, ca un vierme.

Dany îl lăsă în urmă, intrând într-o casă a scărilor, începu să urce. In scurt timp, picioarele o dureau, îşi amintea că Lăcaşul celor Nemuritori nu păruse să aibă nici un turn.

In sfârşit, scara ajunse la o deschidere. La dreapta, un şir de uşi mari de lemn erau larg deschise. Erau din abanos şi sequoia, iar fibrele negre şi albe se în¬vârteau şi se răsuceau în modele ciudate, întreţesute. Erau foarte frumoase, deşi oarecum înfricoşătoare. Sângele

dragonului nu are voie sa se teamă. Dany rosti o scurtă rugăciune, implorând Războinicul să-i dea curaj şi zeul-cal al clanului Dothraki să-i dea putere. Se forţă să meargă înainte.

Dincolo de uşi se afla o sală mare şi o pleiadă de vrăjitori. Unii purtau veşminte somptuoase de her¬mină, de catifea rubinie şi de brocart auriu, alţii etalau armuri migălos lucrate, bătute cu pietre preţioase, sau pălării înalte,

ascuţite, presărate cu stele. Printre ei se aflau femei îmbrăcate în rochii de o frumuseţe ne¬maivăzută. Săgeţi de lumină pătrundeau prin vitralii, iar aerul era înviorat de cea mai încântătoare muzică pe care o auzise vreodată.

Un om cu înfăţişare de cavaler, în straie bogate, se ridică la vederea ei şi zâmbi.

- Daenerys din Casa Targaryen, bine ai venit. Haide şi mănâncă alături de noi pâinea veşniciei. Suntem Cei Nemuritori din Qarth.

- Mult te-am aşteptat, zise o femeie de lângă el, îmbrăcată în trandafiriu şi argintiu.

Sânul pe care îl lăsase dezgolit, după moda din Qarth, era cel mai perfect sân cu putinţă.

- Ştiam că vei veni la noi, zise regele vrăjitor. De o mie de ani ştim şi te-am aşteptat tot acest timp. Am trimis cometa să-ţi arate calea.

- Avem cunoştinţe pe care vrem să ţi le împăr¬tăşim, zise un luptător în armură

strălucitoare de smarald, şi arme magice să te înarmăm cu ele. Ai tre¬cut toate probele.

Acum vino şi aşază-te cu noi, şi toate întrebările tale îşi vor primi răspunsul.

Făcu un pas înainte. Dar Drogon sări de pe umă¬rul ei. Zbură pe uşa de abanos şi sequoia, se cocoţă acolo şi începu să muşte din lemnul sculptat.

- Un animal hotărât, râse un tânăr chipeş. Vrei să te învăţăm limbajul secret al neamului dragonesc? Haide, vino.

Fu cuprinsă de îndoială. Uşa imensă era atât de grea, încât avu nevoie de toate puterile să o urnească, dar în cele din urmă începu să se mişte. In spatele ei era o altă uşă, ascunsă.

Era din lemn învechit, gri, crăpată şi urâtă, dar se afla la dreapta uşii pe care intrase.

Vrăjitorii o chemau cu glasuri mai dulci ca un cântec. Fugi de ei, iar Drogon zbură înapoi pe umărul său. Prin uşa îngustă pătrunse într-o cameră cufundată în întuneric.

O masă lungă de piatră umplea încăperea. Dea¬supra ei plutea o inimă de om, umflată

şi albastră de stricăciune, dar încă vie. Bătea, o pulsaţie de sunet grav, greoi, şi fiecare bătaie răspândea o aură de lu¬mină indigo. Siluetele din jurul mesei nu erau decât umbre albastre. în timp ce Dany înainta către scaunul gol de la capătul mesei, nu se clintiră, nu vorbiră, nici nu se întoarseră s-o privească. Nu se auzea nici un sunet, doar bătaia gravă a inimii putrezite.

... mamă a dragonilor...y se auzi un glas, jumătate şoaptă, jumătate geamăt...

Dragorii... dragorii... dragoni..., repetară alte glasuri în întuneric. Unii erau bărbaţi, alţii femei. Una dintre umbre vorbi cu voce de copil. Inima plutitoare pulsa din semiîntuneric în întuneric. Era greu să-şi regăsească dorinţa de a vorbi, să-şi aducă aminte cuvintele pe care le exersase cu atâta asiduitate.

- Sunt Daenerys Stormborn din Casa Targaryen, Regină a Celor Şapte Regate ale Westerosului. Mă aud oare? De ce nu se mişcă? Se aşează, împreunându-şi mâinile în poală.

Daţi-mi sfatul vostru şi vorbiţi-mi cu înţelepciunea celor care au învins moartea.

Prin semiîntunericul indigo putea distinge faţa ofilită a Celui Nemuritor din dreapta sa, un om foarte, foarte bătrân, ridat şi spân. Carnea lui avea o culoare puternică, vineţiu-albastră, buzele şi unghiile îi erau şi mai albastre, un albastru atât de închis încât erau aproape negre. Până şi albul ochilor îi era al¬bastru. Privea, fără să vadă, la femeia bătrână

din partea opusă a mesei, a cărei rochie din mătase decoloratăîi mucegăise pe trup. Un sân ofilit era dezgolit, după moda din Qarth, înfăţişând un sfârc albastru, tare ca pielea tăbăcită.

Nu respiră. Dany ascultă tăcerea. Nici unul dintre ei nu respiră şi nu se mişcă, iar acei ochi nu văd nimic. E posibil ca Nemuritorii să fie morţi?

Răspunsul veni ca o şoaptă, subţire ca o mustaţă de şoarece... Trăim..., trăim..., trăim.

O mulţime de alte glasuri şopteau ecouri... Şi ştim..., ştim..., ştim..., ştim...

- Am venit pentru darul adevărului, zise Dany. In sala lungă, lucrurile pe care le-am văzut au fost viziuni adevărate sau minciuni? Lucruri trecute sau lucruri ce vor veni? Ce înţeles aveau?

...forma umbrelor..., zile încă nenăscute..., bea din cupa de gheaţă..., bea din cupa de foc..., mamă a dragonilor..., mamă a celor trei...

- Trei? Nu înţelegea.

... trei capete are dragonul..., scânci corul de fantome în capul ei, fără ca vreo buză să

se mişte, fără ca vreo răsuflare să stârnească aerul albastru, neclintit... Mamă a dragonilor..., copil al furtunii... Şoaptele se trans¬formară într-un cântec învârtejit... Trei focuri trebuie să

aprinzi..., unul pentru viaţă, unul pentru moarte şi unul pentru iubire... Inima îi bătea la unison cu cea care plutea în faţa ei, albastră şi stricată... Trei cai trebuie să călăreşti..., unul pentru somn, unul pentru spaimă şi unul pentru iubire. Glasurile se auzeau tot mai tare, îşi dădu ea seama, şi inima parcă încetinea, şi chiar şi respiraţia ei... Trei trădări vei cunoaşte..., una pentru sânge, una pentru aur şi una pentru iubire...

- Eu nu... Glasul ei nu era mai mult decât o şoaptă, aproape la fel de slabă ca şi a lor.

Ce i se în¬tâmpla? Nu înţeleg, spuse ea mai tare. De ce aici era atât de greu de vorbit?

Ajutaţi-mă! Arătaţi-mi!

... Să o ajutăm..., o luau şoaptele în derâdere..., să-i arătăm...

Fantomele tremurară în întuneric, năluci în in¬digo. Viserys ţipă, iar aurul topit i se prelinse pe obraji şi îi umplu gura. Un lord înalt, cu pielea arămie şi părul auriu-argintiu,

stătea sub flamura unui armăsar de foc, cu un oraş în flăcări în spatele lui. Rubine cădeau ca nişte picături de sânge din pieptul prinţului muribund care se prăbuşi în apă, în ge¬nunchi, şi cu ultima suflare, şopti un nume de fe¬meie... Mamă a dragonilor, fiică a morţii.

Strălucind ca apusul de soare, o sabie roşie se ridică în mâna regelui cu ochi albaştri care nu arunca nici o umbră. Un dragon de pânză se încolăcea pe stâlpi în mijlocul unei gloate care aclama. Dintr-un turn învăluit în fum, un animal imens de piatră prinse aripi, suflând umbră

de foc... Mamă a dragonilor, ucigaşă a min¬ciunilor... Armăsarul ei mergea la trap, prin iarbă, către un pârâu tainic ascuns în spatele unei mări de stele. Un cadavru stătea la prora unei corăbii, cu ochii strălucind pe faţa-i moartă, buze cenuşii zâmbind cu tristeţe. O floare albastră creştea din crăpătura unui perete de gheaţă, înviorând aerul cu un parfum dul¬ce...

Mamă a dragonilor, mireasa a focului...

Mai repede, tot mai repede veneau nălucile, una după alta, până ce aerul însuşi prinse parcă viaţă. Umbrele se roteau şi dansau într-un cort, fără oase, înfricoşătoare. O fetiţă

alerga desculţă către o casă mare cu uşă roşie. Mirri Maz Duur zbiera cuprinsă de flăcări, cu un dragon ţâşnindu-i din frunte. Trupul însângerat al unui mort sălta, târât în spatele unui cal argintiu. Un leu alb alerga prin iarba mai înaltă de un stat de om. Mai jos de Mama Munţilor, din-tr-un lan imens, se ivi un şir de baborniţe goale care îngenuncheară tremurând în faţa ei, cu capetele că¬runte plecate. Zece mii de sclavi ridicară mâinile pătate de sânge în timp ce ea alerga călare pe armă¬sarul ei, iute ca vântul.... Mamă, strigau ele. Mamă, mamă! întindeau mâinile după ea, atingând-o, trăgân¬d-o de haine, de marginea mantiei, de picior, de piept. O voiau, aveau nevoie de ea, de foc, de viaţă, iar Dany, răsuflând greu, îşi deschise braţele să li se dăruiască.

Dar în clipa următoare aripi negre o loviră în jurul capului, un ţipăt de furie brazdă

aerul indigo şi, din-tr-odată, fantasmele dispărură, se destrămară, şi Dany gâfâi cuprinsă de oroare. Cei Nemuritori erau cu toţii în jurul ei, albaştri şi reci, şoptind, cu mâinile întinse către ea, trăgând, lovind, smucindu-i veşmintele, atingând-o cu mâinile lor reci şi uscate, răsfirându-şi degetele prin părul ei. Braţele şi picioarele îi erau lipsite de vlagă. Nu se putea mişca. Până şi inima încetase să-i bată. Simţea o mână pe sânul ei dezgo¬lit, răsucindu-i sfârcul. Dinţii găsiră pielea fină a gâtului ei. O gură îi coborî pe un ochi, lingând, sugând, muşcând...

Indigoul deveni portocaliu şi şoaptele deveniră ţipete. Inima îi lovea pieptul, gonea, mâinile şi gurile dispăruseră, pielea îi fu inundată de căldură, iar Dany clipi la strălucirea neaşteptată. Cocoţat deasupra ei, dragonul îşi desfăcu aripile şi muşcă din inima neagră, înspăimântătoare, sfâşiind carnea putredă în bucăţi, şi când capul îi ţâşni înainte, din fălcile sale deschise zburară flăcări, strălucitoare şi fierbinţi. Auzea ţipe¬tele Celor Nemuritori în timp ce ardeau, cu glasurile lor subţiri, fragile, strigând în limbi de mult dispă¬rute. Carnea lor era pergament sfărâmicios, oasele lor erau lemn uscat, înmuiat în seu. Dansau, mistuiţi de flăcări, se clătinau, se ofileau, se răsuceau şi ridicau mâini cuprinse de vâlvătaie, cu degetele strălucind ca nişte torţe.

Dany se ridică în picioare şi trecu printre ei. Erau uşori ca aerul, doar nişte păstăi ce cădeau la atingere, întreaga cameră ardea când Dany ajunse la uşă.

- Drogon, strigă ea, şi acesta o purtă în zbor prin¬tre flăcări.

Afară, un lung culoar întunecat se întindea şerpu¬ind în faţa ei, luminat de strălucirea pâlpâitoare, portocalie, din spate. Dany alerga, căutând o uşă, o uşă la dreapta, o uşă la stânga, orice uşă, dar nu era nimic în afară de pereţi strâmbi de piatră, iar podeaua părea că

se mişcă încet sub picioarele ei, zvârcolindu-se de parcă ar fi vrut s-o prindă în capcană.

Reuşi să se ţină pe picioare şi să alerge mai repede şi, dintr-odată, uşa era acolo, în faţa ei, o uşă ca o gură deschisă.

Când năvăli în plin soare, lumina strălucitoare o făcu să se clatine. Pyat Pree bolborosea într-o limbă necunoscută, săltând de pe un picior pe altul. Când Dany se uită în urma ei, văzu dâre subţiri de fum croindu-şi drum printre crăpăturile străvechilor zi¬duri de piatră ale Palatului de Pulbere şi ridicându-se dintre ţiglele negre ale acoperişului.

Urlând blesteme, Pyat Pree scoase un cuţit şi sări către ea, dar Drogon îi zbură în faţă.

Pe urmă Dany auzi lovitura de bici a lui Jhogo şi niciodată un sunet nu fusese mai dulce.

Cuţitul zbură şi o secundă mai târziu Rakkaro îl dobora pe Pyat la pământ. Ser Jorah Mormont îngenunche lângă Dany, în iarba verde, rece, şi îşi trecu un braţ pe după umerii ei.

TYRION

- Dacă mori prosteşte, o să dau trupul tău la capre, îl ameninţă Tyrion când prima ambarcaţiune cu Ciori de Piatră se îndepărtă de chei.

Shagga râse.

- Jumătate de Om nu are capre.

- O să-mi iau câteva, doar pentru tine.

Se crăpa de ziuă şi valuri palide de lumină sclipeau pe luciul râului, spulberându-se sub catarge şi reve¬nind la forma iniţială după ce barca trecu. Timett plecase cu Oamenii lui Arşi pe drumul regelui, cu două zile în urmă. Ieri, Urechile Negre şi Fraţii Lunii îi urmaseră, astăzi venise rândul Ciorilor de Piatră.

- Orice ai face, nu încerca să te angajezi într-o bătălie, zise Tyrion. Atacă-le taberele şi convoiul de bagaje. Surprinde-le iscoadele şi spânzură cadavrele de copacii de deasupra liniei lor de înaintare, dă ocol şi doboară ostaşii

rătăciţi. Vreau atacuri de noapte, atât de multe şi de neaşteptate încât să le fie frică să se culce...

Shagga aşează o mână pe creştetul lui Tyrion.

- Toate acestea le-am învăţat de la Dolf, fiul lui Hodger, înainte de a-mi creşte barba.

Aşa se duc războaiele în Munţii Lunii.

- Drumul regelui nu e Munţii Lunii, şi nu te vei lupta cu Şerpii de Lapte şi Câinii Pictaţi. Şi ascultă de călăuzele pe care le trimit cu tine, ele cunosc pădurea aceasta la fel de bine cum cunoşti tu munţii. Ia aminte la sfaturile lor şi te vor sluji cu folos.

- Shagga va asculta de favoriţii Piticului, promise el solemn.

Şi pe urmă sosi vremea să-şi ducă pe corabie calul de luptă. Tyrion îi privi cum se desprind de ţărm şi se avântă către mijlocul Apei Negre. Simţi un junghi ciudat în stomac când Shagga se pierdu în ceaţa di¬mineţii. Avea să se simtă descoperit fără el.

încă îi avea pe năimiţii lui Bronn, aproape opt sute acum, dar mercenarii erau cunoscuţi pentru nesta-tornicia lor. Tyrion făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca să le cumpere loialitatea neîntreruptă, promi-ţându-le lui Bronn şi unei duzini dintre cei mai buni oameni ai săi pământuri şi titluri de cavaler după câştigarea bătăliei. I-au băut vinul, au râs la glumele lui şi şi-au spus unul altuia ser până ce au început să se clatine pe picioare... Toţi în afară de Bronn, care doar a arborat zâmbetul acela insolent şi întunecat al lui, şi pe urmă a spus:

- Vor muri pentru titlul de cavaler, dar să nu-ţi închipui vreodată că vor muri pentru tine.

Tyrion nu-şi făcea asemenea iluzii.

Mantiile aurii formau o armă aproape la fel de nesigură. Şase mii de oameni în Garda Oraşului, mul-ţumită lui Cersei, dar numai un sfert dintre ei erau de nădejde.

- Puţini sunt trădători absoluţi, dar sunt câţiva, nici măcar păianjenul tău nu i-a găsit pe toţi, îl pre¬venise Bywater.

Dar sute dintre ei sunt mai cruzi decât iarba de primăvară, oamenii s-au înrolat pentru pâine şi bere şi siguranţă. Nimănui nu-i place să pară laş în ochii camarazilor săi, aşa că vor lupta cu destul curaj la început, când vine vorba numai de goarne de război şi de flamuri fluturând. Dar dacă bătălia se arată aspră, vor ceda, şi vor ceda urât.

Primul care va arunca jos suliţa şi va alerga va avea pe urmele lui alţi o mie.

Fără doar şi poate, în Garda Oraşului erau şi oa¬meni experimentaţi, în jur de două

mii, care-şi dobân¬diseră mantiile aurii de la Robert, nu de la Cersei. Dar chiar şi aceia...

Un străjer nu era un adevărat soldat, îi plăcea Lordului Tywin Lannister să spună. Iar cavaleri, scutieri şi oşteni, Tyrion nu avea mai mult de trei sute. Cât de curând va trebui să

verifice adevărul unei alte zicale a tatălui său: Un om pe un zid valorează mai mult decât zece sub el.

Bronn şi escorta aşteptau la piciorul cheiului, în mijlocul cerşetorilor care mişunau, a târfelor care se plimbau de colo-colo şi a pescarilor care îşi strigau prada. Femeile pescarilor făceau afaceri mai bune decât toţi ceilalţi la un loc. Cumpărătorii se îngră¬mădeau în jurul dughenelor şi al butoaielor, să se tocmească pentru melci, moluşte şi ştiuci. Cum altă

mâncare nu era adusă în oraş, preţul peştelui era de zece ori mai mare faţă de cât fusese înainte de război, şi tot creştea. Cei care aveau bani veneau la chei în fiecare dimineaţă şi în

fiecare seară, nădăjduind să ducă acasă un tipar sau o oală cu crabi roşii; cei care nu aveau, se furişau printre dughene, sperând să şterpe¬lească ceva sau stăteau trişti şi oropsiţi pe sub ziduri.

Mantiile aurii făcură o cărare prin mulţime, dând oamenii la o parte cu mânerele suliţelor. Tyrion ig¬noră cât putu înjurăturile spuse printre dinţi. Un peşte zbură din mulţime,

lipicios şi putred. Ii ateriza la picioare şi se sparse în bucăţi. Păşi peste el cu băgare de seamă şi urcă în şa. Copii cu burţile umflate se băteau deja pe bucăţile de peşte puturos.

De pe cal, privi de-a lungul malului. Ciocanele răsunau în aerul dimineţii, iar tâmplarii roiau peste Poarta Noroiului, întinzând bârne de lemn dinspre metereze. Aici treaba mergea bine. Cel mai mult îl nemulţumea harababura de construcţii dărăpănate care fuseseră lăsate să se înmulţească în spatele che¬iului, agăţându-se de zidurile oraşului ca nişte lipi¬tori de carena unui vas, colibe şi prăvălii, magazii şi dughene, berării, cocioabe unde cele mai ieftine târfe îşi desfăceau picioarele. Trebuia să dispară fiecare bucăţică.

Aşa cum stăteau lucrurile, Stannis nici măcar n-ar avea nevoie de scări ca să asedieze zidurile. Il chemă pe Bronn lângă el.

- Adună o sută de oameni şi dă foc la tot ce vezi între malul apei şi zidurile oraşului.

îşi flutură degetele butucănoase, cuprinzând dintr-o mişcare toată mi¬zeria de la ţărm. Nu vreau să mai rămână nimic în picioare, înţelegi?

Mercenarul cu părul negru întoarse capul, chib¬zuind la sarcina pe care o avea.

- Cei cărora le aparţin toate astea nu vor fi prea încântaţi.

- Nici nu mi-am închipuit că vor fi. Bine, vor avea încă un motiv să înjure maimuţa afurisită.

- Unii ar putea să se împotrivească.

- Ai grijă să piardă.

- Ce facem cu cei care locuiesc aici?

- Dă-le un timp rezonabil să-şi ia lucrurile şi pe urmă mută-i. încearcă să nu omori pe nimeni, nu sunt duşmanii noştri. Şi fără alte violuri! Ţine-ţi oa¬menii în frâu, fir-ar ai naibii!

- Sunt mercenari, nu septoni, răspunse Bronn. Mai rămâne să-mi spui că vrei să nu se îmbete.

- N-ar fi rău.

Tyrion îşi dorea să poată face zidurile oraşului de două ori mai înalte şi de trei ori mai groase. Deşi, probabil, n-avea nici o importanţă. Zidurile masive şi turnurile înalte nu salvaseră Capătul Furtunii, nici Harrenhalul, nici măcar Winterfellul.

îşi amintea Winterfellul aşa cum 1-a văzut ultima dată. Nu grotesc de mare ca Harrenhalul, nici la fel de solid şi impenetrabil precum Capătul Furtunii, dar în pietrele acelea exista o putere, un sentiment că, între acele ziduri, omul se putea simţi în siguranţă.

Vestea căderii castelului venise ca un cutremur.

- Zeii dau cu o mână şi iau cu cealaltă, murmurase el în barbă când i-a povestit Varys.

Dăduseră Har-renhalul familiei Stark şi luaseră Winterfellul, un schimb jalnic.

Fără îndoială, trebuia să se bucure. Robb Stark va trebui acum să se îndrepte către nord. Dacă nu-şi putea apăra propria casă şi propriul cămin, nu era rege. Asta însemna o păsuire pentru vest, pentru Casa Lannister, şi totuşi...

Tyrion avea doar cele mai vagi amintiri despre Theon Greyjoy, din vremurile petrecute alături de familia Stark. Un tinerel mereu zâmbitor, iscusit cu arcul, pe care era greu să ţi-1 poţi închipui ca fiind Lord al Winterfellului. Lordul Winterfellului va fi întotdeauna un Stark.

îşi amintea pădurea zeilor, arborii înalţi, cu armurile lor de ace verzi-cenuşii, stejarii măreţi, păducelul şi frasinul şi pinii străjeri şi, în mijlocul pădurii, copacul inimii, înălţânduse ca un uriaş încremenit în timp. Aproape că simţea mirosul acelui loc, aspru şi ameninţător, mirosul secolelor, şi îşi amintea cât de în-tunecată era pădurea, chiar şi în timpul zilei. Pădurea era Winterfellul. Pădurea era Nordul. Nu m-am simţit niciodată atât de nelalocul meu ca atunci când mă plimbam acolo, atât de nedorit, un intrus. Se întrebă dacă

şi clanul Greyjoy simţise acelaşi lucru. Castelul putea să le aparţină, dar pădurea zeilor niciodată. Nici peste un an,

nici peste zece sau cincizeci.

Tyrion Lannister îşi conduse încet calul către Poar¬ta Noroiului. Winterfell nu înseamnă nimic pentru tine, îşi reaminti. Bucură-te că a căzut şi vezi-ţi de zidurile tale.

Poarta era deschisă. înăuntru, trei ca-tapulte mari stăteau una lângă alta în piaţă, ivindu-se deasupra meterezelor ca trei păsări uriaşe. Braţele lor aruncătoare erau făcute din trunchiuri de stejari bă¬trâni şi bandate cu fier, să nu se crape. Mantiile aurii le numiseră Trei Târfe, pentru că aveau să-i facă Lor¬dului Stannis o primire atât de deocheată. Sau, cel puţin, aşa sperăm.

Tyrion dădu pinteni calului şi intră la trap pe Poarta Noroiului, înfruntând marea de oameni. Când ajunse mai jos de Târfe, presiunea slăbi şi străzile se deschiseră în jurul lui.

Drumul înapoi la Fortăreaţa Roşie fu lipsit de evenimente, dar la Turnul Mâinii găsi o duzină de căpitani de corăbii de negoţ aşteptând, furioşi, în sala lui de audienţe, să

protesteze împotriva confiscării corăbiilor. Le oferi scuzele sale sincere şi le promise despăgubiri după terminarea războiului. Asta nu reuşi să-i potolească.

- Şi dacă pierdeţi, stăpâne? întrebă un om din Braavos.

- Atunci, adresaţi-vă Regelui Stannis pentru des-păgubiri.

Când se descotorosi de ei, clopotele sunau deja şi Tyrion ştia că va întârzia la instalare. Traversă curtea cu mersu-i legănat, aproape alergând, şi se înghesui în spatele septului, chiar când Joffrey aşeza mantiile de mătase albă pe umerii a doi dintre cei mai noi membri al Gărzii Regale. Ritualul cerea, se pare, ca toată lumea să stea în picioare, aşa că

Tyrion nu reuşi să vadă decât un zid de funduri nobile. Pe de altă parte, după ce înaltul Septon va termina să-i îndru¬me pe cei doi cavaleri în rostirea jurămintelor solem¬ne şi să-i miruiască în numele Celor Şapte, Tyrion va fi bine poziţionat pentru a putea ieşi primul pe uşă.

Era de acord cu alegerea făcută de sora lui, de a-1 înlocui pe Preston Greenfield, care fusese ucis, cu Ser Balon Swann. Cei din familia Swann erau lorzi ai Hotarelor, mândri,

puternici şi prudenţi. Invocând boala, Lordul Gulian Swann rămăsese în castelul său, fără să

ia parte la război, dar fiul său cel mare i se alăturase lui Renly, şi acum lui Stannis, în vreme ce Balon, mezinul, slujise la Debarcaderul Regelui. Dacă Gulian Swann ar fi avut un al treilea fiu, Tyrion bă¬nuia că acesta ar fi plecat cu Robb Stark. Poate că nu era cea mai onorabilă soluţie, dar dovedea o judecată sănătoasă: indiferent cine va câştiga Tronul de Fier, familia Swann avea de gând să supravieţu¬iască. Pe lângă faptul că era de obârşie nobilă, tânărul

Ser Balon era viteaz, curtenitor şi iscusit la arme, se descurca bine cu lancea, şi mai bine cu buzduganul, excelent cu arcul. Va sluji cu onoare şi curaj.

Din păcate, Tyrion nu putea spune acelaşi lucru despre cea de-a doua alegere a lui Cersei. Ser Osmund Kettleblack arăta destul de rău. Era înalt de şapte picioare, aproape numai fibră şi muşchi, iar nasul coroiat, sprâncenele stufoase şi barba castanie în formă de spadă dădeau chipului său un aspect fioros atâta timp cât nu zâmbea. De obârşie modestă, doar un cavaler rătăcitor, Kettleblack îi era pe de-a-ntregul îndatorat lui Cersei pentru avansarea sa, fapt pentru care, fără îndoială, îl alesese.

- Ser Osmund e pe cât de viteaz pe atât de loial, îi spusese ea lui Joffrey când i-a propus numele. Era adevărat, din păcate. Bunul Ser Osmund îi vindea lui Bronn secretele ei, din ziua în care Cersei 1-a angajat, dar Tyrion n-avea cum să-i spună asta.

Bănuia că el n-avea de ce să se plângă. Această numire îi punea la dispoziţie încă o ureche aproape de rege, neştiută de sora sa. Şi chiar dacă Ser Osmund se dovedea un laş

fără pereche, nu avea cum să fie mai rău decât Ser Boros Blount, care în prezent locuia la Rosby, într-o temniţă. Ser Boros îi escortase pe Tommen şi pe Lordul Gyles când i-au surprins Ser Jacelyn Bywater şi mantiile sale aurii, şi îi predase cu o promptitudine care l-ar fi scos din minţi pe

bătrânul Ser Barristan Selmy, aşa cum a înfuriat-o pe Cersei; un cavaler al Gărzii Regale trebuia să moară în apărarea regelui şi a familiei regale. Sora lui insis¬tase ca Joffrey să-i ia lui Blount mantia albă pe motiv de trădare şi laşitate. Şi acum îl înlocuieşte cu un altul, la fel de josnic.

Rugăciunile, jurămintele şi miruirea durau parcă toată dimineaţa. Pe Tyrion începură

să-1 doară pi-cioarele. Se muta de pe un picior pe altul, fără astâm¬păr. O observă pe Lady Tanda, cu câteva rânduri mai în faţă, dar fiica ei nu o însoţea. Sperase pe undeva că o va zări pe Shae. Varys zicea că o duce bine, dar ar fi preferat să se convingă cu ochii lui.

- Mai bine camerista unei doamne decât ajutor la bucătărie, spusese Shae când Tyrion i-a povestit despre planul eunucului. Pot să-mi păstrez cordonul din flori de argint şi colanul de aur cu diamante negre despre care ai spus că seamănă cu ochii mei? N-am să le port dacă

spui că n-ar trebui.

Deşi nu-i venea uşor să o dezamăgească, Tyrion fu nevoit să sublinieze că, deşi Lady Tanda nu era în nici un caz o femeie deşteaptă, s-ar putea întreba de ce camerista fiicei sale avea mai multe bijuterii decât propria ei copilă.

- Alege două sau trei rochii, nu mai multe, îi poruncise. Lână de calitate, nu mătase, nu brocart, nu blană. Pe celelalte am să le păstrez în apartamen¬tele mele, pentru când mă

vei vizita. Nu era răspunsul pe care Shae şi-1 dorise, dar cel puţin ea avea să fie în siguranţă.

Când, în sfârşit, învestitura se termină, Joffrey ieşi flancat de Ser Balon şi de Ser Osmund, în noile lor mantii albe, în timp ce Tyrion zăbovi să schimbe o vorbă cu noul înalt Septon (care era alegerea lui şi destul de isteţ ca să ştie cine îi punea mierea pe pâine).

- Vreau ca zeii să fie de partea noastră, îi spuse Tyrion pe şleau. Spune-le că Stannis a jurat să dea foc Marelui Sept al lui Baelor.

- E adevărat, stăpâne? întrebă înaltul Septon, un bărbat mic, şiret, cu o barbă albă, subţire, şi faţa ofilită.

Tyrion ridică din umeri.

- S-ar putea. Stannis a ars pădurea zeilor la Capă¬tul Furtunii, ca ofrandă adusă

Stăpânului Luminii. Dacă a sacrificat vechii zei, de ce i-ar cruţa pe cei noi? Spune-le asta.

Spune-le că orice om care se gândeşte să-i dea ajutor uzurpatorului trădează zeii şi pe regele de drept deopotrivă.

- Aşa voi face, stăpâne. Şi le voi mai cere să se roage pentru sănătatea regelui şi a Mâinii.

Când Tyrion se întoarse în solariul său, Hallyne Piromantul îl aştepta, iar Maester Frenken adusese mesaje. II lăsă pe alchimist să mai aştepte puţin, până să-şi citească

mesajele aduse de corbi. Era o scrisoare veche de la Doran Martell, avertizându-1 că a căzut Capătul Furtunii, şi o alta, mult mai contrariantă, despre Pyke, de la Balon Greyjoy, care se numea Rege al Insulelor şi al Nordului. Il invita pe Regele Joffrey să trimită un reprezentant în Insulele de Fier ca să stabilească graniţele dintre regatele lor şi să discute despre o posibilă alianţă.

Tyrion citi scrisoarea de trei ori şi o puse deoparte. Corăbiile lungi ale Lordului Balon ar fi fost de mare ajutor împotriva flotei ce venea dinspre Capătul Furtunii, dar se aflau la mii de leghe depărtare, în cealaltă parte a Westerosului, iar Tyrion nu era nici-decum sigur că voia să cedeze jumătate din regat. Poate că ar trebui să o arunc pe aceasta în poala lui Cersei, sau sa o duc consiliului.

Abia apoi îl primi pe Hallyne cu ultimele soco¬teli din partea alchimiştilor.

- Nu poate fi adevărat, spuse Tyrion cercetând cu atenţie registrele. Aproape treisprezece mii de vase? Mă iei de prost? Te previn, nu am de gând să plătesc aurul regelui pentru vase goale şi pentru ulcele cu zoaie, sigilate cu ceară.

- Nu, nu, scânci Hallyne, cifrele sunt corecte, jur. Am fost, hmmm, foarte norocoşi, nobilă Mână. A fost descoperit încă un depozit secret al Lordului Rossart, peste trei mii de vase. Sub Groapa Dra-gonilor! Nişte târfe foloseau ruinele pentru a-şi distra clienţii, şi unul dintre ei a căzut într-o pivniţă, prin-tr-o porţiune de podea putrezită. Când a dat de ulcele, le-a luat drept vin. Era atât de beat încât a rupt sigiliul şi a băut.

- A fost un prinţ care a încercat-o cândva, zise Tyrion sec. Nu am văzut nici un dragon ridicându-se deasupra oraşului, aşa că s-ar părea că nici de data asta nu a mers. Puţul Dragonului, aflat în vârful dealului Rhaenys, fusese abandonat de un secol şi jumătate.

Presupunea că era un loc bun ca oricare altul pentru a ascunde focul sălbatic, sau mai bun decât majo¬ritatea, dar ar fi fost drăguţ din partea răposatului Lord Rossart să fi spus cuiva.

Trei sute de vase? Tot nu ajunge la cifrele astea. Ai cu câteva mii mai multe decât cea mai optimistă estimare pe care mi-ai pre¬zentat-o ultima oară când ne-am întâlnit.

- Da, da, aşa este. Hallyne îşi şterse fruntea palidă cu mâneca robei sale negre cu roşu aprins. Am mun¬cit din greu, nobilă Mână, hmmm.

- Asta ar explica, fără îndoială de ce faceţi cu mult mai multă substanţă decât înainte.

Zâmbind, Tyrion îl fixă pe piromant cu ochii lui inegali. Dar se ridică întrebarea de ce nu aţi început să lucraţi din greu până acum?

Hallyne avea un ten ca de ciupercă, aşa că era greu să-ţi imaginezi cum ar fi putut deveni mai palid, dar, cumva, reuşi.

- Am lucrat, nobilă Mână, fraţii mei şi cu mine am trudit zi şi noapte de la bun început, te asigur. Numai că, hmmm, am făcut atâta substanţă încât am devenit, hmmm, mai eficienţi, cum ar veni, şi, de asemenea - alchimistul se foi stânjenit anumite vrăji, hmmm, secrete străvechi ale

ordinului nostru, foarte delicate, foarte chinuitoare, dar necesare, dacă

substanţa trebuie să fie, hmmm, toată ar trebui să fie...

Tyrion îşi pierdea răbdarea. Ser Jacelyn Bywater trebuia să fi ajuns, iar Mâinii de Fier nu-i plăcea să aştepte.

- Da, aveţi vrăji secrete, ce grozav! Ce-i cu ele?

- Se pare, hmmm, că funcţionează mai bine ca înainte. Hallyne schiţă un zâmbet. Nu bănuieşti că ar fi vreun dragon prin preajmă, nu-i aşa?

- Nu, doar dacă ai găsit tu unul în Puţul Dra¬gonului. De ce?

- O, să-mi fie cu iertare, îmi aminteam ceva ce mi-a spus cândva bătrânul înţelept Pollitor, pe când eram ucenic. L-am întrebat de ce atât de multe dintre vrăjile noastre par, ei bine, nu atât de eficiente pre¬cum ne-ar face să credem vechile pergamente, iar el a spus că

vraja a început să părăsească lumea în ziua în care ultimul dragon a murit.

- îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu am văzut nici un dragon. Am văzut, în orice caz, cum Drep¬tatea Regelui dă târcoale pe-aici. Dacă vreunul dintre fructele astea pe care mi le vinzi se dovedeşte a fi umplut cu altceva decât cu foc sălbatic, îl vei vedea şi tu.

Hallyne dispăru atât de repede încât aproape că se rostogoli peste Ser Jacelyn - nu, Lordul Jacelyn, trebuia să ţină minte asta. Mâna de Fier trecu direct la subiect, ca întotdeauna. Se întorsese de la Rosby ca să aducă o recoltă proaspătă de suliţaşi, recrutaţi de pe domeniile Lordului Gyles, şi să-şi reia comanda la Garda Oraşului.

- Ce mai face nepotul meu? întrebă Tyrion când terminară de discutat despre treburile oraşului.

- Prinţul Tommen e bine sănătos, stăpâne. A înfiat un pui de căprioară pe care câţiva dintre oamenii mei l-au adus acasă de la vânătoare. A mai avut o căpri¬oară, zice el, dar Joffrey şi-a făcut o vestă din pielea ei. Uneori întreabă de mama lui şi adesea începe scrisori către Prinţesa Myrcella,

dar nu le termină niciodată. In schimb, se pare că de fratele lui nu-i e dor defel.

- Ai făcut aranjamente potrivite pentru el, în caz că pierdem războiul?

- Oamenii mei au primit instrucţiuni.

- Şi anume?

- Mi-ai poruncit să nu spun nimănui, stăpâne. Asta îl făcu să zâmbească.

- îmi place că îţi aminteşti. Tyrion se gândea că, dacă Debarcaderul Regelui ar cădea, l-ar putea prinde viu. Era mai bine să nu ştie unde era de găsit urmaşul lui Joffrey.

Varys îşi făcu apariţia la scurt timp după plecarea Lordului Jacelyn.

- Oamenii sunt fiinţe atât de necredincioase, spuse el în loc de salut.

Tyrion oftă.

- Cine e trădătorul astăzi? Eunucul îi înmâna un sul.

- Atât de multă ticăloşie, e un cântec trist pentru vârsta noastră. Oare onoarea a murit odată cu părinţii noştri?

- Tatăl meu nu a murit încă. Tyrion examina lista. Cunosc câteva dintre aceste nume.

Sunt oameni bo¬gaţi. Negustori, comercianţi, meşteşugari. De ce ar conspira împotriva noastră?

- S-ar părea că sunt de părere că Lordul Stannis trebuie să câştige şi doresc să ia parte la victoria lui. îşi spun Oamenii Coarnelor, după cerbul încoronat.

- Cineva ar trebui să le spună că Stannis şi-a schimbat blazonul. Pe urmă pot fi Inimile Fierbinţi. Totuşi, nu era de glumă; se părea că aceşti Oameni ai Coarnelor înarmaseră mai multe sute de adepţi, ca să pună stăpânire pe Vechea Poartă la începerea bătăliei şi să-i lase pe duşmani să intre în oraş. Printre numele de pe listă se afla maestrul armurier Salloreon.

- Presupun că asta înseamnă că n-am să mai capăt coiful acela înfricoşător cu coarne de demon, se plânse Tyrion iscălind ordinul pentru arestarea armurierului.

THEON

Acum dormea, acum era treaz. Kyra era cuibărită lângă el, cu o mână odihnindu-se uşor pe braţul lui, cu pieptul atingându-i spatele. Ii auzea respiraţia regulată şi slabă. Pătura era încâlcită în jurul lor. Era miezul nopţii. Dormitorul era întunecat şi tăcut.

Ce este? Am auzit ceva? Pe cineva?

Vântul suspina uşor printre obloane. Undeva, de-parte, auzi urletul unei pisici în călduri. Nimic altce¬va. Dormi, Greyjoy, îşi spuse. Castelul e liniştit, şi ai străjeri. La uşa ta, la porţi, la magazia de arme.

Ar fi putut să pună totul pe socoteala unui vis urât, dar nu-şi amintea să fi visat. Kyra îl istovise. Până ce Theon trimisese după ea, Kyra îşi trăise toţi cei optsprezece ani ai săi în oraşul iernii, fără măcar să pună piciorul între zidurile castelului. Venise la el dornică şi vioaie ca o nevăstuică şi existase o anu¬mită savoare incontestabilă în a se culca cu o destră-bălată chiar în patul Lordului Eddard Stark.

Kyra mormăi prin somn când Theon se strecură de sub braţul ei şi se ridică în picioare.

Câţiva tăciuni mocneau încă în vatră. Wex dormea pe podea, la picioarele patului, înfofolit în mantia sa şi mort pen¬tru lume. Nimic nu se clintea. Theon traversă camera către fereastră şi trase obloanele. Noaptea îl atinse cu degete reci şi simţi furnicături pe pielea goală. Se aplecă peste pervazul de piatră şi privi turnurile întu¬necate de afară, curţile goale, cerul negru şi stelele, mai multe decât putea un om să numere chiar şi în¬tr-o sută de ani. Luna plutea deasupra Turnului Clo¬potului şi se oglindea pe acoperişul grădinilor de sticlă. Nu auzi nici un semnal de alarmă, nici un glas, nici măcar un sunet de paşi.

Totul e bine, Greyjoy. A uzi liniştea? A r trebui să fii beat de bucurie. Ai cucerit Winterfellul cu mai puţin de treizeci de oameni, o faptă vitejească demnă de po¬menit în cântece. Theon dădu să se întoarcă în pat. O va întoarce pe Kyra pe spate şi se va culca din nou cu ea, asta ar trebui să alunge

aceste fantome. Gâfâ¬ielile şi chicotelile ei vor fi o binevenită întrerupere a acestei tăceri.

Se opri. Se obişnuise într-atât cu urletul lupilor străvechi încât nici nu îi mai auzea, dar o parte din el, un instinct de vânător, le auzi absenţa.

Urzen stătea în faţa uşii. Era un bărbat musculos, cu un scut rotund atârnat pe spate.

- Lupii tac, îi spuse Theon. Du-te să vezi ce fac şi vino repede înapoi. Gândul că lupii ar putea să scape îi provoca o stare de greaţă. îşi amintea ziua când, în pădurea zeilor, fiarele l-au atacat pe Bran. Vara şi Vânt Cenuşiu îi sfâşiaseră în bucăţi.

Când îl împunse pe Wex cu vârful cizmei, băiatul se ridică şi se frecă la ochi.

- Vezi dacă Bran şi frăţiorul lui sunt în pat, şi mişcă-te repede.

- Stăpâne? strigă Kyra somnoroasă.

- Dormi la loc, asta nu te priveşte pe tine. Theon îşi turnă o cupă cu vin şi o bău până

la fund. In tot acest timp asculta, sperând să audă un urlet. Prea puţin oameni, gândi el cu amărăciune. Am prea puţini oameni. Dacă Asha nu vine...

Wex se întoarse primul, scuturându-şi capul din-tr-o parte într-alta. înjurând, Theon îşi luă tunica şi pantalonii de pe podea, unde-i aruncase, grăbit să se dea la Kyra. Peste tunică

îmbrăcă o vestă din piele bătută cu fier şi îşi legă la cingătoare o sabie lungă şi un pumnal.

Pe când isprăvi, Urzen era înapoi.

- Lupii au dispărut.

Theon îşi spuse că trebuie să fie calm şi chibzuit ca Lordul Eddard.

- Scoală castelul, zise el. Scoate-i în curte, pe toţi, vom vedea cine lipseşte. Şi pune-1

pe Lorren să dea un tur pe la porţi. Wex, cu mine.

Se întreba dacă Stygg ajunsese deja la Deepwood Motte. Omul nu era un călăreţ atât de priceput aşa cum pretindea - nici unul dintre oamenii de fier nu era bun în şa dar avusese timp destul. Asha ar putea fi şi ea pe drum. Şi dacă află că i-am pierdut pe copiii Stark...

Nici nu se putea gândi la asta.

Camera lui Bran era goală, la fel şi cea a lui Ric-kon, imediat mai jos pe scări. Theon se blestemă. Ar fi trebuit să păstreze un străjer la uşa lor, dar consi¬derase că e mai important să aibă oameni care să patruleze pe ziduri şi să apere porţile decât să dădă¬cească

doi copii, dintre care unul infirm.

Afară auzi văicăreli, în timp ce oamenii castelului erau daţi jos din pat şi duşi în curte.

Le dau eu motive să se văicărească. I-am luat cu binişorul, şi asta mi-e răsplata. Pusese chiar să fie biciuiţi până la sânge doi dintre oamenii lui fiindcă au violat-o pe fata aceea de la adăpostul câinilor, ca să le arate că avea de gând să fie drept. Cu toate acestea, şi acum mă învinuiesc pentru viol. Şi pentru celelalte. Socotea că e nedrept. Mikken îşi căutase singur moartea, cu gura lui, întoc¬mai ca Benfred. Cât despre Chayle, îi dăruise Zeului

înecat pe cineva, oamenii lui aşteptau asta.

- Nu-ţi port pică, îi spusese septonului înainte de a-1 arunca în fântână, dar tu şi zeii tăi nu mai aveţi loc aici.

S-ar crede că ceilalţi ar trebui să fie recunoscători că nu alesese pe unul dintre ei, dar nu. Se întreba câţi făceau parte din acest complot împotriva lui.

Urzen se întoarse cu Lorren cel Negru.

- Poarta Vânătorului, zise Lorren. Mai bine vino să vezi.

Poarta Vânătorului era aşezată convenabil, aproa¬pe de adăposturile animalelor şi de bucătării. Se des¬chidea direct către câmpuri şi păduri, permiţându-le călăreţilor să vină şi să plece fără să treacă mai întâi prin oraşul iernii, şi astfel era preferată pentru par¬tidele de vânătoare.

- Cine e de pază aici? întrebă Theon.

- Dreman şi Squint.

Dreman era unul dintre cei care o siluiseră pe Palia.

- Dacă i-au lăsat pe băieţi să scape, de data asta o să-i jupoi cu totul, jur.

- Nu e nevoie, răspunse scurt Lorren cel Negru. Nici nu era. Il găsiră pe Squint cu faţa în jos în

şanţul cu apă, cu maţele plutind în urma lui ca un cuib de şerpi palizi. Dreman zăcea pe jumătate gol în turnul porţii, în camera ferită de unde era acţionat podul mobil. Beregata îi fusese despicată de la o ure¬che la alta. O tunică zdrenţuită îi ascundea cicatricile pe jumătate vindecate de pe spate, dar cizmele îi erau împrăştiate printre paie, iar pantalonii îi erau încâl¬ciţi în jurul picioarelor. Pe o măsuţă, aproape de uşă, se afla nişte brânză, lângă o carafă goală. Şi două cupe.

Theon luă o cupă şi adulmecă urmele de vin de pe fund.

- Squint era sus pe pasarelă, nu?

- Da, răspunse Lorren. Theon azvârli cupa în şemineu.

- Aş zise că Dreman îşi dădea jos pantalonii ca să şi-o înfigă în femeie, când i-a înfipt-o ea. A folosit

chiar cuţitul lui de brânză, după cum arată. Cineva să ia o suliţă şi să-1 pescuiască pe celălalt nătărău din şanţ.

Celălalt nătărău arăta mult mai rău decât Dreman. Când Lorren cel Negru îl scoase afară, văzu că unul dintre braţe îi fusese smuls de la cot, jumătate din gât îi lipsea şi în locul unde cândva îi fusese burta era o gaură zdrenţuită. Acul îi trecu prin maţe când Lorren îl trase la mal. Duhoarea era îngrozitoare.

- Lupii străvechi, zise Theon. Amândoi, la prima vedere. Dezgustat, se întoarse la podul mobil. Win-terfellul era înconjurat de două ziduri masive de gra¬nit, cu un şanţ larg între ele. Zidul exterior era înalt de optzeci de picioare, cel interior avea mai mult de o sută.

Din lipsă de oameni, Theon fusese nevoit să renunţe la apărarea exterioară şi să-şi posteze gărzile de-a lungul zidului interior, mai înalt. Nu îndrăznea să rişte să-i pună pe

partea greşită a şanţului, în cazul în care castelul s-ar ridica împotriva lui.

Trebuie să fi fost doi sau mai mulţi, hotărî el. In timp ce femeia îl întreţinea pe Dreman, ceilalţi au dat drumul lupilor.

Theon ceru o torţă şi îi conduse în sus pe scări, la pasarelă. Mişcă flacăra jos, în faţa lui, căutând... lată. In partea interioară a parapetului.

- Sânge, anunţă el, şters cu neîndemânare. La pri¬ma vedere, femeia 1-a omorât pe Dreman şi a coborât podul mobil. Squint a auzit zornăitul lanţurilor, a venit să arunce o privire şi a ajuns până aici. Au împins cadavrul în şanţ, ca să nu fie descoperit de altă

santinelă.

Urzen privi de-a lungul zidurilor.

- Celelalte turnuri de veghe nu sunt departe, văd torţe arzând.

- Torţe, dar nu străjeri, zise Theon ţâfnos. Win-terfellul are mai multe turnuri decât am eu oameni.

- Patru paznici la poarta principală, zise Lorren cel Negru, şi cinci care patrulează pe ziduri, în afară de Squint.

Urzen spuse:

- Dacă ar fi sunat din corn... Sunt slujit de nătărăi.

- încearcă să-ţi imaginezi că erai tu aici, sus, Urzen. E întuneric şi frig. Eşti de pază şi te plimbi de ore în şir, aşteptând cu nerăbdare să ţi se termine tura. Atunci auzi un zgomot şi te duci către poartă şi, dintr-odată, în capul scărilor, vezi nişte ochi cu străluciri verzi şi aurii în lumina torţelor. Două um¬bre se năpustesc asupra ta mai repede decât ai putea crede.

Zăreşti nişte colţi, dai să-ţi ridici suliţa şi colţii te izbesc şi îţi sfârtecă burta, muşcând prin hainele de piele ca din brânză. îl îmbrânci pe Urzen cu pu¬tere. Şi acum eşti pe spate, ţi se împrăştie maţele şi unul dintre ei e cu colţii la gâtul tău. Theon înhaţă gâtul sfrijit al bărbatului, încleşta degetele şi zâmbi. Spune-mi, în acest moment, în timp ce ţi se întâm¬plă

toate astea, te opreşti să sufli din cornul tău bles¬temat? îl împinse cu brutalitate la o parte şi îl trimise,

clătinându-se, cu spatele la zid. Omul îşi frecă gâtul. Ar fi trebuit să termin cu bestiile alea în ziua în care am ocupat castelul, gândi el cu furie. Ar fi trebuit să omor lupii, ştiam cât sunt de periculoşi.

- Trebuie să mergem după ei, zise Lorren cel Negru.

- Nu pe întuneric. Lui Theon nu-i plăcea ideea de a urmări lupi străvechi prin pădure în toiul nopţii; vânătorii puteau deveni cu uşurinţă cei vânaţi. Vom aştepta până se luminează de ziuă. Până atunci, mai bine m-aş duce să vorbesc cu devotaţii mei supuşi.

Jos, în curte, un grup agitat de bărbaţi, de femei şi de copii fusese îngrămădit lângă

zid. Mulţi nu avuseseră timp nici să se îmbrace, se acoperiseră cu pături de lână sau se cuibăriseră goi sub mantii sau cămăşi de noapte. Erau împresuraţi de o duzină de Oameni de Fier, cu torţe într-o mână şi cu arme în cealaltă. Vântul sufla în rafale, iar lumina pâlpâitoare, portocalie, se oglindea mohorâtă pe coifurile de oţel, pe bărbile dese şi în ochii posomorâţi.

Theon se plimba dintr-o parte într-alta prin faţa prizonierilor, studiindu-le chipurile.

Arătau toţi la fel de vinovaţi.

- Câţi lipsesc?

- Şase. Duhoare veni în spatele lui, mirosind a săpun, cu păru-i negru fluturând în vânt. Amândoi băieţii Stark, băiatul acela din mlaştini şi sora lui, nătărăul de la grajduri şi femeia ta sălbatică.

Osha. O bănuise din clipa în care a văzut cea de-a doua cupă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu trebuie să mă încred în ea. E la fel de sălbatică precum Asha. Până şi numele lor sună la fel.

- A aruncat cineva o privire la grajduri?

- Aggar spune că nu lipseşte nici un cal.

- Dansatoarea e încă în ţarc?

- Dansatoarea? Duhoare se încruntă. Aggar spune că toţi caii sunt acolo. Doar nătărăul lipseşte.

Atunci înseamnă că merg pe jos. Era cea mai bună veste pe care o auzise de când s-a trezit. Bran mergea, fără îndoială, în coşul său, în spatele lui Hodor. Osha trebuia să-1 ducă

pe Rickon în braţe; picioarele lui mici nu-1 puteau duce singure prea departe. Theon era sigur că-i va avea curând înapoi în mâinile lui.

- Bran şi Rickon au fugit, se adresă el oamenilor de la castel privindu-i în ochi. Cine ştie unde s-au dus? Nimeni nu răspunse. Nu ar fi putut evada fără ajutor, continuă Theon.

Fără mâncare, fără îmbrăcăminte şi fără arme. Incuiase în Winterfell toate săbiile şi securile, dar, fără doar şi poate, câteva fuseseră ascun¬se de ochii lui. Vreau numele tuturor celor care i-au ajutat. Al tuturor celor care s-au făcut că nu văd. Nu se auzea decât vântul.

La primele raze de lumină, am de gând să-i aduc înapoi. îşi agăţă degetul mare de centura săbiei. Am nevoie de vânători. Cine vrea o blană frumoasă şi caldă de lup, să-1 încălzească

toată iarna? Gage? Bucătarul îl întâmpina întotdeauna vesel când se întorcea de la vânătoare, să-1 întrebe dacă a adus ceva de soi pentru masă, dar acum nu avea nimic de spus. Theon făcu cale-ntoarsă, cercetându-le chipu¬rile, căutând cel mai mic semn de vinovăţie. Un in¬firm nu are ce căuta în sălbăticie. Iar Rickon, aşa mic cum e, cât timp va rezista acolo? Nan, gândeşte-te cât de speriat trebuie să fie. Bătrâna pălăvrăgise cu el zece ani, spunându-i poveştile sale nesfârşite, dar acum se uita la el cu gura căscată ca la un străin. Aş fi putut să vă omor pe toţi şi să dau femeile voastre soldaţilor mei, să se distreze cu ele, dar v-am apărat. Aşa îmi mulţumiţi? Joseth, cel care îi îngrijise calul, Farlen, cel care

îl învăţase tot ce ştia despre câinii de vânătoare, Barth, soţia berarului, cu care se culcase la început - nici unul

dintre ei nu-1 privea în ochi. Mă urăsc, îşi dădu el seama.

Duhoare se apropie mai mult.

- Jupoaie-i, îl îndemnă el cu buzele-i groase scli¬pind. Lordul Bolton obişnuia să

spună că un om dezbrăcat poate avea câteva secrete, dar un om jupuit nu are nici unul.

Theon ştia că omul jupuit era blazonul Casei Bol¬ton. Cu ani în urmă, câţiva dintre lorzii lor merseseră prea departe şi îşi făcuseră mantii din pieile duşmanilor ucişi. Aşa au sfârşit câţiva dintre membri clanului Stark. Se presupune că toate acestea au încetat cu o mie de ani în urmă, când familia Bolton a plecat genunchiul în faţa Winterfellului. Sau doar aşa se spune, dar vechile obiceiuri mor greu, după cum bine ştiu.

- Nimeni nu va fi jupuit la nord atâta vreme cât domnesc eu în Winterfell, spuse Theon cu voce tare. Sunt singurul vostru apărător împotriva celor de teapa lui, îi venea să

strige. Nu putea fi atât de ostentativ, dar poate că unii erau destul de isteţi ca să priceapă.

Peste zidurile castelului, cerul devenea tot mai gri. Zorile nu puteau fi departe.

- Joseth, pune şaua pe Zâmbitor şi pe un cal pentru tine. Murch, Gariss, Poxy Tym, veniţi şi voi. Murch şi Gariss erau cei mai buni vânători din castel, iar Tym era un bun arcaş. Aggar, Rednose, Gelmar, Duhoare, Wex! Avea nevoie de oamenii lui să-i ţină

spatele. Farlen, am nevoie de câini de vânătoare şi de tine ca să te ocupi de ei.

îngrijitorul de animale cu părul sur îşi încrucişa braţele.

- Şi de ce m-aş osteni să-i vânez pe adevăraţii noştri lorzi, şi pe deasupra copii?

Theon se apropie.

- Eu sunt acum adevăratul tău lord şi omul care are grijă ca Palia să fie în siguranţă.

Văzu cum sfidarea piere din ochii lui Farlen.

- Da, stăpâne.

Făcând un pas înapoi, Theon privi de jur-împrejur să vadă pe cine ar mai putea adăuga pe listă.

- Maester Luwin, vesti el.

- Eu nu ştiu nimic despre vânătoare.

Nu, dar n-am încredere să rămâi la castel în absenţa mea.

- Atunci a venit vremea să înveţi.

- Lasă-mă şi pe mine să vin. Vreau o mantie din piele de lup. Un băiat, nu mai mare decât Bran, ieşi în faţă. Theon avu nevoie de un moment ca să-şi aducă aminte cine era. Am mai vânat de multe ori, zise Walder Frey. Cerbi roşii şi elani, şi chiar şi mistreţi.

Vărul său îl luă în râs.

- A fost la o vânătoare de mistreţi cu tatăl său, dar nu l-au lăsat să se apropie.

Theon îl privi şovăitor pe băiat.

- Vino, dacă vrei, dar dacă nu poţi ţine pasul, să nu crezi c-am să te dădăcesc tot drumul. I se adresă din nou lui Lorren cel Negru: Winterfellul e al tău în absenţa mea. Dacă

nu ne întoarcem, fă cu el ce vrei. Asta ar putea să-i facă să se roage naibii pentru succesul meu.

Se adunară lângă Poarta Vânătorilor când primele raze palide de soare mângâiară

vârful Turnului Clo-potului, cu răsuflarea înghеţându-le în aerul rece al dimineţii. Gelmar se echipase cu o secure cu mâner lung care i-ar permite să lovească înainte ca lupii să se năpustească asupra lui. Lama era suficient de grea ca să omoare dintr-o singură lovitură.

Aggar purta jambiere de oţel. Duhoare sosi ducând în mână o suliţă pentru mistreţi şi un sac de spălătorească arhi¬plin, umflat cu cine ştie ce. Theon îşi luase arcul, nu avea nevoie de nimic altceva. Cândva, salvase viaţa lui Bran cu o săgeată. Spera că nu va fi nevoit să i-o ia cu o alta, dar dacă se va ajunge acolo, o va face.

Unsprezece bărbaţi, doi băieţi şi o duzină de câini traversară şanţul de apărare.

Dincolo de zidul exte¬rior, urmele erau lesne de desluşit în pământul moale, urmele de labe ale lupilor, pasul apăsat al lui Hodor, urmele mai puţin adânci lăsate de picioarele celor doi Reed. Odată ajunşi sub copaci, pământul pietros şi frunzele căzute făceau semnele mai greu de observat, dar căţeaua roşie a lui Farlen luase deja urma. Ceilalţi câini erau la mică

distanţă în spate, copoii adulme¬când şi lătrând, o pereche de mastiffi monstruoşi venind în urmă. Dimensiunea şi ferocitatea lor ar putea juca un rol semnificativ împotriva unui lup străvechi încolţit.

Ar fi bănuit că Osha fugise la sud, la Ser Rodrik, dar urmele duceau către nord pe la nord-vest, în chiar inima pădurii lupilor. Lui Theon nu-i plăcea asta deloc Ar fi o ironie amară dacă fugarii s-ar îndrepta către Deepwood Motte şi ar ajunge direct în braţele lui Asha. Aş prefera să-i văd morţi, gândi el cu amărăciune. E mai bine să fii considerat crud decât nătărău.

Nori de abur palid se strecurau printre copaci. Pinii şi sequoia creşteau groşi prin locurile acelea, şi nimic pe lume nu era mai întunecat şi mai mohorât decât o pădure veşnic verde. Terenul era accidentat şi acele căzute se ascundeau în iarba moale, făcând ca fiecare pas să fie primejdios pentru cai, aşa că fură nevoiţi să înainteze încet. Dar nu la fel de încet ca un om cărând un infirm sau o hoaşcă bătrână şi costelivă cu un copil de patru ani în spate. îşi spuse că trebuie

să aibă răbdare. Va pune mâna pe ei înainte de sfâr¬şitul zilei.

Maester Luwin veni la trap lângă el, pe când luau o urmă de vânat de-a lungul buzei unei prăpăstii.

- Până aici vânătoarea nu se deosebeşte cu nimic de călăritul prin pădure, stăpâne.

Theon zâmbi.

- Există similitudini. Dar vânătoarea se sfârşeşte cu sânge.

- Trebuie neapărat să fie aşa? Această fugă a fost nesăbuită, dar nu vei fi milostiv?

Cei pe care îi căutăm sunt fraţii tăi vitregi.

- Nici un Stark în afară de Robb nu s-a purtat vreodată frăţeşte cu mine, dar Bran şi Rickon îmi sunt mai de preţ vii decât morţi.

- Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa fraţilor Reed. Moat Cailin se află la marginea mlaştinilor. Lordul Howland poate să-1 trimită în iad pe unchiul tău, dacă vrea, dar atâta timp cât moştenitorii lui sunt în mâna ta, trebuie să se abţină.

Theon nu se gândise la asta. La drept vorbind, nu se gândise la oamenii mlaştinilor deloc, decât o dată sau de două ori, când s-a uitat la Meera şi s-a întrebat dacă mai era fecioară.

- S-ar putea să ai dreptate. Ii vom cruţa dacă putem.

- Şi pe Hodor, sper. E un băiat slab la minte, ştii asta. Face după cum i se spune. De câte ori ţi-a ţesălat calul, ţi-a săpunit şaua, ţi-a lustruit armura?

Hodor nu însemna nimic pentru el.

- Dacă nu se opune, îl vom lăsa să trăiască. Theon ridică un deget: Dar spune o singură vorbă despre viaţa sălbaticei şi poţi să mori cu ea. Mi-a făcut un jurământ şi a scuipat apoi pe el.

Maester îşi înclină capul.

- Nu găsesc nici un fel de scuze pentru sperjuri. Fă ceea ce trebuie. Iţi mulţumesc pentru milostenie.

Milostenie, gândi Theon în timp ce Luwin se re-trase. Prea multă, şi spun că eşti slab, prea puţină şi eşti ticălos. Cu toate acestea, maesterul îi dăduse sfaturi bune, ştia asta. Tatăl său se gândea numai la cuceriri, dar la ce bun să cucereşti un regat dacă nu-1 puteai stăpâni?

Forţa şi teama nu te puteau duce decât până aici. Păcat că Ned Stark îşi dusese fiicele la sud, altfel Theon ar fi putut să-şi sporească influ¬enţa asupra Winterfellului căsătorindu-se cu una dintre ele. Şansa era şi ea o făptură drăgălaşă, şi

trebuia să fie deja numai bună de luat în pat. Dar se afla la o mie de kilometri depărtare, în ghearele Lannisterilor. Păcat.

Pădurea devenea din ce în ce mai sălbatică. Pinii şi sequoia lăsau loc stejarilor imenşi, întunecaţi. Desişurile de păducel ascundeau şanţurile şi râpele. Coline stâncoase se ridicau şi coborau. Trecură pe lângă casa unui mic fermier, părăsită şi năpădită de buruieni, şi ocoliră o carieră de piatră inundată unde apa neclintită avea un luciu gri ca oţelul. Când câinii începură să latre, Theon îşi închipui că fugarii erau prin apropiere. Dădu pinteni calului şi se apropie la trap, dar ceea ce găsi nu era decât stârvul unui tânăr elan... sau ce mai rămăsese din el.

Descăleca să-1 cerceteze mai îndeaproape. Fusese recent omorât şi era, evident, isprava lupilor. Câinii începură să adulmece cu lăcomie în jurul lui, şi un mastiff îşi îngropa colţii într-o pulpă înainte ca Farlen să-1 alunge cu strigăte. Nici o parte din acest trup de animal nu a fost tăiată, îşi dădu seama Theon. Lu¬pii au mâncat, dar oamenii nu. Chiar dacă

Osha nu a vrut să rişte să aprindă un foc, ar fi trebuit să le taie câteva bucăţi. Nu era logic să

laşi atâta carne bună să putrezească.

- Farlen, eşti sigur că suntem pe drumul cel bun? întrebă el. Câinii tăi ar putea să

urmărească alţi lupi?

- Căţeaua mea cunoaşte foarte bine mirosul lui Vara şi al Lăţosului.

- Sper. Spre binele tău.

La mai puţin de o oră după aceea, urmele îi pur-tară în josul unei pante, către un pârâu mocirlos, umflat de ploile recente. Acolo câinii pierdură urma. Farlen şi Wex trecură apa cu copoii şi se întoarseră clătinând din cap, în timp ce animalele cutreierau în susul şi-n josul celuilalt mal, adulmecând.

- Au intrat aici, stăpâne, dar nu pot să-mi dau seama unde au ieşit, spuse îngrijitorul de câini.

Theon descăleca şi îngenunche lângă pârâu. Vârî o mână. Apa era rece.

- N-ar fi stat mult aici, spuse el. Du-te cu jumătate dintre câini în josul apei, eu voi merge în sus...

Wex bătu din palme zgomotos.

- Ce este? întrebă Theon.

Băiatul mut arătă cu mâna. Pământul de lângă apă era ud şi noroios. Urmele lăsate de lupi erau cât se poate de clare.

- Urme de labe, da. Şi?

Wex îşi van călcâiul in pamant şi îşi răsuci piciorul într-o parte şi-ntr-alta. Lăsă o scobitură adâncă. Joseth înţelese:

- Un om de statura lui Hodor ar fi trebuit să lase o urmă mai adâncă în noroiul ăsta, spuse el. Cu atât mai mult cu greutatea unui băiat în spate. Cu toate acestea, singurele urme de cizme de aici sunt ale noas¬tre. Uită-te şi tu.

îngrozit, Theon văzu că era adevărat. Lupii intra¬seră singuri în apa maronie, umflată.

- Trebuie că Osha s-a abătut din drum în spatele nostru. înainte de elan, cel mai probabil. I-a trimis pe lupi înainte, de unii singuri, sperând că îi vom urmări pe ei. Se întoarse către vânători: Dacă voi doi m-aţi tras pe sfoară...

- A fost doar o singură urmă, stăpâne, jur, zise Gariss apărându-se. Şi lupii străvechi nu s-ar fi des¬părţit niciodată de băieţi. Nu pentru mult timp.

Asta e adevărat, gândi Theon. Vara şi Câinele Lă¬ţos ar fi putut să se depărteze ca să

vâneze, dar mai

devreme sau mai târziu s-ar fi întors la Bran şi la Rickon.

- Gariss, Murch, luaţi patru câini şi verificaţi încă o dată, aflaţi unde i-am pierdut.

Aggar, tu urmăreşte-i, nu vreau nici un şiretlic. Farlen şi cu mine vom ur¬mări lupii străvechi. Sunaţi o dată din corn când găsiţi urma. De două ori dacă vedeţi lupii în carne şi oase. După ce aflăm unde s-au dus, ne vor conduce la stă¬pânii lor.

Îl luă pe Wex, pe băiatul Frey şi pe Gynir Rednose să cerceteze în susul apei. El şi Wex mergeau pe o parte a pârâului, Rednose şi Walder Frey pe cealaltă, fiecare cu câte o pereche de copoi. Lupii se puteau ivi pe oricare dintre maluri. Theon era atent la urme de paşi, la vânt, la crengi rupte, la orice indiciu despre locul unde lupii ar fi putut ieşi din apă.

Observă destul de uşor paşii de cerb, de elan şi de viezure. Wex surprinse o vulpe bând apă

din izvor, iar Walder sperie trei iepuri dintr-un tufiş şi reuşi să-şi înfigă săgeata într-unui.

Văzură urmele de gheare, acolo unde un urs sfâşiase coaja unui mesteacăn înalt. Dar nici urmă de lupi străvechi.

Puţin mai departe, îşi spuse Theon. Dincolo de ste¬jarul acela, dincolo de movila aceea, dincolo de urmă¬toarea cotitură a râului, vom găsi ceva acolo. Merse înainte cu încăpăţânare, mult după ce îşi dădu seama că ar trebui să se întoarcă, şi un sentiment crescând de îngrijorare îi rodea stomacul. Era miezul zilei când smuci frâul Zâmbitorului cu dezgust şi renunţă.

Cumva, Osha şi nenorociţii de băieţi reuşeau să îl evite. N-ar fi trebuit să poată, nu pe jos, împovăraţi cu un infirm şi cu un copil. Fiecare oră care trecea sporea posibilitatea ca fugarii să reuşească. Dacă ajung într-un sat... Oamenii nordului nu i-ar refuza nici¬odată pe fiii lui Ned Stark, fraţii lui Robb. Ar avea cai să le grăbească înaintarea, mâncare. Oamenii s-ar bate pentru onoarea de a-i apăra. Tot nordul neno¬rocit şi-ar uni forţele în jurul lor.

Lupii au mers în josul apei, atâta tot. Se agăţă de gândul acela. Căţeaua aia roşie va mirosi locul unde au ieşit din apă şi vom fi din nou pe urma lor.

Dar când se reuniră cu grupul lui Farley, o singură privire la chipul crescătorului de câini sfărâmă toate speranţele lui Theon.

- Singurul lucru la care sunt buni câinii ăia e să hăituiască un urs, zise Theon furios.

Aş vrea să am un urs.

- Câinii nu sunt de vină. Farlen îngenunche între mastiff şi preţioasa lui căţea roşie, cu câte-o mână pe fiecare. Apa curgătoare nu ţine nici un fel de miros, stăpâne.

- Lupii au fost nevoiţi să iasă din pârâu undeva.

- Fără îndoială că au ieşit. In susul sau în josul apei. Nu ne dăm bătuţi, vom găsi locul, dar în ce direcţie?

- N-am auzit niciodată despre vreun lup care să fugă prin albia unui râu leghe în şir, zise Duhoare, Un om ar putea s-o facă. Dacă ştie că e urmărit, s-ar putea. Dar un lup?

Cu toate acestea, Theon se îndoia. Lupii aceştia nu erau ca lupii obişnuiţi. Ar fi trebuit să jupoi fiinţele blestemate.

Aceeaşi poveste se repetă când se întâlniră cu Gariss, Murch şi Aggar. Vânătorii se întorseseră pe unde au venit jumătate din drum fără să găsească nici un semn despre locul unde băieţii Stark ar fi putut să se despartă de lupi. Copoii lui Farlen păreau la fel de frustraţi ca şi stăpânii lor, mirosind copacii şi pietrele şi muşcându-se, cu nervozitate, unul pe altul.

Theon nu îndrăznea să recunoască înfrângerea.

- Ne vom întoarce la pârâu. Căutaţi din nou, de data asta vom merge cât de departe trebuie.

- Nu-i vom găsi, spuse pe neaşteptate băiatul Frey. Nu atâta timp cât mâncătorii de broaşte sunt cu ei. Oamenii mlaştinilor sunt ticăloşi, nu se luptă ca oa¬menii cumsecade, se pitesc şi folosesc săgeţi otrăvite. Nu-i vezi niciodată, dar ei te văd. Cei care se duc după ei în mlaştini se rătăcesc şi nu mai ies niciodată. Ca¬sele lor se mişcă, chiar şi castelele ca Rondul Grey-water. Aruncă o privire neliniştită spre frunzişul care îi înconjura din toate părţile. S-ar putea să fie acolo, undeva, chiar acum, ascultând tot ce vorbim.

Farlen râse ca să arate ce părere avea despre această idee.

- Câinii mei ar mirosi orice în tufele alea. S-ar năpusti asupra lor înainte să apuci să

tragi un pârţ, băiete.

- Mâncătorii de broaşte nu miros ca oamenii, insistă Frey. Au o duhoare mocirloasă, ca broaştele şi copacii şi ca apa murdară. Sub braţe le cresc muşchi în loc de păr şi pot trăi şi dacă mănâncă doar noroi şi trag în piept apă de baltă.

Theon era gata să-i spună ce ar trebui să facă cu născocirile doicii sale, când Maester Luwin interveni:

- Cronicile spun că oamenii mlaştinilor s-au apro¬piat mai mult de copiii pădurii în vremurile când clarvăzătorii încercau să coboare ciocanul apelor asupra Gâtului. S-ar putea să aibă cunoştinţe secrete.

Dintr-odată, pădurea deveni mai întunecoasă decât era cu o clipă înainte, de parcă un nor ar fi trecut prin dreptul soarelui. Una era ca un băiat ne¬ghiob să peroreze prostii, dar era de presupus că maesterii erau înţelepţi.

- Singurii copii care mă preocupă sunt Bran şi Rickon, zise Theon. înapoi la pârâu.

Acum!

Preţ de o clipă nu crezu că aveau să se supună, dar, în cele din urmă, obişnuinţa îşi spuse cuvântul. Il urmară posaci, dar îl urmară. Băiatul Frey era la fel de înspăimântat ca şi iepurii aceia pe care-i speriase mai devreme. Theon aşează oameni pe ambele maluri şi porniră în direcţia curentului. Merseră leghe în şir, încet şi prudent, descălecând să ducă de căpăstru caii prin zonele primejdioase, lăsând copoii buni de hăi¬tuit urşii să miroasă

fiecare tufiş. Acolo unde un co¬pac căzut zăgăzuia cursul apei, vânătorii fură nevoiţi să

ocolească un iaz verde şi adânc, dar dacă lupii

străvechi făcuseră la fel, nu lăsaseră nici urmă, nici miros. Se pare că animalele se apucaseră de înotat. Când am să-i prind, vor înota de la va sta în gât. îi voi da pe amândoi Zeului înecat.

Când pădurea începu să se întunece, Theon Grey-joy ştia că era înfrânt. Fie că oamenii mlaştinilor cunoşteau într-adevăr vraja copiilor pădurii, fie Osha îi înşelase cu vreun

şiretlic al sălbaticilor. Ii făcu să înainteze, în goană, prin amurg, dar când ultimele raze de lumină

păliră, Joseth îşi făcu, în cele din urmă, curajul să vorbească:

- E zadarnic, stăpâne. Caii o să şchiopăteze, o să-şi rupă un picior.

- Joseth are dreptate, zise Maester Luwin. Nu ne va folosi la nimic să orbecăim prin păduri la lumina tortelor.

Theon simţea gust de fiere în fundul gâtlejului şi stomacul îi era un cuib de şerpi care se încolăceau şi se muşcau unul pe altul. Dacă se întorcea la Winter¬fell cu mâinile goale, putea la fel de bine să se îmbrace în haine pestriţe de-acum înainte şi să poarte o pălărie ascuţită; întreg nordul va şti că e un măscărici. Şi când va auzi tatăl meu... şi Asha...

- Stăpâne prinţ. Duhoare îşi îndemnă calul şi se apropie. Poate că nu au venit niciodată în direcţia asta. Dacă aş fi fost în locul lor, aş fi mers către nord şi către est, poate.

Către clanul Umber, oamenii de nădejde ai familiei Stark. Dar pământurile lor sunt departe.

Băieţii se vor adăposti pe undeva pe-aproape. Poate că ştiu eu unde.

Theon îl privi neîncrezător.

- Spune-mi.

- Ştii moara aia veche, care şade singuratică pe Apa Ghindei? Ne-am oprit acolo când am fost târât la Winterfell, ca prizonier. Soţia morarului ne-a vân¬dut fân pentru cai în timp ce cavalerul ăla bătrân îi uşuia puradeii. Poate că se ascund acolo.

Theon cunoştea moara. Chiar o tăvălise pe ne¬vasta morarului o dată sau de două ori.

Nu era nimic deosebit în legătură cu moara sau cu ea.

- De ce acolo? Sunt zeci de sate şi fortăreţe la fel de aproape.

Ochii săi spălăciţi sclipiră amuzaţi.

- De ce? Păi asta n-am de unde să ştiu. Dar sunt acolo, am o presimţire.

I se făcea silă de răspunsurile viclene ale bărba¬tului. Buzele lui arată ca doi viermi încolăciţi.

- Ce spui acolo? Dacă mi-ai ascuns vreo informaţie...

- Stăpâne prinţ. Duhoare descăleca şi îi făcu şme¬cher cu ochiul. Theon răspunse la fel. Când fură amândoi jos, Duhoare desfăcu sacul de pânză pe care îl adusese de la Winterfell. Uită-te aici.

Era tot mai întuneric. Theon îşi vârî mâna, ne-răbdător, în sac, bâjbâind prin blana moale şi lâna aspră, înţepătoare. Un vârf ascuţit îi ciupi pielea, iar degetele i se închiseră în jurul unui obiect rece şi dur.

Scoase afară o broşa în formă de cap de lup, din argint şi jais. Dintr-odată înţelese.

Mâna i se închise în pumn.

- Gelmarr, spuse el întrebându-se în cine se putea încrede. In nici unul Aggar, Rednose. Cu noi. Ceilalţi se pot întoarce la Winterfell cu câinii. Nu mai am nevoie de ei.

Acum ştiu unde se ascund Bran şi Rickon.

- Prinţe Theon, se rugă Maester Luwin, îţi vei aminti promisiunea. Indurare, ai spus.

- Indurare a fost de dimineaţă. E mai bine să fii temut decât batjocorit. înainte de-a mă

înfuria.

JON

Vedeau focul în noapte, pâlpâind pe versantul muntelui ca o stea căzută. Ardea mai roşu decât cele¬lalte stele şi nu licărea, deşi uneori izbucnea strălu¬citor, iar alteori se micşora, devenind doar o scânteie îndepărtată, palidă şi lipsită de strălucire.

La opt sute de leghe în faţă şi la şase sute înălţime, cugetă Jon, şi perfect amplasat pentru a vedea tot ce mişcă în trecătoarea de dedesubt.

- Străjeri în Trecătoarea Ţipătului? se miră cel mai vârstnic dintre ei. In floarea tinereţii sale, fusese ca-valerul

unui rege, aşa că fraţii în negru îl numeau şi acum Cavalerul Dalhbridge. Mă întreb de ce se teme Mance Rayder.

- Dacă ar fi ştiut că vor aprinde un foc, i-ar fi ucis pe bieţii nenorociţi, zise Ebben, un bărbat îndesat, pleşuv, musculos ca un sac de pietre.

- Aici, sus, focul înseamnă viaţă, zise Qhorin Halfhand, dar poate însemna la fel de bine şi moarte.

La ordinul lui, nu riscaseră să aprindă nici un foc de la intrarea în munţi. Mâncau vită

rece în saramură, pâine uscată şi brânză şi mai uscată, şi dormeau îm-brăcaţi, îngrămădiţi sub un morman de mantii şi de blănuri, ţinându-şi unul altuia de cald. Asta îi amintea lui Jon de lungile nopţi reci de demult, de la Win¬terfell, când împărţea acelaşi pat cu fraţii săi.

Aceşti oameni erau fraţi şi ei, dar patul pe care îl împărţeau era din piatră şi pământ.

- Or fi având un corn, zise Şarpele Stâncilor. Halfhand zise:

- N-au voie să sufle din corn.

- E un urcuş lung şi aspru pe timp de noapte, spuse Ebben privind la sclipirea îndepărtată printr-o deschizătură în stâncile care-i adăposteau. Cerul era senin, munţii ascuţiţi ridicându-se, negri pe fundalul negru, până în vârf, unde coroanele lor reci de zăpadă şi gheaţă străluceau palide în lumina lunii.

- Şi o coborâre şi mai lungă, remarcă Qhorin Halfhand. Doi oameni, cred. Trebuie să

fie doi acolo, să stea împreună de pază.

-Eu.

Cercetaşul căruia îi spuneau Şarpele Stâncilor do-vedise deja că era cel mai bun căţărător dintre ei. Va trebui să fie el.

- Şi cu mine, zise Jon Snow.

Qhorin Halfhand îl privi. Jon auzea bocetul vântului tremurând prin trecătoarea înaltă

de dea¬supra lor. Unul dintre caii de luptă nechează şi lovi cu copita în pământul uscat şi pietros al văii unde se

adăpostiseră.

- Lupul rămâne cu noi, spuse Qhorin. Blana albă se vede prea uşor la lumina lunii. Se întoarse către Şarpele Stâncilor: După ce aţi terminat, aruncă jos o făclie aprinsă. Vom veni când o vedem căzând.

- Nu e moment mai bun decât acum să pornim, zise Şarpele.

Luară fiecare câte o bucată de sfoară. Şarpele Stân-cilor mai luă un sac cu ţepuşe de oţel şi un mic ciocan cu capul înfăşurat în postav gros. Pe cai îi lăsară îm¬preună cu coifurile, cu zalele şi cu Nălucă. Jon înge-nunche şi lăsă lupul străvechi să-1 atingă cu botul înainte de a porni la drum.

- Stai, îi porunci el. Mă întorc după tine. Şarpele Stâncilor deschise drumul. Era un bărbat

scund, vânos, de aproape cincizeci de ani, cu barba căruntă, dar mai puternic decât părea, şi avea noaptea ochi mai buni decât orice om pe care îl cunoscuse Jon vreodată. Avea nevoie de ei în noaptea asta. Ziua, munţii erau gri-albăstrui, acoperiţi de un strat subţire de gheaţă, dar odată ce soarele dispărea în spatele piscurilor zdrenţuite, deveneau negri. Acum luna ră¬sărind îi zugrăvise în alb şi argintiu.

Fraţii în negru înaintau prin umbrele negre, prin¬tre pietre negre, croindu-şi drum pe o cărare abrup¬tă, întortocheată, cu răsuflarea îngheţată în aerul negru. Jon se simţea aproape gol fără armură, dar nu-i lipsea greutatea ei. Era un drum greu şi anevoios. Să

te grăbeşti aici însemna să rişti o gleznă ruptă sau mai rău. Şarpele Stâncilor părea să

ştie unde să pună piciorul, parcă din instinct, dar Jon trebuia să fie mai atent la terenul crăpat, accidentat.

Trecătoarea Ţipătului era de fapt o serie de tre¬cători, un drum lung, şerpuitor, care urca în jurul unei succesiuni de creste cioplite de vânt, acoperite de gheaţă, şi cobora prin văile ascunse care rareori vedeau lumina soarelui. In afară

de camarazii lui, Jon nu zărise picior de om de când lăsaseră în urmă pă¬durea şi începuseră să-şi croiască drum în sus.

Colţii îngheţaţi erau cel mai aspru loc zămislit de zei şi cel mai duşmănos cu oamenii. Aici, sus, vântul tăia ca un cuţit şi şuiera în noapte ca o mamă jelindu-şi copiii ucişi. Puţinii arbori care se zăreau erau piperniciţi, groteşti şi creşteau într-o parte, printre crăpături şi fisuri.

Mormane de stânci prăvălite atârnau adesea deasupra cărării, mărginite de ţurţuri care arătau de la distanţă ca nişte dinţi lungi şi albi.

Cu toate acestea, Jon Snow nu regreta că venise. Erau şi minuni prin aceste locuri.

Văzuse lumina soarelui scânteind pe cascadele subţiri, acoperite de gheaţă, în saltul lor peste buzele costişelor râpoase, şi o pajişte plină de flori sălbatice de toamnă, flori albastre de iarba-frigului şi stacojii, strălucitoare, de focul-gheţii, şi straturi de iarba-pârloagelor, scăldate în roşcat şi auriu. Văzuse râpe atât de adânci şi de negre încât păreau că se sfârşesc în iad şi îşi condusese calul peste un pod din piatră, zămislit de natură, ros de vânt, doar cu văzduhul de o parte şi de alta. Vulturii îşi aveau cuiburile pe piscuri şi coborau să vâneze în văi, rotindu-se neobosiţi cu aripi mari, albastre-cenuşii, care păreau aproape una cu cerul.

Odată urmărise cum o pisică-nălucă pândeşte un berbec, furişându-se pe versantul muntelui ca un fum lichid, până ce fu gata de atac.

Acum e rândul nostru să atacăm. îşi dorea să se poată mişca la fel de ager şi de tăcut ca acea pisi¬că-nălucă şi să ucidă la fel de iute. Gheara Lungă era în teacă, de-a curmezişul spatelui său, dar s-ar putea să nu aibă loc s-o folosească. Avea cu el un cuţit şi un pumnal

pentru lupta la strâmtoare. Vor avea şi arme, iar eu nu port armură. Se întrebă cine se va dovedi a fi, până la sfârşitul nopţii, pisica-nălucă şi cine berbecul.

Vreme îndelungată merseră pe cărare, urmărindu-i ocolişurile şi răsucirile în drumul ei şerpuit pe versan¬tul

muntelui, în sus, mereu mai sus. Uneori muntele se împăturea în sine şi nu mai vedeau focul, dar mai devreme sau mai târziu acesta reapărea. N-ar fi reuşit niciodată să urce călare cărarea pe care o alesese Şar¬pele Stâncilor. Pe alocuri, Jon trebui să-şi lipească spatele de stânca rece şi să se târâie pe o parte ca un crab, palmă cu palmă.

Chiar şi acolo unde cărarea se lărgea era primejdioasă; avea crăpături destul de mari ca să

poată înghiţi un picior de om, pietriş de care te puteai împiedica, adâncituri unde apa băltea ziua şi îngheţa noaptea. Un pas, pe urmă altul, îşi spuse Jon. Un pas, pe urmă altul, şi n-am sa cad.

Nu se bărbierise de când plecase de la Pumnul Primilor Oameni şi curând barba îi era înţepenită de gheaţă. Două ore de urcuş. Vântul bătea atât de săl¬batic, încât tot ceea ce putea face era să se cocoşeze şi să se agate de stâncă, rugându-se ca vântul să nu-1 doboare de pe munte. Un pas, pe urma altul, reluă el când vijelia se potoli. Un pas, pe urmă altul, şi n-am să cad.

Curând ajunseră atât de sus încât era cel mai bine să nici nu se gândească să privească

în jos. Dedesubt era doar întunecime, deasupra, doar luna şi stelele.

- Muntele este mama noastră, îi spusese Şarpele Stâncilor în timpul unui urcuş mai uşor, cu câteva zile în urmă. Agaţă-te de ea, lipeşte-ţi faţa de sânii ei şi nu te va lăsa să cazi.

Jon glumise pe tema asta, spu¬nând că se întrebase întotdeauna cum era mama lui, dar nu se aşteptase niciodată să o găsească la Colţii de Gheaţă. Acum nu i se mai părea nici pe departe la fel de amuzant. Un pas, pe urmă altul, gândi el ţi-nându-se strâns.

Cărarea îngustă se sfârşi dintr-odată, acolo unde un umăr masiv de granit negru ţâşnea dintr-o parte a muntelui. După lumina strălucitoare a lunii, umbra stâncii era atât de neagră, încât aveai impresia că păşeşti într-o peşteră.

- Drept pe aici, spuse cercetaşul cu glas scăzut. Vrem să ajungem deasupra lor. îşi scoase mănuşile, le vârî sub centură, îşi legă în jurul taliei un capăt al funiei, celălalt în jurul lui Jon. Urmează-mă când fu¬nia devine încordată. Cercetaşul nu aşteptă un răspuns, ci porni îndată, urcând cu mâinile şi cu picioarele mai repede decât ar fi crezut Jon. Funia lungă se desfăşura încet. Jon îl privi atent, luând aminte la felul în care înainta, la locurile unde găsea fiecare proptiş, şi când ultima buclă de sfoară se descolăci, îşi scoase, la rândul lui, mănuşile şi îl urmă, însă mult mai încet.

Şarpele Stâncilor trecuse funia în jurul vârfului neted al stâncii pe care aştepta, dar îndată ce Jon ajunse la el, o scuturâ, desfăşurând-o, şi porni din nou la drum. De data aceasta, când ajunse la capătul funiei, nu găsi nici o fisură potrivită, aşa că îşi scoase ciocanul cu capul învelit în postav şi bătu un piron, adânc, într-o crăpătură, atât de zgomotos încât Jon se crispa la fiecare lovitură, convins că sălbaticii auzeau şi ei. Când pironul fu bine ancorat, Şarpele Stâncilor legă frânghia şi Jon porni după el. Să sugi la sânul mun¬telui, îşi reaminti. Nu privi în jos. Ţine-ţi greutatea deasupra picioarelor. Nu privi în jos. Uită-te la stânca din faţa ta. Iată un sprijin bun, da. Nu privi în jos. Pot să-mi trag sufletul pe marginea aceea, nu trebuie decât să ajung acolo. Nu privi niciodată în jos.

La un moment dat, când se lăsă pe un picior, acesta îi alunecă şi inima i se opri în piept, dar zeii au fost buni şi nu a căzut. Simţea frigul strecurându-se de pe piatră în degetele lui, dar nu îndrăznea să-şi pună mănuşile, mănuşile alunecau, indiferent cât de strânse păreau, căci stofa şi blana se mişcau între piele şi piatră, iar aici, sus, asta îl putea ucide. Mâna arsă îi înţepenea şi curând începu să-1 doară. Apoi îşi rupse unghia şi, după

aceea, începu să lase pete de sânge oriunde îşi punea mâna. Spera că până la capătul urcuşului va mai avea toate degetele.

Urcau, urcau şi iar urcau, umbre negre târându-se pe zidul de piatră. Oricine din vale i-ar fi putut vedea cu uşurinţă, dar muntele îi ascundea de privirile săl¬baticilor de lângă

focul lor. Totuşi, Jon simţea că erau aproape acum. Oricum, nu se gândea la duşmanii care îl aşteptau, fără să ştie, ci la fratele lui de la Winterfell. Bran iubea câţararile. Aş vrea să am a zecea parte din curajul lui.

Pe două treimi din perete se întindea, în sus, o fisură strâmbă în stâncă, acoperită de gheaţă. Şarpele Stâncilor întinse în jos o mână să-1 ajute. îşi pusese înapoi mănuşile, aşa că

Jon făcu la fel. Cercetaşul îşi înclină capul spre stânga şi amândoi se târâră pe mar¬ginea stâncii până ce putură vedea strălucirea por¬tocalie, mocnită, de sub buza costişei.

Sălbaticii îşi făcuseră focul într-o mică depresiune deasupra celei mai înguste zone a trecătorii, puţin în pantă şi în spatele unei stânci, ca să-i adăpostească de rafalele mai puternice de vânt. Acelaşi paravan le îngădui fraţilor în negru să se târască aproape de ei, furişându-se pe burtă până ce ajunseră să privească în jos la oamenii pe care aveau să-i omoare.

Unul dintre ei dormea, ghemuit şi îngropat sub un morman de blănuri. Jon nu vedea nimic din el în afară de părul roşu, strălucitor în lumina focului. Cel de-al doilea stătea aproape de foc, întreţinându-1 cu surcele şi cu crengi şi văitându-se de vânt pe un ton plângăreţ. Cel de-al treilea privea trecătoarea, deşi nu era mai nimic de văzut, doar un pocal imens de întunecime înconjurat de umerii înzăpeziţi ai mun¬ţilor. Era străjerul care avea cornul.

Trei. Deocamdată Jon nu era sigur. Ar fi trebuit să fie doar doi. Unul dormea, totuşi.

Şi dacă erau trei sau doi sau douăzeci, tot trebuia să facă ce avea de făcut. Şarpele Stâncilor îi atinse braţul, arătă către străjerul cu cornul. Jon făcu semn cu capul către cel de lângă foc.

Era o senzaţie ciudată să alegi omul pe care să-1 ucizi. îşi petrecuse jumătate dintre zilele vieţii sale cu sabia şi cu scutul, pregătindu-se pentru acest moment. Oare aşa s-a simţit şi Robb înainte deprima sa bătălie? se întrebă el, dar nu avea timp să reflecteze la această

întrebare. Şarpele Stâncilor se mişcă iute, sărind jos, asupra sălbaticilor, într-o ploaie de pietre. Jon scoase Gheara Lungă şi îl urmă.

Totul se petrecu parcă într-o clipită. După aceea, Jon putu admira curajul sălbaticului care a întins prima oară mâna după corn în loc de sabie. L-a dus la buze, dar înainte de a apuca să sune, Şarpele Stân¬cilor l-a azvârlit la o parte cu o lovitură de sabie. Omul lui Jon sări în picioare, aruncându-i în faţă o torţă aprinsă. Simţi căldura flăcărilor şi se dădu înapoi.

Cu colţul ochiului văzu cum cel care dormea se trezeşte şi ştiu că trebuie să termine repede cu omul lui. Când torţa ţâşni din nou, se năpusti asupra ei, legănând spada cu ambele mâini.

Oţelul valyrian tăie prin piele, blană, lână şi carne, dar când sălbaticul căzu, se răsuci smulgând sabia din mâna lui Jon. Pe pământ, omul care dormise stătea în capul oaselor, între blănurile lui. Jon scoase pumnalul, înhăţând bărbatul de păr şi apăsându-i vârful sub bărbie, în timp ce el - nu, ea - se întinse...

Mâna îi îngheţă.

-O fată.

- Un pândar, zise Şarpele Stâncilor. O sălbatică.

Termin-o.

Jon vedea teamă şi foc în ochii ei. Sângele se pre-lingea pe gâtul ei alb din locul în care fusese împuns. O lovitură şi gata, îşi spuse. Era atât de aproape încât simţea mirosul de ceapă din răsuflarea ei. Nu e mai în vârstă decât mine. Ceva îl făcu să se gândească la Arya, deşi nu semănau deloc.

- Te predai? întrebă el întorcând pumnalul pe jumătate. Şi dacă nu se predă?

- Mă predau. Vorbele ei răspândiră aburi în aerul rece.

- Atunci eşti prizoniera noastră. Retrase lama de pe pielea netedă a gâtului ei.

- Qhorin n-a spus să luăm prizonieri, zise Şarpele Stâncilor.

- Nici n-a spus să nu luăm. Jon îşi desfăcu mâna din părul fetei, iar ea fugi departe de ei.

- E o suliţaşă. Şarpele Stâncilor arătă către securea cu mâner lung care zăcea lângă

blănurile în care dormise: întindea mâna după aia când ai înhăţat-o. Dă-i cea mai mică

ocazie şi ţi-o va implânta între ochi.

- Nu-i voi da cea mai mică ocazie. Jon lovi cu piciorul securea, departe de fată. Ai un nume?

- Ygritte. îşi frecă gâtul cu mâna şi se umplu de sânge. Privi degetele umede. Vârând cuţitul în teacă, Jon smulse Gheara Lungă din trupul omului pe care-1 omorâse.

- Eşti ostateca mea, Ygritte.

- Eu ţi-am spus numele meu.

- Sunt Jon Snow. Fata se crispa.

- Un nume nefast.

- Un nume de bastard, răspunse el. Tatăl meu a fost Eddard Stark de Winterfell.

Fata îl privi cu precauţie, dar Şarpele Stâncilor chicoti caustic:

- Prizonierii sunt cei care vorbesc de obicei, ai uitat? Cercetaşul aruncă o creangă

lungă în foc. Nu că va vorbi. Am cunoscut sălbatici care şi-au muşcat limba înainte să

răspundă la o întrebare. Când capătul crengii începu să ardă vesel, făcu doi paşi şi o aruncă

peste prăpastie. Căzu în noapte, rotindu-se, până ce se făcu nevăzută.

- Ar trebui să-i ardeţi pe cei pe care i-aţi ucis, spuse Ygritte.

- E nevoie de un foc mai mare pentru asta, şi focurile mari strălucesc. Şarpele Stâncilor se întoarse, scrutând cu privirea depărtarea neagră după orice licăr de lumină. Mai sunt şi alţi sălbatici prin apro¬piere, asta e, nu-i aşa?

- Arde-i, repetă fata cu încăpăţânare, altfel s-ar putea să aveţi din nou nevoie de săbii.

Jon îşi aminti de Othor cel mort şi de mâinile lui negre şi reci.

- Poate că ar trebui să facem cum spune.

- Sunt şi alte mijloace. Şarpele Stâncilor îngenun-che lângă omul pe care îl omorâse, îi scoase mantia şi cizmele, centura şi vesta, pe urmă îi săltă trupul pe un umăr şi îl duse la marginea prăpastiei. Mârâi când îl aruncă. O clipă mai târziu auziră o bufnitură udă, grea, undeva mai jos de ei. Cercetaşul dezbrăcase deja până la piele al doilea cadavru şi îl târa de braţe. Jon îl apucă de picioare şi împreună îl azvârliră în întunecimea nopţii.

Ygritte privea şi nu spunea nimic. Era mai în vârstă decât crezuse la început, îşi dădu seama Jon, poate avea chiar douăzeci de ani, dar era scundă pen¬tru vârsta ei, cu picioarele strâmbe şi cu faţa rotundă, avea mâinile mici şi nasul cârn. Smocul de păr încâlcit îi stătea în toate direcţiile. Părea dolofană, cum stătea acolo, ghemuită, dar în cea mai mare parte erau stra¬turi de blană, de lână şi de piele. Pe sub toate astea putea fi la fel de slabă ca Arya.

- Ai fost trimisă să ne urmăreşti? o întrebă Jon.

- Pe voi şi pe alţii.

Şarpele Stâncilor îşi încălzea mâinile la foc.

- Ce se află dincolo de trecătoare?

- Oamenii liberi.

- Câţi?

- Sute şi mii. Mai mulţi decât vei vedea tu vreo¬dată, cioară. Zâmbi. Avea dinţii scurţi, dar foarte albi.

Nu ştie câţi.

- De ce aţi vrea să veniţi aici? Ygritte rămase tăcută.

- Ce ar putea să vrea regele vostru de la Colţii de Gheaţă? Nu puteţi rămâne aici, nu există hrană.

îşi întoarse faţa de la el.

- Aveţi de gând să înaintaţi către Zid? Când? Privea ţintă flăcările, de parcă n-ar fi auzit.

- Ştii ceva despre unchiul meu, Benjen Stark? Ygritte îl ignoră. Şarpele Stâncilor râse.

- Dacă-şi scuipă limba, să nu zici că nu te-am avertizat.

Un mârâit grav, hodorogit, răsună lovindu-se de stâncă. Pisica-naluca, pricepu Jon imediat. Când îşi înălţă capul mai auzi unul, mai aproape. Scoase sabia din teacă şi se întoarse, ascultând.

- Nu ne vor deranja, spuse Ygritte. După cei morţi au venit. Pisicile simt miros de sânge de la zece leghe depărtare. Vor sta lângă cadavre până ce vor mânca şi ultima bucăţică de carne şi vor zdrobi oasele pentru măduvă.

Jon le auzea mâncând, sunetele răsunau lovindu-se de stânci. Ii dădeau un sentiment de nelinişte. Căldura focului îl făcu să-şi dea seama cât de istovit era, dar nu îndrăznea să

adoarmă. Luase o prizonieră şi era treaba lui s-o păzească.

- Erau rudele tale? o întrebă cu glas scăzut. Cei doi pe care i-am ucis?

- Nu mai mult decât tine!

- Decât mine? Se încruntă. Ce vrei să spui?

- Ai spus că eşti bastardul de Winterfell.

- Da, sunt.

- Cine este mama ta?

- Vreo femeie. Majoritatea mamelor sunt femei. Cineva îi spusese asta odată, nu-şi amintea cine.

Fata zâmbi din nou, o strălufgerare de dinţi albi.

- Şi nu ţi-a cântat niciodată cântecul trandafirului de iarnă?

- N-am cunoscut-o pe mama mea. Nici vreun asemenea cântec.

- Bael Bardul 1-a compus, zise Ygritte. Era Re-gele-de-dincolo-de-Zid, cu multă

vreme în urmă. Toţi oamenii liberi îi cunosc cântecele, dar poate că voi, la sud, nu le cântaţi.

- Winterfellul nu e la sud, obiectă Jon.

- Ba da, este. Tot ce se află dincolo de Zid e la sud pentru noi.

Nu privise niciodată lucrurile aşa.

- Bănuiesc că totul depinde de locul în care te afli.

- Da, fu de acord Ygritte. întotdeauna e aşa.

- Spune-mi, o îndemnă Jon. Aveau să treacă multe ore până ce Qhorin îşi va face apariţia, şi o poveste l-ar ajuta să rămână treaz. Vreau să aud povestea asta a ta.

- Poate că nu-ţi va plăcea prea mult.

- Totuşi, am s-o ascult.

- Curajoasă cioară neagră, îl luă ea în derâdere. Ei bine, cu multă vreme înainte de a fi rege al oame¬nilor liberi, Bael era un mare tâlhar.

Şarpele Stâncilor pufni.

- Un criminal, un hoţ şi un violator, vrei să spui.

- Şi asta depinde de felul în care priveşti lucrurile, răspunse Ygritte. Stark de Winterfell voia capul lui Bael, dar nu 1-a putut avea niciodată, iar gustul eşe¬culuiîl învenina. Intr-o zi, în amărăciunea lui, 1-a numit pe Bael laş care-i jefuieşte doar pe cei slabi. Când a ajuns la el vorba despre asta, Bael a jurat să-i dea lordului o lecţie. Aşa că a escaladat Zidul, s-a strecurat nevăzut pe drumul regelui şi a intrat în Winterfell într-o seară

de iarnă, cu harpa în mână, zicându-şi Sygerrik de Skagos. Sygerrik înseamnă „în¬şelător"

în Limba Veche, pe care o vorbeau primii oameni şi pe care uriaşii o vorbesc şi acum. La nord sau la sud, cântăreţii găsesc mereu o primire căldu¬roasă, aşa că Bael a mâncat chiar la masa Lordului Stark. A cântat cântecele vechi şi pe cele noi, com¬puse de el însuşi, şi a cântat atât de bine

încât, atunci când a terminat, lordul s-a oferit să-1 lase să-şi nu¬mească

singur recompensa.

- Nu cer decât o floare, a răspuns Bael, cea mai frumoasă floare care înfloreşte în grădinile de la Winterfell.

Se făcea că trandafirii de iarnă abia înfloriseră, şi nu există floare mai rară sau mai preţioasă. Aşa că Stark a trimis pe cineva la grădinile sale de sticlă şi a poruncit să fie culeasă floarea cea mai frumoasă dintre trandafiri, ca plată pentru cântăreţ. Şi aşa s-a şi întâmplat. Dar când a sosit dimineaţa, cântăreţul dispăruse... Şi fiica fecioară a Lordului Brandon de asemenea. In patul ei gol găsiră doar trandafirul albastru, palid, pe care Bael îl lăsase pe pernă, în locul unde fata îşi culcase capul.

Jon nu mai auzise această poveste.

- Care Brandon se presupune că a fost acesta? Bran-don Constructorul a trăit în Epoca Eroilor, cu mii de ani înainte de Bael. Au mai existat Brandon Pârjolitorul şi tatăl acestuia, Brandon Corăbierul, dar...

- Acesta a fost Brandon cel fără Fiică, spuse Ygritte cu asprime. Vrei să auzi povestea sau nu?

Jon se încruntă.

- Continuă.

- Lordul Brandon nu mai avea alţi copii. La po¬runca lui, ciorile negre au zburat din castelele lor cu sutele, dar nicăieri n-au putut găsi vreun semn despre Bael sau despre fecioara aceasta. Mulţi ani au căutat, până ce lordul şi-a pierdut speranţa şi a căzut la pat, şi se părea că linia familiei Stark ajunsese la capăt. Dar într-o noapte, în timp ce zăcea aşteptând să moară, Lordul Brandon a auzit un plânset de copil. A pornit pe urma sunetului şi şi-a găsit fiica în camera ei, dormind cu un prunc la sân.

- Bael a adus-o înapoi?

- Nu. Fuseseră în Winterfell în tot acest timp, ascunşi în cimitirul din spatele castelului. Fecioara 1-a iubit atât de mult pe Bael încât i-a dăruit un fiu, spune cântecul...

deşi la drept vorbind, toate fe¬cioarele îl iubesc pe Bael în cântecele sale. Cum o fi, cum n-o fi, cert e că Bael a lăsat copilul ca plată pentru trandafirul pe care 1-a cules nepoftit şi că

băiatul a crescut şi a devenit următorul Lord Stark. Aşa că, iată: ai sângele lui Bael în vene, la fel ca mine.

- Asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse Jon. Fata ridică din umeri.

- Poate că da, poate că nu. Totuşi, e un cântec frumos. Mama mea obişnuia să mi-1

cânte. Era şi ea femeie, Jon Snow. La fel ca mama ta. Se frecă la gât, unde o tăiase pumnalul. Cântecul se termină acolo unde găsesc copilul, dar povestea are un sfârşit mai întunecat. Treizeci de ani mai târziu, când Bael a devenit Regele-de-dincolo-de-Zid şi a condus oamenii liberi către sud, Lordul Stark a fost cel care 1-a aşteptat la Vadul îngheţat...

şi 1-a ucis, căci Bael n-a vrut să-i facă nici un rău propriului său fiu când şi-au încru¬cişat săbiile.

- Aşa că, în schimb, fiul şi-a ucis tatăl, zise Jon.

- Da, spuse ea, dar zeii urăsc regicizii, chiar şi când ucid fără să ştie. Când Lordul Stark s-a întors din război şi mama lui a văzut capul lui Bael în vârful suliţei, în durerea ei s-a aruncat dintr-un turn. Fiul ei nu i-a supravieţuit mult. Unul dintre lorzii lui 1-a jupuit şi şi-a făcut mantie din pielea lui.

- Bael al tău era un mincinos, îi spuse el, acum convins.

- Nu, răspunse Ygritte, dar adevărul unui bard e diferit de adevărul tău sau al meu.

Oricum, ai cerut povestea, aşa că ţi-am spus-o. îşi întoarse faţa de la el, închise ochii şi păru că doarme.

Zorile şi Qhorin Halfhand sosiră deodată. Stân¬cile negre deveniră cenuşii şi cerul la răsărit era indigo când Şarpele Stâncilor a observat mai jos cercetaşii urcând agale. Jon îşi deşteptă prizoniera şi o ţinu de braţ cât timp coborâră să-i întâlnească. Din fericire, mai era un coborâş de pe munte, către nord-vest, pe cărări mult mai blânde decât cea care îi

adusese aici, sus. Aşteptau într-un defileu îngust când fraţii îşi făcură apariţia călare pe caii lor de război. Nălucă alergă înainte de cum le simţi mirosul. Jon se aşeză pe vine să lase lupul străvechi să-şi închidă fălcile în jurul încheieturilor lui, trăgându-şi mâna înainte şi înapoi.

Era un joc al lor. Dar când ridică privirea, o zări pe Ygritte uitându-se la el cu ochi mari şi albi ca nişte ouă de găină.

Qhorin Halfhand nu făcu nici un comentariu când văzu prizoniera.

- Erau trei, îi spuse Şarpele Stâncilor. Nu mai mulţi.

- Noi am trecut pe lângă doi, zise Ebben, sau pe lângă ce au lăsat pisicile din ei. Îi aruncă fetei o privire aspră, cu neîncrederea întipărită pe chip.

- S-a predat, se simţi Jon obligat să spună. Chipul lui Qhorin era imperturbabil.

- Ştii cine sunt?

- Qhorin Halfhand. Fata arăta aproape ca un copil pe lângă el, dar îl privea în faţă cu îndrăzneală.

- Spune-mi adevărul. Dacă aş cădea în mâinile oamenilor tăi şi m-aş preda, ce mi-ar aduce asta?

- O moarte mai lentă decât altminteri. Marele cercetaş îl privi pe Jon.

- N-avem mâncare pentru ea, nici nu putem să irosim un om ca s-o păzească.

- Drumul din faţa noastră e şi aşa destul de pri-mejdios, fiule, zise Cavalerul Dalbridge. Un ţipăt când avem nevoie de tăcere, şi suntem cu toţii condamnaţi.

Ebben scoase pumnalul.

- Un sărut de oţel o va reduce la tăcere.

Lui Jon i se uscase gâtlejul. Se uită la toţi, nepu-tincios.

- Mi s-a predat singură.

- Atunci trebuie să faci ce e de făcut, zise Qhorin Halfhand. Eşti sânge din sângele Winterfellului şi omul Rondului de Noapte. Se uită la ceilalţi. Hai¬deţi, fraţilor. Să-1 lăsăm s-o facă. Îi va fi mai uşor dacă nu ne uităm. Şi îi

conduse în susul cărării abrupte, întortocheate şi, la scurt timp, doar Jon şi Nălucă rămăseseră cu fata sălbatică.

Se gândi că Ygritte ar putea încerca să fugă, dar ea nu făcea decât să stea acolo aşteptând, privindu-1.

- N-ai mai omorât niciodată o femeie, nu-i aşa? Când el clătină din cap, ea zise: Murim la fel ca bărbaţii. Dar nu trebuie s-o faci. Mance te-ar lua, ştiu că ar face-o. Există

cărări secrete. Ciorile nu ne vor prinde niciodată.

- Sunt cioară la fel ca ei, răspunse Jon. Fata încuviinţă resemnată.

- Mă vei arde pe urmă?

- Nu pot. Fumul ar putea fi văzut.

- Aşa este. Ridică din umeri. Ei bine, există locuri mai rele unde poţi sfârşi decât în burta unei pi-sici-nălucă.

îşi aşează Gheara Lungă peste umăr.

- Nu ţi-e teamă?

- Noaptea trecută mi-a fost, recunoscu ea. Dar acum soarele e sus. îşi dădu părul la o parte, dez-golindu-şi gâtul, şi îngenunche în faţa lui. Loveşte ferm şi cu putere, cioară, altfel mă voi întoarce şi te voi bântui.

Gheara Lungă nu era o sabie atât de lungă sau de grea precum Gheaţa tatălui său, dar era tot din oţel valyrian. O atinse cu tăişul, să marcheze locul unde trebuia să cadă lovitura, iar Ygritte tremură.

- E rece, spuse ea. Haide, fă-o repede.

Ridică spada deasupra capului şi cu ambele mâini

strânse în jurul mânerului. O singura lovitură, cu toata

greutatea mea în spate. Ii putea oferi o moarte rapidă şi curată cel puţin. Era fiul tatălui său. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

- Fă-o, îl îndemnă ea după un moment. Bastardule. Fă-o. Nu pot rămâne curajoasă la nesfârşit. Când lovitura nu căzu, fata întoarse capul să-1 privească.

Jon coborî sabia.

- Du-te, murmură el. Ygritte se uita lung la el.

-Acum, spuse el, până ce nu-mi vin minţile la loc. Du-te! Se duse.

SANSA

Cerul sudului era negru de fum. Se ridica în vâr-tejuri, dintr-o sută de focuri îndepărtate, mânjind stelele cu degete de funingine. Dincolo de Apa Nea¬gră, un şir de flăcări ardea în fiecare noapte, de la un orizont la altul, în vreme ce, în partea aceasta, Pezevenghiul incendiase tot malul râului: docuri şi magazii, case şi bordeluri, tot ce se afla în afara zi¬durilor oraşului.

Până şi în Fortăreaţa Roşie aerul avea gust de cenuşă. Când Sansa îl găsi pe Ser Dontos în liniştea pădurii zeilor, îl întrebă de ce plânge.

- E doar de la fum, minţi el. Arată de parcă ju¬mătate din regat ar fi fost în flăcări.

Lordul Stannis vrea să-i afume pe sălbaticii Pezevenghiului. Dontos se clătina în timp ce vorbea, cu o mână pe trunchiul unui castan. O pată de vin îi murdărise tunica pestriţă, roşie cu galben. Ii ucid iscoadele şi îi jefuiesc convoaiele. Iar sălbaticii au aprins şi ei focuri.

Pezevenghiul i-a

spus reginei că Stannis ar face mai bine să-şi dreseze caii să mănânce cenuşă, de vreme ce nu va găsi nici un fir de iarbă. L-am auzit spunând asta. Ca bufon, aud tot felul de lucruri pe care nu le-am auzit nici¬odată când eram cavaler. Vorbesc de parcă nu aş fi acolo

- se aplecă mai aproape, suflându-i răsuflarea cu miros de vin direct în faţă -, Păianjenul plăteşte cu aur orice fleac, am impresia. Băieţii Lunii sunt ai lui de ani de zile.

E beat din nou. Bietul meu Florian, aşa îşi zice el şi aşa şi este. Dar e tot ce am.

- E adevărat că Lordul Stannis a ars pădurea zeilor la Capătul Furtunii?

Dontos încuviinţă.

- A făcut un rug mare de copaci ca ofrandă pentru noul lui zeu. Preoteasa roşie 1-a pus să facă asta. Se spune că acum ea îl conduce, trup şi suflet. A jurat să ardă Marele Sept al lui Baelor dacă ocupă oraşul.

- Lasă-1 s-o facă. Când Sansa a văzut prima oară Marele Sept, cu zidurile sale de marmură şi cu cele şapte turnuri de cristal, a crezut că este cea mai frumoasă construcţie din lume, dar asta fusese înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl pe treptele acestuia. Vreau să fie ars.

- Taci, copilă, zeii te vor auzi.

- De ce ar face-o? Nu-mi aud niciodată rugăciunile.

- Ba da, le aud. M-au trimis la tine, nu-i aşa? Sansa ciuguli din scoarţa unui copac. Se simţea

ameţită, aproape febrilă.

- Te-au trimis, dar ce bine ai făcut? Mi-ai promis că mă vei duce acasă, dar sunt încă

aici.

Dontos o bătu cu palma pe braţ.

- Am vorbit cu un anume om pe care îl cunosc, un prieten bun al meu... şi al tău, doamna mea. Va angaja o corabie rapidă, să ne ducă la loc sigur la momentul potrivit.

- Momentul potrivit e acum, insistă Sansa, înainte să înceapă lupta. Au uitat de mine.

Ştiu că am putea să plecăm pe furiş dacă am încerca.

- Copilă, copilă. Dontos clătină din cap. Afară din castel, da, am putea face asta, dar porţile oraşului sunt mai straşnic păzite ca oricând, iar Pezevenghiul a închis şi râul.

Era adevărat. Apa Neagră era mai pustie ca nici¬odată. Toate bărcile fuseseră retrase către bancul de nord, iar galerele de negoţ fugiseră sau fuseseră con¬fiscate de Pezevenghi pentru a fi transformate în nave de război. Singurele ambarcaţiuni care puteau fi văzute erau galerele de război ale regelui. Vâsleau la nesfârşit în sus şi-n jos, poposind în apele adânci de la mijlocul râului şi schimbând săgeţi cu arcaşii lui Stannis de pe malul sudic.

Lordul Stannis însuşi era încă pe drum, dar avan-garda lui îşi făcuse apariţia cu două

nopţi mai de¬vreme, în timpul lunii negre. Debarcaderul Regelui se deşteptase la vederea corturilor şi a flamurilor lor. Erau cinci mii, auzise Sansa, aproape la fel de mulţi cât toate

mantiile aurii din oraş. Fluturau merele roşii sau verzi ale Casei Fossoway, ţestoasa din Estermont, vulpea şi florile Casei Florent, iar comandantul lor era Ser Guyard Morrigen, un vestit cavaler de la sud, căruia oamenii îi spuneau Guyard cel Verde. Pe steagul lui se afla o cioară în zbor, cu aripile negre larg desfăcute, pe un cer verde-furtună. Dar steagurile gălbui erau cele care nelinişteau oraşul. Lungi alaiuri risipite se revărsau în urma lor ca nişte flăcări pâl¬pâitoare şi în loc de blazonul unui lord purtau însem¬nul unui zeu: inima arzând a Stăpânului Luminii.

- Când va veni, Stannis va avea de zece ori mai mulţi oameni decât Joffrey, toată

lumea spune aşa.

Dontos o strânse de umăr.

- Mărimea oştirii sale nu contează, draga mea, atâta timp cât sunt pe partea cealaltă a râului. Stannis nu poate trece fără corăbii.

- Are corăbii. Mai multe decât Joffrey.

- E drum lung de la Capătul Furtunii, flota va trebui să vină pe la Capul Massey, prin Defileu şi prin Golful Apei Negre. Poate că zeii vor trimite o fur¬tună să-i alunge de pe mări. Dontos schiţă un zâmbet încurajator. Nu ţi-e uşor, ştiu. Trebuie să ai răbdare, copilă.

Când prietenul meu se va întoarce în oraş, vom avea corabia noastră. Ai încredere în Florian al tău şi încearcă să nu-ţi fie frică.

Sansa îşi înfipse unghiile în carne. Simţea frica în stomac, zvârcolindu-se şi înţepând tot mai rău cu fiecare zi. Coşmaruri despre ziua când plecase Prin¬ţesa Myrcella îi tulburau şi acum somnul, vise negre, sufocante, care o trezeau în toiul nopţii, gâfâind. Auzea oamenii ţipând la ea, ţipând fără cuvinte, ca nişte animale. O încolţiseră şi aruncaseră în ea cu noroi şi încercaseră să o tragă jos de pe cal. Şi ar fi făcut şi mai rău dacă n-ar fi fost Câinele, care şi-a croit drum până la ea. Il sfâşiaseră pe înaltul Septon în

bucăţi şi zdrobiseră capul lui Ser Aron cu o piatră. încearcă să nu-ţi fie frică, îşi spuse ea.

Tot oraşul se temea. Sansa vedea asta după zidurile castelului. Oamenii de rând se ascundeau în spatele obloanelor închise şi a uşilor zăvorâte, ca şi cum asta i-ar fi putut apăra. Ultima oară când Debarcaderul Regelui a căzut, Lannisterii au prădat şi au siluit cum au vrut şi au trecut sute de oameni prin sabie, deşi oraşul şi-a deschis porţile. De astă dată, Pezevenghiul avea de gând să lupte, iar un oraş care se împotrivea nu se putea aştepta la nici o îndurare.

Dontos continua să trăncănească:

- Dacă aş mai fi cavaler, ar trebui să-mi pun ar¬mura şi să străjuiesc zidurile, alături de ceilalţi. Ar trebui să sărut picioarele Regelui Joffrey şi să-i mulţumesc dulce.

- Dacă i-ai mulţumi că te-a făcut bufon, te-ar face înapoi cavaler, zise Sansa cu asprime.

Dontos chicoti.

- Narcisa mea e fată isteaţă, nu-i aşa?

- Joffrey şi mama lui spun că sunt proastă.

- Lasă-i să spună. Aşa eşti mai în siguranţă, dul¬ceaţa mea. Regina Cersei, Pezevenghiul, Lordul Varys şi cei de teapa lor se urmăresc unul pe altul, ageri ca nişte şoimi, şi plătesc pe unul şi pe altul să spioneze ce fac ceilalţi, dar nimeni nu-şi bate vreodată

capul cu fiica Doamnei Tanda, nu-i aşa? Dontos îşi acoperi gura să înăbuşe un râgâit. Zeii să te apere, mica mea Narcisă. Devenea plângăcios. Asta i se întâmpla când bea vin. Acum dă-i lui Florian al tău un pupic. Un pupic să-i aducă noroc. Se aplecă, clătinându-se.

Sansa se feri de buzele umede care o căutau pe bâjbâite, îi sărută uşor obrazul nebărbierit şi îi ură noapte bună. Se străduise din răsputeri să nu plân¬gă. Plângea prea mult în ultimul timp. Era ruşinos, ştia, dar parcă nu se putea abţine; lacrimile veneau, uneori, dintr-un fleac şi nu putea face nimic să le stăvilească.

Podul mobil care ducea către Citadela lui Maegor era nepăzit. Pezevenghiul mutase majoritatea man¬tiilor aurii pe zidurile oraşului, şi cavalerii albi al Gărzii Regale aveau sarcini mai importante decât să o urmărească pe ea. Sansa putea să meargă oriunde voia, atâta vreme cât nu încerca să iasă din castel, dar ea nu voia să se ducă nicăieri.

Trecu şanţul secat, cu ţepuşele sale nemiloase de oţel, şi urcă scara îngustă de la poarta-ghilotină, dar când ajunse la uşa dormitorului ei nu suportă să intre. Pereţii camerei o făceau să se simtă prinsă în capcană; chiar şi cu fereastra larg deschisă i se părea că nu are aer.

Revenind la scară, Sansa urcă. Fumul întuneca stelele şi semiluna subţire, astfel că

acoperişul era întunecat şi înţesat de umbre. Totuşi, de aici putea vedea totul: turnurile înalte şi imensele fortificaţii ale Fortăreţei Roşii, labirintul de străzi al oraşului de dedesubt, la sud şi la vest râul ce curgea negru, golful dinspre est, coloanele de fum şi cenuşă, şi focuri, fo¬curi pretutindeni. Soldaţii mişunau pe zidurile ora¬şului ca nişte furnici cu torţe şi se îngrămădeau lângă pavezele ce răsăriseră din zidurile de apărare. Jos, lângă Poarta Noroiului, prin fumul purtat de vânt, putea distinge contururile nedesluşite ale celor trei catapulte, cele mai mari pe care le văzuse vreodată cineva, înălţându-se deasupra zidurilor cu mai bine de douăzeci de picioare. Totuşi, nimic din toate aces¬tea nu o făceau să fie mai puţin temătoare. Un junghi îi săgeta întregul trup, atât de ascuţit încât îi dădură lacrimile şi se strânse de burtă. Ar fi putut să cadă, dar o umbră se apropie pe neaşteptate şi degete pu¬ternice o apucară de mână şi o sprijiniră.

întinse mâna, sprijinindu-se de zid, zgâriind cu degetele piatra aspră.

- Lasă-mă, ţipă ea. Lasă-mă.

- Păsărică crede că are aripi, nu-i aşa? Sau ai de gând să ajungi schiloadă, ca fratele ăla al tău?

Sansa se zbătu.

- N-aş fi căzut. Numai că... m-ai luat prin surprin-dere, atâta tot.

- Vrei să spui că te-am speriat. Şi încă te sperii. Trase adânc aer în piept ca să se liniştească.

- Credeam că sunt singură... îşi feri privirea.

- Micuţa pasăre nu suportă nici acum să se uite la mine, nu-i aşa? Câinele o eliberă.

Dar ai fost destul de bucuroasă să-mi vezi faţa când te-a atacat gloata. Iţi aminteşti?

Sansa îşi amintea foarte bine. îşi amintea felul în care urlau, sângele care îi curgea pe obraz din locul unde o lovise piatra şi duhoarea de usturoi din res¬piraţia bărbatului care a încercat să o tragă jos de pe cal. Simţea şi acum pişcătura nemiloasă a acelor dege¬te pe încheietura mâinii, când şi-a pierdut echilibrul şi a fost gata să cadă.

Crezuse atunci că va muri, dar degetele i s-au contractat, toate deodată, şi bărbatul a răcnit ca un cal. Când mâna i-a căzut, o altă mână, mai puternică, a împins-o înapoi în şa.

Omul cu răsuflarea mirosind a usturoi era la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din braţ, dar mai erau şi alţii în preajmă, unii dintre ei cu ciomege în mâini. Câinele a sărit la ei, cu sabia, o pată de oţel care, învârtindu-se, lăsa în urma ei o pâclă roşie. Când s-au împrăştiat, fugind din faţa lui, băr¬batul a râs, cu chipul său ars, înfricoşător, transfigurat pentru o clipă.

Se forţă să se uite la acel chip acum, să se uite cu adevărat. Era doar amabil, şi o doamnă nu avea voie să uite niciodată de bunele maniere. Cicatricile nu sunt partea cea mai rea, nici măcar felul în care i se crispează gura. E vorba de ochii lui. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de plini de mânie.

- Eu... ar fi trebuit să vin latine după aceea, spuse ea şovăielnic. Să-ţi mulţumesc pentru... Pentru că m-ai salvat... Ai fost atât de curajos.

- Curajos? Râsul lui era un fel de mârâit. Un câine nu are nevoie de curaj ca să vâneze şobolani. Erau treizeci la unu şi

nici unul nu a îndrăznit să mă înfrunte.

Ura felul în care vorbea, mereu atât de aspru şi de furios.

- Iţi face plăcere să sperii oamenii?

- Nu, îmi face plăcere să-i omor. Gura i se crispa. Incruntă-te cât vrei, dar scuteşte-mă

de această falsă evlavie. Eşti progenitura unui lord. Să nu-mi spui că Lordul Eddard Stark de Winterfell n-a ucis niciodată pe nimeni.

- Asta era datoria lui. Nu-i plăcea niciodată.

- Aşa ţi-a spus el? Clegane râse din nou. Tatăl tău a minţit. Să ucizi e cel mai dulce lucru de pe lume. îşi scoase sabia lungă. Iată care e adevărul. Tatăl tău a aflat asta pe treptele Baelorului. Lord de Winterfell, Mână a Regelui, Străjer al Nordului, puternicul Ed¬dard Stark, descendent al unei linii de opt mii de ani... Dar sabia lui Ilyn Payne i-a trecut la fel prin gât, nu-i aşa? Iţi aminteşti cum a dansat când i-a căzut capul de pe umeri?

Sansa îşi strânse mâinile la piept, brusc înfrigurată.

- De ce eşti mereu atât de plin de ură? Iţi mulţumeam...

- De parcă aş fi unul dintre adevăraţii cavaleri, care îţi plac atât de mult, da. Care crezi că e rostul unul cavaler, fetiţo? Crezi că viaţa lui înseamnă doar să ia favoruri de la doamne şi să arate frumos, cu platoşă de aur? Rostul cavalerilor este să ucidă. Lipi tăişul sabiei sale lungi de gâtul ei, imediat sub ureche. Sansa simţea ascuţimea oţelului. Pe primul om l-am ucis la doisprezece ani. De atunci am pierdut şirul. Lorzi de seamă cu nume vechi, bogătaşi grăsani în¬veşmântaţi în catifea, cavaleri umflaţi de onoruri ca nişte băşici, da, şi femei şi copii - cu toţii sunt carne, iar eu sunt măcelarul. N-au decât să aibă pământuri şi zei şi aur.

N-au decât să aibă titluri. Sandor Clegane scuipă la picioarele ei, să-i arate părerea lui. Câtă

vreme eu am asta, adăugă el ridicând sabia de la gâtul ei, nu există om pe pământ de care trebuie să mă tem.

Cu excepţia fratelui tău, gândi Sansa, dar nu era atât de nechibzuită să spună asta. E un câine, întocmai aşa cum

spune. Un câine pe jumătate sălbatic, abject, care muşcă mâna ce încearcă să-l mângâie. Şi totuşi, va sfârteca fără milă pe oricine vrea să le facă rău stă¬pânilor lui.

- Nici măcar de oamenii de dincolo de râu? Atunci ochii lui Clegane se îndreptară

către focu¬rile îndepărtate.

- Toate aceste focuri. îşi vârî sabia în teacă. Numai laşii luptă cu foc.

- Lordul Stannis nu e un laş.

- Dar nu e nici bărbatul care a fost fratele lui. Robert nu a lăsat niciodată un lucru neînsemnat, cum ar fi un râu, să-i stea în cale.

- Ce vei face atunci când va trece?

- Voi lupta. Voi ucide. Voi muri poate.

- Nu ţi-e teamă? Zeii te-ar putea trimite în vreun iad îngrozitor pentru tot răul pe care l-ai făcut.

- Care rău? Râse. Care zei?

- Zeii care ne-au zămislit pe toţi.

- Toţi? zise el batjocoritor. Spune-mi, pasăre mică, ce fel de zeu face un monstru ca Pezevenghiul sau o nătângă precum fiica Doamnei Tanda? Dacă există zei, atunci ei au făcut oile pentru ca lupii să aibă ce mânca, şi pe cei slabi pentru ca oamenii puternici să se joace cu ei.

- Adevăraţii cavaleri îi apără pe cei slabi. Pufni.

- Nu există adevăraţi cavaleri, după cum nu există nici zei. Dacă nu te poţi apăra singur, mori sau fe-reşte-te din calea celor care pot. Oţelul ascuţit, braţele puternice, ele sunt cele care stăpânesc lumea, să nu îţi închipui vreodată că e altfel.

Sansa se îndepărtă de el.

- Eşti îngrozitor.

- Sunt sincer. Lumea e îngrozitoare. Acum zbori, pasăre mică, m-am săturat de ciripitul tău.

Fără cuvinte, fugi. Se temea de Sandor Clegane... Şi totuşi, o parte din ea îşi dorea ca Ser Dontos să aibă ceva din ferocitatea Câinelui. Exista zei, îşi spuse, şi exista adevăraţi cavaleri. Nu pot fi minciuni toate poveştile.

In noaptea aceea, Sansa visă din nou răzmeriţa. Gloata năvălea în jurul ei, ţipând, ca o fiară turbată cu mii de feţe. Oriîncotro se îndrepta, vedea chipuri transformate în măşti monstruoase, inumane. Plân¬gea şi le spunea că nu le-a făcut niciodată nici un rău, dar ei tot o trăgeau jos de pe cal. Nu, ţipa ea, nu, vă rog, nu, nu, dar nimeni nu-i dădea nici o

atenţie. Strigă după Ser Dontos, după fraţii ei, după tatăl ei mort şi după lupul ei mort, după

galantul Ser Loras, care îi dăduse cândva un trandafir roşu, dar nu veni nici unul. Strigă

după eroii din cântece, după Florian şi Ser Ryam Redwyne şi după Prinţul Aemon, Cava¬lerul Dragon, dar nimeni n-o auzea. Pe ea se căţărau femei, ca nişte nevăstuici, ciupind-o de picioare şi lovind-o în burtă, şi cineva o lovi în faţă şi îşi simţi dinţii sfărâmându-se. Pe urmă zări o sclipire lu¬minoasă de oţel. Cuţitul i se înfipse în pântece şi sfârtecă, sfârtecă, sfârtecă, până ce nu mai rămase ni¬mic din ea, decât zdrenţe lucitoare, ude.

Când se trezi, lumina palidă a dimineţii se povâr-nea prin ferestrele camerei sale, dar îi era greaţă şi o dureau oasele, de parcă n-ar fi dormit deloc. Pe coapse avea ceva lipicios.

Când dădu pătura la o parte şi văzu sângele, nu putu decât să-şi închipuie că visul ei a devenit, cine ştie cum, realitate. îşi aminti cuţitele din trupul ei, răsucindu-se şi sfârtecând.

Se zvârcoli, cuprinsă de oroare, lovind cu picioarele cearceafurile şi prăbuşindu-se pe podea, cu răsuflarea întretăiată, goală, plină de sânge şi speriată.

Dar cum stătea acolo ghemuită, pe mâini şi pe genunchi, înţelese.

- Nu, te rog, scânci Sansa, te rog, nu! Nu voia să i se întâmple asta acum, nu acum, nu aici, nu acum, nu acum, nu acum, nu acum.

Era înnebunită. Ridicându-se, sprijinită de stâlpul patului, se duse la lighean şi se spălă, îndepărtând tot sângele lipicios. Când fu gata, apa era roz de sânge. Când slujnicele o vor vedea, vor şti. Pe urmă îşi aminti de aşternuturi. Alergă la pat şi privi îngrozită pata roşie, întunecată, şi povestea pe care o spunea. Nu se putea gândi decât că trebuia să scape de ea, altfel vor vedea. Nu le putea lăsa să vadă, căci o vor căsători cu Joffrey şi o vor obliga să se culce cu el.

Inşfăcându-şi cuţitul, Sansa sfâşie cearceaful, tăind pata. Dacă mă întreabă despre gaură, ce le voi spune? Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Trase jos de pe pat cear¬ceaful sfâşiat, pe urmă pătura pătată. Va trebui să le ard. Adună dovezile, le îngrămădi în cămin, le înecă

în ulei din lampa de lângă pat şi le dădu foc. Pe urmă îşi dădu seama că sângele a trecut prin cearceaf în salteaua de pene, aşa că o strânse şi pe aceasta, dar era mare şi greoaie, incomod de mânuit. Sansa nu reuşi să pună decât jumătate din ea în foc. Era în genunchi, chinuindu-se să îndese salteaua în foc, când un fum gros, cenuşiu, izbucni în jurul ei, umplând camera, iar uşa se dădu la o parte şi o auzi pe ca¬merista ei icnind de spaimă.

In final, fu nevoie de trei slujitoare ca să o tragă la o parte. Şi totul s-a dovedit a fi în zadar. Aşter-nuturile erau arse, dar până când au ajuns s-o ia de acolo, coapsele îi erau din nou pline de sânge. Era ca şi cum trupul întreg o trădase în faţa lui Joffrey, desfăşurând o flamură purpurie a Lannisterilor în ochii întregii lumi.

Când focul se stinse, scoaseră afară salteaua pârlită, îndepărtară cea mai mare parte a fumului şi aduseră o cadă. Femeile intrau şi ieşeau, mormăind şi pri¬vind-o ciudat.

Umplură cada cu apă fierbinte, o îm-băiară, îi spălară părul şi îi dădură o bucată de pânză să

o poarte între picioare. Sansa se liniştise şi era ruşinată de nesăbuinţa ei. Fumul îi distrusese cea mai mare parte dintre haine. Una dintre femei se înde¬părtă şi se întoarse cu o cămaşă

de lână verde care era aproape pe măsura ei.

- Nu e la fel de frumoasă ca lucrurile tale, dar îţi va fi de folos, spuse femeia în timp ce o trăgea în jos peste capul Sansei. Pantofii n-au ars, aşa că nu va trebui, cel puţin, să

mergi la regină în picioarele goale.

Cersei Lannister îşi lua micul dejun când Sansa fu introdusă în budoarul ei.

- Poţi să iei loc, spuse regina binevoitoare. Ţi-e foame? Făcu semn spre masă. Avem terci, miere, lapte şi ouă fierte şi peşte prăjit.

La vederea mâncării, Sansa simţi că i se face greaţă. Avea un nod în stomac.

- Nu, mulţumesc, înălţimea Ta.

- Nu te învinovăţesc. Intre Tyrion şi Lordul Lan-nister, tot ceea ce mănânc are gust de scrum. Şi acum mai aprinzi şi tu focuri. Ce ai sperat să realizezi?

Sansa îşi coborî capul în pământ.

- Sângele m-a speriat.

- Sângele e pecetea condiţiei tale de femeie. Lady Catelyn ar fi putut să te pregătească. A fost prima ta înflorire, atâta tot.

Sansa nu se mai simţise niciodată atât de puţin înfloritoare.

- Doamna mea, mama mi-a spus, dar eu... am crezut că va fi altfel.

- Cum altfel?

- Nu ştiu. Mai puţin... Mai puţin murdar şi mai plin de vrajă.

Regina Cersei râse.

- Aşteaptă până la primul tău copil, Sansa. Viaţa unei femei e nouă părţi mizerie şi o parte magie, vei învăţa asta destul de curând... Şi părţile care par a fi magice devin adesea cele mai murdare dintre toate. Luă o sorbitură de lapte. Aşadar, acum eşti femeie. Ai cea mai vagă idee ce înseamnă asta?

A

- înseamnă că acum sunt gata pentru căsătorie, pentru a mă culca cu un bărbat, zise Sansa, şi pentru a-i dărui copii regelui.

Regina schiţă un zâmbet strâmb.

- O perspectivă care nu te mai ademeneşte, ca odinioară, îmi dau seama. N-am să te învinuiesc pen¬tru asta. Joffrey a fost întotdeauna dificil. Chiar şi naşterea lui... Am fost în chinurile facerii o zi şi ju¬mătate ca să-1 aduc pe lume. Nu-ţi poţi închipui durerea, Sansa.

Urlam aşa de tare încât mi-am ima¬ginat că Robert ar putea să mă audă din pădurea regilor.

- înălţimea Sa nu a fost cu tine?

- Robert? Robert era la vânătoare. Ăsta era obi¬ceiul lui. Ori de câte ori îmi venea sorocul, nobilul meu soţ fugea în pădure cu vânătorii şi cu câinii lui. Când se întorcea, îmi prezenta vreo piele sau vreun cap de cerb, iar eu îi prezentam un copil. Nu că aş fi vrut să

rămână, ia aminte. Il aveam pe Marele Maes-ter Pycelle, o armată de moaşe şi pe fratele meu. Când i-au spus lui Jaime că nu îi era îngăduit să intre în camera de naştere, a zâmbit şi a întrebat care dintre ei se oferea să-1 ţină la o parte. Mă tem că nici Joffrey nu-ţi va arăta mai mult devotament. Ai putea să-i mulţumeşti surorii tale pentru asta, dacă n-ar fi moartă.

Nu a fost niciodată în stare să uite acea zi de la Tri¬dent când ai văzut-o făcându-1 de ruşine, aşa că acum te ruşinează el în schimb. Totuşi, eşti mai puternică decât pari. Contez pe faptul că vei rezista la puţină umilinţă. Eu am rezistat. Poate că nu-1 vei iubi nici¬odată

pe rege, dar îi vei iubi copiii.

- Il iubesc din toată inima, zise Sansa. Regina oftă.

- Ai face mai bine să înveţi repede nişte minciuni noi. Lordul Stannis n-o s-o înghită

pe asta, ţi-o jur.

- Noul înalt Septon a spus că zeii nu-i vor îngădui niciodată Lordului Stannis să

învingă, fiindcă Joffrey este adevăratul rege.

Umbra unui zâmbet pâlpâi pe chipul reginei.

- Fiul legitim şi moştenitorul lui Robert. Deşi Joff plângea ori de câte ori Robert îl lua în braţe. înălţimii Sale nu îi plăcea asta. Bastarzii lui au gângurit întot-deauna vesel şi i-au supt degetul când 1-a vârât în guriţa lor umilă. Robert voia zâmbete şi veselie, întot¬deauna, aşa că s-a dus acolo unde le-a găsit, la prieteni şi la târfe. Robert voia să fie iubit. Fratele meu Tyrion suferă de aceeaşi boală. Tu vrei să fii iubită, Sansa?

- Toată lumea vrea să fie iubită.

- Văd că înflorirea nu te-a făcut mai deşteaptă, zise Cersei. Sansa, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc o fărâmă de înţelepciune femeiască în această zi deosebită. Dragostea înseamnă

otravă. O otravă dulce, da, dar tot te va ucide.

JON

Era întuneric în Trecătoarea Ţipătului. Versanţii imenşi de piatră ai munţilor ascundeau soarele în cea mai mare parte a zilei, astfel că mergeau în umbră, cu răsuflarea de oameni şi de cai răspândind aburi în aerul rece. Degetele de gheaţă ale iernii se prelin¬geau de pe stratul de zăpadă de deasupra în mici bălţi îngheţate care crăpau şi se spărgeau sub copitele cailor de luptă. Uneori zăreau câteva buruieni străbătând cu greu printre crăpăturile din stâncă sau câte-o pată de licheni palizi, dar iarbă nu era, şi acum se aflau mai sus de copaci.

Cărarea era pe cât de abruptă pe atât de îngustă, urcând agale, sus, tot mai sus. Acolo unde poteca era atât de

strâmtă încât cercetaşii erau nevoiţi să meargă într-un singur şir, Cavalerul Dalbridge prelua con¬ducerea, scrutând înălţimile în timp ce înainta, cu arcul său lung mereu la îndemână. Se spunea că avea ochii cei mai ageri din Rondul de Noapte.

Nălucă mergea neliniştit alături de Jon. La răs-timpuri, se oprea şi întorcea capul, cu urechile ciulite, de parcă ar fi auzit ceva în spatele lor. Jon nu credea că pisicile-năluci ar ataca oamenii vii dacă nu erau moarte de foame, dar îşi slăbi legătura Ghearei Lungi în teacă.

Un arc de stânci cenuşii, roase de vânt, marcau punctul cel mai înalt al defileului. De-aici drumul se lărgea, începându-şi lunga coborâre către valea Apei Laptelui. Qhorin anunţă

că se vor odihni aici până ce umbrele vor începe din nou să crească.

- Umbrele sunt prietenele oamenilor în negru, zise el.

Jon înţelese logica acestei afirmaţii. I-ar fi plăcut să călătorească pe lumină o vreme, să lase soarele strălucitor de munte să le încălzească mantiile şi să le alunge frigul din oase, dar nu îndrăzneau. Acolo unde fuseseră trei oameni de pază mai puteau fi şi alţii, aşteptând să sune alarma.

Şarpele Stâncilor se ghemui sub mantia lui de blană zdrenţuită şi adormi aproape instantaneu. Jon îşi împărţea carnea sărată de vită cu Nălucă, în timp ce Ebben şi cavalerul Dalbridge hrăneau caii. Qho¬rin Halfhand stătea cu spatele lipit de o stâncă, ascuţind tăişul sabiei cu mişcări lungi şi încete. Jon îl privi câteva clipe, pe urmă îşi făcu puţin curaj şi se duse la el.

- Stăpâne, spuse el, nu m-ai întrebat niciodată cum a mers. Cu fata.

- Nu sunt nici un stăpân, Jon Snow. Qhorin trecu piatra uşor peste oţel cu mâna sa cu două degete.

- Mi-a spus că Mance m-ar accepta, dacă aş fugi cu ea.

- Ţi-a spus adevărul.

- A pretins chiar că suntem rude. Mi-a spus o poveste...

despre Bael, bardul şi trandafirul de la Win-terfell. Aşa mi-a spus Şarpele Stâncilor.

întâmplător, cunosc cântecul. Mance îl cânta mai demult, când se întorcea din drumurile lui.

Avea o pasiune pentru muzica sălbaticilor. Da, şi pentru femeile lor.

- L-ai cunoscut?

- Toţi l-am cunoscut. Glasul îi era trist.

Au fost prieteni ca fraţii, îşi dădu Jon seama, şi acum sunt duşmani de moarte.

- De ce a dezertat?

- Pentru o târfă, zic unii, pentru o coroană, pre¬feră să creadă alţii. Qhorin verifică

tăişul sabiei cu buricul degetului. Lui Mance îi plăceau femeile, şi nu era omul care să plece uşor genunchiul, e adevărat. Dar a fost mai mult de atât. Iubea mai mult lumea sălbatică

decât iubea Zidul. Era în sângele lui. Era sălbatic din naştere, luat de copil, când nişte jefuitori au fost ucişi. Când a părăsit Turnul Umbrei, nu făcea decât să se întoarcă acasă.

- Era un cercetaş bun?

- Era cel mai bun dintre noi, răspunse Halfhand, şi în aceeaşi măsură şi cel mai rău.

Doar nebunii ca

Thoren Smallwood îi dispreţuiesc pe sălbatici. Sunt la fel de curajoşi ca noi. La fel de puternici, de ageri, de isteţi. Dar nu cunosc disciplina. Se numesc oameni liberi şi fiecare se consideră la fel de bun ca un rege şi mai înţelept decât un maester. Mance era la fel. N-a învăţat niciodată să se supună.

- Ca şi mine, zise Jon cu glas scăzut.

Ochii cenuşii, ageri, ai lui Qhorin văzură parcă direct prin el.

- Aşadar, ai lăsat-o să plece? Nu părea câtuşi de puţin surprins.

- Ştii?

- Acum. Spune-mi de ce ai cruţat-o. Era greu de explicat în cuvinte.

- Tatăl meu nu a decapitat niciodată un om. Spu¬nea că le era dator oamenilor pe care îi omora să-i privească în ochi şi să le asculte ultimele cuvinte. Şi, când m-am uitat în ochii Ygrittei, am... Jon îşi privea neajutorat mâinile. Ştiu că ne era duşman, dar nu avea nimic rău în ea.

- Nici ceilalţi doi.

- Era în joc viaţa noastră sau a lor, răspunse Jon. Dacă ne-ar fi văzut, dacă ar fi sunat din acel corn...

- Sălbaticii ne-ar fi vânat şi ne-ar fi ucis, foarte adevărat.

- Dar acum Şarpele Stâncilor are cornul şi am luat cuţitul şi securea lui Ygritte. Am lăsat-o în urmă, pe jos, neînarmată...

- Şi nu poate reprezenta un pericol, fu de acord Qhorin. Dacă aş fi avut nevoie de capul fetei, aş fi lăsat-o cu Ebben sau aş fi făcut treaba cu mâna mea.

- Atunci de ce mi-ai ordonat mie?

- Nu ţi-am ordonat, ţi-am spus să faci ce trebuia făcut şi te-am lăsat pe tine să

hotărăşti ce putea să însemne asta. Qhorin se ridică şi îşi vârî sabia lungă înapoi în teacă.

Când vreau să fie escaladat un munte, îl chem pe Şarpele Stâncilor. Dacă trebuie să înfig o săgeată în ochiul unui duşman, de partea cealaltă a unui câmp de luptă bătut de vânt, îl chem pe Cava¬lerul Dalbridge. Ebben poate să facă pe oricine să-şi dezvăluie secretele. Ca să conduci oamenii, trebuie să-i cunoşti, Jon Snow. Ştiu mai multe despre tine decât ştiam azi-dimineaţă.

- Şi dacă aş fi ucis-o? întrebă Jon

- Ar fi moartă şi te-aş cunoaşte mai bine decât înainte. Dar gata cu vorba. Ar trebui să

dormi deja. Avem drum lung de străbătut şi multe pericole de înfruntat. Vei avea nevoie de putere.

Jon nu-şi închipuia că somnul va veni uşor, dar ştia că Halfhand avea dreptate. Găsi un loc ferit de vânt, sub o

boltă în stâncă, şi îşi scoase mantia ca s-o folosească drept pătură.

- Nălucă, strigă el. Aici, la mine.

Dormea întotdeauna mai bine cu lupul mare, alb, lângă el. Mirosul lui îl liniştea şi blana lăţoasă îi aducea o căldură binevenită. Totuşi, de data aceasta, Nălucă nu făcu decât să-1 privească. Apoi se întoarse, ocoli caii şi dispăru cât ai clipi. Vrea să vâneze, gândi Jon.

Poate că erau capre în munţii aceştia. Pisicile-nă-luci trebuie să se hrănească cu ceva.

- Numai să nu încerci să prinzi o pisică, murmură el. Chiar şi pentru un lup străvechi asta ar fi peri¬culos, îşi trase mantia peste el şi se lungi sub stâncă.

Când închise ochii, visă lupi străvechi. Erau cinci, când ar fi trebuit să fie şase, şi erau împrăştiaţi, fiecare în altă parte. Fu cuprins de un sentiment dureros de singurătate, de deşertăciune. Pădurea era imensă şi rece, iar ei erau atât de mici, de pierduţi. Fraţii săi erau undeva, acolo, la fel şi sora lui, dar le pierduse urma. Se aşeză pe labe şi înălţă capul către cerul ce se întuneca, şi strigătul lui răsună prin pădure, un sunet prelung, singuratic şi trist.

Când sunetul pieri, ciuli urechile aşteptând un răspuns, dar singurul sunet era suspinul zăpezii, în bătaia vântului.

Jon?

Chemarea veni din spatele lui, mai dulce decât o şoaptă, dar puternică în acelaşi timp.

Poate un strigăt să fie tăcut? întoarse capul, căutându-şi fratele, cău¬tând din priviri o siluetă suplă, cenuşie, mişcându-se pe sub copaci, dar nu era nimic, doar...

Un copac al inimii. Răsărea parcă direct din piatră, cu rădăcinile palide ridicându-se, încolăcite, dintr-o miriadă de fisuri şi de crăpături subţiri ca firul de păr. Era subţire în comparaţie cu alţi copaci ai inimii pe care-i văzuse, doar un vlăstar, însă creştea sub ochii lui, îngroşându-şi ramurile în timp ce se întindeau către cer. Cu grijă, ocoli trunchiul alb, neted, până ce ajunse la chipul lui. Ochii roşii îl priveau.

Ochi fioroşi erau aceia, dar bucuroşi să-1 vadă. Copacul avea chipul fratelui său. Fratele lui avusese întot¬deauna trei ochi?

Nu întotdeauna, veni strigătul tăcut. Nu înainte de cioară.

Adulmecă scoarţa, simţi miros de lup, de copac şi de băiat, dar mai erau şi alte mirosuri, mirosul brun, bogat, al pământului cald şi mirosul cenuşiu, greu, de piatră şi de încă ceva, ceva îngrozitor. Moarte, ştia. Simţea miros de moarte. Se dădu înapoi, cu părul zburlit, şi îşi dezgoli colţii.

Nu-ţi fie teamă, îmi place pe întuneric. Nimeni nu te poate vedea, dar tu poţi să-i vezi.

Dar mai întâi tre¬buie să deschizi ochii. Vezi? Aşa. Şi copacul se aplecă şi îl atinse.

Şi, dintr-odată, era înapoi în munţi, cu labele adâncite într-un troian de zăpadă, pe marginea unei prăpăstii uriaşe. In faţa lui, Trecătoarea Ţipătului se deschidea într-un abis diafan şi valea lungă, în V, se întindea dedesubt ca o pătură, scăldată în toate cu¬lorile după-amiezii de toamnă.

Un imens zid albăstrui închidea un capăt al văii, strecurându-se printre munţi de parcă

i-ar fi dat la o parte şi, pentru o clipă, crezu că se visase înapoi la Castelul Negru. Pe urmă

îşi dădu seama că privea un râu de gheaţă, înalt de mii de metri. Sub acea stâncă rece, scânteietoare, se afla un lac mare, ale cărui ape adânci de cobalt oglindeau vârfurile acoperite de zăpadă care îl înconjurau. Jos, în vale, se aflau oameni, acum vedea, mulţi oameni, mii, o oaste imensă. Unii tăiau găuri mari în pământul pe jumătate îngheţat, în vreme ce alţii se pregăteau pentru război. Privi cum grupuri de călăreţi atacau un zid de apărare, călare pe cai cât nişte furnici. Sunetul bătăliei lor în¬scenate era foşnetul unor frunze de oţel, purtat uşor pe aripi de vânt. Tabăra lor nu era construită după nici un plan, nu vedea şanţuri, nici ţăruşi ascuţiţi, nici şiruri ordonate de călăreţi. Pretutindeni, răsăreau la întâmplare adăposturi rudimentare de pământ şi corturi de camuflaj, ca un vărsat de vânt pe faţa

pă¬mântului. Văzu căpiţe de fân dezlânate, simţi miros de capre şi de oi, văzu cai şi porci şi câini din belşug. Lujere de fum negru se ridicau dintr-o mie de focuri.

Aceasta nu e o armată, după cum nu este un oraş. Este un neam întreg adunat laolaltă.

Dincolo de lacul alungit, una dintre movile se mişcă. O privi mai atent şi văzu că nu era din pământ, ci era vie, o bestie greoaie, păroasă, cu un şarpe în loc de nas şi colţi mai mari decât ai celui mai mare mistreţ care existase vreodată. Iar făptura care călărea era şi ea uriaşă, disproporţionată, având picioare şi şolduri prea late ca să fie bărbat.

Pe urmă, un val neaşteptat de frig îi făcu blana să se zburlească, iar aerul fremăta de sunetul aripilor. Când ridică ochii la vârfurile albe ca gheaţa ale munţilor de deasupra, o umbră se ridică din cer, plum-burie. Un ţipăt ascuţit brazdă văzduhul. Zări aripi al-bastre-cenuşii, larg desfăcute, acoperind soarele...

- Nălucă, strigă Jon, ridicându-se în capul oase¬lor. Simţea şi acum ghearele, durerea.

Nălucă, la mine!

Ebben apăru dintr-odată, îl înhaţă de păr şi îl scutură.

- Linişte! Vrei să aduci sălbaticii asupra noastră? Ce-i cu tine, băiete?

- Un vis, răspunse Jon abia şoptit. Eram Nălucă, eram pe marginea muntelui, privind în jos la un râu îngheţat, şi ceva m-a atacat. O pasăre, un vultur cred...

Cavalerul Dalbridge zâmbi:

- In visele mele sunt mereu femei frumoase. Aş vrea să visez mai des.

Qhorin veni lângă ei.

- Un râu îngheţat, zici?

- Apa Laptelui porneşte de la un lac mare de la picioarele unui gheţar, interveni Şarpele Stâncilor.

- Era un copac cu chipul fratelui meu. Sălbaticii... erau mii, mai mulţi decât am ştiut vreodată că există. Şi uriaşi călărind pe mamuţi. După felul cum se trans-formase

lumina, Jon socoti că dormise patru sau cinci ore. Capul îl durea, la fel şi ceafa, acolo unde ghearele îi sfâşiaseră carnea. Dar asta s-a întâmplat în vis.

- Spune-mi tot ce-ţi aminteşti, de la început până la sfârşit, zise Qhorin Halfhand.

Jon era nedumerit.

- A fost doar un vis.

- Un vis de lup, spuse Halfhand. Craster i-a spus Lordului Comandant că sălbaticii se adună lângă un izvor al Apei Laptelui. Poate de aceea ai visat. Sau poate că ai văzut ce ne aşteaptă peste câteva ore. Spune-mi.

Se simţea pe jumătate nebun să le vorbească lui Qhorin şi celorlalţi cercetaşi despre asemenea lucruri, dar făcu aşa cum i s-a ordonat. Totuşi, nici unul din¬tre fraţii în negru nu râse. Când termină, nici măcar Cavalerul Dalbridge nu mai zâmbea.

- Om-fiară? întrebă Ebben cu înverşunare, uitân-du-se la Halfhand.

Se refera la vultur? se întrebă Jon, Sau la mine? Oamenii-fiare şi oamenii-lupi aparţineau poveştilor Bătrânei Nan, nu acestei lumi în care trăise toată viaţa. Cu toate acestea, aici, în acest ţinut sălbatic şi mohorât de piatră şi de gheaţă, nu era greu de crezut.

- Se ridică vânturile reci. Şi Mormont se temea de ele. Benjen Stark a simţit şi el asta.

Morţii umblă şi copacii au ochi din nou. De ce să ne împotrivim când vine vorba de oameni-lupi şi de uriaşi?

- Asta înseamnă că şi visele mele sunt adevărate? întrebă Cavalerul Dalbridge. Lordul Snow poate să-şi păstreze mamuţii. Eu vreau femeile mele.

- Bărbat şi copil, am slujit Rondul şi am călătorit mai departe ca oricine, zise Ebben.

Am văzut oasele uriaşilor şi am auzit multe poveşti stranii, dar gata. Vreau să-i văd cu ochii mei.

- Ai grijă să nu te vadă ei pe tine, Ebben, zise Şarpele Stâncilor.

Nălucă nu îşi făcu apariţia când porniră din nou la drum. Umbrele acopereau deja cărarea şi soarele cobora cu iuţeală către zimţatele piscuri gemene pe care cercetaşii le numeau Vârful Furcii. Dacă visul e adevărat... Il speria numai gândul. Oare vulturul l-a rănit pe Nălucă, sau l-a aruncat de pe stâncă? Şi ce era cu acel copac cu chipul fratelui său, care mirosea a moarte şi a întunecime?

Ultima rază de soare dispăru în spatele Vârfului Furcii. întunericul puse stăpânire pe Trecătoarea Ţipătului. Se făcu parcă mai frig, aproape dintr-odată. Nu mai urcau. De fapt, drumul începuse să coboare, deşi deocamdată nu abrupt. Era presărat cu crengi, cu bolovani sfărâmaţi şi cu mormane de pietre răsturnate. In curând va fi întuneric, şi încă nici urmă de Nălucă. Jon era sfâşiat, dar nu îndrăznea să-şi strige lupul străvechi, aşa cum i-ar fi plăcut.

Ar putea să audă şi alte fiinţe.

- Qhorin, îl strigă Cavalerul Dalbridge cu glas scăzut. Acolo. Uite.

Vulturul era cocoţat pe creasta unei stânci, nu prea departe, deasupra lor, profilându-se pe cerul întune¬cat. Am mai văzut şi alţi vulturi, gândi Jon. Nu trebuie să fie cel pe care l-am visat.

Oricum, Ebben i-ar fi trimis o săgeată, dar cava¬lerul îl opri.

- Pasărea e departe de bătaia arcului.

- Nu-mi place să ne urmărească. Cavalerul ridică din umeri:

- Nici mie, dar n-o poţi opri. N-ai face decât să iroseşti o săgeată bună.

Qhorin rămase în şa, urmărind pasărea cu atenţie vreme îndelungată.

- Mergem mai departe, spuse el într-un sfârşit. Cercetaşii îşi reluară coborârea.

Nălucă, îi venea lui Jon să strige, unde eşti? Era pe cale să-i urmeze pe Qhorin şi pe ceilalţi când zări o străfulgerare de alb între doi bolovani. O pată de zăpadă veche, gândi el,

până ce văzu că se mişcă. Sări brusc de pe cal. Când îngenunche, Nălucă îşi înălţă capul.

Gâtul îi sclipea, ud, dar nu scoase nici un sunet când Jon întinse mâna să-1 atingă. Ghearele sfâşiaseră prin blană şi prin carne, o cărare însângerată, dar pa-sărea nu reuşise să-1 apuce de gât.

Qhorin Halfhand stătea deasupra lui.

- Cât e de grav?

Ca răspuns, parcă, Nălucă se ridică anevoie în picioare.

- Lupul străvechi e puternic, spuse cercetaşul. Ebben, apă. Şarpe al Stâncilor, plosca ta cu vin. Ţine-1 nemişcat, Jon.

Spălară împreună sângele închegat de pe blana lupului străvechi. Nălucă se zbătu şi-şi dezveli dinţii când Qhorin turnă vinul în rănile roşii, zdrenţuite, pe care i le lăsase vulturul,

dar Jon îl îmbrăţişa, şoptin-du-i vorbe de alinare, şi curând lupul se linişti. Pe când sfârtecau o fâşie din mantia lui Jon ca să-i lege rănile, bezna se instalase. Doar pulberea de stele făcea să se deosebească negrul cerului de negrul pietrei.

- Mergem înainte? vru să ştie Şarpele Stâncilor. Qhorin se duse la calul lui de luptă.

- înapoi, nu înainte.

- înapoi? Jon era nedumerit.

- Vulturii au ochi mai ageri decât oamenii. Sun¬tem urmăriţi. Aşa că acum fugim.

Halfhand îşi înfă¬şură o eşarfă neagră în jurul feţei şi sări în şa.

Ceilalţi cercetaşi schimbară o privire, dar nici unul nu se gândi să se împotrivească.

Unul câte unul, încălecară şi îşi întoarseră caii.

- Nălucă, haide, strigă el, şi lupul îl urmă, o umbră palidă mişcându-se în noapte.

Călătoriră noaptea întreagă, orbecăind, pe cărarea întortocheată şi peste întinderile de pământ crăpat. Vântul bătea tot mai puternic. Uneori era atât de întuneric încât

descălecau şi mergeau mai departe pe jos, fiecare ducându-şi calul. O singură dată, Ebben a sugerat că

nişte torţe le-ar putea fi de folos, dar Qhorin a spus:

- Fără foc.

Şi cu asta discuţia s-a încheiat.

Ajunseră la podul de piatră din vârf şi începură să coboare din nou. Undeva, în întuneric, o pisică-nă-lucă urla, cuprinsă de furie, iar sunetul se lovi de pietre, de parcă zeci de alte pisici îi dădeau răspuns. Jon a avut la un moment dat impresia că vede o pereche de ochi strălucitori deasupra, pe o platformă de piatră, ca două uriaşe luni pline.

In ceasul negru dinaintea răsăritului, se opriră să lase caii să se adape şi să-i hrănească

fiecare cu câte o mână de ovăz şi cu câte un smoc sau două de fân.

- Nu suntem departe de locul unde au murit sălbaticii, zise Qhorin. De aici, un om poate să ţină la distanţă o sută. Omul potrivit. Se uită la Cavalerul Dalbridge.

Cavalerul îşi plecă fruntea.

- Fraţilor, lăsaţi-mi atâtea săgeţi de câte vă puteţi lipsi. îşi mângâie arcul lung. Şi vedeţi să-i daţi calului meu un măr când ajungeţi acasă. Il merită, bietul animal.

Rămâne să moară, înţelese Jon. Qhorin îl îmbărbăta pe cavaler bătându-1 pe braţ cu mâna înmănuşată.

- Dacă vulturul coboară să arunce o privire asu¬pra ta...

- ... îi vor creşte câteva pene noi.

Ultimul lucru pe care Jon îl văzu din Cavalerul Dalbridge fu spatele, în timp ce acesta urca pe cărarea îngustă, către înălţimi.

Când se crăpă de ziuă, Jon privi cerul fără nori şi văzu o pată mişcându-se pe întinderea albastră. Eb¬ben o văzu şi el, dar Qhorin îi spuse să tacă.

- Ascultă.

Jon îşi ţinu respiraţia şi auzi. Hăt, departe, che¬marea unui corn de vânătoare răsuna în munţi.

- Şi acum, vin, zise Qhorin.

TYRION

Pod îl îmbrăcă într-o tunică de pluş de culoarea stacojie a Lannisterilor şi îi aduse lanţul ceremonial. Tyrion îl lăsă pe masa de lângă pat. Surorii lui îi displăcea să i se aducă

aminte că era Mâna Regelui, şi nu voia să aţâţe şi mai mult relaţia dintre ei.

Varys îl ajunse din urmă când traversa curtea.

- Stăpâne, spuse el gâfâind puţin. Ai face bine să citeşti asta îndată. Ii întinse, cu o mână moale şi albă, un pergament.

- Un raport din nord.

- Veşti bune sau proaste? întrebă Tyrion.

- Asta nu pot eu să judec.

Tyrion desfăşură pergamentul. Trebuia să-şi mi-jească ochii ca să poată citi cuvintele, în curtea lu¬minată de torţe.

- Zeii fie îndurători, spuse el cu glas şoptit. Amândouă.

- Mă tem că da, stăpâne. E atât de trist... Atât de dureros de trist. Şi ei atât de tineri şi de nevinovaţi.

Tyrion îşi aminti cum au urlat lupii când a căzut băiatul Stark. Mă întreb, oare acum urlă? Ai mai spus cuiva? întrebă el.

- Deocamdată nu, deşi, desigur, trebuie. Rulă scrisoarea.

- Am să-i spun surorii mele. Voia să vadă cum va primi vestea. îşi dorea asta foarte mult.

Regina era deosebit de încântătoare în seara aceea. Purta o rochie cu decolteu adânc, din catifea verde închis care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Părul auriu îi cădea peste umerii dezgoliţi, iar în jurul taliei purta un cordon împletit, bătut cu smaralde. Tyrion aşteptă până ce fu poftit să se aşeze şi fu servit cu o cupă de vin înainte de a-i întinde scrisoarea. Nu scoase nici un cuvânt. Cersei îl privi cu inocenţă printre gene şi îi luă

pergamentul din mână.

- Sper că eşti mulţumită, spuse el în timp ce ea citea. Il voiai mort pe acel băiat Stark.

Cersei făcu o mutră acră.

- Jaime a fost cel care 1-a aruncat de la fereastra aceea, nu eu. Din dragoste, a spus, de parcă asta mi-ar fi făcut plăcere. A fost un lucru necugetat şi, în plus, periculos, dar când a stat vreodată dragul nostru frate să se gândească?

- Băiatul te-a văzut pe tine, sublinie Tyrion.

- Era copil. Aş fi putut să-1 ameninţ să păstreze tăcerea. Privi gânditoare scrisoarea.

De ce trebuie să suport acuzaţii de fiecare dată când vreun Stark se înţeapă în deget? A fost mâna lui Greyjoy, eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

- Să sperăm că Lady Catelyn crede asta. Făcu ochii mari.

- N-ar îndrăzni...

să-1 ucidă pe Jaime? De ce nu? Tu ce ai face dacă Joffrey şi Tommen ar fi omorâţi?

- încă o am pe Sansa, afirmă regina.

- încă o avem pe Sansa, o corectă el, şi am face bine să avem grijă de ea. Acum, unde e cina pe care mi-ai promis-o, dulce surioară?

Cersei pregătise o masă gustoasă, asta nu putea fi

A

contestat. începură cu o supă cremoasă de castane, crutoane fierbinţi şi verdeţuri garnisite cu mere şi ananas. Urmară plăcintele de mreană, şunca unsă cu miere, morcovii în unt, fasolea albă cu slănină şi lebăda prăjită umplută cu ciuperci şi stridiile. Tyrion era excesiv de curtenitor, îi oferea surorii sale porţiile cele mai alese din fiecare fel şi avea grijă

să mănânce numai ce mânca ea. Nu că s-ar fi gândit cu adevărat că ea l-ar otrăvi, dar nu strica niciodată să fie prudent.

îşi dădea seama că vestea despre copiii Stark o întristase.

- N-am primit nici un mesaj de la Podul Amar? întrebă ea nelinişştită în timp ce înfigea o bucăţică de măr în vârful pumnalului, mâncând-o cu muşcături mici şi delicate.

- Nici unul.

- N-am avut niciodată încredere în Degeţel. Pen¬tru bani destui, s-ar duce la Stannis într-o clipită.

- Stannis Baratheon e al naibii de cinstit ca să cumpere oameni. Nici nu ar fi un stăpân comod pen¬tru cei de teapa lui Petyr. Războiul acesta a făcut câteva tovărăşii ciudate, sunt de acord, dar ăştia doi? Nu.

Tăind câteva felii din bucata de şuncă, Cersei spuse:

- Doamnei Tanda trebuie să-i mulţumim pentru porc.

- Un semn de iubire?

- O mită. Cere permisiunea să se întoarcă la cas¬telul ei. A ta, cât şi a mea. Bănuiesc că se teme că o vei aresta pe drum, aşa cum ai făcut cu Lordul Gyles.

- Intenţionează să fugă cu moştenitorul la tron? Tyrion îi servi surorii sale o bucată de şuncă şi îşi luă şi el una. Aş prefera să rămână. Dacă vrea să se simtă în siguranţă, spune-i să-şi aducă garnizoana de la Stokeworth. Toţi oamenii pe care îi are.

- Dacă avem atât de mare nevoie de oameni, de ce ţi-ai trimis de-aici barbarii?

O anumită ţâfnă se furişase în glasul lui Cersei.

- A fost cea mai bună întrebuinţare pe care am putut să le-o dau, îi spuse el cu sinceritate. Sunt răboinici fioroşi, dar nu sunt soldaţi. Intr-o luptă convenţională, disciplina este mai importantă decât curajul. Ne-au făcut deja mai mult bine în pădurea regelui decât ne-ar fi făcut vreodată pe zidurile oraşului.

In timp ce era servită lebăda, regina îl întrebă despre conspiraţia Oamenilor cu Coarne.

Părea mai mult deranjată decât speriată.

- De ce suntem pedepsiţi cu atâţia trădători? Ce rău le-a făcut vreodată Casa Lannister acestor ticăloşi?

- Nici unul, răspunse Tyrion, dar se gândesc că sunt de partea învingătoare... ceea ce-i face nu numai trădători, dar şi proşti.

- Eşti sigur că i-ai găsit pe toţi?

- Aşa spune Varys. Lebăda era prea grea pentru gustul lui.

Pe fruntea palidă a lui Cersei apăru o cută, între acei ochi încântători.

- Te încrezi prea mult în eunucul ăla.

- Mă slujeşte bine.

- Sau aşa te-a făcut să crezi. Ţi se pare că eşti singurul căruia îi şopteşte la ureche? Ne dă fiecăruia dintre noi suficient cât să ne convingă că fără el suntem lipsiţi de ajutor. A jucat acelaşi joc şi cu mine, când m-am căsătorit cu Robert. Ani de zile am fost convinsă că nu am prieten mai devotat la curte, dar acum... Ii cercetă faţa o clipă. Spune că vrei să i-1 iei lui Joffrey pe Câine.

Lua-l-ar naiba pe Varys.

—Am nevoie de Clegane pentru treburi mult mai importante.

- Nimic nu este mai important decât viaţa regelui.

- Viaţa regelui nu e în primejdie. Joff îl va avea pe bravul Ser Osmund să-1 păzească, şi pe Meryn

Trant. Nu sunt buni pentru nimic altceva. Am nevoie de Balon Swann şi de Câine să

conducă misiunile, ca să fim siguri că Stannis nu pune nici un picior pe malul dinspre noi al Apei Negre.

- Jaime ar putea conduce personal misiunile.

- De la Riverrun? Asta e o misiune pe cinste.

- Joff e doar un copil.

- Un copil care vrea să ia parte la acest război şi, o dată în viaţă, a dat dovadă de puţină înţelepciune. N-am de gând să-1 arunc în mijlocul luptei, dar tre¬buie să fie văzut.

Oamenii luptă mai aprig pentru un rege care îşi riscă viaţa alături de ei decât pentru unul care se ascunde după fustele mamei.

- Are treisprezece ani, Tyrion.

- Ţi-1 aminteşti pe Jaime la treisprezece ani? Dacă vrei ca băiatul să fie fiul tatălui său, lasă-1 să joace rolul. Joff poartă cea mai bună armură pe care aurul o poate cumpăra şi va avea tot timpul zeci de mantii aurii în jurul lui. Dacă oraşul pare a fi în cel mai mic pericol de a cădea, voi cere să fie escortat îndată înapoi la Fortăreaţa Roşie.

Crezuse că asta ar putea s-o liniştească, dar nu văzu nici un semn de mulţumire în ochii aceia verzi.

- Va cădea oraşul?

- Nu. Dar dacă va cădea, roagă-te să putem păstra Fortăreaţa Roşie suficient de mult ca nobilul nostru tată să ne vină în ajutor.

- Tu m-ai minţit şi altă dată, Tyrion.

- întotdeauna din motive întemeiate, dulce su¬rioară. Vreau între noi relaţii prieteneşti la fel de mult ca tine. Am decis să-1 eliberez pe Lordul Gyles. Il cruţase pe Gyles doar pentru acest gest. I1 poţi avea înapoi şi pe Ser Boros Blount.

Regina strânse din buze.

- Ser Boros poate să putrezească la Rosby, zise ea, dar Tommen...

- ... rămâne unde este. E mai apărat sub protecţia Lordului Jacelyn decât ar fi fost vreodată cu Lordul Gyles.

Slujitorii luară lebăda, aproape neatinsă. Cersei făcu semn să se aducă desertul.

- Sper că-ţi plac tartele cu mure.

- îmi plac toate felurile de tarte.

- O, ştiam asta de mult. Ştii de ce e atât de peri¬culos Varys?

- Acum dezlegăm şarade? Nu.

- Nu are penis.

- Nici tu nu ai. Şi nu-i aşa ca urăşti asta, Cersei?

- Poate că sunt şi eu periculoasă. Tu, pe de altă parte, eşti cel mai mare nătărău dintre toţi bărbaţii. Viermele ăla dintre picioare gândeşte pentru tine ju¬mătate din timp.

Tyrion îşi linse firimiturile de pe degete. Nu-i plăcea zâmbetul surorii sale.

- Da, şi în clipa asta viermele meu se gândeşte că poate ar fi timpul să plec.

- Nu eşti în apele tale, frăţioare? Se aplecă, pri-vindu-1 cu atenţie. Dintr-odată pari oarecum tulburat.

- Tulburat? Tyrion aruncă o privire spre uşă. I se părea că a auzit ceva afară. începea să regrete că a venit aici neînsoţit.

Nu te-ai arătat niciodată prea interesată de penisul meu până acum.

- Penisul tău nu mă interesează atât de mult cât mă interesează în ce îl înfigi. Nu mă

bazez pe eunuc în toate, aşa cum faci tu. Am propriile mele căi de a obţine informaţii... In special informaţii pe care oamenii nu vor să le ştiu.

- Ce vrei să spui?

- Doar atât: Târfuliţa ta e în mâinile mele. Tyrion întinse mâna după cupa cu vin, trăgând

de timp să-şi adune gândurile.

- Credeam că bărbaţii sunt mai pe placul tău.

- Eşti un omuleţ atât de nostim. Spune-mi, cu asta te-ai căsătorit până acum? Când el nu răspunse nimic, Cersei râse, zicând: Tata va fi extrem de uşurat.

îşi simţea stomacul de parcă ar fi fost plin de ţipari. Cum o găsise pe Shae? Il trădase Varys? Sau toate măsurile de precauţie fuseseră distruse de nerăb¬darea lui în noaptea în care a mers direct la castel?

- De ce ţi-ar păsa pe cine aleg să-mi încălzească patul?

- Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, răspunse ea. Ai complotat împotriva mea încă din ziua în care ai venit la Debarcaderul Regelui. Ai vân-dut-o pe Myrcella, l-ai furat pe Tommen şi acum unelteşti ca Joff să fie ucis. Il vrei mort ca să poţi să fii tu stăpân, prin Tommen.

Ei bine, nu pot spune că ideea nu e tentantă.

- E o nebunie, Cersei. Stannis va fi aici în câteva zile. Ai nevoie de mine.

- Pentru ce? Pentru marea ta vitejie în luptă?

- Mercenarii lui Bronn nu vor lupta niciodată fără mine, minţi el.

- O, eu cred că da. Iţi iubesc aurul, nu inteligenţa diabolică. Dar nu te teme, nu vor rămâne fără tine, n-am să spun că nu m-am gândit din când în când să-ţi tai gâtul, dar Jaime nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

- Şi târfa? Nu voia să-i spună pe nume. Dacă aş putea s-o conving că Shae nu înseamnă nimic pentru mine, poate...

- Va fi tratată cu blândeţe atâta timp cât fiii mei nu păţesc nimic rău. Dar dacă Joff va fi omorât sau dacă Tommen cade în mâinile duşmanilor noştri, târfuliţa ta va muri în chinuri mai mari decât îţi poţi închipui. -

Chiar crede că am de gând să-mi ucid propriul nepot.

- Băieţii sunt în siguranţă. Drept ce fel de om mă iei?

- Unul mic şi strâmb.

Tyrion privi drojdiile de pe fundul cupei sale de vin. Ce ar face Jaime în locul meu?

Ar ucide-o pe căţea, cel mai probabil, şi s-ar gândi la consecinţe după aceea. Dar Tyrion nu avea o sabie aurită, nici priceperea să o mânuiască. Il plăcea furia nesăbuită a fratelui său, dar nobilul lor tată era cel pe care trebuia să caute să-1 depăşească. Piatră, trebuie să fiu de piatră, trebuie să fiu Castelul de Piatră, aspru şi neclintit. Dacă nu trec acest test, va trebui să

caut de bunăvoie cea mai apropiată menajerie.

- După câte ştiu, ai omorât-o deja, spuse el.

- Vrei s-o vezi? M-am gândit că s-ar putea să vrei. Cersei traversă camera şi dădu la o parte o uşă grea de stejar. Aduceţi târfa fratelui meu.

Fraţii lui Ser Osmund, Osney şi Osfryd, erau ca două boabe de mazăre din aceeaşi păstaie, bărbaţi înalţi, cu nasuri coroiate, cu părul negru şi cu zâmbete crude. Fata atârna între ei, cu ochi mari şi albi pe faţa-i întunecată. Din buza spartă îi şiroia sângele şi prin veşmintele sfâşiate Tyrion îi vedea vânătăile. Mâinile îi erau legate cu sfoară şi îi puseseră

un căluş în gură, ca să nu poată vorbi.

- Ai spus că nu va păţi nimic.

- S-a împotrivit. Spre deosebire de fraţii săi, Osney Kettleblack era proaspăt bărbierit, astfel că zgârie¬turile se vedeau desluşit pe obrazul lui ras.

- Fata asta are gheare de pisică-nălucă.

- Vânătăile se vindecă, spuse Cersei pe un ton plictisit. Târfa va trăi. Atâta timp cât trăieşte Joff.

Lui Tyrion îi venea să râdă de ea. Ar fi fost drăguţ, foarte, foarte drăguţ, dar ar fi dat jocul în vileag. Ai pierdut, Cersei, iar aceşti Kettleblack sunt nişte nătărăi chiar mai mari decât susţinea Bronn. Nu trebuia decât să rostească acele cuvinte.

In schimb, privi chipul fetei şi spuse.

- Juri că o vei elibera după război?

- Dacă-1 eliberezi pe Tommen, da. Se ridică în picioare.

- Atunci păstraţi-o, dar păstraţi-o teafără. Dacă aceste animale cred că se pot folosi de ea... Ei bine, scumpă surioară, lasă-mă să constat că o balanţă se înclină în două părţi.

Vorbea pe un ton calm, egal, nepăsător, căutase glasul tatălui său şi îl găsise. Orice i se întâmplă ei i se întâmplă şi lui Tommen, şi asta include şi bătăile şi violurile. Dacă mă

consideră un asemenea monstru, voi juca pentru ea acest rol.

Cersei nu se aşteptase la asta.

- N-ai îndrăzni.

Tyrion se strădui să zâmbească, încet şi rece. Unul verde, unul negru, ochii lui o batjocoreau.

- Să îndrăznesc? O voi face eu însumi.

Mâna surorii sale zbură spre faţa lui, dar el o prinse de încheietură şi o îndoi până când Cersei ţipă. Osfryd se apropie în apărarea ei.

- încă un pas şi îi rup mâna, îl avertiză piticul. Bărbatul se opri. Iţi aduci aminte când ţi-am spus că nu mă vei mai lovi niciodată, Cersei? O trânti la podea şi se întoarse la cei trei Kettleblack. Dezlegaţi-o şi scoateţi-i căluşul ăla.

Sfoara fusese strânsă atât de tare încât să-i opreas¬că sângele să curgă spre mâini.

Ţipă de durere când circulaţia reveni. Tyrion îi masă degetele cu blândeţe, până ce fata începu din nou să simtă.

- Dulceaţa mea, spuse el, trebuie să fii curajoasă. Regret că ţi-au făcut rău.

- Ştiu că mă vei elibera, stăpâne.

- Te voi elibera, promise el, iar Alayaya se aplecă şi-1 sărută pe frunte. Buzele ei crăpate lăsară o dâră de sânge pe fruntea lui. Un sărut însângerat e mai mult decât merit, gândi Tyrion. N-ar fi păţit niciodată nimic dacă nu eram eu.

Avea încă urme de sânge când privi în jos la regină.

- Nu mi-ai plăcut niciodată, Cersei, dar eşti pro¬pria mea soră, aşa că nu ţi-am făcut nici un rău. Tu ai pus capăt acestui lucru. Te voi face să suferi pentru asta. încă nu ştiu cum, dar lasă-mi timp. Va veni o zi când te vei considera apărată şi fericită şi, dintr-o dată, bucuria ta se va face scrum şi vei şti că datoria e plătită. In război, îi spusese cândva tatăl

său, bătălia s-a terminat în clipa în care o armată se împrăştie şi fuge. Nu contează că sunt la fel de numeroşi cum erau cu o clipă înainte, încă înarmaţi şi îmbrăcaţi în armuri, odată ce au fugit din faţa ta, nu se vor mai întoarce să lupte. Aşa era cu Cersei.

- Ieşi afară! fu singurul răspuns pe care-1 putu ea găsi. Piei din faţa mea!

Tyrion se înclină.

- Noapte bună, atunci. Şi vise plăcute.

Se îndreptă înapoi către Turnul Mâinii, cu capul plesnindu-i, de parcă ar fi fost călcat de o mie de picioare în armuri. Ar fi trebuit sa-mi dau seama că asta urmează din clipa în care m-am furişat prin spatele dulapului Chatayei. Probabil că nu a vrut să-şi dea seama.

Picioarele îl dureau tare când termină de urcat. Il trimise pe Pod după o carafă cu vin şi intră

în dormitorul său.

Shae stătea cu picioarele încrucişate pe patul cu baldachin, goală, doar cu un lanţ de aur legănându-i-se deasupra sânilor, un şir din mâini aurii înlănţuite, fiecare strângând-o pe următoarea.

Tyrion nu se aşteptase s-o vadă.

- Ce faci aici?

Râzând, Shae mângâie lanţul.

- Voiam nişte mâini pe sânii mei..., dar mâinile astea mici, de aur, sunt reci.

Pentru o clipă, nu ştiu ce să spună. Cum îi putea spune că o altă femeie încasase bătaia destinată ei şi ar putea foarte bine să moară în locul ei, dacă Joff are ghinionul să fie doborât în luptă? îşi şterse sângele Alayayei de pe frunte cu podul palmei.

- Lady Lollys...

- Doarme. Nu vrea altceva decât să doarmă, vaca. Doarme şi mănâncă. Uneori adoarme în timp ce mănâncă. Mâncarea cade sub pături şi se rostogoleşte peste ea şi eu trebuie s-o spăl. Se strâmbă cu dezgust. Doar şi-au făcut mendrele cu ea.

- Mama ei spune că e bolnavă.

- Are un prunc în burtă, atâta tot.

Tyrion îşi roti privirea prin încăpere. Toate pă¬reau la locul lor. Cum ai intrat? Arată-

mi uşa secretă. Ridică din umeri.

- Lordul Varys m-a obligat să port o glugă, n-am putut vedea, doar... într-un anume loc am reuşit să arunc un ochi la podea, pe sub glugă. Erau numai pietre, ştii, din acelea care compun o imagine.

- Un mozaic? Shae încuviinţă.

- Erau roşii şi negre. Cred că imaginea era un dragon. In rest, totul era în întuneric.

Am coborât o scară şi am mers mult timp până ce m-a răsucit. Ne-am oprit o dată ca el să

deschidă o poartă de fier. Pe urmă am urcat încă o scară, cu un tunel în vârf. A trebuit să mă

aplec şi cred că Lordul Varys mergea târâş.

Tyrion făcu un tur al camerei. Unul dintre sfeş¬nice părea desfăcut. Se ridică pe vârfuri şi încercă să-1 întoarcă. Se roti încet, frecându-se de peretele de piatră. Când îl întoarse cu susul în jos, capătul de lumânare căzu. Paiele împrăştiate pe piatra rece nu păreau deranjate în nici un fel.

- Stăpânul nu vrea să se culce cu mine? întrebă Shae.

- Intr-o clipă. Tyrion deschise dulapul şi azvârli hainele, apoi împinse scândura din spate. Ceea ce funcţiona într-un bordel putea funcţiona la fel de bine şi într-un castel... Dar nu, lemnul era solid, de ne¬clintit. O piatră de lângă bancheta de la fereastră îi atrase privirea, dar toate zgâlţâielile şi îmbrâncelile fură în zadar. Se întoarse în pat, frustrat şi supărat.

Shae îi desfăcu pantalonii şi îi trase braţele în jurul gâtului ei.

- Ai umeri tari ca nişte pietre, murmură ea. Gră-beşte-te, vreau să te simt în mine. Cu toate acestea, când picioarele ei i se strânseră în jurul taliei, bărbăţia îl părăsi. Când simţi că

devine moale, Shae se furişă sub cearceafuri şi îl luă în gură, dar nici asta nu îl putu excita.

După câteva clipe o opri.

- Ce-i cu tine? întrebă ea. Toată dulcea inocenţă din lume era întipărită acolo, pe liniile chipului ei tânăr.

Inocenţă? Prostule, e o târfă, Cersei avea dreptate că gândeşti cu penisul, prostule, prostule.

- Dormi, dulceaţă, o îndemnă el mângâindu-i părul. Dar mult timp după ce Shae îi urmase sfatul, Tyrion zăcea încă treaz, cu mâna căuş peste un sân mic, ascultându-i respiraţia.

CATELYN

Sala Mare a Riverrunului era un loc pustiu pentru o cină în doi. Umbre adânci înveşmântau pereţii. Una dintre torţe se stinsese, rămânând aprinse doar trei. Catelyn îşi fixa cu privirea pocalul cu vin. Vinul vechi îi lăsa un gust diluat şi acru pe limbă. Brienne era vizavi de ea. Intre ele, jilţul tatălui său era gol, ca şi celelalte din încăpere. Până şi servitorii erau plecaţi. Le dăduse permisiunea să participe la sărbătoare.

Zidurile cetăţii erau groase, dar, chiar şi aşa, au¬zeau sunetelţe înfundate ale petrecerii de afară, din curte. Ser Desmond adusese douăzeci de butoaie din pivniţe, iar

oamenii de rând sărbătoreau iminenta întoarcere a lui Edmure şi victoria lui Robb de la Pisc, ridicând cornuri de băut cu bere neagră de malţ.

Nu-i pot învinui, gândi Catelyn. Ei nu ştiu. Şi, daca ar şti, de ce le-ar păsa? Nu mi-au cunoscut fiii. Nu l-au urmărit niciodată pe Bran căţărându-se, cu inima în gât, cu mândria şi groaza atât de îngemănate încât

păreau una, nu l-au auzit râzând, nu au zâmbit vă-zându-l pe Rickon încercând cu atâta înverşunare să fie ca fraţii lui mai mari. Privea lung mâncarea aşezată în faţa ei, păstrăv înfăşurat în slănină, salată de frunze de nap, fenicul roşu şi iarbă dulce, fasole şi ceapă şi pâine fierbinte. Brienne mânca metodic, ca şi cum cina ar fi fost o altă corvoadă pe care trebuia să o îndeplinească. Am devenit o femeie acră, gândi Cate-lyn. Nu găsesc plăcere nici în băutură, nici în mâncare, şi cântecul şi veselia au devenit pentru mine nişte străini care dau de bănuit. Sunt o făptură făcută din tristeţe şi din praf şi din doruri amare. In trupul meu e un loc gol, acolo unde cândva mi-a fost inima.

Devenise insuportabil să o audă pe cealaltă femeie mâncând.

- Brienne, nu sunt o companie potrivită. Du-te şi alătură-te celor care petrec, dacă

vrei. Bea un corn de bere şi dansează în sunetele harpei lui Rymund.

- Nu sunt făcută pentru petreceri, doamna mea. Mâinile sale mari rupseră în bucăţi o coajă de pâine neagră. Brienne privea bucăţile de pâine de parcă ar fi uitat ce erau. Dacă

porunceşti, eu...

Catelyn îi simţea stânjeneala.

- M-am gândit doar că poate ţi-ar face plăcere o companie mai veselă decât mine.

- Sunt foarte mulţumită. Fata înmuie pâinea în untura lăsată de slănina în care fusese prăjit păstrăvul.

- A mai fost o pasăre azi-dimineaţă. Catelyn nu ştia de ce spusese asta. Maesterul m-a trezit îndată.

Şi-a făcut datoria, dar n-a fost politicos din partea lui. N-a fost politicos deloc. Nu avusese de gând să-i spună lui Brienne. Nimeni nu ştia în afară de ea şi de Maester Vyman, şi intenţionase să lase lucrurile aşa, până când... până când...

Până când ce? Femeie nesocotită, oare dacă păstrezi un secret în inimă e mai puţin adevărat? Dacă nu-l spui, dacă nu vorbeşti niciodată despre el, va deveni doar un vis, mai puţin decât un vis, un coşmar pe jumătate uitat? O, de-ar fi zeii atât de generoşi!

- Sunt veşti de la Debarcaderul Regelui? întrebă Brienne.

- Aş fi vrut să fie. Pasărea a venit de la Castelul Cerwyn, trimisă de Ser Rodrik, castelanul meu. Aripi negre, cuvinte negre. A adunat câte oşti a putut şi înaintează către Winterfell, să ia castelul înapoi. Cât de neimportant sunau toate acestea acum. Dar a spus..., a scris..., mi-a spus, el...

- Doamna mea, ce este? Sunt veşti despre fiii tăi?

Era o întrebare atât de simplă; ar fi vrut ca răs¬punsul să poată fi la fel de simplu.

Când Catelyn încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

- Nu mai am nici un fiu în afară de Robb. Reuşi să rostească acele cuvinte teribile fără

un suspin, şi măcar pentru asta se bucura.

Brienne o privi îngrozită.

- Doamna mea?

- Bran şi Rickon au încercat să fugă, dar au fost prinşi la o moară de la Apa Ghindei.

Theon Greyjoy le-a urcat capetele pe zidurile Winterfellului. Theon Greyjoy, care a mâncat la masa mea de când era un băieţandru de zece ani. Am spus-o, zeii să mă ierte! Am spus-o şi am făcut să fie adevărat

Chipul lui Brienne era o pată apoasă. întinse mâna peste masă, dar degetele ei fură

oprite brusc de de¬getele lui Catelyn, de parcă atingerea ar fi putut s-o deranjeze.

- Eu... Nu există cuvinte, doamna mea. Buna mea doamnă. Fiii tăi, ei... sunt la zei acum.

- Oare? zise tăios Catelyn. Ce zeu ar îngădui asta? Rickon era doar un copilaş. Cum putea să merite o moarte ca aceasta? Iar Bran... Când am părăsit nordul, nu deschisese ochii de când a căzut. A trebuit să plec înainte să se trezească. Acum nu mă mai pot întoarce niciodată la el, nici nu-1 mai pot auzi râzând. Ii arătă lui Brienne palmele, degetele.

Cicatricile astea... Au trimis un om să-i taie gâtul în timp ce dormea. Ar fi murit atunci, şi eu împreună cu el, dar lupul lui Bran a sfârtecat gâtul omului. Făcu o scurtă pauză.

Presupun că Theon a ucis şi lupii. Trebuie că a fă-cut-o, altminteri... eram convinsă că

băieţii sunt în siguranţă cât timp lupii străvechi sunt cu ei. Ca şi Robb, cu Vântul lui Cenuşiu. Dar fiicele mele nu mai au acum nici un lup.

Schimbarea bruscă de subiect o derută pe Brienne.

- Fiicele tale...

- Sansa era o domnişoară încă de la trei ani, mereu atât de curtenitoare şi de dornică să

mulţumească.

Nu-i plăcea nimic mai mult decât poveştile despre valorile cavalereşti. Oamenii spuneau că seamănă cu mine, dar avea să devină o femeie mult mai frumoasă decât am fost eu vreodată, îţi poţi da seama. Adesea îi alungam camerista, ca să-i pot pieptăna eu părul.

Avea părul roşcat, mai deschis decât al meu, şi atât de des şi de mătăsos... nuanţele de roşu oglindeau lumina torţelor şi străluceau ca arama. Iar Arya, ei bine..., oaspeţii lui Ned o luau adesea drept un băiat de la grajduri dacă intrau în curte neanunţaţi. Arya era un chin, trebuie să spun. Jumătate băiat, jumă¬tate pui de lup. Trebuia doar să-i interzici ceva şi devenea dorinţa inimii sale. Avea chipul puternic al lui Ned şi un păr castaniu care arăta întotdeauna de parcă o pasăre şi-ar fi făcut cuib în el. Mi-am pierdut

nădejdea că voi face vreodată o doamnă din ea. Ea aduna zgârieturi în timp ce alte fete adunau păpuşi, şi spunea orice îi trecea prin cap. Cred că acum tre¬buie să fie moartă. Când spuse asta, o mână uriaşă

0 apăsă parcă pe piept. Vreau să-i văd morţi pe toţi, Brienne. Mai întâi Theon Greyjoy, pe urmă Jaime Lannister şi Cersei şi Pezevenghiul, fiecare, fiecare. Dar fetele mele... Fetele mele vor...

- Regina... are şi ea o fetiţă, spuse Brienne cu stângăcie. Şi fii, de vârsta ta. Când va auzi, poate că...

s-ar face milă, şi...

- Mi-ar trimite fetele înapoi, vii şi nevătămate? Catelyn zâmbi cu tristeţe. Câtă dulce inocenţă, co¬pilă! Aş putea spera... Dar nu. Robb îşi va răzbuna fraţii. Gheaţa poate ucide ca focul. Gheaţă a fost spada lui Ned. Oţel valyrian, bătut de o mie de ori, cu marginea vălurită, atât de ascuţită încât mă temeam s-o ating. Sabia lui Robb e boantă ca o măciucă în compa¬raţie cu Gheaţă. Mă tem că nu-i va fi uşor să-i taie capul lui Theon. Clanul Stark nu foloseşte călăi. Ned a spus întotdeauna că omul care dă sentinţa trebuie să ridice sabia, deşi această sarcină nu i-a făcut niciodată plăcere. Dar mie mi-ar face, o, da. îşi privi palmele tăiate, le des¬chise şi le închise, pe urmă, încet, ridică ochii.

- I-am trimis vin.

- Vin? Brienne nu pricepea. Lui Robb? Sau... lui Theon Greyjoy?

- Regicidului. Planul i-a mers bine cu Cleos Frey. Sper că eşti însetat, Jaime. Sper că

gâtul ţi-e strâns şi uscat. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

- Sunt la porunca ta, doamna mea.

- Bine. Catelyn se ridică brusc. Rămâi, termină-ţi masa în pace. Voi trimite după tine mai târziu. La miezul nopţii.

- Atât de târziu, doamna mea?

- Temniţele nu au geamuri. Acolo, fiecare ceas seamănă cu altul, iar pentru mine toate ceasurile sunt miezul nopţii.

Când părăsi sala, paşii lui Catelyn răsu¬nară sec. Pe când urca spre solariul Lordului Hos-ter, îi auzea afară, strigând:

-Tully! Şi:

- O cupă! O cupă pentru bravul lord!

Tatăl meu nu e mort, îi veni să le strige. Fiii mei sunt morţi, dar tatăl meu trăieşte, lua-v-ar naiba pe toţi, şi încă e stăpânul vostru.

Lordul Hoster dormea dus.

- A băut o cupă de vin pentru vise, nu cu multă vreme în urmă, doamna mea, spuse Maester Vyman. Pentru durere. Nu va şti că te afli aici.

- Nu contează, spuse Catelyn. E mai mult mort decât viu, dar e mai viu decât bieţii mei fii.

- Doamna mea, ce-aş putea face pentru tine? Poate un praf de dormit?

- Mulţumesc, dar nu. Nu vreau să-mi alung du¬rerea prin somn. Bran şi Rickon merită mai mult de la mine. Du-te şi participă la sărbătoare, eu voi sta o vreme cu tatăl meu.

- Cum ţi-e voia, doamna mea. Vyman făcu o ple-căciune şi plecă.

Lordul Hoster zăcea culcat pe spate, cu gura deschisă, cu respiraţia ca un oftat slab, şuierat. O mâ¬nă atârna pe marginea cuverturii, un obiect palid, fragil, descărnat, dar cald la atingere. îşi strecură degetele între ale lui şi le strânse. Oricât l-ai strânge de tare, nu-l poţi păstra aici, gândi ea cu tristeţe. Lasă-l să plece. Insă degetele parcă nu voiau să se desfacă.

- N-am pe nimeni cu care să vorbesc, tată, îi spuse. Mă rog, dar zeii nu răspund. Ii sărută uşor mâna. Pie¬lea era caldă, brăzdată de vene albastre ce se rami¬ficau ca nişte râuri sub pielea palidă, translucidă. Afară, râurile mai mari curgeau, Furca Roşie şi Piatra Răsucită, şi vor curge de-a pururi, dar nu şi râurile din mâinile tatălui ei. Curând, prea curând, acel curs se va opri. Noaptea trecută am visat acea ultimă noapte, când Lysa şi cu mine ne-am rătăcit în timp ce călătoream de la Seagard. Iţi aminteşti? Ceaţa aceea ciudată

s-a ridicat şi am rămas în urma convoiului. Totul era cenuşiu şi nu puteam să văd la o palmă

în faţa calului meu. N-am mai găsit drumul, crengile copacilor erau ca nişte braţe lungi, osoase, întin-zându-se să ne înşface când treceam pe lângă ele. Lysa a început să plângă, iar când eu am început să strig, ceaţa înghiţea parcă sunetul. Dar Petyr ştia unde ne aflam şi s-a întors şi ne-a găsit...

Dar nu are cine să mă găsească acum, nu-i aşa? De data aceasta trebuie să-mi găsesc singură drumul şi mi-e greu, atât de greu.

îmi amintesc întruna cuvintele lui Stark. Iarna a venit, tată. Pentru mine, pentru mine.

Robb trebuie să-1 înfrunte acum şi pe Greyjoy, pe lângă Lannisteri, şi pentru ce? Pentru o coroană de aur şi un lanţ de fier? Pământul a sângerat destul, fără doar şi poate, îmi vreau fetele înapoi, vreau ca Robb să lase jos sabia şi să aleagă o fiică de treabă de-a lui Walder Frey să-1 facă fericit şi să-i dăruiască fii. Ii vreau pe Bran şi pe Rickon înapoi, vreau...

Catelyn lăsă capul în jos. Vreau..., repetă ea, şi pe urmă cuvintele îi pieriră.

După o vreme, lumânarea pâlpâi şi se stinse. Lumina lunii privi pieziş printre fâşiile obloanelor, aşternând dâre palide, argintii, pe chipul tatălui ei.

Auzea şoapta lină a respiraţiei sale chinuite, goana nesfârşită a apelor, coardele uşoare ale unui cântec de dragoste purtat de vânt dinspre grădină, atât de trist şi de dulce.

„Am iubit o fecioară, roşie ca o toamnă", cânta Rymund, „cu amurg în păr."

Catelyn nu observă când s-a sfârşit cântecul. Tre¬cură ore, dar i se păru că au fost doar clipe, până când Brienne veni la uşă.

- Doamna mea, vesti ea cu glas şoptit. Miezul nopţii a sosit.

Miezul nopţii a sosit, tată, gândi ea, şi trebuie sâ-mi fac datoria. Ii lăsă mâna.

Temnicerul era un omuleţ cu priviri furişe şi vene sparte în nas. Il găsiră aplecat deasupra unei căni de bere şi-a unor resturi de plăcintă cu porumbel, mai mult decât cherchelit. Le privi chiorâş, cu suspiciune.

- Iertăciune, doamna mea, dar Lordul Edmure zice că nimeni n-are voie să-1 vadă pe Regicid fără o hârtie de la el, cu sigiliul lui pe ea.

- Lordul Edmure? A murit tata şi nu mi-a spus nimeni?

Temnicerul îşi linse buzele.

- Nu, doamna mea, din câte ştiu eu.

- Vei deschide celula sau vei veni cu mine la so-lariul Lordului Hoster să-i spui de ce ai găsit nimerit să mă sfidezi.

îşi plecă ochii.

- Cum spune doamna mea. Cheile erau legate la cureaua de piele ţintată cu care era încins la brâu. Mormăi în barbă, scotocind printre ele, până ce o găsi pe cea care se potrivea la celula Regicidului.

- Intoarce-te la berea ta şi lasă-ne, porunci ea. O lampă cu ulei atârna de un cârlig din tavanul scund. Catelyn o luă jos şi mări flacăra. Brienne, ai grijă să nu fiu deranjată.

Brienne încuviinţă şi se postă în faţa celulei, odih-ninduşi mâinile pe mânerul sabiei.

- Doamna mea mă va chema dacă va avea nevoie de mine.

Catelyn dădu la o parte cu umărul uşa grea din lemn şi fier şi intră în întunericul desăvârşit. Acestea erau măruntaiele Riverrunului şi miroseau ca atare. Paiele vechi pârâiau sub picioare. Zidurile erau deco¬lorate, cu pete de silitră. Prin piatră, auzea sunetul îndepărtat al Pietrei Răsucite curgând. Lumina lămpii dezvălui o găleată arhiplină cu fecale într-un colţ şi o siluetă ghemuită într-altul. Carafa de vin era lângă uşă, neatinsă. Atâta s-a ales din planul meu. Presupun ca ar trebui sa fiu recunoscătoare că temnicerul nu a băut-o el.

Jaime ridică mâinile să-şi acopere faţa, zornă-indu-şi lanţurile de la încheieturi.

- Lady Stark, spuse el cu un glas răguşit de-atâta tăcere. Mă tem că nu sunt într-o postură adecvată ca să te primesc.

- Uită-te la mine, ser.

- Mă dor ochii de la lumină. Aşteaptă o clipă, te rog. Lui Jaime Lannister nu-i fusese îngăduit să se bărbierească din noaptea în care a fost capturat în Pădurea Şoaptelor, şi o barbă lăţoasă îi acoperea faţa, cândva atât de asemănătoare cu a reginei. Aruncând sclipiri aurii în lumina lămpii, barba îl făcea să arate ca un animal mare, galben, magnific chiar şi în lanţuri. Părul nespălat îi atârna încâlcit pe umeri, hainele putrezeau pe trupul lui, faţa îi era palidă şi răvăşită, dar, chiar şi aşa, puterea şi frumuseţea băr¬batului erau încă vizibile.

- Văd că nu ai nici un chef de vinul pe care ţi l-am trimis.

- O generozitate atât de neaşteptată mi s-a părut oarecum suspectă.

- Pot pune să ţi se taie capul oricând doresc. De ce ar trebui să te otrăvesc?

- Moartea prin otrăvire poate părea naturală. E mai greu de susţinut că mi-a căzut capul pur şi simplu. De pe podea, îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii verzi, ca de pisică, obişnuindu-se încet cu lumina.

- Te-aş invita să iei loc, dar fratele tău a omis să-mi pună la dispoziţie un scaun.

- Pot sta foarte bine în picioare.

- Poţi? Arăţi îngrozitor, trebuie să-ţi spun. Deşi probabil e doar din cauza luminii de-aici. Era în¬cătuşat la încheieturile mâinilor şi la glezne, iar fiecare cătuşă era legată de celelalte, aşa că nu putea nici să stea în picioare, nici să se întindă comod. Lanţurile de la glezne erau pironite în perete. După gustul tău, brăţările mele sunt destul de grele, sau ai venit să-mi mai adaugi câteva? Le fac să zornăie frumos dacă doreşti.

- Ti-ai făcut-o cu mâna ta, îi reaminti ea. Ţi-am oferit confortul unei celule din turn, pe măsura obâr¬şiei şi a rangului tău. Ne-ai răsplătit încercând să evadezi.

- O celulă este o celulă. Unele de sub Casterly Rock o fac pe aceasta să pară o grădină

însorită. Poate, într-o zi, am să ţi le arăt.

Dacă e speriat, o ascunde bine, gândi Catelyn.

- Un bărbat cu mâinile şi cu picioarele în lanţuri trebuie să aibă o limbă mai curtenitoare în gură, ser. Nu am venit aici să fiu ameninţată.

- Nu? Atunci cu siguranţă ai venit să-ţi faci plă¬cerile cu mine. Se spune că văduvele se plictisesc de paturile lor goale. Noi, cei din Garda Regală, jurăm să nu ne căsătorim niciodată, dar presupun că aş putea să-ţi fac acest serviciu dacă de asta ai nevoie. Toarnă

nişte vin şi scoate-ţi rochia şi vom vedea de ce sunt în stare.

Catelyn îl privi de sus, cu repulsie. A existat vreo-dată un bărbat la fel de frumos sau de abject ca acesta?

- Dacă ai fi spus asta în prezenţa fiului meu, te-ar fi ucis.

- Doar dacă purtam astea. Jaime Lannister îşi zor-năi lanţurile. Ştim amândoi că

băiatul se teme să mă înfrunte într-o luptă de la om la om.

- Poate că fiul meu e tânăr, dar dacă îl consideri un nătărău, te înşeli amarnic... Şi mi se pare că nu te-ai prea grăbit să lansezi provocări când aveai o armată în spatele tău.

- Vechii Regi ai Iernii s-au ascuns oare şi ei după fustele mamelor lor?

- încep să mă plictisesc, ser. Trebuie să ştiu unele lucruri.

- De ce ţi-aş spune ceva?

- Ca să-ţi salvezi viaţa.

- Crezi că mă tem de moarte? Asta părea să-1 amuze.

- Ar trebui. Crimele tale ţi-au câştigat probabil un loc de tortură în cel mai adânc dintre cele şapte iaduri, dacă zeii

sunt drepţi.

- Ce zei sunt aceia, Lady Catelyn? Copacii la care se ruga soţul tău? Cât de bine l-au slujit când sora mea i-a tăiat capul? Jaime chicoti. Dacă există zei, de ce e lumea atât de plină de durere şi de nedreptate?

- Din cauza unor oameni ca tine.

- Nu există oameni ca mine. Sunt doar eu.

Nu găsesc nimic aici decât aroganţă şi mândrie, şi curajul unui nebun. îmi răcesc gura degeaba cu el. Dacă a avut vreodată o scânteie de onoare, aceea a murit de mult.

- Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, fie. Bea vinul sau fă ceva în el, pentru mine e totuna.

Mâna lui Catelyn era pe închizătoarea uşii când Jaime spuse:

- Lady Stark. Catelyn se întoarse şi aşteptă. Lucru¬rile încep să rugineasca la umezeală, continuă Jaime. Până şi manierele unui bărbat. Rămâi şi-ţi vei primi răspunsurile... pentru un anumit preţ.

Nu are pic de ruşine.

- Prizonierii nu stabilesc preţuri.

- O, pe al meu îl vei găsi destul de mic. Temni¬cerul tău nu-mi spune decât minciuni ordinare, şi nici măcar nu se poate ţine de ele. Intr-o zi spune că Cersei a fost ucisă, iar în cealaltă că tatăl meu a murit. Răspunde la întrebările mele şi eu voi răspunde la ale tale.

- Adevărul adevărat?

- O, vrei adevărul? Bagă de seamă, doamna mea. Tyrion spune că oamenii susţin adesea că tânjesc după adevăr, dar rareori le place gustul lui când le este servit.

- Sunt destul de puternică să aud tot ce doreşti să spui.

- Cum vrei, atunci. Dar prima dată, dacă eşti atât de amabilă... vinul. Mi-e gâtul uscat.

Catelyn atârnă lampa de uşă şi aduse mai aproape cupa şi carafa. Jaime îşi plimbă

vinul în gură înainte de-a înghiţi.

- Acru şi prost, dar merge. Se sprijini cu spatele de perete, îşi trase genunchii la piept şi o privi.

- Prima ta întrebare, Lady Catelyn. Neştiind cât ar putea să dureze acest joc, Catelyn nu pierdu timpul.

- Eşti tatăl lui Joffrey?

- N-ai întreba niciodată dacă nu ai şti răspunsul.

- Il vreau de pe buzele tale. Ridică din umeri.

- Joffrey este al meu. Ca şi celelalte progenituri ale lui Cersei, presupun.

- Recunoşti că eşti amantul surorii tale?

- Mi-am iubit întotdeauna sora, şi îmi datorezi două răspunsuri. Toate rudele mele sunt încă în viaţă?

- Ser Stafford Lannister a fost ucis la Oxcross, mi s-a spus.

Jaime nu era mişcat.

- Unchiul Dolt, aşa îi spunea sora mea. Pe mine mă interesează Cersei şi Tyrion.

Precum şi nobilul meu tată.

- Trăiesc, toţi trei. Dar nu pentru multă vreme, dacă zeii sunt buni.

Jaime mai bău nişte vin.

- Următoarea întrebare.

Catelyn se întreba dacă va îndrăzni să răspundă la următoarea ei întrebare cu altceva în afară de o minciună.

- Cum a ajuns să cadă fiul meu Bran?

- L-am aruncat de la fereastră.

Uşurinţa cu care a spus-o o lăsă pe Catelyn fără grai preţ de o clipă. Dacă aş avea un cuţit, l-aş omorî acum, gândi ea, dar apoi îşi aminti de fete. Gâtul i se strânse când spuse:

- Erai cavaler, ai jurat să-i aperi pe cei slabi şi nevinovaţi.

- Era destul de slab, dar poate nu atât de nevi¬novat. Ne spiona.

- Bran n-ar fi spionat.

- Atunci dă vina pe preţioşii tăi zei, care l-au adus pe băiat la fereastra noastră şi l-au lăsat să vadă ceva ce nu era pentru ochii lui.

- Să învinuiesc zeii? întrebă ea nevenindu-i să creadă. A ta a fost mâna care 1-a aruncat. Tu ai vrut să moară.

Lanţurile îi zornăiră încet.

- Rareori arunc copii din turnuri ca să le îmbu-nătăţesc starea de sănătate. Da, am vrut să moară.

- Şi când nu a murit, ai ştiut că pericolul în care te aflai era mai mare ca oricând, aşa că ţi-ai plătit cu un sac plin cu argint o unealtă care să aibă grijă ca Bran să nu se trezească

niciodată.

- Acum şi asta am făcut? Jaime ridică cupa şi luă o înghiţitură lungă. Nu voi nega că

am discutat de¬spre asta, dar erai cu băiatul zi şi noapte, Maesterul tău şi Lordul Eddard veneau la el cu regularitate. Şi erau străjeri, chiar şi acei blestemaţi lupi străvechi... Ar fi

trebuit să-mi croiesc drum prin jumătate din Winterfell. Şi de ce să mă ostenesc, când se părea că băiatul va muri de bunăvoie?

- Dacă mă minţi, întâlnirea s-a sfârşit. Catelyn întinse mâinile să-i arate degetele şi palmele. Omul care a venit să-i taie gâtul lui Bran mi-a dăruit aceste cicatrici. Juri că nu ai avut nici un rol în trimiterea lui?

- Pe onoarea mea de Lannister.

- Onoarea ta de Lannister valorează mai puţin decât asta. Lovi cu piciorul găleata cu murdărie. Un mâl maroniu, puturos, se prelinse pe podeaua celu¬lei, îmbibând paiele.

Jaime Lannister se retrase din calea scursorilor atât cât îi permiteau lanţurile.

- S-ar putea, într-adevăr, să am rahat în loc de onoare, n-am să neg asta, dar n-am angajat niciodată până acum pe nimeni să ucidă în locul meu. Crezi ce vrei, Lady Stark, dar dacă l-aş fi vrut mort pe Bran al tău, l-aş fi ucis cu mâna mea.

O, zei, spune adevărul.

- Dacă n-ai trimis tu ucigaşul, atunci 1-a trimis sora ta.

- Aş şti dacă ar fi aşa. Cersei nu are secrete faţă de mine.

- Atunci a fost Pezevenghiul.

- Tyrion e la fel de nevinovat ca şi Bran al tău. El nu se căţăra pe ferestrele nimănui, spionând.

- Atunci de ce avea asasinul pumnalul lui?

- Ce pumnal era?

- Era atât de lung, spuse ea depărtându-şi mâinile, simplu, dar frumos lucrat, cu o lamă de oţel valyrian şi cu un mâner în formă de os de dragon. Fratele tău 1-a câştigat de la Lordul Baelish la turnirul de ziua aniversării Prinţului Joffrey.

Lannister turna, bea, turna şi privea în cupa lui cu vin.

- Vinul acesta se face parcă tot mai bun pe măsură ce îl beau. Inchipuie-ţi. Parcă îmi amintesc pumnalul acela, acum că l-ai descris. L-a câştigat, zici? Cum?

- Pariind pe tine când ai luptat împotriva Cava¬lerului Florilor. Cu toate acestea, când îşi auzi pro¬priile cuvine, Catelyn ştia că înţelesese greşit. Nu... a fost altfel?

- Tyrion m-a susţinut întotdeauna la turniruri, spuse Jaime, dar în ziua aceea Ser Loras m-a doborât din şa... Un ghinion, l-am luat prea uşor pe băiat, dar nu contează. Orice ar fi pariat fratele meu, a pierdut, dar pumnalul şi-a schimbat, într-adevăr, stăpânul, acum îmi amintesc. Robert mi l-a arătat în seara ace¬ea, la ospăţ. înălţimii Sale îi plăcea să-mi pună

sare pe rană, mai ales când era beat. Şi când nu era el beat?

Catelyn îşi amintea că Tyrion Lannister povestise cam acelaşi lucru când au călătorit prin Munţii Lunii. Refuzase să-1 creadă. Petyr jurase că a fost altfel, Petyr care i-a fost ca un frate, Petyr care o iubea atât de mult încât a luptat în duel pentru mâna ei... Şi totuşi, Jaime şi Tyrion spuneau aceeaşi poveste, ce însemna asta? Fraţii nu se mai văzuseră de când au plecat de

la Winterfell, cu mai mult de un an în urmă.

încerci să mă păcăleşti? Aici, undeva, era o capcană.

- Am recunoscut că l-am aruncat pe preţiosul tău ştrengar de la fereastră, ce aş avea de câştigat dacă aş minţi în

legătură cu acest cuţit? Dădu pe gât încă o cupă cu vin. Crezi ce vrei, nu-mi mai pasă de mult ce spun oamenii despre mine. Şi e rândul meu: Fraţii lui Robert au pornit la luptă?

- Da.

- Asta e un răspuns zgârcit. Dă-mi mai mult de-atât, sau următorul tău răspuns va fi la fel de sărac.

- Stannis a pornit împotriva Debarcaderului Regelui, spuse ea în silă. Renly e mort, ucis de fratele lui la Podul Amar, printr-un vicleşug negru pe care nu-1 înţeleg.

- Păcat, spuse Jaime. îmi plăcea mai degrabă Ren¬ly, deşi Stannis e altă poveste.

Tyrellii de partea cui s-au situat?

- De partea lui Renly, la început. Acum, n-aş putea spune.

- Băiatul tău trebuie că se simte singur.

- Robb a împlinit şaisprezece ani acum câteva zile... E bărbat în toată firea şi e rege. A câştigat fiecare bătălie pe care a dus-o. Ultima veste pe care o avem de la el e că a luat Piscul de la clanul Westerling.

- încă nu a fost faţă în faţă cu tatăl meu, nu-i aşa?

- Când va fi, îl va înfrânge. Aşa cum te-a înfrânt pe tine.

- M-a luat pe nepregătite. Un şiretlic josnic.

- îndrăzneşti să vorbeşti de şiretlicuri? Fratele tău Tyrion ne-a trimis asasini în straie de mesageri, sub un stindard de pace.

- Dacă unul dintre fiii tăi ar fi fost în această celulă, fraţii lui n-ar fi făcut atâta lucru pentru el?

Fiul meu nu are fraţi, gândi ea, dar nu voia să-şi mărturisească durerea în faţa unei asemenea fiinţe. Jaime mai bău nişte vin.

- Ce înseamnă viaţa unui frate când e în joc onoa¬rea, nu? încă o sorbitură. Tyrion e destul de deştept să-şi dea seama că fiul tău nu va fi niciodată de acord cu răscumpărarea mea.

Catelyn nu putea nega asta.

- Stegarii lui Robb ar prefera să te vadă mort. Rickard Karstark, în special. I-ai ucis doi dintre fii în Pădurea Şoaptelor.

- Erau cei doi cu sorii albi? Jaime ridică din umeri. La drept vorbind, pe fiul tău încercam să-1 ucid. Cei¬lalţi mi-au ieşit în cale. I-am omorât în luptă dreaptă, în focul bătăliei. Oricare alt cavaler ar fi făcut la fel.

- Cum te mai poţi socoti cavaler, când ai încălcat fiecare jurământ pe care l-ai făcut vreodată?

Jaime întinse mâna după carafă, să-şi umple din nou cupa.

- Atâtea jurăminte... Te pun să juri şi să juri. Că aperi regele. Că te supui regelui. Că-i păstrezi secre¬tele. Că-i urmezi porunca. Viaţa ta pentru a lui. Dar ascultă-ţi tatăl. Iubeşte-ţi sora. Apără-i pe cei nevi¬novaţi. Respectă zeii. Supune-te legilor. E prea mult. Orice-ai face, încâlci un jurământ sau altul. Luă o înghiţitură zdravănă de vin şi închise o clipă ochii, lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de pata de silitră de pe perete. Am fost cel mai tânăr bărbat care a purtat vreodată mantia albă.

- Şi cel mai tânăr care a trădat tot ce reprezenta ea, Regicidule.

- Regicid, pronunţă el cu grijă. Şi ce mai rege era! înălţă cupa: In cinstea lui Aerys Targaryen, Al Doilea Pe Numele Său, Lord al Celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului.

Şi în cinstea sabiei care i-a sfârtecat gâtul. O sabie aurie, dacă nu ştiai. Până ce sângele a curs roşu pe lama ei. Acestea sunt culorile Lannisterilor, roşu şi auriu.

In timp ce Jaime râdea, Catelyn îşi dădu seama că vinul îşi făcuse treaba, Jaime băuse aproape toată carafa şi era beat.

- Doar un om ca tine ar fi mândru de o asemenea faptă.

- Ţi-am spus, nu există nici un om ca mine. Răs-punde-mi la asta, Lady Stark: Ţi-a povestit vreodată Ned cum a murit tatăl lui? Sau fratele lui?

- L-au strangulat pe Brandon sub privirile tatălui său, şi pe urmă l-au ucis şi pe Lordul Rickard.

O poveste urâtă şi veche de şaisprezece ani. Oare de ce întreba despre asta acum?

- Ucis, da, dar cum?

- Cu funia sau cu securea, presupun. Jaime luă o înghiţitură, apoi se şterse la gură.

- Fără îndoială, Ned a vrut să te menajeze. Dulcea lui tânără mireasă, chiar dacă nu tocmai fecioară. Ei bine, ai vrut adevărul. Intreabă-mă. Am făcut un târg, Nu-ţi pot refuza nimic. întreabă.

- Ce-i mort e mort. Nu vreau să ştiu asta.

- Brandon era altfel decât fratele lui, nu-i aşa? Avea sânge în vene în loc de apă rece.

Semăna mai degrabă cu mine.

- Brandon nu semăna deloc cu tine.

- Dacă spui tu... Urma să vă căsătoriţi.

- Era pe drum către Riverrun când... Ciudat cum şi acum, după atâţia ani, simţea un nod în gât când povestea asta... Când a auzit despre Lyanna şi, în schimb, s-a dus la Debarcaderul Regelui. A fost un gest pripit. îşi amintea cum propriul ei tată se înfu¬riase când a sosit vestea la Riverrun. Nebunul galant, aşa i-a spus lui Brandon.

Jaime îşi turnă ultima cupă de vin.

- A intrat în Fortăreaţa Roşie cu câţiva camarazi, strigându-i Prinţului Rhaegar să iasă

afară şi să moară. Dar Rhaegar nu era acolo. Aerys şi-a trimis gărzile să-i aresteze pe toţi pentru că au complotat la uciderea fiului său. Ceilalţi erau tot fii de lorzi, mi se pare.

- Ethan Glover era scutierul lui Brandon, spuse Catelyn. A fost singurul care a supravieţuit. Ceilalţi erau Jeffory Mallister, Kyle Royce şi Elbert Arryn, nepotul şi moştenitorul lui Arryn. Era ciudat cum îşi amintea şi acum numele, după atâţia ani. Aerys i-a acuzat de trădare şi i-a chemat pe taţii lor la curte, să răspundă acuzaţiilor, cu fiii lor ca ostatici. Când

au sosit, a pus să fie omorâţi fără judecată. Atât taţii, cât şi fiii.

- Au fost judecaţi. Intr-un anumit fel. Lordul Rickon a cerut judecată prin luptă şi regele i-a înde¬plinit cerinţa. Stark şi-a pus armura pentru bătălie gândindu-se să se dueleze cu unul din Garda Regală. Eu, probabil. In schimb, l-au dus în sala tronului şi l-au atârnat de grinzi, în timp ce doi dintre piromanţii lui Aerys au aprins sub el un foc. Regele i-a spus că

acel foc era campionul Casei Targaryen. Astfel, tot ce trebuia să facă Lordul Rickard ca să-

şi dovedească nevinovăţia era... ei bine, să nu se ardă.

Când focul ardea cu putere, l-au adus pe Brandon. Mâinile îi erau legate cu lanţuri la spate, şi în jurul gâtului avea o sfoară udă, ataşată de un obiect pe care regele îl adusese la Tyrosh. I-au lăsat picioarele libere şi i-au atârnat sabia lungă jos, unde nu o putea atinge.

Piromanţii l-au prăjit pe Lordul Rickard încet, domolind focul şi ventilându-1, ca să

obţină o căldură constantă. Mantia i s-a aprins prima şi pe urmă bluza şi curând nu mai avea nimic pe el, în afară de metal şi cenuşă. Urma să se prăjească el, după cum a promis Aerys...

dacă nu cumva fiii lui îl puteau elibera. Bran¬don a încercat, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai tare se strângea funia de gâtul lui. In cele din urmă, s-a strangulat.

Cât despre Lordul Rickard, oţelul platoşei sale a devenit vişiniu la sfârşit, iar aurul i s-a topit de pe pinteni şi s-a scurs, picătură cu picătură, în focul de dedesubt. Eu stăteam la picioarele Tronului de Fier, în armura mea albă şi în mantia mea albă, cu gândul numai la Cersei. După, Gerold Hightower însuşi m-a luat deoparte şi mi-a spus: Ai jurat să-1 păzeşti pe rege, nu să-1 judeci. Aşa era Taurul Alb, loial până la capăt şi un om mai bun decât mine, sunt de acord.

- Aerys... Catelyn simţea gust de fiere în fundul gâtului. Povestea era atât de oribilă

încât bănuia că trebuia să fie adevărată. Aerys era nebun, întreg regatul ştia asta, dar dacă

vrei să mă faci să cred că l-ai ucis ca să-1 răzbuni pe Brandon Stark...

- N-am susţinut aşa ceva. Familia Stark nu în¬semna nimic pentru mine. Pot spune că

mi se pare deosebit de ciudat că sunt iubit de unul pentru o favoare pe care nu am făcut-o niciodată şi ponegrit de atât de mulţi pentru fapta mea cea mai bună. La încoronarea lui Robert, am fost obligat să îngenun¬chez la picioarele regale, lângă Maester Pycelle şi lângă

Varys, eunucul, ca să ne poată ierta pentru crimele noastre, înainte de-a ne lua în serviciul lui. Cât despre Ned al tău, ar fi trebuit să sărute mâna care l-a ucis pe Aerys, dar a preferat să dispreţuiască fundul pe care l-a găsit aşezat pe tronul lui Robert. Cred că Ned Stark îl iubea pe Robert mai mult decât şi-a iubit vreodată fratele, sau tatăl..., sau chiar pe tine, doamna mea. Nu i-a fost niciodată necredincios lui Robert, nu-i aşa? Jaime izbucni într-un râs de om beat. Haide, Lady Stark, nu găseşti că toate astea sunt îngrozitor de amuzante?

- Nu găsesc nimic amuzant la tine, Regicidule.

- Iarăşi numele ăla. Nu cred că am să mă culc cu tine până la urmă. Degeţel te-a avut primul, nu-i aşa? Nu mănânc niciodată din strachina altuia. In plus, nu eşti nici pe jumătate la fel de frumoasă ca sora mea. Zâmbetul lui era tăios. Nu m-am culcat niciodată cu altă

femeie în afară de Cersei. In felul meu, am fost mai fidel decât a fost vreodată Ned al tău.

Bietul, bătrânul, răposatul Ned. Aşa că, te întreb, cine are rahat în loc de onoare? Cum îl chema pe bastardul ăla al lui?

Catelyn făcu un pas înapoi.

- Brienne!

- Nu, nu ăsta era. Jaime Lannister dădu carafa peste cap. Un firicel i se prelinse pe faţă, aprins ca sângele. Snow, ăsta era. Un nume atât de alb..., ca mantiile încântătoare pe care

ni le dau la Garda Rege¬lui când ne spunem jurămintele încântătoare.

Brienne dădu uşa în lături şi păşi în celulă.

- M-ai chemat, doamna mea?

- Dă-mi sabia ta. Catelyn întinse mâna.

THEON

Cerul era un nor mohorât, pădurile, moarte şi îngheţate. Rădăcinile îl înhăţau de picioare, în timp ce alerga, iar crengile desfrunzite îi biciuiau faţa, lă¬sând dâre subţiri de sânge pe obrajii săi. Theon trecea nepăsător, cu răsuflarea tăiată, făcând ţurţurii să zboare în bucăţi în faţa lui. Indurare, suspină el. Din spatele lui veni un urlet cutremurător care îi îngheţă sângele. Indurare, îndurare. Când privi înapoi peste umăr îi văzu venind, lupi uriaşi, de dimensiunea cai¬lor, cu capete de copii. O, îndurare, îndurare. Sângele le şiroia din gură, negru ca smoala, mistuind zăpada acolo unde cădea. Fiecare pas îi aducea mai aproape.

Theon încercă să fugă mai repede, dar picioarele nu-1 ascultau. Copacii aveau cu toţii chipuri, şi râdeau de el, râdeau, şi urletul se auzi din nou. Simţea respi¬raţia fierbinte a fiarelor în spatele lui, o miasmă de pucioasă şi de putreziciune. Sunt morţi, morţi, i-am văzut ucişi, încercă să strige, le-am văzut capetele

înmuiate în smoală, dar când deschise gura, scoase doar un geamăt, şi pe urmă ceva îl atinse şi se răsuci, ţipând...

... zvârcolindu-se în căutarea cuţitului pe care-1 ţinea lângă pat şi reuşind doar să-1

doboare pe podea. Wex se feri din calea lui cu un salt. Duhoare stătea în spatele mutului, cu faţa luminată de jos de lumâ¬narea pe care o ducea.

- Ce? strigă Theon. Indurare! Ce vreţi? De ce sunteţi în dormitorul meu? De ce?

- Nobile prinţ, spuse Duhoare, sora ta a venit la Winterfell. Ai cerut să fii informat îndată ce soseşte.

- Era şi timpul, şopti Theon trecându-şi degetele prin păr. începuse să se teamă că

Asha avea de gând să-1 lase în voia sorţii. Indurare! Aruncă o privire pe fereastră, unde primele raze palide de lumină mân-gâiau turnurile Winterfellului. Unde este?

- Lorren a dus-o, împreună cu oamenii ei, în Sala Mare, să ia micul dejun. Vrei s-o vezi acum?

- Da. Theon împinse la o parte păturile. Focul se stinsese. Wex, apă fierbinte. Nu putea să o lase pe Asha să-1 vadă răvăşit şi leoarcă de sudoare. Lupi cu feţe de copiL.

începu să tremure. închideţi obloanele. Camera i se părea rece, asemenea pădurii din vis.

Toate visele erau reci în ultimul timp, şi fiecare mai hidos decât celălalt. Noaptea trecută se visase din nou la moară, în genunchi, îmbrăcând morţii. Mem¬brele le erau deja înţepenite, aşa că opuneau parcă, ursuzi, rezistenţă, în timp ce el bâjbâia, cu degete pe jumătate îngheţate, smucind de pantaloni şi legând şireturi, trăgând cizme tivite cu blană

peste picioare amorţite, încheind o curea de piele cu ţinte în jurul unei talii cât palma.

- N-am vrut niciodată asta, le-a spus în timp ce muncea. Nu mi-au dat de ales.

Cadavrele nu dădeau nici un răspuns, ci deveneau tot mai reci, tot mai grele.

Cu o noapte înainte, o visase pe nevasta mora¬rului. Theon îi uitase numele, dar îşi amintea trupul femeii, cu sâni moi, catifelaţi şi cu vergeturi pe pân¬tece, şi felul în care l-a zgâriat pe spate când s-a culcat cu ea. Noaptea trecută, în vis, fusese din nou cu ea în pat, dar de data aceasta avea dinţi şi sus şi jos şi i-a sfâşiat gâtul chiar în timp ce îi muşca bărbăţia. Era o nebunie. O văzuse şi pe ea murind. Gelmarr o doborâse cu o lovitură de topor în timp ce ea îi cerea lui Theon îndurare. Lasa-mă, femeie. El a fost cel care te-a omorât, nu eu. Şi e mort şi el. Cel puţin Gelmarr nu bântuia somnul lui Theon.

Visul se îndepărtase când Wex reveni cu apa. Theon îşi spălă sudoarea şi somnul de pe trup şi se îmbrăcă pe îndelete. Asha îl lăsase suficient să aştepte, acum era rândul lui.

Alese o tunică de satin, cu dungi negre şi aurii, şi o vestă frumoasă de piele cu ţinte de argint... şi abia atunci îşi aminti că nenorocita lui de soră punea mai mult preţ pe arme decât pe fru¬museţe, înjurând, îşi smulse hainele de pe el şi se îmbrăcă din nou, dar în postav negru şi-n zale. La brâu îşi prinse sabia şi pumnalul, amintindu-şi noap¬tea când ea îl umilise la masa propriului său tată. Dragul ei copilaş, da. Ei bine, am acum şi eu un cuţit şi ştiu cum să-l folosesc.

La urmă de tot îşi puse coroana, o fâşie de fier rece, subţire ca un deget, încrustată cu bucăţi mari de diamante negre şi de aur. Era deformată şi urâtă, dar nu avea ce face în privinţa asta. Mikken era în¬gropat în cimitir, şi noul fierar nu era în stare să facă aproape nimic în afară de cuie şi potcoave. Theon se consolă amintindu-şi că era doar o coroană de prinţ. Va avea ceva mult mai de soi când va fi înco¬ronat ca rege.

In faţa uşii, Duhoare aştepta împreună cu Urzen şi cu Kromm. Theon plecă împreună

cu ei. In ultima vreme, lua gărzi cu el oriunde mergea, chiar şi la privată. Winterfellul îl voia mort. Chiar în noaptea în care s-au întors de la Apa Ghindei, Gelmarr cel Fioros a căzut pe nişte trepte şi şi-a rupt spatele. In ziua următoare, Aggar s-a ales cu beregata tăiată

de la o ureche la alta. Gynir Rednose a devenit atât de prudent încât se ferea de vin, se ducea la culcare în cămaşă de zale, cu cască şi cu coif, şi adoptase cel mai gălăgios câine din adăpost să-i dea de ştire dacă cineva încerca să se furişeze unde dormea. Cu toate acestea, într-o dimineaţă castelul s-a trezit la lătratul frenetic al căţeluşului său. L-au găsit alergând în jurul fântânii, iar Rednose înota în ea, mort.

Nu putea să lase omorurile nepedepsite. Farlen era cel mai suspect dintre toţi, astfel că

Theon l-a ju¬decat, l-a găsit vinovat şi l-a condamnat la moarte. Până şi asta a decurs în mod nefericit. Când a înge¬nuncheat lângă butuc, îngrijitorul de câini a spus:

- Stăpânul Eddard omora mereu cu mâna lui. Trebuia să ia toporul în mână sau să

pară slab.

Mâinile îi erau transpirate, aşa că mânerul i-a alunecat şi prima lovitură a căzut între umerii lui Farlen. A fost nevoie de încă trei lovituri să taie toate oasele şi muşchii aceia şi să

despartă capul de trup, şi pe urmă i s-a făcut rău, amintitu-şi toate momentele când au stat la o cupă de mied, discutând despre câini şi despre vânătoare. N-am avut de ales, voia să-i ţipe cadavrului. Oamenii de fier nu pot păstra secrete, tre¬buie să moară, şi cineva trebuie să-şi asume vina pentru asta. îşi dorea doar să-1 fi ucis mai curat. Ned Stark nu avusese niciodată

nevoie de mai mult de-o singură lovitură ca să ia capul unui om.

Crimele au încetat după moartea lui Farlen, dar oamenii continuau să fie posomorâţi şi nelinişţiţi.

- Nu se tem de nici un duşman în luptă deschisă, i-a spus Lorren cel Negru, dar e altă

treabă să locuieşti printre duşmani, fără să ştii niciodată dacă spălă¬torească vrea să te sărute sau să te ucidă, sau dacă slu¬jitorul îţi umple cupa cu bere sau cu otravă. Am face bine să

părăsim acest loc.

- Sunt Prinţul de Winterfell! a strigat Theon. Acesta e tronul meu, nici un bărbat nu mă îndepăr¬tează de el. Nu, nici vreo femeie.

Asha. Era vina ei. Dulcea mea surioară, înţepa-o-ar Ceilalţi cu sabia! I1 voia mort ca să-i poată fura locul, ca moştenitoare a tatălui lor. De aceea îl lăsase să lâncezească aici, ignorând poruncile insistente pe care i le trimisese.

O găsi în jilţul familiei Stark, rupând cu degetele o bucată de clapon. Sala răsuna de glasurile oamenilor ei, povestind şi bând împreună cu oamenii lui Theon. Erau atât de gălăgioşi încât intrarea lui trecu neobservată.

- Unde sunt ceilalţi? îl întrebă pe Duhoare pe un ton poruncitor. Nu erau mai mult de cincizeci de oameni la mesele de lemn, majoritatea ai lui. Sala Mare a Winterfellului ar fi putut să găzduiască de zece ori pe-atâţia.

- Ăştia sunt toţi, nobile stăpân.

- Toţi? Câţi oameni a adus ea?

- Douăzeci, după socoteala mea.

Theon Greyjoy se îndreptă cu paşi mari spre locul unde stătea tolănită sora sa. Asha râdea de ceva ce spusese unul dintre oamenii ei, dar se întrerupse la apropierea lui.

- Măi să fie, ăsta e Prinţul de Winterfell. Azvârli un os unuia dintre câinii care adulmecau prin încă¬pere. Sub nasul ei ca un cioc de şoim, gura largă i se strâmbă într-un rânjet batjocoritor. Sau o fi Prinţul Bufonilor?

- Invidia nu-i şade bine unei fecioare.

Asha îşi linse unsoarea de pe degete. O buclă de păr negru îi căzu peste ochi. Oamenii ei cereau în gura mare pâine şi slănină. Făceau mare hărmălaie, aşa puţini cum erau.

- Invidie, Theon?

- Cum altfel poţi să-i spui? Cu treizeci de oameni, am capturat Winterfellul într-o singură noapte. Tu ai avut nevoie de o mie, şi de o lună de zile ca să cucereşti Deepwood Motte.

- Ei bine, eu nu sunt o mare luptătoare, ca tine, frăţioare. Dădu pe gât o jumătate de corn de bere şi se şterse la gură cu dosul palmei. Am văzut capetele de deasupra porţilor.

Spune-mi cinstit, cu care ai avut mai mult de furcă, cu infirmul sau cu ţâncul?

Theon simţea cum sângele îi năvăleşte în obraji. Capetele acelea nu-i făceau nici o plăcere, după cum nu i-a plăcut nici să expună trupurile decapitate ale copiilor în faţa castelului.

Bătrâna Nan a privit, deschizându-şi şi închizându-şi, fără un sunet, gura moale şi ştirbă, iar Farlen s-a aruncat asupra lui Theon, mârâind ca un câine. Urzen şi Cadwyl au fost nevoiţi să-1 bată până când a leşinat. Cum am ajuns la asta? se gândise pe când stătea deasupra trupurilor pătate de muşte.

Numai Maester Luwin a avut stomacul să se apro¬pie. Cu chipul împietrit, omuleţul cărunt 1-a rugat să-1 lase să coasă capetele băieţilor înapoi pe trupuri, ca să poată fi aşezaţi în cripte cu ceilalţi morţi din familia Stark.

- Nu, i-a spus Theon, nu în cripte.

Dar de ce, stăpâne? Cu siguranţă nu-ţi mai pot face nici un rău. Acolo le e locul.

Toate oasele familiei Stark...

- Am spus nu. Avea nevoie de capete pentru zid, dar a ars trupurile decapitate chiar în ziua aceea, cu toate gătelile lor. După aceea, a îngenuncheat lângă oase şi cenuşă să

recupereze o bucată de argint topit şi jais crăpat, tot ceea ce rămăsese din broşa în formă de cap de lup care îi aparţinuse cândva lui Bran. O avea şi acum.

- I-am tratat pe Bran şi pe Rickon cu generozitate, îi spuse surorii sale. Şi-au atras singuri soarta.

- Ca noi toţi, frăţioare. Răbdarea lui ajunsese la sfârşit.

- Cum vrei să păstrez Winterfellul dacă îmi aduci numai douăzeci de oameni?

- Zece, îl corectă Asha. Ceilalţi se întorc cu mine. Nu vrei ca scumpa ta soră să

înfrunte singură pri¬mejdiile pădurii, fără escortă, nu-i aşa? Sunt lupi stră¬vechi care umblă

după pradă pe întuneric. Se răsuci în jilţul mare de piatră şi se ridică în picioare. Haide, vino să mergem undeva unde putem vorbi fără să fim auziţi.

Avea dreptate, ştia, deşi îi era ciudă că luase ea hotărârea. N-ar fi trebuit să vin în sală

deloc, îşi dădu seama, tardiv. Ar fi trebuit s-o chem pe ea la mine.

Oricum, era prea târziu acum pentru asta. Theon nu avea altceva de făcut decât să o conducă pe Asha în solariul lui Ned Stark. Acolo, în faţa cenuşii unui foc stins, izbucni:

- Dagmer a pierdut bătălia la Cetatea lui Torrhen...

- Bătrânul castelan i-a zdrobit zidul de apărare, da, zise Asha cu calm. La ce te aşteptai? Acest Ser Rodrik cunoaşte ţinutul ca-n palmă, după cum Cleft-jaw nu-1 cunoaşte, şi mulţi dintre nordici erau călare. Oamenilor de Fier le lipseşte disciplina ca să reziste în faţa unui atac cu cai în armuri. Dagmer e în viaţă, fii recunoscător măcar pentru atâta. Ii conduce pe supravieţuitori înapoi la Ţărmul Stâncos.

Ştie mai multe decât mine, îşi dădu seama Theon. Asta nu făcu decât să-1 înfurie şi mai tare.

- Victoria i-a dat lui Leobald Tallhart curajul de a ieşi din spatele zidurilor şi de a i se alătura lui Ser Rodrik. Şi avem relatări că Lordul Manderly a trimis o duzină de bărci în susul râului, înţesate de cavaleri, de cai şi de maşini de război. Clanul Umber se adună şi ei dincolo de Ultimul Râu. Voi avea o armată la porţile mele înainte de sfârşitul lunii şi tu-mi aduci doar zece oameni?

- Nu eram obligată să-ţi aduc nici unul.

- Ţi-am poruncit...

- Tata mi-a poruncit să cuceresc Deepwood Motte, izbucni ea. Nu mi-a pomenit nimic cum că ar trebui să-mi salvez frăţiorul.

- La naiba cu Deepwood, răspunse el. E o troacă din lemn pe un deal. Winterfellul e în inima ţinutu¬lui, dar cum să-1 păstrez fără garnizoană?

- Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-1 lua în stăpânire. O, a fost o mişcare ingenioasă, te asigur. De-ai fi avut înţelepciunea să razi castelul de pe faţa pământului şi să-i duci pe cei doi prinţişori înapoi la Tyke, ca ostatici, ai fi câştigat războiul dintr-o lovitură.

- Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Să-mi vezi trofeul trans-format în ruine şi cenuşă.

- Trofeul tău îţi va aduce pierzania. Krakenii se ridică din mare, Theon, sau ai uitat asta în anii petre¬cuţi printre lupi? Puterea noastră stă în corăbiile noastre lungi. Troaca mea de lemn se află destul de aproape de mare pentru ca să ajungă la mine provizii şi întăriri ori de câte ori e nevoie. Dar Winterfell e la mii de leghe în interior, înconjurat de păduri şi dealuri, de cetăţi şi de castele ostile. Şi fiecare om pe o mie de leghe e vrăjmaşul nostru acum, să nu te înşeli. Te-ai asigurat de asta în clipa în care ai urcat acele capete pe casa porţii. Cum ai putut să fii atât de nătărău? Copii... ?

- M-au sfidat! îi strigă în faţă. Şi, în plus, a fost sânge pentru sânge, doi fii ai lui Eddard Stark pentru moartea lui Rodrik şi-a lui Maron. Cuvintele se rostogoleau de-a valma, dar Theon ştiu dintr-odată că tatăl lui l-ar aproba. Am lăsat fantomele fraţilor mei să

se odihnească.

- Fraţii noştri, îi reaminti Asha cu o jumătate de zâmbet care sugera că vorbele lui despre răzbunare i se păreau iscusite. Ai adus fantomele de la Pyke, fră-ţioare? Şi eu care credeam că-1 bântuiau doar pe tata.

- Când a înţeles vreodată o fecioară nevoia de răz-bunare a unui bărbat? Chiar dacă

tatăl lui nu aprecia darul Winterfellului, trebuia să fie de acord cu răz-bunarea fraţilor săi!

Asha pufni, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

- Acest Ser Rodrik ar putea foarte bine să simtă aceeaşi nevoie bărbătească, te-ai gândit la asta? Eşti de un sânge cu mine, Theon, orice altceva ai fi. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, întoarce-te cu mine la Deepwood Motte. Pârjoleşte Winterfellul şi dispari cât mai poţi.

- Nu. Theon îşi potrivi coroana. Am cucerit acest castel şi am de gând să-1 păstrez.

Sora lui îl privi vreme îndelungată.

- Atunci păstrează-1, spuse ea, pentru tot restul vieţii. Suspină. Eu spun că miroase a nesăbuinţă, dar ce ştie o

fecioară sfioasă despre asemenea lucruri? In dreptul uşii, îi aruncă

un ultim zâmbet batjocoritor. Ar trebui să ştii, aceea e cea mai urâtă coroană pe care am văzut-o vreodată. Ai făcut-o singur?

Il lăsă să fiarbă şi nu zăbovi mai mult decât era nevoie ca să-şi hrănească şi să-şi adape caii. Jumătate dintre oamenii pe care-i adusese plecară înapoi cu ea, aşa cum ameninţase, ieşind pe aceeaşi Poartă a Vânătorului pe care o folosiseră Bran şi Rickon pentru evadare.

Theon îi privi îndepărtându-se din vârful zidului. Când sora lui dispăru în ceţurile pădurii lupilor, se pomeni întrebându-se de ce nu a ascultat-o şi nu a plecat cu ea.

- A plecat, nu-i aşa? Duhoare era la cotul lui. Theon nu-1 auzise apropiindu-se, nici nu-i simţise

mirosul. Nu se putea gândi la cineva pe care să fi dorit mai puţin să-1 vadă. Nu se simţea în largul lui să-1 vadă umblând de colo-colo, duhnind. Ar fi trebuit să pun să fie omorât, după ce a terminat cu ceilalţi, cugetă el, dar ideea îl neliniştea. Oricât de incredibil ar fi părut, Duhoare ştia să scrie şi să citească, şi era destul de mârşav şi de viclean ca să

ascundă o relatare despre ceea ce au făcut.

- Nobile prinţ, să-mi fie cu iertare, nu e corect din partea ei să te părăsească. Şi zece oameni, asta nu e nici pe departe îndeajuns.

- Sunt foarte conştient de asta, răspunse Theon. La fel a fost şi Asha.

- Ei, s-ar putea să te ajut eu, zise Duhoare. Dă-mi un cal şi un sac de monede şi îţi pot găsi câţiva oameni de nădejde.

Theon îşi miji ochii.

- Câţi?

- O sută, poate. Două sute. Poate mai mulţi. Zâmbi, cu ochii palizi scânteind. M-am născut aici, în nord, cunosc mulţi oameni şi mulţi îl cunosc pe Duhoare.

Două sute de oameni nu erau o armată, dar nu avea nevoie de o mie ca să apere un castel atât de puternic precum Winterfellul. Atâta timp cât puteau învăţa care capăt al suliţei e cel care ucide, s-ar putea ca aceşti oameni să cântărească greu în balanţă.

- Fă cum spui şi nu mă vei găsi nerecunoscător. Poţi să-ţi numeşti răsplata.

- Ei bine, stăpâne, n-am avut nici o femeie de când eram alături de Lordul Ramsay, zise Duhoare. Am pus ochii pe Palia şi aud că ea a făcut-o deja, aşa că...

Mersese prea departe cu Duhoare ca să dea înapoi acum.

- Două sute de oameni şi e a ta. Dar un om mai puţin şi poţi să te întorci la porci.

înainte de apusul soarelui, Duhoare era plecat, ducând cu el un sac din argintul familiei Stark şi ultimele speranţe ale lui Theon. Probabil că nu-l voi mai vedea pe ticălos, gândi el cu amărăciune, dar tre-buia, oricum, să-şi încerce norocul.

In noaptea aceea visă ospăţul oferit de Ned Stark când a venit Regele Robert la Winterfell. Castelul răsuna de muzică şi de veselie, deşi afară se ridicau vânturile reci. La început, totul a fost doar vin şi car¬ne friptă, iar Theon făcea glume şi arunca ocheade slujitoarelor şi se distra de minune, până când a ob¬servat că încăperea se întunecă. Muzica nu mai părea atât de minunată; auzi dezacorduri şi pauze ciudate şi note care atârnau în aer, sângerând. Deodată, vinul îi deveni amar în gură, şi când îşi ridică privirea văzu că lua cina cu morţii.

Regele Robert stătea cu maţele împrăştiate pe masă, revărsate din rana mare din burtă, iar Lordul Eddard era fără cap, lângă el. Pe băncile de jos erau înşirate cadavre, cu carnea gri-maronie desprinzân-du-li-se de pe oase când ridicau cupele să toasteze, cu viermi intrând şi ieşind din găurile pe care le aveau în loc de ochi. Ii cunoştea, pe fiecare. Jory Cassel şi Tom Grăsanul, Porther şi Cayn şi Hullen, maestrul de călărie, şi toţi ceilalţi care au plecat de la Debar¬caderul Regelui fără să se mai întoarcă vreodată.

Mik-ken şi Chayle stăteau împreună, unul picurând sânge, celălalt apă. Benfred Tallhart şi Iepurii lui Sălbatici ocupau aproape toată masa. Soţia morarului era şi ea acolo, şi Farlen, până şi sălbaticul pe care Theon îl omorâse în pădurea lupilor în ziua când i-a salvat viaţa lui Bran.

Dar mai erau şi alţii, cu chipuri pe care nu le cunoscuse niciodată în viaţă, chipuri pe care le văzuse doar în piatră. Fata tristă şi slabă care purta o coroană de trandafiri albaştri şi o rochie albă pătată de sânge nu putea fi decât Lyanna. Fratele ei, Brandon, stătea lângă ea, şi tatăl lor, Lordul Rickard, imediat în spate. De-a lungul pereţilor, siluete abia zărite se mişcau prin întuneric, umbre palide cu feţe prelungi, fio¬roase. La vederea lor, spaima tăie înfiorată prin trupul lui Theon, ascuţită ca un cuţit. Şi pe urmă toate uşile se deschiseră cu o bubuitură, un vânt de gheaţă do¬borî castelul la pământ şi Robb se ivi, ieşind din noapte.

Vânt Cenuşiu păşea maiestuos în urma lui, cu ochii arzând şi, om şi lup deopotrivă, sângerau dintr-o mie de răni cumplite.

Theon se trezi cu un ţipăt, speriindu-1 atât de rău pe Wex încât băiatul fugi gol din cameră. Când stră¬jerii lui năvăliră înăuntru cu săbiile scoase, le porunci să-1 aducă pe maester. Până când Luwin sosi, ciufulit şi adormit, o cupă de vin îi potolise lui Theon tre¬murai mâinilor şi era acum ruşinat de panica lui.

- Un vis, murmură el, asta e tot ce a fost. N-a însemnat nimic.

- Nimic, îl aprobă Luwin solemn. Ii lăsă un praf de dormit, dar Theon îl turnă în puţul privatei în clipa în care Luwin dispăru. Luwin nu era doar maes¬ter, era şi bărbat, iar

bărbatul nu-1 iubea. Vrea să dorm, da..., să dorm şi să nu mă mai trezesc niciodată, har plăcea asta la fel de mult ca Ashei.

Trimise după Kyra, închise uşa cu piciorul, se urcă deasupra fetişcanei şi o pătrunse cu o furie despre care nu ştiuse până atunci că zăcea în el. Când termină, fata

plângea, cu gâtul şi sânii acoperiţi de vânătăi şi muşcături. Theon o aruncă de pe pat şi îi azvârli o pătură.

- Ieşi afară.

Dar nici măcar după aceea nu putu dormi.

In zori, se îmbrăcă şi ieşi afară, să se plimbe de-a lungul zidurilor exterioare. Un vânt proaspăt de toamnă se rotea în vârtejuri printre parapete. Ii înro¬şea obrajii şi îi înţepa ochii.

Privi cum pădurea trece, dedesubt, de la gri la verde, pe măsură ce lumina pătrundea printre copacii tăcuţi. La stânga vedea vârfurile turnurilor de deasupra zidului interior, cu acoperişurile poleite cu aur de lumina soarelui. Frun¬zele roşii ale copacului inimii erau o vâlvătaie în mijlocul verdelui. Copacul lui Ned Stark, gândi el, şi pădurea lui Stark, castelul lui Stark, sabia lui Stark, zeii lui Stark. Acesta e locul lor, nu al meu. Eu sunt un Greyjoy din Pyke, născut să-mi pictez un kraken pe armură şi să navighez pe imensa mare de sare.

Ar fi trebuit să plec cu Asha.

In ţepuşele lor de fier de deasupra casei porţii, capetele aşteptau. Theon le privi în tăcere, în timp ce vântul îi smucea mantia cu mâini fantomatice. Băieţii morarului fuseseră

de o vârstă cu Bran şi cu Rickon, de aceeaşi statură şi culoare şi, după ce Du¬hoare le jupuise pielea de pe feţe şi le îmbibase cape¬tele în smoală, era uşor să vezi trăsături apropiate în acele grămezi de carne putredă. Oamenii erau atât de proşti! Dacă le-am fi spus că sunt capete de berbeci, ar fi văzut coarne.

SANSA

Cântau în sept de dimineaţă, de când primul zvon despre corăbiile inamice ajunsese la castel. Sunetul glasurilor lor se împletea cu nechezatul cailor, cu zornăitul oţelului şi cu gemetele balamalelor de la uşile mari de bronz, într-o muzică ciudată şi înfri¬coşătoare. In sept cântă pentru mila Mamei, dar pe ziduri Războinicul e cel la care se roagă, şi

doar în tăcere. îşi aminti cum Septa Mordane le spunea că Războinicul şi Mama erau doar două

chipuri ale aceluiaşi mare zeu. Dar dacă este doar unul singur, ale cui rugăciuni vor fi auzite?

Ser Meryn Trant îi ţinu lui Joffrey murgul sân¬geriu, ca să-1 încalece. Băiat şi cal deopotrivă purtau zale aurite şi platoşe purpurii, şi lei de aur pe capete. Purpura şi aurul scânteiau în lumina palidă a dimi¬neţii, la fiecare mişcare a lui Joff. Sclipitor, strălucitor şi gol, gândi Sansa.

Pezevenghiul era călare pe un armăsar roşu, îm-brăcat mai simplu decât regele, într-un costum de război ce-1 făcea să arate ca un băieţel în hainele tatălui său. Dar nu era nimic copilăresc la securea de luptă ce-i atârna sub scut. Ser Mandon Moore mergea lângă el, în oţel alb, strălucitor ca gheaţa. Când Tyrion o văzu, îşi întoarse calul.

- Lady Sansa, o strigă el din şa, nu cumva sora mea ţi-a cerut să te alături celorlalte doamne de rang în Citadela lui Maegor?

- Da, stăpâne, dar Regele Joffrey a trimis după mine să-1 conduc. Am de gând să

vizitez şi septul, să mă rog.

- Nu voi întreba pentru cine. Gura i se strâmbă ciudat; dacă acela era un zâmbet, atunci era cel mai straniu zâmbet pe care Sansa îl văzuse vreodată.

- Ziua aceasta poate schimba totul. Pentru tine, la fel ca pentru Lannisteri. Ar fi trebuit să te trimit cu Tommen, acum mă gândesc la asta. Totuşi, ar trebui să fii destul de protejată

la Maegor, atâta timp cât...

- Sansa! Strigătul copilăresc răsună în toată curtea. Joffrey o văzuse. Sansa, aici!

Mă cheamă de parcă ar chema un câine, gândi ea.

- înălţimea Sa are nevoie de tine, remarcă Tyrion Lannister. Vom mai vorbi după

bătălie, dacă vor în¬gădui zeii.

Sansa se strecură prin şirul de suliţaşi cu mantii aurii, în timp ce Joffrey îi făcea semn să se apropie.

- In curând va fi război, toată lumea spune aşa.

- Fie ca zeii să aibă milă de noi toţi.

- Unchiul meu e cel care va avea nevoie de milă, dar nu-i voi da nici un strop. Joffrey îşi trase sabia. Mânerul era un rubin tăiat în formă de inimă, aşezat între fălcile unui leu.

Trei şanţuri erau incizate adânc în lamă. Noua mea sabie, Mâncătoarea de Inimi.

Avusese cândva o sabie numită Dintele Leului, îşi amintea Sansa. Arya i-o luase şi i-o aruncase într-un râu. Sper că Stannis va face la fel cu aceasta.

- E minunat lucrată, înălţimea Ta.

- Binecuvântează-mi arma cu un sărut. Ii întinse sabia. Haide, sărut-o.

Nu avusese niciodată mai mult aerul de băieţel prostuţ. Sansa atinse metalul cu buzele, gândindu-se că ar prefera să sărute oricâte săbii decât pe Joffrey. Totuşi, gestul păru să-1

mulţumească. Vârî sabia în teacă, fluturând-o. O vei săruta din nou când mă în¬torc şi vei gusta sângele unchiului meu.

Doar daca vreunul din Garda Regala îl ucide în locul tău. Trei dintre Săbiile Albe urmau să meargă cu Joffrey şi cu unchiul său: Ser Meryn, Ser Mandon şi Ser Osmund Kettleblack.

- Iţi vei conduce cavalerii în luptă? întrebă Sansa plină de speranţă.

- Aş vrea, dar unchiul meu, Pezevenghiul, zice că unchiul Stannis nu va trece niciodată râul. Dar voi fi la comanda Celor Trei Târfe. Mă voi ocupa perso¬nal de trădători.

Perspectiva îl făcu pe Joff să zâm¬bească. Buzele lui roz, dolofane, îl făceau întotdeauna să

arate îmbufnat. Cândva, Sansei îi plăcuse asta, dar acum îi făcea silă.

- Se spune că fratele meu, Robb, merge întot¬deauna acolo unde lupta e în toi, zise ea cu nepăsare. Dar e mai în vârstă decât înălţimea Ta, negreşit. Un bărbat matur.

Asta îl făcu să se încrunte.

- Mă voi ocupa de fratele tău după ce termin cu unchiul meu trădător. Îi voi scoate maţele cu Mâncă-toarea de Inimi, ai să vezi.

îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni, îndreptându-se către poartă. Ser Meryn şi Ser Osmund se aşezară la dreapta şi la stânga lui, urmaţi de mantiile aurii aşe¬zate în patru rânduri. Pezevenghiul şi Ser Mandon Moore formau ariergarda. Gărzile îi conduceau cu strigăte şi urale. Când ultimul dispăru, o tăcere bruscă se aşează peste curte, ca liniştea dinaintea furtunii.

In acea linişte, cântecul răzbătu până la ea. Sansa se îndreptă către sept. Doi băieţi de la grajduri o ur¬mară, împreună cu unul dintre străjerii care îşi în¬cheiase rondul. Ceilalţi rămaseră în urma lor.

Sansa nu mai văzuse niciodată septul atât de înţe¬sat de oameni, nici atât de strălucitor: săgeţi mari de lumină în culorile curcubeului coborau pieziş prin cristalele ferestrelor de sus, şi pe fiecare perete ardeau lumânări, cu flăcările sclipind ca nişte stele.

Altarul Mamei şi cel al Războinicului erau scăldate în lumină, dar Fierarul, Baba, Fecioara şi Tatăl îşi aveau şi ei în¬chinătorii, şi până şi sub faţa semiumană a Străinului dansau câteva flăcări... Căci ce era Stannis Baratheon, dacă nu Străinul venit să-i judece? Sansa trecu pe la toţi Şapte, pe rând, aprinzând câte o lumânare la altarul fiecăruia, şi pe urmă îşi găsi un loc pe bănci, între o spălătorească bătrână şi ofilită şi un băiat nu mai mare decât Rickon, îmbrăcat într-o tunică fru¬moasă de fiu de cavaler. Mâna bătrânei era osoasă şi aspritä de bătături, cea a băiatului, era mică şi moale, dar era bine să aibă pe cineva de care să se ţină. Aerul era fierbinte şi greu, mirosind a tămâie şi a sudoare, atins de sclipirile de cristal şi strălucind de lumânări; o ameţea.

Ştia imnul, îl învăţase de la mama ei cândva, cu multă vreme în urmă, la Winterfell.

Se alătură glasu-rilor celorlalţi:

Blânda mamă, milostivă, de război ai noştri fii fereşte, opreşte săgeţi şi săbii şi zile mai bune le dăruieşte.

Blândă mamă, a femeilor tărie, ajută-ne fiicele în astă luptă, ură alină, domoleşte furie, învaţă-ne pe toţi o cale mai dreaptă.

De pe tot cuprinsul oraşului, mii de oameni se îngrămădiseră în Marele Sept al lui Baelor, pe Dealul lui Visenya, şi cântau şi ei, cu glasurile ridicându-se peste oraş, peste râu şi sus, până la cer. Cu siguranţă zeii ne aud, gândi ea.

Sansa cunoştea majoritatea imnurilor şi le îngâna cât putea mai bine pe cele pe care nu le ştia. Cânta împreună cu bătrânii slujitori cărunţi şi cu tinerele neveste neliniştite, alături de slujnice şi de soldaţi, de bucătari şi de şoimari, alături de cavaleri şi de pungaşi, de scutieri şi de ajutoare de bucătar şi de mamele cu copii la sân. Cânta cu cei aflaţi între zidurile castelului şi cu cei de-afară, cânta împreună cu tot oraşul. Cânta pentru îndurare, pentru cei vii şi pentru cei morţi deopotrivă, pentru Bran şi Rickon şi Robb, pentru sora ei, Arya, şi fratele ei bastard, Jon Snow, plecat departe, la Zid. Cânta pentru mama şi pentru tatăl ei, pentru bunicul, Lordul Hoster şi unchiul ei Edmure Tully, pentru prietenul ei Jeyne Pooke, pentru Regele Robert, bătrânul beţivan şi Septa Mordane, pentru Ser Dontos şi Jory Cassel, şi pentru Maester Luwin, pentru toţi bravii cavaleri şi oşteni care vor muri astăzi şi pentru copiii şi soţiile care îi vor jeli şi, în cele din urmă, către sfârşit, cântă până şi pentru Ty¬rion Pezevenghiul şi pentru Câine. Nu e un adevărat cavaler, dar m-a slujit, îi spuse Mamei. Salvează-l dacă poţi şi îmblânzeşte furia ce-l stăpâneşte.

Dar când septonul ajunse la apogeu şi invocă zeii să le protejeze şi să le apere adevăratul şi nobilul rege, Sansa se ridică în picioare. Culoarele erau înţesate de oameni. Fu nevoită să-şi croiască drum în timp ce septonul chema Fierarul să dea putere sabiei şi scu¬tului lui Joffrey,

Războinicul să-i dea curaj şi Tatăl să-1 apere la nevoie. Fie ca sabia să

i se frângă şi scutul să i se sfărâme, gândi Sansa cu răceală, înghesuindu-se pe uşă afară, curajul sâ-l abandoneze şi toată lumea să-l părăsească.

Câţiva străjeri se plimbau de-a lungul casei por¬ţii, dar altminteri castelul părea pustiu. Sansa se opri în loc şi ascultă. Undeva, departe, auzea sunete de luptă. Cântecul le acoperea, dar sunetele erau acolo, dacă aveai urechi să auzi geamătul surd al goarnelor de război, scârţâitul şi pocnetul catapultelor aruncând pietre, pleoscăielile şi pârâiturile, trosnetul smoalei arzând şi zăngănitul arbaletelor care-şi aruncau săge¬ţile cu cap de fier, lungi de trei picioare... şi, dincolo de toate acestea, ţipetele oamenilor murind.

Era un altfel de cântec, un cântec înspăimântător. Sansa îşi trase gluga mantiei peste urechi şi porni în grabă către Citadela lui Maegor, castelul din castel unde regina promisese că vor fi cu toţii în siguranţă. La picioarele podului mobil, dădu de Lady Tanda şi de cele două fiice ale ei. Falyse sosise cu o zi înainte de la Castelul Stokeworth, cu o mică trupă de soldaţi, încerca să o convingă pe sora ei să urce pe pod, dar Lollys se agăţa de camerista ei, plângând cu sughiţuri.

- Nu vreau. Nu vreau. Nu vreau.

- Bătălia a început, îi spuse Lady Tanda cu glas piţigăiat.

- Nu vreau. Nu vreau.

Sansa nu avea cum să le evite. Le salută curte¬nitoare.

- Vă pot fi de ajutor?

Lady Tanda roşi de ruşine.

- Nu, doamna mea, dar îţi mulţumim frumos. Trebuie s-o ierţi pe fiica mea, nu s-a simţit bine în ultimul timp.

- Nu vreau. Lollys se agăţa de slujnica ei, o fată subţire, drăguţă, cu părul negru şi scurt, care avea aerul că nu voia nimic mai mult decât să-şi arunce stăpâna în şanţul secat, în ţepuşele acelea. Vă rog, vă rog, nu vreau.

Sansa îi vorbi cu blândeţe:

- Vom fi cu toţii de trei ori mai apăraţi înăuntru, acolo va fi mâncare, băutură, şi vor fi şi cântece.

Lollys o privea mirată, cu gura căscată. Avea ochi căprui, trişti, care păreau întotdeauna uzi de lacrimi.

- Nu vreau.

- Trebuie, îi spuse cu asprime sora ei Falyse, şi cu asta, basta. Shae, ajută-mă. O luară

fiecare de-un cot şi împreună, când trăgând-o, când ducându-o în braţe, o trecură peste pod.

Sansa le urmă, alături de mama lor.

- A fost bolnavă, spuse Lady Tanda. Daca un copil poate fi numit boala, gândi Sansa.

Toată lumea vorbea că Lollys era însărcinată.

Cei doi străjeri de la uşă purtau coifuri cu creste în formă de lei şi mantiile purpurii ale Casei Lannis¬ter, dar Sansa ştia că erau doar mercenari în haine de paradă. Un altul şedea jos, la piciorul scării - un adevărat străjer ar fi stat în picioare, nu aşezat pe o treaptă, cu halebarda pe genunchi -, dar se ridică la vederea lor şi deschise uşa să le poftească înăuntru.

Sala de bal a Reginei nu era nici a zecea parte din Sala Mare a castelului, era doar pe jumătate cât Sala Mică din Turnul Mâinii, dar putea, totuşi, să găz¬duiască o sută de oameni, şi compensa prin eleganţă ceea ce-i lipsea în dimensiuni. In spatele fiecărui can-delabra de perete se aflau oglinzi bătute cu argint, astfel că torţele ardeau de două ori mai luminoase; pereţii erau acoperiţi cu lemn sculptat, bogat orna¬mentat, şi pe podele erau ierburi frumos mirositoare. Din galeria de deasupra răzbătea cântec vesel de fluier şi de scripcă. Ferestre arcuite se înşiruiau de-a lungul pereţilor, dar acestea fuseseră acoperite cu draperii grele. Perdelele groase de catifea nu lăsau să treacă nici o geană de lumină şi înăbuşeau sunetul de rugă¬ciune şi de război deopotrivă. Nu are nici o impor¬tanţă, gândi Sansa, războiul e de partea noastră.

Aproape toate femeile de obârşie nobilă din oraş erau aşezate la mesele lungi de lemn, împreună cu o mână de bărbaţi bătrâni şi copii. Femeile erau soţii, fiice, mame şi surori.

Bărbaţii lor plecaseră să-1 înfrun¬te pe Lordul Stannis. Mulţi nu aveau să se mai întoarcă.

Acest lucru plutea în aerul apăsător. Ca logodnică a lui Joffrey, Sansa avea scaunul de onoare de la dreapta reginei. Urca pe platformă când îl văzu pe bărbatul care stătea în umbră, lângă peretele din spate. Purta o haină lungă şi neagră din zale uleiate şi îşi ţinea sabia în faţă, spada pentru două mâini a tatălui ei, Gheaţă, aproape cât el de înaltă. Vârful i se odihnea pe podea şi degetele osoase ale bărbatului se curbau în jurul gărzii, de fiecare parte a mânerului. Sansa rămase cu răsuflarea tăiată. Ser Ilyn Payne îi simţi parcă pri¬virea, îşi întoarse faţa sfrijită, distrusă de văr-sat-de-vânt, spre ea.

- El ce face aici? îl întrebă Sansa pe Osfryd Ket-tleblack. Era căpitanul noii gărzi de mantii roşii a reginei.

Osfryd rânji.

- înălţimea Sa se aşteaptă să aibă nevoie de el înainte ca noaptea să se sfârşească.

Ser Ilyn era Dreptatea Regelui. Exista un singur serviciu pentru care era nevoie de el.

Al cui cap îl vrea regina?

- Ridicaţi-vă în picioare în faţa înălţimii Sale, Cersei din Casa Lannister, Regina Regentă şi Pro¬tectoarea Regatului, strigă administratorul regal.

Rochia lui Cersei era dintr-o ţesătură imaculată, albă ca mantiile Gărzii Regale.

Mânecile sale lungi, despicate, lăsau să se vadă o căptuşeală de satin auriu. Părul galben, strălucitor, i se revărsa pe umerii goi în bucle groase. In jurul gâtului ei suplu atârna un colan de diamante şi smaralde, iar pe obraji avea pete de culoare.

- Aşezaţi-vă, spuse regina după ce îşi ocupă locul pe platformă, şi fiţi bineveniţi.

Osfryd Kettleblack îi trase scaunul, un paj făcu acelaşi lucru pentru Sansa. Arăţi palidă, Sansa, remarcă Cersei. Floarea ta roşie e încă înfloritä?

-Da.

- Ce. nimerit! Bărbaţii vor sângera acolo, afară, iar tu aici, înăuntru. Regina făcu semn să fie servit primul fel de mâncare.

- De ce se află Ser Ilyn aici? izbucni Sansa. Regina aruncă o privire spre călăul mut.

- Să se ocupe de trădători şi să ne apere, dacă va fi nevoie. înainte de a fi călău, Ser Ilyn era cavaler. Făcu semn cu lingura către capătul sălii, unde uşile înalte de lemn fuseseră

închise şi zăvorâte. Când securile vor zdrobi acele uşi, vei fi bucuroasă să-1 ai aici.

Aş fi mai bucuroasă dacă în locul lui ar fi Câinele, gândi Sansa. Aşa nemilos cum era, Sansa nu credea că Sandor Clegane ar lăsa pe cineva să-i facă vreun rău.

- Nu ne vor apăra gărzile tale?

- Şi cine ne va apăra de gărzile mele? Regina îl privi pe Osfryd cu coada ochiului.

Mercenarii devo¬taţi sunt la fel de rari ca şi târfele virgine. Dacă bătălia e pierdută, gărzile mele vor călca în picioare manti¬ile acelea purpurii, nerăbdători să le sfâşie în bucăţi. Vor fura tot ce pot şi vor fugi, împreună cu slujitorii, cu spălătoresele şi cu grăjdarii, grăbiţi cu toţii să-şi salveze pieile lor de nimic. Ai vreo idee ce se întâmplă când un oraş e jefuit, Sansa? Nu, n-ai cum, nu-i aşa? Tot ceea ce ştii despre viaţă ai învăţat de la cântăreţi şi e aşa o penurie de cântece bune despre jafuri!

- Adevăraţii cavaleri n-ar face niciodată vreun rău femeilor şi copiilor. Cuvintele îi răsunau goale în urechi chiar în timp ce le rostea.

- Adevăraţii cavaleri! Se părea că regina găsea asta deosebit de amuzant. Fără îndoială

că ai dreptate. Aşa că mai bine ţi-ai mânca supa ca o fetiţă cuminte şi i-ai aştepta pe Symeon

Ochi de Stele şi pe Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, să vină să te apere, draga mea. Sunt sigură că trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

DAVOS

Golful Apei Negre era aspru şi frământat, cu pete albe de spumă peste tot. Betha Neagră înainta pe cursul râului, trosnind şi pârâind la fiecare bătaie a vântu¬lui. Spectrul şi Lody Marya veneau în urma ei, lăsând mai puţin de douăzeci de metri între carenele lor. Fiii săi erau în stare să păstreze o linie, iar Davos era mân¬dru de asta.

Dincolo de mare, cornurile de război bubuiau, gemete groase, guturale, asemenea chemărilor unor şerpi monstruoşi, ce se repetau de la o corabie la alta.

- Jos pânza! ordonă Davos. Coborâţi catargul! Vâslaşi, la vâsle! Fiul său, Mathos, retransmise ordi¬nele. Puntea corăbiei Betha Neagra începu să freamăte de oameni care alergau la treburile lor, făcându-şi loc printre soldaţii care parcă le erau mereu în cale indi¬ferent unde stăteau. Ser Imry decretase că vor intra în râu doar cu vâslele, ca să nu-şi expună pânzele în

bătaia catapultelor şi-a aruncătoarelor de flăcări de pe zidurile Debarcaderului Regelui.

Davos zărea Furia la o distanţă apreciabilă către sud-est, cu velele coborând cu sclipiri aurii, cu cerbul încoronat al Bartaheonilor înfăţişat pe pânza groasă. De pe punte ordonase Stannis Baratheon asaltul asupra Pietrei Dragonului, cu şaisprezece ani în urmă, dar de data aceasta alesese să meargă călare alături de oastea sa, încredinţându-i Furia şi comanda flotei lui Ser Imry, fratele soţiei sale, care se alăturase acestei cauze la Capătul Furtunii, împreună cu Lordul Ales-ter şi cu toţi ceilalţi din clanul Florent.

Davos cunoştea Furia ca pe propria lui corabie. Deasupra celor trei sute de vâsle ale sale se afla o punte ocupată în totalitate de arbalete, iar pe puntea superioară, la prora şi la pupa, erau urcate catapulte mari cât să arunce butoaie cu smoală fierbinte. O corabie cât se poate de potrivită şi foarte iute, deşi Ser Imry îi întţesase prora cu cavaleri în armuri şi cu oşteni, afectându-i într-o oarecare măsură viteza.

Cornurile de război sunară din nou, iar ordinele erau purtate de vânt dinspre Furie.

Davos simţi fur-nicături în vârfurile degetelor sale lipsă.

- Scoateţi vâslele, strigă el. Formaţi linia.

O sută de vâsle intrară adânc în apă, când toba comandantului începu să bată. Sunetul era ca bătaia unei uriaşe inimi domoale, iar vâslele se mişcau la fiecare lovitură, o sută de oameni trăgând ca unul. Aripi de lemn se desfăcură şi dinspre Sceptru şi Lady Marya. Cele trei galere ţineau ritmul, învolburând apa cu vâslele lor.

- Plutire lentă, strigă Davos. Gloria Driftmar-kului, cu carena de argint a Lordului Velaryon, se aşezase pe poziţia ei, la babord de Spectru, iar Insolenţa se apropia cu repeziciune, însă Târfa îşi vâra abia acum vâslele în apă, iar Calul de Mare se chinuia încă

să-i coboare catargul. Davos privi înapoi. Da, acolo, departe, la sud, nu putea fi decât Peştele-Sabie, rămas în urmă ca-ntotdeauna. Avea două sute de vâsle scufundate în apă şi montase cel mai mare berbece din întreaga flotă, însă Davos avea serioase îndoieli în privinţa căpitanului ei.

Auzea soldaţii strigându-şi unul altuia vorbe de încurajare peste apă. De la Capătul Furtunii încoace, rolul lor nu fusese cu mult mai însemnat decât al les¬tului, şi erau

nerăbdători să ajungă la inamic, încre¬zători în victorie. In privinţa asta, erau gând la gând cu amiralul lor, Lordul înalt Căpitan Ser Imry Florent.

Cu trei zile în urmă convocase toţi căpitanii la un consiliu de război la bordul Furiei, în timp ce flota era ancorată la gura Apei Line, pentru a le aduce la cunoştinţă dispoziţiile

sale. Lui Davos şi fiilor lui li se stabilise un loc în cea de-a doua linie de luptă, departe, în flancul periculos al tribordului.

- Un loc de onoare, afirmase Allard, foarte satis¬făcut de prilejul de a-şi dovedi vitejia.

- Un loc primejdios, subliniase tatăl lui. Fiii lui îi aruncaseră priviri compătimitoare, chiar şi tânărul

Maric. Cavalerul Ceapă a ajuns ca o femeie bătrână, îi auzea parcă gândind, e încă un contrabandist în fundul sufletului

Ei bine, ultima parte era adevărată, nu-şi va căuta scuze pentru asta, Comoara Mărilor suna nobil, dar adânc în sufletul lui, era şi acum Davos de la Fundă¬tura Puricilor, întors acasă, în oraşul său aşezat pe cele trei coline. Ştia despre corăbii, despre pânze şi despre ţărmuri mai mult ca oricare altul din Cele Şapte Regate şi îşi avusese partea de lupte disperate, sabie la sabie, pe o punte udă. Dar în acest gen de bătălie venise ca o fecioară, nelinişţit şi speriat. Con¬trabandiştii nu sună din corn şi nu ridică steaguri. Când miros primejdia, ridică pânzele şi fug în faţa vântului.

De-ar fi fost amiral, poate ar fi făcut altfel totul. Pentru început, ar fi trimis câteva dintre cele mai agere corăbii să sondeze în aval, să vadă ce-i aşteaptă, în loc să se arunce cu capul înainte. Când îi sugerase asta lui Ser Imry, Lordul înalt Căpitan îi mulţumise politicos, dar ochii nu-i erau la fel de amabili. Cine este acest laş de obârşie joasă? întrebau acei ochi.

Este cel care şi-a cumpărat titlul de cavaler cu o ceapă?

Cu de patru ori mai multe corăbii decât băiatul rege, Ser Imry nu considera că e nevoie de prudenţă sau de tactici înşelătoare. Organizase flota în zece linii de luptă, fiecare formată

din douăzeci de corăbii. Pri¬mele două linii urmau să se strecoare în aval, pentru a intra în luptă şi a distruge mica flotă a lui Joffrey, sau „jucăriile băiatului", cum le poreclise Ser Imry, spre deliciul nobililor lui căpitani. Cei care îi urmau

aveau să debarce companii de arcaşi şi de suliţaşi lângă zidurile oraşului şi abia apoi să se alăture luptei de pe râu.

Corăbiile mai mici, mai încete, din urmă vor trece peste apă de pe malul sudic, apărate de Salladhor Saan şi de oamenii lui din Lys, care urmau să rămână în golf în caz că Lannisterii aveau de-a lungul coastei alte corăbii ascunse, pregătite să-i atace pe la spate.

La drept vorbind, exista un motiv pentru graba lui Ser Imry. Vânturile nu-i trataseră cu blândeţe în călătoria dinspre Capătul Furtunii. Pierduseră două bărci din cauza stâncilor de la Golful Naufragiului chiar în ziua în care au ridicat ancora. Un început jalnic. Una dintre galerele din Myr se scufundase în Strâmtorile Tarthului, iar o furtună îi surprinsese când intrau în Defileu, împrăştiindu-le flota pe o jumătate din marea îngustă. Toate, în afară de două¬sprezece corăbii, se regrupaseră în cele din urmă în spatele crestei ferite a Capului Mansey, în apele mai liniştite ale Golfului Apei Negre, dar nu înainte de a pierde un timp considerabil.

Stannis ajunsese, probabil, la Râu cu două zile în urmă. Drumul regelui ducea de la Capătul Furtunii direct la Debarcaderul Regelui, un traseu mult mai scurt decât pe mare, şi oastea lui era în majoritate călare, aproape douăzeci de mii de cavaleri, cai uşori şi călăreţi liberi, moştenirea lăsată de Renly, fără voia lui, fratelui său. Ar fi putut ajunge şi mai repede, dar caii de luptă cu armuri şi lăncile cu douăsprezece picioare le foloseau prea puţin în faţa apelor adânci ale Râului Apei Negre şi a zidurilor înalte de piatră ale oraşului.

Stannis îşi aşezase, pesemne, tabăra îm¬preună cu lorzii lui pe malul sudic al râului, frământ-tându-se şi întrebându-se, fără îndoială, ce făcuse Ser Imry cu flota sa.

Plecaţi de la Merling Rock cu două zile în urmă, zăriseră câteva bărci de pescuit.

Pescarii fugiseră din calea lor, dar unul câte unul, au fost ajunşi din urmă şi urcaţi la bord.

- O linguriţă de victorie este lucrul potrivit să-ţi pregătească stomacul înainte de bătălie, declarase Ser Imry cu voioşie. Ii face pe oameni să jinduiască după o porţie mai mare.

Dar Davos fusese mai interesat de ceea ce aveau de spus ostaticii despre apărarea de la Debarcaderul Regelui. Piticul se îndeletnicise cu construirea unui fel de stăvilar care să

închidă gura râului, deşi pescarii nu se puneau de acord dacă treaba fusese terminată sau nu.

Se pomeni dorindu-şi să fie. Dacă râul le era închis, Ser Imry n-ar avea altceva de făcut decât să se oprească şi să tragă linia.

Marea era plină de sunete, strigăte şi chemări, de cornuri de război şi tobe, de triluri de fluier şi de pocnet de lemn lovind apa când mii de vâsle se ridi¬cau şi cădeau.

- Păstraţi linia, strigă Davos. O pală de vânt îi smuci vechea mantie verde. O vestă din piele fiartă şi o cască erau singura lui armură. Pe mare, oţelul greu putea mai degrabă să-1

coste viaţa decât să i-o salveze. Ser Imry şi ceilalţi căpitani de obârşie nobilă nu îi împărtăşeau punctul de vedere; se plimbau pe punte, sclipind.

Târfa şi Calul de Mare se strecuraseră acum la locurile lor, urmate de Gheara Roşie a Lordului Cel-tigar. La tribord de Lady Marya a lui Alladar se aflau cele trei galere pe care Stannis le capturase de la nefericitul Lord Sunglass, Pietatea, Rugăciunea şi Devoţiunea, cu punţile forfotind de arcaşi. Până şi Peştele-sabie se apropia mişcându-se greoi şi legănân-du-se prin apa tot mai adâncă, cu vâslele şi pânzele deopotrivă. O corabie cu atât de multe vâsle ar trebui să fie mult mai rapidă, cugetă Davos dezaprobator. De vină e berbecele pe care îl duce, e prea mare, corabia nu are echilibru.

Vântul sufla în rafale dinspre sud, dar cu vâslele, asta nu avea nici o importanţă. Vor pătrunde odată cu fluxul mării, dar Lannisterii vor avea curentul râului în favoarea lor, iar

Apa Neagră curgea repede şi cu putere acolo unde întâlnea marea. Prima cioc¬nire va favoriza, inevitabil, duşmanul. Suntem nebuni să-i înfruntăm pe Apa Neagră, gândi Davos.

In orice ciocnire în largul mării, liniile lor de luptă ar împre¬sura din ambele flancuri, conducându-i corăbiile spre interior, către distrugere. Insă pe râu, numărul şi greutatea corăbiilor lui Ser Imry vor conta mai puţin. Nu aveau cum să alinieze mai mult de douăzeci de vase unul lângă altul fără să rişte să-şi încâlcească vâslele şi să se lovească.

Dincolo de şirul de nave de război, Davos vedea Fortăreaţa Roşie, sus, pe Muntele lui Aegon, întu¬necată pe fundalul unui cer de culoarea lămâii, cu gura Râului deschizându-se larg dedesubt. Pe malul celălalt al râului, ţărmul sudic era negru de oameni şi de cai, agitându-se ca nişte furnici înfuriate la ve¬derea corăbiilor care se apropiau. Probabil că

Stan¬nis le ocupase timpul punându-i să construiască plute şi să pună pene la săgeţi, dar chiar şi aşa, aşteptarea trebuie să fi fost greu de suportat. Trompetele sunară din mijlocul lor, un sunet mic, metalic, curând înghi¬ţit de vuietul a o mie de strigăte. Davos îşi închise mâna cioturoasă în jurul pungii care îi ţinea degetele şi rosti o rugăciune tăcută pentru noroc.

Furia însăşi era în centrul primei linii de bătălie, flancată de Lordul Steffon şi de Cerbul Mării, fiecare cu câte două sute de vâslaşi. La babord şi la flancurile de la tribord era grosul: Lady Harra, Peştele Sclipitor, Lordul Surâzător, Demonul Mării, Onoarea încorno¬rată, Colţuroasa Jenna, Trei Trident, Sabia Iute, Prin¬ţesa Rhaenys, Botul Câinelui, Sceptrul, Credinţa, Corbul Roşu, Regina Alysanne, Curajoasa, Pisica şi Osul Dra¬gonilor La fiecare pupa flutura inima învăpăiată a Stăpânului, în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu. In urma lui Davos şi a fiilor lui venea un alt şir de corăbii sub comanda unor cavaleri şi lorzi căpitani, şi pe urmă mai micul, mai încetul contingent din Myr, fără ca vreo galeră să vâre în apă mai mult de optzeci de vâsle. Iar mai în

spate veneau vasele cu pânze, corăbii cu patru catarge şi bărci mari, greoaie, cu o singură pânză, şi, la urmă de tot, Salladhor Saan în mândra sa Valyriana, un vas cu trei sute de vâsle, urmat de celelalte galere ale sale, cu carenele lor specifice, dungate. înzorzonatul prinţişor din Lys nu fusese încântat să i se atribuie ariergarda, dar era lim¬pede că Ser Imry nu avea încredere în el mai mult decât Stannis. Prea multe plângeri, prea multe discuţii despre aurul care îi era datorat. Cu toate acestea, lui Davos îi părea rău. Salladhor Saan era un bătrân pirat ingenios şi echipajul lui era format din navigatori înnăscuţi, neînfricaţi în luptă. Erau irosiţi în ariergardă.

Ahooooooooooooooooooooooo!Strigătul se rosto¬goli peste valurile înspumate şi peste vâslele ce loveau apa, dinspre teuga Furiei. Ser Imry suna atacul. Ahooooooooooooooooooo, ahooooooooooooooooooooo!

Peştele-sabie intrase, în sfârşit, în linie, deşi avea încă pânzele ridicase.

- Cu toată viteza înainte, răcni Davos. Toba în¬cepu să bată mai repede şi mişcarea vâslelor prinse ritmul, tăind apa: pleosc-bâldâbâc, pleosc-bâldâbâc. Pe punte, soldaţii îşi loveau săbiile de scuturi, iar arcaşii îşi întindeau arcurile şi scoteau prima săgeată din tolbele de la cingători. Galerele primei linii de atac îi stăteau în faţă, aşa că Davos se plimbă

cu paşi mari pe punte, căutând un loc de unde să vadă mai bine. Nu vedea nici urmă de vreun stăvilar, gura râului era deschisă, de parcă ar fi vrut să-i înghită pe toţi. Dacă nu cumva...

Pe vremea când era contrabandist, Davos spunea adesea în glumă că el cunoştea ţărmul Debarcaderului Regelui mult mai bine decât îşi cunoştea propria palmă, fiindcă nu şi-a petrecut o bună parte a vieţii furişându-se înăuntru şi afară din palma sa. Turnurile turtite din piatră nouă, brută, care stăteau unul în faţa celuilalt la gura Apei Negre, ar putea să nu în¬semne nimic pentru Ser Imry Florent, dar pentru el era ca şi cum din articulaţii i-ar fi crescut două degete în plus.

Umbrindu-şi ochii pentru a se feri de soarele la apus, cercetă mai atent acele turnuri.

Erau prea mici ca să găzduiască o garnizoană mai acătării. Cel de pe malul nordic era construit pe faleză, cu Fortăreaţa Roşie încruntându-se deasupra; iar perechea lui de pe malul sudic avea fundaţia în apă. Au săpat un şanţ prin ţărm. Asta va face turnul foarte greu de asediat, atacatorii vor fi nevoiţi să treacă prin apă sau să con¬struiască un pod peste canal. Stannis postase dedesubt arcaşi, ca să tragă în apărători ori de câte ori vreunul era suficient de nechibzuit ca să-şi ridice capul deasupra meterezelor, dar altminteri nu-şi dăduseră osteneala.

Ceva sclipi jos, în adânc, unde apa întunecată se rotea în vârtejuri la baza turnului.

Soarele luci pe oţel, spunându-i lui Davos tot ce trebuia să ştie. Un lanţ capcană... Şi totuşi, nu au închis râul în faţa noastră. De ce?

Putea să încerce să ghicească şi asta, dar nu avea timp să chibzuiască asupra întrebării.

Un strigăt se ridică dinspre corabia din frunte şi cornurile de răz¬boi suflară din nou: inamicul era în faţa lor.

Intre vâslele sclipitoare ale Sceptrului şi ale Cre-dinţei, Davos observă un şir subţire de galere tra¬versând râul, cu soarele scânteind pe vopseaua aurie ce le însemna carenele.

Le cunoştea ca pe propriile lui corăbii. Pe când fusese contrabandist, se simţise întotdeauna în siguranţă ştiind

dacă vela de la orizont desemna o corabie rapidă sau una înceată, şi dacă

avea drept căpitan un tânăr însetat de glorie sau un bătrân în ultimele sale zile de serviciu.

Ahooooooooooooooooooooooooo, sunau cornurile de război.

- Viteză de luptă, strigă Davos. La babord şi la tribord îi auzi pe Dale şi pe Allard dând aceeaşi comandă. Tobele începură să bată cu furie, vâslele se ridicau şi cădeau, iar Betha Neagră fu azvârlită de valuri înainte. Când aruncă o privire către Sceptru, Dale îi trimise un salut. Peştele-sabie rămânea din nou în spate, legănându-se în urma corăbiilor mai mici din ambele părţi, dar altfel linia era dreaptă ca un zid de apărare.

Râul care păruse atât de îngust din depărtare se întindea, larg ca o mare, dar oraşul devenise şi el gi¬gantic. Privind încruntată în jos de pe Muntele lui Aegon, Fortăreaţa Roşie domina împrejurimile. Me¬terezele sale cu coroane de fier, turnurile masive şi zidurile roşii şi groase îi dădeau înfăţişarea unui ani¬mal feroce, aplecat deasupra râului şi-a străzilor.

Fa¬leza, pe care stătea parcă la pândă, era abruptă şi stâncoasă, acoperită de licheni şi pomi noduroşi, ţepoşi. Flota va trebui să treacă mai jos de castel ca să ajungă la port şi la oraşul de dincolo de el.

Prima linie se afla acum în râu, dar galerele ina¬mice schimbau direcţia. Au de gând să ne atragă. Vor să fim îngrămădiţi laolaltă, înghesuiţi, să nu avem cum să îi împresurăm...

cu acel stăvilar în spatele nostru. Păşi în susul şi în josul punţii, înălţându-şi gâtul, ca să se uite mai bine la flota lui Joffrey. Observă că printre jucăriile băiatului se aflau greoaia Graţie a Zeilor, bătrânul şi domolul Prinţ Aaemon, Doamna de Mătase şi sora ei Pudoarea Doamnei, Vântul Sălbatic, Portul Regelui, Căpriorul Alb, Lancea, Floarea Mării. Dar unde era Steaua Leului? Unde era frumoasa Lady Lyanna, pe care

Regele Robert o numise în onoarea fecioarei pe care o iubise şi o pierduse? Şi unde era Ciocanul Regelui Robert? Era cea mai mare galeră din flota regală, cu patru sute de vâsle, singura dintre navele de război pe care le avea băiatul rege capabilă să depăşească Furia. Pe bună dreptate ar fi trebuit să fie inima oricărei apărări.

Davos simţea că e o cursă, dar nu vedea în spate nici un semn al apropierii duşmanului, ci doar flota imensă a lui Stannis Baratheon întinzându-se, în şiruri ordonate, către orizontul întunecat. Vor ridica, oare, lanţul şi ne vor tăia în două? Nu vedea la ce-ar folosi.

Corăbiile lăsate în golf puteau încă să debarce oameni la nord de oraş, o traversare mai înceată dar mai sigură.

Un stol de păsări portocalii, pâlpâitoare, îşi luă zborul dinspre castel, douăzeci sau treizeci; vase cu smoală fierbinte se arcuiau deasupra râului, lăsând în urma lor dâre de flăcări. Apele le înghiţiră pe cele mai multe, dar câteva găsiră punţile galerelor din prima linie de luptă, împrăştiind flăcări acolo unde se prăbuşeau. Oştenii se învălmăşeau pe puntea Regi¬nei Alysanne şi Davos vedea fumul ridicându-se din trei puncte pe Urgia Dragonilor, cea mai apropiată de ţărm. Un al doilea stol era deja pe drum, iar să¬geţile cădeau, şuierând din cuiburile arcaşilor care punctau turnurile de deasupra. Un soldat căzu pe bordul Pisicii, se lovi de vâsle şi dispăru. Primul om sortit sa moară astăzi, gândi Davos, însă nu va fi ultimul.

Pe meterezele Fortăreţei Roşii fluturau steagurile regelui băiat, cerbul încoronat al Baratheonilor pe câmpul lui de aur, leul Lannisterilor pe fond pur¬puriu. Alte butoaie cu smoală veniră în zbor. Davos auzi oameni ţipând când focul cuprinse puntea Cu¬rajoasei.

Vâslaşii se aflau jos, în siguranţă, apăraţi de proiectile de puntea care-i proteja, dar soldaţii îngră¬mădiţi deasupra nu erau la fel de norocoşi. Tribordul era cel mai afectat, după cum se temuse. Curând va fi rândul nostru, îşi aminti cu nelinişte. Betha Neagră era în bătaia vaselor cu smoală, fiind

a şasea corabie dinspre malul nordic. La tribord o avea doar pe Lady Marya a lui Allard, greoiul Peşte-sabie - acum atât de rămas în urmă încât era mai aproape de cea de-a treia linie decât de a doua - şi Pietatea, Rugăciunea şi Devo¬ţiunea, care vor avea nevoie de tot ajutorul ceresc pe care îl puteau primi, aflate în puncte atât de vulne¬rabile cum erau.

Când linia a doua trecu pe lângă turnurile gemene. Davos privi mai atent. Vedea trei zale ale unui lanţ imens ivindu-se dintr-o gaură nu mai mare decât capul unui om şi dispărând sub apă. Turnurile aveau o singură poartă, aşezată la zece picioare de pământ.

Arcaşii de pe acoperişul turnului nordic trăgeau în Rugăciunea şi în Devoţiunea. Arcaşii de pe Devoţiunea trăgeau înapoi, iar Davos auzi un om ţipând când săgeţile îl gasira.

- Căpitane, ser! Matthos, fiul lui, era lângă el. Coiful tău. Davos îl luă cu ambele mâini şi şi-1 puse pe cap. Era o cască fără vizieră; ura să-i fie împiedicată vederea.

Vasele cu smoală cădeau în ploaie în jurul lor. Văzu unul zdruncinând puntea corabiei Lady Marya, dar echipajul lui Allard îi veni repede de hac. La ba¬bord, cornurile de război sunau de pe Gloria Drift-markului. Vâslele împrăştiau stropi de apă, cu fiecare lovitură.

Săgeata lungă a unei arbalete căzu la un picior de Matthos şi se înfipse în lemnul punţii, zăngănind. In faţă, prima linie era în bătaia săgeţilor inamice; stoluri de săgeţi zburau printre corăbii, şuierând ca nişte şerpi gata să muşte.

La sud de Apa Neagră, Davos văzu oameni târând plute grosolane către apă, în timp ce sub o mie de flamuri fluturând se adunau oştenii, în rânduri şi co¬loane. Inima învăpăiată

era peste tot, deşi minusculul cerb negru închis între flăcări era prea mic ca să se distingă.

Ar trebui să arborăm cerbul încoronat, gândi el. Cerbul era blazonul Regelui Robert, oraşul se va bucura sâ-l vadă.

Steagul acestui străin e folosit doar ca să ridice oamenii împotriva noastră.

Nu putea privi inima înflăcărată fără să se gân¬dească la umbra pe care Melisandre o născuse în întunericul din adâncurile Capătului Furtunii. Cel puţin noi ducem această bătălie la lumina zilei, cu armele oamenilor cinstiţi, îşi spuse. Femeia roşie şi copiii ei întunecaţi nu aveau să joace nici un rol. Stannis o trimisese înapoi la Piatra Dragonului cu nepotul lui bastard, Edric Storm. Căpitanul şi purtă¬torii de flamuri insistaseră că un câmp de luptă nu e un loc pentru o femeie. Doar oamenii reginei ex-primaseră altă părere, insă nici asta zgomotos. In acelaşi timp, regele fusese pe punctul de a-i refuza, până ce Lordul Bryce Caron a spus:

- înălţimea Ta, dacă vrăjitoarea este cu noi, oa¬menii vor spune după aceea că a fost victoria ei, nu a ta. Vor spune că-ţi datorezi coroana vrăjilor ei. Asta îl lămurise. Davos se abţinuse pe durata acestor dis¬cuţii, dar, la drept vorbind, nu s-a întristat când a văzut-o plecând. Nu voia nici un amestec al lui Me¬lisandre sau al zeului ei.

La tribord, văzu Devoţiunea îndreptându-se către mal, strecurând afară o platformă de lemn. Arcaşii se aruncară de-a valma în apele de la mal, ţinându-şi arcurile deasupra capului, ca să nu ude corzile. Se apropiară, împroşcând apa, de plaja îngustă de sub faleze.

Dinspre castel cădeau în salturi pietre, pră-buşindu-se printre ei, la fel săgeţi şi suliţe, dar panta era abruptă şi se părea că proiectilele făceau puţine pagube.

Rugăciunea acostă la douăzeci şi cinci de metri în susul apei, iar Pietatea se îndreptă

către malul unde apărătorii veneau de-a lungul râului, cu copitele cailor de război ridicând bulbuci în apa mică. Cavalerii se năpustiră printre arcaşi ca lupii printre oi, obligându-i să se retragă spre corăbii, prin apa râului, înainte ca vreunul dintre ei să poată lansa vreo săgeată.

Oştenii alergau să-i apere cu suliţe şi cu topoare, şi în trei secunde scena se transformă întrun haos îmbibat de sânge.

Davos recunoscu capul de câine de pe coiful Câinelui. Mantia albă îi flutura pe umeri, în timp ce urcă pe platformă călare şi pe puntea Rugăciunii, doborând pe oricine făcea greşeala să-i iasă în cale.

In spatele castelului, Debarcaderul Regelui se înăl¬ţa pe dealuri. Ţărmul râului era un pustiu negru; Lannisterii arseseră totul şi se retrăseseră în spatele Porţii Noroiului. Catargele carbonizate ale imenselor corăbii scufundate se ridicau din valuri, blocând acce¬sul către cheiurile lungi, stâncoase. Nu vom face aici nici o debarcare. Sus, pe Dealul lui Visenya, lumina soarelui se revărsa de pe cele şapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor.

Davos nu văzu ciocnirea, dar o auzi; un bubuit sfâşietor, când două galere se întâlniră.

Nu-şi putea da seama care anume. Un alt impact răsună peste apă o clipă mai târziu, pe urmă un al treilea. Dincolo de scrâşnetul lemnului făcut ţăndări auzi zdrăngănitul gros al catapultei de la prova Furiei. Cerbul Marii des¬pică una dintre galerele lui Joffrey exact în două, dar Botul Câinelui era în flăcări, iar Regina Alysanne era blocată între Doamna de Mătase şi Pudoarea Doam¬nei şi echipajul ei se lupta cu atacatorii, parapet lângă parapet.

Drept în faţă, Davos văzu Portul Regelui intrând între Credinţa şi Sceptru. Prima îşi dădu la o parte vâslele de la tribord înainte de impact, dar vâslele de la babordul Sceptrului se făcură surcele când Portul Regelui trecu razant pe lângă ele.

- Trageţi, ordonă Davos, şi arcaşii lui trimiseră o ploaie nimicitoare de săgeţi peste apă. I1 văzu că¬zând pe căpitanul Debarcării Regelui, şi încercă să-şi amintească numele lui.

La mal, braţele imenselor catapulte se ridicară, unul, două, trei, şi o sută de pietre se înălţară pe cerul îngălbenit. Fiecare dintre ele era cât capul unui om; când căzură ridicară

vârtejuri mari de apă, sfărâmând bordajele de stejar şi prefăcând oamenii de vii în oase, terci şi cartilagii. De pe o parte pe cealaltă a râului, prima linie era atacată. Cârligele de acostare erau aruncate, pintenii de fier sfârtecau carenele de lemn, atacatorii se învălmăşeau, stoluri de săgeţi treceau şuierând în fumul purtat de vânt, şi oamenii mu¬reau... Dar până acum, nici unul de-al lui.

Betha Neagră înainta repede în aval, iar toba co-mandantului bubuia în auzul căpitanului care căuta

0 posibilă victimă pentru berbece. Regina Alysanne era încolţită, prinsă în capcană

între două corăbii de război ale Lannisterilor, strânse toate trei laolaltă cu funii şi cu cârlige.

- Viteză de distrugere! strigă Davos.

Bătăile tobelor se estompară, într-un prelung, febril, bubuit, şi Betha Neagră zbură, înspumând apa, albă ca laptele, când se despică în calea ei. Allard vă¬zuse aceeaşi şansă; Lady Marya venea în spatele lor. Prima linie fusese transformată într-o învălmăşeală de lupte separate. Cele trei corăbii încâlcite se contu¬rau în faţă, cu punţile preschimbate întrun haos roşu de oameni ciopârţindu-se cu săbii şi cu topoare. încă puţin, îl rugă Davos fierbinte pe Războinic, adu-o puţin mai aproape, arată-mi bordul ei.

Probabil că Războinicul îl auzise. Betha Neagră şi Lady Marya se izbiră de marginile Pudorii Doam¬nei, la o secundă una de alta, ciocnind-o la prora şi la pupa cu o asemenea forţă încât oamenii fură arun¬caţi de pe puntea Mătăsii Doamnei la trei corăbii de¬părtare.

Davos aproape îşi muşcă limba când dinţii

i se loviră, scrâşnind. Scuipă sânge. Data viitoare în-chide gura, nătarăule. Patruzeci de ani pe mare, dar era prima oară când lovea cu pintenul o altă corabie. Arcaşii îşi aruncau săgeţile după bunul plac

- înapoi la apă, ordonă el. Când Betha Neagra îşi întoarse vâslele, râul năvăli în golul rămas, iar Pudoa¬rea Doamnei se desfăcu în bucăţi în faţa ochilor lui, azvârlind zeci de

oameni în apă. Unii dintre cei vii înotau, unii dintre cei morţi pluteau; cei în zale şi platoşe grele se duseră la fund, vii şi morţi deopotrivă. Chemările oamenilor care se înecau îi răsunau în urechi.

O sclipire de verde îi atrase privirea, mai în faţă şi într-o parte, şi un cuib de şerpi de smarald încolăciţi se ridică arzând şi şuierând dinspre etrava Reginei Alysanne. O clipă mai târziu, Davos auzi strigătul îngrozit:

- Foc sălbatic!

Făcu o grimasă. Smoala fierbinte era una, focul sălbatic era cu totul altceva. Afurisită

substanţă şi aproape imposibil de stins. înăbuş-o cu mantia şi mantia va lua foc; loveşte cu palma o părticică şi mâna ta va fi în flăcări. Uşurează-te în foc sălbatic şi penisul îţi va lua foc, le plăcea vechilor corăbieri să spună. Totuşi, Ser Imry îl prevenise că se pot aştepta la o înghiţitură din substanţa scârboasă a alchimiş¬tilor. Din fericire, mai rămăseseră puţini piromanţi adevăraţi. In curând îşi vor termina proviziile, îi asi¬gurase Ser Imry.

Davos înşira ordine, unul după altul; un flanc de vâsle împingea, iar celălalt dădea apa în spate, şi galera se redresa. Lady Marya biruise şi ea şi - încă un lucru bun - focul se răspândea dincolo de Regina Alysanne şi de duşmanii ei mai repede decât ar fi crezut că e posibil. Oameni cuprinşi de flăcări verzi săreau în apă, cu zbierete neomeneşti. Pe zidurile Capătului Furtunii, aruncătoarele de flăcări vărsau moarte, iar catapultele imense din spatele Porţii Noroiului arun¬cau bolovani. Unul, de dimensiunea unui bou, se prăbuşi între Betha Neagră şi Spectru, legănând ambele corăbii şi udând până la piele fiecare om de pe punte.

Un altul, nu cu mult mai mic, nimeri Insolenţa. Ga¬lera lui Velaryon explodă ca o jucărie de copil arun¬cată dintr-un turn, împrăştiind aşchii lungi cât braţul unui om.

Prin fumul negru şi-n vârtejurile de focuri verzi, Davos zări un furnicar de corăbii mici purtate în josul râului, un

talmeş-balmeş de bacuri, bărci cu vâsle şi bărci cu pânze, nave uşoare şi corăbii mătăhăloase care arătau prea putrezite ca să plutească. Mirosea de la o poştă a disperare, nişte lemne plutitoare ca acestea nu puteau să schimbe cursul bătăliei, ci doar să stea în cale. Văzu că liniile de luptă erau încurcate ireme¬diabil. Dincolo de babord, Lordul Steffbn, Colţuroasa Jenna şi Sabia Ageră răzbătuseră şi înaintau iute în susul râului.

Dar flancul de la tribord era puternic atacat şi centrul se fărâmiţase sub pietrele catapulte¬lor, unii dintre căpitani întorcându-se în aval, alţii virând, făcând orice ca să scape de acea ploaie zdro¬bitoare. Furia îşi întorsese catapulta de la pupa să tragă înapoi către oraş, dar nu avea razâ de acţiune; butoaiele cu smoală se spulberau lângă ziduri. Scep¬trul îşi pierduse cea mai mare parte a vâslelor, iar Credinţa fusese lovită şi începea să se scufunde. Davos duse Betha Neagra între ele şi trimise un proiectil către ornamentatul vas de agrement al Reginei Cersei, sculptat şi aurit, încărcat acum cu soldaţi. Coliziunea azvârli o duzină dintre ei în apă, unde arcaşii Bethei îi ţinteau unul după altul, în timp ce aceştia încercau să se menţină la suprafaţă.

Strigătul lui Matthos îi atrase atenţia la pericolul dinspre babord: una dintre galerele Lannisterilor era pe cale să-1 izbească.

- Cu toate forţele la tribord! strigă Davos. Oamenii lui îşi folosiră vâslele ca să se îndepărteze,

în vreme ce alţii întoarseră galera în aşa fel încât prora ei era faţă în faţă cu Căpriorul Alb care gonea înainte. Pentru o clipă, se temu că se mişcase prea încet şi că se vor scufunda, însă curentul îl ajută să schimbe direcţia şi când impactul sosi, fu doar o lovitură

in¬directă; cele două carene se frecară una de alta şi vâslele ambelor corăbii pocniră. O

bucată ruptă de lemn zbură pe lângă capul lui, ascuţită ca o suliţă. Davos se feri.

- Atacaţi! strigă el. Cârligele de acostare fură aruncate. Scoase sabia din teacă şi-i conduse chiar el peste parapet.

Echipajul de pe Căpriorul Alb îi întâmpină, dar oştenii de pe Betha Neagră năvăliră

peste ei într-un torent şuierător de săbii. Davos străbătu prin mulţi¬me, căutându-1 din priviri pe celălalt căpitan, dar omul era mort înainte de-a ajunge la el. Cum stătea aplecat deasupra cadavrului, cineva îl surprinse pe la spate cu un topor, dar coiful lui pară lovitura şi ţeasta îi rămase răsunând, când ar fi putut fi spintecată. Ameţit, tot ceea ce putea face era să se rostogolească. Atacatorul se năpusti, urlând, asupra lui. Davos îşi apucă sabia cu ambele mâini şi o înfipse în burta bărbatului.

Unul dintre membrii echipajului îl ridică înapoi în picioare.

Căpitane, Căpriorul Alb este al nostru.

Davos văzu că era adevărat. Majoritatea inamicilor erau morţi, pe moarte sau se predaseră. îşi scoase coiful, îşi şterse sângele de pe faţă şi se îndreptă către corabia sa,

călcând cu grijă pe scândurile alunecoase, acoperite de maţe. Matthos îi întinse o mână să-1

ajute să treacă înapoi parapetul.

In acele câteva clipe, Betha Neagră şi Căpriorul Alb erau ochiul calm din mijlocul furtunii. Regina Alysan-ne şi Doamna de Mătase, încă blocate împreună, erau un infern verde dezlănţuit, purtat de valuri în josul râului şi trăgând după sine bucăţi din Pudoarea Doamnei. Una dintre galerele din Myr se izbise de ele şi era şi ea acum în flăcări. Pisica lua la bord oa¬meni de pe Curajoasa, care se scufunda cu repezi-ciune. Căpitanul de pe Urgia Dragonilor îşi condusese corabia între două diguri, spintecându-i fundul; echipajul lui năvăli pe uscat cu arcaşii şi cu oştenii, să se alăture asaltului de pe ziduri.

Corbul Roşu, sfărâmat, se scufunda încet. Cerbul Mării se lupta cu focurile şi cu atacatorii de la bord deopotrivă, dar inima înflăcărată fusese ridicată deasupra Omului Loial al lui

Joffrey. Furia, cu mândra-i proră zdro¬bită de un bolovan, se lupta cu Graţia Zeilor. Văzu Gloria Driftmarkului, corabia Lordului Velaryon, făcându-şi loc printre altele, răsturnând-o pe una şi luminând-o pe cealaltă cu săgeţi de foc Pe malul sudic, cavalerii îşi duceau caii de căpăstru la bordul bărcilor cu pânze şi unele dinte cele mai mici galere îşi croiau deja drum peste apă, încărcate de soldaţi. Trebuia să se strecoare cu grijă printre corăbiile care se scufundau şi petele plutitoare de foc sălbatic. în¬treaga flotă a lui Stannis era acum pe râu, cu excepţia corăbiilor din Lys ale lui Salladhor Saan. Cât de curând, aveau să controleze Apa Neagră. Ser Imry îşi va avea victoria, gândi Davos, iar Stannis îşi va aduce oastea peste râu, dar, zeii fie buni, preţul acestei...

- Căpitane! Matthos îi puse mâna pe umăr.

Era Peştele-sabie, cu cele două rânduri de vâsle ale sale ridicând-se şi căzând. Nu-şi coborâse pânzele şi nişte smoală fierbinte se prinsese în velatura sa. Flăcările se răspândeau sub ochii lui Davos, strecu-rându-se peste funii şi pânze până ce corabia ajunse să tragă

după sine o de flacără galbenă. Pintenul ei diform din fier, în formă de peşte, de unde-şi luase numele, despică luciul apei. Exact în faţă, purtat de valuri către ea şi legănându-se ca o ţintă ispititoare, dolofană, se afla unul dintre vasele greoaie ale Lan-nisterilor, adâncit mult în apă. Sânge verde se prelin¬gea încet printre scândurile ei.

Când văzu asta, inima lui Davos Seaworth încetă să mai bată.

- Nu, spuse el Nu, NUUUUUU! Peste vuietul şi bubuitul bătăliei, nimeni nu-1 auzi în afară de Mat¬thos. Cu siguranţă, căpitanul Peştelui-sabie nu-1 au¬zise, concentrat cum era să străpungă în sfârşit ceva cu sabia lui mare şi greoaie. Peştele-sabie porni cu viteză de luptă, Davos îşi ridică mâna mutilată să se agate de punga de piele care-i purta oasele degetelor.

Scrâşnind, scârţâind, spulberând, Peştele-sabie de-spică în două matahala putrezită.

Plesni ca un fruct răscopt, dar nici un fruct nu mai ţipase vreodată un asemenea ţipăt cutremurător, împietrit. Din interi¬orul corabiei, Davos văzu verdele ţâşnind dintr-o mie de vase sfărâmate, otravă din măruntaiele unei fiare muribunde, scânteind, strălucind, împrăştiindu-se pe suprafaţa apei...

- înapoi la apă! răcni el. La o parte! Jos, înapoi la apă, înapoi la apă! Funiile de ancorare erau tăiate, iar Davos simţi puntea mişcându-se sub picioarele lui în timp ce Betha Neagră se desprinse de Căpriorul Alb. Vâslele intrară în apă.

Pe urmă auzi un lătrat scurt şi ascuţit, de parcă cineva i-ar fi suflat în ureche. Puntea dispăru sub el şi apa neagră îl izbi peste faţă, umplându-i nasul şi gura. Se sufoca, se îneca.

Nesigur încotro era susul, Davos se luptă cu râul, cuprins de o panică oarbă, până când, dintr-odată, ieşi la suprafaţă. Scuipă apa, inhala aerul, înşfacă cea mai apropiată bucată de epavă şi se ţinu bine.

Peştele-sabie şi matahala dispăruseră. In preajma lui, trupuri înnegrite pluteau în josul apei şi oameni sufocaţi se agăţau de bucăţi de lemn fumegând. înalt de treizeci de picioare, un demon învolburat de flăcări verzi dansa deasupra râului. Avea zeci de mâini, cu un bici în fiecare, şi ceea ce atingea izbucnea în flăcări.

Văzu Betha Neagra arzând, cu Căpriorul Alb şi Omul Loial de o parte şi de alta.

Pietatea, Curajoasa, Pisica, Sceptrul, Corbul Roşu, Târfa, Credinţa, Furia, toate săriseră în aer, Portul Regelui şi Graţia Zeilor la fel. Demonul şi-i mânca pe ai lui. Strălucitoarea Mândrie a Driftmarkului, corabia Lordului Velaryon, încerca să cârmească, dar demonul îşi trecu câteva degete leneşe peste vâslele sale argintii care se aprin¬seră ca o sumedenie de

lumânări subţiri. Pentru o clipă, corabia mângâiase parcă râul cu două ziduri de torţe lungi, strălucitoare.

Curentul îl prinsese deja în ghearele lui, învâr-tindu-1 iar şi iar. Lovi cu piciorul să se ferească de o pată plutitoare de foc sălbatic. Fiii mei, gândi Davos, dar nu era chip să-i caute în mijlocul dezastrului clo¬cotitor. O altă corabie greoaie, înţesată de foc sălbatic, explodă

în faţa lui. Apa Neagră însăşi fierbea parcă în albia ei; catarge arzând şi oameni arzând şi bucăţi de nave sfărâmate arzând umpleau văzduhul.

Sunt dus de ape în golf. Nu avea de ce să fie atât de rău acolo, putea să ajungă la mal, era un înotător puternic. Galerele lui Salladhor Saan vor fi fiind şi ele în golf. Ser Imry le ordonase să stea într-o parte...

Şi pe urmă curentul îl întoarse din nou, şi Davos văzu ce îl aştepta în aval.

Lanţul. Zeii să ne apere, au ridicat lanţul.

Acolo unde râul se lărgea în Golful Apei Negre, stavila se întindea încordată, la vreo cinci picioare deasupra apei. O duzină de galere se izbiseră deja de lanţ şi curentul împingea altele către ele. Aproape toate erau în flăcări, iar celelalte aveau să fie cât de curând. Davos putu distinge carenele dungate ale co¬răbiilor lui Salladhor Saan, dar ştia că nu le va ajunge niciodată. Un zid de oţel roşu-aprins, lemn arzând şi o vâlvătaie verde, în vârtejuri, se întindeau în faţa lui. Gura Golfului Apei Negre se transformase într-o gură a iadului.

TYRION

Nemişcat ca un gargui, Tyrion Lannister se aplecă într-un genunchi pe metereze.

Dincolo de Poarta Noroiului şi de pustiul care cândva fusese piaţa de pescari şi docurile, râul însuşi parcă luase foc. Jumă¬tate din flota lui Stannis era în flăcări, împreună cu cea mai mare parte din cea a lui Joffrey. Sărutul focu¬lui sălbatic transformase corăbiile mândre în ruguri funerare şi oamenii în torţe vii. Văzduhul era încărcat de fum, de săgeţi şi de ţipete.

In aval, oameni de rând şi căpitani de soi deopo¬trivă vedeau moartea verde, fierbinte, îndreptându-se în vârtejuri către plutele, bărcile şi bacurile lor, pur¬tate pe valurile Apei Negre. Vâslele albe, lungi, ale galerelor din Myr scânteiau ca picioarele unor centi-pede înnebunite, căznindu-se să scape, dar era în za¬dar. Centipedele nu aveau unde să fugă.

O duzină de focuri se dezlănţuiau sub zidurile ora-şului, unde explodaseră butoaie cu smoală fierbinte,

dar focul sălbatic le redusese la dimensiunea unor lumânări într-o casă în flăcări, cu fanioanele lor por-tocalii şi roşii fluturând neînsemnate pe fundalul holocaustului de jad.

Norii coborâţi prinseseră culoa-rea râului cuprins de flăcări şi acopereau cerul în frumoase nuanţe de verde schimbător. Nepământesc de frumoase. O frumuseţe înfricoşătoare. Ca focul dragonului. Tyrion se întreba dacă Aegon Cucerito¬rul se simţise la fel când zburase deasupra Câmpului său de Foc.

Vântul dogoritor îi ridică mantia purpurie şi îl plesni peste faţă, însă nu putea să se întoarcă. Auzea ca prin vis mantiile aurii care ovaţionau de pe zidurile de apărare. Nu avea glas să li se alăture. Era o jumă¬tate de victorie. Nu va fi destul.

Văzu cum e înghiţită de flăcările lacome încă una dintre corăbiile greoaie pe care le înţesase cu fruc¬tele Regelui Aerys. O fântână arteziană de jad aprins se ridică din râu, cu suflul atât de strălucitor încât fu nevoit să-şi ferească ochii. Dâre de foc înalte de treizeci de picioare dansau pe ape, pârâind şi şuierând. Preţ de câteva clipe, acoperiră ţipetele. Erau sute în apă, înecându-se sau arzând sau făcând câte puţin din amândouă.

Ii auzi ţipând, Stannis? Ii vezi arzând? E isprava ta, la fel de mult ca şi a mea. Tyrion ştia că undeva, în marea aceea de oameni clocotind la sud de Apa Neagră, Stannis privea şi el. Nu avusese niciodată setea de luptă a fratelui său, Robert. Comanda din spatele frontului, de la loc ferit, aşa

cum îi era obiceiul şi Lordului Tywin Lannister. Surprinzător, acum stătea călare pe un cal de curse, înveşmântat în armu¬ra sclipitoare, cu coroana pe cap. O

coroană de aur roşu, cum zice Varys, cu vârfurile în formă de flăcări.

- Corăbiile mele. Glasul lui Joffrey se frânse în timp ce striga de pe pasarelă, unde se înghesuise, îm¬preună cu gărzile lui, în spatele întăriturilor. Coro¬niţa aurie a regalităţii sale îi împodobea coiful de luptă. Corabia mea arde. Portul Regelui, Regina Cer¬sei, Omul Loial. Uitaţi-vă acolo la Floarea Mării. Arătă cu sabia lui nouă către locul unde flăcări roşii se prelingeau pe carena aurie a Florii Mării şi se furişau către vâsle. Căpitanul o întorsese împotriva curen¬tului, dar nu suficient de repede ca să evite focul sălbatic.

Era sortită pieirii, Tyrion ştia. N-a fost altă cale. Dacă nu ne-am fi apropiat să ieşim în întâmpinarea lor, Stannis ar fi mirosit capcana. O săgeată putea fi oprită, şi o suliţă, chiar şi o piatră dintr-o catapultă, dar focul sălbatic avea o voinţă proprie. Odată elibe¬rat, scăpa de sub controlul oamenilor obişnuiţi.

- N-am avut ce face, îi spuse nepotului său. Flota noastră era condamnată în orice situaţie.

Chiar şi din turnul de observaţie - era prea scund ca să vadă peste metereze, aşa că

pusese să-i fie făcută o ridicătură -, flăcările, focul şi haosul bătăliei îl împiedicau pe Tyrion să vadă ce se întâmpla în aval, mai jos de castel, dar văzuse scena de o mie de ori cu ochii minţii. Bronn trebuia să pună boii în mişcare în clipa în care nava comandant a lui Stannis avea să treacă pe sub Fortăreaţa Roşie; lanţul era extrem de greu şi vinciurile uriaşe se răsuceau încet, scârţâind şi huruind. întreaga flotă a uzurpatorului trebuia să fi trecut până

ce prima sclipire de metal putea fi zărită sub apă. Verigile aveau să iasă picurând, unele sclipind de noroi, za cu za, până ce întregul lanţ uriaş avea să se întindă bine. Regele

Stannis îşi adusese flota vâslind în susul Apei Negre, dar nu va mai coborî niciodată.

Chiar şi aşa, unii reuşeau să scape. Curentul unui râu era un lucru înşelător, iar focul sălbatic nu se împrăştia atât de uniform cum sperase. Canalul prin¬cipal era cuprins în

totalitate de flăcări, dar mulţi dintre oamenii din Myr reuşiseră să ajungă pe malul sudic, sub zidurile oraşului. Debarcaţi sau naufragiaţi, rezultatul e acelaşi, au adus oameni pe ţărm.

Mai rău, o bună parte a aripii de sud a primelor două linii ale inamicului fuseseră departe, în amonte de infern, când corăbiile au sărit în aer. Stannis rămăsese proba¬bil cu vreo treizeci sau patruzeci de galere, mai mult decât suficiente ca să îşi treacă toată oastea peste apă după

ce-şi vor recăpăta curajul.

Asta ar putea să le ia ceva timp; chiar şi cel mai curajos bărbat trebuia să fie îngrozit după ce a privit o mie dintre tovarăşii săi mistuiţi de focul sălbatic. Hallyne spunea că

uneori substanţa ardea atât de fierbinte încât carnea se topea ca seul. Dar, chiar şi aşa...

Tyrion nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa oamenilor lui. Dacă bătălia începe să

devină amară, vor ceda, şi vor ceda rău. Jacelyn Bywater îl avertizase, aşa că singura cale de a câştiga era să se asigure că bătălia rămânea dulce, de la început până la sfârşit.

Vedea umbre întunecate mişcându-se printre rui-nele carbonizate ale docurilor. E

timpul pentru o altă ieşire, gândi el. Oamenii erau mai vulnerabili ca ori-când atunci când puneau, clătinându-se, primul picior pe mal. Nu trebuia să-i dea inamicului timp să se grupeze pe ţărmul nordic.

Coborî.

- Spune-i Lordului Jacelyn că avem duşmanul pe malul râului, îi porunci el unuia dintre mesagerii pe care Bywater i-i dăduse. Altuia îi zise: Trimite-i lui Ser Arneld complimentele

mele şi cere-i să rotească Târfele cu treizeci de grade spre vest. Unghiul le va permite să arunce la o distanţă mai mare, chiar dacă nu atât de departe în apă.

- Mama mi-a promis că pot avea eu Târfele, spuse Joffrey. Tyrion era deranjat să vadă

că Joffrey îşi ridicase din nou viziera. Fără îndoială, băiatul fierbea în spatele acelui oţel greu, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreo săgeată rătăcită să se înfigă între ochii nepotului său.

închise viziera cu un zornăit.

- Ţine-o închisă, înălţimea Ta, făptura ta dulce e de preţ pentru noi toţi. Şi nu vrei să-ţi strici feţişoara aia drăguţă. Târfele sunt ale tale.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul; să mai arunce alte vase cu foc asupra corăbiilor în flăcări părea lipsit de sens. Joff pusese ca Oamenii Coarnelor să fie dezbrăcaţi şi legaţi cu mâinile la spate în piaţa de dedesubt şi să li se pironească în cap coarne. Când fuseseră aduşi în faţa Tronului de Fier pentru ju¬decată, promisese să-i trimită la Stannis.

Un om nu era la fel de greu ca un bolovan sau ca un butoi cu smoală fierbinte, şi putea fi aruncat ceva mai departe. Unele dintre mantiile aurii făceau pariuri dacă trădă¬torii vor zbura până pe celălalt mal al Apei Negre.

- Mişcă-te repede, înălţimea Ta, îi spuse lui Jof¬frey. Vom avea nevoie destul de curând de catapulte pentru bolovani. Nici măcar focul sălbatic nu arde la nesfârşit.

Joffrey plecă în goană, fericit, escortat de Ser Me-ryn, dar Tyrion îl prinse pe Ser Osmund de înche¬ietură înainte de-a apuca să-1 urmeze.

- Orice s-ar întâmpla, ai grijă să rămână teafăr şi să stea acolo, s-a înţeles?

- Cum poruncеşti. Ser Osmund zâmbi afabil. Tyrion îi avertizase pe Trant şi pe Kettleblack ce

li se putea întâmpla dacă regele ar păţi ceva. Iar pe Joffrey îl aşteptau o duzină de mantii aurii cu expe¬rienţă la

piciorul scării. Iţi apăr bastardul nenorocit cât de bine pot, Cersei, gândi el cu amărăciune. Ai grijă să faci acelaşi lucru pentru Alayaya.

Nici nu plecă bine Joffrey, că un curier urcă scările gâfâind.

- Stăpâne, grăbeşte-te. Se lăsă pe un genunchi. Au debarcat oameni pe terenurile de turniruri, sute! Aduc un berbece sus, la Poarta Regelui.

Tyrion înjură şi se îndreptă către scări, împle-ticindu-se. Podrick Payne îl aştepta jos cu caii. Ga¬lopară pe Uliţa Râului, cu Pod şi cu Ser Mandon Moore venind în urma lor.

Casele oblonite erau cu¬fundate într-o umbră verde, dar nimeni nu mişuna pe afară ca să le stea în cale. Tyrion poruncise ca stră¬zile să rămână goale, pentru ca apărătorii să se poată

mişca repede de la o poartă la alta. Oricum, când ajunseră la Poarta Regelui, auzea pocnetul bubuitor al lemnului pe lemn, ceea ce-i spunea că fusese adus în joc un berbece. Vaietul balamalelor imense suna ca geamătul unui uriaş murind. Piaţa de lângă casa porţii era înţesată de răniţi, dar vedea şi rânduri de cai, nu toţi răniţi, şi mercenari şi mantii aurii destule ca să formeze o coloană puternică.

- Adunarea! strigă el sărind din şa. Poarta se clinti, sub impactul unei noi lovituri.

Cine e la comandă aici? Tu mergi afară.

- Nu. O umbră se desprinse de la zid, pentru a deveni un bărbat înalt, cu armură

cenuşie. Sandor Clegane îşi smulse coiful cu ambele mâini şi îl lăsă să cadă pe pământ.

Oţelul era pârjolit şi avea urme de lovituri, urechea stângă a Câinelui ce mârâia era retezată.

O tăietură adâncă de sub un ochi făcea să se prelingă un şiroi de sânge peste vechile cicatrici arse ale Câinelui, acoperindu-i jumătate din faţă.

- Ba da, îl înfruntă Tyrion. Clegane începu să gâfâie.

- La naiba cu asta! Şi cu tine.

Un mercenar făcu un pas lângă el şi zise:

- Am fost afară. De trei ori. Jumătate dintre oa-menii noştri sunt morţi sau răniţi.

Focul sălbatic ţâşneşte peste tot în jurul nostru, caii ţipă ca nişte oameni şi oamenii ţipă ca nişte cai...

- Credeai că te-am angajat să lupţi într-un turnir? Să-ţi aduc nişte lăptic rece şi un castron de zmeură? Nu? Atunci încalecă-ţi nenorocitul ăla de cal. Şi tu, Câine.

Sângele de pe faţa lui Clegane strălucea roşu, dar ochii îi erau albi. îşi scoase sabia lungă din teacă.

Ii e frică, îşi dădu seama Tyrion, şocat. Câinele e înspăimântat încercă să-i explice ce aveau de făcut:

- Au adus un berbece la poartă, poţi să-i auzi şi tu, şi trebuie să-i împrăştiem...

- Deschidem porţile. Când vor năvăli înăuntru, îi înconjurăm şi-i omoram. Câinele înfipse sabia lungă în pământ şi se sprijini de mâner, legănându-se. Am pierdut jumătate dintre oameni. Cai, la fel. Nu mai duc pe nimeni în focul ăla.

Ser Mandon Moore înainta lângă Tyrion, imaculat în platoşa lui albă, emailată.

- Mâna Regelui îţi porunceşte.

- La naiba cu Mâna Regelui! Acolo unde faţa Câinelui nu era roşie de sânge, era albă

ca varul. Să-mi aducă cineva ceva de băut. Un soldat al mantiilor aurii îi întinse o cupă.

Clegane luă o înghiţitură, o scuipă, azvârli cupa cât colo. Apă? La naiba cu apa ta! Adu-mi vin.

E mort pe picioare. Tyrion îşi dădea seama acum. Rana, focul... E terminat, trebuie să

găsesc pe altcineva, dar pe cine? Ser Mander? Se uită la oameni şi ştiu că Mander nu era o soluţie. Teama lui Clegane îi zdrun¬cinase. Fără un conducător, vor refuza şi ei, iar Ser Mandon... Era un om periculos, zicea Jaime, da, dar nu un om pe care alţii să-1 urmeze.

In depărtare, Tyrion auzi o nouă bubuitură puter-nică. Deasupra zidurilor, cerul întunecat era scăldat în straturi de lumină verde şi portocalie. Cât va putea să reziste poarta?

E o nebunie, gândi el, dar mai bine nebunie decât înfrângere. înfrângerea înseamnă

moarte şi ruşine.

- Prea bine. Voi conduce eu ieşirea.

Dacă se gândise că asta îl va ruşina pe Câine şi va redeveni viteaz, se înşelase.

Clegane nu făcu decât să râdă.

- Tu?

Tyrion citea neîncrederea pe chipurile lor.

- Eu. Ser Mandon, tu vei duce steagul regelui. Pod, coiful meu.

Băiatul alergă să-i execute ordinul. Câinele stătea sprijinit de sabia pătată de sânge şi îl privea cu ochii aceia albi, larg deschişi. Ser Mandon îl ajută pe Tyrion să urce din nou în şa.

- Adunarea! strigă el.

Roibul lui mare purta apărătoare de gât şi de cap. O mătase purpurie îi îmbrăca picioarele din spate, peste o haină de zale. Şaua înaltă era aurită. Podrick Payne îi înmâna lui Tyrion coiful şi scutul, stejar greu împodobit cu o mână de aur pe fond roşu, încon¬jurată de lei mici de aur. îşi plimbă calul în cerc, privind la mica sa trupă. Doar o mână de oameni răspunseseră la ordinul lui, nu mai mult de douăzeci. Stăteau în şa, cu ochii la fel de albi ca şi-ai Câinelui. Privi cu dispreţ către ceilalţi, cavaleri şi mercenari care plecaseră cu Clegane.

- Se spune că sunt jumătate de om, zise el. Prin comparaţie, voi ce sunteţi?

Asta îi făcu să se simtă destul de ruşinaţi. Un cavaler încalecă, fără coif, şi se alătură

celorlalţi. Doi mercenari îl urmară. Pe urmă şi alţii. Poarta Regelui se cutremură din nou. In

câteva clipe, numărul celor aflaţi sub comanda lui Tyrion se dublă. Ii prinsese în laţ. Dacă

eu lupt, trebuie să facă la fel, sau sunt mai prejos decât un pitic.

- Nu mă veţi auzi strigând numele lui Joffrey, le spuse. Nu mă veţi auzi nici răcnind pentru Casterly Rock. E oraşul vostru, cel pe care Stannis vrea să-1

jefuiască, iar cea pe care o doboară e poarta voastră. Aşa că veniţi cu mine să-1

ucidem pe nemernic.

Tyrion îşi scoase securea de război, îşi întoarse calul şi porni la trap spre poartă.

Credea că vin în urma lui, dar nu îndrăzni să se uite.

SANSA

Torţele pâlpâiau strălucitoare pe metalul bătut al suporturilor din perete, scăldând Sala de Bal a Reginei într-o lumină argintie. Cu toate acestea, era încă în-tuneric în încăpere.

Sansa îl vedea în ochii palizi ai lui Ser Ilyn Payne, care stătea lângă uşa din spate, neclintit ca o stâncă, fără să mănânce sau să bea. Il auzea în tuşe chinuitoare a Lordului Gyles şi în glasul şoptit al lui Osney Kettleblach când se strecură înăuntru să-i aducă veşti lui Cersei.

Sansa îşi termina supa când Osney Kettleblack veni prima oară, intrând prin spate. Il zări vorbind cu fratele lui Osfryd. Apoi se urcă pe platformă şi îngenunche lângă jilţul înalt, mirosind a cal, cu patru zgârieturi lungi pe obrazu-i plin de cruste, cu părul căzându-i peste guler şi peste ochi. Cu toată şoapta lui, Sansa auzi fără să vrea.

- Flotele sunt prinse în bătălie. Au fost debarcaţi nişte arcaşi, dar Câinele i-a făcut fărâme. Da, înălţimea

Ta. Fratele tău ridică lanţul. Am auzit semnalul. La Fundătura Puricilor, câţiva beţivani sparg uşi şi se urcă pe ferestre. Lordul Bywater a trimis mantiile aurii să se ocupe de ei. Septul lui Baelor este înţesat de oameni, toată lumea se roagă.

- Şi fiul meu?

- Regele s-a dus la sept să primească binecu¬vântarea înaltului Septon. Acum umblă

pe ziduri cu Mâna, zicându-le oamenilor să fie curajoşi, ridicân-du-le moralul, cum ar veni.

Cersei făcu semn pajului să-i mai umple cupa cu vin, un vin vechi, auriu, de la Arbor, aromat şi tare. Regina bea vârtos, dar vinul părea doar s-o facă mai frumoasă; obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii aveau o căldură strălucitoare, febrilă, când privea în jos, peste sală. Ochi de foc sălbatic, gândi Sansa.

Cântăreţii cântau. Jonglerii făceau jonglerii. Bă¬iatul Lunii mergea clătinându-se pe catalige prin sală, râzând de toată lumea, iar Ser Davos alerga după slujnice pe calul lui din coadă de mătură. Oaspeţii râdeau, dar era un râs lipsit de veselie, genul de râs care se putea transforma în hohot de plâns într-o clipită. Trupurile lor sunt aici, dar gândurile sunt pe zidurile oraşului, şi inimile la fel.

După supă, fu adusă o salată de mere, cu nuci şi cu stafide. Cu orice altă ocazie, ar fi fost o delicatesă, dar în seara aceasta toată mâncarea era condimentată cu teamă. Sansa nu era singura din încăpere care nu avea poftă de mâncare. Lordul Gyles mai mult tuşea decât mânca. Lollys Stokeworth stătea ghemuită şi tremurând, iar tânăra soţie a unuia dintre scutierii lui Ser Lancel începu să plângă nestăpânit. Regina îi porunci lui Maester Frenken să o ducă la culcare cu o cupă de vin al viselor.

- Lacrimi, îi spuse dispreţuitoare Sansei, în timp ce femeia era condusă afară din sală.

Arma femeii, obişnuia să le numească nobila mea mamă. Arma bărbatului e sabia. Şi asta ne spune tot ce trebuie să ştim, nu-i aşa?

- Dar bărbaţii trebuie să fie foarte curajoşi, răs¬punse Sansa. Să plece şi să înfrunte săbiile şi securile, cu toată lumea încercând să-i omoare...

- Jaime mi-a spus odată că se simte viu doar în luptă şi în pat. Ridică cupa şi înghiţi.

Salata îi era neatinsă. Aş prefera să înfrunt oricâte săbii decât să stau aşa, neajutorată, prefăcându-mă că mă bucur de compania acestui cârd de găini speriate.

- Tu i-ai invitat aici, înălţimea Ta.

- Oamenii aşteaptă unele lucruri de la o regină. Le vor aştepta şi din partea ta, dacă te vei căsători cu Joffrey. Ai face bine să înveţi. Regina cercetă soţiile, fiicele şi mamele care umpleau băncile. De unele singure, găinile nu înseamnă nimic, dar cocoşii lor sunt importanţi dintr-un motiv sau altul, şi unii s-ar putea să supravieţuiască acestei bătălii. Aşa că e de datoria mea să le ofer protecţie femeilor. Dacă piticul nenorocit de frate-meu va reuşi, cumva, să învingă, ele se vor întoarce la soţii şi la taţii lor, pline de poveşti despre cât de vitează am fost, cum curajul meu lei-a inspirat şi le-a ridicat moralul, cum nu m-am îndoit de victorie nici măcar o clipă.

- Şi dacă, totuşi, castelul va cădea?

- Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Cersei nu aşteptă să fie contrazisă. Dacă nu sunt trădată

de propriile mele gărzi, s-ar putea să rezist aici o vreme. Pe urmă aş putea să mă duc la ziduri şi să mă predau Lordului Stannis în persoană. Asta ne va scuti de ce e mai rău. Dar dacă Citadela lui Maegor va cădea înainte ca Stannis să poată veni, ei bine, atunci majoritatea musafirelor mele vor avea parte de un pic de viol, aş zice. Şi nu trebuie să pierzi din vedere mutilarea, tortura şi crima în vremuri ca acestea.

Sansa era îngrozită.

- Acestea sunt femei neînarmate şi de obârşie nobilă.

- Obârşia le protejează, recunoscu Cersei, deşi nu atât de mult cum ai crede. Fiecare are un preţ bun de răscumpărare, dar după nebunia luptei, soldaţii vor adesea mai degrabă

carne decât bani. Oricum, un scut de aur e mai bun decât nici unul. Afară, pe străzi, femeile nu vor fi tratate cu atâta blândeţe. Nici servitoarele noastre. Făpturi drăgălaşe precum sluj¬nica aceea a Doamnei Tanda s-ar putea pregăti

pentru o noapte agitată, dar să nu-ţi închipui că femeile bătrâne, infirme sau urâte vor fi menajate. Destulă băutură va face ca o spălătoreasă oarbă şi slujnicele duhnind a porc să pară la fel de atrăgătoare ca şi tine, draga mea.

- Ca mine?

- încearcă să nu vorbeşti ca un şoricel, Sansa. Eşti femeie matură acum, ai uitat? Şi logodită cu primul meu născut. Regina sorbi din vin. Dacă ar fi oricine altcineva la porţi, aş

putea spera să-1 ademenesc. Dar e vorba de Stannis Baratheon. Aş avea mai multe şanse să-

i seduc calul. Observă expresia de pe chipul Sansei şi începu să râdă. Te-am şocat, doamna mea? Se aplecă mai aproape. Ei, prostuţo! Lacrimile nu sunt singura armă a femeii. Mai ai una între picioare şi ai face bine să înveţi s-o foloseşti. Vei găsi că băr¬baţii îşi folosesc săbiile cu destulă dezinvoltură. Am¬bele feluri de săbii.

Sansa fu scutită de nevoia de a răspunde când doi dintre fraţii Kettleblack reintrară în sală. Ser Osmund şi fraţii lui deveniseră mari favoriţi la castel; aveau mereu la îndemână un zâmbet sau o glumă şi se în¬ţelegeau cu grăjdarii şi vânătorii la fel de bine ca şi cu scutierii şi cu cavalerii. Cu slujnicuţele se înţele¬geau cel mai bine, se spunea pe la colţuri. In ultima vreme, Ser Osmund luase locul lui Sandor Clegane lângă Joffrey, iar Sansa auzise femeile de la fântână zicând că era la fel de puternic, însă mai tânăr şi mai ager decât Câinele. Dacă

era aşa, Sansa se întreba de ce nu auzise niciodată despre aceşti fraţi Kettleblack înainte ca Ser Osmure să fie numit în Garda Regală.

Osney era numai zâmbet când îngenunche lângă regină.

- Matahalele au sărit în aer, înălţimea Ta. Toată Apa Neagră e acoperită de foc sălbatic. O sută de corăbii arzând, poate mai multe.

- Şi fiul meu?

- E la Poarta Noroiului cu Mâna şi Garda Regală, înălţimea Ta. înainte a vorbit cu arcaşii de pe zidurile de apărare şi le-a

dat câteva sfaturi cum să mânuiască o arbaletă, aşa a făcut. Cu toţii sunt de acord că e un băiat pe de-a-ntregul curajos.

- Mai bine ar rămâne un băiat pe de-a-ntregul viu. Cersei se întoarse către fratele lui, Osfryd, care era mai înalt, mai încruntat şi purta o mustaţă neagră, căzută. Da?

Osfryd îşi aşezase un coif peste părul lung şi ne¬gru, şi expresia feţei sale era îndârjită.

- înălţimea Ta, zise el cu glas scăzut, băieţii au prins un grăjdar şi două servitoare încercând să se furişeze pe o poartă secretă, cu trei dintre caii regelui.

- Primii trădători ai serii, zise regina, dar mă tem că nu şi ultimii. Cere-i lui Ser Ilyn să

se ocupe de ei şi pune-le capetele în suliţe în faţa grajdurilor, ca avertisment. Când plecară, se întoarse către Sansa. O altă lecţie pe care ar trebui s-o înveţi, dacă speri să stai lângă fiul

meu. Fii blândă într-o noapte ca asta, şi trădătorii vor creşte în jurul tău ca ciupercile după

ploaie. Singura modalitate de a păstra loialitatea supuşilor tăi este să te asiguri că se tem de tine mai mult decât de inamic.

- îmi voi aminti asta, înălţimea Ta, zise Sansa, deşi ea auzise mereu că dragostea era o cale mai sigură către loialitatea oamenilor, decât frica. Dacă voi fi vreodată regină, am să-i fac să mă iubească.

După salată, urmară plăcinte de raci. Pe urmă veni mielul prăjit, cu praz şi cu morcovi, servit în străchini de pâine scobită. Lollys mancă prea repede, i se făcu rău şi se umplu de vomă din cap până-n picioare, la fel şi pe sora ei. Lordul Gyles tuşi, bău, tuşi, bău şi îşi pierdu cunoştinţa. Regina privi cu dezgust spre locul unde era lăbărţat, cu faţa în strachină şi cu mâna într-o băltoacă de vin.

- Trebuie că zeii au fost nebuni să-i facă bărbaţi pe unii ca el, iar eu am fost nebună să

cer eliberarea lui.

Osfryd Kettleblack se întoarse, cu mantia purpu¬rie fluturând.

- In piaţă se adună oameni, înălţimea Ta, cerând să se adăpostească în castel. Nu o gloată, ci negustori bogaţi şi alţii asemenea.

- Porunceşte-le să se întoarcă la casele lor, spuse regina. Dacă nu vor să plece, pune-i pe arcaşii noştri să omoare câţiva. Nu intră nimeni. Nu vreau să se deschidă porţile sub nici un motiv.

- Cum porunceşti. Făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Chipul reginei era aspru şi ameninţător.

- Aş vrea să le pot duce o sabie la gât cu mâna mea. începea să vorbească poticnit.

Când eram mici, Jaime şi cu mine semănăm atât de mult încât nici măcar nobilul nostru tată

nu ne putea deosebi. Uneori, ca distracţie, ne îmbrăcam unul în hainele altuia şi petreceam ziua întreagă unul în pielea celuilalt. Ori¬cum, când Jaime a primit întâia lui sabie, pentru mine nu a fost nici una. îmi amintesc că am întrebat: Eu ce primesc? Semănăm atât de mult şi nu înţelegeam de ce ne tratau atât de diferit. Jaime învăţa să se lupte cu sabia, cu lancea şi cu ghioaga, în timp ce eu eram învăţată să zâmbesc, să cânt şi să plac. El era moştenitor la Casterly Rock, în timp ce eu urma să fiu vândută unui străin, ca o iapă, ca să fiu călărită ori de câte ori poftea noul meu stăpân, bătută după placul lui şi azvârlită cu timpul deoparte, pentru o mânză mai tânără. Soarta lui Jaime avea să fie gloria şi puterea, în timp ce a mea era în chinurile facerii şi în sângele lunar.

- Dar tu ai fost Regina Celor Şapte Regate, zise Sansa.

- Când se ajunge la săbii, o regină rămâne până la urmă doar o femeie.

Cupa de vin a lui Cersei era goală. Pajul se apropie să i-o umple din nou, dar ea o întoarse cu susul în jos şi scutură din cap.

- Nu mai vreau. Trebuie să am capul limpede. Ultimul fel era brânză de capră servită

cu mere

coapte. Mirosul de scorţişoară umplea sala, când Osney Kettleblack se strecură

înăuntru pentru a se aşeza din nou în genunchi între ele.

- înălţimea Ta, şopti el, Stannis a debarcat oameni pe terenurile pentru turniruri, şi mai sunt şi alţii care trec râul. Poarta Noroiului e sub asediu şi au adus un berbece la Poarta Regelui. Pezevenghiul a plecat să-i alunge.

- Asta îi va umple de teamă, făcu ironic regina. Sper că nu l-a luat cu el pe Joff.

- Nu, înălţimea Ta, regele e cu fratele meu, la Târfe. Ii aruncă pe Oamenii Coarnelor în râu.

- Cu Poarta Noroiului sub asediu? O nebunie! Spune-i lui Ser Osmund că vreau să

plece de-acolo îndată, e prea periculos. Adu-1 înapoi la castel.

- Pezevenghiul a spus...

- Ceea ce am spus eu ar trebui să te preocupe. Cer¬sei miji ochii. Fratele tău va face aşa cum i se spune, altfel voi avea grijă să conducă el însuşi următorul atac, iar tu vei merge cu el.

După ce mâncarea fu strânsă, mulţi dintre oaspeţi cerură permisiunea să se ducă la sept. Cersei le în-deplini, binevoitoare, rugămintea. Lady Tanda şi fiicele ei se numărau printre cei care plecară. Pentru cei rămaşi, a fost adus un cântăreţ să umple sala de muzica dulce a harpei sale. Cântă despre Jonquil şi Florian, despre Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, şi iubirea sa pentru regina fratelui său, despre cele zece mii de corăbii ale

Nymeriei. Erau cântece frumoase, dar îngrozitor de triste. Mai multe femei începură să

lăcrimeze şi Sansa simţi şi ea cum i se umezesc ochii.

- Foarte bine, draga mea. Regina se aplecă mai aproape. Vrei să exersezi lacrimile acelea. Vei avea nevoie de ele

pentru Regele Stannis.

Sansa se foi nervoasă.

- înălţimea Ta?

- O, scuteşte-mă de amabilităţile tale găunoase. Situaţia trebuie să fie disperată acolo dacă au nevoie de un pitic în fruntea lor, aşa că ai putea foarte bine să-ţi scoţi masca. Ştiu totul despre micile tale trădări din pădurea zeilor.

- Pădurea zeilor? Nu te uita la Ser Davos, nu, nu te uita, îşi spuse Sansa. Nu ştie, nimeni nu ştie. Dontos mi-a promis, Florian al meu nu m-ar dezamăgi nici¬odată. N-am trădat nimic. Vizitez pădurea zeilor doar ca să mă rog.

- Pentru Stannis. Sau pentru fratele tău, e acelaşi lucru. De ce altceva ai căuta zeii tatălui tău? Te rogi pentru înfrângerea noastră. Cum ai numi tu asta, dacă nu trădare?

- Mă rog pentru Joffrey, insistă ea, agitată.

- De ce, pentru că te tratează atât de drăguţ? Regina luă o carafă cu vin dulce de prune de la o slu¬jitoare care trecea şi umplu cupa Sansei. Bea, porunci ea cu răceală. Poate că îţi va da curajul să înfrunţi adevărul de data asta.

Sansa ridică la buze cupa şi luă o sorbitură. Vinul era greţos de dulce, şi foarte tare.

- Poţi mai mult de-atât, zise Cersei. Goleşte cupa, Sansa. Regina ta îţi porunceşte.

Aproape se înecă, dar goli cupa, bând până la fund vinul vâscos, dulce, până ce capul începu să i se învârtească.

- Mai vrei? întrebă Cersei.

- Nu. Te rog.

Regina păru nemulţumită.

- Când ai întrebat mai devreme despre Ser Ilyn, te-am minţit. Vrei să auzi adevărul, Sansa? Vrei să ştii de ce se află, într-adevăr, aici?

Nu îndrăznea să răspundă, dar nu avea nici o importanţă. Regina ridică o mână şi făcu un semn, fără să aştepte răspunsul. Sansa nici măcar nu-1 văzuse pe Ser Ilyn revenind în sală, dar dintr-odată era acolo, ieşind cu paşi grei din umbra din spatele platformei, fără

zgomot, ca o pisică. Ducea în mână Gheaţa, scoasă din teacă. Sansa îşi aminti că tatăl ei curăţa întot¬deauna sabia în pădurea zeilor după ce lua capul unui om, dar Ser Ilyn nu era atât de delicat. Pe oţelul vă-lurit era sânge uscat, roşul ofilindu-se deja spre maro.

- Informeaz-o pe Lady Sansa de ce te ţin în preaj¬ma noastră, zise Cersei.

Ser Ilyn deschise gura şi scoase un horcăit sufo¬cat. Faţa lui cu urme de vărsat nu avea nici o expresie.

- E aici pentru noi, spuse regina. S-ar putea ca Stannis să cucerească oraşul şi s-ar putea să ia tronul, dar nu voi suporta să mă judece el. Pe noi nu am de gând să-1 las să pună

mâna în viaţă.

- Noi?

- M-ai auzit. Aşa că poate ar fi cel mai bine să te rogi din nou, Sansa, pentru un alt rezultat. Casa Stark nu se va bucura defel de căderea Casei Lannister, îţi promit. întinse mâna şi-i atinse părul, dându-i-1 uşor la o parte de pe gât.

TYRION

Fanta din vizieră îi limita lui Tyrion câmpul vi¬zual la ceea ce se afla în faţa lui, dar când întoarse capul, văzu trei galere acostate pe terenurile pentru turniruri şi o a patra, mai mare decât celelalte, destul de departe în adâncul râului, aruncând butoaie cu smoală

fier¬binte de pe o catapultă.

- Vârf de lance! ordonă Tyrion în timp ce oamenii lui ieşeau pe poarta de apărare.

Se grupară în formă de suliţă, cu Tyrion în vârf. Ser Mandon Moore ocupa locul din dreapta sa, cu flăcările sclipind pe emailul alb al armurii, cu ochii săi palizi strălucind imperturbabil prin viziera coifu¬lui. Călărea un cal negru ca tăciunele, înveşmântat cu totul în alb, şi purta scutul Gărzii Regale legat de braţ. La stânga, Tyrion fu surprins să-1 vadă pe Podrick Payne cu o sabie în mână.

- Eşti prea tânăr, spuse el îndată. Intoarce-te.

- Sunt scutierul tău, stăpâne.

Tyrion nu-şi putea permite să piardă timpul cu discuţiile.

- Cu mine, atunci. Ţine aproape. Dădu pinteni calului.

Călăreau cot la cot, urmărind linia zidurilor ameninţătoare. Steagul lui Joffrey flutura purpură şi aur în mâna lui Ser Mandon, cu cerbul şi cu leul dansând, unul lângă altul.

Trecură de la pas la trap, ocolind pe departe baza turnului. De pe zidurile oraşului ţâş¬neau săgeţi, iar deasupra pietrele se rostogoleau şi că¬deau, prăbuşindu-se orbeşte pe pământ sau în apă, oţel şi carne. In faţă se desluşeau Poarta Regelui şi o mulţime de soldaţi luptându-se cu un berbece uriaş, un stâlp negru de stejar cu un cap de fier. Arcaşii ve¬niţi de pe corăbii îi înconjurau, slobozindu-şi săge¬ţile când vreun străjer îşi făcea apariţia pe zidurile porţii.

- Lănci, ordonă Tyrion, şi porni la galop. Pământul era îmbibat şi alunecos, noroi şi sânge

în părţi egale. Armăsarul lui se împiedică de un cada¬vru, copitele îi alunecară, răscolind pământul şi, pentru o clipă, Tyrion se temu că atacul se va sfârşi cu el căzând de pe şa înainte de-a ajunge măcar în faţa duş¬manului, dar, cumva, reuşiră amândoi, el şi calul lui, să-şi păstreze echilibrul. Lângă poartă, oamenii se în¬torceau, încercând în mare grabă să-şi adune puterile pentru lovitură. Tyrion ridică securea şi strigă:

- Debarcaderul Regelui!

Alte glasuri preluară strigătul, iar acum vârful de lance zbură, un urlet prelung de oţel şi mătase, copite bubuind şi săbii ascuţite sărutate de foc.

Ser Mandon lăsă în jos vârful lăncii în ultima secundă şi înfipse steagul lui Joffrey în pieptul unui bărbat în vestă cu ţinte, ridicându-1 cu totul de la pământ. In faţa lui Tyrion se afla un cavaler a cărui cămaşă etala o vulpe în mijlocul unui cerc de flori. Florent fu primul lui gând, dar fără coif, îi veni în minte în secunda urmă¬toare. II izbi în faţă cu toată

puterea securii, a braţului şi a calului pornit la atac, retezându-i jumătate din cap. Şocul impactului îi amorţi umărul. Shagga ar râde de mine, gândi el mergând mai departe.

O suliţă i se lovi de scut cu un zgomot înăbuşit. Pod galopa lângă el, lovind fără milă

orice duşman care îi ieşea în cale. Nedesluşit, auzi uralele oamenilor de pe ziduri. Berbecele zăcea distrus în noroi, uitat într-o clipită, iar cei care îl mânuiseră fugeau sau se întorceau să

lupte. Tyrion doborî un arcaş de pe cal, spintecă un lăncier de la umăr până la subsuoară, izbi un coif cu creasta în formă de peşte-spadă. Lângă ber¬bece, uriaşul roib al lui Tyrion se ridică pe picioarele din spate, dar sări uşor peste obstacol şi Ser Mandon, moartea în mătase albă ca neaua, trecu în zbor pe lân¬gă el. Sabia lui reteza mădulare, spărgea capete, sfărma scuturi în bucăţi - deşi puţini dintre inamici reuşiseră să treacă râul cu scuturile intacte.

Tyrion îşi zori calul peste berbece. Duşmanii fu¬geau, îşi mişcă repede capul de la dreapta la stânga şi la loc, dar nu văzu nici urmă de Podrick Payne. O săgeată îi şuieră pe lângă obraz, ratându-i viziera la două degete. Se smuci speriat, cât pe-aci să cadă din şa.

Dacă e să stau aici ca un butuc, aş putea la fel de bine sa-mi vopsesc o ţintă pe pieptar.

Dădu pinteni calului, trecând printre şi peste cada-vrele împrăştiate. In aval, Apa Neagră era ticsită de epavele galerelor în flăcări. Pete de foc sălbatic mai pluteau şi acum la suprafaţa apei, aruncând vârtejuri verzi, înfricoşătoare, la douăzeci de picioare în aer.

Reuşiseră să-i împrăştie pe cei de la berbece, dar Tyrion vedea lupte dintr-o parte într-alta de-a lungul ţărmului - oamenii lui Ser Balon Swann, cel mai probabil, sau ai lui Lancel, încercând să arunce înapoi în apă inamicii care se învălmăşeau la mal, năvălind de pe corăbiile în flăcări.

- Vom porni către Poarta Noroiului, ordonă el. Ser Mandon strigă:

- Poarta Noroiului!

Şi porniră din nou la drum. „Debarcaderul Rege¬lui!", strigau răguşit oamenii lui, şi

„Piticul! Piticul!" Se întrebă cine-i învăţase asta. Prin oţelul şi căptu¬şeala coifului său, auzea ţipete chinuite, trosnetul flă¬mând al flăcărilor, bubuitul cornurilor de război şi sunetul metalic al goarnelor. Focul era peste tot. Zeii fie îndurători, nu e de mirare că s-a speriat. De flăcări se teme Câinele...

Apa Neagră răsună de un bubuit puternic când o piatră de dimensiunea unui cal ateriza direct în mijlocul corăbiilor, pe una dintre galere. A noastră sau a lor? Prin fumul nestăpânit, nu-şi putea da seama. Se terminase cu vârful lui de lance, fiecare îşi avea acum propria bătălie. Ar fi trebuit să mă întorc, gândi el mergând înainte.

Securea era grea în pumnul lui. Câţiva oameni încă îl urmau. Ceilalţi erau morţi sau fugiseră. Fu nevoit să se lupte cu armăsarul său ca să-şi păstreze direcţia către est. Calului nu-i plăcea focul mai mult decât îi plăcuse lui Sandor Clegane, dar era mai uşor de stăpânit.

Dinspre râu se târau oameni. Oameni arşi şi sân-gerând, scuipând apă, clătinându-se, majoritatea mu-rind, îşi conduse trupa printre ei, oferindu-le morţi mai rapide şi mai curate celor destul de puternici ca să se ţină pe picioare. Războiul se reducea la dimen¬siunea vizierei sale. Cavaleri de două ori cât el fugeau din calea lui sau rămâneau şi mureau.

Păreau făpturi mici şi speriate. Lannister! striga el lovind. Braţul îi era roşu până la cot, lucind în lumina dinspre râu. Când calul se cabra din nou, Tyrion ridică securea, agitând-o către stele, şi îi auzi strigând din nou. Piticul! Piticul! Avea senzaţia că e beat.

Febra bătăliei. Nu se gândise niciodată s-o experi-menteze pe pielea lui, deşi Jaime îi vorbise despre ea desul

de des - cum timpul parcă se estompa şi în¬cetinea, şi chiar se oprea în loc, cum trecutul şi viito¬rul dispăreau până ce nu mai exista nimic decât clipa, cum frica dispărea, cum judecata dispărea, şi însuşi trupul tău dispărea.

- Atunci nu-ţi mai simţi rănile sau durerea de spate provocată de povara armurii, nici sudoarea ce îţi curge în ochi. încetezi să simţi, încetezi să gândeşti, încetezi să fii tu, există

doar lupta, duşmanul, acest om şi următorul şi următorul şi următorul, şi ştii că ei sunt speriaţi şi obosiţi, dar tu nu, tu eşti viu, iar moartea e pretutindeni în jurul tău, dar săbiile lor se mişcă atât de încet, şi poţi să dansezi printre ei, râzând. Febra bătăliei. Sunt o jumătate de om şi sunt beat de măcel, să mă omoare dacă pot!

încercară. Un alt lăncier alergă spre el. Tyrion îi scurtă capul suliţei, pe urmă braţul, răsucindu-se în jurul lui, în cerc. Un arcaş fără arc dădu să-1 împungă cu o săgeată pe care o ţinea ca pe-un cuţit. Armăsarul îl lovi cu piciorul între coapse, azvârlindu-1 cât colo. Tyrion râse răguşit. Trecu pe lângă un steag înfipt în noroi, una dintre inimile învăpăiate ale lui Stannis, şi îi tăie coada în două cu o mişcare a securii. Un ca¬valer se ivi din senin, lovindu-i scutul cu o sabie pentru două mâini, iar şi iar, până când cineva îi vârî un cuţit sub braţ.

Unul dintre oamenii lui Tyrion, probabil. El nu văzu nimic.

- Mă predau, ser, strigă un alt cavaler de mai de-parte, din aval. Mă predau, nobile cavaler, mă predau în faţa ta. Zălogul meu, uite, ţine. Omul zăcea într-o băltoacă de apă

neagră, întinzându-i o mănuşă de zale, în semn de supunere. Tyrion trebui să se aplece ca să

o ia. In aceeaşi clipă, un vas cu foc sălbatic îi ţâşni pe deasupra capului, împroşcând flăcări verzi. In strălulgerarea neaşteptată de lumină, văzu că balta nu era neagră, ci roşie. Mănuşa avea încă mâna cavale¬rului în ea. O aruncă înapoi.

- Mă predau, hohoti omul disperat.

Tyrion se îndepărtă, clătinându-se. Un oştean în¬haţă căpăstrul calului său şi se năpusti spre faţa lui cu un pumnal. Dădu la o parte lama şi îşi îngropa securea în ceafa bărbatului. In timp ce se căznea să o elibereze, o revărsare de alb îi apăru în colţul ochiu¬lui. Tyrion se întoarse, gândindu-se că-1 va găsi pe Ser Mandon Moore din nou lângă

el, dar era un alt cavaler alb. Ser Balon Swann purta aceeaşi armură, dar pe valtrapul calului său erau lebedele încăierate, negre şi albe, ale Casei sale. E mai mult un cavaler pătat decât unul imaculat, gândi Tyrion prosteşte. Fie¬care părticică din Ser Balon era stropită cu sânge şi mânjită de fum. îşi ridică ghioaga de fier, arătând în aval. Bucăţi de creier şi oase erau agăţate de capul buzduganului.

- Stăpâne, priveşte.

Tyrion îşi întoarse calul, ca să se uite. Dedesubt, curentul curgea încă negru şi puternic, dar suprafaţa era un vârtej de sânge şi de flăcări. Cerul era roşu şi portocaliu şi verde ţipător.

- Ce? întrebă el. Pe urmă văzu.

Ostaşi înveşmântaţi în oţel se prăvăleau de pe o galeră distrusă, care lovise un dig.

Atât de mulţi, de unde vin? Cu ochii mijiţi, prin fum şi prin lumina orbitoare, Tyrion îi urmări departe, pe râu. Douăzeci de galere erau îngrămădite acolo, poate mai multe, îi era greu să le numere. Vâslele lor erau încrucişate, carenele legate una de alta cu funii de acostare. Erau înţepate una de pintenul celeilalte, încâlcite în urzeli de pânze căzute. O

corabie greoaie plutea cu carena în sus între două vase mai mici. Epave, dar atât de îngrămădite încât puteai să sari de pe o punte pe alta şi să treci Apa Neagră.

Sute dintre cei mai neînfricaţi oameni ai lui Stan¬nis Baratheon făceau asta. Tyrion văzu un nătărău de cavaler încercând să traverseze călare, îndemnând un cal îngrozit peste copastii şi vâsle, peste punţi în¬clinate, alunecoase

de sânge şi trosnind de foc sălbatic. Le-am făcut un nenorocit de pod, gândi el cuprins de panică. Părţi din pod se scufundau şi

altele erau în flăcări şi tot eşafodajul scârţâia şi se deplasa, gata să se împrăştie în toate direcţiile în fiece clipă, dar asta nu părea să-i împiedice.

- Aceia sunt oameni curajoşi, îi spuse lui Ser Balon cu admiraţie. Hai să mergem să-i omoram.

Tyrion îl conduse prin focurile pâlpâitoare, prin cenuşa şi prin funinginea de pe malul râului, tropăind în josul unui chei lung de piatră, cu oamenii lui şi ai lui Ser Balon în urma lor. Ser Mandon se alinie lângă ei, cu scutul sfârtecat. Prin văzduh zburau vârtejuri de fum şi de cenuşă, iar duşmanul cedă înainte de lovitura lor, aruncându-se înapoi în apă, doborându-i pe alţii care se chinuiau să se caţere. Piciorul podului era o galeră inamică pe jumătate scufundată, cu prora zugrăvită în culorile Urgiei Dragonului şi cu fundul sfârtecat de una dintre matahalele înecate pe care le amplasase Tyrion între cheiuri. Un lăncier purtând blazonul crabului roşu al Casei Celtigar îşi înfipse vârful suliţei în pieptul calului pe care şedea Lordul Balon Swann, înainte să apuce să descalece, aruncân-du-1 din şa. Tyrion izbi în trecere capul bărbatului, dar nu mai putea ţine calul în frâu. Armăsarul sări de pe marginea digului peste o copastie sfărâmată, aterizând cu un urlet şi cu un pleoscăit în apa până la genunchi. Lui Tyrion securea îi zbură din mână, învârtindu-se, urmată de el însuşi, şi puntea se ridică, dându-i o palmă udă.

Urmă o nebunie. Calul îşi rupsese un picior şi ne-cheza îngrozitor. Reuşi cumva să-şi scoată pumnalul şi să taie gâtul bietului animal. Sângele ţâşni într-o fântână stacojie, scăldând braţele şi pieptul lui Tyrion. Reuşi să se ţină din nou pe picioare, se împletici către parapet, şi pe urmă se lupta, se clătina şi îşi bălăcea picioarele pe punţile inundate de apă.

Spre el veneau oameni. Pe unii îi omora, pe alţii îi rănea, unii se în¬depărtau, dar erau mereu mai mulţi. îşi pierdu cuţitul şi se alese cu o suliţă ruptă, n-ar fi putut să spună cum. O

ţinea strâns în mână şi înjunghia, cu înjurături răcnite. Oamenii fugeau din calea lui, iar el fugea du¬pă ei, căţărându-se peste parapetul următoarei coră¬bii, şi pe urmă al următoarei.

Cele două umbre albe

ale sale îl însoţeau tot timpul; Balon Swann şi Man¬don Moore, frumoşi în platoşele lor palide. încon¬juraţi de un cerc de suliţaşi ai lui Velaryon, luptară spate la spate şi transformară lupta într-un dans graţios.

In ceea ce-1 privea, avea un fel grosolan de a ucide, înjunghia un om în rinichi când era cu spatele, îl înhăţa pe altul de picior şi îl arunca în râu cu capul în jos. Săgeţile îi treceau şuierând pe lângă cap şi zornăiau lovindu-i-se de armură. Una îi poposi între umăr şi pieptar, dar nu o simţi. Un om dezbrăcat căzu din cer, prăbuşindu-se pe punte, cu trupul ples-nindu-i ca un pepene aruncat dintr-un turn. Sângele bărbatului fu împroşcat prin viziera lui Tyrion. începură să cadă bolovani, trecând direct prin punţi şi transformând oamenii în terci, până ce întreg podul se cutremură şi se răsuci cu violenţă sub picioarele lui, aruncându-1 într-o parte.

Dintr-odată, râul i se revărsa în coif. Şi-1 smulse şi se târî de-a lungul punţii înclinate până ce apa îi ajunse până la gât. Un vaiet cuprinse văzduhul, ca urletele de moarte ale unei fiare uriaşe. Corabia, apucă să gândească, corabia se frânge. Galerele zdrobite se sfâşiau în bucăţi, podul se sfărâma. Nici nu-şi dădu bine seama ce se întâmplă, când auzi un pocnet ne¬aşteptat, puternic ca un tunet, puntea se prăvăli şi Tyrion alunecă înapoi în apă.

Panta era atât de abruptă încât fu nevoit să se ca¬ţere înapoi, trăgându-şi trupul în sus, pe o frânghie ruptă, chinuit, palmă cu palmă. Cu colţul ochiului, văzu matahala

cu care se ciocniseră purtată de curent, rotindu-se încet, cu oamenii sărind peste marginea ei. Unii purtau inima învăpăiată a lui Stannis, alţii cerbul şi leul lui Joffrey, unii aveau alte blazoane, dar nu părea să aibă vreo importanţă. In amonte şi în aval ardeau focuri. Intr-o parte se ducea o bătălie crânce¬nă, un talmeş-balmeş de steaguri strălucitoare flutu¬rând deasupra unei mări de oameni care se luptau, ziduri de apărare ce se formau şi se destrămau, ca¬valeri călare tăind prin mulţime, praf şi noroi, sânge şi fum. Pe partea cealaltă, Fortăreaţa Roşie se înălţa ameninţătoare pe colina ei, scuipând foc. Totuşi, nu se aflau unde trebuia. Pentru o clipă, Tyrion avu im¬presia că înnebuneşte, că Stannis şi castelul schim¬baseră locurile. Cum a putut Stannis să traverseze pe ţărmul de nord? Intr-un târziu, îşi dădu seama că puntea se răsucea şi că fusese şi el învârtit, astfel că bătălia şi castelul erau fiecare în cealaltă parte. Bătă¬lie... Ce bătălie? Dacă Stannis nu a trecut, cu cine se luptă? Tyrion era prea obosit ca să mai caute să în¬ţeleagă. Umărul îl durea îngrozitor şi,

când întinse mâna să-1 maseze, văzu săgeata şi îşi aminti. Trebuie să scap de pe corabia asta. In josul apei nu era decât un zid de foc şi, dacă epava va porni la vale, curentul îl va duce direct spre acesta.

Cineva îi striga numele, abia auzit prin larma bă-tăliei. Tyrion încercă să-i răspundă.

- Aici! Aici, sunt aici, ajută-mă! Glasul îi sună atât de slab încât abia şi-1 putea auzi.

Se ridică pe puntea

înclinată şi se apucă de parapet. Corabia se izbi de următoarea galeră şi avu un recul atât de violent, încât aproape îl doborî în apă. Unde îi plecaseră toate pu-terile? Tot ceea ce putea face era să se ţină bine.

- STĂPÂNE! IA-MI MÂNA! STĂPÂNE TYRION!

Acolo, pe puntea corăbiei alăturate, peste o pră¬pastie de apă neagră ce se lărgea, stătea Ser Mandon Moore, cu mâna întinsă. Flăcări galbene şi verzi îi străluceau pe albul

armurii şi mănuşa lui de zale era lipicioasă de sânge, dar Tyrion întinse mâna, dorin-du-şi să

fi avut braţe mai lungi. Abia în ultima se¬cundă, când degetele lor se atinseră peste abis, un amănunt îl nelinişti. Ser Mandon îi întindea mâna stângă, de ce...

Oare de aceea s-a retras dintr-odată, sau mai de¬grabă a văzut sabia? Nu avea să ştie niciodată. Vârful îl crestă chiar sub ochi şi îi simţi atingerea aspră şi rece, şi urmă explozia de durere. Capul i se învârtea de parcă ar fi fost pălmuit. Atacul apei reci era o a doua palmă, mai zguduitoare decât prima. Dădu din mâini ca să găsească un obiect de care să se agate, ştiind că, odată căzut la fund, nu se va mai ridica. Mâna lui dădu peste coada crăpată

a unei vâsle rupte. Apucând-o strâns, ca un amant disperat, se caţără pal¬mă cu palmă.

Ochii îi era plini de apă, gura îi era plină de sânge şi capu-i bubuia îngrozitor. Zei, daţi-mipu¬tere să ajung pe punte... Nu mai exista nimic, decât vâsla, apa, puntea.

In cele din urmă, se rostogoli pe o parte şi rămase sfârşit, gâfâind, fără vlagă, culcat pe spate. Mingi de flăcări verzi şi portocalii trosneau deasupra lui, lăsând dâre între stele. Avu un moment să cugete cât de frumoasă era priveliştea, înainte ca Ser Mandon să o acopere.

Cavalerul era o umbră de oţel alb, cu ochii strălucind în spatele coifului. Tyrion nu avea mai multă putere decât o păpuşă de cârpă. Ser Mandon îi aşează vârful sabiei în scobitura gâtului şi îşi strânse ambele mâini în jurul mânerului.

Şi dintr-odată se înclină spre stânga, prăbuşindu-se peste parapet. Lemnul se despică şi Ser Mandon Moore dispăru cu un strigăt şi cu un pleoscăit. O clipă mai târziu, corăbiile se izbiră din nou una de alta, atât de puternic încât puntea parcă tresări. Pe urmă cineva îngenunche deasupra lui.

- Jaime? întrebă Tyrion cu glas răguşit, aproape înecându-se cu sângele care-i umplea gura. Cine altci-neva l-ar putea salva, dacă nu fratele lui?

- Nu te mişca, stăpâne, eşti grav rănit. Un glas de băiat, nu are nici o logică, gândi Tyrion. Suna aproape ca glasul lui Pod.

SANSA

Când Ser Lancel Lannister îi spuse că bătălia era pierdută, regina îşi răsuci cupa goală

de vin în mâini şi zise:

- Anunţă-1 pe fratele meu, ser. Glasul îi era distant, ca şi cum vestea nu era de mare importanţă pentru ea.

Fratele tău este probabil mort.

Cămaşa lui Lancel era îmbibată de sângele care i se prelingea de sub braţ. Când intrase în sală, la ve¬derea lui, unii dintre oaspeţi ţipaseră.

- A fost pe podul de corăbii când s-a sfărâmat, aşa cred. Probabil că Lordul Mandon a murit şi el, iar pe Câine nu-1 găseşte nimeni. Blestemaţi fie zeii, Cer¬sei, de ce i-ai pus să-1

aducă pe Joffrey înapoi la castel? Mantiile aurii îşi aruncă suliţele şi fug. Când l-au vă¬zut pe rege plecând, şi-au pierdut tot curajul. Toată Apa Neagră e acoperită de epave, de foc şi de cadavre, dar am fi putut rezista dacă...

Osney Kettleblack îşi croi drum pe lângă el:

- Acum se duc lupte pe ambele maluri, înălţimea Ta. S-ar putea ca unii dintre lorzii lui Stannis să se lupte între ei, nimeni nu ştie sigur, e o zăpăceală acolo. Câinele a dispărut, nimeni nu ştie unde este, iar Ser Balon s-a retras în oraş. Malul râului este al lor. Atacă din nou Poarta Regelui, iar Ser Lancel are dreptate, oamenii tăi părăsesc zidurile şi îşi ucid comandanţii. La Poarta de Fier şi la Poarta Zeilor sunt cete de oameni care se luptă să iasă, iar Fundătura Puricilor e un mare tărăboi de beţivani.

Zeii să ne apere, gândi Sansa, se întâmplă chiar acum, Joffrey şi-a pierdut capul, şi eu la fel. Il căută cu privirea pe Ser Ilyn, dar Dreptatea Regelui nu era de văzut. Totuşi, îl simt.

E aproape, nu-i voi scăpa, îmi va tăia capul.

Ciudat de liniştită, regina se întoarse către Osfryd, fratele lui Osney.

- Ridică podul mobil şi zăvorăşte uşile. Nimeni nu intră, nimeni nu pleacă de la Maegor fără permi¬siunea mea.

- Cum rămâne cu femeile care s-au dus să se roage?

- Au ales să plece de sub protecţia mea. Lasă-le să se roage, poate zeii le vor apăra.

Unde e fiul meu?

- La casa porţii. A vrut să fie la comanda arbale-tierilor. Afară e o gloată care urlă, jumătate formată din mantii aurii, care au venit cu el când a părăsit Poarta Noroiului.

- Aduceţi-1 în Citadela lui Maegor, acum.

- Nu! Lancel era atât de furios încât uită de bunele maniere. Când strigă, toate capetele se întoarseră către el. Vom avea din nou Poarta Noroiului. Lasă-1 să stea unde este, e regele...

- E fiul meu. Cersei Lannister se ridică în picioare. Şi tu pretinzi că eşti un Lannister, vere. Dovedeşte-o! Osfryd, de ce stai acolo? Acum înseamnă astăzi.

Osfryd Kettleblack se precipită afară din sală, îm-preună cu fratele lui. Mulţi dintre oaspeţi se grăbeau şi ei să iasă. Unele dintre femei plângeau, altele se rugau. Altele rămaseră pur şi simplu la masă şi cerură vin.

- Cersei, stărui Lancel, dacă pierdem castelul, Joffrey va fi ucis oricum, ştii asta.

Lasă-1 să rămână. Il voi ţine lângă mine, îţi jur...

- Piei din calea mea!

Cersei îl plesni cu palma deschisă peste rană. Ser Lancel urlă de durere şi aproape leşină, în timp ce regina se năpusti afară din încăpere. Nu-i aruncă Sansei nici măcar o privire. M-a uitat. Ser Ilyn mă va ucide, iar ea nici măcar nu se va gândi la asta.

O, zei, se tângui o femeie bătrână. Suntem pier¬duţi, bătălia e pierdută, ea fuge.

Mai mulţi copii plângeau. Simt mirosul fricii. Sansa se pomeni singură pe platformă.

Să rămână aici sau să alerge după regină şi să se roage pentru viaţa ei? Se ridică în picioare, fără să-şi dea seama de ce.

- Nu vă temeţi, le spuse cu glas răsunător. Regina a ridicat podul mobil. Acesta e cel mai sigur loc din oraş. Sunt ziduri groase, mai e şi şanţul, ţepuşele...

- Ce s-a întâmplat? ceru să ştie o femeie pe care o cunoştea vag, soţia unui lord mai neînsemnat. Ce i-a spus Osney? Regele e rănit, oraşul a căzut?

- Spune-ne! strigă altcineva. O femeie o întrebă despre tatăl ei, o alta despre fiu.

Sansa ridică mâinile, făcând linişte.

- Joffrey s-a întors la castel. Nu e rănit. încă se luptă, asta e tot ce ştiu, se luptă cu curaj. Regina se va întoarce în curând. Ultima era o minciună, dar trebuia să le liniştească.

Observă bufonii stând sub galerie. Băiat al Lunii, fă-ne să râdem.

Băiatul Lunii făcu o tumbă şi săltă pe masă. înşfacă patru cupe de vin şi începu să

jongleze cu ele. Din când în când, una dintre cupe cădea şi îl lovea în cap. Câteva râsete nervoase răsunară prin încăpere. Sansa se apropie de Ser Lancel şi îngenunche lângă el.

Rana îi sângera din nou, acolo unde regina îl lovise.

- Nebunie, gâfâi el. O, zei, Pezevenghiul a avut dreptate, dreptate...

- Ajutaţi-1, porunci Sansa, privind spre doi servi¬tori. Unul doar se uită la ea şi fugi, cu carafă cu tot. Alţi slujitori părăseau şi ei sala, dar nu avea ce face. împreună, Sansa şi celălalt servitor îl ridicară în picioa¬re pe cavalerul rănit. Du-1 la Maester Frenken. Lancel era unul dintre ei, dar Sansa nu reuşea să-şi dorească să-1 vadă mort. Sunt moale şi slabă şi proastă, întoc¬mai cum spune Joffrey. Ar trebui să-l ucid, nu să-l ajut.

Torţele începuseră să ardă mai încet şi una sau două se stinseră. Nimeni nu se osteni să

le înlocuiască.

Cersei nu se întoarse. Ser Dontos se urcă pe platfor¬mă, în timp ce toţi ochii erau îndreptaţi asupra celui¬lalt bufon.

- Intoarce-te în camera ta, dulce Jonquil, şopti el. Incuie-te înăuntru, acolo vei fi în siguranţă. Voi veni după tine când bătălia se va sfârşi.

Cineva va veni după mine, gândi Sansa, dar oare vei fi tu acela sau va fi Ser Ilyn? Preţ

de un moment nebunesc, se gândi să-1 roage pe Dontos s-o apere. Fusese şi el cavaler, deprins cu sabia şi sub jurământ să-i apere pe cei slabi. Nu. Nu are nici curajul, nici îndemânarea. N-aş face decât sa-l omor şi pe el.

Avu nevoie de toată puterea ca să iasă încet din Sala de bal a Reginei, când, de fapt, dorea atât de mult să fugă. Când ajunse la scări, fugi într-adevăr, în sus şi unde văzu cu ochii, până ce ajunse ameţită şi fără suflu. Unul dintre străjeri se ciocni de ea pe scări. O

cupă de vin rubiniu şi-o pereche de sfeşnice de argint se împrăştiară de sub mantia purpurie în care le înfăşurase, şi căzură, zornăind, pe scări în jos. Bărba¬tul se repezi după ele, fără

să-i pese de Sansa odată ce înţelese că nu avea de gând să încerce să-i ia prada.

Dormitorul ei era negru ca smoala. Sansa zăvorî uşa şi se îndreptă pe bâjbâite către fereastră. Când trase la o parte draperiile, respiraţia i se opri în gât.

Cerul dinspre sud era învolburat de culori strălu-citoare, schimbătoare, de reflexele focurilor imense ce ardeau dedesubt. Şuvoaie otrăvitoare de verde se îndreptau către pântecele norilor şi iazuri de lumină portocalie se aşterneau peste înaltul cerului. Nuanţele de roşu şi galben ale flăcărilor obişnuite se războiau cu nuanţele de smarald şi de jad ale focului sălbatic, fiecare culoare strălucind cu o lumină vie şi pe urmă pălind, dând naştere unor armate de umbre efemere, doar pentru a muri o clipă mai târziu. Răsărituri verzi lăsau loc apusurilor portocalii, într-o fracţiune de

secundă. Aerul însuşi mirosea a ars, aşa cum miro¬seau uneori oalele de supă dacă erau lăsate prea mult pe foc şi toată supa se evapora.

Jăraticul fierbinte rătă¬cea prin văzduhul nopţii, asemenea unor roiuri de licurici.

Sansa se retrase de lângă fereastră, căutând sigu¬ranţa patului. Mă culc, îşi spuse, iar când mă voi trezi va fi o nouă zi şi cerul va fi din nou albastru. Lupta va fi încheiată şi cineva îmi va spune dacă trebuie să trăiesc sau să mor.

- Lady, şopti ea încetişor, întrebându-se dacă-şi va reîntâlni lupul după ce va muri.

Atunci ceva se mişcă în spatele ei şi o mână ieşi din întuneric şi o înhaţă de încheietură. Sansa deschise gura să ţipe, dar o altă mână o strânse de faţă, înăbuşind-o.

Degetele erau aspre şi bătătorite, lipicioase de sânge.

- Micuţă pasăre, am ştiut că vei veni. Glasul era un horcăit de om beat.

Afară, o suliţă luminoasă de jad ţâşni spre stele, umplând încăperea cu o strălucire verde. Il văzu o clipă, negru şi verde din cap până-n picioare, cu sân¬gele de pe faţă negru ca smoala, cu ochii licărind ca ai unui câine în neaşteptata strălucire orbitoare. Pe urmă

lumina se stinse şi el era doar o imensă întu¬necime, într-o mantie albă, pătată.

- Dacă ţipi, te omor, crede-mă. Ii luă mâna de pe gură. Respiraţia îi revenea, întretăiată. Câinele avea o carafă cu vin pe noptiera ei. Bău pe nerăsuflate. Nu vrei să întrebi cine câştigă bătălia, mică pasăre?

- Cine? întrebă ea prea speriată ca să-1 sfideze.

Cainele rase.

- Ştiu doar cine a pierdut. Eu.

E mai beat decât l-am văzut vreodată. Dormea în patul meu. Ce caută aici?

- Ce ai pierdut?

- Totul. Jumătatea arsă a feţei lui era o mască de sânge uscat. Pitic nenorocit. Ar fi trebuit să-1 omor. Mai demult.

- E mort, se spune.

- Mort? Nu. La naiba, nu-1 vreau mort. Azvârli deoparte carafa goală. Vreau să ardă.

Dacă zeii sunt buni, îl vor pârjoli, dar nu voi fi aici să văd. Plec.

- Pleci? Se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

- Păsărică repetă tot ce aude. Plec, da.

- Unde te duci?

- Departe de-aici. Departe de focuri. Dincolo de Poarta de Fier, presupun. Undeva spre nord, oriunde.

- Nu vei putea ieşi, spuse Sansa. Regina a zăvorât Maegorul şi porţile oraşului sunt şi ele închise.

- Nu pentru mine. Eu am mantia albă. Şi am asta. Mângâie mânerul sabiei. Cel care încearcă să mă oprească e un om mort. Dacă nu cumva e în flăcări. Izbucni într-un râs amar.

- De ce ai venit aici?

- Mi-ai promis un cântec, micuţă pasăre. Ai uitat? Nu ştia ce voia să spună. Nu-i putea cânta acum,

aici, cu cerul învolburat de flăcări şi cu oamenii murind cu sutele şi miile.

- Nu pot, spuse ea. Dă-mi drumul, mă sperii.

- Totul te sperie. Uită-te la mine. Uită-te! Sângele îi acoperea cea mai mare parte a cicatri-cilor, dar ochii săi erau albi, larg deschişi şi înfrico¬şători. Colţul ars al gurii i se crispa. Sansa îi simţea mirosul, o putoare de transpiraţie, de vin acru şi de vomă şi, peste toate, duhoare de sânge, sânge, sânge.

- Aş putea să-ţi port de grijă, spuse el răguşit. Cu toţii se tem de mine. Nimeni nu-ţi va mai face rău vreodată, altfel îi omor. O smuci mai aproape şi, pen¬tru o clipă, Sansa avu impresia că are de gând să o sărute. Era prea puternic ca să i se împotrivească. închise ochii, dorindu-şi să se termine, dar nu se întâmplă nimic. Tot nu suporţi să mă priveşti, nu-i aşa?

îl auzi spunând. Ii răsuci mâna cu putere, o zgâlţâi şi-o azvârli pe pat. Vreau cântecul ăla.

Florian şi Jonquil, spuneai. Pum¬nalul îi era afară, lângă gâtul ei. Cântă, mică pasăre. Cântă

pentru mica ta viaţă.

Gâtlejul îi era uscat şi crispat de spaimă, şi toate cântecele pe care le ştiuse vreodată îi fugiră din minte.

Te rog, nu mă omorî, îi venea să strige, te rog, nu. Simţea cum răsuceşte vârful cuţitului, cum i-1 apasă pe gât şi aproape închise din nou ochii, dar atunci îşi aminti. Nu era cântecul despre Florian şi Jonquil, dar era un cântec. Propriul glas îi sună în urechi mic, subţire şi tremurător:

Blândă mamă, milostivă, de războiai noştri fii fereşte, opreşte săgeţi şi săbii şi zile mai bune le dăruieşte.

Blândă mamă, a femeilor tărie, ajuta-nefiicele în astă luptă, ură alină, domoleşte furie, învaţă-ne pe toţi o cale mai dreaptă.

Uitase celelalte versuri. Când îi pieri glasul, se temu că ar putea s-o omoare, dar după

o clipă, Câi¬nele luă lama de la gâtul ei, fără un cuvânt.

Un anume instinct o făcu să ridice mâna şi să-i atingă obrazul, cu degetele căuş.

Camera era prea în¬tunecată ca să-l poată vedea, dar simţea sângele lipi¬cios şi o altă

umezeală, care nu era sânge.

- Mică pasăre, spuse el, încă o dată, cu glasul răguşit şi aspru ca oţelul pe piatră.

Pe urmă se ridică. Sansa auzi pânza sfâşiindu-se, ur-mată de sunetul mai moale al paşilor îndepărtându-se.

Când se târî jos din pat, după multă vreme, era singură. îşi găsi mantia pe podea, mototolită, cu lâna albă pătată de sânge şi de foc. Afară, cerul era deja mai întunecat, străbătut doar de câteva fantasme pa¬lide, verzi, ce acopereau stelele cu dansul lor. Sufla un vânt rece, bătând obloanele. Era înfrigurată. Scutură mantia sfâşiată şi se cuibări sub ea, pe podea, tremurând.

Cât timp a stat acolo, n-ar fi putut spune, dar, după o vreme, auzi bătaia unui clopot departe, peste oraş. Sunetul era un bubuit grav, de bronz, mai grăbit cu fiecare dangăt.

Sansa se întreba ce putea să însem¬ne, când un al doilea clopot i se alătură, şi un al treilea, cu glasurile chemând peste dealuri şi văi, peste alei şi turnuri, către fiecare colţ al Debarcaderului Regelui. Azvârli mantia şi se duse la fereastră.

Prima geană de lumină se zărea către est şi clo¬potele Fortăreţei Roşii sunau şi ele acum, alăturân-du-se puhoiului de sunete care se umfla, revărsându-se din cele şapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor. Când Regele Robert murise, au tras clo¬potele, îşi amintea ea, dar acum sunetul era altfel, nu era un dangăt domol şi trist de moarte, ci un tunet vesel. Auzea oameni strigând pe străzi şi ceva ce nu puteau să fie decât urale.

Cel care îi aduse vestea fu Ser Dontos. Intră, clă-tinându-se, pe uşa ei deschisă, o cuprinse cu braţele sale vlăguite şi începu s-o învârtă prin cameră, cu stri¬găte de bucurie atât de incoerente, încât Sansa nu înţelese nici o vorbă. Era beat, aşa cum fusese şi Câinele, dar în cazul lui era o beţie veselă, care-1 făcea să danseze. Sufla greu şi era ameţit când o lăsă jos.

- Ce este? Sansa se apucă de stâlpul patului. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

- S-a terminat! Terminat! Terminat! Oraşul este salvat. Lordul Stannis e mort, Lordul Stannis a fugit, nimeni nu ştie, nimănui nu-i pasă, oastea lui e zdro¬bită, pericolul a trecut.

Măcelărită, împrăştiată, sau dincolo de râu, se spune. O, flamuri strălucitoare! Stea¬gurile,

Jonquil, steagurile! Ai vin? Ar trebui să bem în cinstea acestei zile, da. înseamnă că eşti în sigu¬ranţă, nu pricepi?

Spune-mi ce s-a întâmplat! Sansa îl scutură. Ser Dontos râse şi săltă de pe-un picior pe altul, cât pe-aci să cadă.

- Au venit prin cenuşă, în timp ce râul ardea. Râul, Stannis era în râu până la gât, şi l-au surprins pe la spate. O,

să fi fost eu iarăşi cavaler, să fi luat eu parte la asta! Oamenii lui nici nu s-au împotrivit, se zice. Unii au fugit, dar şi mai mulţi au plecat genunchiul şi au trecut de partea cealaltă, strigând pentru Lordul Renly! Ce-o fi gândit Stannis când a auzit asta? Am aflat povestea de la Osney Kettleblack, care a auzit-o de la Ser Osmund, dar Ser Balon s-a întors acum şi oamenii lui povestesc acelaşi lucru, la fel şi mantiile aurii. Suntem salvaţi, draga mea! Au venit pe drumul rozei şi de-a lungul ţărmului, pe toate câmpurile pe care Stannis le-a pârjolit, cu cenuşa ridicându-se în trombe în jurul cizmelor şi făcându-le armurile gri, dar, oh! Flamurile trebuie că au fost minunate, cu trandafirul auriu şi cu leul auriu şi cu toate celelalte, copacul Casei Marbrand şi scoruşul Casei Rowan, vânătorii lui Tarly şi strugurii lui Redwyne, şi frunza de stejar a Doamnei Oakheart. Toţi oamenii vestului, toată oastea de la Highgarden şi de la Casterly Rock! Lordul Tywin însuşi conducea aripa lor dreaptă din partea de nord a râului, cu Randyll Tarly la coman¬da centrului şi cu Mace Tyrell la stânga, dar avan¬garda a fost cea care a câştigat bătălia. Au trecut prin Stannis ca o sabie printr-un bostan, cu fiecare om urlând ca un demon în oţel. Şi ştii cine a condus avan¬garda? Ştii? Ştii? Ştii?

- Robb? Era prea mult să spere asta, dar...

- Lordul Renly! Lordul Renly în armura lui verde, cu focurile sclipind pe coarnele sale aurii. Lordul Renly, cu lancea în mână. A fost văzut cum 1-a omorât pe Ser Guyard Morrigen însuşi, într-o luptă om la om, şi o duzină de alţi mari cavaleri. A fost Renly, a fost Renly, a fost Renly! O, flamurile, Sansa, draga mea! O, să fii cavaler!

DAENERYS

îşi lua micul dejun în faţa unui castron cu supă rece de crevete şi curmale, când Irri îi aduse rochia din Qarth, o haină vaporoasă din brocart de culoa¬rea fildeşului, împodobită

cu perle.

- Ia-o de aici, spuse Dany. Docurile nu sunt locuri pentru gătelile unei doamne.

Dacă Oamenii Laptelui o considerau atât de sălba-tică, va juca acest rol pentru ei.

Când se duse la graj¬duri, era îmbrăcată cu pantaloni din mătase nisipie şi cu sandale din iarbă împletită. Sânii ei mici se miş¬cau liber sub vesta Dothraki pictată şi un pumnal curbat îi atârna de la cingătoare. Jhiqui îi împletise părul după moda Dothraki şi îi legase un clopoţel de argint la capătul cozii.

- N-am avut nici o victorie, încercă ea să-i spună slujnicei când clopoţelul sună

delicat.

Jhiqui o contrazise:

- I-ai ars pe maegi în casa lor de pulbere şi le-ai trimis sufletele în iad.

Asta a fost victoria lui Drogon, nu a mea, îi venea să spună, dar tăcu. Dothrakii aveau să o stimeze şi mai mult cu clopoţeii în păr. Zornăi când se urcă pe iapa ei argintie şi zornăiau din nou, la fiecare pas, dar nici Ser Jorah, nici călăreţii ei de sânge nu pomeniră

nimic despre asta. Il alesese pe Rakharo să-i păzească oamenii şi dragonii în absenţa ei.

Jhogo şi Aggo aveau să meargă cu ea pe malul apei.

Lăsară în urmă palatele de marmură şi grădinile înmiresmate, trecând prin partea mai săracă a ora¬şului, unde case modeste de cărămidă îşi îndreptau zidurile oarbe către stradă.

Erau de văzut mai puţini cai şi mai puţine cămile şi duceau lipsă de palanchine, dar străzile erau pline de copii, de cerşetori şi de câini costelivi de culoarea nisipului. Oameni palizi în că¬măşi prăfuite de in stăteau sub porţile arcuite să-i privească trecând. Ştiu cine sunt şi nu mă iubesc. Dany îşi dădea seama după felul în care se uitau la ea.

Ser Jorah ar fi preferat s-o ascundă în interiorul palanchinului, la adăpost, în spatele perdelelor de mătase, dar ea îl refuzase. Se odihnise prea mult timp pe pernele de satin, lăsând boii să o poarte încoace şi-ncolo. Cel puţin, când călărea avea impresia că ajunge undeva.

Nu din întâmplare se îndrepta către ţărm. Fugea din nou. Viaţa ei întreagă fusese parcă

o lungă fugă. începuse să alerge încă din pântecele mamei sale, şi de atunci nu s-a mai oprit niciodată. Cât de des se furişase, împreună cu Viserys, în toiul nopţii, doar la un pas în faţa

asasinilor plătiţi ai Uzurpatorului? Dar era fugă sau moarte. Xaro aflase că Pyat Pree aduna laolaltă vrăjitorii supravieţuitori, ca să-i facă vrăji rele.

Dany a râs când i-a spus.

- Nu tu mi-ai zis că vrăjitorii nu sunt decât nişte soldaţi bătrâni, ce se fălesc zadarnic cu fapte uitate

şi puteri pierdute?

Xaro păruse neliniştit.

- Şi aşa a fost atunci. Dar acum? Nu mai sunt atât

de sigur. Se spune că în casa lui Urathon Somnam- bulul ard lumânări de sticlă care n-au mai ars de o sută de ani. In Grădina lui Gehane creşte iarbă-fan- tomă, şi ţestoase-fantomă au fost văzute ducând mesaje între casele fără ferestre, pe Aleea Vrăjitorului, şi toţi şobolanii din oraş se muşcă de cozi. Soţia lui Mahos Mallaeawan, care cândva a luat în batjocură roba cenuşie mâncată de molii a unui vrăjitor, a înnebunit şi nu mai vrea să poarte haine deloc. Chiar şi mătăsurile proaspăt spălate o fac să se simtă de parcă o mie de insecte i-ar mişuna pe piele. Iar Orbul Sybassion, Mâncătorul de Ochi, vede din nou, sau cel puţin aşa jură sclavii lui. Nu poţi să nu te întrebi. Oftă. Sunt vremuri stranii în Qarth. Şi vremurile stranii sunt rele pentru negoţ. Mă doare să spun asta, dar cred că ar fi mai bine dacă ai pleca din Qarth cu totul, cât de curând. Xaro i-a atins degetele, liniştitor.

Nu trebuie să pleci singură, totuşi. Ai avut viziuni negre în Palatul de Pulbere, dar Xaro a avut vise mai luminoase. Te văd fericită în pat, cu copilul nostru la sân. Vino cu mine pe Marea de Jad şi putem încă să facem să fie aşa! Nu e prea târziu. Dăruieşte-mi un fiu, dulcele meu cânt de fericire! Da-mi dragonul tău, vrei sa spui.

- Nu mă voi căsători cu tine, Xaro. La aceasta, chipul îi deveni rece.

- Atunci pleacă.

- Dar unde?

- Undeva departe de aici.

Ei bine, probabil că era şi timpul. Oameni din khalasarul ei se bucuraseră de ocazia de-a se reface după ravagiile pustiului roşu, dar acum, că erau din nou durdulii şi odihniţi, începeau să devină neascul¬tători. Dothrakii nu erau obişnuiţi să stea mult în-tr-un singur loc. Erau un popor de războinici, nu erau făcuţi pentru oraşe. Probabil că zăbovise prea mult în Qarth, sedusă de tihna şi de frumuseţile lui. I se părea că era oraşul care promitea întotdeauna mai mult decât îţi dădea, şi simţea că nu mai e privită cu ochi buni de când Casa Celor Nemuritori se pră¬buşise într-un imens buboi de fum şi de flăcări. Peste noapte, Qartheenii îşi amintiseră că dragonii erau periculoşi. In schimb, Frăţia Turmalinelor ceruse în mod deschis expulzarea ei, iar străvechea Ghildă a Mirodeniilor, moartea. Tot ceea ce putuse Xaro să facă a fost să-i împiedice pe Cei Treisprezece să li se alăture.

Dar unde pot pleca? Ser Jorah propusese să călă-torească în continuare spre est, departe de duşmanii din Cele Şapte Regate. Călăreţii ei de sânge ar fi pre¬ferat mai degrabă

să se întoarcă la marea lor imensă de iarbă, chiar dacă asta însemna să înfrunte din nou deşertul roşu. Dany cochetase cu ideea de a se stabili în Vaes Tolorro până ce dragonii ei creşteau mari şi puternici. Dar avea inima plină de îndoieli. Fiecare dintre aceste soluţii îi părea greşită într-

un fel... şi chiar când se hotărâse unde să plece, întrebarea cum va ajunge acolo rămânea chinuitoare.

Xaro Xhoan Daxos nu avea să-i fie de ajutor, ştia asta acum. Cu toate declaraţiile lui de devotament, îşi juca propriul joc, întocmai ca Pyat Pree. In seara când el i-a spus să

plece, Dany i-a cerut o ultimă favoare.

- O armată, nu-i aşa? întrebase Xaro. O oală cu aur? O galeră poate?

Dany roşise. Ura să cerşească.

- O corabie, da.

Ochii lui Xaro scânteiaseră, strălucitori ca giu-vaierele pe care le purta.

- Sunt negustor, Khaleesi. Aşa că poate ar trebui să nu mai vorbim despre daruri, ci mai degrabă de¬spre negoţ. Pentru unul dintre dragonii tăi, vei avea zece dintre cele mai bune corăbii din flota mea. Nu trebuie decât să rosteşti acel singur cuvânt dulce.

- Nu, a spus ea.

- Păcat, a oftat Xaro, nu ăsta era cuvântul la care mă refeream.

- I-ai cere unei mame să-şi vândă copiii?

- De ce nu? Poate face oricând alţii. Mamele îşi vând copiii în fiecare zi.

- Nu Mama Dragonilor.

- Nici măcar pentru douăzeci de corăbii?

- Nici pentru o sută. Colţurile buzelor i se lăsară în jos.

- Nu am o sută. Dar tu ai trei dragoni. Incredin-ţează-mi unul, pentru toate favorurile mele. Tot vei rămâne cu doi, şi pe deasupra cu treizeci de corăbii.

Treizeci de corăbii ar fi fost de-ajuns ca să debarce o armată mică pe ţărmurile Westerosului. Dar eu nu am o armata mică.

- Câte corăbii ai, Xaro?

- Optzeci şi trei, dacă nu punem la socoteală şi vasul meu de agrement.

- Şi tovarăşii tăi din Cei Treisprezece?
- Noi toţi, poate o mie.
- Şi Mirodeniile şi Frăţia Turmalinelor?
- Flotele lor neînsemnate nu prezintă nici o importanţă.
- Oricum, a zis ea, spune-mi.
- O mie două sute sau o mie trei sute pentru Miro-denii. Nu mai mult de opt sute pentru Frăţie.
- Şi neamurile Asshai şi Braavos, Insularii Verii, Ibbanezii, toate celelalte seminţii care călătoresc pe nesfârşita mare de sare, câte corăbii au ei? Laolaltă?
- Cu mult mai multe, zise el irascibil. Ce contează asta?
- încerc să stabilesc un preţ pentru unul dintre cei trei dragoni în viaţă din lume. Dany îi zâmbi dulce. Mi se pare că o treime din toate corăbiile din lume ar fi un preţ corect.

Lacrimile îi curgeau lui Xaro pe obraji, pe fiecare parte a nasului său încrustat cu pietre preţioase.

- Nu te-am avertizat să nu intri în Palatul de Pul-bere? Tocmai de-asta m-am temut.

Şoaptele vrăjito¬rilor te-au făcut la fel de nebună ca şi pe soţia lui Mallarawan. O treime din corăbiile din lume? Ptiu, ptiu, zic. Ptiu.

De atunci Dany nu-1 mai văzuse. Majordomul lui i-a adus mesaje, fiecare mai rece decât anteriorul. Tre¬buia să părăsească această casă. Obosise să o hrănească pe ea şi pe oamenii ei. Ii cerea să-i returneze darurile, pe care ea le acceptase cu rea credinţă. Singura ei consolare era că avusese măcar imensa înţelepciune să nu se mărite cu el.

Vrăjitorii au şoptit despre trei trădări... Una pen¬tru sânge, una pentru aur şi una pentru dragoste. Pri¬mul trădător fusese, cu siguranţă, Mirri Maz Duur, care îl omorâse pe Khal Drogo şi pe fiul lor nenăscut ca să-şi răzbune poporul. Era cu putinţă ca Pyat Pree să

fie cel de-al doilea şi Xaro Xhoan Daxos cel de-al treilea? Nu credea. Ceea ce a făcut Pyat nu a fost pen¬tru aur, iar Xaro nu o iubise cu adevărat.

Străzile deveneau tot mai goale pe măsură ce treceau printr-un cartier destinat unor depozite mohorâte. Aggo mergea înaintea ei şi Jhogo în spate, lăsându-1 pe Ser Jorah Mormont lângă ea. Clopoţelul îi suna încet, şi Dany se pomeni că gândurile i se întorc din nou la Palatul de Pulbere, aşa cum limba revine mereu în golul lăsat de un dinte lipsă.

Copilul celor trei, o numiseră, fiică a morţii, ucigaşă a minciunii, mireasă a focului Atât de multe triade. Trei focuri, trei cai de călărit, trei trădări.

- Dragonul are trei capete, suspină ea. Ştii ce înseamnă asta, Jorah?

- înălţimea Ta? Blazonul Casei Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru.

- Ştiu asta. Dar nu există dragoni cu trei capete.

- Cele trei capete au fost Aegon şi surorile lui.

- Visenya şi Rhaenys, îşi aminti ea. Sunt des¬cendentă din Aegon şi Rhaenys prin fiul lor Aenys şi nepotul lor Jaehaerys.

- Buzele albastre vorbesc numai minciuni, nu asta ţi-a spus Xaro? De ce ţi-ar păsa ce au şoptit vrăjitorii? Nu au vrut decât să-ţi absoarbă viaţa din trup, ştii asta acum.

- Poate, răspunse ea neîncrezătoare. Şi totuşi, lucrurile pe care le-am văzut...

- Un om mort la prora unui vas, un trandafir roşu, un banchet de sânge... Ce înseamnă

toate astea,

Khaleesi? Dragonul unui actor, zici. Ce înseamnă asta, mă rog?

- Un dragon de pânză pe prăjini, explică Dany. Actorii îi folosesc adesea în pantomimele lor, să le dea eroilor ceva cu care să se lupte.

Ser Jorah se încruntă. Dany nu putea cedeze.

- Al lui e cântecul de gheaţă şi de foc, spunea fratele meu. Sunt sigură că era fratele meu. Nu Viserys, Rhaegar. Avea o harpă cu strune de argint.

Ser Jorah se încruntă tot mai tare, până ce sprân-cenele i se împreunară.

- Prinţul Rhaegar a cântat la o asemenea harpă, recunoscu el. L-ai văzut?

Dany încuviinţă.

- Era o femeie în pat, cu un prunc la sân. Fratele meu spunea că pruncul era prinţul care fusese promis şi i-a spus să-i dea numele Aegon.

- Prinţul Aegon a fost urmaşul lui Rhaegar, făcut cu Elia de Dorne, zise Ser Jorah.

Dar dacă el a fost acest prinţ făgăduit, promisiunea a fost distrusă îm¬preună cu craniul lui, când Lannister i-a zdrobit capul de un perete.

- îmi amintesc, zise Dany cu tristeţe. Au omo¬rât-o şi pe fiica lui Rhaegar, mica prinţesă. Rhaenys se numea, ca sora lui Aegon. Nu a fost nici o Visenya acolo, dar el a spus că dragonul are trei capete. Ce e cântecul gheţii şi al focului?

- E un cântec pe care nu l-am auzit niciodată.

- M-am dus la vrăjitori sperând să primesc răs-punsuri, dar m-au lăsat cu o sută de noi întrebări.

Deja erau din nou oameni pe străzi.

- Faceţi loc, strigă Aggo, în timp ce Jhogo adul¬meca bănuitor aerul.

- O simt, Khaleesi, strigă el. Apa otrăvită. Dothrakii nu aveau încredere în mare şi erau suspicioşi faţă de tot ce se mişca pe ea. Apa pe care un cal nu o putea bea era o apă din care nu voiau nici un strop. Vor învăţa, hotărî Dany. Le-am înfruntat mările cu Khal Drogo.

Acum pot să o înfrunte şi ei pe a mea.

Qarthul era unul dintre marile porturi ale lumii, cu debarcaderul lui acoperit, o dezlănţuire de culori, sunete şi de mirosuri ciudate. Crame, depozite şi case de joc străjuiau străzile, laolaltă cu bordeluri ieftine şi Cu temple ale unor zei ciudaţi. Hoţi de buzunare, ucigaşi, ghicitoare şi schimbători de bani se amestecau oriunde era înghesuială. Zona portuară era o piaţă imensă, unde se vindea şi se cumpăra zi

şi noapte, şi unde puteai cumpăra obiecte la o părticică din preţul din bazar, dacă nu întrebai de unde provin. Bătrâne zbârcite, cocârjate, vindeau ape parfumate şi lapte de capră din ulcioare de ceramică legate la umăr. Mari¬nari din zeci de seminţii hoinăreau printre dughene, bând licori aromate şi schimbând glume în limbi bizare. Aerul mirosea a sare şi a peşte prăjit, a smoală fierbinte şi a miere, a tămâie şi a ulei şi a spermanţet.

Aggo îi dădu unui ştrengar un gologan de aramă pentru o frigăruie de şoareci rumeniţi cu miere şi o ciuguli pe drum. Jhogo aduse o mână de cireşe albe, grase. Altundeva, văzură

pumnale de bronz de vân¬zare, calmari uscaţi şi onix sculptat, un elixir magic pentru potentă, făcut din laptele unei virgine şi din umbra înserării, chiar şi ouă de dragon care semănau dubios cu nişte pietre pictate.

Trecând pe lângă lungile docuri de piatră rezer¬vate corăbiilor Celor Treisprezece, Dany văzu cu-fere cu şofran, cu tămâie şi cu piper, descărcate de pe Sărutul Purpuriu, corabia înzorzonată a lui Xaro. Lângă ea, butoaie cu vin, baloţi de frunze amare şi de blănuri dungate erau urcaţi de pe pasarelă pe Mireasa în azur, să plece cu fluxul de seară.

Mai de¬parte, un grup de oameni se adunase în jurul galerei Ghildei Mirodeniilor, Strălucirea soarelui, să liciteze pentru sclavi. Era binecunoscut faptul că cel mai ieftin loc din care puteai să cumperi un sclav era chiar de pe corabie, şi flamurile fluturând pe catarge ves¬teau că Strălucirea soarelui tocmai sosise de la Asta-por, din Golful Negustorilor de Sclavi.

Dany nu avea să primească nici un fel de ajutor din partea Celor Treisprezece, a Frăţiei Turmalinelor sau a Ghildei Străvechi a Mirodeniilor. îşi conduse armăsarul departe de cheiurile, de docurile şi de de¬pozitele lor, până la celălalt capăt al debarcaderului în formă de potcoavă, unde erau lăsate să acosteze corăbiile din Insulele Verii, din Westeros şi din Cele Nouă Oraşe Libere.

Descăleca lângă o arenă de întreceri, unde un ba-zilisc sfâşia în bucăţi un câine mare şi roşu, în mijlocul unui cerc gălăgios de marinari.

- Aggo, Jhoggo, voi veţi păzi caii până când Ser Jorah şi cu mine vorbim cu căpitanii.

- Cum spui, Khaleesi Te vom urmări cu privirea. In timp ce se apropiau de prima corabie, Dany

se gândea că îi făcea plăcere să audă din nou oameni vorbind Valyriana, şi chiar Limba Comună. Mari¬nari, cărăuşi, negustori, cu toţii se dădură la o parte din calea ei, neştiind ce să înţeleagă din prezenţa aces¬tei tinere zvelte, cu părul argintiu-auriu, îmbrăcată după moda Dothraki, care se plimba cu un cavaler alături. In ciuda căldurii de peste zi, Ser Jorah purta o cămaşă de zale, cu ursul negru al familiei Mormont cusut pe piept.

Dar nici frumuseţea ei, nici statura şi nici puterea lui nu le fură de folos în întâlnirea cu oamenii de ale căror corăbii aveau nevoie.

- Ai nevoie de transport pentru o sută de Doth¬raki, pentru toţi caii lor, pentru tine şi acest cavaler, şi trei dragoni? întrebă căpitanul corăbiei verzi, Prie¬tenul înflăcărat, înainte de a pleca râzând.

Când îi spuse unui Lyseean de pe Trâmbiţaş că era Daenerys Stormborn, Regina Celor Şapte Regate, acesta îi aruncă o privire împietrită şi replică:

- Da, iar eu sunt Lordul Tywin Lannister şi mă uşurez aur în fiecare noapte.

Comandantul unei galere de negoţ din Myr, Duhul de Mătase, opina că dragonii erau prea periculoşi pe mare, unde orice suflu răzleţ de flacără putea să aprin¬dă velatura.

Proprietarul Pântecelui Lordului Faro ar risca să ia dragoni, dar nu Dothraki.

- Nu voi primi asemenea sălbatici fără zei în Pân-tecele meu, nu voi face asta.

Cei doi fraţi care conduceau corăbiile surori Argintul Viu şi Copoiul Cenuşiu părură

înţelegători şi îi invitară în cabină, la un pahar de vin roşu de la Arbor. Fură atât de curtenitori încât Dany a fost pli¬nă de speranţe o vreme, dar în cele din urmă preţul pe care îl cerură era peste posibilităţile lor, şi poate că ar fi fost şi peste ale lui Xaro. Petto Fund-Ciupit şi Oacheşa erau prea mici pentru nevoile lor. Bravo avea drum către Marea de Jad şi Magister Manolo nu părea în bună stare.

In timp ce mergeau către următorul chei, Ser Jorah o cuprinse pe după talie.

- înălţimea Ta, eşti urmărită. Nu, nu te întoarce. O conduse cu blândeţe către taraba unui vânzător de alamă. E o piesă nobilă, regina mea, decretă el cu voce tare, ridicând o farfurie mare pentru ca ea s-o examineze. Vezi cum străluceşte la soare?

Alama lustruită avea un luciu deosebit. Dany îşi putea distinge chipul în ea... şi când Ser Jorah o în¬clină către dreapta, văzu în spatele ei.

- Văd un om gras şi negricios şi unul mai bătrân, cu un toiag. Care dintre ei?

- Amândoi, răspunse Jorah. Ne urmăresc de când am părăsit Argintul viu.

Valurile de pe suprafaţa aramei îi deformau ciudat pe cei doi străini, făcându-1 pe unul să pară lung şi sfrijit şi pe celălalt lat şi îndesat.

- O alamă cât se poate de minunată, nobilă doam¬nă, exclamă negustorul.

Strălucitoare ca soarele. Şi pentru Mama Dragonilor, doar treizeci de creiţari.

Farfuria nu valora mai mult de trei.

- Unde sunt gărzile mele? întrebă Dany cu voce tare. Omul acesta încearcă să mă

jefuiască! Pentru Jorah, îşi coborî glasul şi vorbi în Limba Comună: Poate nu vor să-mi facă

rău. Bărbaţii s-au uitat după femei de când lumea, poate că nu e mai mult de-atât.

Vânzătorul de alamă le ignoră şuşotelile.

- Treizeci? Am spus treizeci? Ce nătărău sunt! Preţul e de douăzeci de creiţari.

- Toată alama din dugheana asta nu valorează douăzeci de creiţari, îi spuse Dany studiind imaginile oglindite în farfurie.

Bătrânul avea înfăţişarea unuia din Westeros, iar tuciuriul cântărea probabil douăzeci de ocale. Uzur-patorul i-a oferit titlul de cavaler celui care mă omoară, iar aceştia doi sunt departe de casă. Sau pot să fie unelte ale vrăjitorilor, menite să mă ia pe nepregătite?

- Zece, Khaleesi, pentru că eşti atât de încântă¬toare. Foloseşte-o pe post de oglindă.

Numai o alamă atât de bună poate oglindi o asemenea frumuseţe.

- Aş putea s-o folosesc pentru udul băşicii. Dacă ai arunca-o, poate că aş ridica-o, dacă nu ar trebui să mă aplec. Dar să plătesc pentru ea? Dany îi aruncă farfuria înapoi în mâini. Viermii s-au căţărat prin na¬sul tău şi ţi-au mâncat creierii.

- Opt creiţari, strigă el. Soţiile mele mă vor bate şi mă vor numi nebun, dar sunt un copil neajutorat în mâinile tale. Haide, opt, e mai puţin decât merită.

- Ce nevoie am eu de o alamă tocită când Xaro Xhoan Daxos îmi dă să mănânc din farfurii de aur?

Când se întoarse să plece, Dany îşi lăsă privirea să treacă repede peste cei doi străini.

Negriciosul era aproape la fel de gras cum păruse în farfurie, cu o chelie strălucitoare şi cu obrazul spân de eunuc. Un arakh lung şi curbat era vârât prin mătasea galbenă, pătată de sudoare, a cingătorii sale. In partea de sus a corpului era gol, doar cu o vestă de fier cu ţinte, ridicol de mică. Vechi cicatrici i se încrucişau pe bra¬ţele cât

trunchiul de copac, pe pieptul enorm şi pe pântecele masiv, palide pe fondul pielii tuciurii.

Celălalt bărbat purta o mantie de călătorie din lână nevopsită, cu gluga lăsată pe spate.

Părul alb şi lung îi cădea pe umeri, şi o barbă albă, mătăsoasă, îi acoperea partea de jos a feţei. îşi sprijinea greutatea într-un toiag de lemn tare, de o statură cu el. Numai nişte proşti s-ar holba atât de făţiş dacă ar vrea să mă urmărească. In acelaşi timp, s-ar putea să fie prudent să se întoarcă la Jhogo şi Aggo.

- Bătrânul nu poartă sabie, îi spuse ea lui Jorah în Limba Comună în timp ce se îndepărtau.

Neguţătorul de alamă veni după ei.

- Cinci creiţari, pentru cinci e a ta, era pentru tine. Ser Jorah spuse:

- Un toiag din lemn tare poate să crape o ţeastă la fel de bine ca orice ghioagă.

- Patru! Ştiu că o vrei! Sări în faţa lor, alergând cu spatele cât îl ţineau picioarele, vârându-le farfuria în faţă.

- Ne urmăresc?

- Ridic-o puţin mai sus, îi spuse negustorului cava-lerul. Da. Bătrânul se preface că

zăboveşte la taraba unui olar, dar tuciuriul nu are ochi decât pentru tine.

- Doi creiţari! Doi! Doi! Negustorul gâfâia puternic din cauza efortului de-a fugi cu spatele.

- Plăteşte-i până ce nu se sinucide, îi spuse Dany lui Ser Jorah, întrebându-se ce va face cu o farfurie imensă de alamă. Se întoarse, în timp ce negustorul întindea mâna după

monedele lui, intenţionând să pună capăt acestei farse. Sângele dragonului nu va fi hăituit prin bazar de un bătrân şi de un eunuc gras!

Un Qartheean îi ieşi în cale:

- Mamă a Dragonilor, pentru tine. Ingenunche şi îi aruncă o casetă de bijuterii în faţă.

Dany o luă aproape din reflex. Cutia era din lemn sculptat, cu capacul de sidef încrustat cu jasp şi cu calcedonie.

- Eşti prea generos. O deschise. înăuntru se afla un scarabeu verde, sclipitor, sculptat din onix şi smarald. Frumos, gândi ea. Asta ne va ajuta sa plătim pentru drumul nostru.

Când întinse mâna în cutie, omul spuse:

- îmi pare rău.

Dar ea abia îl auzi. Scarabeul se desprinse cu un şuierat.

Dany zări o clipă faţa neagră, răutăcioasă, aproa¬pe umană, şi o coadă arcuită, picurând venin... şi pe urmă cutia îi zbură în bucăţi din mână, învârtindu-se în aer. O durere bruscă îi contorsiona degetele. In timp ce Dany ţipa şi se ţinea de mână, negustorul de alamă strigă, o femeie urlă şi, dintr-odată, Qartheenii răc¬neau şi se împingeau unii pe alţii.

Ser Jorah se năpusti pe lângă ea, iar Dany căzu, împleticindu-se, pe un genunchi. Auzi din nou şuieratul. Bătrânul îşi vârî toiagul în pământ, Aggo veni călare, trecând prin dugheana unui vânzător de ouă, şi sări din şa, biciul lui Jhogo pocni deasupra capului, Ser Jorah îl lovi pe eunuc cu farfuria de alamă, marinarii, târfele şi negustorii fugeau sau ţipau sau amândouă...

- înălţimea Ta, mii de scuze. Bătrânul îngenun-che. S-a stricat. Ţi-am rupt mâna?

îşi închise degetele, tresărind.

- Nu cred.

- Trebuia s-o arunc, începu el să spună, dar călă¬reţii ei de sânge erau peste el înainte de-a apuca să termine.

Aggo îi lovi toiagul cu piciorul şi Jhogo îi apucă pe după umeri, îl aşează cu forţa în genunchi şi îi lipi un pumnal de beregată.

- Khaleesi, l-am văzut urmărindu-te. Vrei să-i vezi culoarea sângelui?

- Eliberaţi-1. Dany se ridică în picioare. Uitaţi-vă în partea de jos a toiagului său, sânge din sângele meu. Ser Jorah fusese doborât de eunuc.

Dany se aşeză printre ei când arakh-ul şi sabia lungă ieşiră scânteind din tecile lor.

- Lăsaţi jos armele! încetaţi!

- înălţimea Ta? Mormont îşi coborî sabia doar cu un deget. Aceşti oameni te-au atacat.

- Mă apărau. Dany se plesni peste mână ca să scape de usturimea din degete. Era celălalt, Qarthe-eanul. Când se uită împrejur, acesta dispăruse. Era un Om Mâhnit. In caseta aceea de bijuterii pe care mi-a dat-o era o manticoră. Omul ăsta mi-a azvârlit-o din mână.

Negustorul de alamă încă se tăvălea la pământ. Se duse la el şi îl ajută să se ridice. Te-a înţepat?

- Nu, buna mea doamnă, răspunse el tremurând, altfel aş fi mort. Dar m-a atins, au, când a căzut din cutie a aterizat pe braţul meu. Dany vedea că omul făcuse pe el, şi nu era de mirare.

îi dădu un argint pentru deranj şi îl trimise să-şi vadă de drum înainte de-a se întoarce la bătrânul cu barba albă.

- Cine este cel căruia îi datorez viaţa?

- Nu-mi datorezi nimic, înălţimea Ta. Numele meu e Arstan, dar Belwas m-a numit Barbă-albă.

Deşi Jhogo îl eliberase, bătrânul rămase într-un genunchi. Aggo îşi ridică toiagul, îl răsuci, îi înjură cu glas scăzut pe Dothraki, răzui rămăşiţele manti-corei de o piatră şi le puse la loc.

- Şi cine e Belwas? întrebă ea.

Uriaşul eunuc negricios se apropie, vârându-şi arakh-ul la brâu.

- Eu sunt Belwas. Vânjosul Belwas mi se spune în arenele de luptă din Meereen. N-am pierdut nici¬odată. Se lovi cu palma peste burta acoperită de cicatrici. Il las pe fiecare să

mă taie o dată înainte de a-1 ucide. Numără tăieturile şi vei şti câţi a ucis Vânjosul Belwas.

Dany nu avea nevoie să numere cicatricile; erau multe, vedea dintr-o privire.

- Şi de ce te afli aici, Vânjosule Belwas?

- De la Meereen am fost vândut lui Qohor, şi pe urmă lui Pentos şi grăsanului cu duhoare dulce în păr. El a fost cel care l-a trimis pe Vânjosul Belwas înapoi peste mare, cu bătrânul Barbă-albă să-l slujească.

Grăsanul cu duhoare dulce în păr...

- Illyrio? întrebă ea. Ai fost trimis de Magister Illyrio?

- Am fost, înălţimea Ta, răspunse bătrânul Bar-bă-albă. Magisterul îţi cere înţelegere pentru că ne-a trimis pe noi în locul lui, dar nu poate să stea pe cal, după cum nu a putut nici în tinereţe, iar călătoriile pe mare îi deranjează digestia. Mai devreme vorbise în Valyriana Oraşelor Libere, dar acum trecuse la Limba Comună. Regret dacă ţi-am provocat teamă.

Cinstit vorbind, nu eram siguri, aşteptam pe cineva mai... mai...

- Regal? râse Dany. Nu avea cu ea nici un dragon şi straiele nu-i erau nicidecum regeşti. Vorbeşti bine Limba Comună, Arstan. Eşti din Westeros?

- Da. M-am născut în Mlaştinile din Dornish, înălţimea Ta. Copil fiind, am fost scutierul unui cavaler din Casa Lordului Swann. Ridică toiagul lân¬gă el, ca pe o lance căreia-i lipsea un steag. Acum sunt scutierul lui Belwas.

- Puţin cam bătrân pentru aşa ceva, nu?

Ser Jorah îşi croise drum lângă ea, ţinând farfuria de alamă sub braţ, cu stângăcie.

Capul tare al lui Belwas o îndoise rău.

- Nu prea bătrân ca să-mi slujesc stăpânul, Lord Mormont.

- Mă cunoşti atât bine?

- Te-am văzut luptând o dată sau de două ori. La Lannisport, unde aproape l-ai doborât de pe cal pe Regicid. Şi la Pyke, da, şi acolo. Nu-ţi aminteşti, Lord Mormont?

Ser Jorah se încruntă.

- Chipul tău mi se pare cunoscut, dar erau sute la Lannisport şi mii la Pyke. Şi nu sunt lord. Insula Ursului mi-a fost luată, nu sunt decât un cavaler.

- Un cavaler al Gărzii Reginei. Dany îl luă de braţ. Şi prietenul meu devotat şi bunul meu consilier. Cercetă chipul lui Arstan. Avea o mare demnitate în înfăţişare, o putere tăcută care îi plăcea. Ridică-te, Arstan Barbă-albă. Bine te-am găsit, Vânjosule Bel¬was. Pe

Ser Jorah îl ştii. Ko Aggo şi Ko Jhogo sunt sânge din sângele meu. Au traversat cu mine deşer¬tul roşu şi mi-au văzut dragonii născându-se.

- îngrijitori de cai. Belwas rânji ştirb. Belwas a omorât mulţi îngrijitori de cai în arenele de luptă. Zornăie când mor.

Arakh-ul îi săltă lui Aggo în mână.

- N-am omorât niciodată un grăsan tuciuriu. Belwas va fi primul.

- Vâră-ţi sabia în teacă, sânge din sângele meu, zise Dany, omul acesta vine să mă

slujească. Belwas, vei acorda tot respectul oamenilor mei sau ne vei părăsi mai devreme decât ai spera şi cu mai multe cicatrici decât ai venit.

Zâmbetul ştirb pieri de pe faţa lată, negricioasă, a uriaşului, şi fu înlocuit de o grimasă

nedumerită. Nu i se întâmpla des să-1 ameninţe vreun bărbat, şi cu atât mai puţin femei de trei ori mai mici decât el.

Dany îi acordă un zâmbet, să ia puţin din pişcă¬tura dojenii.

- Acum spune-mi, ce-ar putea să vrea de la mine Magister Illyrio, ca să te trimită

tocmai de la Pentos?

- Vrea dragonii, spuse Belwas ursuz, şi pe fata care îi face. Te vrea pe tine.

- Belwas are dreptate, înălţimea Ta, zise Arstan. Ni s-a spus să te găsim şi să te aducem la Pentos. Cele Şapte Regate au nevoie de tine. Robert Uzurpatorul a murit şi

regatul sângerează. Când am pornit de la Pentos, erau patru regi în ţară şi nici o dreptate.

Bucuria înflori în sufletul ei, dar Dany n-o lăsă să i se citească pe faţă.

- Am trei dragoni, spuse ea, şi mai mult de o sută în Khalassar, cu toate lucrurile şi cu caii lor.

- Nu are importanţă, tună Belwas. Luăm tot. Grăsanul angajează trei corăbii pentru mica sa regină cu părul de argint.

- Aşa este, zise Arstan Barbă-albă. Corabia Sadu-leon e ancorată la capătul cheiului, şi galerele Soare de Vara şi Festa lui Joso sunt ancorate lângă dig.

Trei capete are un dragon, gândi Dany minunându-se.

- Le voi spune oamenilor mei să se pregătească imediat de plecare. Dar corăbiile care mă duc acasă trebuie să poarte alte nume.

Şi tu doreşti?... zise Arstan. Ce nume ai prefera?

Vhagar, îi răspunse Daenerys. Meraxes. Şi Balerion. Pictează-le numele pe carene cu litere de aur înalte de trei picioare. Vreau ca fiecare om care le vede să ştie că dragonii s-au întors.

ARYA

Capetele fuseseră înmuiată în smoală ca să înce-tinească descompunerea. In fiecare dimineaţă când mergea la fântână să scoată apă proaspătă pentru baia lui Roose Bolton, trebuia să treacă pe sub ele. Erau îndreptate spre exterior, aşa că nu le vedea niciodată

feţele, dar îi plăcea să-şi închipuie că una dintre ele era a lui Joffrey. încerca să-şi imagineze cum ar arăta faţa lui drăgălaşă înmuiată în smoală. Dacă aş fi o cioară, aş putea să zbor şi să-i ciugulesc idioatele de buze grase şi bosumflate.

Capetele nu duceau niciodată lipsă de companie. Ciorile negre se roteau în jurul casei porţii, cu răgu¬şită răutate, şi se dondăneau pe metereze pentru fiecare ochi, ţipând şi croncănind una la alta, şi ridi-cându-se în aer ori de câte ori

de-a lungul parapetului trecea o santinelă. Uneori corbii maesterului se ală¬turau şi ei ospăţului, coborând din stâncărie şi flutu-rându-şi aripile largi şi negre. Când veneau corbii, ciorile se împrăştiau, pentru a se întoarce în clipa în care păsările mai mari plecau.

Oare corbii şi-l amintesc pe Maester Tothmure? se întrebă Arya. Oare le pare rău după

el? Oare atunci când croncănesc la el se întreabă de ce nu răspunde? Poate că morţii le vorbeau într-o limbă secretă pe care cei vii nu o puteau auzi.

Tothmure îşi pierduse capul pentru că trimisese păsări la Casterly Rock şi la Debarcaderul Regelui în noaptea în care căzuse Harrenhalul, Lucan, armu¬rierul, fiindcă

făcuse arme pentru Lannisteri, Jupâ-neasa Harra pentru că le spusese slujitorilor Doamnei Whent să-i servească, administratorul pentru că îi dăduse Lordului Tywin cheile de la vistierie. Bucăta¬rul a fost cruţat (fiindcă a făcut supa nevăstuicii, zi¬ceau unii), dar drăgălaşa Pia şi celelalte femei care şi-au împărţit favorurile cu soldaţii Lannister avuseseră

aceeaşi soartă. Dezbrăcate şi rase, erau lăsate în mij¬locul curţii, lângă groapa ursului, la dispoziţia ori¬cărui bărbat care le voia.

Trei soldaţi Frey se foloseau de ele în dimineaţa aceea, când Arya se duse la fântână.

încercă să nu se uite, dar auzea bărbaţii râzând. Găleata era foarte grea când era plină. Se întorcea să o aducă la Rugul Regelui când Jupâneasa Amabel o înhaţă de braţ. Apa se revărsă într-o parte, peste picioarele lui Amabel.

- Ai făcut-o anume, scrâşni femeia.

- Ce vrei? Arya se smulse din strânsoarea ei. Amabel era pe jumătate nebună de când îi tăiaseră capul lui Harra.

- Vezi acolo? Amabel îi arătă peste curte, către Pia. Când nordicul ăsta va cădea, vei fi în locul ei.

- Dă-mi drumul! încercă să se elibereze, dar Amabel nu făcea decât să-şi strângă

degetele.

- Va cădea şi el. Harrenhalul îi doboară pe toţi până la urmă. Lordul Tywin a câştigat acum, se va întoarce cu toate forţele şi pe urmă va fi rândul lui să-i pedepsească pe cei necredincioşi. Şi să nu crezi că nu va şti ce ai făcut! Bătrâna râse. S-ar putea să treci şi pe la mine. Harra avea o mătură veche, o voi păstra pentru tine. Coada e crăpată şi despicată...

Arya legănă găleata. Greutatea apei o făcu să se răsucească în mâinile ei, aşa că nu reuşi să lovească în capul lui Amabel, dar femeia îi dădu drumul când apa zbură şi o udă

până la piele.

- Să nu mă mai atingi niciodată!strigă Arya, altfel te omor. Dispari!

Picurând, Jupâneasa Amabel împunse cu un deget subţire bărbatul jupuit de pe tunica Aryei.

- Tu crezi că eşti în siguranţă cu omuleţul ăsta nenorocit pe ţâţă, dar nu eşti.

Lannisterii se apropie! Să vezi numai ce se întâmplă când ajung aici!

Trei sferturi din apă se vărsase pe jos, aşa că Arya fu nevoită să se întoarcă la fântână.

Dacă i-aş spune Lordului Bolton ce a zis, capul ei ar fi lângă al Harrei înainte de lăsarea serii, gândi ea în timp ce ridică din nou găleata. Totuşi, nu avea s-o facă.

Odată, când fuseseră doar pe jumătate atâtea capete, Gendry o surprinsese pe Arya uitându-se la ele.

- Iţi admiri isprava? a întrebat el.

Arya ştia că era supărat fiindcă îl plăcuse pe Lu-can, dar nu era cinstit.

- E isprava lui Steelshanks Walton, a răspuns ea, apărându-se. Şi a Măştilor, şi a Lordului Bolton.

- Şi cine ne-a dat pe toţi pe mâna lor? Tu şi supa ta de nevăstuică.

Arya i-a dat un pumn în braţ.

- A fost doar supă fierbinte. Şi tu îl urai pe Ser Amory.

- Pe ăsta îl urăsc cu mult mai mult. Ser Amory lupta pentru lordul lui, dar Măştile sunt mercenari şi trădători. Jumătate dintre ei nici măcar nu vorbesc Limba Comună. Septonului Utt îi plac băieţeii, Qyburn face magie neagră, şi prietenul tău, Muşcă¬torul, mănâncă

oameni.

Partea cea mai proastă era că nici măcar nu putea să spună că se înşela. Bravii Camarazi făceau cea mai mare parte dintre jafuri pentru Harrenhal, iar Roose Bolton le încredinţase sarcina de a-i stârpi pe Lan-nisteri. Vargo Hoat îi împărţise în patru grupuri, să

viziteze cât mai multe sate posibil. Conducea în persoană grupul cel mai mare şi le dăduse celorlalţi căpitanii lui cei mai de nădejde. Il auzise pe Rorge râzând pe seama modului de a găsi trădători al

Lordului Vargo. Tot ceea ce făcea era să se întoarcă în locurile prin care trecuse mai înainte, sub stin¬dardul Lordului Tywin, şi să-i înhaţe pe cei care îl ajutaseră. Mulţi fuseseră

cumpăraţi cu argintul Lan-nisterilor, aşa că Măştile se întorceau adesea atât cu saci de monede, cât şi cu coşuri de capete.

- O ghicitoare, strigase Shagwell voios. Dacă o capră a Lordului Bolton mănâncă

oamenii care au hrănit capra Lordului Lannister, câte capre avem?

- Una, a răspuns Arya.

- Măi, măi, avem o nevăstuică isteaţă ca o capră, a chicotit bufonul.

Rorge şi Muşcătorul erau la fel de răi ca şi toţi ceilalţi. Ori de câte ori Lordul Bolton lua masa cu garnizoana, Arya îi vedea printre ei. Muşcătorul răspândea o duhoare de brânză

stricată, aşa că Bravii Camarazi îl puneau să stea lângă piciorul mesei, unde putea să mârâie şi să şuiere singur, şi să sfâşie carnea cu degetele şi cu dinţii. O adulmeca pe Arya

când trecea pe lângă el, dar Rorge era cel care o speria cel mai tare. Stătea lângă Credinciosul Ursywck, dar îi simţea ochii măsurând-o de sus până jos, în timp ce ea îşi vedea de treburile ei.

Uneori îşi dorea să fi plecat cu Jaqen H'ghar peste marea îngustă. încă mai avea moneda idioată pe care i-o dăduse, o bucată de fier nu mai mare decât un sfanţ, ruginită pe margini. Pe o parte era ceva scris, cuvinte bizare pe care nu le putea citi. Cealaltă parte înfăţişa capul unui om, dar era atât de roasă încât trăsăturile i se şterseseră. A spus ca e de mare valoare, dar era probabil şi asta o minciuna, ca numele şi chipul lui. Asta o înfurie atât de tare încât aruncă moneda, însă după o oră începu să-i pară rău şi se întoarse şi o găsi.

Se gândea la monedă în timp ce traversa Curtea De Calcar, muncindu-se cu greutatea apei din găleată.

- Nan! strigă o voce. Pune jos găleata aia şi vino să mă ajuţi.

Elmar Frey nu era mai mare decât ea şi, în plus, era scund pentru vârsta lui.

Rostogolea un butoi cu nisip peste piatra neregulată şi era roşu la faţă din cauza efortului.

Arya se duse să-l ajute. împreună, împinseră butoiul tot drumul până la zid şi înapoi, pe urmă îl ridicară în picioare.

Auzea nisipul mişcându-se înăuntru când Elmar deschise capacul şi scoase o cămaşă

de zale.

- Crezi că e destul de curată? In calitate de scutier al lui Roose Bolton, sarcina lui era să-i păstreze zalele strălucitor de curate.

- Trebuie să scuturi nisipul. Mai sunt pete de rugină. Vezi? Arya arătă cu degetul. Mai bine ai mai face-o o dată.

- Fă-o tu. Elmar ştia să fie prietenos când avea nevoie de ajutor, dar după aceea îşi amintea întot¬deauna că el era un scutier, iar ea doar o slujnică. Ii plăcea să se laude cum era el fiul Lordului de Cros¬sing, nu vreun nepot sau vreun

bastard, ci fiul legitim, şi datorită acestui fapt avea să se însoare cu o prinţesă.

Aryei nu-i păsa de scumpa lui prinţesă şi nu-i plăcea să primească ordine de la el.

- Trebuie să-i duc stăpânului apă pentru baie. E în camera lui şi i se pun lipitori. Nu lipitorile negre, obişnuite, ci acelea mari şi spălăcite.

Ochii lui Elmar se măriră cât nişte ouă fierte. Lipitorile îl îngrozeau, mai ales cele mari şi spălăcite, care arătau ca gelatina până când se umpleau de sânge.

- Ani uitat că eşti prea slăbănoagă să împingi un butoi atât de greu.

- Am uitat că eşti prost. Arya ridică găleata. Poate că ar trebui să-ţi pui şi tu lipitori. In Gât sunt lipitori mari cât porcii. Il lăsă acolo cu butoiul lui.

Dormitorul lordului era plin când Arya intră. Erau de faţă Qyburn şi Walton cel neînduplecat, în cămaşa sa de zale şi cu jambiere, plus o duzină de Frey, toţi fraţi, fraţi vitregi şi veri. Roose Bolton era culcat în pat, gol. Pe partea interioară a braţelor şi a picioarelor avea lipitori, şi pe pieptul palid - creaturi lungi şi transparente care îşi schimbau culoarea în roz strălucitor pe măsură ce se hrăneau. Bolton nu le acorda mai multă atenţie decât îi acordă Aryei.

- Nu putem să-i îngăduim Lordului Tywin să ne prindă în capcană aici, la Harrenhal, spunea Ser Aenys Frey în timp ce Arya umplea cada. O namilă de om, cărunt şi gârbovit, cu ochi roşii, apoşi, şi cu mâini imense, noduroase. Ser Aenys adusese o mie cinci sute de săbii Frey la Harrenhal, însă dădea im¬presia că era incapabil să se impună chiar şi în faţa propriilor fraţi. Castelul e prea mare şi e nevoie de o armată ca să fie stăpânit şi, odată

înconjurat, nu putem să hrănim o armată. Nici nu putem să ne bazăm că vom strânge provizii suficiente. Ţara e scrum, satele sunt pradă lupilor, recoltele sunt arse sau prădate.

Toamna e pe noi, dar nu avem rezerve de mâncare şi nu e plantat nimic. Trăim din prăzi, şi dacă Lannis-terii ne răpesc şi asta, într-o lună vom ajunge la şo¬bolani şi toval.

- N-am de gând să fiu asediat aici. Glasul lui Roose Bolton era atât de moale încât oamenii erau nevoiţi să se concentreze ca să-1 audă, aşa că în apartamentele lui era întotdeauna neobişnuit de linişte.

- Şi atunci? vru să ştie Ser Jared Frey, un bărbat slab, chel şi ciupit de vărsat. Oare Edmure Tully e atât de îmbătat de victoria sa încât se gândeşte să-1 înfrunte pe Lordul Tywin în câmp deschis?

Dacă o face, îi va înfrânge, gândi Arya. Ii va înfrânge, aşa cum a făcut la Fortăreaţa Roşie, vei vedea. Neobservată, se duse să stea lângă Qyburn.

- Lordul Tywin e la multe leghe de aici, zise Bol¬ton cu calm. Are încă multe probleme de rezolvat la Debarcaderul Regelui. Nu va mărşălui către Har-renhal o bună

bucată de vreme.

Ser Aenys îşi scutură capul cu încăpăţânare.

- Tu nu-i cunoşti pe Lannisteri cum îi cunosc eu. Regele Stannis a crezut şi el că

Lordul Tywin e la o mie de leghe de el, şi asta 1-a distrus.

Bărbatul palid de pe pat schiţă un zâmbet, în timp ce lipitorile îi sugeau sângele.

- Nu sunt omul care să fie distrus, ser.

- Chiar dacă Riverrunul îşi adună toate puterile şi Tânărul Lup câştigă teren dinspre vest, cum putem spera să ajungem la numărul oştenilor pe care Lordul Tywin îi poate trimite împotriva noastră? Când va veni, va veni cu o oaste mult mai mare decât a avut sub comandă la Furca Verde. Highgarden s-a alătu¬rat cauzei lui Joffrey, îţi reamintesc!

- Nu am uitat.

- Am fost cândva prizonierul Lordului Tywin, interveni Ser Hosteen, un bărbat corpolent, cu faţa pătrată, despre care se zicea că e cel mai puternic dintre Frey. Nu am chef să mă bucur din nou de ospi¬talitatea Lannisterilor.

Ser Harys Haigh, care era Frey după mamă, clă¬tină viguros din cap.

- Dacă Lordul Tywin a putut înfrunta un om atât de experimentat precum Stannis Baratheon, ce şansă va avea regele nostru copil împotriva lui? Privi de jur împrejur, la fraţii şi la verii săi, căutând sprijin, şi mai mulţi dintre ei mormăiră aprobator.

- Cineva trebuie să aibă curajul s-o spună, zise Ser Hosteen. Războiul e pierdut, Regele Robb trebuie făcut să înţeleagă asta.

Roose Bolton îl cercetă cu ochi palizi.

- înălţimea Sa i-a învins pe Lannisteri de fiecare dată când i-a înfruntat pe câmpul de luptă.

- A pierdut nordul, insistă Hosteen Frey. A pierdut Winterfellul. Fraţii lui sunt morţi...

Pentru o clipă, Arya uită să respire. Morţi? Bran şi Rickon morţi? Ce vrea să spună?

Ce vrea să spună despre Winterfell? Joffrey n-ar fi putut niciodată să cucerească

Winterfellul, niciodată. Robb nu i-ar fi îngăduit. Apoi îşi aminti că Robb nu era la Winter¬fell. Era plecat în vest, iar Bran era infirm, şi Rickon avea doar patru ani. îşi adună

toate puterile ca să rămână nemişcată şi tăcută, aşa cum o învăţase Syrio Forel, să stea acolo ca o mobilă. Simţi lacrimi adu-nându-i-se în colţurile ochilor, dar le stăpâni. Nu-i adevărat, nu poate fi adevărat, e doar o minciună a Lannisterilor.

- De-ar fi câştigat Stannis, totul ar fi fost altfel, zise Ronel Rivers visător. Ronel era unul dintre bastarzii Lordului Walder.

- Stannis a pierdut, făcu Ser Hosteen fără mena-jamente. Dacă ne dorim să fie altfel, nu schimbăm cu nimic situaţia. Regele Robb trebuie să facă pace cu Lannisterii. Trebuie să-

şi scoată coroana şi să plece genunchiul, oricât de puţin i-ar plăcea.

- Şi cine îi va spune s-o facă? Roose Bolton zâmbi. E plăcut să ai aşa de mulţi fraţi viteji în vremuri atât de tulburi. Mă voi gândi la tot ce aţi spus.

Zâmbetul lui însemna că sunt liberi să plece. Cei din familia Frey îşi spuseră

politeţurile şi ieşiră târ-şâindu-şi picioarele, lăsându-i în cameră doar pe Qyburn, pe Steelshanks Walton şi pe Arya. Lordul Bolton îi făcu semn să se apropie.

- Am sângerat destul, Nan, poţi să-mi îndepărtezi lipitorile.

- îndată, stăpâne. Era bine să nu-1 faci pe Lordul Bolton să-ţi ceară ceva de două ori.

Arya voia să-1 întrebe ce a vrut să spună Ser Hosteen despre Winter-fell, dar nu îndrăznea.

Am să-l întreb pe Elmar, gândi ea. Elmar o sa-mi spună. Lipitorile se zvârcoleau încet între degetele ei când le culese cu grijă de pe corpul lordului, cu trupurile palide, umede la

atingere şi um-flate de sânge. Sunt doar nişte lipitori, îşi reaminti Arya. Dacă aş închide pumnul, mi s-ar strivi între degete.

- A venit o scrisoare de la nobila ta soţie. Qyburn scoase un sul de pergament din mânecă. Deşi purta veşminte de maester, nu avea nici un lanţ la gât; se şoptea pe la colţuri că-1 pierduse pentru că s-a ocupat de necromanţie.

- Poţi s-o citeşti, zise Bolton.

Lady Walda scria de la Gemeni aproape în fiecare zi, dar toate scrisorile erau la fel.

„Mă rog pentru tine dimineaţa, la prânz şi seara, scumpul meu lord, şi număr zilele până ce vei fi din nou în patul meu. In-toarce-te curând la mine şi îţi voi dărui mulţi fii ade¬văraţi, să ia locul dragului tău Domeric şi să stăpânească peste Dreadfort după tine."

Arya îşi imagina un copilaş dolofan într-un leagăn, acoperit de lipitori roz şi dolofane.

Ii aduse Lordului

Bolton un prosop umed să-şi şteargă trupul neted, spân.

- Voi trimite şi eu o scrisoare, îi spuse maesterului de odinioară.

- Doamnei Walda?

- Lui Ser Helman Tallhart.

Cu două zile în urmă venise un călăreţ de la Ser Helman. Oamenii lui Tallhart ocupaseră castelul fa¬miliei Darry, acceptând capitularea garnizoanei Lannister după un scurt asediu.

- Spune-i să treacă prizonierii prin sabie şi castelul prin foc, la comanda regelui. Pe urmă să-şi unească forţele cu Robert Glover şi să pornească spre est, către Duskendale.

Acelea sunt pământuri bogate, şi mai deloc atinse de război. E timpul să-i simtă niţel gustul.

Glover a pierdut castelul, iar Tallhart a pier¬dut un fiu. N-au decât să se răzbune pe Duskendale.

- Am să-ţi pregătesc mesajul să-1 pecetluieşti, stăpâne.

Arya se bucura să audă că va fi ars castelul familiei Darry. Acolo o aduseseră când a fost prinsă după cearta ei cu Joffrey şi acolo regina îl obligase pe tatăl ei să omoare lupul Sansei. Merită să ardă. îşi dorea ca Robert Glover şi Ser Helman Tallhart să se în¬toarcă la Harrenhal, deşi plecaseră prea repede, îna¬inte ca Arya să poată decide dacă le poate încredinţa secretul ei.

- Astăzi voi vâna, anunţă Roose Bolton în timp ce Qyburn îl ajuta să îmbrace o vestă

vătuită.

- Nu e primejdios? întrebă Qyburn. Cu doar trei zile în urmă, oamenii Septonului Utt au fost atacaţi de lupi. Au venit direct în tabăra lui, la nici zece picioare de foc, şi au omorât doi cai.

- Lupi am de gând să vânez. Abia pot să dorm noaptea de urletele lor. Bolton îşi încheie centura, aranjând poziţia sabiei şi a pumnalului. Se spune că lupii străvechi cutreierau odinioară nordul în haite mari, de o sută sau mai mulţi, şi nu se temeau nici de om, nici de mamut, dar asta a fost cu mult

timp în urmă şi într-un alt ţinut. E ciudat să vezi lupii obişnuiţi ai sudului atât de îndrăzneţi.

- Vremurile năprasnice dau naştere la lucruri năprasnice, stăpâne.

Bolton îşi arătă dinţii în ceva ce ar fi putut să fie un surâs.

- Sunt aceste vremuri atât de năprasnice, Maester?

- Vara a trecut şi în regat sunt patru regi.

- Un rege ar putea fi năprasnic, dar patru? Ridică din umeri. Nan, mantia mea de blană. I-o aduse. Să-mi găsesc camera curată şi rânduită când mă întorc, îi spuse în timp ce i-o lega. Şi ocupă-te de scrisoarea Doamnei Walda.

- Cum spui, stăpâne.

Lordul şi maesterul ieşiră iute din cameră, fără ca măcar să-i arunce o privire. Când rămase singură, Arya luă scrisoarea şi o duse la vatră, scormonind printre buşteni cu un vătrai, să stârnească focul. Privi perga-mentul răsucindu-se, înnegrindu-se şi aprinzându-se.

Dacă Lannisterii le-au făcut vreun rău lui Bran şi lui Rickon, Robb îi va ucide, unul câte unul. Nu va pleca niciodată genunchiul, niciodată, niciodată, niciodată. Nu se teme de nici unul dintre ei. Vârtejuri de funin¬gine se înălţau spre horn. Arya se ghemui lângă foc, privindu-le cum se ridică, printr-un văl de lacrimi fier¬binţi. Dacă Winterfellul a dispărut cu adevărat, aceasta e casa mea acum? Mai sunt încă Arya, sau doar Nan, servitoarea, pentru vecii vecilor vecilor?

îşi petrecu următoarele ore dereticând prin came¬ra lordului. Mătură paiele vechi şi împrăştie altele proaspete, frumos mirositoare, aprinse un foc nou în cămin, schimbă

aşternuturile şi bătu pernele, goli oalele de noapte în privată, le frecă, duse un braţ de haine murdare la spălătorese şi aduse un castron cu pere proaspete de la bucătărie. Când termină

cu dor¬mitorul, coborî jumătate de etaj, să facă aceeaşi treabă în solariul imens, o cameră

goală şi prăfoasă, la fel de mare cât sălile multor castele mici. Din lumânări mai rămăseseră

doar nişte cioturi, aşa că Arya le înlocui. Sub ferestre se afla o masă imensă de stejar, unde lordul îşi scria scrisorile. Aşează cărţile în teanc, schimbă lumânările, aşează penele, cerneala şi ceara de sigiliu în ordine.

Peste hârtii era aruncată o piele mare şi zdren¬ţuită de oaie. Arya începu să o ruleze, când culorile îi atraseră privirea: albastrul lacurilor şi al râurilor, puncte roşii unde se găseau castelele şi oraşele, verdele pădurilor. Se răzgândi şi o desfăcu. ŢINUTURILE

TRIDENTULUI, spunea un scris cu înfloriturî în josul hărţii. Desenul prezenta totul de la Gât până la Apa Neagră. Iată Harrenhalul, deasupra unui lac mare, îşi dădu ea seama, dar unde e Riverrunull? Pe urmă văzu. Nu e aşa departe...

După-amiaza abia începuse când termină, aşa că paşii o purtară spre pădurea zeilor.

Sarcinile ei, ca paharnic al Lordului Bolton, erau mai uşoare decât fuseseră cu Weese sau chiar cu Ochi Roşii, deşi acum îi cereau să se îmbrace ca un paj şi să se spele mai mult decât îi plăcea. Vânătorii nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore, aşa că avea puţin timp pentru lucrul ei de mână.

Ciopârţi frunze de mesteacăn până ce vârful despicat al cozii de mătură rupte deveni verde şi lipicios.

- Ser Gregor, murmură ea, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce. Se rotea, sărea şi se balansa pe vârfurile picioarelor, ţâşnind într-o parte şi-ntr-alta, făcând conurile de pin să

zboare. Gâdilătorul, strigă o dată, Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Trun¬chiul unui stejar se ivi în faţa ei, iar ea făcu o fandare pentru a-şi înfige sabia în el, mârâind: Joffrey, Joffrey, Joffrey. Braţele şi picioarele îi erau pătate de lumina soarelui şi de umbrele frunzelor. Un luciu de sudoare îi acoperea pielea când se opri. Călcâiul drept sângera, acolo unde îl julise, aşa că se aşeză într-un picior în faţa copacului inimii şi ridică sabia într-un salut. Valar morghulis, le spuse

ea bătrânilor zei ai nordu¬lui. Îi plăcu cum sunau cuvintele când le rosti.

Pe când traversa curtea către baie, observă un corb coborând în cercuri către stâncărie, şi se întrebă de unde venea şi ce mesaj aducea. Poate că e de la Robb, care spune că nu era adevărat ceea ce aflase despre Bran şi despre Rickon. îşi muşcă buza, sperând. Dacă aş avea aripi, aş putea să zbor până la Winterfell şi să văd cu ochii mei. Şi dacă ar fi adevărat, aş

zbura, aş zbura sus, dincolo de lună şi de stelele strălucitoare, şi aş vedea toate lucrurile din poveştile Bătrânei Nan, dragoni şi monştri ai mărilor şi Titanul din Braavos, şi poate nu m-aş mai întoarce niciodată dacă nu aş vrea.

Grupul de vânători se întoarse spre seară cu nouă lupi morţi. Şapte erau adulţi, fiare mari, gri-maronii, sălbatice şi puternice, cu gurile trase înapoi, peste dinţii galbeni, lungi, în mârâielile lor de moarte. Dar ceilalţi doi fuseseră doar nişte pui. Lordul Bolton porunci ca din blănurile lor să fie cusută o pătură pentru patul său.

- Puii au încă blana moale, stăpâne, îi atrăsese atenţia unul dintre oamenii lui. Fă-ţi o pereche fru¬moasă de mănuşi calde.

Bolton aruncă o privire spre flamurile care flutu¬rau deasupra casei porţii.

- După cum e obiceiul familiei Stark să ne amin-teascâ, vine iarna. Ocupă-te de ele.

Când o văzu pe Arya privind, spuse: Nan, vreau o carafă de vin fier¬binte cu mirodenii. M-am înfrigurat în păduri. Ai grijă să nu se răcească. Am de gând să cinez singur. Pâine de ovăz, unt şi mistreţ.

- îndată, stăpâne. Era întotdeauna cel mai bun lucru de spus.

Plăcintă Fierbinte făcea plăcinte de ovăz când Arya intră în bucătărie. Alţi trei bucătari dezosau peşte, iar un ajutor întorcea un mistreţ deasupra flăcărilor.

- Stăpânul meu îşi vrea cina, şi vin fierbinte cu mirodenii, să alunece mai bine, anunţă

Arya, şi nu-1 vrea rece. Unul dintre bucătari se spălă pe mâini, scoase o oală şi o umplu cu vin roşu, dulce şi tare. Ii spuse lui Plăcintă Fierbinte să pună mirodeniile înăuntru când vinul se va încălzi. Arya se duse să-l ajute.

- Mă descurc, zise el ursuz. N-am nevoie să-mi arăţi tu cum să condimentez vinul.

Şi el mă urăşte, sau îi e frică de mine. Se îndepărtă, mai mult tristă decât furioasă.

Când mâncarea fu gata, bucătarii o acoperiră cu un capac de argint şi înfăşu-rară carafa întrun prosop gros, să păstreze vinul cald. Afară cobora înserarea. Pe ziduri, ciorile murmurau în jurul capetelor, ca nişte curteni în jurul unui rege. Unul dintre străjeri deschise uşa către Rugul Regelui.

- Sper că nu e supă de nevăstuică, glumi el. Când intră, Roose Bolton era aşezat lângă

vatră,

citind dintr-o carte groasă legată în piele.

- Aprinde nişte lumânări, îi porunci el întorcând pagina. Se întunecă aici.

Ii aşează mâncarea lângă cot şi făcu aşa cum îi ceruse, scăldând camera într-o lumină

pâlpâitoare, însoţită de miros de cuişoare. Bolton mai întoarse câteva pagini cu degetul, pe urmă închise cartea şi o aşează cu grijă în foc. Privi flăcările mistuind-o, cu ochii-i palizi strălucind de oglindirea luminii. Pielea veche şi uscată se aprinse cu un fâsâit, iar paginile îngălbenite se mişcau arzând, de parcă le-ar fi citit o fantomă.

- Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta, spuse el fără s-o privească.

Ar fi trebuit să plece, tăcută ca un şoarece, dar ceva o ţinea în loc.

- Stăpâne, întrebă ea, mă vei lua cu tine când vei pleca de la Harrenhal?

Roose Bolton se întoarse pentru a se uita mirat la ea şi, judecând după privirea lui, era ca şi cum mâncarea tocmai i-ar fi vorbit.

- Ţi-am permis să îmi pui întrebări, Nan?

- Nu, stăpâne. îşi plecă ochii.

- Atunci nu ar fi trebuit să vorbeşti. Nu-i aşa?

- Da, stăpâne.

Pentru o clipă, Bolton păru amuzat.

- Am să-ţi răspund, doar de data aceasta. Inten¬ţionez să-i dau Harrenhalul Lordului Vargo, când mă întorc în nord. Tu vei rămâne aici, cu el.

- Dar eu nu..., începu ea. El i-o retează.

- Nu sunt obişnuit să fiu luat la întrebări de către servitori, Nan. Trebuie să-ţi tai limba?

Arya ştia că ar face-o cu uşurinţă, aşa cum cineva ar lovi un câine.

- Nu, stăpâne.

- Du-te atunci. Voi uita această insolenţă. Arya plecă, dar nu la culcare. Când păşi afară, în

întunericul curţii, străjerul de la uşă clătină din cap şi spuse:

- Vine furtuna. Simţi mirosul aerului?

Vântul sufla în rafale, flăcările se răsuceau dea¬supra torţelor fixate pe culmea zidurilor, sub şirurile de capete. In drumul său către pădurea zeilor, trecu pe lângă Turnul Plângerii, unde trăise cândva cu frica de Weese. Familia Frey pusese stăpânire pe el de la căderea Harrenhalului. Auzea glasuri mânioase ve¬nind dinspre o fereastră, mulţi oameni discutând şi certându-se. Elmar stătea singur, pe trepte.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Arya când văzu lacrimile strălucind pe obrajii lui.

- Prinţesa mea, suspină el. Am fost dezonoraţi, zice Aenys. A venit o pasăre de la Gemeni. Nobilul meu tată zice că trebuie să mă căsătoresc cu altcineva sau să devin septon.

O idioata de prinţesă, gândi ea, ăsta nu e motiv de plâns.

- Fraţii mei ar putea fi morţi, i se destăinui ea. Elmar îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Nimănui nu-i pasă de fraţii unei servitoare. La aceste cuvinte, îi fu greu să nu-1

lovească.

- Sper că prinţesa ta o să moară, zise ea şi fugi înainte ca el s-o poată înhăţa.

In pădurea zeilor, îşi găsi sabia din coadă de mă¬tură acolo unde o lăsase şi o duse la copacul inimii. Ingenunche. Frunze roşii foşniră. Ochi roşii priveau pe furiş în sufletul ei.

Ochii zeilor.

- Voi, zei, spuneţi-mi ce să fac? se rugă ea. Urmă un lung moment în care nu se mai auzi nici

un sunet, doar vântul, apa, foşnetul frunzelor şi al crengilor. Iar apoi, de foarte, foarte departe, de din-colo de pădurea zeilor, de dincolo de turnurile bân¬tuite şi de imensele ziduri de piatră ale Harrenhalului, de undeva din lumea largă, veni urletul prelung, sin¬guratic, al unui lup. I se făcu pielea de găină şi, pentru

0 clipă, se simţi ameţită. Pe urmă, şi mai îndepărtat, se păru că aude glasul tatălui său.

- Acolo unde cad zăpezi şi bat vânturi albe, lupul singuratic moare, dar haita supravieţuieşte, spuse el.

- Dar nu există nici o haită, îi şopti ea copacului. Bran şi Rickon erau morţi, Lannisterii o aveau pe Sansa, Jon plecase la Zid. Nici măcar nu mai sunt eu acum, sunt Nan, spuse ea.

- Eşti Arya de Winterfell, fiică a nordului. Mi-ai spus că poţi fi puternică. Ai în tine sânge de lup.

- Sângele de lup. Acum Arya îşi amintea. Voi fi ca Robb de puternică, am spus că voi fi. Trase adânc aer în piept, ridică apoi coada de mătură cu ambele mâini şi o lăsă jos, pe un genunchi. Se rupse cu un pârâit zgomotos, iar ea azvârli bucăţile. Sunt un lup străvechi şi s-a isprăvit cu dinţii de lemn.

In noaptea aceea a zăcut în patul ei îngust, pe paiele aspre, ascultând glasurile celor vii şi ale celor morţi şoptind

şi discutând aprins, în timp ce aştepta luna să răsară. Erau singurele glasuri în care mai avea încredere. Auzea sunetul propriei respiraţii şi lupii deopotrivă, o haită mare acum. Sunt mai aproape decât cel pe care l-am auzit în pădurea zeilor, gândi ea. Mă cheamă.

In cele din urmă ieşi de sub pătură, se strecură într-o tunică şi coborî tiptil, cu picioarele goale, scările. Roose Bolton era un om prevăzător şi intrarea în Rugul Regelui era păzită zi şi noapte, aşa că fu nevoită să se furişeze afară pe o fereastră îngustă de la pivniţă.

Curtea era liniştită, imensul castel pierdut în vise bântuite. Deasupra, vântul bocea prin Tur¬nul Plângerii.

La fierărie găsi focurile stinse şi uşile închise şi zăvorâte. Se furişă înăuntru pe o fereastră, aşa cum mai făcuse. Gendry împărţea o saltea cu alţi doi uce¬nici fierari. Rămase ghemuită în pod multă vreme, până ce ochii i se obişnuiră cu lumina ca să fie sigură că el era cel de la margine. Pe urmă îi puse o mână pe gură şi îl ciupi. Deschise ochii. Nu avea cum să fi fost adâncit în somn.

- Te rog, şopti ea. Il luă mâna de pe gură şi îi arătă cu degetul.

La început, avu impresia că nu a înţeles, dar apoi el ieşi de sub pături. Gol, traversă

camera în vârful picioarelor, îşi aşează pe umeri o tunică aspră şi coborî din pod după ea.

Ceilalţi băieţi adormiţi nu se clintiră.

- Acum ce mai vrei? întrebă în şoaptă, furios.

- O sabie.

- Deget Negru ţine încuiate toate săbiile. Ţi-am spus de-o sută de ori. E pentru Lordul Leech?

- Pentru mine. Sparge lacătul cu ciocanul.

- O să-mi rupă mâna, bodogăni el. Sau mai rău.

- Nu şi dacă fugi cu mine.

- Fugi, şi te vor prinde şi te vor omorî.

- Ţie o să-ţi facă şi mai rău. Lordul Bolton dă Harrenhalul Măştilor Sângeroase, mi-a spus el.

Gendry îşi dădu la o parte părul din ochi.

Il privi direct în ochi, fără frică.

- Şi când Vargo Hoat va fi stăpân, le va tăia pi-cioarele tuturor servitorilor, ca să-i împiedice să fugă. Şi fierarilor.

- E doar o poveste, zise el zeflemitor.

- Nu, este adevărat, l-am auzit pe Lordul Vargo spunând asta, minţi ea. Va tăia fiecăruia câte un pi¬cior. Stângul. Du-te la bucătării şi trezeşte-1 pe Plă¬cintă Fierbinte, va face cum spui tu. Vom avea nevoie de pâine şi de plăcinte de ovăz sau ceva. Tu iei săbiile şi eu fac rost de cai. Ne întâlnim lângă poarta lătu¬ralnică din zidul estic, în spatele Turnului Fanto¬melor. Nimeni nu vine niciodată acolo.

- Ştiu poarta aia. E păzită, la fel ca şi celelalte.

- Şi? N-ai să uiţi săbiile?

- N-am spus niciodată că voi veni.

- Nu. Dar dacă vii, n-ai să uiţi săbiile? Gendry se încruntă.

- Nu, răspunse el în cele din urmă. Presupun ca

nu.

Arya reintră în Rugul Regelui pe unde ieşise şi urcă pe furiş scările întortocheate, atentă la zgomotele de paşi. In cămăruţa ei, se dezbrăcă până la piele şi se îmbrăcă

meticulos cu două rânduri de lenjerie, ciorapi călduroşi şi cu cea mai curată tunică. Era haina Lordului Bolton. Pe piept era cusut blazonul cu bărbatul jupuit al Dreadfortului. îşi legă încălţările, îşi aruncă o mantie peste umerii costelivi şi o înnodă sub beregată. Tăcută

ca o umbră, coborî din nou scările. In faţa solariului se opri să asculte la uşă, deschizând-o încet când nu auzi decât linişte.

Harta din piele de oaie era pe masă, lângă resturile de la cina Lordului Bolton. O rulă

strâns şi şi-o vârî la cingătoare. îşi lăsase şi pumnalul pe masă, aşa că îl luă şi pe acesta, în caz că Gendry îşi pierdea curajul.

Un cal necheză blând când se strecură în grajdurile întunecate. Grăjdarii dormeau cu toţii. Il împunse pe unul cu piciorul, până ce se ridică ameţit şi zise:

-Eh? Ce?

- Lordul Bolton are nevoie de trei cai, înşeuaţi şi cu hamurile puse.

Băiatul se ridică în picioare, aruncându-şi paiele din păr.

- Ce, la ora asta? Cai, zici? Clipi la vederea bla¬zonului de pe tunica ei. La ce îi trebuie cai pe întuneric?

- Lordul Bolton nu e obişnuit să fie luat la între¬bări de către servitori. îşi încrucişa braţele.

Băiatul de la grajduri continua să se uite la omul jupuit. Ştia ce înseamnă.

- Trei, zici?

- Unu, doi, trei. Cai de vânătoare. Iuţi şi siguri pe picioare. Arya îl ajută cu hamurile şi cu şeile, ca să nu aibă nevoie să mai scoale pe careva. Spera că nu-i vor face nici un rău după aceea, dar ştia că probabil îi vor face.

Să traverseze castelul cu animalele era partea cea mai grea. Stătea în umbra zidului de apărare oriunde putea, astfel că santinelele care îşi făceau rondul pe metereze ar fi trebuit să

se uite aproape drept în jos ca s-o vadă. Şi daca se uita, ce? Sunt paharnicul personal al stăpânului. Era o noapte rece şi întunecoasă de toamnă. Norii erau purtaţi de vânt dinspre vest, acoperind stelele, iar Turnul Plângerii urla cu jale la fiecare pală de vânt. Miroase a ploaie. Arya nu ştia dacă asta era bine sau rău pentru fuga lor.

Nimeni nu o văzu şi ea nu văzu pe nimeni, doar o pisică vărgată furişându-se de-a lungul zidului, dinspre pădurea zeilor. Pisica se opri şi o scuipă, tre-zindu-i amintiri despre Fortăreaţa Roşie, despre tatăl ei şi despre Syrio Forel.

- Aş putea să te prind, dacă aş vrea, îi şopti, dar trebuie să plec, pisică. Pisica sâsâi din nou şi fugi.

Turnul Fantomelor era cel mai ruinat dintre cele cinci turnuri imense ale Harrenhalului. Se înălţa întunecat şi părăsit în spatele rămăşiţelor septului prăbuşit, unde, de aproape o sută de ani, doar şobo¬lanii mai veniseră să se roage. Acolo aşteptă să vadă dacă

Gendry sau Plăcintă Fierbinte vor veni. I se părea că aşteaptă de multă vreme. Caii ciuguleau din ierburile crescute printre pietrele sfărâmate, în timp ce norii înghiţeau ultimele stele. Arya scoase pum¬nalul şi îl ascuţi ca să-şi facă de lucru. Mişcări lungi, netede, aşa cum o învăţase Syrio. Sunetul o linişti.

Ii auzi venind cu mult înainte de a-i vedea. Plă¬cintă Fierbinte răsufla greu şi o dată se împiedică în întuneric, îşi juli fluierul piciorului şi înjură destul de tare ca să trezească

jumătate din Harrenhal. Gen¬dry era mai tăcut, dar săbiile pe care le ducea se băteau una de alta în timp ce mergea.

- Aici sunt. Se ridică în picioare. Nu faceţi gălăgie, altfel o să vă audă.

Băieţii îşi căutară drumul către ea peste pietrele învălmăşite. Gendry purta o cămaşă

de zale uleiată, iar pe spate avea atârnat ciocanul de fierar. Faţa ro¬tundă şi roşie a lui Plăcintă Fierbinte se ivea de sub o glugă. Aducea un sac de pâine, bălăbănindu-i-se în mâna dreaptă, iar sub braţul stâng o roată de brânză.

- E un paznic la uşa aia, zise Gendry încet. Ţi-am spus că o să fie.

- Voi staţi aici cu caii, zise Arya. Eu o să mă des-cotorosesc de el. Veniţi iute când vă

chem.

Gendry dădu din cap. Plăcintă Fierbinte spuse:

- Ţipă ca o bufniţă când vrei să venim.

- Nu sunt bufniţă, răspunse Arya. Sunt lup. Voi urla.

Singură, alunecă prin umbra Turnului Fantome¬lor. Mergea repede, să o ia înaintea fricii, şi i se părea că în urma ei veneau Syrio Forel şi Yoren şi Jaqen H'ghar şi Jon Snow.

Nu luase sabia pe care i-o adu¬sese Gendry, nu încă. Pentru asta, pumnalul va fi mai bun.

Era ascuţit. Era cea mai mică dintre porţile Harrenhalului, o poartă îngustă din stejar masiv, ţintuită în cuie de fier, aşezată oblic faţă de zid, sub un turn de apărare. Doar un singur om era pus să o păzească, dar ştia că vor fi santinele şi sus, în acel turn, şi altele în apropiere, umblând pe ziduri. Orice s-ar întâmpla, trebuia să fie tăcută ca o umbră. Nu are voie să

strige. începură să vină câteva picături răzleţe de ploaie. Simţi una căzându-i pe frunte şi coborând uşor de-a lungul nasului.

Nu făcu nici un efort să se ascundă, ci se apropie de străjer fără grijă, ca şi cum Lordul Bolton însuşi ar fi trimis-o. O privi venind, curios ce ar putea aduce un paj aici, la această

oră târzie. Când ajunse mai aproape, văzu că era un om al nordului, foarte înalt şi subţire, într-o mantie de blană zdrenţuită. Asta nu era bine. Poate ar fi fost în stare să păcălească un Frey sau pe unul dintre Bravii Camarazi, dar oamenii din

Dreadfort îl slujiseră pe Roose Bolton toată viaţa si îl cunoşteau mai bine decât ea.

Dacă îi spun că sunt Arya Stark şi îi poruncesc sa se dea la o parte... Nu, nu îndrăznea. Era un om al nordului, dar nu al Winter-fellului. Ii aparţinea lui Roose Bolton.

Când ajunse lângă el, îşi dădu mantia în lături, ca să poată să-i vadă omul jupuit de pe piept.

- M-a trimis Lordul Bolton.

- La ora asta? Pentru ce?

Vedea sclipirea oţelului sub blană şi nu ştia dacă era destul de puternică să vâre vârful pumnalului prin zale. Beregata, trebuie să fie beregata, dar e prea înalt, nu voi

reuşi să ajung la ea. Pe moment nu ştiu ce să spună. Pentru o clipă, era din nou fetiţă, era speriată şi simţea ploaia de pe faţă ca un şuvoi de lacrimi.

- Mi-a spus să le dau tuturor străjerilor lui un ban de argint, pentru bunele lor servicii.

Vorbele veneau parcă de nicăieri.

- Argint, zici? Nu o credea, dar voia să o creadă, argintul era argint, în definitiv. Dă-

mi-1, atunci.

Degetele îi săpară adânc sub tunică şi ieşiră ţinând moneda pe care i-o dăduse Jaqen.

In întuneric, fierul putea trece drept argint tocit. întinse moneda şi o lăsă să-i alunece printre degete.

Injurând-o încet, omul se lăsă pe un genunchi, or-becăind după monedă în noroi, şi beregata lui era acolo, chiar în faţa ei. Arya scoase încet pumnalul şi îl trecu peste gâtlejul lui, uşor ca mătasea verii.

Sângele îi acoperi mâinile într-un şuvoi fierbinte şi bărbatul încercă să strige, dar avea sânge în gură.

- Valar morghulis, şopti ea în timp ce omul murea.

Când încetă să se mai mişte, ridică moneda. Din¬colo de zidurile Harrenhalului, un lup urlă, puternic şi prelung. Ridică drugul de fier, îl puse de o parte şi împinse uşa grea de stejar. Când Plăcintă Fierbinte şi Gendry ajunseră cu caii, ploaia cădea cu putere.

- L-ai ucis! gâfâi Plăcintă Fierbinte.

- Ce-ai crezut că am să fac? Degetele îi erau lipi-cioase de sânge şi mirosul îi făcu iapa să se agite, speriată. Nu contează, gândi ea sărind în şa. Ploaia le va spăla.

SANSA

Sala tronului era o mare de giuvaiere, de blănuri şi de ţesături strălucitoare. Lorzi şi doamne umpleau partea din spate a sălii şi stăteau sub ferestrele înalte, înghesuindu-se ca nişte neveste de pescari pe un doc.

Obişnuiţii curţii lui Joffrey se străduiseră astăzi să se depăşească unul pe altul.

Jalabhar Xho era înveş¬mântat în pene din cap până-n picioare, cu un penaj atât de fantastic

şi de extravagant, încât aveai impre¬sia că îşi va lua zborul. Coroana de cristal a înaltului Septon răspândea sclipiri de curcubeu cu fiecare mişcare a capului. La masa consiliului, Regina Cersei strălucea într-o rochie de brocart auriu cu pliuri din catifea violet, în timp ce lângă ea, Varys se agita şi zâmbea afectat, într-un brocart liliachiu. Băiatul Lunii şi Ser Dontos purtau costume noi de bufoni, curate ca o dimineaţă de primăvară. Până şi Lady Tanda şi fiicele ei erau încântătoare, în rochii asortate din mătase turcoaz şi blană de sângeap, iar Lordul Gyles

tuşea într-o batistă de mătase stacojie, tivită cu şnur auriu. Regele Joffrey stătea deasupra tuturor, printre lamele şi ţepuşele Tronului de Fier. Era înveşmântat în brocart purpuriu, cu mantia neagră împodobită cu pietre de rubin, iar pe cap îşi purta coroana grea de aur.

Inghesuindu-se prin mulţimea de cavaleri, de scu-tieri şi de orăşeni înstăriţi, Sansa ajunse în faţa balco-nului chiar când sunetul trompetelor anunţă intrarea Lordului Tywin Lannister.

Străbătu toată lungimea sălii călare pe calul său de război şi descăleca în faţa Tronului de Fier. Sansa nu mai văzuse niciodată o asemenea armură; toată din oţel roşu lustruit, cu arabescuri şi înfloriturі de aur. Cercurile erau răsărituri de soare, leul răgind care îi încununa coiful avea ochi de rubin, şi câte-o leoaică pe fiecare umăr îi fixa mantia din brocart auriu, atât de lungă şi de grea încât acoperea picioarele din spate ale calului său de luptă. Până şi armura calului era aurită, iar gătelile erau din mătase purpurie, lucioasă, cu leul Casei Lannister.

Lordul de Casterly Rock era o apariţie atât de impresionantă, încât cei prezenţi fură

uluiţi când calul lui lăsă să cadă o grămadă de bălegar chiar la baza tronului. Joffrey trebui să calce cu băgare de

seamă în jurul ei când coborî să-şi îmbrăţişeze bunicul şi să-1

proclame Salvator al Oraşului. Sansa îşi acoperi gura pentru a ascunde un zâmbet nervos.

Joff făcu un adevărat spectacol din a-i cere bu nicului său să-şi asume conducerea regatului, iar Lor¬dul Tywin acceptă solemn „până ce înălţimea Ta împlineşte vârsta." Pe urmă scutierii îi scoaseră armura şi Joff îi prinse lanţul de onoare al Mâinii în jurul gâtului.

Lordul Tywin îşi ocupă locul la masa consiliului, lângă regină. După ce calul fu dus afară şi semnul lui de omagiu fu îndepărtat, Cersei făcu un semn cu capul pentru continuarea ceremoniilor.

Fiecare erou era întâmpinat cu sunet de trompete când păşea pe uşile mari de stejar.

Heralzii îi strigau numele şi faptele de vitejie, ca toată lumea să le poată auzi, iar nobilii cavaleri sau doamnele de vază, cu toţii erau la fel de entuziasmaţi ca nişte spectatori la o luptă de cocoşi. Locul de onoare îi era rezervat lui Mace Tyrell, Lordul de Highgarden, bărbatul odini¬oară puternic, mai gras acum, dar chipeş încă. Fiii lui îl urmară; Ser Loras şi fratele lui mai mare, Ser Garlan cel Galant. Cei trei se îmbrăcaseră la fel, în catifea verde tivită cu zibelină.

Regele coborî de pe tron încă o dată să-i salute, o mare onoare. Le prinse fiecăruia în jurul gâtului câte un lanţ de trandafiri, modelaţi din aur galben, moale, din care atârna un disc de aur cu leul Lannisterilor, conturat din rubine.

- Trandafirii sprijină leul, aşa cum puterea High-gardenului sprijină regatul, declară

solemn Joffrey. Dacă există vreo favoare pe care vreţi să mi-o cereţi, vorbiţi şi veţi primi.

Şi acum începe, gândi Sansa.

- înălţimea Ta, zise Ser Loras, îţi cer onoarea de a sluji în Garda Regală, pentru a te apăra de duşmani.

Joffrey îl ridică în picioare pe Cavalerul Florilor şi îl sărută pe obraz.

- Aşa să fie, frate.

Lordul Tyrell îşi plecă fruntea.

- Nu e plăcere mai mare decât să o slujesc pe înălţimea Ta. Dacă voi fi socotit demn de-a mă ală¬tura consiliului regal, nu vei găsi pe altul mai loial şi mai devotat decât mine.

Joff aşează o mână pe umărul Lordului Tyrell şi îl sărută când se ridică.

- Dorinţa ta e împlinită.

Ser Garlan Tyrell, mai în vârstă cu cinci ani decât Ser Loras, era o versiune mai înaltă, cu barbă, a ves-titului său frate mai mic. Avea pieptul mai îndesat şi umeri mai largi şi, în ciuda chipului destul de atrăgător, îi lipsea frumuseţea provocatoare a lui Ser Loras.

- înălţimea Ta, zise Garlan când regele se apro¬pie de el. Eu am o soră fecioară, Margaery, bucuria Casei noastre. A fost căsătorită cu Renly Baratheon, după câte ştii, dar Lordul Renly a plecat la război înainte ca această căsătorie să poată fi consumată, aşa că ea a rămas neprihănită. Margaery a auzit poveşti despre înţelepciunea, curajul şi despre spiritul tău cavaleresc şi a ajuns să te iubească din depărtare. Te implor să trimiţi după ea, s-o iei în căsătorie şi să uneşti Casa ta cu a mea pentru vecie.

Regele Joffrey se prefăcu surprins, jucându-şi rolul cu mare artă.

- Ser Garlan, frumuseţea surorii tale e renumită în toate Cele Şapte Regate, dar sunt promis alteia. Un rege trebuie să-şi respecte cuvântul.

Regina Cersei se ridică în picioare, într-un foşnet de rochii.

- înălţimea Ta, după judecata micului nostru con-siliu, nu ar fi nici potrivit, nici înţelept să te căsă¬toreşti cu fiica unui om decapitat pentru trădare, o fată al cărei frate se răzvrăteşte şi acum în mod deschis împotriva tronului. Consilierii tăi te roagă, pentru binele regatului tău, dă-o la o

parte pe Sansa Stark. Lady Margaery va fi o regină mult mai potrivită.

Ca o haită de câini dresaţi, lorzii şi doamnele din sală începură să-şi strige dorinţa.

„Margaery", urlau ei. „Dă-ne-o pe Margaery" şi „Fără regine trădătoare! Tyrell! Tyrell!".

Joffrey ridică o mână.

- Mi-aş dori să ţin seama de dorinţele poporului meu, mamă, dar am făcut un jurământ sfânt.

înaltul Septon păşi în faţă.

- înălţimea Ta, zeii socotesc logodna sfântă, dar tatăl tău, Regele Robert, de binecuvântată amintire, a făcut acest pact înainte ca familia Stark de Winter¬fell să-şi dezvăluie necredinţa. Crimele lor împotriva regatului te-au eliberat de orice promisiune. In ceea ce priveşte Credinţa, nu există nici un contract valabil de căsătorie între tine şi Sansa Stark.

Un tumult de urale umplu sala tronului şi strigăte de „Margaery, Margaery" izbucniră

de jur-împrejurul ei. Sansa se aplecă în faţă, cu mâinile strânse în jurul balustradei de lemn a balconului. Ştia ce va urma, dar încă era înspăimântată de ceea ce ar putea spune Joffrey, speriată că va refuza să o elibereze chiar şi acum, când întregul lui regat îi cerea asta. Se simţea ca şi cum s-ar afla din nou pe treptele de marmură, în faţa Marelui Sept al lui Baelor, aşteptând ca prinţul să-i acorde în-durare tatălui ei şi, în schimb, auzindu-1 cum îi porunceşte lui Ilyn Payne să îi taie capul. Vă rog, se rugă ea arzător, faceţi-l să spună

cuvintele, faceţi-l să le spună.

Lordul Tywin se uita la nepotul lui. Joff îi aruncă o privire aspră, se mută de pe un picior pe altul şi îl ajută pe Ser Garlan Tyrell să se ridice.

- Zeii sunt buni. Sunt liber să-mi urmez inima. Mă voi căsători cu dulcea ta soră şi asta bucuros, ser. Il sărută pe Ser Garlan pe un obraz bărbos şi împre¬jurul lor se ridicară iar urale.

Sansa era buimacă. Sunt liberă. Simţea ochi asupra ei. Nu am voie să zâmbesc, îşi reaminti. Regina o aver¬tizase: indiferent ce simţea în sufletul ei, chipul pe care îl arăta lumii trebuia să fie răvăşit.

- N-am să îngădui ca fiul meu să fie umilit, zisese Cersei. Mă auzi?

- Da. Dar dacă nu voi fi regină, ce se va alege de mine?

- Asta va trebui să fie stabilit. Pentru moment, vei rămâne aici, la curte, ca pupilă a noastră.

- Vreau să merg acasă.

Asta o iritase pe regină.

- Ar fi trebuit să înveţi până acum; nici unul dintre noi nu obţinem lucrurile pe care le dorim.

Totuşi, eu da, gândi Sansa. M-am eliberat de Joffrey, nu va trebui să-l sărut, nici să-i dau fecioria mea, nici să-i nasc copii. Poate să aibă Margaery Tyrell toate astea, biata fată.

Până când uralele se potoliră, Lordul de High-garden se aşezase la masa consiliului, iar fiii lui se alăturaseră celorlalţi cavaleri şi lorzi de sub ferestre. Sansa încerca să pară

oropsită şi abandonată, în timp ce eroii Bătăliei de la Apa Neagră erau chemaţi în faţă, să-şi primească recompensele.

Paxter Redwyne, Lord de Arbor, străbătu toată lungimea sălii flancat de fiii săi gemeni Horror şi Slobber, primul şchiopătând din cauza unei răni cu care se alesese în bătălie. In urma lor veneau Lordul Mathis Rowan, într-un pieptar imaculat, cu un copac uriaş ţesut cu fir de aur pe piept; Lordul Randyll Tarly, uscăţiv şi chel, cu o spadă prinsă pieziş la spate, într-o teacă bătută cu nestemate; Ser Kevan Lannister, un bărbat îndesat şi pleşuv, cu o barbă tunsă scurt; Ser Addam Marbrand, cu părul arămiu revărsat pe umeri; marii lorzi ai vestului, Lydden Crakehall şi Brax. Urmară patru lorzi, de obârşie neînsemnată, care se distinseseră în timpul bătăliei: cavalerul cu un singur ochi, Ser Philip Foote, care îl omorâse pe Lordul Bryce Caron într-o luptă om la om; călăreţul liber Lothor Brune, care îşi croise drum cu sabia printre o sută de soldaţi ai clanului Fossoway

pentru a-1 captura pe Ser Jon de la merele verzi şi pentru a-i ucide pe Ser Bryan şi pe Ser Edwyn de la merele roşii, câştigându-şi astfel numele de Lothor Mâncătorul de Mere; Willit, un oştean cărunt în slujba lui Ser Harys Swyft, care şi-a tras stăpânul de sub calul muribund şi l-a apărat împotriva unei duzini de atacatori; şi un scutier căruia abia îi mijise barba, pe nume Josmyn Peckledon, care omorâse doi cavaleri, rănise un al treilea şi capturase alţi doi, deşi nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Willit fu adus într-o lectică, atât de cumplite erau rănile lui.

Ser Kevan se aşezase lângă fratele său, Lordul Tywin. Când heralzii terminaseră de anunţat faptele fiecărui erou, se ridică.

- Este voia înălţimii Sale ca aceşti bravi bărbaţi să fie răsplătiţi pentru vitejia lor. Din ordinul său, Ser Philip va fi de acum înainte Lordul Philip de Casa Foote şi la el vor merge toate pământurile, drepturile şi veniturile Casei Caron. Lothor Brune va fi ridicat la rangul de cavaler şi va primi pământ şi o cetate în ţările riverane, la sfârşitul războiului. Lui Josmyn Peckledon, o sabie şi o armură, orice cal de război din grajdurile regale, la alegerea sa, şi titlul de cavaler îndată ce va împlini vârsta. Şi în cele din urmă, Ju¬panului Willit, o suliţă cu mâner încrustat cu argint, o cămaşă de zale nouă şi un coif cu vizieră. Mai de¬parte, fiii jupanului vor fi luaţi în slujba Casei Lan¬nister la Casterly Rock, cel mai mare ca scutier şi cel mai mic ca paj, cu şansa de a avansa la rangul de cavaler dacă slujesc bine şi cu credinţă. Toate acestea, cu aprobarea Mâinii Regelui şi a consiliului mic.

Căpitanii corăbiilor regale de război Vântul Săl-batic, Regele Aemon şi Săgeata Râului îşi primiră ono¬rurile mai apoi, împreună cu câţiva căzuţi de pe Graţia Zeilor, Lancea, Doamna Mătăsii şi Năvalnica. Din câte îşi putea da seama Sansa, cea mai mare realizare a lor fusese supravieţuirea în bătălia de pe râu, o soartă cu care destul de puţini se puteau mân-dri. Hallyne Piromantul şi maeştrii Ghildei Alchi-miştilor

primiră şi ei mulţumirile regelui, iar Hallyne fu ridicat la rangul de lord, deşi Sansa observă că nici pământuri şi nici castele nu însoţiră acest titlu, ceea ce nu-1 făcea pe alchimist un lord mai adevărat decât era Varys. Un titlu de cavaler cu mult mai însemnat îi fu acordat lui Ser Lancel Lannister. Joffrey îi dădu pământuri, un castel şi drepturi asupra Casei Darry, al cărei ultim copil pierise în timpul luptelor din ţările riverane, fără să lase nici un moştenitor legitim din sângele familiei Darry, ci doar un văr bastard.

Ser Lancel nu venise să-şi primească titlul; umbla vorba că rana lui s-ar putea să-1

coste braţul, sau chiar viaţa. Despre Pezevenghi se spunea că e şi el pe moar¬te, din cauza unei cumplite răni la cap.

Când heraldul strigă „Lordul Petyr Baelish", acesta se apropie, înveşmântat din cap până-n picioare în nuanţe de trandafiriu şi violet, cu mierle pe mantie. Il putea vedea zâmbind când îngenunche în faţa Tronului de Fier. Pare atât de încântat. Sansa nu auzise despre Degeţel că ar fi făcut ceva eroic în timpul bătăliei, dar, după toate aparenţele, avea să

fie recompensat oricum. Ser Kevan se ridică în picioare.

- E voinţa înălţimii Sale Regale ca Petyr Baelish, devotatul său consilier, să fie recompensat pentru serviciul lui credincios în slujba coroanei şi a regatului. Să se ştie că

Lordului Baelish îi este încredinţat castelul Harrenhal cu toate pământurile aparţinătoare şi cu veniturile, să-şi stabilească acolo reşedinţa şi să stă-pânească de acum înainte ca Lord Suprem al Triden-tului. Petyr Baelish, fiii şi nepoţii lui vor deţine şi se vor bucura de aceste onoruri până în vecii vecilor, iar toţi lorzii Tridentului îi vor aduce omagii ca suveran al lor de drept. Mâna Regelui şi consiliul mic consimt la acestea.

In genunchi, Degeţel ridică ochii către Regele Joffrey.

- Iţi mulţumesc cu umilinţă, înălţimea Ta. Pre¬supun că asta înseamnă că va trebui să-

mi fac rost de niscaiva fii şi nepoţi.

Joffrey râse, şi curtea împreună cu el. Lordul Su-prem al Tridentului, gândi Sansa, şi totodată Lord de Harrenhal. Nu înţelegea de ce l-ar face asta fericit; onorurile erau la fel de goale ca şi titlul acordat lui Hallyne Piromantul. Harrenhalul era blestemat, toată lumea ştia asta, şi nici măcar nu era al Lannisterilor în prezent. In plus, lorzii Tridentului erau juraţi Riverrunului şi Casei Tully şi Regelui Nordului; nu-1 vor accepta niciodată pe Degeţel ca suveran. Doar dacă nu cumva sunt forţaţi Doar dacă fratele şi unchiul şi bunicul meu nu sunt cumva daţi la o parte şi ucisi, Gândul o nelinişti, dar îşi spuse că era neghioabă. Robb i-a învins peste tot. Il va învinge şi pe Lordul Baelish, dacă trebuie.

Mai mult de şase sute de noi cavaleri fură numiţi în ziua aceea. Şi-au ţinut veghea în Marele Sept al lui Baelor toată noaptea şi au traversat oraşul desculţi în dimineaţa următoare, în semn de umilinţă. Acum se înfăţişau înveşmântaţi în cămăşi de lână

nevopsită, să-şi primească titlul de cavaler în Garda Regelui. Dură mult, căci doar trei dintre Fraţii Sabiei Albe erau de faţă ca să-i ridice în rang. Mandon Moore pierise în luptă, Câinele dispăruse, Aerys Oakheart era la Dorne cu Prinţesa Myrcella, iar Jaime Lannister era prizonierul lui Robb, astfel că Garda Regală se reducea la Balon Swann, Meryn Trant şi Osmund Kettleblack. Odată numit cavaler, fiecare se ridica, îşi prindea sabia la brâu şi se aşeza sub ferestre. Unii aveau picioarele însângerate de la mersul prin oraş, dar stăteau drepţi şi mândri, aşa i se părea Sansei.

Până când toţi noii cavaleri îşi primiră titlurile de ser, sala devenise tot mai agitată, dar mai cu seamă Joffrey. Unii dintre cei de la galerie începuseră să se strecoare discret afară, dar oamenii de vază din partea de jos a sălii erau prinşi în capcană, fiindu-le imposibil să

plece fără permisiunea regelui. Judecând după felul în care se foia pe Tronul de Fier, Joff le-ar fi îngăduit asta bucuros, dar activitatea zilei era departe de a fi încheiată. In

acest moment, se schimba foaia şi înă¬untru erau aduşi prizonierii.

Printre ei erau mari lorzi şi nobili cavaleri: bă¬trânul şi posacul Lord Celtigar, Crabul Roşu, Ser Bonifer cel Bun, Lordul Estermont, mai bătrân chiar decât Celtigar, Lordul Varner, care străbătu şontâc toată lungimea sălii, cu un genunchi zdrobit, nevrând să

accepte nici un ajutor; Ser Mark Mullendore, pă¬mântiu la faţă, cu braţul tăiat până la cot; fiorosul Red Ronnet de Griffin Roost, Ser Demot de Rain-wood; Lordul Willurn şi fiii săi Josua şi Elyas, Ser Jon Fossoway; Ser Timon Scrapesword; Aurane, bastardul lui Driftmark; Lordul Staedmon, numit Iubitorul de Gologani, şi numeroşi alţii.

Cei care îşi schimbaseră apartenenţa în timpul bătăliei nu trebuiau decât să jure loialitate în faţa lui Joffrey, dar cei care luptaseră pentru Stannis până în ultima clipă erau obligaţi să vorbească. Cuvintele lor le hotărau soarta. Dacă cerşeau iertare pentru trăda¬rea lor şi promiteau să-1 slujească de acum înainte cu devotament, Joffrey îi primea sub protecţia regelui şi le restituia toate pământurile şi toate drepturile. Câţiva rămaseră, totuşi, sfidători.

- Să nu-ţi închipui că s-a terminat, băiete, îl aver¬tiză unul, fiu bastard al unui Florent.

- Stăpânul Luminii îl apără pe Regele Stannis, acum şi pentru totdeauna. Toate săbiile şi toate ur¬zelile tale nu te vor salva când va veni ceasul lui.

- Ceasul tău a sosit acum. Joffrey îi făcu semn lui Ser Ilyn Payne să-1 ducă afară şi să-

i taie capul.

Dar îndată ce omul fu luat şi târât afară, un cavaler cu o mină gravă, cu inima înflăcărată pe piept, strigă:

- Stannis este adevăratul rege! Un monstru şade pe Tronul de Fier, un monstru născut din incest!

- Taci! răcni Ser Kevan Lannister. In schimb, cavalerul ridică glasul:

-Joffrey este viermele negru care mănâncă inima regatului! întunericul i-a fost tată şi moartea mamă! Distrugeţi-1 înainte de a vă perverti pe toţi! Distru-geţi-i pe toţi, pe regina târfă şi pe regele vierme, pe piticul infam şi pe păianjenul şoptitor, florile trădării. Salvaţi-vă! Una dintre mantiile aurii îl doborî la pământ, dar omul continuă să strige: Focul puri¬ficator va veni! Regele Stannis se va întoarce!

Joffrey se ridică şi spuse clătinându-se:

- Eu sunt rege! Omorâţi-1! Omorâţi-1 acum! Vă poruncesc. Izbi cu pumnul într-un gest violent, furios, şi ţipă de durere când braţul i se frecă de unul dintre colţii ascuţiţi de

metal care îl înconjurau. Brocartul purpuriu al mânecii sale luă o nuanţă mai închisă de roşu, în timp ce sângele o îmbiba. Mamă! zbieră el.

Cu toţi ochii aţintiţi asupra regelui, omul căzut la pământ reuşi să smulgă o suliţă de la una dintre mantiile aurii şi o folosi ca să se ridice în picioare.

- Tronul îl reneagă! strigă el. Nu e rege! Cersei alergă către tron, dar Lordul Tywin rămase

neclintit ca o stâncă. Trebui doar să ridice un deget şi Ser Meryn Trant se apropie cu sabia scoasă. Finalul fu rapid şi brutal. Mantiile aurii îl înhăţară pe cavaler de braţe. „Nu e rege!", strigă el din nou în timp ce Ser Meryn îi înfigea vârful sabiei în piept.

Joff se prăbuşi în braţele mamei sale. Trei maesteri se apropiară în goană să-l scoată

din sală. Pe urmă toată lumea începu să vorbească dintr-odată. Când mantiile aurii târâră

mortul afară, acesta lăsă o dâră de sânge strălucitor de-a lungul podelei de piatră. Lordul Baelish îşi mângâia barba în timp ce Varys îi şoptea la ureche. Oare acum ne vor lăsa să

plecăm? se întrebă Sansa. Vreo douăzeci de prizonieri încă aşteptau, dar cine să ştie dacă

pentru a jura credinţă sau pentru a striga înjurături?

Lordul Tywin se ridică în picioare.

- Continuăm, spuse el cu un glas limpede, răsu¬nător, care potoli murmurul sălii. Cei care doresc să-şi ceară iertare pentru faptele lor de trădare, pot s-o facă. Gata cu prostiile. Se duse la Tronul de Fier şi se aşează pe o treaptă, la doar două picioare de la podea.

Lumina de dincolo de ferestre pălea când întâl¬nirea se sfârşi. Sansa se simţea vlăguită când coborî de la balcon. Se întreba cât de tare s-a tăiat Joffrey. Se spune că Tronul de Fier poate fi periculos de crud cu cei care nu sunt destinaţi să stea pe el.

Ajunsă înapoi la adăpostul camerelor ei, îşi înfun¬dă faţa într-o pernă ca să înăbuşe un strigăt de bucu¬rie. O, zei, fiţi buni, a făcut-o, m-a dat la o parte în faţa tuturor. Când o slujitoare îi aduse cina, aproape că o sărută. Ii aduse pâine fierbinte şi unt proaspăt, o supă

groasă de vită, clapon cu morcovi şi piersici în miere. Până şi mâncarea e mai dulce, gândi ea.

Când se lăsă întunericul, se strecură sub mantie şi plecă spre pădurea zeilor. Ser Osmund Kettleblack păzea podul mobil, în armura-i albă. Sansa îşi dădu toată silinţa să aibă

un glas nefericit când îi ură o seară plăcută. Dar, după felul chiorâş în care o privi, nu era sigură că fusese pe de-a-ntregul convingătoare.

Dontos aştepta în lumina frunzoasă a lunii.

- De ce eşti atât de posomorât? îl întrebă Sansa bine dispusă. Ai fost acolo, ai auzit, Joff m-a îndepăr¬tat, a terminat cu mine, e...

El îi luă mâna.

- O, Jonquil, biata mea Jonquil, tu nu înţelegi. Să termine? Abia au început.

Inima i se opri în loc.

- Ce vei să spui?

- Regina nu te va lăsa niciodată să pleci, niciodată. Eşti un ostatic prea valoros. Iar Joffrey... Draga mea, el e tot rege.

Dacă te vrea în patul lui, te va avea, nu¬mai că acum îţi va planta bastarzi în pântece în loc de fii legitimi.

- Nu, spuse Sansa tulburată. Nu, mi-a dat drumul, el...

Ser Dontos îi aşează un sărut umed pe ureche.

- Fii curajoasă. Am jurat să te duc acasă, şi acum pot. Ziua a fost aleasă.

- Când? întrebă Sansa. Când vom pleca?

- In noaptea nunţii lui Joffrey. După ospăţ. Au fost făcute toate pregătirile necesare.

Fortăreaţa Roşie va fi plină de străini. Jumătate dintre curteni vor fi beţi, iar ceilalţi îl vor ajuta pe Joffrey să-şi ducă mi¬reasa în pat. Pentru scurt timp, vei fi uitată şi zăpă¬ceala va fi prietenul nostru.

- Nunta nu va fi până peste încă o lună. Margaery Tyrell este la Highgarden, abia acum trimit după ea.

- Ai aşteptat atât de mult, mai ai puţină răbdare. Uite, am ceva pentru tine. Ser Dontos se scotoci în pungă şi scoase un fel de pânză de păianjen argintie, legănând-o între degetele sale butucănoase. Era o plasă de argint, cu firul atât de subţire şi de delicat încât nu părea să

cântărească mai mult decât o gură de aer când Sansa o luă. Nestemate mici erau aşezate peste tot unde firele se întretăiau, atât de întunecate încât absorbeau lumina lunii.

- Ce pietre sunt astea?

- Ametiste negre din Asshai. Dintre cele mai rare, un purpuriu închis la lumina zilei.

- E încântător, zise Sansa gândind: De o corabie am eu nevoie, nu de o plasa pentru păr.

- Mai încântător decât ştii, dulce copilă. E vrăjit, vei vedea. E dreptate ceea ce ţii în mână. E răzbu¬nare pentru tatăl tău. Dontos se aplecă mai aproape şi o sărută din nou. Este acasă.

THEON

Maester Luwin veni la el când primele iscoade fură văzute dincolo de ziduri.

- Nobilul meu prinţ, zise el, trebuie să te predai. Theon se uita ţintă la farfuria cu plăcinte de ovăz,

cu miere şi sângerete pe care i-o aduseseră pentru micul dejun. încă o noapte de nesomn îi zdruncinase nervii şi numai la vederea mâncării i se făcea greaţă.

- N-am primit nici un răspuns de la unchiul meu?

- Nici unul. Nici din Pyke, de la tatăl tău.

- Mai trimite păsări.

- Nu va fi de nici un folos. Până când păsările ajung la...

- Trimite-le! Azvârlind farfuria cât colo cu o mişcare a braţului, dădu păturile la o parte şi se ridică din patul lui Ned Stark, gol puşcă şi furios. Sau mă vrei mort? Asta e, Luwin? Acum, adevărul!

Bărbatul mărunţel şi cărunt era neînfricat.

- Ordinul meu slujeşte.

- Da, dar pe cine?

- Regatul, răspunse Maester Luwin, şi Winter¬fellul! Theon, cândva te-am învăţat să

scrii şi să so¬coteşti, te-am învăţat istoria şi meşteşugul armelor. Şi aş fi putut să te învăţ

mai multe, dacă ai fi vrut. Nu voi susţine că-ţi port o dragoste nesfârşită, nu, dar nu pot nici să te urăsc. Chiar dacă te-aş urî, atâta vreme cât stăpâneşti Winterfellul, sunt legat prin jurământ să-ţi dau sfatul meu. Aşa că acum te sfătuiesc să te predai.

Theon se opri şi ridică o mantie mototolită de pe podea, o scutură de paie şi şi-o aşează

pe umeri. Un foc, îmi trebuie un foc, şi haine curate. Unde e Wex? Nu voi merge în mormânt cu haine murdare.

- N-ai nici o speranţă să rezişti aici, continuă maesterul. Dacă nobilul tău tată ar fi avut de gând să-ţi trimită ajutor, ar fi făcut-o până acum. Pe el Gâtul îl preocupă. Bătălia pentru nord va fi dusă în mijlocul ruinelor de la Moat Cailin.

- S-ar putea să fie aşa, zise Theon. Şi atâta timp cât eu am Winterfellul, Ser Rodrik şi lorzii stegari ai lui Stark nu pot să înainteze spre sud şi să îl sur¬prindă pe unchiul meu pe

la spate. Nu sunt atât de neştiutor în meşteşugul războiului pe cât crezi tu, bătrâne. Am provizii destule ca să rezist la un an de asediu, dacă e nevoie.

- Nu va fi nici un asediu. Poate vor petrece o zi sau două construindu-şi scările şi legând cârlige la capătul funiilor. Dar foarte curând vor trece peste zidurile tale printr-o sută

de locuri deodată. S-ar putei să reuşeşti să păstrezi cetatea o vreme, dar castelul va cădea într-o oră. Ai face mai bine să deschizi porţile şi să ceri...

- ... îndurare? Ştiu ce fel de îndurare au ei pentru mine.

- E o cale.

- Sunt născut din fier, îi reaminti Theon. Am propria mea cale. Ce alegere mi-au lăsat? Nu, nu răs¬punde. Am auzit destule sfaturi de la tine. Du-te şi trimite păsările alea, aşa cum am poruncit, şi spune-i lui Lorren că vreau să-1 văd. Şi lui Wex la fel. Vreau să mi se cureţe zalele, iar garnizoana să se adune în curte.

Pentru o clipă, crezu că maesterul avea să-1 sfideze. Dar în cele din urmă Luwin se înclină băţos.

- Cum porunceşti.

Erau jalnic de puţini. Oamenii de Fier erau doar câţiva, curtea era mare.

- Oamenii nordului vor fi peste noi înainte de căderea serii, le spuse. Ser Rodrik Cassel şi toţi lorzii care au venit la chemarea lui. Nu voi fugi din calea lor. Am cucerit castelul şi am de gând să-1 păstrez, să trăiesc sau să mor ca Prinţ de Winterfell. Dar nu voi porunci nimănui să moară cu mine. Dacă plecaţi acum, înainte ca oastea lui Ser Rodrik să

năvălească asupra noastră, mai există o şansă să scăpaţi. îşi scoase din teacă sabia lungă şi trase o linie în noroi. Cei care vor să rămână şi să lupte să iasă în faţă.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Oamenii stăteau in zalele, în blănurile şi în hainele lor din piele fiartă, neclintiţi de parcă ar fi fost ciopliţi din piatră. Câţiva schimbară priviri.

Urzen se mută de pe un picior pe altul. Dykk Harlaw îşi drese glasul şi scuipă. Un deget de vânt răvăşi părul lung şi

bălai al lui Endehar.

Theon avea senzaţia că se îneacă. De ce sunt atât de surprins? gândi el dezolat. Tatăl lui îl abandonase, unchii, sora, până şi Duhoare, creatura aceea abjectă. De ce s-ar dovedi mai loiali oamenii lui? Nu era nimic de spus, nimic de făcut. Nu putea decât să stea acolo, sub uriaşele ziduri cenuşii şi sub cerul alb, necruţător, cu sabia în mână, aşteptând, aşteptând...

Wex fu primul care trecu linia. Trei paşi repezi şi se aşează lângă Theon, gârbovindu-se.

De ruşinea băiatului, Lorren cel Negru îl urmă, aruncând priviri încruntate.

- Altcineva? întrebă el.

Red Rolfe veni în faţă. Kromm. Werlag. Tymor şi fraţii lui. Ulf al III-lea. Harrag Sheepstealer. Patru din familia Harlaw şi doi Botley. Kenned Balena fu ultimul.

Şaptesprezece cu totul.

Urzen se afla printre cei care nu s-au mişcat, la fel şi Stygg şi fiecare dintre cei zece pe care îi adusese Asha de la Deepwood Motte.

- Atunci, plecaţi le spuse Theon. Alergaţi la sora mea. Vă va face tuturor o primire călduroasă, nu mă îndoiesc.

Stygg avea cel puţin decenţa de-a arăta ruşinai Ceilalţi se îndepărtară fără o vorbă.

Theon se întoarse către cei şaptesprezece rămaşi.

- înapoi la ziduri. Dacă zeii ne vor cruţa, nu-1 voi uita pe nici unul dintre voi.

Lorren cel Negru rămase după ce toţi ceilalţi plecară.

- Oamenii castelului se vor întoarce împotriva noastră îndată ce lupta va începe.

- Ştiu asta. Ce-ai vrea să fac?

- Scoate-i afară, zise Lorren. Pe toţi. Theon scutură din cap.

- Laţul e pregătit?

- Da, ai de gând să-l foloseşti?

- Ai o soluţie mai bună?

- Da. îmi voi lua toporul şi voi sta pe podul mobil şi îi voi lăsa să vină să mă pună la încercare. Câte unul o dată, câte doi, trei, nu contează. Nimeni nu va trece şanţul cât timp mai respir eu.

Vrea să moară, gândi Theon. Nu vrea victoria, ci un sfârşit demn de un cântec.

- Vom folosi laţul.

- Cum spui tu, răspunse Lorren cu dispreţ în priviri. Wex îl ajută să se îmbrace pentru bătălie. Pe sub

bluza neagră şi mantia aurie avea o cămaşă de zale bine uleiată, şi sub aceasta un strat de piele fiartă, ţeapănă. Odată îmbrăcat şi înarmat, Theon urcă în turnul de veghe, în colţul unde zidurile estice şi cele sudice se întâlneau, să arunce o privire la soarta care-1 aştepta.

Oamenii nordului se împrăştiau înconjurând castelul. Era greu să le apreciezi numărul. O

mie, cel puţin, poate de două ori mai mulţi. Contra şapte¬sprezece. Aduseseră catapulte. Nu vedea turnuri de asediu huruind pe drumul regelui, dar era lemn destul în pădurea lupilor ca să construiască oricâte erau necesare.

Theon le cercetă flamurile prin luneta din Myr a lui Maester Luwin. Securea de război a clanului Cer-wyn flutura vitejeşte oriîncotro se uita, şi mai erau şi copacii clanului Tallhart, şi tritoni de la Portul Alb. Mai puţin obişnuite erau blazoanele caselor Flint şi Karstark. Ici şi colo vedea chiar şi elanul familiei Hornwood. Dar nici un Glover, Asha se îngrijise de asta, nici un Bolton de la Dreadfort, nici un Umber nu se ivi din umbra Zidului.

Nu că ar fi fost nevoie de ei. In scurt timp, băiatul Cley Cerwyn îşi făcu apariţia în faţa porţilor, ducând un steag de pace în vârful unui băţ înalt, să anunţe că Ser Rodrik Cassel doreşte să ducă tratative cu Theon Schimbă-mantie.

Schimbă-mantie. Numele era amar ca fierea. Plecase la Pyke să conducă lungile corăbii ale tatălui său împotriva Lannisportului, îşi aminti el.

- Voi ieşi imediat, strigă el în jos. Singur. Lorren cel Negru nu fu de acord.

- Numai sângele poate spăla sângele, declară el. Cavalerii îşi respectă, poate, armistiţiile cu alţi cava¬leri, dar nu sunt atât de grijulii cu onoarea lor când au de-a face cu unii pe care îi consideră proscrişi.

Theon se zbârli.

- Sunt Prinţul Winterfellului şi moştenitor al Insulelor de Fier. Acum du-te şi caut-o pe fată şi fa cum ţi-am spus.

Lorren cel Negru îi aruncă o privire ucigătoare.

- Da, Prinţe.

S-a întors şi el împotriva mea, îşi dădu Theon seama. In ultimul timp i se părea că

până şi pietrele Winterfellului se întorseseră împotriva lui. Dacă mor, voi muri fără prieteni, părăsit. Ce alegere îi mai rămânea, atunci, decât să trăiască?

Se îndreptă călare către casa porţii, cu coroana pe cap. O femeie scotea apă din fântână, iar Gage, bucătarul, stătea în uşa bucătăriei. îşi ascunseră ura în spatele unor priviri posomorâte şi-a unor feţe goale ca nişte foi nescrise, dar Theon o simţea.

Când podul mobil fu coborât, un vânt rece sus¬pină peste şanţul de apărare. Atingerea lui îl făcu să tremure. E din cauza frigului, nimic mai mult, îşi spuse Theon, un dârdâit, nu un fior. Până şi oamenii curajoşi dârdâie. In acel vânt muşcător, înainta pe sub bariera-ghilotină şi peste podul mobil. Porţile exte¬rioare se dădură în lături să-1 lase să treacă.

Păşind pe sub ziduri, simţea ochii băieţilor urmărindu-1 din adânciturile goale unde cândva fuseseră ochii lor.

Ser Rodrik aştepta în piaţă călare pe calul său bălţat. Lângă el, flutura lupul străvechi al Casei Stark, purtat de tânărul Cley Cerwyn. Erau singuri în piaţă, dar Theon vedea arcaşi

pe acoperişurile caselor din împrejurimi, la dreapta lăncieri, iar la stânga un şir de cavaleri sub tritonul cu

trident al Casei Manderly. Fiecare dintre ei mă vrea mort. La fel şi băieţii cu care băuse, cu care jucase zaruri sau chiar umblase la femei, dar asta nu-1 va salva dacă va cădea în mâinile lor.

- Ser Rodrik. Theon trase calul de căpăstru şi se opri. Mă îndurerează că trebuie să ne întâlnim ca duşmani.

- Durerea mea e că trebuie să aştept niţel ca să te spânzur. Bătrânul cavaler scuipă pe pământul noro-ios. Theon Schimbă-mantie!

- Sunt Greyjoy de Pyke, îi reaminti Theon. Man¬tia în care m-a înfăşat tatăl meu purta un kraken, nu un lup străvechi.

- Timp de zece ani ai fost sub tutela familiei Stark.

- Ostatic şi prizonier, după câte îmi amintesc.

- Atunci poate că Lordul Eddard ar fi trebuit să te ţină legat în lanţuri de zidul unei temniţe. In schimb, te-a crescut printre propriii săi fii, băieţii dulci pe care i-ai măcelărit şi, spre ruşinea mea fără margini, eu te-am instruit în arta războiului. Mai bine ţi-aş fi înfipt o sabie în burtă decât să-ţi pun una în mână.

- Am ieşit să negociem, nu să-ţi suport insultele. Spune ce ai de spus, bătrâne. Ce vrei de la mine?

- Două lucruri, răspunse bătrânul, Winterfell şi viaţa ta. Porunceşte oamenilor tăi să

deschidă porţi¬le şi să lase jos armele. Cei care nu au ucis nici un copil vor fi liberi să plece, dar pe tine te vom păstra pentru judecata Regelui Robb. Fie ca zeii să aibă mila de tine când se va întoarce.

- Robb nu va mai vedea Winterfellul niciodată, promise Theon. îşi va rupe gâtul la Moat Cailin, aşa cum s-a întâmplat cu fiecare oaste a sudului, de zece mii de ani încoace.

Noi stăpânim nordul acum, ser.

- Stăpâniţi trei castele, răspunse Ser Rodrik, şi pe acesta am de gând să-1 iau înapoi, Schimbă-mantie.

Theon ignoră acest apelativ.

- Iată condiţiile mele. Aveţi timp până diseară să vă împrăştiaţi. Cei care îi vor jura credinţă lui Balon Greyjoy ca rege şi mie ca Prinţ al Winterfellului vor primi confirmarea drepturilor şi proprietăţilor lor şi nu vor avea de suferit. Cei care ne sfidează vor fi distruşi.

Tânărului Cerwyn nu-i venea să creadă.

- Eşti nebun, Greyjoy? Ser Rodrik clătină din cap.

- Doar înfumurat, băiete. Mă tem că Theon a avut întotdeauna o părere prea bună

despre sine. Bătrânul ridică un deget. Să nu-ţi imaginezi că sunt nevoit să aştept până ce Robb îşi croieşte drum cu sabia în mână spre Gât, ca să mă ocup de unul ca tine. Am aproape două mii de oameni cu mine... Şi dacă poveştile sunt adevărate, tu nu ai mai mult de cincisprezece.

Şaptesprezece, de fapt, îşi zise Theon străduindu-se să zâmbească.

- Am ceva mai bun decât oameni. Şi ridică un pumn deasupra capului, semnalul pe care Lorren cel Negru îl aştepta.

Zidurile Winterfellului erau în spatele lui, dar Ser Rodrik era cu faţa direct spre ele şi nu avea cum să nu vadă. Theon îi urmări chipul. Când bărbia începu să-i tremure sub barba aspră şi albă, ştiu exact ce anume vedea bătrânul. Nu e surprins, gândi Theon cu tristeţe, dar teama e acolo.

- Asta e laşitate, zise Ser Rodrik. Să foloseşti un copil atât de... E josnic.

- O, ştiu, răspunse Theon. E un fel de mâncare pe care l-am gustat şi eu, sau ai uitat?

Aveam zece ani când am fost luat din casa tatălui meu, ca garanţie că nu va mai ridica nici o revoltă.

- Nu e acelaşi lucru.

Chipul lui Theon era inexpresiv.

- Laţul pe care l-am avut eu la gât nu era făcut din sfoară de cânepă, asta cam aşa e, dar l-am simţit. Şi mă rodea, Ser Rodrik. Mă rodea tare. Nu-şi dăduse bine seama de asta

până acum, dar, pe măsură ce cuvintele se revărsau, vedea cât de adevărate erau.

- Nu ţi-a făcut nimeni nici un rău.

- Şi nimeni nu-i va face nici un rău lui Beth a ta câtă vreme tu...

Ser Rodrik nu-i dădu ocazia să termine.

- Năpârcă, zise cavalerul cu faţa roşie de furie în spatele acelei bărbi albe. Ţi-am acordat şansa de a-ţi salva oamenii şi de a muri cu o fărâmă de demnitate, Schimbă-mantie, ar fi trebuit să ştiu că e prea mult să cer asta de la un ucigaş de copii. Mâna i se aşează pe mânerul sabiei. Ar trebui să te spintec acum şi aici şi să pun capăt minciunilor şi înşelăciunilor tale. Pe zei, ar trebui.

Theon nu se temea de un bătrân tremurător, dar arcaşii aceia care nu-1 pierdeau din ochi şi acel şir de cavaleri erau altceva. Dacă săbiile ieşeau din teacă, şansele lui de a ajunge viu înapoi la castel erau aproa¬pe inexistente.

- Incalcă-ţi jurământul şi omoară-mă, şi o vei privi pe micuţa ta Beth spânzurată la capătul unei funii.

Degetele lui Ser Rodrik se albiseră la articulaţii, dar, după o clipă, îşi luă mâna de pe mânerul sabiei.

- într-adevăr, am trăit prea mult.

- Nu te voi contrazice, ser. Accepţi condiţiile mele?

- Am o datorie faţă de Lady Catelyn şi faţă de Casa Stark.

- Şi Casa ta? Beth este ultima din sângele tău. Bătrânul cavaler îşi îndreptă spatele.

- Mă ofer pe mine în schimbul fiicei mele. Elibe-reaz-o şi ia-mă ostatic. Cu siguranţă, castelanul Win-terfell valorează mai mult decât un copil.

- Nu şi pentru mine. Un gest cavaleresc, bătrâne, dar nu sunt atât de nătărău. Nici pentru Lordul Man-derly sau pentru Leobald Tallhart, aş pune rămăşag. Jalnica ta piele bătrână nu valorează mai mult pentru ei decât a oricărui alt om. Nu, voi păstra fata... Şi o voi păstra teafără atâta timp cât faci cum ţi-am po¬runcit. Viaţa ei e în mâinile tale.

- O, zei, Theon, cum poţi face asta? Ştii că trebuie să atac, am jurat...

- Dacă oastea aceasta e încă pe poziţii când soarele apune, Beth a ta va fi spânzurată, zise Theon. Un alt ostatic o va urma în mormânt la primii zori, şi un altul la apusul soarelui.

Fiecare răsărit şi fiecare apus va însemna o moarte, până ce veţi pleca. Nu duc lipsă de prizonieri.

Nu aşteptă nici un răspuns, ci îşi întoarse calul şi se îndreptă către castel. Merse încet la început, dar gândul la acei arcaşi în spatele lui îl făcu în curând să treacă la galop. Micile capete îl priveau venind, din ţepuşele lor, cu feţele smolite profilându-se tot mai ameninţătoare cu fiecare pas. Intre ele se afla micuţa Beth Cassel, cu ştreangul de gât şi plângând. Theon dădu pinteni calului şi porni într-un galop năvalnic. Copitele Zâmbitorului tropăiră pe podul mobil ca bătăile unei tobe.

In curte, descăleca şi îi dădu lui Wex hăţurile.

- S-ar putea să-i oprească, îi spuse lui Lorren cel Negru. Vom şti până la apusul soarelui. Duceţi-o pe fată înăuntru până atunci şi ţineţi-o la loc sigur. Sub straturile de piele, de oţel şi de lână era lac de sudoare. Am nevoie de o cupă cu vin. Un butoi ar fi şi mai bun.

In dormitorul lui Ned Stark fusese aprins un foc. Theon se aşează lângă el şi îşi umplu o cupă cu vinul roşu, tare, din pivniţele castelului, un vin acru ca sufletul lui. Vor ataca, gândi el cu tristeţe, privind flăcările. Ser Rodrik îşi iubeşte fiica, dar rămâne caste¬lan şi, mai presus de toate, cavaler. Dacă ar fi fost

Theon cu un lanţ în jurul gâtului şi Lordul Balon ar fi fost la comanda armatei de afară, goarnele ar fi putut suna deja atacul, nu se îndoia nici o clipă de asta. Trebuia să

mulţumească zeilor că Ser Rodrik nu era născut din fier. Oamenii din ţările verzi erau dintr-o plămadă mai moale, deşi nu era sigur că se vor dovedi destul de maleabili.

Dacă nu, dacă bătrânul dădea comanda să asedieze castelul orice-ar fi, Winterfellul va cădea. Theon nu-şi făcea nici false iluzii în privinţa aceasta. Cei şapte-sprezece ai lui ar omorî, poate, de trei, de patru, de cinci ori numărul lor, dar până la urmă ar fi copleşiţi.

Theon privea flăcările peste marginea pocalului său, cugetând la toată această

nedreptate.

- Am călărit alături de Robb Stark în Pădurea Şoaptelor, murmură el.

Ii fusese frică în noaptea aceea, dar nu ca acum. Una e să mergi la luptă înconjurat de prieteni şi alta e să sfârşeşti singur şi dispreţuit. Indurare, gândi el nefericit.

Când văzu că vinul nu-i aduce nici o mângâiere, Theon îl trimise pe Wex să-i aducă

arcul şi se duse în curtea interioară. Rămase acolo, trăgând săgeată după săgeată la ţinte

până ce umerii începură să-l doară şi degetele îi erau pline de sânge, oprindu-se doar cât să

scoată săgeţile din ţinte pentru o altă rundă. Am salvat viaţa lui Bran cu acest arc, îşi reaminti. Mi-aş dori să pot s-o salvez şi pe a mea. La fântână veniră femei, dar nu zăboviră; ceea ce văzură pe chipul lui Theon, nu se ştie ce, le făcu să se îndepărteze în grabă.

In spatele lui se înălţa turnul zdrobit, cu vârful zimţat ca o coroană acolo unde focul îi dărâmase etajele superioare, cu mult timp în urmă. Pe măsură ce soarele se mişca, umbra turnului se deplasa şi ea, alungindu-se treptat, o mână neagră care se întindea după Theon Greyjoy. Când soarele atinse zidul, mâna îl înhaţă. Dacă o spânzur pe fată, nordicii vor ataca pe loc, gândi el slobozind o săgeată. Nu există cale de ieşire, nici una.

- Dacă ai avea o sută de arcaşi la fel de buni ca tine, poate ai avea o şansă să păstrezi castelul, zise blând o voce.

Când se întoarse, Maester Luwin era în spatele lui.

- Pleacă, îi spuse Theon. Am avut parte destul de sfaturile tale.

- Şi de viaţă? Ai avut parte de destulă viaţă, no¬bilul meu prinţ?

Ridică o sprânceană.

- încă un cuvânt şi îţi trec săgeata asta prin inimă.

- N-ai s-o faci.

Theon înclină arcul, trăgând penele gri de gâscă spre obraz.

- Vrei să fii ţintă?

- Eu sunt ultima ta speranţă, Theon.

Nu am nici o speranţă, gândi el. Cu toate acestea, coborî arcul cu o palmă şi spuse:

- N-am să fug.

- Nu vorbesc despre fugă. îmbracă straiele negre,

- Rondul de Noapte? Theon lăsă arcul să coboare încet şi îndreptă săgeata către pământ.

- Ser Rodrik a slujit Casa Stark toată viaţa, iar Casa Stark a fost întotdeauna prietena Rondului. Nu te va refuza. Deschide-ţi porţile, lasă armele jos, ac-ceptă-i condiţiile şi trebuie să te lase să îmbraci ves-mintele negre!

Un frate al Rondului de Noapte. Asta însemna să rămână fără coroană, fără fii, fără

soţie... dar însem¬na viaţă şi o viaţă cu onoare. însuşi fratele lui Ned Stark alesese Rondul, şi Jon Snow la fel.

Am haine negre din belşu, odată ce smulg krakenul de pe ele. Chiar şi calul meu e negru. Aş putea să ajung sus în Rond - căpetenie a cercetaşilor, probabil chiar Lord Comandant. N-are decât să păstreze Asha ne¬norocitele de insule, sunt la fel de posomorâte ca şi ea. Dacă aş sluji la Eastwatch, aş putea să fiu la comanda propriei mele corăbii, şi dincolo de Zid se vânează bine. Cât despre femei, ce sălbatică nu ar vrea un prinţ în patul ei? Un zâmbet i se furişă încet pe faţă. O mantie neagră nu poate fi schimbată. Voi fi la fel de bun ca oricare...

- PRINŢE THEON! Strigătul neaşteptat îi spul¬beră visul cu ochii deschişi. Kromm traversa curtea în salturi. Nordicii...

Fu străbătut dintr-odată de un sentiment bol¬năvicios de spaimă.

- Atacă?

Maester Luwin îl apucă de braţ.

- Mai este timp. Ridică un steag de pace...

- Se luptă, zise Kromm precipitat. Au apărut mai mulţi oameni, cu sutele, şi la început s-au îndreptat către ceilalţi, să li se alăture. Dar acum s-au năpustit asupra lor.

- E Asha?

Venise, oare, să-l salveze, până la urmă? Dar Kromm scutură din cap.

- Nu. Aceştia sunt oameni ai nordului, îţi spun. Cu un om însângerat pe steaguri.

Omul jupuit al Dreadfortului. Duhoare fusese omul Bastardului lui Bolton înainte de a fi capturat, îşi amintea Theon. Era greu de crezut că o fiinţă res-pingătoare ca el îi putea influenţa pe Boltoni să-şi schimbe jurământul de loialitate, dar nimic altceva nu era plauzibil.

- Vreau să văd cu ochii mei, zise Theon. Maester Luwin îşi târî picioarele în urma lui.

Pe

când ajunseră la metereze, oameni morţi şi cai morţi erau risipiţi prin toată piaţa de dincolo de porţi. Nu văzu linii de luptă, ci doar un haos ameţitor de flamuri şi de săbii.

Strigăte şi ţipete răsunau în aerul rece de toamnă. Ser Rodrik părea să domine numeric, dar oamenii Dreadfortului erau mai bine conduşi şi îi luaseră pe ceilalţi pe nepregătite. Theon îi privi cum atacă şi se retrag şi atacă din nou, ciopârţind oastea mai mare în bucăţi însângerate de fiecare dată când încerca să se grupeze între case. Auzea bubuitul securilor de fier pe scuturile de stejar, peste nechezatul îngrozit al unui cal mutilat. Văzu hanul arzând.

Lorren cel Negru îşi făcu apariţia în spatele lui si rămase o vreme în tăcere. Soarele coborâse spre apus, pictând

câmpurile şi casele, toate într-un roşu strălucitor. Un strigăt subţire, tremurător, de durere veni, purtat de vânt, de dincolo de ziduri şi un corn de război sună în spatele caselor cuprinse de flăcări. Theon privi cum un bărbat rănit se târa pe jos, mân¬jind noroiul cu sângele vieţii sale, chinuindu-se să ajungă la fântâna aflată în mijlocul pieţei. Muri îna¬inte de a ajunge acolo. Purta o vestă de piele şi un coif conic, dar nici un însemn care să spună de ce parte luptase.

Ciorile veniră în pulberea albastră, odată cu stelele nopţii.

- Cei din clanul Dothraki cred că stelele sunt spiritele vitejilor morţi, zise Theon.

Maester Luwin îi spusese asta, cu multă vreme în urmă.

- Dothraki?

- Călăreţii de dincolo de marea îngustă.

- O, ei. Lorren cel Negru se strâmbă în spatele bărbii. Sălbaticii cred tot felul de lucruri prosteşti.

Pe măsură ce noaptea devenea mai întunecată şi fumul se împrăştia, era tot mai greu să-ţi dai seama ce se întâmplă dedesubt, dar vacarmul oţelului se potoli treptat până ce dispăru, iar strigătele şi sunetul goarnelor lăsară loc gemetelor şi bocetelor tângui¬toare.

Intr-un sfârşit, o coloană de oameni călare se ivi din fumul purtat de vânt. In fruntea lor se afla un cavaler în armură neagră. Coiful lui rotunjit răspândea o strălucire roşiatică, întunecată, iar o mantie rozalie îl flutura pe umeri. In faţa porţii principale, dădu pinteni calului şi unul dintre oamenii lui strigă să se deschidă castelul.

- Eşti prieten sau duşman? zbieră Lorren cel Negru.

- Ar aduce un duşman asemenea daruri de preţ? Coif Roşu flutură mâna şi trei leşuri fură azvârlite în faţa porţilor. O torţă fu legănată deasupra cada¬vrelor, astfel ca apărătorii de pe zid să poată vedea feţele celor ucişi.

- Bătrânul castelan, zise Lorren cel Negru.

- Cu Leobald Tallhart şi Cley Cerwyn. Micul lord primise o săgeată în ochi, iar Ser Rodrik îşi pierduse braţul stâng până la cot. Maester Luwin scoase un strigăt înăbuşit de spaimă,

se întoarse cu spatele la metereze şi se prăbuşi, tulburat, la pământ.

- Marele porc Manderly a fost prea laş ca să pără-sească Portul Alb, altfel l-am fi adus şi pe el, strigă Coif Roşu.

Sunt salvat, gândi Theon. Atunci, de ce mă simt atât de pustiit? Aceasta era victoria, dulcea victorie, salvarea pentru care se rugase. Aruncă o privire spre Maester Luwin. Şi când mă gândesc că eram gata să mă predau şi sa îmbrac veşmintele negre...

- Deschideţi porţile pentru prietenii noştri. Poate că în noaptea asta Theon avea să

doarmă

fără să se teamă de ceea ce i-ar putea aduce visele.

Oamenii din Dreadfort înaintară, traversând şanţul şi intrând pe porţile interioare.

Theon coborî împreuna cu Lorren cel Negru şi cu Maester Luwin să-i întâmpine în curte.

De capetele câtorva suliţe atârnau fanioane de un roşu palid, dar mult mai mulţi duceau securi de război, spade şi scuturi pe jumătate sfărâmate.

- Câţi oameni aţi pierdut? îl întrebă Theon pe Coif Roşu când descăleca.

- Douăzeci, treizeci.

Lumina torţelor sclipea pe emailul ciobit al vizi¬erei sale. Coiful şi pieptarul său aveau forma unui bust jupuit şi însângerat, cu gura deschisă într-un urlet mut de durere.

- Ser Rodrik te depăşea cu cinci la unu.

- Da, dar ne-a luat drept prieteni. O greşeală banală. Când nătărăul bătrân mi-a întins mâna, eu i-am luat jumătate din braţ. Pe urmă l-am lăsat să-mi vadă chipul. Bărbatul îşi duse ambele mâini la coif şi îl ridică de pe cap, ţinându-1 la îndoitura braţului.

- Duhoare, zise Theon tulburat. Cum s-a ales un servitor cu o asemenea armură?

Bărbatul râse.

- Mizerabilul a murit. Se apropie. Vina fetei. Dacă nu ar fi fugit atât de departe, calul lui n-ar fi şchio¬pătat şi poate am fi reuşit să fugim. I l-am dat lui pe al meu când am văzut călăreţii de pe creastă. Până atunci, terminasem cu ea, iar lui îi plăcea să vină la rând când încă erau calde. A trebuit să-1 smulg de pe ea şi să-i îndes hainele mele în mâini - cizme din piele de viţel şi vestă de catifea, o centură de sabie gravată cu argint, până şi mantia mea de şa. Du-te la Dread-fort, i-am spus, adu câte ajutoare poţi. Ia calul meu, e mai iute, şi, ţine aici, poartă inelul pe care mi l-a dat tata, ca să ştie că vii din partea mea. învăţase că e nu e cazul să-mi pună întrebări. Până când i-au vârât săgeata aia în spate, eu m-am mânjit cu murdăria fetei şi m-am îmbrăcat în zdrenţele lui. S-ar fi putut să mă spânzure, oricum, dar era singura şansă pe care o aveam. îşi şterse gura cu dosul palmei. Şi acum, dulce prinţ, mi-ai promis o femeie dacă îţi aduc două sute de oameni. Ei bine, ţi-am adus de trei ori pe atât, şi nu băieţandri, nici ţărani, ci garnizoana tatălui meu.

Theon îşi dăduse cuvântul. Nu era momentul să dea înapoi. Plâteşte-i moneda de carne şi ocupa-te de el mai târziu.

- Harrag, zise Theon, du-te la adăposturi şi adu-o afară pe Palia pentru... ?

- Ramsay. Pe buzele lui dolofane flutura un zâm¬bet, dar nici unul în ochii aceia palizi. Snow, aşa mi-a spus nevasta mea înainte de a-şi mânca degetele, dar eu zic Bolton.

Zâmbetul i se acri. Aşa, deci, mi-ai oferi o îngrijitoare de animale pentru bunele mele servicii, aşa stau lucrurile?

Era o nuanţă în glasul lui care lui Theon nu-i plăcea, după cum nu-i plăcea nici felul insolent în care îl priveau oamenii din Dreadfort.

- E ceea ce ţi-a fost promis.

- Miroase a rahat de câine. întâmplător, m-am sătu-rat de mirosurile urâte. Cred că o voi avea în schimb pe cea care-ţi încălzeşte ţie patul. Cum îi spui? Kyra?

- Eşti nebun? zise furios Theon. Am să te... Dosul palmei Bastardului îl prinse din plin, şi

oasele obrazului i se sfărâmară cu un scrâşnet dezgustător sub oţelul mănuşii de zale.

Lumea dispăru în-tr-un ţipăt roşu de durere.

Cândva, mai târziu, Theon se trezi culcat la pă-mânt. Se rostogoli pe burtă şi înghiţi o gură de sânge. închideţi porţile! încercă el să strige, dar era prea târziu. Oamenii Dreadfortului îi omorâseră pe Red Rolfe şi pe Kenned, iar alţii se revărsau înăuntru, un râu de zale şi de săbii ascuţite. Avea un ţiuit în urechi şi oroare de jur-împrejur. Lorren cel Negru era cu sabia scoasă, dar patru îl înghesuiau deja. Il văzu pe Uff căzând la pământ, cu o săgeată de arbaletă în burtă, în timp ce alerga către Sala Mare. Maester Lu¬win încerca să-l ajungă, când un cavaler pe un cal de război îi înfipse o suliţă între umeri, apoi făcu un salt înapoi, ca să treacă peste el cu calul. Un alt bărbat învârti o torţă împrejurul capului şi pe urmă o azvârli către acoperişul de paie al grajdurilor.

- Păstraţi-mi-i pe Frey, striga Bastardul în timp ce flăcările se ridicau mugind, şi ardeţi restul. Ardeţi, ardeţi totul.

Ultimul pe care îl văzu Theon Greyjoy fu Zâm-bitorul, năvălind afară din grajdurile în flăcări, cu coama arzând, ţipând, nechezând...

TYRION

Visă un tavan de piatră crăpat şi miros de sânge, de rahat şi de carne arsă. Aerul era încărcat de un fum înţepător. Peste tot în jurul lui se aflau oameni ge¬mând şi scâncind şi, din când în când, aerul era stră¬puns de câte un urlet răguşit de durere. Când încercă să se mişte, descoperi că îşi murdărise aşternutul. Fumul îi făcea ochii să lăcrimeze. Plâng? Nu trebuia să-1 lase pe tatăl lui să vadă. Era un Lannister de Casterly Rock. Un leu, trebuie să

fiu un leu, să trăiesc leu, să mor leu. Dar îl durea atât de tare. Prea slab ca să geamă, rămase zăcând în propria murdărie şi în¬chise ochii. In apropiere, cineva înjura zeii cu

o voce gravă, monotonă. Asculta blasfemiile şi se întreba dacă era pe moarte. După o vreme, camera se estompă.

Se trezi afară din oraş, plimbându-se printr-o lume fără culoare. Pe cerul cenuşiu se avântau corbi, cu aripi largi şi întunecate, iar ciori negre se ridicau de la ospeţele lor, în nori furioşi, ori de câte ori păşea.

Viermi albi scormoneau prin neagra putreziciune. Lupii erau cenuşii, la fel şi surorile tăcute; împreună, smulgeau carnea de pe cei căzuţi. Pe terenurile pentru turniruri erau împrăştiate cadavre. Soarele era un bănuţ fierbinte şi alb, strălucind peste râul cenuşiu care curgea în jurul oaselor carbonizate şi al coră¬biilor scufundate. Din rugurile morţilor se ridicau coloane negre de fum şi de cenuşă albă, fierbinte. Isprava mea, gândi Tyrion Lannister. Au murit la porunca mea.

La început nu era nici un sunet în lume, dar după o vreme începu să audă glasurile morţilor, grave şi înfricoşătoare. Plângeau şi gemeau, implorau să li se pună capăt durerii, strigau după ajutor şi îşi chemau mamele. Tyrion nu îşi cunoscuse mama. El o voia pe Shae, dar ea nu era acolo. Bântuia singur printre umbrele gri, încercând să-şi amintească...

Surorile tăcute dezbrăcau morţii de armuri şi de veşminte. Toate vopselele strălucitoare de pe cămăşile celor ucişi se scurseseră; erau îmbrăcaţi în nuanţe de alb şi de gri, iar sângele lor era negru şi uscat. Le privi trupurile goale, ridicate de mâini şi de picioare pentru a fi duse la ruguri, să se alăture camarazilor lor. Me¬talul şi pânza erau aruncate în spatele unei căruţe albe de lemn, trasă de un cal negru, înalt.

Atât de mulţi morţi, foarte mulţi. Trupurile lor atâr¬nau fără vlagă, feţele erau uscate, înţepenite sau umflate de abur, de nerecunoscut, nici măcar omeneşti. Veşmin¬tele pe care surorile le luau de la ei erau împodobite cu inimi negre, cu lei gri, cu flori uscate şi cu cerbi

palizi şi fantomatici. Armurile erau zdrenţuite şi găurite, cămăşile de zale despicate, rupte, ciopârţite. De ce i-ai omorât? Cândva, ştiuse, dar, cumva, uitase.

Ar fi vrut s-o întrebe pe una dintre surorile tăcute, dar când încercă să vorbească, descoperi că nu avea gură. O piele netedă, dintr-o bucată, îi acoperea dinţii.

Descoperirea îl îngrozi. Cum putea să trăiască fără gură? începu să fugă. Oraşul era aproape. In oraş va fi în siguranţă, departe de toţi morţii. Locul lui nu era lângă morţi. Nu avea gură, dar era încă un om viu. Nu, un leu, un leu, unul viu. Dar când ajunse lângă

zidurile oraşului, porţile erau închise în faţa lui.

Era întuneric când se trezi. La început nu văzu nimic, dar, după o vreme, contururile vagi ale patului se iviră în jurul lui. Draperiile erau trase, dar putea vedea forma stâlpilor sculptaţi ai patului şi partea lăsată în jos a baldachinului de catifea deasupra capu¬lui. Sub el se afla moliciunea unei saltele de pene, iar sub cap avea o pernă de puf. Propriul meu pat.

Sunt în propriul meu pat, în propriul meu dormitor.

Era cald sub baldachin, sub mormanul mare de blănuri şi de pături care îl acopereau.

Transpira. Fe¬bra, gândi el ameţit. Se simţea forte slăbit şi când se chinui să ridice mâna, fu săgetat de durere. Renunţă la efort. îşi simţea capul mare, la fel de mare ca patul, prea greu ca să-1 ridice de pe pernă. Trupul nu şi-1 simţea deloc. Cum am ajuns aici? încercă să-şi aducă aminte. Bătălia îi reveni în minte în crâmpeie. Lupta de-a lungul râului, cavalerul care îi întinsese mâna înmănuşată, podul de corăbii...

Ser Mandon. Văzu ochii goi, morţi, mâna întinsă, focul verde strălucind pe platoşa albă, emailată. Teama îl străbătu într-o rafală rece; sub cearceafuri, simţi băşica dându-şi drumul. Ar fi strigat dacă ar fi avut gură. Nu, acela a fost visul, gândi el cu capul bubuind.

Ajutor, cineva sa mă ajute, Jaime, Sansa, mamă, ci¬neva... Tysha...

Nimeni nu-1 auzi. Nimeni nu veni. Singur în întuneric, se prăbuşi înapoi într-un somn cu miros de urină. Visă că sora lui stătea deasupra patului, cu nobilul lor tată alături, încruntându-se. Trebuia să fie un vis, de vreme ce Lordul Tywin era la o mie de leghe depărtare, luptându-se cu Robb Stark la vest. Alţi oameni intrau şi ieşeau. Varys îl privi şi oftă, dar Degeţel făcu o remarcă ironică. Nenorocit de bas¬tard trădător, gândi Tyrion înveninat, te-am trimis la Podul Amar şi nu te-ai mai întors. Uneori îi auzea discutând, dar nu înţelegea cuvintele. Glasurile lor îi bâzâiau în urechi ca nişte viespi înfăşurate într-un postav gros.

Vru să întrebe dacă au câştigat bătălia. Aşa trebuie să fie, altfel aş fi un cap, undeva, într-o ţeapă. Dacă trăiesc, înseamnă că am câştigat. Nu ştia ce-i făcea mai multă plăcere: victoria sau faptul că fusese în stare să o pună la cale. Mintea i se limpezea, deşi încet. Asta era bine, căci mintea era tot ce avea.

Data următoare când se trezi, draperiile fuseseră trase în lături şi Podrick Payne stătea deasupra lui cu o lumânare. Când îl văzu pe Tyrion deschizând ochii, fugi. Nu, nu pleca, ajută-ma, încercă el să strige, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt înfundat. Nu am gură.

Ridică o mână la faţă, cu o mişcare chinuită şi tremurătoare. Degetele lui găsiră pânză aspră

acolo unde ar fi trebuit să găsească carne, buze, dinţi. Partea inferioară a feţei era strâns bandajată, o mască de lut întărit, cu găuri ca să respire şi să poată fi hrănit.

In scurt timp Pod reapăru. De data asta, cu el era un străin, un maester cu lanţ şi înveşmântat în robă.

- Stăpâne, trebuie să stai nemişcat, şopti omul. Eşti grav rănit. O să-ţi faci foarte rău.

Ţi-e sete?

Reuşi cu greu să dea din cap. Maesterul introduse o pâlnie de aramă în gaura de deasupra gurii sale şi îi turnă

încet un firişor pe gât. Tyrion înghiţi, fără să simtă gustul. Prea târziu îşi dădu seama că era laptele macului. Până când maesterul îi îndepărtă pâlnia de la gură, se prăbuşea din nou în spirala somnului.

De data asta visă că era la un ospăţ, un banchet al victoriei, într-o sală mare. Avea un scaun înalt pe platformă şi oamenii ridicau cupele şi îl aclamau ca erou. Marillion era acolo, cântăreţul care călătorise cu ei prin Munţii Lunii. Cânta, acompaniat de harpa lui de lemn, despre faptele îndrăzneţe ale Pezeven-ghiului. Până şi tatăl lui zâmbea aprobator. Când cântecul se sfârşi, Jaime se ridică de la locul lui, îi porunci lui Tyrion să îngenuncheze şi îl atinse mai întâi pe un umăr, apoi pe celălalt, cu sabia lui de aur, iar când se ridică era cavaler. Shae aştepta să-1 îm-brăţişeze. Il luă de mână, râzând şi tachinându-l, spunându-i

„uriaşul ei Lannister".

Se trezi în întuneric, într-o cameră rece şi goală. Draperiile fuseseră trase din nou.

Ceva nu era în or¬dine, ceva îi dădea târcoale, dar nu-şi dădea seama ce. Era din nou singur.

Dând la o parte păturile, încercă să se ridice, dar durerea era prea mare şi curând se prăbuşi, cu respiraţia întretăiată. Faţa nu era nici pe departe totul. Partea lui dreaptă era o imensă

durere şi, ori de câte ori ridica braţul, un junghi îi străbătea pieptul. Ce mi s-a întâmplat?

Chiar şi bătălia părea pe jumătate vis când încerca să se gândească la ea. Am fost rănit mult mai râu decât credeam. Ser Mandon...

Amintirea îl înspăimântă, dar Tyrion îşi impuse să o păstreze, să o învârtă în cap, să se uite la ea îndelung. A încercat să ma omoare, fârâ doar şi poate. Partea aceea n-a fost un vis.

M-ar fi tăiat în două dacă Pod n-ar fi... Pod, unde e Pod?

Scrâşnind din dinţi, se agăţă de draperiile patului şi trase. Draperiile se sfâşiară de pe baldachinul de deasupra şi

căzură în dezordine, o parte pe jos şi o parte peste el. Chiar şi acest mic efort îl ameţi. Ca¬mera se învârtea în jurul lui, numai pereţi goi şi umbre negre, cu o singură fereastră îngustă. îşi văzu cufărul, un morman de haine, armura tocită. Acesta nu e dormitorul meu, îşi dădu el seama. Nici măcar Turnul Mâinii. Cineva îl mutase.

Strigătul lui de furie ţâşni ca un geamăt sufocat. Camera era întunecată şi rece, iar el ardea.

Visă un loc mai frumos, o căsuţă tihnită lângă marea soarelui. Zidurile erau crăpate şi strâmbe, iar podeaua era făcută din pământ bătut, dar aici îi fusese mereu cald, chiar când lăsau focul să se stingă. Obiş¬nuia să mă tachineze pe tema asta, îşi aminti el. Nu mă

gândeam niciodată să pun lemne pe foc, asta fusese întotdeauna sarcina servitorilor. „Nu avem servitori", îmi amintea ea, eu spuneam: „Mă ai pe mine, sunt servitorul tău.", iar ea răspundea: „Un servitor leneş. Ce faceţi cu servitorii leneşi la Casterly Rock, stăpâne?", iar el îi zicea: „Ii sărutăm." Asta o făcea întotdeauna să chicotească. „N-aş prea crede, îi bateţi, sunt sigură.", spunea ea, dar el insista: „Nu, îi sărutăm, uite-aşa." Ii arăta cum. „Le sărutăm mai întâi degetele, unul câte unul, şi le sărutăm încheieturile, da, şi îndoitura mâinii. Pe urmă le sărutăm urechile nostime, toţi servitorii noştri au urechi nostime. Nu mai râde! Şi le sărutăm obrajii şi nasurile cu mica lor umflătură, uite aşa, şi le sărutăm frumoasele sprân¬cene şi părul şi buzele şi... mmm, gurile... aşa..."

Să sărutau ore în şir şi îşi petreceau ziua întreagă fără să facă altceva decât să

lenevească în pat, as¬cultând valurile şi mângâindu-se. întregul ei trup era pentru el o adevărată minune, iar ea părea că găseşte plăcere în trupul lui. Uneori îi cânta. Am iubit o fe¬cioară, dulce ca o vară, cu soare în păr. „Te iubesc, Tyrion", îi şoptea seara, înainte de a se culca. „Iţi iubesc buzele. Iţi iubesc glasul şi cuvintele pe care mi le spui, şi blândeţea cu care mă înconjori. Iţi iubesc chipul." „Chipul?"

„Da. Da. Iţi iubesc mâinile şi felul în care mă atingi. Bărbăţia, îţi iubesc bărbăţia. Imi place ce simt când e în mine." „Şi ea te iubeşte, doam-na mea." „îmi place să-ţi spun numele, Tyrion Lan¬nister. Se potriveşte cu al meu.

Nu Lannister, celălalt. Tyrion şi Tysha. Tysha şi Tyrion. Tyrion. Stăpânul meu, Tyrion..."

Minciuni, gândi el, numai prefăcătorie, totul pen¬tru aur, era o târfă, târfa lui Jaime, darul lui Jaime, doamna minciunii. Chipul Tyshei părea că se estompează, topindu-se în spatele unui văl de lacrimi, dar chiar şi după ce dispăru, mai putea auzi sunetul slab, îndepărtat, al glasului ei strigându-i numele, „...stăpâne, mă auzi? Stăpâne? Tyrion?

Stăpâne? Stăpâne?"

Prin ceaţa somnului de mac văzu o faţă rozalie, netedă, aplecându-se deasupra lui. Era din nou în camera rece, cu draperiile de pat sfâşiate, dar vedea alt chip, nu pe al ei, era prea rotund, tivit cu o barbă castanie.

- Ţi-e sete, stăpâne? Ţi-am adus laptele, lapte bun. Nu trebuie să te zbaţi, nu, nu încerca să te mişti, trebuie să te odihneşti. Avea pâlnia de aramă într-o mână şi o carafă în cealaltă.

Când bărbatul se aplecă mai aproape, degetele lui Tyrion se strecurară sub lanţul din multe feluri de metale, apucară, traseră. Maesterul scăpă carafa, îm-prăştiind laptele de mac pe toată pătura. Tyrion trase până ce simţi verigile săpând în carnea gâtului gros al bărbatului.

- Nu... mai... vreau, croncăni Tyrion, atât de ră¬guşit încât nu era sigur că vorbise.

Dar pesemne vorbise, căci maesterul îi răspunse, gâtuit:

- Dă-mi drumul, te rog, stăpâne... Ai nevoie de lapte, durerea... Lanţul, nu, dă-i drumul, nu...

Când faţa roz începu să devină stacojie, când Tyrion îi dădu drumul. Maesterul se dădu înapoi, clătinându-se, inhalând aerul. Gâtul lui înroşit prezenta scobituri albe, adânci, acolo unde apăsaseră verigile. Ochii îi erau albi şi ei.

Tyrion îşi duse o mână la faţă şi făcu o mişcare, ca şi când ar rupe, deasupra măştii sale întărite. Şi iar. Şi iar.

- Vrei... Vrei să-ţi scoţi bandajele, nu-i aşa? întrebă maesterul în cele din urmă. Dar eu nu pot... Asta ar fi... Ar fi cât se poate de nechibzuit, stăpâne. Nu eşti vindecat, regina ar...

Când pomeni de sora lui, Tyrion mârâi. Eşti omul ei, aşadar? întinse un deget către maester, pe urmă îşi strânse mâna în pumn. Cu pumnul strâns, sufo-cându-se, făcea o promisiune, dacă nătărăul nu făcea aşa cum i se cerea.

Din fericire, înţelese.

- Eu... voi face cum îmi porunceşte stăpânul, negreşit, dar... e imprudent, rănile tale...

- Fa-o! Mai tare, de data aceasta.

Cu o plecăciune, bărbatul părăsi încăperea, doar pentru a reveni câteva momente mai târziu aducand un cuţit lung, cu o lamă subţire, zimţată, un lighean cu apă, un vraf de haine curate şi mai multe sticle. Până atunci, vânzolindu-se, Tyrion reuşise să se mişte puţin, astfel că era pe jumătate ridicat pe pernă. Maes-terul îl rugă să stea foarte liniştit şi îi strecură vârlul cuţitului sub mască, în dreptul bărbiei. O alunecare a mâinii aici, şi Cersei ar scăpa de mine, gândi el. Simţea lama tăind pânza înţepenită la doar un deget de beregată.

Din fericire, omuleţul ăsta roz şi moale nu era una dintre uneltele cele mai curajoase ale surorii sale. Du¬pă o clipă, simţi aer rece pe obraji. Simţea şi durere, dar se strădui din răsputeri să o ignore. Maesterul aruncă bandajele, încă întărite.

- Stai nemişcat acum, trebuie să spăl rana. Atingerea lui era blândă, apa, caldă şi liniştitoare.

Rana, gândi Tyrion, amintindu-şi o străfulgerare de argint sclipitor care îi trecu parcă

prin dreptul ochilor.

- Asta s-ar putea să usture puţin, îl preveni maes-terul umezind cârpa cu un vin care mirosea a ierburi zdrobite.

Făcu mai mult decât să-l usture. Ii trecu o linie de foc peste toată

faţa şi îi răsuci un vătrai fierbinte în nas. Degetele i se agăţară de aşternuturi şi îşi ţinu respiraţia, şi reuşi să nu ţipe. Maesterul cloncănea ca o găină bătrână.

- Ar fi fost mai înţelept să lăsăm masca la locul ei până când carnea se lipea, stăpâne.

Totuşi, e curată, arată bine, bine. Când te-am găsit în beciul ăla, prin¬tre morţi şi muribunzi, rănile erau murdare. Aveai o coastă ruptă, fără îndoială poţi s-o simţi, vreo lovitură de măciucă, probabil, sau o căzătură, e greu de spus. Şi te-ai ales cu o săgeată în braţ, acolo unde se leagă de umăr. Dădea semne de necrozare şi o vreme m-am temut că s-ar putea să-ţi pierzi braţul, dar am tratat-o cu vin fiert şi cu larve şi acum se pare că se vindecă frumos...

- Nume, îi suflă Tyrion. Nume. Maesterul clipi.

- Păi, eşti Tyrion Lannister, stăpâne. Fratele re¬ginei. Iţi aminteşti bătălia? Uneori, cu răni la cap...

- Numele tău. Gâtul îi era aspru şi limba lui uitase cum să modeleze cuvintele.

- Sunt Maester Ballabar.

- Ballabar, repetă Tyrion. Adu-mi. Oglindă.

- Stăpâne, zise maesterul. Nu te-aş sfătui... Asta ar fi, ah, imprudent, cum ar veni...

Rana a...

- Adu-o! Gura îi era înţepenită şi îl durea, ca şi cum un pumn i-ar fi crăpat buza. Şi de băut. Vin. Nu mac.

Maesterul se ridică îmbujorat şi se îndepărtă în grabă. Se întoarse cu o carafă de vin de culoarea chih-limbarului şi cu o oglinjoară de argint, într-o ramă împodobită cu aur.

Aşezându-se pe marginea patului, turnă o jumătate de cupă de vin şi o duse la buzele umflate ale lui Tyrion. Firicelul îi alunecă pe gât rece, dar abia dacă îi simţea gustul.

- Mai, zise el când cupa se goli. Maester Ballaku turnă din nou. Când a doua cupă se goli, Tyrion Lan-nister se simţea

destul de puternic ca să-şi vadă chipul întoarse oglinda şi nu ştiu dacă trebuia să râda sau să plângă. Tăietura era lungă şi strâmbă, pornind dr la un deget de sub ochiul stâng şi terminându-se pe partea dreaptă a maxilarului. Trei sferturi din nas îi dispăruse, şi o bucată din buză. Cineva îi cususe carnea sfârtecată şi firele grosolane erau încă acolo, peste marginea cărnii aspre, roşii, pe jumătate vindecate.

- Drăguţ, zise el cu glas dogit, azvârlind oglinda cât colo.

Acum îşi amintea. Podul de corăbii. Ser Mandon Moore, o mână, o sabie apropiindu-i-se de faţă. Dacă nu m-aş fi tras înapoi, lovitura aceea mi-ar fi retezat o jumătate din cap.

Jaime spusese întotdeauna că Ser Mandon e cel mai periculos din Garda Regală, din cauză

că ochii lui morţi şi goi nu ofereau nici un indiciu despre intenţiile sale. N-ar fi trebuit să mă

încred în nici unul dintre ei. Ştiuse că Ser Meryn şi Ser Boros erau oamenii surorii sale, iar mai târziu şi Ser Osmund, dar se amăgise cu gândul că ceilalţi nu erau cu totul lipsiţi de onoare. Probabil că Cersei i-a plătit să aibă grijă să nu mă mai întorc de la luptă. De ce altceva? Nu i-am făcut niciodată lui Ser Mandon nici un rău despre care să ştiu. Tyrion îşi atinse faţa, ciu¬pind carnea umflată cu degetele sale groase şi boante. încă un dar de la scumpa mea surioară.

Maesterul stătea pe marginea patului ca o gâscă pregătită să-şi ia zborul.

- Stăpâne, va rămâne, probabil, o cicatrice...

- Probabil? Râsul lui sforăit se transformă într-un spasm de durere. Va rămâne o cicatrice, fără doar şi poate. Nici nu era de aşteptat să-i crească nasul înapoi prea curând. Nu că faţa lui ar fi fost vreodată demnă de privit. Zâmbetul îl strângea. Unde... suntem? In... ce loc? Il durea când vorbea, dar tăcuse prea mult.

- A, eşti în Citadela lui Maegor, stăpâne. O ca¬meră deasupra Sălii de Bal a Reginei.

înălţimea Sa a vrut să te aibă aproape, ca să poată veghea personal asupra ta.

Pun pariu că a vrut.

- Du-mă înapoi, porunci Tyrion. Patul meu. Camerele mele. Unde voi avea oamenii mei în preajmă şi propriul meu maester, dacă voi găsi unul de încredere.

- Ale tale... Stăpâne, asta nu e posibil. Mâna Regelui s-a instalat în fostele tale apartamente.

- Eu... sunt... Mâna Regelui. începea să fie epuizat din cauza efortului de a vorbi şi tulburat de ceea ce auzea.

Maester Ballabar părea chinuit.

- Nu, stăpâne, eu... Ai fost rănit, aproape mort. Nobilul tău tată a preluat acele sarcini acum. Lordul Tywin, el...

- Aici?

- Din noaptea bătăliei, Lordul Tywin ne-a salvat pe toţi. Oamenii din popor spun că a fost fantoma

Regelui Renly, dar cei mai înţelepţi ştiu adevărul. Au fost tatăl tău şi Lordul Tyrell, împreună cu Cavalerul Florilor şi cu Lordul Degeţel. Au trecut prin scrum şi l-au atacat pe uzurpatorul Stannis pe la spate. A fost o mare victorie şi acum Lordul Tywin s-a stabilit în Turnul Mâinii, să-1 ajute pe rege să pună regatul în ordine, zeii fie slăviţi.

- Zeii fie slăviţi, repetă Tyrion sec. Tatăl său ne-mernic şi nemernicul de Degeţel şi fantoma lui Renly! Vreau... Pe cine vreau? "Nu-i putea spune lui Ballabar cel rozaliu să i-o aducă pe Shae. După cine putea să trimită, în cine putea avea încredere? Varys? Bronn? Ser Jacelyn? Scutierul meu, termină el de spus. Pod Payne. Pod fusese la podul de corăbii, băiatul îl salvase.

- Băiatul? Băiatul ciudat?

- Băiatul ciudat. Podrick Payne. Du-te Trimite-1.

- Cum ţi-e voia, stăpâne.

Maester Ballabar făcu o reverenţă scurtă şi ieşi în grabă pe uşă. Tyrion simţea cum puterea i se scurge din trup în timp ce aştepta. Se întreba de când se afla aici, adormit.

Cersei ar vrea să dorm pe veci, dar nu voi fi atât de amabil.

Podrick Payne intră în dormitor, sfios ca un şoricel.

- Stăpâne? Se strecură lângă pat. Cum poate un băiat atât de curajos în luptă să fie atât de speriat în camera unui bolnav? se întrebă Tyrion. Am vrut să stau lângă tine, dar maesterul m-a alungat.

- Alungă-1 pe el. Ascultă-mă. E greu să vorbesc. Am nevoie de vinul viselor. Vinul viselor, nu lapte de mac. Du-te la Frenken. Frenken, nu Ballabar. Ui¬tă-te cum îl face. Adu-1 aici. Pod aruncă o privire furişă la faţa lui Tyrion, şi la fel de repede îşi feri pri¬virea. Ei bine, nu-l pot învinui pentru asta. Vreau..., continuă Tyrion,... al meu... străjer... Bronn.

Unde e Bronn?

- L-au făcut cavaler.

Şi când se încrunta îl durea.

- Găseşte-1. Adu-1.

- Cum spui, Stăpâne. Bronn.

Tyrion îl apucă pe băiat de încheietura mâinii.

- Ser Mandon? Băiatul se crispa.

- N... n-am vrut să-1 o-o-o-o....

- Mort? Eşti sigur? Mort?

Se clătină de pe un picior pe altul, sfios.

- înecat.

- Bine. Nu spune nimic. Despre el. Despre mine. Despre asta. Nimic.

Pe când scutierul plecă, ultimele puteri îl pără¬siseră şi ele. Tyrion se lăsă pe spate şi închise ochii. Poate că se va visa din nou cu Tysha. Mă întreb cum i-ar plăcea acum faţa mea, gândi el cu amărăciune.

JON

Când Qhorin Halfhand îi spuse să caute nişte vreascuri pentru foc, Jon ştiu că sfârşitul le era aproape.

Va fi plăcut să simt din nou căldura focului, chiar dacă doar pentru scurt timp, îşi spuse el tăind crengile desfrunzite de pe trunchiul unui copac uscat. Nălu-că stătea

pe labele din spate, privindu-1, liniştit ca întotdeauna. Oare va urla după mine când voi muri, aşa cum a urlat lupul lui Bran când a căzut? se întrebă el. Oare Câinele Lăţos va urla, departe, la Winterfell, şi Vânt Cenuşiu, şi Nymeria, oriunde s-ar afla?

Luna se ridica din spatele unui munte şi soarele cobora în spatele altuia, în timp ce Jon făcea scântei cu o bucată de cremene şi cu un pumnal până ce, în sfârşit, o dâră de fum îşi făcu apariţia. Qhorin se apropie şi rămase în picioare deasupra lui când prima flacără se ridică pâlpâind din surcelele de stejar şi din acele uscate de pin.

- Timid ca o fecioară în noaptea nunţii, zise cu glas liniştit cercetaşul voinic. Şi aproape la fel de frumos. Uneori omul uită cât de frumos poate fi un foc.

Halfhand nu era omul de la care să te aştepţi să vorbească despre fecioare şi despre noaptea nunţii. Din câte ştia Jon, Qhorin îşi petrecuse toată viaţa la Rond. Oare a iubit vreodată o fecioară sau a avut o nuntă? Nu-1 putea întreba. In schimb, aţâţă flacăra. Când focul trosnea şi arunca scântei, îşi scoase mănuşile înţepenite ca să-şi încălzească mâinile, şi suspină, întrebându-se dacă un sărut fusese vreodată la fel de plăcut. Căldura i se prelinse printre degete, ca untul topit.

Halfhand se lăsă jos, aşezându-se lângă foc cu picioarele încrucişate cu lumina jucăuşă

a flăcărilor licărind pe contururile aspre ale chipului său. Doar ei doi mai rămăseseră dintre cei cinci cercetaşi care traversaseră Trecătoarea Ţipătului înapoi în sălbăticia gri-albăstruie a Colţilor de Gheaţă.

La început, Jon nutrise speranţa că Dallbridge îi va ţine pe sălbatici blocaţi în trecătoare. Dar când auziseră chemarea unei goarne îndepărtate, fiecare dintre ei ştiu că

tovarăşul lor a căzut. Mai târziu, au văzut vulturul înălţându-se în lumina asfinţitului, cu aripi mari, albastre-cenuşii, şi Şarpele Stâncilor şi-a scos arcul, dar pasărea a zburat din bătaia săgeţii înainte ca el apuce măcar să-1

întindă. Ebben a scuipat şi a mormăit ameninţător despre oamerii-lupi şi oa-meni-fiare.

Au zărit vulturul încă de două ori a doua zi, si au auzit cornul de vânătoare în spatele lor, răsunând printre munţi. De fiecare dată părea puţin mai pu-ternic, puţin mai aproape.

Când s-a lăsat întunericul, Halfhand i-a spus lui Ebben să ia calul cavalerului împreună cu al lui şi să plece degrabă către est dupa Mormont, pe drumul pe care au venit. Ceilalţi aveau să distragă atenţia urmăritorilor.

- Trimite-1 pe Jon, îl îndemnase Ebben. Călăreşte la fel de repede ca şi mine.

- Jon are altceva de făcut.

- încă e doar un băieţandru.

- Nu, a spus Qhorin, e un bărbat al Rondului de Noapte.

La răsăritul lunii, Ebben s-a despărţit de el. Şarpele Stâncilor şi ceilalţi trei rămaşi au pornit către sud-vest.

După aceea, zilele şi nopţile s-au topit una în cea-laltă. Dormeau în şa şi se opreau doar cât să hrănească şi să adape caii, pe urmă încălecau din nou. Au mers peste stânci goale, prin păduri întunecoase de pini şi prin troiene de zăpadă, peste creste acoperite de gheaţă şi prin râuri care nu aveau nume. Uneori Qhorin sau Şarpele Stâncilor făceau o buclă

înapoi ca să şteargă urmele, dar era un gest inutil. Erau urmăriţi. La fiecare răsărit şi la fiecare apus vedeau vulturul înălţându-se printre piscuri, doar un punct în imensitatea văzduhului.

Traversau un pod scund dintre două piscuri aco-perite de zăpadă, când o pisică-nălucă

a ieşit mârâind din culcuşul ei la nici zece picioare depărtare. Fiara era sfrijită şi pe jumătate moartă de foame, dar la vederea ei, iapa Şarpelui Stâncilor a intrat în panică; s-a ridicat pe picioarele din spate şi a început să fugă şi, înainte ca cercetaşul s-o poată stăpâni, s-a împie¬dicat pe panta abruptă, rupându-şi un picior.

Nălucă a mâncat bine în ziua aceea, iar Qhorin a insistat ca cercetaşii să amestece nişte sânge de cal în ovăz, ca să le dea putere. Gustul acelui terci scârbos aproape că l-a înecat pe Jon, dar s-a chinuit să-l în¬ghită. Şi-au tăiat fiecare câte o duzină de fâşii de carne aţoasă de pe hoit, ca să aibă ce mesteca pe drum, şi restul l-au lăsat pentru pisicile-năluci.

Nu se punea problema să călărească doi pe un cal. Şarpele Stâncilor s-a oferit să

rămână în aşteptarea urmăritorilor şi să-i ia prin surprindere când vor veni. Probabil că

putea să ia câţiva cu el în fundul iadului. Qhorin refuză.

- Dacă vreun om din Rondul de Noapte reuşeşte să ajungă la Colţii îngheţaţi singur şi pe jos, acela eşti tu, frate. Tu poţi trece munţi pe care un cal trebuie să-i ocolească. Du-te la Pumn. Spune-i lui Mormont ce a văzut Jon şi cum. Spune-i că vechile puteri se deşteaptă, că

are de înfruntat uriaşi şi oameni-lupi, şi lucruri mai rele. Spune-i că pomii au ochi din nou.

Nu are nici o şansă, gândise Jon privindu-1 cum dispare dincolo de o creastă acoperită

de zăpadă, ca un gândăcel negru, minuscul, târându-se pe întinderea unduitoare de alb.

După aceea, fiecare noapte i s-a părut mai rece decât cea dinainte, şi mai singuratică.

Nălucă nu cu întotdeauna cu ei, dar nici nu era vreodată departe. Chiar şi când erau despărţiţi, Jon îi simţea prezenţa Asta îl bucura. Halfhand nu era omul cel mai so¬ciabil.

Coada lungă, căruntă, a lui Qhorin sălta încet cu fiecare mişcare a calului său. Adesea mergeau ore în şir fără să scoată un cuvânt, însoţiţi doar de scârţâitul copitelor pe piatră şi de bocetul vântului care bătea la nesfârşit printre culmi. Când dormea, nu visa; nici lupii, nici fraţii săi, nici nimic. Nici măcar visele nu pot trăi aici, la înălţime, îşi spunea el.

- Ţi-e ascuţită sabia, Jon Snow? îl întrebă Qho¬rin Halfhand peste focul tremurător.

- Sabia mea e din oţel Valyrian. Bătrânul Urs mi-a dat-o.

- Iţi aminteşti cuvintele jurământului tău?

- Da. Nu erau cuvinte pe care cineva să le poată uita. Odată rostite, nu mai puteau fi luate înapoi. Iţi schimbau viaţa pentru totdeauna.

- Repetă-le cu mine, Jon Snow.

- Dacă vrei.

Glasurile li se contopiră ca unul sub răsăritul de lună, în timp ce Nălucă asculta, iar munţii înşişi le erau martori.

- Noaptea se lasă şi acum veghea mea începe. Nu se va sfârşi până la moarte. Nu-mi voi lua soţie, nu voi avea pământuri, nu voi zămisli copii. Nu voi purta coroane şi nu voi câştiga glorie. Voi trăi şi voi muri la locul meu de veghe. Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul şi lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi şi sunt scutul care păzeşte ţinuturile oa¬menilor, îmi dăruiesc viaţa şi onoarea Rondului de Noapte, pentru noaptea aceasta şi pentru toate nopţi¬le ce vor veni.

Când isprăviră, nu se auzea decât focul trosnind şi suspinul îndepărtat al vântului. Jon îşi deschise şi îşi strânse degetele arse, agăţându-se de cuvintele ce-i rămăseseră în minte, rugându-se la zeii tatălui său să-i dea puterea să moară vitejeşte când îi va sosi ceasul. Nu mai era mult până atunci. Caii erau aproape la capătul puterilor. După părerea lui Jon, calul lui Qhorin nu va mai rezista încă o zi.

Flăcările ardeau mocnit, căldura se risipea.

- Focul se va stinge în curând, zise Qhorin, dar dacă Zidul va cădea vreodată, toate focurile se vor stinge.

Jon nu avea ce să răspundă. Clătină din cap.

- încă îi mai putem salva, zise cercetaşul. Sau nu?

- Nu mă tem de moarte. Era doar pe jumătate o minciună.

- Nu poate fi atât de uşor, Jon. Nu înţelegea.

- Ce vrei să spui?

- Dacă suntem capturaţi, trebuie să te predai.

- Să mă predau? Clipi nevenindu-i să creadă. Săl-baticii nu luau prizonieri oameni pe care îi numeau ciori. Ii omorau, doar dacă nu... Ii cruţă doar pe cei care îşi trădează

jurământul. Pe cei care li se alătură, ca Mance Rayder.

- Şi ca tine.

- Nu. îşi scutură capul. Niciodată, nu.

- Ba da. Iţi ordon.

- îmi ordoni? Dar...

- Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât vieţile noastre, atâta vreme cât regatul e în siguranţă. Eşti omul Rondului de Noapte?

- Da, dar...

- Nu există nici un dar, Jon Snow. Eşti, sau nu eşti.

Jon se ridică în picioare, drept.

- Sunt.

- Atunci ascultă-mă. Dacă suntem capturaţi, te vei duce la ei, aşa cum te-a îndemnat cândva fata aceea sălbatică. S-ar putea să-ţi ceară să-ţi tai mantia în bucăţi, să faci un jurământ pe mormântul tatălui tău, să îţi blestemi fraţii şi pe Lordul tău Comandant. Să nu te împotriveşti, orice ţi-ar cere. Fă cum îţi spun ei... Dar în inima ta, adu-ţi aminte cine şi ce eşti. Mergi cu ei, mănâncă alături de ei, luptă cu ei, cât va fi nevoie. Şi urmăreşte.

- Ce? întrebă Jon.

- Aş vrea să ştiu, răspunse Qhorin. Lupul tău le-a văzut săpăturile în valea Apei Laptelui. Ce căutau, într-un loc atât de pustiu şi de îndepărtat? Oare au găsit? Asta trebuie să afli, înainte de a te întoarce la

Lordul Mormont şi la fraţii tăi. Asta e misiunea pe care ţi-o încredinţez, Jon Snow.

- Aşa voi face, se învoi Jon fără tragere de inimă, dar... le vei spune, nu-i aşa?

Bătrânului Urs, cel puţin? Ii vei spune că nu mi-am încălcat jurământul.

Qhorin Halfhand îl privi lung pe deasupra flăcă¬rilor, cu ochii pierduţi în iazuri de umbră.

- Când îi voi vedea, îţi jur. Arătă către foc. Mai adu lemne. Vreau să fie strălucitor şi fierbinte.

Jon se duse să mai taie nişte crengi, dar rupându-le pe fiecare în două înainte de a le arunca în foc. Copa¬cul murise de multă vreme, parcă prindea din nou viaţă în foc, căci fiecare creangă era cuprinsă de un dans învăpăiat, răsucindu-se şi învârtindu-se în rochii strălucitoare, galbene, roşii şi portocalii.

- Destul, zise Qhorin pe neaşteptate. Acum plecăm.

- Plecăm. Dincolo de foc era întuneric, şi noap¬tea era rece. Plecăm unde?

- înapoi. Qhorin încalecă pentru ultima dată pe calul său istovit. Focul îi va atrage încoace. Sper. Vino, frate.

Jon îşi trase mănuşile din nou şi îşi ridică gluga. Până şi calul se împotrivea parcă să

plece de lângă foc. Soarele apusese de mult şi doar strălucirea rece de argint a lunii rămăsese să le lumineze calea peste ţinutul primejdios ce se întindea în urma lor. Nu ştia ce avea de gând Qhorin, dar probabil era o şansă. Aşa spera. Nu vreau sa joc rolul sperjurului, nici măcar din motive întemeiate.

înaintară cu prudenţă, mişcându-se fără zgomot, atât cât puteau, om şi cal, întorcânduse pe acelaşi drum, până ce ajunseră la gura unui defileu îngust, unde dintre doi munţi se ivea un pârâiaş îngheţai Jon îşi amintea locul. îşi adăpaseră caii aici, înainte de apusul soarelui.

- Apa îngheaţă, spuse Qhorin când se opri, altfel am merge prin albia râului. Dar dacă

spargem gheaţa, ar putea să vadă. Ne ţinem aproape de stânci. E o cotitură la două leghe, care ne va ascunde.

Intrară în defileu. Jon aruncă o ultimă privire nostalgică spre focul lor îndepărtat şi îl urmă. Pe măsură ce înaintau, stâncile se apropiau tot mai mult, din ambele părţi. Urmăriră

panglica luminată de lună a pârâului către izvor. Ţurţuri îi străjuiau malurile stâncoase, dar Jon auzea şi acum susurul apei pe sub crusta de gheaţă.

Un morman mare de pietre prăbuşite le bloca drumul pe o porţiune, acolo unde o bucată din faţada stâncii căzuse, dar micuţii cai de luptă, fermi pe pi¬cioare, reuşiră să-şi croiască drum. Dincolo, zidurile se îngustau dintr-odată şi pârâul îi duse la poalele unei cascade înalte, învolburate. Aerul era încărcat de abur, ca răsuflarea unei fiare uriaşe şi reci.

Apele cascadei aruncau sclipiri de argint în lumina lunii. Jon privi împrejur, deznădăjduit.

Nu e cale de ieşire. Poate că el şi Qhorin ar reuşi să urce stâncile, dar nu cu caii. Nu îşi închipuia că vor rezista mult pe jos.

- Repede acum, ordonă Halfhand. Bărbatul voinic şi calul său mic trecură peste pietrele alunecoase, aco-perite de gheaţă, direct prin perdeaua de apă, şi dis-părură. Când Halfhand nu reapăru, Jon dădu pinteni calului şi îl urmă. Calul lui opuse rezistenţă cât putu.

Apa care cădea îl izbi cu pumni de gheaţă şi lovitura frigului îi tăie parcă răsuflarea.

Pe urmă fu dincolo, ud până la piele şi tremurând, dar dincolo. Despicătura stâncii abia dacă lăsa loc unui om călare să treacă, dar dincolo zidurile se deschideau, şi acum călcau pe nisip moale. Jon simţea stropii de apă îngheţându-i în barbă. Nălucă ţâşni prin cascadă într-o goană furioasă, îşi scuturâ pică¬turile de pe blană şi adulmecă bănuitor întunericul. Pe urmă ridică un picior lângă un zid stâncos. Qhorin descălecase deja. Jon făcu la fel.

- Ştiai că locul acesta se află aici.

- Când eram cam de vârsta ta, l-am auzit pe unul dintre fraţi povestind cum a urmărit o pisică-nălucă prin această cascadă. Deşeuă iapa, îi scoase zăbala şi căpăstrul şi îşi trecu degetele prin coama ei răvăşită. Există un drum prin inima muntelui. In zori, dacă nu ne vor găsi până atunci, vom merge mai departe. Prima veghe e a mea, frate.

Qhorin se aşează pe nisip, cu spatele la un perete, o nedesluşită umbră neagră în întunericul peşterii. Peste

zgomotul cascadei, Jon auzi un sunet slab de oţel pe piele, ceea ce putea însemna că Halfhand isi ascuţea sabia.

îşi scoase mantia udă, dar locul era prea rece fi prea umed ca să se dezbrace mai mult.

Nălucă se lungi lângă el şi îi linse mănuşa înainte de a se ghemui si a adormi. Jon era recunoscător pentru căldura lui. Sr întreba dacă focul mai ardea încă afară sau se stinsese până acum. Dacă Zidul va cădea vreodată, toate focu-rile se vor stinge. Luna strălucea prin cortina de apă, aşternând o dâră palidă pe nisip, dar după o vreme şi aceasta păli, întunecându-se.

Somnul veni în sfârşit, şi veni cu un coşmar. Visa castele în flăcări şi morţi ridicânduse nelinişţiţi din morminte. Era încă întuneric când Qhorin îl trezi. Cât timp Halfhand dormi, Jon rămase sprijinit cu spatele de zidul peşterii, ascultând apa şi aşteptând zorile.

Când se crăpă de ziuă, mestecară câte o bucată pe jumătate îngheţată de carne de cal, îşi înşeuară caii şi îşi legară mantiile negre pe umeri. In timpul veghei sale, Halfhand făcuse şase torţe, înmuind muşchi uscat în uleiul pe care îl ducea în traista de şa. Acum o aprinse pe prima şi porni în întuneric, ţinând fla¬căra palidă sus, în faţa lui. Jon îl urmă, cu caii.

Că¬rarea pietroasă se răsucea şi se întorcea, la început coborând, apoi urcând, pe urmă în jos, şi mai abrupt. Pe alocuri era atât de îngustă încât le era greu să convingă caii că se pot strecura. Până când vom ieşi de aici, îi vom fi pierdut, îşi spuse în timp ce înaintau. Nici măcar un vultur nu poate vedea prin stâncă masivă. îi vom fi pierdut şi vom merge anevoie către Pumn şi îi vom spune Bătrânului Urs tot ce ştim.

Când, însă, după ore lungi, ieşiră la lumină, vul¬turul îi aştepta, cocoţat pe un copac uscat. Nălucă alergă în salturi pe stâncă după el, dar pasărea bătu din aripi şi se avântă în aer.

Qhorin strânse din buze, urmărindu-i zborul cu privirea.

- Aici e un loc mai bun ca oricare pentru a face o oprire, declară el. Gura peşterii ne apără de dea¬supra şi nu pot ajunge în spatele nostru fără să treacă prin munte. Ţi-e ascuţită

sabia, Jon Snow?

- Da, răspunse el.

- Vom hrăni caii. Ne-au slujit cu curaj, bietele animale.

Jon îi dădu calului său ultimul ovăz şi îi mângâie coama zburlită, în timp ce Nălucă

umbla agitat după pradă, printre pietre. îşi strânse mai bine mănuşile şi îşi îndoi degetele arse. Sunt scutul care păzeşte ţinu-turile oamenilor.

Un corn de vânătoare răsună printre munţi şi, o clipă mai târziu, Jon auzi lătratul câinilor.

- Vor fi lângă noi curând, vesti Qhorin. Ţine-1 pe lup la îndemână.

- Nălucă, la mine! strigă Jon. Lupul străvechi se întoarse fără tragere de inimă lângă

el, cu coada ridicată.

Sălbaticii veniră clocotind peste o creastă afla¬tă la doar câteva sute de picioare depărtare. Câinii de vânătoare alergau în faţa lor, mârâind, nişte fiare brun-cenuşii cu sânge de lup. Nălucă îşi dezveli coltii, cu blana zburlită.

- Uşor, murmură Jon. Stai. Deasupra capului auzi fâlfâit de aripi. Vulturul ateriza pe o piatră şi ţipa triumfător.

Vânătorii se apropiară cu prudenţă, temându-se probabil de săgeţi. Jon numără

paisprezece, cu opt câini. Scuturile lor mari, rotunde, erau făcute din pici întinse pe împletituri de nuiele şi pictate cu cranii Cam jumătate dintre ei îşi ascundeau feţele în spatele unor coifuri grosolane din lemn şi piele arsă. De fie¬care parte, arcaşii aşteptau cu săgeţile fixate în corzile unor arcuri mici din lemn şi corn, dar nu trăgeau. Ceilalţi păreau a fi înarmaţi cu suliţe şi ciomege. Unul avea o secure din piatră dăltuită. Purtau doar bucăţi de armură luate de la cercetaşii morţi sau pe care le furaseră în timpul jafurilor.

Sălbaticii nu săpau în mine şi nu topeau metale, iar la nord de Zid erau mai puţini fierari şi mai puţine fierării.

Qhorin scoase sabia lungă din teacă. Povestea despre cum învăţase el singur să lupte cu mâna stângă după ce pierduse jumătate din mâna dreaptă făcea parte din legenda lui; se spunea că mânuia sabia acum mai bine decât înainte. Jon stătea umăr lângă umăr cu marele cercetaş şi scoase Gheara Lungă din teacă. In ciuda aerului rece, sudoarea îi înţepa ochii.

La zece picioare mai jos de gura peşterii, vânătorii se opriră. Căpetenia lor continuă

drumul singură, călărind un animal care părea mai degrabă o capră decât un cal, după

siguranţa cu care urca versantul accidentat. Pe măsură ce omul şi animalul se apro¬piau, Jon îi auzea zornăind: amândoi erau îmbrăcaţi în armuri de oase. Oase de vaci, de oi, oasele caprelor, ale bizonilor şi ale elanilor, oasele mari ale mamu¬ţilor... şi, de asemenea, oase de oameni.

- Rattleshirt, strigă Qhorin cu o politeţe glacială.

- Pentru ciori, sunt Lordul Oaselor.

Coiful călăreţului era făcut din craniul crăpat al unui uriaş, iar pe braţe, de sus până

jos, avea cusute, pe hainele de piele fiartă, gheare de urs.

Qhorin pufni.

- Nu văd nici un lord. Doar un câine îmbrăcat în oase de pui care zornăie când călăreşte.

Sălbaticul şuieră de mânie şi calul său se ridică pe picioarele din spate. Jon constată că

zornăia într-ade¬văr; oasele erau înşirate slobod, astfel că pocneau şi sunau când se mişca.

- Oasele tale am să le zornăi curând, Halfhand. Voi fierbe carnea de pe tine şi-mi voi face armură din coastele tale. îşi voi sculpta dinţii ca să-mi ghicesc norocul în ei, şi voi mânca terci din ţeasta ta.

- Dacă-mi vrei oasele, vino şi ia-le. Rattleshirt nu părea dornic să facă asta. Numărul lor nu însemna prea mult între

graniţele strâmte ale stâncilor unde îşi ocupaseră

poziţiile fraţii în negru. Ca să-i scoată din peşteră, sălbaticii ar trebui să urce câte doi. Dar altcineva din grupul său se apropie călare, una dintre femeile războinice numite suliţaşe.

- Suntem paisprezece la doi, ciorilor, şi opt caini pentru lupul tău, strigă ea. Luptaţi sau fugiţi, ai nostri sunteţi.

- Arată-le, porunci Rattleshirt. Femeia vârî mâna într-un sac pătat de sânge si scoase un trofeu. Ebben fusese chel ca un ou, aşa ca femeia îi legănă capul ţinându-1

de o ureche.

- A murit vitejeşte, zise ea.

- Dar a murit, adăugă Rattleshirt. Veţi muri şi vom îşi dezlegă securea de război, învârtind-o deasupra capului. Era din oţel bun, cu un lustru primejdios pe ambele părţi.

Ebben nu fusese niciodată omul care să-şi neglijeze armele. Ceilalţi sălbatici se îngrămădiră

lângă el, strigând cuvinte de ocară. Câţiva îl aleseră pe Jon pentru batjocura lor.

- Ăla e lupul tău, băiete? strigă un tânăr costeliv, scoţând la iveală o ghioagă de piatră.

îmi voi face mantie din el înainte de apusul soarelui. De cealaltă parte a coloanei, o altă

suliţaşă îşi desfăcu blănurile zdrenţuite, arătându-i lui Jon un sân alb, greu.

- Bebeluşul vrea la mama? Haide, vino, suge aici, băiete.

Câinii lătrau şi ei.

- Ne vor batjocori până când înnebunim. Qhorin se uită lung la Jon. Iţi aminteşti ordinele?

- S-ar zice că trebuie să speriem ciorile, răcni Rat-tleshit peste hărmălaie. Umpleţi-i de pene!

- Nu! Cuvântul ţâşni de pe buzele lui Jon înainte ca arcaşii să apuce să tragă. Făcu doi paşi grăbiţi îna¬inte. Ne predăm!

- M-au prevenit că sângele de bastard e fricos, îl auzi pe Qhorin Halfhand spunând cu răceală în spa¬tele lui. Văd că

aşa e. Fugi la noul tău stăpân, laşule.

Roşind, Jon coborî panta către locul unde stătea călare Rattleshirt. Sălbaticul se uită

lung la el prin găurile coifului şi spuse:

- Oamenii liberi nu au nevoie de laşi.

- Nu e un laş. Unul dintre arcaşi îşi scoase coiful din piele de oaie şi îşi scutură părul roşu şi zburlit. Este Bastardul de Winterfell, cel care m-a cruţat. Lăsaţi-1 să trăiască.

Jon întâlni privirea Ygrittei şi rămase fără cuvinte.

- Să moară, insistă Lordul Oaselor. Cioara neagră e o pasăre vicleană. Nu am încredere în el.

Pe o stâncă, deasupra lor, vulturul bătu din aripi şi spintecă aerul cu un ţipăt de furie.

- Pasărea te urăşte, Jon Snow, zise Ygritte. Şi are şi de ce. A fost om înainte de a-1

omorî tu.

- N-am ştiut, zise Jon cu sinceritate, încercând să-şi amintească chipul bărbatului pe care l-a ucis în trecătoare. Mi-ai spus că Mance mă va accepta.

- Şi aşa va face, răspunse Ygritte.

- Mance nu e aici, zise Rattleshirt. Ragwyle, scoa-te-i maţele.

Suliţaşa voinică îşi îngustă ochii şi spuse:

- Dacă cioara se alătură oamenilor liberi, să-l lăsăm să-şi arate bărbăţia şi să-şi dovedească sinceritatea

- Voi face orice îmi cereţi. Cuvintele ieşiră greu, dar Jon le rosti.

Armura de oase a lui Rattleshirt zornăi zgomotos când acesta izbucni în râs.

- Atunci ucide-1 pe Halfhand, bastardule.

- De parcă ar putea, zise Qhorin. întoarce te, Snow, şi mori.

Şi pe urmă sabia lui Qhorin venea spre el şi cumva Gheara Lungă săltă în sus, să

pareze. Forţa impactului aproape că doborî sabia cu două tăişuri din mâna lui Jon şi îl trimise, clătinându-se pe

picioare, în spate. Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi se cere.

Apucă sabia cu ambele mâini, destul de repede ca să lovească, la rândul lui, dar marele cercetaş o dădu la o parte cu o uşurinţă dispreţuitoare. Se luptau dintr-o parte într-alta, mantii negre învârtindu-se, iuţeala tânărului împotriva puterii sălbatice a mâinii stângi a lui Qhorin. Sabia lungă a lui Halfhand părea peste tot în acelaşi timp, potopind dintr-o parte şi pe urmă din cealaltă, conducându-1 unde voia, făcându-1 să-şi piardă echilibrul. Simţea deja că braţele îi amorţesc.

Chiar şi când colţii lupului i se strânseră sălbatic în jurul gambei, Qhorin reuşi să se ţină pe picioare. Dar în clipa aceea, când se răsuci, prăpastia era acolo. Jon lovi şi se răsuci.

Cercetaşul se lăsă pe spate şi, pentru o clipă, se părea că lovitura lui Jon nu l-a atins. Apoi lacrimi roşii apărură în jurul gâtului bărbatului voinic, un şirag strălucitor ca un colan de rubine, şi sângele ţâşni din el, iar Qhorin Halfhand căzu.

Botul lui Nălucă picura roşu, dar sabia era pătată doar la vârf. Jon trase lupul străvechi la o parte şi îngenunche, cu un braţ în jurul lui. Lumina din ochii lui Qhorin pălea deja.

- ...ascuţit, zise el, ridicându-şi degetele schilodite. Apoi mâna căzu şi era mort.

A ştiut, gândi Jon amorţit. A ştiut ce-mi vor cere. Se gândi apoi la Samwell Tarly, la Grenn şi la Edd cel Trist, la Pyp şi la Toad, acasă, la Castelul Negru. Ii pierduse pe toţi, şi îi pierduse pe Bran, pe Rickon şi pe Robb? Cine era el acum? Ce era?

- Ridicaţi-1. Mâini aspre îl traseră în picioare. Jon nu opuse rezistenţă. Ai un nume?

Ygritte răspunse în locul lui.

- Numele lui e Jon Snow. E din sângele lui Ed-dard Stark, de la Winterfell.

Ragwyle râse.

- Cine s-ar fi gândit? Qhorin Halfhand ucis de bastardul unui lord.

- Scoateţi-i maţele. Era Rattleshirt, încă pe cal. Vulturul zbură la el şi se cocoţă în vârful coifului său de oase, ţipând.

- S-a predat, le reaminti Ygritte.

- Da, şi şi-a omorât fratele, zise un bărbat scund şi urât, cu o cască de fier mâncată de rugină.

Rattleshirt se apropie, cu oasele zornăind.

- Lupul străvechi a făcut treaba în locul lui. A fost ucis mişeleşte. Moartea lui Halfhand îmi aparţine.

- Am văzut cu toţii cât de nerăbdător ai fost să i-o iei, îl batjocori Ragwyle.

- E un om-lup, zise Lordul Oaselor, şi o cioară. Nu-mi place.

- Poate că e om-lup, interveni Ygritte, dar nu ne-a speriat niciodată.

Ceilalţi o aprobară cu strigăte. In spatele găurilor din ţeasta lui îngălbenită, privirea lui Rattleshirt era duşmănoasă, dar cedă înciudat. Sunt, într-adevăr, un popor liber, gândi Jon.

L-au ars pe Qhorin Halfhand acolo unde a căzut, într-un foc aprins cu ace de pin, cu vreascuri şi cu crengi rupte. Unele dintre lemne erau încă verzi, şi focul a ars încet, fumegând, ridicând o dâră neagră în strălucitorul, asprul albastru al cerului. După aceea, Rattleshirt şi-a revendicat câteva oase înnegrite, iar ceilalţi au dat cu zarul pentru veşmintele cercetaşului. Ygritte i-a câştigat mantia.

- Ne vom întoarce prin Trecătoarea Ţipătului? o întrebă Jon. Nu ştia dacă va mai putea înfrunta acele înălţimi sau dacă bietul lui cal putea supravieţui unei noi traversări.

- Nu, răspunse ea. Nu e nimic mai jos de noi. Pri-virea pe care i-o aruncă era tristă.

Mance e deja departe, în josul Apei Laptelui, îndreptându-se către Zid.

BRAN

Cenuşa cădea ca o ninsoare moale şi gri. Păşea tiptil, peste ace uscate şi peste frunze îngălbenite, către marginea pădurii, unde pinii erau subţiri. Dincolo de câmpurile deschise, vedea mormanele mari de pietre-oameni, puternic reliefate pe fondul flăcărilor agitate.

Vântul bătea fierbinte şi încărcat de mirosul de sânge şi de carne arsă, atât de puternic încât începu să saliveze.

Insă, in vreme ce un miros îi ademenea, altele îl preveneau să nu se apropie. Adulmecă

fumul purtat de vânt. Oameni, mulţi oameni, cai şi foc, foc, foc. Nici un miros nu era mai periculos, nici măcar mirosul rece, aspru, de oţel, de gheare de om şi de piele tare.

Fumul şi cenuşa îi întunecau privirea şi pe cer vedea un uriaş şarpe înaripat, al cărui urlet era un râu de

flăcări. îşi dezveli colţii, dar pe urmă şarpele dispăru. In spatele stâncilor, focurile înalte înghiţeau stelele.

Focurile trosniră noaptea întreagă, şi o dată s-a auzit un vuiet puternic şi un bubuit care făcu pământ-tul să-i salte sub picioare. Câinii lătrară şi scheunara, caii nechezară

cuprinşi de groază. Urlete înfiorau noaptea, urletele haitelor de oameni, zbierete de spaimă

şi strigăte sălbatice, hohote şi ţipete. Nici un animal nu era atât de gălăgios ca oamenii. îşi ciuli urechile şi ascultă, şi fratele lui mârâia la fiecare sunet. Stăteau la pândă sub copaci, şi un vânt înţepator spulbera cenuşa şi tăciunii prin văzduh. Cu timpul, flăcările începură să

scadă şi apoi dispărură. Soarele răsări cenuşiu şi fumuriu în dimineaţa aceea.

Abia atunci ieşiră din spatele copacilor, mergând tiptil peste câmpuri. Fratele lui alerga cu el, atras de mirosul de sânge şi de moarte. Trecură încet printre ascunzişurile pe care oamenii şi le făcuseră din lemn, din iarbă şi din noroi. Multe erau arse şi multe pră-

buşite, altele stăteau neatinse. Dar nu vedeau nicăieri nici un om viu, nici nu simţeau mirosul. Ciorile aco-pereau

cadavrele şi săltau în aer când el şi fratele lui se apropiau. Câinii sălbatici se îndepărtau pe furiş din faţa lor.

Sub stâncile cenuşii, un cal murea zgomotos, căznindu-se să se ridice pe un picior rupt şi ţipând când cădea. Fratele lui îi dădu ocol, pe urmă îi sfâşie beregata, iar calul lovi fără

vlagă cu piciorul şi îşi dădu ochii peste cap. Când se apropie de stârv, fratele lui sări să-1

muşte, cu urechile lăsate pe spate, iar el îl lovi cu laba şi îl muşcă de picior. Se tăvăliră prin noroi şi prin iarbă, prin cenuşa care cădea, lângă calul mort, până ce fratele lui se rostogoli pe spate, pre-dându-se, cu coada coborâtă. O ultimă muşcătură la gâtul întors în sus al fratelui, pe urmă mancă şi îl lăsă şi pe fratele lui să mănânce, lingându-şi sângele de pe blana neagră.

Locul întunecat îl atrăgea, casa şoaptelor unde toţi oamenii erau orbi. Ii simţea degetele reci pe trup. Mirosul lui de piatră era o şoaptă care-i urca în nas. Se împotrivi atracţiei. Nu-i plăcea întunericul. Era lup. Era vânător şi pândaş şi ucigaş, iar locul său era cu fraţii şi cu surorile lui, în pădurile adânci, alergând liber sub cerul înstelat. Se aşează pe labele din spate, înălţă capul şi urlă. Nu voi merge, striga el. Sunt lup, nu voi merge. Dar, oricum, întunericul se îngroşă până ce îi acoperi ochii şi îi umplu nasul şi urechile, fără să

mai poată vedea, mirosi, auzi sau fugi, şi stâncile negre dispăruseră, şi calul mort dispăruse, şi fratele lui dispăruse şi totul era negru şi tăcut, negru şi rece, negru şi mort, şi negru...

- Bran, îi şopti încet un glas. Bran, întoarce-te.

Intoarce-te acum, Bran, Bran...

îşi închise cel de-al treilea ochi şi îi deschise pe ceilalţi doi, cei orbi. In locurile întunecate, toţi oa¬menii erau orbi. Dar cineva îl ţinea. Ii simţea braţele în jurul lui, căldura unui trup cuibărit aproape. Il au¬zea pe Hodor îngânând încetişor:

- Hodor, hodor, hodor.

- Bran? Era glasul Meerei. Te-ai zvârcolit, ai scos sunete îngrozitoare. Ce ai văzut?

- Winterfellul. îşi simţea limba străină şi grea în gură. Intr-o zi, când mă voi întoarce, nu voi mai şti să vorbesc. Era Winterfellul. Cuprins de flăcări. Erau mirosuri de cal, de oţel şi de sânge. I-au omorât pe toţi, Meera.

Ii simţi mâna pe faţă, dându-i uşor părul la o parte.

- Eşti lac de sudoare, zise ea. Vrei ceva de băut?

- De băut, fu el de acord. Ii duse un burduf la buze şi Bran înghiţi atât de repede încât apa i se prelinse dintr-un colţ al gurii. Era întotdeauna slăbit şi însetat când se întorcea. Şi înfometat. îşi amintea calul muri¬bund, gustul sângelui în gură, mirosul de carne arsă în aerul dimineţii. Cât timp?

- Trei zile, răspunse Jojen. Băiatul se apropiase pe nesimţite, sau poate că fusese acolo tot timpul, în lumea lui neagră şi oarbă, Bran nu-şi putea da seama. Ne-am temut pentru tine.

- Am fost cu Vara, zise Bran.

- Prea mult timp. Vei muri de foame. Meera ţi-a picurat puţină apă pe gât şi ţi-am uns gura cu miere, dar nu e destul.

- Am mâncat, spuse Bran. Am vânat un elan şi a trebuit să alungăm o pisică sălbatică

pe când încerca să ni-1 fure. Pisica era cafenie, doar pe jumătate cât lupii străvechi, însă

fioroasă. îşi aminti mirosul ei de mosc şi cum mârâise la ei de pe creanga stejarului.

- Nu tu ai mâncat, spuse Jojen, ci lupul. Ai grijă, Bran. Adu-ţi aminte cine eşti.

îşi amintea foarte bine cine e; Bran băiatul, Bran cel schilod. Mai bine Bran sălbăticiunea. Era de mirare că prefera să-şi viseze visele cu Vara, visele sale de lup? Aici, în întunecimea rece şi umedă a cavoului, cel de-al treilea ochi i se deschisese în sfârşit.

Putea să ajungă la Vara ori de câte ori voia şi o dată chiar îl atinsese pe Nălucă şi vorbise cu Jon. Deşi poate doar

visase asta. Nu înţelegea de ce Jojen încerca acum mereu să-1 tragă

înapoi. Bran îşi folosi puterea bra¬ţelor pentru a se ridica în şezut.

- Trebuie să-i spun lui Osha ce am văzut. E aici? Unde s-a dus?

Femeia sălbatică îi dădu chiar ea răspunsul:

- Nicăieri, stăpâne. Mi-am luat porţia de bâjbâit prin întuneric. Auzi hârşâitul unui călcâi pe piatră, întoarse capul în direcţia sunetului, dar nu văzu nimic. Avea impresia că-i simţea mirosul, dar nu era sigur. Toţi aveau aceeaşi duhoare, şi nu avea nasul lui Vara ca să-

i deosebească pe unul de celălalt. Noaptea trecută am urinat pe piciorul unui rege, continuă

Osha. Poate că era dimineaţă, cine ştie? Dormeam, dar acum nu mai dorm.

Dormeau cu toţii foarte mult, nu numai Bran. Nu era altceva de făcut. Să doarmă şi să

mănânce şi să doarmă iarăşi, şi uneori să stea de vorbă puţin, dar nu prea mult, şi doar în şoaptă, ca să fie în siguranţă. Osha ar fi preferat să nu vorbească deloc, dar nu era chip să-l potolească pe Rickon sau să-l împiedice pe Hodor să îngâne la nesfârşit „Hodor, hodor, hodor"

- Osha, zise Bran. Am văzut Winterfellul arzând. Undeva, la stânga, auzea sunetul moale al respiraţiei lui Rickon.

- Un vis, spuse Osha.

- Un vis de lup, zise Bran. L-am şi mirosit. Nimic nu miroase ca focul sau ca sângele.

- Sângele cui?

- Al oamenilor, al cailor, al câinilor, al tuturor. Trebuie să mergem să vedem.

- Pielea asta sfrijită a mea e tot ce am, răspunse Osha. Dacă prinţul ăla nechibzuit pune mâna pe mine, mi-o vor jupui de pe spate cu biciul.

Mâna Meerei o găsi pe a lui Bran în întuneric şi îi strânse degetele.

- Mă duc eu dacă ţi-e frică.

Bran auzi degetele bâjbâind pe piele, urmate de sunetul oţelului pe cremene. Pe urmă

din nou. O scânteie zbură, se aprinse. Osha suflă uşor. O flacără alungită, palidă, se stârni, ridicându-se în sus ca o fată pe vârfurile picioarelor. Chipul Oshei plutea dea¬supra ei.

Atinse flacăra cu capătul unei torţe. Bran trebui să-şi mijească ochii când smoala începu să

ardă, scăldând lumea într-o strălucire portocalie. Lumina îl trezi pe Rickon, care se ridică în picioare căscând.

Când umbrele se mişcau, morţii se ridicau parcă pentru o clipă, şi ei, Lyanna şi Brandon, Lordul Rick¬ard Stark, tatăl lor, Lordul Edwyle, tatăl acestuia, Lordul Willam şi fratele lui, Artos Implacabilul, Lordul Donnor şi Lordul Beron şi Lordul Rodwell, Lordul Jonnel cel Chior, Lordul Barth şi Lordul Brandon şi Lordul Cregan,

care îl înfruntase pe Ca¬valerul Dragon. Stăteau pe scaunele lor de piatră, cu lupii la picioare. Aici veniseră când căldura li se strecurase afară din trup, aici era sala întunecată a morţilor, unde cei vii se temeau să calce.

Şi în gura cavoului gol care îl aştepta pe Lordul Eddard Stark, sub statuia lui maiestuoasă de granit, cei şase fugari se îngrămădeau în jurul micului lor depozit secret de pâine, de apă şi de carne uscată.

- A mai rămas destul de puţin, şopti Osha când privi în jos la proviziile lor. Va trebui să merg curând sus, să fur mâncare, orice-ar fi, sau vom ajunge să-1 mâncăm pe Hodor.

- Hodor, zise Hodor cu un zâmbet larg.

- E noapte sau zi acolo sus? întrebă Osha. Am pierdut socoteala.

- Zi, răspunse Bran, dar e întuneric de la fum.

- Stăpâne, eşti sigur?

Fără să-şi mişte infirmul trup, ajungea până afară şi, pentru o clipă, vedea dublu. In faţa lui se aflau Osha, cu torţa în mână, şi Meera şi Jojen şi Hodor, şi cele două rânduri

de stâlpi înalţi de granit şi de lorzi morţi de mult din spatele lor, pierzându-se în întu¬neric...

Dar era şi Winterfellul, gri de fum, cu porţile masive din stejar şi fier înnegrite şi strâmbe, cu podul mobil coborât într-o învălmăşeală de lanţuri sfărâmate şi de scânduri rupte. In şanţ

pluteau trupuri, insule pentru ciori.

- Sigur, declară el. Osha cugetă o clipă.

- Atunci voi risca o privire. Vreau ca voi toţi să stati aproape, în spatele meu. Meera, adu-i lui Bran coşul.

- Mergem acasă? întrebă Rickon emoţionat. Vreau calul meu. Şi vreau plăcinte cu mere, şi unt, şi miere, şi îl vreau pe Lăţos. Mergem la Câinele Lăţos?

- Da, îi promise Bran, dar trebuie să taci. Meera îi prinse lui Hodor coşul pe spate şi îl ajută

pe Bran să se ridice în el, strecurându-şi picioarele inutile prin găuri. Avea un tremur ciudat în stomac. Ştia ce-i aşteaptă acolo, sus, dar asta nu era mai puţin înfricoşător. Când porniră la drum, se întoarse să îi arunce tatălui său o ultimă privire, şi i se păru că ochii Lordului Eddard erau trişti, de parcă nu ar fi vrut să plece. Trebuie, gândi el. E timpul.

Osha îşi ducea suliţa lungă de lemn într-o mână şi torţa în cealaltă. O sabie fără teacă

îi atârna pe spate, una dintre ultimele care purtau însemnul lui Mikken. O făcuse pentru cavoul Lordului Eddard, să-i apere fantoma. Dar cu Mikken mort şi cu oamenii de fier păzind depozitul de arme, era greu să rezişti în faţa oţelului bun, chiar dacă asta însemna jefuire de mor-minte. Meera revendicase sabia Lordului Rickard, deşi se plângea că e prea grea. Brandon o luă pe cea care îi purta numele, sabia făcută pentru unchiul pe care nu-1

cunoscuse niciodată. Ştia că el nu putea fi de mare folos într-o luptă, dar, oricum, se simţea bine cu sabia în mână.

Insă era doar un joc şi Bran ştia asta.

Paşii lor răsunară prin criptele cavernoase. Um¬brele din spatele lor îl înghiţiră pe tatăl său, iar cele din faţă se retrăgeau, pentru a dezvălui alte statui, nu doar lorzi, ci şi vechii Regi ai Nordului. Pe frunţi purtau coroane de piatră. Torrhen Stark, Regele Care a îngenuncheat, Edwyn, Regele Primăverii, Theon Stark, Lupul înfometat, Brandon cel Rău, Waltor, Regele Lunii, Edderion Mirele, Eyron, Benjen cel Dulce şi Benjen cel Amar, Regele Edrick zis Barbă de Nea. Chipurile lor erau aspre şi puternice, iar unii dintre ei făcuseră lucruri îngrozitoare, dar erau din familia Stark, fiecare dintre ei, şi Bran le ştia toate poveştile. Nu-i fusese niciodată frică de cripte, făceau parte din casa lui şi din ceea ce era şi ştiuse întot¬deauna că, într-o zi, o să zacă şi el aici.

Dar acum nu mai era atât de sigur. Dacă merg sus, voi mai coborî vreodată? Unde voi merge după ce voi muri?

- Staţi, zise Osha când ajunseră la scara întorto¬cheată de piatră care ducea în sus, la suprafaţă, şi în jos, spre nivelurile mai adânci, unde regi mai vechi stăteau încă pe tronurile lor întunecate. Osha îi dădu Meerei torţa. Voi merge sus pe bâjbâite.

O vreme auziră sunetul paşilor ei, dar aceştia erau tot mai îndepărtaţi, tot mai îndepărtaţi, până ce dis-părură cu totul.

- Hodor, zise Hodor agitat.

Bran îşi spusese de o sută de ori cât ura să se ascundă aici în întuneric şi cât dorea să

vadă soarele din nou, să călărească prin vânt şi prin ploaie. Dar acum, când momentul se

apropia, îi era frică. Se simţise în siguranţă în întuneric, unde nu-ţi puteai vedea nici măcar propria mână în faţa ochilor; era uşor de crezut că duşmanii nu te pot găsi nici ei vreodată.

Şi lorzii de piatră îi dăduseră curaj. Chiar şi când nu-i putea vedea, îi ştiuse acolo.

Trecu parcă o veşnicie până ce auziră din nou un sunet. Bran începuse să se teamă că

Osha a păţit ceva. Fratele lui se vânzolea agitat.

- Vreau să merg acasă, zise el cu voce tare. Hodor îşi vârî capul între umeri şi spuse:

- Hodor.

Apoi auziră din nou zgomotul de paşi, tot mai tare, şi, după câteva minute, Osha apăru în lumină, cu un aer disperat.

- Ceva blochează uşa, nu pot s-o clintesc.

- Hodor poate să clintească orice, zise Bran. Osha îl măsură din priviri pe băiatul de la grajduri.

- Atunci haideţi.

Treptele erau înguste, aşa că fură nevoiţi să urce într-un singur şir. Osha era în frunte.

In urma ei venea Hodor, cu Bran aplecat pe spatele lui, ca să nu lovească tavanul cu capul.

Meera îi urma cu torţa, iar Jojen venea din spate, ducându-1 pe Rickon de mână. Se rotiră şi se rotiră, sus, tot mai sus. Acum

Bran avea impresia că simte miros de fum, dar pro¬babil că era doar de la torţă.

Uşa către cripte era făcută din lemn de carpen. Era veche şi grea, şi era aşezată oblic faţă de pământ. O singură persoană se putea apropia. Osha încercă încă o dată, când ajunse la ea, dar Bran îşi dădea seama că nu se urnea.

- Lasă-1 pe Hodor să încerce.

Fură nevoiţi să-l scoată mai întâi pe Bran din coş, ca să nu-1 strivească. Meera se aşează pe vine lângă el, pe trepte, trecându-şi un braţ, protector, pe după umerii lui, iar Osha şi Hodor schimbară locurile.

- Deschide uşa, Hodor, zise Bran.

Uriaşul grăjdar îşi aşează ambele palme pe uşă şi împinse, mormăind printre dinţi:

- Hodor.

Lovi lemnul cu pumnul, dar uşa nu se clinti.

- Hodor.

- Foloseşte-ţi spatele, îl îndemnă Bran. Şi picioarele. Intorcându-se, Hodor îşi lipi spatele de lemnul de

carpen şi împinse. Iarăşi. Iarăşi.

- Hodor.

îşi aşează un picior pe o treaptă mai înaltă, astfel că era aplecat sub panta uşii şi încercă

să se ridice. De data aceasta, lemnul gemu şi scârţâi.

- Hodor!

Păşi pe încă o treaptă şi îşi depărta picioarele, îşi încorda toate puterile şi se îndreptă.

Faţa i se înroşi, iar Bran îi vedea venele gâtului umflându-i-se în timp ce se opintea cu greutatea de deasupra lui.

- Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR venea de deasupra un murmur monoton.

Apoi, dintr-odată, uşa săltă şi o săgeată de lumina căzu peste faţa lui Bran, orbindu-1

pentru o clipă. O altă lovitură aduse cu sine sunetul de piatră mişcată din loc şi drumul le era deschis. Osha îşi vârî suliţa şi se strecură afară după ea, iar Rickon se furişă printre picioarele Meerei, s-o urmeze. Hodor dădu uşa la o parte şi ieşi la suprafaţă. Fraţii Reed fură nevoiţi să-1 ducă în braţe pe Bran ultimele câteva trepte.

Cerul era gri-palid şi fumul se ridica în vârtejuri de jur-împrejurul lor. Stăteau în umbra Primei For¬tăreţe, sau ce mai rămăsese din ea. O aripă întreagă a clădirii fusese sfârtecată şi căzuse. Pietre şi garguie zdrobite erau presărate prin toată curtea. Au căzut exact acolo unde am căzut eu, gândi Bran când le văzu. Unele dintre garguie se sfărâmaseră

în atât de multe bucăţi, încât Bran se întreba cum de el rămăsese în viaţă. In apropiere, câteva ciori ciuguleau un trup zdrobit, dar era cu faţa la pământ şi Bran nu-şi putea da seama cine era.

Prima Fortăreaţă nu mai fusese folosită de multe sute de ani, iar acum era distrusă.

înăuntru arseseră duşumelele şi toate grinzile. Unde zidul se prăbuşise, vedeau direct în camere, chiar şi în privată.

Insă, în spate, turnul zdrobit stătea încă în picioare, nu mai ars ca înainte. Jojen Reed tuşea din cauza fumului.

- Du-mă acasă, ceru Rickon. Vreau să fiu acasă! Hodor dansa în cerc.

- Hodor, scâncea el cu glas şoptit.

Stăteau înghesuiţi, cu moartea şi cu toată ruina împrejur.

- Facem gălăgie cât să putem trezi un dragon, zise Osha, dar nu vine nimeni. Castelul e mort şi pârjolit, întocmai cum a visat Bran, dar ar fi mai bine să...

Se întrerupse brusc la auzul unui zgomot în spa¬tele lor şi se întoarse cu suliţa pregătită.

Două siluete deşirate ieşiră din spatele turnului zdrobit, înaintând încet printre dărâmături. Rickon scoase un strigăt de bucurie:

- Lăţosule!

Lupul negru veni în salturi spre el. Vara înainta mai încet, îşi frecă creştetul de braţul lui Bran, lingându-i faţa.

- Ar trebui să plecăm, zise Jojen, atâta moarte va aduce şi alţi lupi în afară de Vara şi de Câinele Lăţos, şi nu toţi în patru labe.

- Da, cât de curând, fu de acord Osha, dar avem nevoie de mâncare şi s-ar putea să fi rămas câte ceva. Staţi laolaltă. Meera, ţine-ţi scutul sus şi păzeşte-ne spatele.

Le luă tot restul dimineţii să înconjoare încet cas-telul. Zidurile înalte de granit rămăseseră în picioare, înnegrite pe alocuri de foc, dar altfel neatinse. înă¬untru, însă, totul era moarte şi distrugere. Uşile Sălii Mari erau carbonizate, grinzile cedaseră şi întreg acoperişul se prăbuşise la pământ. Ochiurile verzi si galbene ale grădinilor de sticlă erau ţăndări, florile, fructele şi pomii erau pe jos, pradă pieirii. Din graj-durile de lemn nu mai rămăsese nimic, doar scrum, cenuşă şi cai morţi. Bran se gândi la Dansatorul lui şi îi veni să

plângă. Sub Turnul Bibliotecii era un lac aburind şi apa fierbinte ţâşnea printr-o crăpătură

din zid. Podul dintre Turnul Clopotului şi stâncărie se prăbuşise în curtea de dedesubt, iar turnul lui Maester Luwin dispăruse. Văzură o lumină roşiatică, moho¬râtă, sclipind prin ferestrele înguste ale pivniţei de sub Marea Fortăreaţă şi un al doilea foc arzând în-tr-una dintre magazii.

Osha strigă încet prin fumul hoinar în timp ce înaintau, dar nimeni nu răspunse.

Văzură un câine sfâşiind un cadavru, dar acesta fugi când simţi mirosul lupilor străvechi; ceilalţi fuseseră omorâţi în adă¬posturi. Corbii maesterului făceau curte unor stâr¬vuri, în vreme ce ciorile din turnul sfărâmat se îngrijeau de altele. Bran îl recunoscu pe Poxy Tym, chiar dacă cineva îi înfipsese o secure în faţă. Un cadavru carbonizat, în faţa ruinelor Templului Ma¬mei, stătea cu braţele ridicate şi cu mâinile strânse în pumni negri, grei, pregătit parcă să lovească pe oricine îndrăznea să se apropie de el.

- Dacă zeii sunt buni, zise Osha cu glas mânios, îi vor lua Ceilalţi pentru ceea ce au făcut.

- Era Theon, zise Bran întunecat.

- Nu. Priveşte. Arătă cu suliţa spre partea cealaltă a curţii. Acela e unul dintre oamenii lui de fier. Şi uite acolo. Şi acela e calul de război al lui Theon, vezi? Cel negru cu săgeţi în el. înainta printre morţi, încrun-tându-se. Şi aici e Lorren cel Negru. Fusese ciopârţit atât de rău încât barba îi părea acum roşcată. A luat câţiva cu el, da. Osha întoarse cu piciorul unul dintre celelalte cadavre. Aici e un blazon. Un omuleţ, tot roşu.

- Omul jupuit al Dreadfortului, zise Bran. Vara urlă şi ţâşni de lângă ei.

- Pădurea zeilor.

Meera Reed alergă după lup, cu scutul în mână. Ceilalţi porniră după ei, croindu-şi drum prin fum şi printre pietrele căzute. Aerul era mai dulce sub copaci. Câţiva pini ce mărgineau pădurea fuseseră pârjoliţi, dar, mai în adânc, pământul umed şi pădu¬rea verde învinseseră flăcările.

- Există o putere în lemnul viu, zise Jojen Reed, ca şi cum ar fi ştiu ce gândea Bran, o forţă uriaşă, ca focul. Pe malul iazului negru, la umbra copacului inimii, Maester Luwin zăcea cu burta în noroi. O dâră de sânge şerpuia printre frunzele ude, pe unde se târâse.

Vara stătea deasupra lui şi la început Bran crezu că era mort, dar când Meera îi atinse gâtul, maesterul gemu.

- Hodor? zise Hodor cu jale. Hodor?

Uşor, îl întoarseră pe Luwin pe spate. Avea ochi cenuşii şi păr cenuşiu, şi cândva veşmintele îi fuseseră şi ele cenuşii, dar acum erau mai închise la culoare, acolo unde erau îmbibate în sânge.

- Bran, spuse el cu glas şoptit când îl văzu înălţat pe spatele lui Hodor. Şi Rickon.

Zâmbi. Zeii sunt buni, ştiam...

- Ştiai? întrebă Bran şovăielnic.

- Picioarele. Mi-am dat seama... Hainele se po¬triveau, dar muşchii picioarelor sale...

Bietul băiat... Tuşi şi sângele îi ţâşni pe gură. Aţi dispărut... în pădure... Cum, totuşi?

- N-am plecat niciodată, zise Bran. Ei bine, doar până la margine, pe urmă ne-am întors pe unde am plecat. Am trimis lupii să facă o urmă, dar ne-am ascuns în cavoul tatei.

- Criptele. Luwin chicoti, cu o spumă de sânge pe buze. Când încercă să se mişte, scoase un suspin ascuţit de durere.

Ochii lui Bran se umplură de lacrimi. Când un om era rănit, îl duceai la maester, dar ce puteai face când maesterul era rănit?

- Va trebui să facem o targa să te cărăm, zise Osha.

- N-are rost, zise Luwin. Mor, femeie.

- Nu poţi, zise Rickon cu furie. Nu, nu poţi. Lângă el, Câinele Lăţos îşi dezveli colţii şi mârâi.

Maesterul zâmbi.

- Linişteşte-te acum, copile. Sunt mult mai bătrân decât tine. Pot... să mor când vreau.

- Hodor, jos, zise Bran. Hodor se lăsă pe genunchi lângă maester.

- Ascultă, îi zise Oshei maesterul, prinţii... Moş¬tenitorii lui Robb... Nu... Nu împreună... Auzi?

Femeia sălbatică se sprijini de suliţă.

- Da. Mai bine despărţiţi. Dar unde să-i duc? M-am gândit că poate aceşti Cerwyni...

Maester Luwin scutură din cap, deşi se vedea limpede ce efort îi cerea asta.

- Băiatul Cerwyn e mort. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, Lady Hornwood... Toţi ucişi.

Deepwood căzut, Moat Cailin, în curând Castelul lui Torrhen. Oameni de fier pe Ţărmul Stâncos. Şi la est, Bastardul lui Bolton.

- Atunci unde? întrebă Osha.

- Portul... Alb... Umber... Nu ştiu... Război peste tot... Fiecare împotriva vecinului, şi iarna se apropie... O nebunie, o nebunie neagră şi dementă... Maester Luwin întinse mâna şi apucă braţul lui Bran, strângând degetele cu o putere disperată. Trebuie să fii puternic acum.

Puternic.

- Voi fi, răspunse Bran, deşi era greu. Ser Rodrik omorât şi Maester Luwin, toţi, toţi...

- Bine, zise maesterul. Un băiat cuminte. Fiul..., fiul tatălui tău, Bran. Acum duceţi-vă.

Osha îşi ridică privirea spre copacul inimii, către faţa roşie sculptată în trunchiul palid.

- Şi să te lăsăm zeilor?

- Te implor... Maester înghiţi. Un... strop de apă şi... încă o favoare. Dacă ai vrea...

- Da. Osha se întoarse către Meera: Ia-i pe băieţi.

Jojen şi Meera îl luară pe Rickon de mâini, între ei. Hodor îi urmă. Crengile joase biciuiau faţa lui Bran în timp ce îşi croiau drum printre copaci, şi frunzele îi ştergeau lacrimile. Osha li se alătură în curte câteva clipe mai târziu. Nu spuse nici o vorbă despre Maester Luwin.

- Hodor trebuie să rămână cu Bran, să fie pi¬cioarele lui, zise femeia sălbatică pe un ton aspru. Pe Rickon îl iau cu mine.

- Noi mergem cu Bran, zise Jojen Reed.

- Da, aşa m-am gândit şi eu, spuse Osha. Cred că voi încerca Poarta de Răsărit şi voi merge pe drumul regelui o vreme.

- Eu o voi lua pe Poarta Noroiului, zise Meera.

- Hodor, zise Hodor.

Se opriră mai întâi la bucătării. Osha găsi nişte felii de pâine arse care încă erau comestibile şi o pa-săre friptă, rece, ruptă în două. Meera dezgropa o oală de miere şi un sac mare cu mere. Afară, îşi luară ră-mas-bun. Rickon plânse şi se agăţă de piciorul lui Hodor, până ce Osha îl lovi cu capătul suliţei. Apoi o urmă destul de repede. Câinele Lăţos păşi ţanţoş în urma lor. Ultimul lucru pe care Bran îl văzu fu coada lupului străvechi dispărând în spatele turnului sfărâmat.

Bariera-ghilotină care închidea Poarta Vânătorului se deformase atât de tare de la căldura focului încât nu putea fi ridicată mai mult de două picioare. Fură nevoiţi să se strecoare pe sub ţepuşele ei, unul câte unul.

- Mergem la nobilul tău tată? întrebă Bran în timp ce traversau podul mobil din josul zidurilor. La Apa Cenuşie?

Meera se uită la fratele ei, aşteptând un răspuns.

- Mergem către nord, anunţă Jojen.

La marginea pădurii zeilor, Bran se întoarse în coşul său pentru a arunca o ultimă

privire către caste¬lul care fusese viaţa lui. Dâre de fum se înălţau şi acum în văzduhul cenuşiu, dar nu mai multe decât s-ar fi ridicat din hornurile Winterfellului într-o du-pă-

amiază rece de toamnă. Pete de funingine mărgi¬neau unele dintre găurile de tragere şi, ici şi colo, în zidul de apărare, se zărea câte o crăpătură sau câte un crenel lipsă, dar de la distanţa aceasta păreau mai nimic. Mai departe, vârfurile cetăţilor şi ale turnurilor erau încă

în picioare, aşa cum stăteau de sute de ani şi era greu să-ţi dai seama că întreg castelul fusese distrus şi pârjolit. Piatra e puternică, îşi spuse Bran, rădăcinile copacilor pătrund adânc şi, sub pământ, Regii Iernii stau pe tronurile lor. Atâta timp cât acestea rămâneau, Winterfell continua să existe. Nu era mort, doar sfărâmat. Ca şi mine, gândi el. Nici eu nu sunt mort.